

Cuprinsul revistelor din anul 1943

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1943

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ - PARTEA A VI-A - PAG. 3

Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1943

MAI MULT DECÂT BIRUITORI - PAG. 24

Revista nr. 3 - 1 februarie 1943

CREDINȚA NAȚIUNII PUSĂ LA ÎNCERCARE - PAG. 46

Revista nr. 4 - 15 februarie 1943

RĂBDARE ÎN MIJLOCUL CRIZEI MONDIALE - PAG. 67

Revista nr. 5 - 1 martie 1943

ÎN AMINTIREA REGELUI - PAG. 89

Revista nr. 6 - 15 martie 1943

SFATUL REGELUI LA COMEMORARE - PAG. 112

Revista nr. 7 - 1 aprilie 1943

DORINȚĂ DE VIAȚĂ ÎN LUMEA NOUĂ - PAG. 133

Revista nr. 8 - 15 aprilie 1943

SUFERINȚA PRECEDE PRIMA ÎNVIERE - PAG. 155

Revista nr. 9 - 1 mai 1943

SĂ TRĂIM PENTRU LUMEA NOUĂ - PAG. 176

Revista nr. 10 - 15 mai 1943

SIGURANȚĂ LA PUNCTUL CULMINANT AL JUDECĂȚII - PAG. 196

Revista nr. 11 - 1 iunie 1943

ORDINE TEOCRATICĂ SUB PERSECUȚIUNE - PAG. 217

Revista nr. 12 - 15 iunie 1943

AMBASADORI AI LUMII NOI LA CASELE OAMENILOR - PAG. 238

Revista nr. 13 - 1 iulie 1943	
<u>CURTEA SUPREMĂ INTERPRETEAZĂ</u>	- PAG. 260
Revista nr. 14 - 15 iulie 1943	
<u>SERVII - UN SEMN AL ÎMPĂRĂȚIEI</u>	- PAG. 281
Revista nr. 15 - 1 august 1943	
<u>VICTORIE PRIN CREDINȚĂ</u>	- PAG. 303
Revista nr. 16 - 15 august 1943	
<u>ADUNARE PENTRU PACE ȘI PROSPERITATE</u>	- PAG. 324
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1943	
<u>DUMNEZEUL CELOR LIBERI</u>	- PAG. 347
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1943	
<u>EDUCAȚIE GRATUITĂ PENTRU „OAMENII DE BUNĂVOINȚĂ”</u>	- PAG. 368
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1943	
<u>NAȚIUNEA LIBERĂ CARE PĂZEȘTE ADEVĂRUL</u>	- PAG. 393
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1943	
<u>UN OSPĂȚ PENTRU TOATE POPOARELE</u>	- PAG. 414
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1943	
<u>FIUL RISIPITOR ÎN ÎNFOMETARE</u>	- PAG. 437
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1943	
<u>ÎNTOARCEREA ACASĂ A FIULUI RISIPITOR</u>	- PAG. 451
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1943	
<u>RUGĂCIUNEA ȘI LUMEA NOUĂ</u>	- PAG. 465
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1943	
<u>RUGĂCIUNE PENTRU GUVERNUL LUMII NOI</u>	- PAG. 486

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 IANUARIE 1943

Nr. 1

LUPTĂTOR PENTRU LUMEA NOUĂ

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat.” – Ioan 18:36.

PARTEA A VI-A

Împărăția lui Iehova cu Fiul Său pe tron va fi Guvernul Lumii Noi. Acest Fiu, care și-a dovedit iubirea pentru dreptate și ura pentru nelegiuire, va governa din cer pământul; de aceea, lumea promisă va fi o lume a dreptății. Fiind întemeiată pe dreptate, acționând în armonie cu legea divină și fiind sprijinită de Atotputernicul Dumnezeu, care este cu totul drept, aceasta va fi o „lume fără sfârșit”. Cei care vor fi socotiți demni s-o câștige, devotându-se dreptății lui Dumnezeu, și care continuă credincioși, vor trăi în lumea nouă și niciodată nu vor vedea moartea. Regele lumii noi a declarat că El nu are nimic în comun cu „prințul acestei lumi”; de aceea, Împărăția Lui nu putea fi din această lume. Prin urmare, stabilirea lumii noi înseamnă o luptă, atât în cer cât și pe pământ. Lumea întunericului și a nelegiuirii, împreună cu prințul ei, trebuie să dispară; lumea luminii și a dreptății și Guvernul ei teocratic al lui Iehova, prin Fiul Său, trebuie să vină, pentru a rămâne pentru totdeauna. Sub acest guvern drept, numai închinarea lui Iehova va exista în întreg universul. Ea va fi practică liber pe pământ, fără amestec și împotrivire din partea cuiva. Atunci, toți persecutorii religioși vor fi fost nimiciti.

² Dușmanul încearcă să împiedice oamenii de pe pământ să treacă de partea dreptei lumi noi, stabilită de Dumnezeu. Scopul răutăcios al „prințului acestei lumi” este ca, atunci când el și lumea lui se vor prăbuși, să tragă după el pe toți locuitorii pământului. „Stăpânește sau distruge” este politica lui egoistă. Ca să-i întoarcă pe oamenii de pe pământ de la dreapta lume nouă și să-i pună în opoziție cu aceasta, „dumnezeul acestei lumi” folosește înșelăciunea și numește negrul alb și albul negru. În timpul sfârșitului acestei lumi, când a fost alungat din poziția și puterea lui cerească, el este numit „acel șarpe vechi, numit Diavolul și Satan, care înșală lumea întreagă” (Apoc. 12:9). Numai cei care ies din această lume rea și iau acum poziție de partea Regelui lumii noi vor scăpa de înșelăciunea Șarpelui cel vechi. Cel mai eficace și mai viclean mijloc al său de înșelăciune și de prindere în cursă este religia, în special acea formă a religiei pe care el o face să fie acceptată în locul creștinismului.

³ În ultima lui înșelare a lumii și pentru a pune toate părțile ei sub puterea sa, Satan îi convinge pe liderii amăgiți de pe pământ să înființeze o federație mondială și să dea religiei rolul principal în ea, iar pe aceasta s-o numească „lumea nouă, creată de mâini omenești”. Deoarece religiei i se dă locul dorit, liderii și masele de oameni sunt convinși că aceasta este o „nouă ordine întemeiată pe principii morale”, creștină, și că ea este lumea nouă pe care a promis-o Dumnezeu. Sub o astfel de înșelăciune religioasă vor lupta mulți pentru această „nouă ordine” a aceleiași lumi vechi și vor alege să rămână sub conducerea ei până când se va prăbuși în bătălia Armagedonului. Atunci, oamenii orbiți, care urmează călăuze religioase oarbe, vor cădea în groapa nimicirii împreună cu lumea pe care și-au ales-o și cu prințul acesteia.

⁴ Marele Rege și Luptător pentru lumea nouă a avertizat cu putere împotriva acestei mari înșelăciuni a religiei. Referindu-se la anii care au urmat Războiului Mondial, El a zis: „Căci se

vor scula cristoși mincinoși și profeți mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte.” (Mat. 24:24, 25). „Urâciunea pustiirii”, pe care a amintit-o El cu doar câteva versete înainte, este un cristos mincinos care face minuni cu mulți profeți mincinoși ce-l susțin. Aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, deoarece este o teocrație falsă sau contrafăcută și își asumă, cu nerușinare, responsabilitatea de a lua locul Guvernului lumii noi a lui Iehova sub Cristos. Ea este adversara declarată a lui Dumnezeu, refuzând mărturia că lumea veche a ajuns la sfârșit și că timpul pentru Domnia lui Iehova prin Cristos este aici. Ea se străduiește cu disperare să țină în funcțiune domnia omului sub Satan, prin intermediul înregimentării totalitare, împotriva domniei lui Cristos sub Dumnezeul Cel Prea Înalt Iehova. De aceea, Isus a avertizat toate persoanele cu bunăvoință față de Dumnezeu și Împărăția Lui să părăsească această lume imediat ce vor înțelege formarea „urâciunii pustiirii” și să caute refugiu de partea lumii noi, teocratice. Dar cum, vei întreba tu, pot fi identificați cristoșii și profeții mincinoși și cum poate fi înfrântă și spulberată înșelăciunea lor? Cercetând mesajele și afirmațiile lor în lumina Cuvântului lui Iehova referitor la Teocrație.

⁵ Descoperirea înșelătorilor care se împotrivesc lumii noi și luptă împotriva ei sub masca religiei este ilustrată în scenele finale ale dramei profetice despre Iefta. Acești înșelători nu susțin că sunt naziști, fasciști sau totalitari, ci ei mărturisesc de fapt cu glas tare că sunt religioși, fiind confundați astfel cu creștinii autentici. Însă ei luptă împotriva Teocrației lumii noi. În aceste timpuri înșelătoare, cei ce caută adevărul doresc să știe cum să determine care este mesajul lui Dumnezeu, prin cine este el transmis și care este piatra de încercare prin care să se păzească cineva împotriva înșelătoriei. Aceștia vor studia cu mare seriozitate partea finală a carierei lui Iefta.

ATAC PE LA SPATE

⁶ Amoniții au invadat într-un mod violent teritoriul Teocrației tipice a lui Iehova de peste Israel și Iefta le-a administrat o înfrângere zdrobitoare agresorilor. În felul acesta, Domnul Dumnezeu a făcut ca omul Său al credinței, Iefta, să fie confirmat drept cap și căpetenie peste poporul Lui, în special peste galaadiți, oamenii din Galaad. După campania de luptă, ca reprezentant văzut al lui Dumnezeu, Iefta s-a întors la locuința sa din Galaad de la Mițpa, nume care înseamnă „Turn de veghere”. Puternica lovitură dată amoniților anti-teocratici a justificat numele lui Dumnezeu și a păstrat în Israel închinarea lui Iehova și funcționarea organizației Lui teocratice. Acela era un motiv de bucurie și recunoștință din partea întregului Israel, și un bun motiv pentru membrii acestui popor de a se uni în jurul Teocrației tipice.

⁷ Pe țărmul opus al râului Iordan, la vest de Galaad, se afla teritoriul seminției lui Efraim, care era o seminție soră a lui Manase, seminție căreia aparținea Iefta. Primii Manase și Efraim erau fiii lui Iosif, născuți în Egipt. „Bărbații lui Efraim s-au strâns, au pornit spre miază-noapte și au zis lui Iefta: Pentru ce te-ai dus să bați pe fiii lui Amon fără să ne fi chemat și pe noi să mergem cu tine? Vrem să-ți dăm foc casei și să te ardem împreună cu ea” (Jud. 12:1). În timpul incursiunii amonite ei nu numai că au intrat cu forța în Galaad, dar înregistrarea spune că „fiii lui Amon au trecut Iordanul ca să se bată și împotriva lui Iuda, împotriva lui Benjamin și împotriva casei lui Efraim, și Israel era într-o mare strâmtorare.” (Jud. 10:9). Întrebarea tendențioasă pusă lui Iefta era o recunoaștere deschisă că efraimiții nu se ridicaseră sub conducerea lui pentru a-i alunga pe invadatori dincolo de frontiere. Această învinuire nejustificată din partea efraimiților venea după întoarcerea lui Iefta acasă în pace. Evident, aceasta a avut loc în timp ce fiica lui era departe în munți, pentru două luni, spre a se pregăti să fie oferită ca „ardere de tot” Domnului Dumnezeu, în împlinirea jurământului lui Iefta pentru victorie. – Jud. 11:34-39.

⁸ Campania lui Iefta împotriva jefuitorilor de teritorii închinători la demoni, a ilustrat bătălia spirituală a organizației teocratice a lui Iehova sub conducerea lui Isus Cristos, Capul. Aceasta are

loc pentru a păstra închinarea lui Iehova și pentru a continua până la sfârșit „lucrarea Lui ciudată” pe fondul restricțiilor și încălcărilor nejustificate făcute de forțele totalitare în acest timp. În profetia ce descrie evenimentele din timpul sfârșitului, Isus a prezis că la venirea Sa la templu pentru judecata urmașilor Lui mărturisiți, El va găsi o rămășiță credincioasă. El va desemna această rămășiță și o va numi ca „servul credincios și înțelept”, subordonată Lui. El va încredința acestei clase a servului „bunurile Sale” sau interesele Împărăției de pe pământ. În felul acesta, clasa „servului credincios și înțelept” va fi organizația teocratică vizibilă pe pământ, sub conducerea lui Isus Cristos. Lucrarea acesteia este să vestească numele lui Iehova pe întreg pământul și să publice vestea bună a Teocrației acum stabilite.

⁹ Mai mult decât atât, în judecata de la templu El va găsi o clasă egoistă de urmași mărturisiți. Ei au fost într-adevăr consacrați Domnului Dumnezeu și au fost născuți de spiritul Său, dar au cedat egoismului, au fost orbiți cu privire la Împărăție și au devenit nelegiuți. Pe lângă aceasta, ei luptă împotriva tovarășilor lor servi, rămășița credincioasă. Deci, ei luptă împotriva organizației teocratice și Domnul îi însemnează ca „servul rău”. El îi taie din organizația Sa și le hotărăște partea împreună cu mulțimea anti-Împărăție cu care ei luptă în comun, anume cu ipocriții, amoniții moderni (vezi Matei 24:3, 14, 45-51). La fel cum Efraim era o seminție soră pentru Manase, tot așa, cei care fac parte din „servul rău” susțin că sunt frați spirituali ai rămășiței aprobate.

¹⁰ În decursul asupririi de optsprezece ani a Israelului de către amoniți, efraimiții se supuseseră acestor închinători la demoni ca stăpâniri înalte și se contaminaseră cu religia lor. Când a venit chemarea la acțiune pentru a sfărâma jugul amoniților și pentru a le respinge noile agresivități, efraimiții au refuzat de bună voie să lupte sub conducerea lui Iefta alături de membrii seminției tovarășe. Un astfel de comportament a fost manifestat de „servul rău” și de clasa „omul păcatului”, din care acesta este o parte, în decursul celor optsprezece ani de la venirea Domnului la templu din 1918 până în 1936. Apoi a venit anul 1938, când Domnul Dumnezeu a descoperit în mod îndurător că organizația Lui aprobată este Teocratică. Atunci a fost stabilită conducerea teocratică printre membrii rămășiței Lui organizate sau clasa „servului credincios și înțelept”, dar cei din „servul rău” au ținut la independența lor egoistă, refuzând să vină sub conducerea „Stăpânilor Înalte”, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, și să se supună lor.

¹¹ Efraimiții cei răi îl considerau pe Iefta din Mițpa un individ oarecare, și nu cel numit și sprijinit de Iehova să fie „cap și căpetenie”, simbolul viu al Teocrației tipice din Israel. Neținând seama de organizație, ei au întreprins un atac la persoană împotriva lui, ca om. Înainte de aceasta, când lucrurile păreau atât de desperate încât Iefta a făcut un jurământ special lui Iehova pentru victorie, efraimiții nu se alăturaseră șirurilor de luptă. Ei n-au putut să traverseze râul Iordan atunci. Dar acum, ca să-și verse răutatea împotriva celor binecuvântați cu victorie de Domnul, ei au putut să facă efortul trecerii Iordanului și să caute ceartă cu frații lor. Acum, după ce Dumnezeu dăduse victoria și ei văzuseră rezultatul câștigat fără ajutorul lor, au simțit că pierduseră ocazia să-și facă un nume și să ia cu ei ceva din pradă și glorie.

¹² Efraimiții simțeau că trebuie să se justifice în ochii întregului Israel; așa că au elaborat o acuzație falsă, ca scuză pentru supărarea lor. Ei n-au discernut că bătălia era a Domnului, că El luptase și câștigase victoria și că puterea și numărul oamenilor nu erau factorii decisivi. Simțind că ei erau factorul indispensabil pentru orice victorie și că ar fi trebuit să fie în față, ca și când EI ar fi fost esențiali, s-au simțit nemulțumiți de cei care își riscaseră viața în timpul pericolului. Aici, ei au repetat aceeași nemulțumire cum au făcut strămoșii lor cu Ghedeon, cu peste o sută de ani înainte: „Bărbații lui Efraim au zis lui Ghedeon: Ce înseamnă felul acesta de purtare față de noi? Pentru ce nu ne-ai chemat când ai plecat să te lupti împotriva lui Madian? Și au avut o mare ceartă cu el.” (Jud. 8:1). În zilele lui Ghedeon ei au manevrat lucrurile în așa fel încât să ia o parte oarecare la bătălia finală; dar aici, în timpul campaniei lui Iefta împotriva Amonului, efraimiții au lipsit cu totul. De aceea, deși ei înșiși erau cei vinovați, s-au luat la ceartă cu reprezentantul teocratic al lui Dumnezeu. Ei au fost exact contrariul fiicei lui Iefta, care a ieșit prima pentru a-l

întâmpina cu bucurie pentru victorie. Făcând aceasta, pentru ea însemna de aici înainte despărțirea de ceilalți pentru serviciul exclusiv, cu timp integral, al Domnului Dumnezeu cel Atotputernic, la templul Său.

¹³ Păstrarea închinării lui Iehova pe pământ și victoria împotriva forțelor năvălitoare ale demonismului și totalitarismului nu depinde sau nu este condiționată de nici o creatură umană. Și nici un simplu om, mort sau viu, nu este capul sau liderul celor care țin la organizația aprobată a lui Iehova. Isus Cristos, Mai Marele Iefta, este Capul lor nevăzut și ceresc prin numirea lui Dumnezeu, iar Societatea Watch Tower, sub conducerea Lui, urmează regula teocratică și acționează ca servul Său, în interesul tuturor celor de astăzi care aleg pe Iehova Dumnezeu și lumea Lui nouă. Toate aspectele personale și egoiste au fost îndepărtate din Societatea clasei „servul credincios și înțelept” a Domnului. Sistemul „bătrânilor aleși” de conducere a grupei a fost desființat; de asemenea, și darea de titluri lumești. Aceleași cerințe de serviciu au fost aplicate fiecăruia în parte și tuturor ca martori ai lui Iehova. Societatea s-a devotat în întregime serviciului „Stăpânirilor Înalte” și conducerii teocratice în organizare și funcționare. Pentru justificarea numelui lui Iehova, ea a făcut progrese în „lucrarea Lui ciudată” împotriva religiei, vestindu-I numele și Împărăția și declarând răzburarea Sa împotriva amonițiilor moderni și a tuturor dușmanilor, demoni și oameni.

¹⁴ Această cale de acțiune Domnul a binecuvântat-o foarte mult din 1938 încoace. Rezultatul binecuvântării Lui este că și-a făcut apariția clasa „alte oi”, ilustrată prin fiica lui Iefta, cu bucurie și oferindu-se în consacrare serviciului lui Iehova și gloriosului său Guvern Teocratic sub Cristos, pe durata întregii sale vieți. Prin această binecuvântare evidentă a Atotputernicului Dumnezeu, în ciuda încălcărilor și a opoziției din ce în ce mai mari din partea gloatei religios-totalitare, Domnul Dumnezeu a arătat mai presus de orice îndoială care organizație de pe pământ este partea vizibilă a organizației Lui teocratice sub Cristos și care este clasa „servului Său credincios și înțelept” pe pământ, căreia Regele de la templu i-a încredințat interesele Împărăției.

¹⁵ Atitudinea „servului rău” și a celor rămași din clasa „omului păcatului”, cu privire la această favoare a lui Dumnezeu față de organizația Sa teocratică, este asemenea celei a liderilor religioși iudei cu privire la prosperitatea lui Isus, care au zis: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, vor veni romanii [totalitarii] și ne vor nimici și locul nostru și neamul. ... Oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?” „Vedeți că nu câștigați nimic; iată că lumea se duce după El!” (Ioan 11:47-50; 12:19). Patriarhii Avraam, Isaac și Iacov au constituit împreună o ilustrație tipică a mării Teocrației a lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Gloata „servului rău” și a „omului păcatului” susține că este candidată la această Împărăție, deci că membrii ei sunt copii ai acestei Împărății. Dar, în timp ce favorurile și privilegiile Împărăției lui Dumnezeu sunt acordate în mod public clasei „servului credincios și înțelept”, religioșii au pierdut totul, așa cum a prezis Isus liderilor religioși, zicând: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Mat. 8:11, 12). „Odată ce Stăpânul casei se va scula și va încuia ușa, și voi veți fi afară și veți începe să bateți la ușă și să ziceți: Doamne, Doamne, deschide-ne! Drept răspuns, El vă va zice: Nu știu de unde sunteți. ... Depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii.” (Luca 13:25-29). Așa că ei scrâșnesc din dinți împotriva rămășiței credincioase.

¹⁶ Efraimiții au amenințat că recurg la acțiuni de gloată. Ei n-au ținut seama de conducerea teocratică și au refuzat să ia în considerare dovada ce arăta că Iehova îl alesese pe Iefta ca servul și judecătorul Său văzut pentru poporul Său de legământ. Ei au amenințat că-și vor face singuri dreptate și-i vor da foc lui Iefta și casei lui, pentru a înfăptui astfel tocmai ceea ce doriseră amoniții să-i facă lui și Israelului. Astfel, ei s-au pus în aceeași clasă cu amoniții, ca adversari ai organizației tipice a lui Dumnezeu. În același mod și-au înfăptuit planurile religioșii din Statele Unite împreună cu „amoniții” totalitari care urmăresc să obțină dominația mondială. Începută în

timpul războiului fulger al naziștilor, ce a străbătut Europa în 1940, cu victoria sigură în față, după câte se părea, și în înțelegere cu dăunătoarea hotărâre de salut al steagului a Curții Supreme, din luna iunie a aceluși an, acțiunea Catolică a provocat o mare violență a gloatelor împotriva rămășiței martorilor lui Iehova. Ei au încercat ‘să le ardă casele din temelii’ și în realitate chiar au dat foc la locuințele și proprietățile multora din servii lui Iehova, deoarece aceștia au stat lângă închinarea adevăratului Dumnezeu și I-au vestit Împărăția. În mijlocul persecuției violente, clasa „servului rău” s-a ferit de persecuție, dar i-a dat pe martorii lui Iehova în mâna „amoniților”. În publicația lor, cei din clasa „servul rău” au recunoscut legăturile din trecut cu Societatea Watch Tower, dar acum nu mai au nici un fel de legături nici cu martorii lui Iehova, nici cu organizația teocratică, organizație despre care ei au spus că era ideea ambițioasă a omului care era atunci președintele Watch Tower. Ei au fost foarte grijulii să declare deschis faptul că îi recunoșteau pe amoniții moderni ca „stăpâniri înalte” ordinate de Dumnezeu. „Servul rău” a transmis această afirmație clară din publicația lor la toate ziarele din lume, multe din ele publicând același lucru.

¹⁷ În același timp, oamenii care nu cu mult timp înainte se aflaseră în consiliile interne ale Societății, dar care urmăreau o cale de acțiune ambițioasă, devenind astfel necredincioși și părăsind Societatea, s-au alăturat acelei încercări concertate de ‘a da foc’ organizației. Ei au pornit costisitoare acțiuni în instanță pentru a păgubi Societatea financiar sau în alte moduri. Acest lucru s-a făcut în dispreț față de Teocrația lui Iehova și pentru a aduce mare batjocură pe numele Său și, prin spulberarea organizației să nimicească „lucrarea Lui ciudată” pe care El o face prin poporul Său de legământ împotriva religiei. Și în Canada, ministrul de justiție al aceluși Domeniu, un romano-catolic din Quebec, a ales ziua de 4 iulie pentru a declara Societatea Watch Tower o „organizație ilegală”, spre a fi imediat interzisă; dar clasei „servului rău”, care a tăgăduit orice legătură cu Societatea, i s-a dat dreptul de a-și continua activitățile. (Mat. 24:9-13). Indiferent de mărturisirile creștine ale tuturor acestor „lucrători ai fărădelegii”, încercarea lor era o parte a planului demonilor pentru dominație mondială, prin intermediul amoniților religio-totalitari din acele zile.

AUTOAPĂRARE

¹⁸ Efraimiții s-au dovedit a fi niște mincinoși, la lumina faptelor reale. „Iefta le-a răspuns: Eu și poporul meu am avut mari certuri cu fiii lui Amon; și când v-am chemat nu m-ați scăpat din mâinile lor.” (Jud. 12:2). Efraim era o seminție din partea centrală a țării, dar galaadiții conduși de Iefta, fiind locuitori ai seminției de la granița de est, lângă Amon, au fost cei care au ridicat linia de front împotriva agresiunilor amonite asupra închinării lui Iehova din Teocrația Lui tipică. „Și Iefta a pornit cu bătrânii Galaadului. Poporul l-a pus în fruntea lui și l-a așezat căpetenie.” (Jud. 11:11). Prin urmare, Iefta și oamenii lui au ilustrat pe Isus Cristos și urmașii Săi de pe pământ care se asociază cu Capul și Căpetenia organizației lui Dumnezeu și care se supun conducerii Lui teocratice, în special de la 1938 încoace. De atunci încoace, ei sunt mai mult decât oricând ținta demonilor de sub Satan. Forțele religio-totalitare, ațâțate de demoni, au pricinuit mari necazuri poporului lui Iehova pentru că n-au pus statul mai presus de Iehova în închinarea și serviciul lor pentru El. Totalitara Ierarhie romano-catolică a fost în fruntea acestui atac împotriva martorilor lui Iehova, deoarece aceștia îi demască pe naziști, fasciști și pe religioasa lor „coloană a cincii”, refuzând să dea ascultare sau să atribuie salvarea și protecția oamenilor sau organizațiilor și creațiilor omenești, ci numai Atotputernicului Dumnezeu și Teocrației Sale.

¹⁹ Efraimiții din vechime n-au răspuns chemării de a se angaja în acea acțiune unită, să se ofere voluntari pentru a trece Iordanul și să meargă să-și ajute frații izraeliți. Ei n-au vrut să se expună pericolului pe câmpul de luptă în interesul justificării numelui lui Dumnezeu. Ei se uitau la persoane importante și au refuzat să vină sub conducerea unei persoane care nu le plăcea, sau care stătea în calea ambițiilor lor. Fiind seminția dominantă în Israel, doreau mai degrabă să fie ei înșiși comandanți, decât să se smerească sub mâna puternică a lui Dumnezeu a conducerii

teocratice, așa cum era exercitată prin cel dintr-o seminție mai mică. Egoismul i-a făcut să refuze un mare privilegiu.

²⁰ Prin asocierea de altădată cu martorii lui Iehova, efraimiții moderni din clasa „servului rău” au simțit focul nenorocirii. Ei s-au simțit penibil și nesiguri de propria libertate din pricina persecuției. Altfel, de ce s-au compromis cu Amonul modern și au tăgăduit orice fel de legături și simpatie cu martorii lui Iehova? De ce și-au exprimat ei apoi consimțământul să imite căile lumii, referitor la emblemele creaturii, să salute pe amoniții moderni ca „stăpâniri înalte” și să se rețină de la a declara ziua de răzbunare a lui Iehova împotriva organizației lui Satan? Cei din clasa „servului rău” și alți membri ai clasei „omul păcatului” nu pot spune că nu au primit chemarea la luptă împotriva „amoniților”. Chemarea n-a ajuns la nici o clasă sau organizație religioasă ca atare, dar orice persoană din astfel de clasă sau organizație a avut privilegiul să răspundă la ea.

²¹ Chiar de când a intrat în vigoare conducerea Domnului, în octombrie 1938, Societatea sub conducerea lui Isus Cristos, în adunările și publicațiile ei, a emis chemarea pentru mai mulți vestitori pionieri și mai mulți vestitori în grupă. Orice persoană cu bunăvoință, care a văzut marea chestiune implicată și care a dorit să sprijine închinarea lui Iehova și onoarea numelui Său, a avut privilegiul să răspundă și să se ofere voluntar pentru serviciu sub conducerea organizației teocratice. Dar clasa „servului rău” și ceilalți religioși, care afirmă că sunt izraeliți spirituali, au ignorat invitația. Ei n-au arătat nici un fel de simpatie și n-au oferit nici un cuvânt de apărare în interesul persecutatului popor de legământ al lui Iehova. Ei au tăgăduit orice fel de legături și orice acord cu mesajul și poziția față de Împărăție a martorilor lui Iehova. Ei au făcut aceasta pentru a se apăra și a se justifica înaintea lumii lui Satan. Ei n-au trecut „Iordanul”, adică oamenii înstrăinați de Dumnezeu care se grăbesc spre „Marea Moartă”.

²² Înregistrarea Divină, la Evrei 11:32, îl enumără și pe Iefta alături de martorii din vechime ai lui Dumnezeu, ai remarcabilei credințe în El. Aceasta reiese din următoarele cuvinte ale lui Iefta către efraimiți: „Și când am văzut că nu mi-ați venit în ajutor, mi-am pus viața în primejdie și am mers împotriva copiilor lui Amon și Iehova i-a dat în mâna mea; atunci, din ce cauză veniți astăzi la mine, să luptați împotriva mea?” (Jud. 12:3, *A.R.V.*). Experiența lui Iefta confirmă că eliberarea, salvarea și ocrotirea închinării pure și nepătate nu vor veni niciodată prin sau în legătură cu „servul rău” și alți religioși din clasa „omul păcatului”. Ziarele ascund faptul că martorii lui Iehova din Europa continentală au luat poziție împotriva *fuehrer*-ului nazist de la concordatul acestuia cu Vaticanul din 1933 și pentru aceasta suferă maltratări ieșite din comun în camere de tortură și lagăre de concentrare. Recent, de când agresiunile nazi-fasciste-Vatican pentru dominație mondială au ațâțat națiunile democratice la o împotrivire violentă, ziarele dau satisfacție religioșilor și, pentru scopuri de propagandă, scot în evidență rapoarte despre clerici religioși care protestează față de liderul nazist din cauza unor diferende. Examinarea știrilor arată că toate protestele lor nu ating niciodată adevărata chestiune a conducerii omului sub „dumnezeul acestei lumi”, ca fiind împotriva conducerii teocratice a lui Isus Cristos sub Dumnezeu Cel Prea Înalt Iehova; și în toți acești ani, asemenea clerici n-au protestat nici măcar odată împotriva brutalităților, a intoleranței religioase și a persecuției comise împotriva martorilor lui Iehova de alianța religios-totalitară.

²³ Seminția lui Efraim era cea mai numeroasă și avea mulți oameni pe care să-i ofere pentru război, dar ei au eșuat să se înscrie de partea Teocrației. Așa că, victoria i-a revenit lui Iefta fără Efraim, ceea ce le-a demonstrat cu amărăciune că „nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr.” (1Sam. 14:6). În mod asemănător, sutele de milioane de religioși ai „creștinătății”, ce includ și pe „servul rău”, nu oferă nici o speranță de eliberare de monstruoșitatea totalitară sau „fiara”. Profetia arată că în așa-numita „ordine a Lumii Noi” ei vor călări „fiara” și vor întoarce cele șapte capete și cele zece coarne ale ei împotriva Teocrației și a celor care se închină lui Iehova și Regelui Său. Iehova nu are nevoie de milioanele religiei pentru a-și sprijini închinarea și pentru a elibera și salva pe cei care I se închină în spirit și adevăr. O astfel de încredere a trebuit să exercite Iefta, cu o credință

puternică în Atotputernicul Dumnezeu, căci el nu avea un mare număr de oameni în armata sa, ca să se bizuiască pe acesta, nici suficient echipament pentru a-i întâmpina pe amoniți, cu șanse egale. Fără îndoială, această situație de încercare a credinței este ceea ce l-a făcut pe Iefta să-și rostească jurământul.

²⁴ O credință asemănătoare, care biruiește lumea, trebuie să exercite și rămășița împreună cu însoțitorii ei, „alte oi”, și ei trebuie să-L servească pe Dumnezeu fără frică de moarte sau de cei care pot pricinui moartea trupului, însă nu și a sufletului, sau dreptul la viața viitoare (Mat. 10:26, 28). Mai Marele Iefta și-a încredințat odată viața pământească în mâna lui Dumnezeu. Așadar acum, când totalitarismul mondial este în marș, cei care susțin închinarea și serviciul lui Iehova trebuie să facă la fel, sprijinind fără compromis conducerea lui Dumnezeu, care este împotriva conducerii demonilor. Persecuțiile înverșunate de la anul 1940 înapoi, demonstrează că ei fac aceasta.

²⁵ Din pricina propriului Său nume și în deplină armonie cu jurământul lui Iefta, Iehova a dat în mâna acestuia pe agresorii anti-teocratici. Prin urmare, Iefta nu și-a asumat niciodată meritul pentru victorie, ci i-a atribuit lui Iehova Dumnezeu salvarea și eliberarea, vestind justificarea numelui Său. În mod asemănător, Atotputernicul Dumnezeu i-a dat pe amoniții moderni în mâna Mai Marelui Său Iefta și organizației Lui teocratice de sub conducerea Lui. Nu există nici cea mai mică posibilitate ca Teocrația și închinarea lui Iehova să cedeze domniei demonilor. Până în ziua de azi puterea religios-totalitară a eșuat în conspirația de a-i distruge pe martorii lui Iehova. Prin credință aceștia au triumfat asupra demonismului, și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu și au continuat „fără vină în ziua Domnului nostru Isus Cristos” (1Cor. 1:8, 9). Partea vizibilă a organizației teocratice încă trăiește și este extrem de activă, în ciuda împotrivrării mondiale. Harul lui Dumnezeu le este de ajuns.

LUPTĂ ÎMPOTRIVA FORTELOR SUBVERSIVE

²⁶ Explicația lui Iefta nu i-a oprit pe efraimiți să meargă mai departe în hotărârea lor de a lupta ca să-și împlinescă amenințarea. „Iefta a strâns pe toți bărbații Galaadului și a început lupta cu Efraim. Bărbații Galaadului au bătut pe Efraim pentru că efraimiții ziceau: Sunteți niște fugari ai lui Efraim! Galaadul este în mijlocul lui Efraim, în mijlocul lui Manase!” (Jud. 12:4). Mai Marele Iefta a primit, de asemenea, provocarea și i-a adunat pe susținătorii Teocrației. Împotrivirea „servului rău” în încercarea de a submina organizația teocratică îndeamnă rămășița credincioasă și însoțitorii ei să țină strâns unii la alții și să aducă tot mai mulți vestitori pentru vestirea numelui și Împărăției lui Dumnezeu. Ei nu se angajează în nici un fel de controversă directă sau argumentare cu „servul rău” în coloanele *Turnului de veghere* sau ale altei publicații. În spiritul Domnului și cu mijloacele pe care le-a furnizat El, ei luptă împotriva eforturilor subversive și nimicitoare ale grupei „omul păcatului” – 2Tes. 2:1-12.

²⁷ Lupta de astăzi pentru serviciul unit al lui Iehova în închinarea Sa nu este dusă cu arme literale. Această luptă este purtată cu instrumentele adevărului despre Guvernul Teocratic și conducerea lui. Aceste arme sunt simbolizate de cele cu care i-au bătut galaadiții pe efraimiți. Armatele lui Efraim au trecut pe malul de est al Iordanului și au invadat ținutul Galaad. Aceea a fost o procedură de-a dreptul amonită. Invadarea de către acei efraimiți ofenșați, îngâmfați, aroganți și nelegiuți a fost de fapt o provocare la adresa lui Iehova, deoarece El îl numise pe Iefta ca judecător și eliberator al Israelului. Aceea era o mișcare împotriva restaurării conducerii teocratice. Era o preluare a luptei amoniților înfrânți. Efraimiții continuau acum mișcarea de a-l destitui și nimici pe Iefta galaaditul și de a prelua pentru ei rolul principal în conducerea afacerilor Israelului. Aceasta a fost ambiția ascunsă a clasei „servului rău”. Ei urmăreau să preia frâiele sau controlul Societății din mâinile unui om - așa cum gândeau ei, dar în realitate din mâinile Capului și Liderului nevăzut Isus Cristos, Mai Marele Iefta. Prin urmare, este ușor de înțeles de ce clasa „servului rău” a zis că „președintele Societății Watch Tower [acum decedat] și-

a instalat propria guvernare teocratică”. O asemenea acuzație nebună este aceeași cu cea a oficialilor din Harlan County, Kentucky și Connersville, Indiana, și a altor amoniți moderni, anume că ‘martorii lui Iehova sub conducerea lui Rutherford plănuiesc să-și înființeze propria teocrație’. Mărturia depusă în instanțele de judecată și hotărârile judecătorilor de la curtea supremă a statului și ale celor federali au desființat asemenea acuzații demonice false în 1941.

²⁸ „Bărbații Galaadului” de astăzi, de sub conducerea Mai Marelui Iefta, luptă cu „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu” și în special acea parte din Cuvântul lui Dumnezeu care se referă la conducerea și organizarea teocratică. Clasa efraimită a „omului păcatului” dă impresia că folosește aceeași „sabie”, împotriva rămășiței credincioase, exact așa cum a folosit Satan textele Scripturii împotriva lui Isus, pe parcursul ispitirii Lui de patruzeci de zile în pustiu. În realitate, însă, acești „efraimiți” folosesc în special scrierile unui om mort din 1916 și pe care ei mărturisesc că-l urmează, sau folosesc tradițiile părinților organizațiilor religioase.

²⁹ Efraimiții l-au acuzat în mod fals pe Iefta și pe bărbații lui din Galaad, zicând: „Voi sunteți fugari din Efraim, galaadiților, din mijlocul lui Efraim și din mijlocul lui Manase” (A.R.V.). Procedând astfel, efraimiții au ignorat faptele, așa cum au fost declarate de Moise la Numeri 32:33, 39, 40 și Deuteronomul 3:15. Atacul lor este posibil să fi fost o „acuză murdară” la adresa lui Iefta, deoarece el fusese odată alungat și trebuise să fugă în țara Tob, unde au venit la el și i s-au alăturat faptelor lui vitejești de credință bărbați neangajați și fără ocupație din diferite seminții. Aceasta a fost o licărire dinainte despre cum vorbesc astăzi religioșii „creștinătății” despre martorii lui Iehova, ca despre „fugari” din „religia organizată” și îi acuză, în mod nelegiuit, că sunt comuniști, revoluționari, anti-Dumnezeu, din coloana a cincina și elemente subversive de un potențial pericol pentru stat.

³⁰ De asemenea, clasa „servului rău” afirmă că Societatea Watch Tower a devenit „fugară” față de învățăturile aceluia om mort pe care ei mărturisesc că-l urmează. Ei caută să intre în grațiile elementului politic, căruia îi dau ascultare ca „stăpâniri înalte” și spun că martorii lui Iehova vor suferi persecuție din pricina propriei căi greșite de acțiune. De aceea, ei nu au nici un fel de compasiune sau simpatie față de servii lui Iehova în grelele lor suferințe. În felul acesta, clasa „servului rău” face așa cum a prezis Isus despre ea: ‘îi bate pe tovarășii de slujbă’ și „mănâncă și bea cu bețivii” din „creștinătate” (Mat. 24:48-51). Tăgăduind orice fel de relație cu membrii trupului lui Cristos și rușinându-se de cei care suportă ocara publică, clasa „servului rău” arată că se rușinează de însuși Isus Cristos, care a spus: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8:38). Realitatea este că efraimiții moderni sunt „fugari” și au plecat din organizația teocratică – vezi 1Ioan 2:18, 19.

PIATRA DE ÎNCERCARE

³¹ „Galaadiții au pus mâna pe vadurile Iordanului dinspre Efraim. Și când unul din fugarii lui Efraim zicea: Lasă-mă să trec!, bărbații Galaadului îl întrebau: Ești efraimit? Dacă răspundea: Nu, atunci îi ziceau: Ei bine, zi Șiboleț” (Jud. 12:5, 6). Acei efraimiți se aflau în aceeași situație ca moabiții, după ce judecătorul Ehud a împlântat pumnalul în pânțele obezului lor rege Eglon. După aceasta, Ehud le-a zis luptătorilor lui: „Veniți după mine, căci Domnul a dat în mâinile voastre pe vrăjmașii voștri moabiți. Ei s-au coborât după el, au pus stăpânire pe vadurile Iordanului, în fața Moabului, și n-au lăsat pe nimeni să treacă. Au ucis atunci aproape zece mii de oameni din Moab, toți voinici și viteji, și n-a scăpat unul.” – Jud. 3:28, 29.

³² Trecerile sau vadurile Iordanului simbolizează modalități și mijloace pentru clasa „omului păcatului” de a se justifica înaintea oamenilor lumesci pentru atacul lor asupra organizației teocratice a Mai Marelui Iefta. Ei ar vrea să le folosească pe acestea drept căi de scăpare de consecința dezastruoasă a acțiunii lor, anume executarea judecăților adverse ale lui Dumnezeu împotriva lor, punându-i pe aceeași treaptă cu fățarnicii religioși și cu toți ceilalți

din lumea lui Satan. Cu toate acestea, Iehova a descoperit prin Cuvântul Său organizația Sa teocratică sub Isus Cristos. În calitate de purtător de cuvânt al lui Iehova, Isus interpretează Scripturile profetice. El nu permite „servului rău” și tovarășilor religioși ai acestuia nici o scriptură în apărarea lor și a urâtei lor purtări. Chiar prin Scripturi, El le blochează toate încercările de a scăpa prin propriile lor interpretări și explicații omenești ale Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova primesc interpretarea divină a Cuvântului Său și astfel sunt întăriți și se află în situația de a fi înaintea clasei „omului păcatului”. Calea de scăpare de judecățile scrise în Cuvântul lui Dumnezeu este astfel blocată, judecăți pe care martorii Lui trebuie să le declare împotriva necredincioasei clase – Ps. 149:9.

³³ Clasa „omul păcatului”, căutând să scape, spune în esență: „Cruță-mă! Nu pune în aplicare față de mine judecățile scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mă opri de pe calea antagonismului sau opoziției față de Teocrația din publicațiile Turnului de Veghere, pentru a arăta cum condamnă Scripturile o astfel de acțiune. Nu pune în aplicare instrucțiunea din Biblie împotriva lucrării mele subversive”. „Să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care a-ți primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători” (Rom. 16:17, 18). Și, ‘Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit! Căci cine-i zice bun venit, se face părtaș faptelor lui rele’ (2Ioan 10, 11). Să vorbim mai bine despre iubirea lui Dumnezeu și nu despre judecățile Lui. Să dezvoltăm un caracter plăcut și să urmăm politica de ‘bună vecinătate’ cu religia și să ne pregătim să mergem la cer’. Dar, funcționează acest argument religios?

³⁴ În 1918, Isus Cristos a venit la templu și a început judecata la casa lui Dumnezeu (1Pet. 4:17). El cere ca fiecare să se identifice în armonie cu această regulă: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Mat. 12:30). Celor care încearcă să se justifice și să se potrivească interpretărilor particulare din Scriptură, pentru a scăpa de „judecata scrisă”, le sunt puse întrebările: ‘Ești unul din acei efraimiți care mărturisesc că fac parte din poporul de legământ al lui Dumnezeu, dar în același timp luptă împotriva organizației teocratice a lui Iehova sub Cristos și împotriva clasei „servului credincios și înțelept”? Ești unul din cei care locuiesc de cealaltă parte a râului, care se luptă cu noi, așa cum fac amoniții închinători la demoni și refuză să recunoască pe Judecătorul lui Iehova de la templu, Guvernul Lui teocratic și conducerea lui? La aceste întrebări religioșii răspund: „O, nuuu!”, ceea ce înseamnă a înșela și a ascunde ostilitatea launtrică față de credincioșii lui Dumnezeu. Acesta este un subterfugiu pentru a scăpa de acuzația de crimă împotriva acelor care au avut încredere în ei și astfel să poată cauza mai multă tulburare spre paguba și obstrucționarea celor care încearcă să-și mențină integritatea, păstrându-și legământul cu Dumnezeu. Cei care sunt prinși în cursă de religie și se întorc împotriva Societății Turnul de Veghere, o critică și i se împotrivesc, contestând-o cu vehemență, sunt cei din clasa „servului rău” sau sunt pregătiți să intre în acea clasă și vor ajunge curând în ea. Ei zâmbesc superior la sugestia unor astfel de consecințe în ce-i privește și zic: ‘Nuuu, nu suntem de partea dușmanului’.

³⁵ Piatra de încercare este simbolizată prin cuvântul-test „Șiboleț”. Acest cuvânt înseamnă ceva ce crește asemenea unui „spic de grâu”, sau curge asemenea unui „potop”. Astfel este folosit la Geneza 41:5-7, Rut 2:2 și Psalmul 69:2, 15. Domnul Dumnezeu a trimis, în mod milostiv, rămășiței Sale credincioase și însoțitorilor ei rezerve abundente de „spice de grâu” (*șiboleț*), hrana spirituală cu ajutorul căreia să facă față oricărei foamete. „El dă pace ținutului tău și te satură cu cel mai bun grâu” (Ps. 147:14). De asemenea, El face ca izvorul și „potopul” (*șiboleț*) judecăților Lui drepte să curgă de la templu, dar acestea nu inundă rămășița credincioasă și nu o îneacă, ci acționează împotriva celor necredincioși și nelegiuiți, ca în bătălia lui Barac de la Meghido și cea a lui David de la Muntele Perațim – Jud. 5:19-21; 2Sam. 5:17-21; Isa. 59:19.

³⁶ Așadar, cei care susțin Teocrația îi întrebă pe prefăcuții și înșelătorii care susțin că rămân lângă Biblie: Ce limbă vorbiți voi? Cum roștiți voi „adevărul prezent”, hrana spirituală la zi a

Domnului? Cum roștiți voi judecățile Domnului împotriva dușmanului? Astfel de întrebări-test au drept scop a-i face să arate dacă ei vorbesc sau nu „limba pură”, liberă de orice religie și în armonie cu judecățile lui Dumnezeu împotriva religiei, dar în sprijinul Teocrației și a justificării numelui lui Dumnezeu prin ea. Dacă sunt galaadiți anti-tipici sub conducerea Mai Marelui Iefta și susțin Teocrația, ei vor pronunța corect aceste lucruri ale Domnului și nu în dezacord, potrivit cu stilul lor sectar caracteristic.

³⁷ „Atunci îi ziceau: Ei bine, zi Șiboleț. Și el zicea Siboleț, căci nu puteau să-l spună bine” (Jud. 12:6). Modul efracmit de pronunție a cuvântului-test diferea de cel al lui Iefta, deși suna foarte, foarte asemănător. În zilele noastre, clasa „servului rău” are o formă de învățatură din Biblie. Cei care nu sunt învățați de marii Învățători Iehova și Isus Cristos, s-ar putea să creadă că aceasta sună la fel și este la fel cu cea din organizația lui Dumnezeu. În enciclicele lui, Papa citează unele scripturi și clericii despre care se raportează că protestează împotriva naziștilor citează, de asemenea, unele scripturi, scripturi pe care și martorii lui Iehova le-au folosit și le folosesc când iau poziție împotriva tuturor totalitarilor. Dar există o diferență în ceea ce privește scopul citării, precum și în problemele ce cauzează această citare. Când preoții citează din Cuvântul lui Dumnezeu, ei fac aceasta pentru a-l folosi ca paravan pentru practica religioasă; când martorii lui Iehova citează din Scripturi, ei o fac în interesul Teocrației și a păstrării închinării lui Iehova pe pământ.

³⁸ Modul de pronunție al preoților nu este în armonie cu învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu despre Guvernul Său Drept al lumii noi; pentru că altfel, ei ar fi în unitate cu poporul Său din organizația teocratică, ‘fiind de aceeași părere’ și vorbind același mesaj. Dar învățaturii ciudate a religioșilor și mesajului lor le lipsește ceva, la fel cum lui „Siboleț” îi lipsește ceva ce „Șiboleț” avea. „Vorba ta te dă de gol” (Mat. 26:73). Nu este permis să treacă nici o diferență. Apostolul Pavel spunea: „Dar sunt unii oameni care vă tulbură și vor să răstoarne evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evangheliie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: Dacă vă propovăduiește cineva o evangheliie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” – Gal. 1:7-9.

³⁹ Fugarii efracimiți nu erau „instruiți să se exprime corect” (traducerea lui *Young*). Nici cei care fac parte din „servul rău” nu sunt astfel instruiți. Cu aceștia nu s-a împlinit promisiunea din Țefania 3:9: „Atunci voi întoarce popoarele spre limba pură [(ebraică) voi da buze pure], ca toți să cheme Numele DOMNULUI, ca să-I servească într-un gând”. Poate că ei pronunță cuvintele „Teocrație”, „adevăr prezent”, „răscumpărare”, „salvare”, „restaurare” și „stăpâniri înalte”, dar înțelesul pe care membrii clasei „servului rău” îl dau acestor cuvinte îi lipsește lumina avansată despre adevărul Bibliei, de la moartea liderului lor mărturisit în 1916. Înțelesul pe care îl dau ei este marcat de onorarea creaturilor umane, „dezvoltare de caracter”, tradiții și formalități religioase, și de o compromițătoare „înfățișare respectabilă” înaintea lumii. De aceea nu pot ei „exprima corect” adevărurile Bibliei, potrivit cu ceea ce cere organizația și conducerea teocratică sub Cristos.

⁴⁰ Această incapacitate îi trădează ca fiind separatiști, potrivnici și membri ai clasei „omul păcatului” (2Tes. 2:3-12). Ei nu au „buze curate” cu care să cheme numele Domnului ca să-I servească într-un gând cu rămășița și însoțitorii ei. De aceea, ei sunt în conflict cu clasa „servului credincios și înțelept”. Ei nu numai că nu vorbesc limbajul teocratic al celor credincioși, dar și aruncă insulte la adresa organizației scripturale a servilor lui Iehova, pentru a o prezenta în lumină falsă pe ea, scopul și lucrarea ei. Ei rostesc într-adevăr „vorbiri dulci și amăgitoare”, dar pentru „a înșela inimile celor lesne crezători” (Rom. 16:17, 18). Ei vorbesc în mod sentimental despre iubirea lui Dumnezeu. Ei dau un caracter blând mesajului tăios al „zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru”, în consecință o lasă mai moale cu el. Pronunțarea de către ei „siboleț” este mai moale decât mai tăiosul și mai asprul „șiboleț”. Aceasta este o „trădare sau dare pe față absolută”.

⁴¹ Cum se poartă Mai Marele Iefta cu aceștia? Judecători 12:6 răspunde: „Atunci bărbații Galaadului îl apucau și-l junghiau lângă vadurile Iordanului. Astfel au pierit în vremea aceea patruzeci și două de mii de bărbați din Efraim”. N-a fost arătată nici un fel de politică de „bună vecinătate”. Acei efraimiți erau călcători de legământ față de Dumnezeu și „călcătorii de legământ ... sunt vrednici de moarte” (Rom. 1:31,32). Cei care țin la organizația teocratică trebuie să folosească în mod viguros „sabia spiritului” împotriva tuturor acelor din gloata „omul păcatului”, pentru a le ucide sau omorî puterea și influența asupra celor lesne crezători. Este periculos să permiți liberă trecere oricărui din această gloată, deoarece este sigur că va urma mai multă tulburare în rândurile celor din organizația teocratică.

⁴² O astfel de întrebuintare a „săbiei” pentru a-i tăia sau separa pe lucrătorii înșelători este în armonie cu acțiunea Mai Marelui Iefta după venirea Sa la templu. Referitor la acea gloată a „servului rău”, El a zis: „Stăpânul servului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților [împotriva clasei „servului credincios și înțelept”]” (Mat. 24:50,51). „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Mat. 13:41,42). Rămășița credincioasă și iubiții lor însoțitori au o parte în această luptă împotriva influenței religioase a „servului rău” și a tuturor celorlalți din grupul „omul păcatului”. De aceea, ei trebuie să fie cu ochii în patru și cu auzul fin pentru a discerne diferența dintre mesajul religiei și „evanghelia Împărăției”. Ei trebuie să încerce spiritele dacă acestea sunt ale lui Dumnezeu Teocratul, sau ale anticristului – I Ioan 4:1-6.

VICTORIE PENTRU LUMEA NOUĂ

⁴³ O armată considerabilă de efraimiți, de cel puțin patruzeci și două de mii, a trecut Iordanul și i-a atacat pe cei care se adunaseră la judecătorul lui Iehova, Iefta. Nici unul din acei tulburători ai unității și atacatori ai Teocrației n-a scăpat de executarea judecății adverse a lui Dumnezeu, îndeplinită de judecătorul Lui și de luptătorii asociați. Ei au fost nimicivi la fel cum fuseseră și amoniții. Faptul că erau efraimiți, deci izraeliți, i-a făcut mai de condamnat decât amoniții. Iehova nu i-a cruțat pe acești izraeliți din Efraim, așa cum n-a fost cruțată nici soția profetului Ezechiel doar pentru că era căsătorită cu profetul lui Iehova (Ezec. 24:15-18). Asemenea lui Ezechiel la moartea soției sale, galaadiții n-au plâns moartea acelor efraimiți executați. Ceilalți efraimiți care au rămas de cealaltă parte a râului, dar i-au trimis pe malul celălalt și i-au susținut pe cei 42.000 de membri reprezentanți ai seminției lor, s-au dedat fără îndoială la plâns, urlete și scrâșnit din dinți în fața executării judecății lui Dumnezeu împotriva luptătorilor lor.

⁴⁴ Lucrurile nu sunt diferite acum, când vreun izraelit spiritual mărturisit trece în tabăra clasei „servului rău”, luptă împotriva organizației și a conducerii teocratice sub Mai Marele Iefta și se amăgește singur gândind că el luptă numai împotriva unei organizații omenești, Watch Tower Bible and Tract Society și a funcționarilor ei. Nici măcar un singur rebel nu poate și nu va scăpa de judecățile sigure ale Domnului, judecăți pe care El le face acum să fie declarate prin intermediul părții Sale văzute pământești a organizației Lui teocratice de sub Cristos. Și nici unul dintre susținătorii credincioși ai Guvernului Său Drept nu plânge că acești rebeli sunt separați de organizație și astfel ajung sub judecata morții a doua – Evrei 10:26-31.

⁴⁵ „Iefta a judecat Israelul șase ani; apoi Iefta, galaaditul, a murit și a fost îngropat într-una din cetățile Galaadului” (Jud. 12:7). În decursul acelor câțiva ani Iefta a ținut legătura cu fiica sa, pe care jurământul lui înflăcărat o dedicase serviciului cu timp integral al lui Iehova Dumnezeu la tabernacolul Său din Șilo, de peste râu. În ascultare de legea teocratică a națiunii, Iefta a participat cu regularitate la sărbătorile stabilite de acolo. El și fiica lui au fost amândoi credincioși jurământului pentru Dumnezeul Cel Prea Înalt și a obligației acestuia referitoare la amândoi. În

felul acesta, ei au arătat credință și au fost martori ai lui Iehova, menținându-și integritatea față de El. Prezența ei la tabernacol și serviciul ei zelos erau o aducere aminte continuă spre justificarea numelui Celui care i-a dat lui Iefta victoria împotriva amoniților.

⁴⁶ Pe lângă acestea, patru zile în fiecare an, fecioarele lui Israel mergeau s-o vadă, pentru a lăuda pe Domnul împreună cu ea pentru victoria Lui pentru Teocrație, pentru libertatea închinării lui Iehova în Israel și pentru a o încuraja la credință. Aceste fiice ale lui Israel aveau să continue să urmeze această cale de acțiune după ce tatăl ei murea și avea să fie urmat de un judecător pe care îl ridica Iehova (Jud. 12:8-15). Tot ce a lăsat Iefta în urma lui urmașei sale a fost complet devotat lui Iehova și serviciului Său, cât timp îi mai rămânea de trăit. Prin fiica sa devotată, Iefta a lăsat în urmă un monument pe pământ ce mărturisea despre triumful lui Iehova, prin credința și devotamentul celor care țin tare la Teocrația Lui, la serviciul și închinarea Lui loiale.

⁴⁷ Mai Marele Iefta și organizația teocratică a lui Iehova sub conducerea Lui nu vor dispărea niciodată, ci vor triumfa complet în bătălia Armagedonului și vor rămâne pentru totdeauna în „lumea fără sfârșit”, în care va locui dreptatea spre gloria veșnică a lui Iehova Dumnezeu. Trecerea finală de pe scena pământească a celor din rămășița credincioasă, care au luptat sub Mai Marele Iefta împotriva puterilor religios-totalitare ale acestei lumi, va însemna unirea lor cu El în glorie cerească, cinste și nemurire (Rom. 2:7). Odată cu trecerea lor nu va dispărea de pe pământ închinarea curată a lui Iehova, ci ei vor lăsa în urmă pe „prinții pe întreg pământul”, care îl includ și pe Iefta cel înviat, și pe „mulțimea mare” credincioasă și devotată. Toți aceștia Îl vor servi pe Iehova Dumnezeu, „zi și noapte în templul Său”, în lumea nouă, fiind în acest fel o mărturie veșnică pentru victoria „lucrării ciudate” a lui Iehova, prin Mai Marele Său Iefta, Isus Cristos.

(Sfârșit)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.(a) Ce va fi guvernul lumii noi? Prin urmare, ce fel de lume va fi aceasta și cine va trăi în ea? (b) De ce stabilirea lumii noi înseamnă o luptă și a cui închinare va exista după aceea în întreg Universul?

2. Care este scopul răutăcios al dumnezeului acestei lumi față de locuitorii pământului și cum poate scăpa cineva de înșelăciunea lui mondială?

3. În ultima înșelăciune mondială, ce-i va convinge Satan pe lideri să înființeze pe pământ? De ce vor lupta mulți pentru aceasta și de ce vor fi nimiciți împreună cu ea?

4. (a) Ce avertisment a dat Isus despre cristoșii și profeții falși de la sfârșitul lumii, și îndeosebi împotriva cărei alianțe false a avertizat El, arătând calea ce trebuie urmată? (b) Cum pot fi identificați acești mincinoși și cum poate fi respinsă și distrusă înșelăciunea lor?

5. Cum se înșeală singuri luptătorii religioși împotriva Teocrației? Cum sau unde este ilustrată descoperirea acestora și modul de păzire?

6. Ce evenimente tocmai avuseseră loc între amoniți și Iefta, și cum afectaseră acestea stările interne din Israel?

7. Ce întrebare de învinovățire i-au pus acum efraimiții lui Iefta și a cărui eșec din partea lor era aceasta o recunoaștere?

8. Ce a ilustrat campania lui Iefta împotriva amoniților? Cine este „servul credincios și înțelept” numit să lucreze în împlinirea acestei ilustrații?

9. Ce altă clasă-serv a găsit Domnul în judecata de la templu și de ce acționează El împotriva ei?

10. Care a fost calea de acțiune a efraimiților în decursul celor optsprezece ani de asuprire amonită asupra Israelului și cum urmează clasa „servului rău”, din 1918 încoace, o cale de acțiune asemănătoare față de conducerea teocratică?

11. Cum îl considerau efraimiții pe Iefta și de ce, după victoria lui Iefta, au trecut atunci pentru prima dată Iordanul la el?

12. Cum au încercat efraimiții să se justifice din pricina părerii foarte bune despre ei înșiși? Prin urmare de ce au fost ei în contrast cu fiica lui Iefta?

13. Ce trebuie să fie spus despre condiționarea închinării, a victoriei și a conducerii, de creaturi omenești? Cum a fost curățată clasa „servului” Domnului de aspecte personale egoiste din pricina serviciului teocratic?

14. Ce oameni au apărut ca urmare a binecuvântării Domnului de la 1938 încoace și ce arată binecuvântarea Sa evidentă în ce privește alegerea organizației pentru serviciul Lui?

15. Cum este atitudinea întregii clase a „omului păcatului” asemănătoare celei a clerului față de prosperitatea lui Isus și de ce scrâșnesc ei acum din dinți la rămășița credincioasă, așa cum a prezis Isus?

16. (a) Ce au amenințat efraimiții că-i vor face lui Iefta și, în felul acesta, cu cine s-au pus ei în aceeași clasă? (b) Cum au lucrat religioșii în planurile lor cu „amoniții” politici, în special de la 1940 încoace, și cum i-au ajutat cei din clasa „servului rău” pe acești „amoniți”?

17. Cum s-au alăturat oamenii ambițioși, care odată aveau funcții în consiliile interne ale Societății, tentativelor de ‘arderii de case’ și cum a făcut discriminare ministrul de justiție al Domeniului în favoarea clasei „servului rău”?

18. (a) Cum a dovedit Iefta că efraimiții erau mincinoși? (b) Pe cine ilustrează astăzi Iefta și poporul său și de ce sunt aceștia, mai mult decât oricând, țintele demonilor și ale forțelor controlate de aceștia?

19. Cum i-au făcut chestiunile egoiste și persoanele importante pe efraimiți să respingă un mare privilegiu în justificarea numelui lui Dumnezeu?

20. Cum au simțit efraimiții moderni focul nenorocirii odată cu martorii lui Iehova? Cum au arătat ei că se simțeau penibil?

21. Cum se răspândește chemarea la luptă începând cu octombrie 1938? Cum a ignorat invitația clasa „servului rău”?

22. (a) Cum arată declarația lui Iefta despre acțiunea lui, motivul pentru care este enumerat printre bărbații din vechime ai credinței la Evrei 11? (b) Ce dovedește experiența lui Iefta cu efraimiții în ce privește eliberarea, salvarea și închinarea? Cum este confirmat acest lucru de comportamentul religioșilor de la 1933?

23. Ce a demonstrat numerosului Efraim victoria lui Iehova prin Iefta? Cum va fi adevărat același lucru în ce privește pe mulții religioși din „creștinătate” și ‘fiara’ „noii ordini mondiale”?

24. Cum trebuie rămășița și însoțitorii ei să imite pe Mai Marele Iefta atunci când El și-a încredințat odată viața pământescă în mâna lui Dumnezeu?

25. Cui i-a atribuit Iefta salvarea și eliberarea câștigate și ce fapte dovedesc că Iehova i-a dat pe amoniții moderni să fie înfrânți înaintea Mai Marelui Iefta?

26. Cum au acceptat provocarea Iefta din vechime și Mai Marele Iefta din prezent? Împotriva cui este dusă lupta și cum?

27. (a) Ce au simbolizat armele de luptă și care a fost natura reală sau însemnătatea mișcării efraimiților împotriva lui Iefta din Galaad? (b) Ce ambiție ascunsă a clasei „servului rău” a fost ilustrată printr-o astfel de mișcare, în armonie cu acuzațiile lor false?

28. Care este diferența dintre armele luptătorilor de sub conducerea Mai Marelui Iefta și respectiv cele ale efraimiților moderni?

29. De ce acuzația că galaadiții erau „fugari din Efraim” a fost atât falsă, cât și răutăcioasă? Despre ce lucru din prezent a fost o licărire o asemenea acuzație falsă?

30. În această privință, cum ‘îi bat pe tovarășii lor de slujbă’ cei din clasa „servului rău”, ca efraimiți moderni, și cum se rușinează ei de Însuși Isus Cristos? De ce ei înșiși sunt fugari?

31. Pe ce au pus atunci stăpânire galaadiții pentru a tăia calea de scăpare a efraimiților și cum a fost executată o manevră asemănătoare în zilele lui Ehud?

32. Ce simbolizează „vadurile Iordanului” și cum sunt acestea închise sau blocate pentru cei care încearcă acum să scape astfel?

33. Cum cere să fie cruțată de cei aflați sub conducerea Mai Marelui Iefta clasa „omului păcatului” pusă pe fugă?
34. Prin aplicarea cărei reguli Isus Cristos cere ca toți să se identifice? La ce întrebări amănunțite au răspuns înșelător efraimiții moderni și de ce?
35. Ce cuvânt-test au folosit galaadiții împotriva efraimiților? Ce simbolizează și înseamnă aceasta, potrivit Scripturilor?
36. Ce întrebări-test pun înșelătorilor cei pentru Teocrație și de ce?
37. Cum au pronunțat efraimiții cuvântul-test și cum ilustrează aceasta asemănarea apropiată, însă cu diferențe, între modul de pronunțare al papei și altor preoți și cel al martorilor lui Iehova?
38. Este corect și complet modul de pronunțare a mesajului de către preoți? Ce spune apostolul Pavel despre a lăsa să treacă vreo diferență fără împotrivire?
39. De ce „nu sunt instruiți să exprime corect” adevărurile Bibliei cei din clasa „servului rău”? Prin urmare, ce marchează vorbirea lor religioasă?
40. Ce-i trădează că sunt, în ce privește organizația și poporul lui Iehova, incapacitatea clasei „servului rău”? Ce fel de vorbire este o „trădare sau dare pe față absolută” a lor?
41. Ce tratament au aplicat apoi oamenii lui Iefta efraimiților demascați și cum trebuie să fie dusă astăzi o acțiune asemănătoare împotriva gloatei „omului păcatului”?
42. Cum este o astfel de întrebuintare a „săbiei” în armonie cu acțiunea Mai Marelui Iefta după venirea la templu? Prin urmare, la ce trebuie să fie în alertă să observe rămășița și însoțitorii?
43. Cum au fost nimicivi mulți efraimiți și de ce n-au plâns galaadiții moartea acestora?
44. Cum stau acum lucrurile la fel în cazul rebelilor împotriva organizației teocratice?
45. În timpul anilor cât a judecat Iefta Israelul, ce legături a avut el cu fiica sa și ce cale de acțiune au urmat amândoi față de Iehova?
46. Ce practică au urmat fiicele lui Israel față de fiica lui Iefta? La moartea lui, ce a lăsat Iefta în urma sa, prin fiica lui devotată, ca o amintire vie?
47. (a) Ce a ilustrat moartea lui Iefta referitor la Mai Marele Iefta și organizația de sub conducerea Lui? (b) Ce se va întâmpla cu închinarea curată a lui Iehova pe pământ odată cu trecerea rămășiței de pe scena pământească?

MAI ÎNTÂI INTERESELE ÎMPĂRĂȚIEI

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul; fiecăruia după capacitatea lui; și a plecat”. Așa spunea Isus la Matei 25:14, 15.

Talanții sunt un termen folosit referitor la bani, un talant fiind estimat a valora undeva între 700 și 2.250 \$, sau între 140 și 560 £, deci o măsură de valoare sau un lucru valoros. „Talanții” aparțineau Domnului Împărăției cerului, deci reprezentau *interesele* Lui în Împărăția lui Dumnezeu. „Averea sa”, care cuprindea acei talanți, reprezenta, de asemenea, interesele Împărăției, toate interesele Împărăției Domnului de pe pământ.

Atunci, ce se înțelege prin expresia Domnului „fiecăruia după capacitatea lui”? *Capacitate* înseamnă puterea, competența, eficiența sau calitatea de a fi capabil. Această chestiune nu trebuie privită din punct de vedere omenesc, căci capacitatea umană înseamnă putere fizică și mintală, educație, bani, influență, acestea fiind însoțite adesea de false pretenții de competență și o părere foarte bună despre sine. Cu siguranță, acestea nu au valoare înaintea Domnului. Satan a pus în mintea preoților religioși cugetul greșit și i-a făcut să creadă că ei sunt singurii care se poate aștepta vreodată să strălucească în Împărăția Domnului și ei își bazează concluzia pe marea lor cunoștință și capacitate de a-i conduce pe oameni.

Examinat din punct de vedere divin, Isus a posedat cea mai mare capacitate care a existat vreodată pe pământ. Capacitatea Lui n-a constat din putere fizică și din educație academică, căci El nu și-a folosit puterea fizică și nici n-a frecventat vreodată vreun institut sau facultate teologică. Lui i-a încredințat Iehova *toate* interesele Împărăției. Atunci, din ce a constat capacitatea lui Isus? Din aceasta: *Devotamentul Său absolut și complet față de voința Tatălui; completa Lui loialitate față de Atotputernicul Dumnezeu.* Aceasta își găsește exprimarea în cuvintele Lui: „Iată-mă că vin! – în sulul cărții este scris despre mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Ps. 40:7, 8; Evrei 10:7, 10). Competența lui Isus a fost desăvârșită. De aceea, Iehova l-a umplut pe deplin cu spiritul Său și El și-a dovedit loialitatea față de Iehova până la extrem.

Cuvântul grecesc din Biblie tradus „capacitate” se trage din rădăcina verbului folosit în textul unde Isus le-a vorbit apostolilor Săi ca răspuns la cererea ca ei să aibă anumite poziții în Împărăția Sa, și El a zis: „*Sunteți voi capabili să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?*” „*Suntem capabili, I-au zis ei*” (Mat. 20:22). Deci, definiția corectă a cuvintelor Sale, „capacitatea fiecăruia”, este aceasta: *Consacrare completă față de Domnul Dumnezeu și o supunere bucuroasă față de voința Lui sfântă; un devotament loial față de Domnul Dumnezeu chiar până la moarte.* O astfel de capacitate sau competență crește cu cât cineva este umplut cu spiritul sau puterea nevăzută a Domnului. Apostolul Pavel, vorbind despre răscumpărarea timpului în serviciul credincios pentru Domnul, spunea: „Fiți plini de spirit”, în felul acesta crescând capacitatea sau competența cuiva (Efes. 5:16-18). În proporția în care cineva are spiritul Domnului, în acea proporție el posedă puterea sau capacitatea pentru bine – vezi Romani 1:16 și 1 Tesaloniceni 1:5.

Spiritul Domnului nu constă din evlavie fățarnică, nici din expresia exterioară de a fi „mai sfânt decât tine”, care de fapt este ipocrizie. Să ai spiritul lui Cristos înseamnă să fii absolut loial față de Iehova Dumnezeu și de Domnul Isus, să fii complet devotat Domnului și cauzei Sale și să faci serviciul Domnului după cum cere El. Aceasta înseamnă completă lepădare de sine și îngrijirea numai de interesele Domnului. Fariseii iudei n-au putut fi folosiți de Domnul, deoarece aceștia nu aveau o astfel de capacitate. Ei doreau să facă totul în propriul lor mod egoist.

Iehova Dumnezeu încearcă și testează integritatea celor care sunt candidați la poziții de autoritate și putere în legătură cu Împărăția cerului. Nimeni nu este capabil să *exercite* autoritate până când n-a învățat să *asculte* de autoritate. Smerenie înseamnă supunere. Supunere înseamnă ascultare și ascultare înseamnă să faci serviciul Domnului Dumnezeu în *modul Lui stabilit*. „Ascultarea face mai mult decât jertfele” (1Sam. 15:22). Este de necesitate vitală să înveți să fii supus cu bucurie sau ascultător de voința Domnului. Parabola talanților învață chiar această cerință. Ascultarea și loialitatea sunt cele care merită și primesc răsplată.

Potrivit parabolei, Domnul a încredințat fiecăruia din servii Lui anumite interese ale Împărăției Sale. Prin urmare, fiecare serv trebuie să-și încheie socotelile cu Domnul. Nici un tovarăș serv nu este scutit de responsabilitate personală din pricina unor privilegii mai mari de serviciu deținute de un alt serv consacrat. „Fiecare își va purta sarcina lui însuși” (Gal. 6:5). „Talanții”, adică interesele Împărăției, plus capacitatea sau supunerea iubitoare și bucuroasă față de voința Tatălui, au ca rezultat ocazii de serviciu. Prin folosirea acestor ocazii de serviciu în mod credincios, cel consacrat își dovedește loialitatea față de Domnul. Atunci când cei cărora le-au fost încredințate interesele Împărăției îndeplinesc serviciul, pe măsură ce li se dau ocazii de serviciu, aceasta constituie ‘negoțul cu talanții’. În proporția în care cineva își arată ascultarea și devotamentul față de Domnul, în mod credincios, cu bucurie și din iubire, în îndeplinirea acestui serviciu, în aceeași proporție cresc și interesele Împărăției încredințate lui, astfel fiindu-i furnizate mai multe ocazii.

De exemplu: Cineva complet supus Domnului intră în serviciul de vestitor pionier al Împărăției. În felul acesta Domnul îi încredințează anumiți talanți sau anumite interese ale Împărăției Lui. Pionierul îndeplinește cu bucurie acest serviciu după instrucțiunile teocratice de

organizare. Pe măsură ce el face aceasta îi crește competența și Domnul permite ca interesele Împărăției ce i-au fost încredințate acestui consacrat să abunde sau să crească, dându-i ocazii de serviciu mai mari în conducerea de studii din Biblie la domiciliu, organizarea de grupe noi pentru lucrarea pe teren de vestitor al Împărăției, punerea mărturiei despre Împărăție înaintea instanțelor de judecată lumești, înaintea autorităților, legiuitorilor, oficialilor din poliție, și în aducerea mai multor persoane cu bunăvoință la cunoștința adevărului Împărăției. Îndeplinirea de către pionier a serviciului în aceste împrejurări înseamnă ‘negoț cu talanți’ în înțelesul acestei parabole. „Cel ce primise cei cinci talanți s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa cel ce primise cei doi talanți, a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său” – Mat. 25:16-18.

Socotirea cu servii analizată în continuare are loc după ce Domnul Isus Cristos vine la templu și faptele privite în lumina profeției dovedesc faptul că El a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu în primăvara lui 1918 A.D. „După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteală. Cel ce primise cei cinci talanți, a venit, a adus alți cinci talanți, și a zis: ‚Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.‘ Stăpânul său i-a zis: ‚Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.‘ Cel ce primise cei doi talanți, a venit și el, și a zis: ‚Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți.‘ Stăpânul său i-a zis: ‚Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!’” – Mat. 25:19-23.

Cuvintele Stăpânului arată prezența Sa la templu cu ceva timp înainte să aibă loc socoteala cu servii consacrați, născuți de spirit de pe pământ. În anul 1922 a fost pentru prima dată când rămășiței credincioase i-a fost descoperită prezența la templu a Regelui lui Iehova, Isus Cristos. Potrivit parabolei, cel căruia i-au fost încredințați cinci talanți iese înainte și raportează că a câștigat alți cinci talanți. Parafrazând raportul său: „Doamne, Tu mi-ai încredințat unele interese ale Împărăției Tale. Mi-ai dat o măsură din spiritul Tău. Eu m-am supus cu bucurie voinței Tale sfinte, iar Tu mi-ai crescut spiritul și devotamentul iubitor față de Tine și datorită bunătății Tale eu m-am folosit de aceste ocazii pe care le-am avut; ca urmare a faptului că mi-ai încredințat interesele Împărăției și a devotamentului meu iubitor față de Tine, am avut ocazia să-mi dovedesc loialitatea și devotamentul față de Tine. Ca urmare, competența mi-a crescut, am mai mult din spiritul Tău și interesele Împărăției Tale au crescut față de mine sută la sută”.

Domnul nu îl laudă din pricina a ce a câștigat acesta, căci, de fapt, el nu aduce nici un profit Domnului, așa cum explică însuși Domnul la Luca 17:10. Domnul îl laudă pentru că acesta, din pricina ascultării bucurioase, și-a dovedit credința și loialitatea: „Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (versetul 21). Să se observe aici că răsplata domniei este de domeniul viitorului, fiind acordată rămășiței credincioase atunci când membrii ei își încheie calea de acțiune pământească și trec la viață cerească. Cu toate acestea, și acum este acordată o bucurie. Ce fel de bucurie? Extraordinara bucurie în faptul că persoana credincioasă are o parte în justificarea numelui lui Iehova și știe că în anul 1914, prin Isus Cristos, Iehova și-a instalat mult promisa Împărăție și că, în calitate de serv al Împărăției, cel credincios are o parte în a face de cunoscut acest lucru omenirii, ca singurul remediu universal pentru necazurile omului. De asemenea, există bucurie în cunoștința faptului că ziua de eliberare este aproape, că rămășița credincioasă va intra curând în plinătatea și bucuria Împărăției cerești, că Păstorul cel Bun își strânge acum „alte oi” ale Sale, în număr de multe mii, la templu, pentru a se asocia cu rămășița în vestirea numelui lui Iehova și în publicarea Împărăției Lui. Cei care nu sunt în armonie cu calea Domnului nu au o asemenea bucurie.

Un raport similar cu cel de mai sus este făcut de servul căruia i-au fost încredințați doi talanți și Domnul îl laudă, de asemenea, pentru credința și loialitatea lui – versetul 23. Apoi vine cel care primise un singur talant, pentru a-și face raportul. Să cităm parabola: „Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el și a zis: Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de

unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat; mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău! Stăpânul său i-a răspuns: Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat și că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i, dar, talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are! Iar pe robul acesta netrebnic aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților – Mat. 25:24-30.

Este foarte evident că în inima servului cu un singur talant n-a existat nici o bucurie, și că Domnul nu l-a invitat să intre în nici o bucurie. Servul raportează că știa că Domnul era un stăpân aspru și astfel i-a fost teamă și a mers și și-a ascuns talantul în pământ, iar acum îl dădea înapoi. Domnul i-a răspuns: „Serv viclean și leneș”. Aici cuvântul *viclean* se aplică la cei care au fost odată luminați, dar apoi s-au schimbat, nefolosindu-se de privilegiul și bucuria de a servi pe Domnul. Cuvântul *leneș* se aplică la cei cărora le-a fost încredințat să facă și să îndeplinească ceva, dar care au ajuns să doarmă și să nu facă nimic. Cei leneși fie au ascuns interesele Împărăției Domnului în lucruri lumești, fie le-au tratat cu indiferență, fie au servit eul și au căutat să vadă câtă glorie și cinste ar putea câștiga pentru ei înșiși, lucruri care sunt ale pământului și nu ale spiritului. Fără îndoială, aceștia îi includ și pe cei care au făcut comerț cu adevărul, fie pentru bani, fie pentru aplauzele oamenilor, ca să poată străluci în prezența altora; sau care, din pricina înclinațiilor senzuale, pământești și egoiste, au găsit vină căii teocratice a Domnului și au disprețuit-o, au refuzat-o și au insistat să facă lucrurile după propria lor cale, și n-au învățat ascultarea. Din pricina acestei necredințe pentru cauza Domnului Isus, ca Justificator al numelui lui Iehova, interesele Împărăției care le-au fost încredințate celor ce s-au dovedit vicleni și leneși, precum și măsura de spirit acordată în timpul când ei au manifestat o oarecare smerenie și ascultare, au fost luate de la acești necredincioși. De asemenea, aceste interese ale Împărăției au fost încredințate clasei care are o mai mare măsură din spiritul Domnului. Cei care astfel au fost neprofitabili pentru Domnul aveau să piardă interesul pentru adevărul Împărăției și pentru vestirea lui.

Nici unul care are un singur talant în timpul încheierii socotelilor nu poate fi din clasa Împărăției. Pentru a trece judecata de la templu fiecare din rămășița trebuie să fi crescut în asemănarea Domnului, călcând pe urmele Lui, așa cum ne-a lăsat El exemplul de serviciu activ, zel, închinare, integritate și credință sub suferință. Făcând astfel, Domnul îi crește apoi mai mult interesele Împărăției, deci crește față de el ocaziile mai mari de serviciu.

Aceasta nu înseamnă că acela care face cea mai mare etalare exterioară a serviciului față de Domnul este cel mai mult onorat în Împărăție. Învățătura dată clar în parabolă este aceasta: Că atunci când cuiva i s-au încredințat interesele Împărăției Domnului, în proporția în care el își arată loialitatea și devotamentul credincios față de Domnul, prin supunere și ascultare complete față de El, așa vor fi privilegiile lui de serviciu în onoarea și gloria Împărăției. Cu toate acestea, fiecare, indiferent de creșterea cu care va fi binecuvântat negoțul său cu talanții Împărăției, trebuie să fie credincios până la moarte și să-și mențină integritatea fără vină. Deși parabola nu se aplică în mod direct „altor oi” ale Domnului, ce sunt adunate acum la templu pentru serviciul de acolo, totuși aceste „alte oi” care sunt asociate cu rămășița, cărora li s-au încredințat interesele Împărăției, trebuie să se dovedească însoțitori loiali ai lor, trebuie să arate o măsură egală de credință față de Împărăție și să-și păstreze integritatea față de Iehova Dumnezeu sub toate încercările.

Dacă acum calea teocratică este calea Domnului de a-și face „lucrarea ciudată” de mărturie înainte să înceapă bătălia Armagedonului, atunci lupta împotriva acestei căi sau respingerea ei, înseamnă luptă împotriva marelui Teocrat și a Regelui Său, ori respingerea lor, deoarece această cale nu este a omului, ci a Domnului Dumnezeu. Eșecul sau refuzul de a lucra sau a face negoț cu talanții Împărăției, după metoda Domnului, înseamnă lipsă de loialitate față de marele Teocrat Iehova. Acum, dacă după examinare cineva constată că a fost puțin delăsător sau neglijent în a

face de cunoscut laudele lui Dumnezeu și i-au slăbit cumva mâinile în serviciul lui Dumnezeu, aceasta va fi ocazia de a răscumpăra timpul. Nu este timp de lenevire, inactivitate, indiferență sau de slăbire a mâinilor.

„Răscumpărarea timpului” (Efes. 5:16) înseamnă răscumpărarea acestui timp de necaz, căutând să folosim tot timpul posibil în serviciul Domnului, îngrijindu-ne de interesele Împărăției Lui. Însuși Isus a fost zelos în spirit. Împărăția era lucrul principal din mintea și inima Sa, deoarece aceasta este calea lui Dumnezeu de a-Și justifica numele și de a binecuvânta toată omenirea ascultătoare. Urmașii lui Isus trebuie să fie, de asemenea, zeloși în spirit, iar Împărăția și interesele acesteia trebuie să fie principalul lucru din mintea și inima fiecărui consacrat.

CARACTERE BIBLICE

Biblia scoate în evidență legăturile Autorului ei, Iehova Dumnezeu, cu creaturile de pe pământ în promovarea scopului maiestros de a curăți numele Său înaintea întregii creațiuni, precum și aducerea pământului sub un Guvern drept pentru veșnicie. Astfel, cuvântul Său scris include, în ordine istorică, creaturi umane proeminente, atât împotriviți, cât și colaboratori în îndeplinirea scopului divin.

Includerea cuvintelor și a conduitei unor astfel de creaturi în darea de seamă sacră nu este spre glorificarea oamenilor sau pentru a îndrepta atenția cititorilor Bibliei asupra creaturilor în sine, căci astfel s-ar abate atenția de la Însuși Marele Creator. Aceasta este făcută spre a oferi exemple cu privire la ce trebuie să facă sau să evite toți cei ce caută binecuvântare și viață, pentru a putea primi aprobarea și binecuvântarea divină, evitând blestemul și dezaprobarea Sa. Referindu-se la acele caractere biblice al căror curs l-a binecuvântat Dumnezeu și va fi deplin răsplătit în decursul timpului, apostolul Pavel scrie: „să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evr. 6:12). Un alt scriitor, Iacov, adaugă: „Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe prorocii, cari au vorbit în Numele Domnului”. – Iac. 5:10.

Atenționând împotriva cursului dezastruos al altora, a căror înregistrare se găsește în Sfânta Scriptură, apostolul Pavel zice: „Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei... Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșitul veacurilor” (1Cor. 10:6, 11-13). Este evident că noi trăim la sfârșitul lumii de sub domnia neîntreruptă a lui Satan, iar dreapta Lume Nouă a lui Iehova este aproape.

Astfel, exemplele istorice din întreaga Biblie au fost scrise și păstrate mai cu seamă pentru folosul iubitorilor de dreptate ce trăiesc astăzi. Nu pentru că noi am fi foarte importanți în fața lui Dumnezeu, ci pentru că noi trăim în cel mai important timp al istoriei pământului și aceste „zile din urmă” sunt „vremuri grele”. Acum, mai mult ca oricând, există pericolul de a cădea în cursele dușmanului. Așadar, pentru a fi statornici, avem nevoie în mod deosebit de sfatul cuvântului lui Dumnezeu. Orice persoană temătoare de Dumnezeu dorește acum să evite un curs al cărui rezultat este tăierea dreptului la viață în Lumea Nouă.

Deoarece exemplele negative au fost scrise în Biblie pentru ajutorul și avertismentul personal al celor care trec prin probele acestor timpuri critice, ar fi o desconsiderare a unei importante părți a cuvântului lui Dumnezeu dacă am ignora cursul vieții acelor ce trebuie să constituie pentru noi semnale de avertizare. Fiecare parte a cuvântului lui Dumnezeu este importantă; mulți „creștini” mărturisitori au fost fermecați definitiv de argumentul conform căruia „creștinii nu au nevoie de Vechiul Testament: Pentru ei a fost scris Noul Testament și acesta este tot ce le trebuie”. Un asemenea argument are drept scop să scoată din Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt de care s-a îngrijit Dumnezeu pentru ajutorul și susținerea oamenilor aflați în nevoie și un astfel de argument este condamnat de cuvântul Domnului, în Apocalipsa 22:18, 19 și Deuteronomul 4:2. De asemenea, în Romani 15:4 scriitorul inspirat spune: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost

scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” Persoanele înțelepte care doresc deplina mângâiere a cuvântului lui Dumnezeu și care doresc să manifeste rezistență răbdătoare în aceste timpuri de încercare vor urma cuvintele inspirate ale apostolului mai degrabă decât ale religioșilor nechibzuiți, ușuratici și plini de sine.

De aceea, *Turnul de veghere* crede că cititorii lui vor găsi un mare ajutor în analizarea caracterelor proeminente, bune sau rele, înregistrate cu grijă de Atotînțeleptul Dumnezeu în cuvântul Său. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”(2 Tim. 3:16,17) Astfel, începând cu numărul următor al *Turnului de veghere* vor fi date o serie de articole despre caractere biblice, rezumate datorită spațiului limitat, dar fiecare articol este complet în sine. Sperăm ca seria acestora să continue regulat, până ce întreaga ordine biblică este acoperită.

EXPERIENȚE DE TEREN

PENTRU ÎNCHINARE ȘI PRESĂ LIBERĂ(KENTUCKY)

Întrucât șeful poliției ne informase, în timp ce ne aflam în lucrarea stradală cu *Turnul de veghere*, că primise mai multe plângeri, că ordonanța orașului era împotriva lucrării și trebuia plătită o taxă de licență de 10 \$ pe zi, l-am informat că lucrarea noastră nu era comercială, ci cu multe sacrificii. El s-a purtat foarte frumos cu noi în legătură cu această chestiune, așa că am fost de acord să mă întâlnesc cu consiliul orașului și să discutăm chestiunea. Iată rezultatul: În codul lor de legi a fost scrisă o nouă ordonanță ce permitea continuarea lucrării martorilor lui Iehova și a altora în lucrarea biblică, fără nici o plată pentru licență. Domnul B. F. R., primar, și agentul C. & O Ry. au fost oficialii care au prezidat consiliul. Primarul a zis că este mai bine să mergi pe străzi și din casă în casă predicând evanghelia și să împarți Biblii și literatură religioasă, decât să stai pe străzi cerșind și să strângi lume multă, făcând gălăgie și împiedicând circulația publică”.

NOUA EDIȚIE „WATCHTOWER,, A BIBLIEI DISPONIBILĂ

Noua noastră ‘sabie a spiritului’ funcționează perfect în sala de judecată. O parte din apărarea noastră era că noi ne aflam angajați în obișnuita noastră *afacere* de publicitate a Teocrației atunci când am fost arestați. Procurorul orașului argumenta că noi cu greu ne-am putea numi lucrarea „afacere”. Nouă, martorilor lui Iehova din auditoriu, ni se ceruse să fim atenți ca să ne ajutăm avocatul cu sugestii, ce ne puteau fi de folos în apărare. Una din surorile noastre și-a adus aminte de scriptura în care Cristos zicea: ‘Nu știți că trebuie să fiu în casa [să mă ocup de afacerile, *K.J.V.*] Tatălui Meu?’, și mi-a cerut printr-un bilețel să mă uit peste verset și să-l dau avocatului nostru pentru argumentare. Folosind Concordanța din Biblie am găsit imediat citatul, l-am copiat și i l-am dat avocatului nostru. Câteva momente mai târziu el și-a început argumentarea, folosind această scriptură în apărarea noastră. Niciodată n-am găsit lucruri așa de ușor de localizat, ca atunci când folosesc această nouă Biblie”.

VICTORIE PENTRU LIBERTATEA DE ÎNCHINARE(AR.)

Ziua următoare minunatului Congres național al martorilor lui Iehova, ținut în 52 de orașe, am început să pun mărturie în curtea unui motel. Tocmai lucrasem două vile, când și-a făcut apariția

proprietarul și a întrebat dacă aveam licență să fac comerț ambulant, căci exista o ordonanță a orașului împotriva *comerțului ambulant* fără licență. În afară de aceasta, el nu permitea acostarea persoanelor pe proprietatea lui. I-am explicat într-un mod amabil despre lucrare, arătându-i că ordinarea mea ca serv era de la „Stăpânirile Înalte”, deci de la autoritatea cea mai înaltă. Replica lui a fost: ‘Ieși afară chiar acum!’ L-am întrebat: ‘Oamenii de aici vă plătesc chirie?’ ‘Da’, a murmurat el; și atunci am zis: ‘N-ar trebui să fie dreptul și privilegiul lor să primească sau să respingă persoanele de la ușa lor?’ Replica: ‘Părăsește această proprietate!’ Răspunsul meu a fost un ciocănit la următoarea ușă, la care el, mergând spre birou a zis: ‘O să chem poliția să te scoată afară’. Un tânăr a răspuns la ușă și a primit cu amabilitate cartea *Lumea Nouă*. Până când s-a întors proprietarul plasasem alte trei din minunatele cărți. El a stat și a ascultat mărturia ce era pusă la ușă și în cele din urmă a dispărut să-și ‘curețe copacii’, iar eu am terminat curtea. Raportul lucrării mele din acea zi a fost 7 cărți legate, 17 broșuri, 22 reviste și patru vizite ulterioare. Acest serviciu binecuvântat îmi devine mai drag pe zi ce trece și le aduc mulțumiri lui Iehova și Isus Cristos pentru o asemenea favoare.

„GATA SĂ DEA RĂSPUNS (WALSALL,STAFFORDSHIRE)

Am plăcerea să spun că treizeci și unu de studii model arătate în carnețelul meu de raport sunt studii regulate din cartea *Copii* și studii din lecturi înregistrate. Am întâlnit chiar și câteva oi în teritoriul meu. Deși destul de mulți merg la muncă în timpul zilei, ei sunt mai mult decât doritori să-mi rezerve o oră, o seară pe săptămână. Într-o sâmbătă după amiaza puneam mărturie din ușă în ușă, când am ajuns la o casă unde bărbatul era foarte mult împotriva noastră. Soția alesese broșura *Teocrație* și intrase în casă pentru a lua cei doi penny. L-am auzit pe soțul ei vorbind cam tare, ca și când ar fi fost supărat, dar n-am auzit ce a spus. Când ea a ieșit din nou la ușă m-a întrebat dacă auzisem ce spusese soțul ei despre martorii lui Iehova. Am spus: ‘Nu’. Ca răspuns la replica mea, soțul ei a strigat ceva despre noi. Soția a intrat în casă după ce mi-a dat banii pentru broșură, așa că am urmat-o până în pragul ușii pentru a răspunde la afirmațiile soțului ei. Am putut să-i clarific de ce luasem noi poziție pentru *Teocrație* și de ce nu puteam și nu doream să ne compromitem noi cu organizațiile acestei lumi. I-am spus despre cei ‘doi împărați’ (Dan. 11:27-45), și apoi i-am citit Daniel 2:44. La început a zis că n-ar citi niciodată vreuna din cărțile noastre și n-ar da un penny pe nici una din ele. În timp ce zicea aceasta, a ridicat broșura *Teocrație* și când a deschis prima pagină, mâinile îi tremurau așa de tare din pricina furiei, încât coperta s-a rupt. (N-a rupt-o intenționat). Cu toate acestea, după ce am stat acolo aproape două ore, el a fost un alt om și complet de acord cu poziția noastră pentru *Teocrație*, a ascultat lectura ‘Rugăciunea model’ și a fost perfect de acord cu ea. Apoi a promis că va citi broșura *Teocrație* și trebuie să fac din nou o vizită într-o altă sâmbătă după masa. Lui i-ar plăcea să știe mai multe despre *Teocrație* și să aibă un studiu model acasă la el. Soția și fiul lor de șaptesprezece ani sunt de asemenea interesați. Am primit o cană de ceai și câțiva biscuiți înainte să plec pentru a merge acasă”.

LUCRAREA STRADALĂ CU REVISTE DESCHIDE OCAZII

Am întrebat-o pe o doamnă dacă i-ar plăcea un exemplar al ultimului *Turn de veghere*. Ea a întrebat: ‘Despre ce este vorba?’ I-am spus câte ceva despre marea *Teocrație* a lui Iehova. Ea a luat un exemplar. Următoarea sâmbătă după masa ea se afla din nou la colțul meu și a luat un exemplar din *Mângâiere*. Am întrebat dacă auzise vreuna din înregistrările WATCHTOWER. Auzise puțin, dar cu ceva timp în urmă. Deoarece nu era ușor să le pună acolo unde era angajată ca menajeră, am luat-o la mine acasă și în după amiaza următoare am pus ‘Mângâiați pe cei întristați’. În acea seară am luat-o și la studiul din *Turnul de veghere*. Sâmbăta următoare ea se afla din nou la colțul meu și a întrebat: ‘Ce ai astăzi pentru mine?’ Am zis: ‘Cartea *Copii*, un abonament pentru *Turnul de veghere* și o broșură’. Ea s-a abonat

chiar acolo la colț, deoarece aveam la mine cartea *Copii*, broșura și cereri pentru abonament. Ea a spus că îi plăceau mai mult adunările noastre decât biserica ei, deoarece fiecare era așa de frecventată și fericită. Din nou la colțul meu, sâmbătă, ea a dorit să ajute financiar până când avea să știe ceva mai multe despre mesajul Împărăției. Fără îndoială, ea va fi curând în lucrarea din ușă în ușă, deoarece a zis că timpul era foarte scurt”.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 IANUARIE 1943

Nr. 2

MAI MULT DECÂT BIRUITORI

„Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” – Romani 8:37

1. Iehova așteaptă bătălia Armagedonului cu o încredere desăvârșită, știind că El va fi cel Biruitor. (Isaia 42 : 13; Psalmii 98 : 1) În acest război universal, El știe că poate avea încredere și se poate baza cu siguranță pe principalul Său Comandant, și anume, proeminentul și întâiul Său născut, Fiu. Acel Fiu, în chip de om pământean, în vârstă de treizeci și trei de ani și jumătate, s-a dovedit credincios Tatălui Său ceresc, atunci când a fost supus la probe și la judecată, ce au culminat cu uciderea lui ca „Mielul lui Dumnezeu”. A treia zi, Iehova L-a înviat din morți și L-a ridicat la viața cerească așezându-L la dreapta Sa. Iehova I-a încredințat prea iubitului Său Fiu misiunea de fi Împăratul Lumii Noi, lume în care vor trăi cei ale căror păcate vor fi luate de „Mielul lui Dumnezeu”. Totuși, Iehova L-a rugat pe Regele Său să aștepte până în 1914 când va fi încoronat ca Împărat domnitor și când va începe o campanie plină de succes împotriva dușmanilor guvernării lui Dumnezeu prin El.

2. Viziunea asupra celor întâmplate în ceruri din 1914 încoace, este dezvăluită ochilor noștri de către Fiul martirizat a lui Iehova. „Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas de tunet: ”Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor ca să biruiască.” (Apocalipsa 6:1, 2) Calul cel alb pe care-l călărește domnitorul Isus Christos, cel încoronat, simbolizează războiul just și îndreptățit purtat împotriva dușmanilor lui Iehova și ai Împăratului Său uns, care părăsește tronul pentru a încăleca pe calul bătăliei. Arcul ilustrează puterea Sa de a trimite de la distanță nimicirea asupra dușmanilor, fără a fi nevoie de prezența Sa fizică în imediata vecinătate a pământului, ori a locului unde se află acești dușmani. Psalmul 45 îi este adresat puternicului Împărat al lui Iehova în momentul când El se pregătește să intre în acțiune: „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Războinic viteaz, încinge-ți sabia pe coapsă , cu podoaba și slava Ta! Fii biruitor, suie-te în carul Tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta Ta să strălucească prin isprăvi minunate! Săgețile Tale sunt ascuțite: sub Tine vor cădea popoare, și săgețile Tale vor străpunge inima vrăjmașilor Împăratului.” – Versetele 1, 3-5.

3. Împăratul Isus Christos este „copilul de parte bărbătească” născut din organizația lui Dumnezeu, sau „femeia” ce se cheamă Sion. El este Cel chemat să cârmuiască neamurile cu un toiag de fier și să le facă fărâme, precum vasele de lut netrebuincioase. „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie.” (Apocalipsa 12:5). Această întronare a Fiului lui Dumnezeu ca Împărat Făptuitor a însemnat război declarat împotriva ticăloșiei încuibate, iar cerurile erau primul loc de unde trebuia dezrădăcinată și rostogolită jos din poziția ei de putere. În funcția sau în calitatea de „Mihail” (însemnând „Cel care e asemenea lui Dumnezeu”) Fiul lui Dumnezeu a preluat ofensiva la comanda lui Dumnezeu, pentru a arăta că Satan nu este decât un imitator în încercarea sa de a fi ca Dumnezeu. Inspirata înregistrare a cerurilor nevăzute în 1914 –

1918, spune: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” – Apocalipsa 12:7-10.

4. Aceasta a fost prima victorie a Guvernului Teocratic al Lumii Noi. Azvârlirea din ceruri a lui Satan și a organizației sale demonice a fost prima izbândă a Împăratului aflat în război. A fost prima, dar nu este și ultima; pentru că este scris: „El a pornit biruitor ca să biruiască.” În bătălia de la Armaghedon, Împăratul de încredere al lui Iehova își va finaliza biruințele pentru justificarea numelui Tatălui Său. El va împlini atunci complet judecata lui Iehova împotriva întregii organizații a lui Satan, demonice și omenești, vizibile și invizibile. În calitate de Slujitor iubit și ales al lui Iehova, el „va face să biruie judecata”. (Matei 12:20). Deci Călărețul împărătesc al calului alb trebuie să-și continue drumul până când va deveni Biruitor asupra tuturor dușmanilor Guvernului lumii noi a lui Iehova, care organizație va fi principala organizație sub Christos în universul purificat.

5. Atunci când se afla aici, pe pământ, „omul Isus Christos” a obținut victoria asupra organizației lui Satan, fără a folosi arme propriu-zise. Întreaga lume a Diavolului, atât demonii invizibili cât și acoliții lor comerciali, politici și religioși de pe pământ, s-au aliniat împotriva Slujitorului Ales al lui Dumnezeu, care fusese uns să devină Funcționarul Superior al lui Iehova în împărăția cerurilor. Roma imperială, în chip de „împăratul de la miazănoapte”, era pe vremea aceea puterea politică conducătoare. Satan, Diavolul, a încercat să-l abată pe Isus de la urmărirea țelului vizionar al creării unui Guvern Drept nouăsprezece secole mai târziu de la acea vreme. Sus, pe muntele ispitirii, acel intrigant perfid s-a oferit să-l facă pe Isus „împărat la miazănoapte” sau domnitor împărătesc al aceluia complex politic de la miazănoapte. (Matei 4:8-11) Prețul ar fi fost ca Isus să se închine Diavolului. Aceasta dovedește căruia Dumnezeu se închină „împăratul de la miazănoapte”, al cărui rol este jucat în zilele noastre de către complexul totalitar nazi-fascist al Vaticanului. Dar Isus cunoștea proorocirea lui Daniel, care vestise „urâciunea pustiirii” cât și soarta „împăratului de la miazănoapte”, și anume: „Își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor.” (Daniel 11:31,40,45). Isus știa că proorocirea mai zicea: „Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor.” (Daniel 11:36). De aceea, plin de indignare, Isus i-a poruncit Diavolului să plece, adăugând și motivul: „Pentru că este scris că te vei închina Domnului, Dumnezeul tău, și doar pe El îl vei sluji.” – Matei 4:10.

MARTORUL ÎNVIĞĂTOR

6. Prin urmare, fără să se teamă de „împăratul de la miazănoapte”, adică Roma imperială, Isus Christos a continuat să se închine Domnului, Dumnezeului Său, slujind drept martor al lui Iehova și purtând mărturia adevărului despre numele Tatălui și a împărăției Sale, al cărei tron El fusese uns de către Tatăl Său să Îl ocupe. Când în cele din urmă a fost adus în fața reprezentantului politic, în Ierusalimul „împăratului de la miazănoapte”, Isus a declarat că mărturisirea era țelul principal pentru care Tatăl Lui L-a trimis și pentru care El a venit. El i-a spus lui Pilat din Pont: „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta m-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18:37). Faptul că Isus a refuzat ispita lui Satan pe muntele ispitei, arată că El nu era înclinat spre răzvrătire împotriva „împăratului de la miazănoapte”, nu avea nici un interes în politica lumească și nici nu-l sprijinea pe eternul oponent al „împăratului de la miazănoapte”, pe „împăratul de la miazăzi”.

7. Isus reprezenta un al treilea lucru, cu totul aparte de lume, și acesta era împărăția lui Dumnezeu, deci „împărăția cerurilor”. Satan Diavolul s-a îngrijit ca proclamarea de către Isus a Guvernării drepte, și identificarea Lui drept principal reprezentant al ei pe pământ, să fie considerată drept crimă de tentativă de revoltă, periculoasă pentru statul roman autoritar, și deci aptă pentru a fi pedepsită drept crimă capitală. Totuși Isus Christos a continuat să se închine lui Iehova, Tatăl Său, și să I se supună Lui, și nu „împăratului de la miazănoapte”, răspândind cu curaj „veștile bune despre împărăția lui Dumnezeu”. El a refuzat să se alăture „religiei iudaice” practică de scribi, farisei și alți reprezentanți ai clerului evreiesc al acelor timpuri. Pentru a-L opri pe Isus să se mai închine lui Iehova Dumnezeu, și să mărturisească numele lui Iehova și guvernul unei lumi noi drepte, Diavolul a adus asupra lui Isus tot felul de persecuții, denaturări, ocară, ridiculizare, opoziție, și amenințări cu violență din partea liderilor religioși.

8. Isus a refuzat să-și încalce misiunea ori ungerea Sa de a predica evanghelia. El nu și-a încălcat legământul făcut cu Dumnezeu, legământ care cerea credință față de împărăția cerurilor, și nici n-a renunțat la cinstea și neprihănirea Sa absolută, supus fiind la astfel de probe dure de supunere și devotament față de Atotputernicul Dumnezeu. Viziunea profetică a unei iminente morți prin răstignire în durere și ocară, nu L-a făcut pe Isus să dea îndărăt și nici să se abată spre stânga ori spre dreapta. El știa că în proorocirile divine îi era rezervată o astfel de moarte, și a hotărât să meargă drept înainte spre moarte, fără pată înaintea Celui care-L trimisese pe El să demonstreze înaintea oamenilor și îngerilor, un devotament perfect, de neclintit față de Dumnezeu, deși era atacat de Satan și întreaga lui lume. (Matei 16:20-23; Luca 9:51, 62) În vremea când Isus s-a apropiat de punctul culminant al suferințelor Sale de pe pământ, în ultima seară petrecută cu credincioșii Lui apostoli, le-a zis acestora: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:32,33). Câteva ceasuri mai târziu, în timp ce era răstignit pe Golgota, el a pronunțat aceste cuvinte: „S-a isprăvit!” „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” În cele din urmă El s-a dovedit a fi „mai mult decât biruitor” și a știut că poate să încredințeze în mâinile Creatorului Său, păstrarea dreptului Său la viață veșnică, precum și „duhul” Său sau puterea vieții. – Ioan 19:30; Luca 23:46.

9. Înainte de moartea Sa, El a vorbit despre Sine ca despre o Piatră de temelie, zicându-le ucenicilor Lui: „Pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:18). Nici „locuința morților”, care este starea sau situația în care se află morții, nu L-a biruit pe Cel care este Capul bisericii Sale. În a treia zi, Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, a împlinit față de El, ceea ce a proorocit în Psalmul 16 : 10: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuința morților; și nu vei îngădui ca prea Iubitul Tău să vadă putrezirea.” (Faptele 2:24-32) Învăduindu-L pe Fiul Său, Iehova Dumnezeu a demonstrat „față de noi credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în veacul viitor.” (Efeseni 1:19-21) Atunci s-a putut spune: „Unde îți este biruința, moarte?” – 1 Corinteni 15:55, *Am. Rer. Ver.*

10. Pentru Isus Christos moartea însăși nu însemna spaimă. El nu a avut niciodată teamă de moarte, ci numai frică de Dumnezeu, fapt care L-a împiedicat să facă vreodată ceva ce ar fi cauzat neplăcere în fața Tatălui Său. Isus a urmat calea pe care Tatăl Său I-a trasat-o, și care în cele din urmă L-a dus la moartea plină de suferință, nu fără a însoți cu lacrimi și strigăte mari rugăciunile și implorările Sale către Dumnezeu. Drept urmare El și-a atins scopul, a respins opoziția împotriva Lui și a cucerit lumea. „Acela care, în zilele vieții lui pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind cunoscut din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, s-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.” – Evrei 5:7-9, *Am. Rer. Ver.*

11. Aveți dorința să-L ascultați și să izbândiți precum El a făcut-o? Atunci luați aminte că Isus, în vremea vieții Sale pământești, s-a împotrivit să devină o parte a lumii. El a refuzat în mod constant orice compromis cu religia, ceea ce ar fi însemnat îndepărtarea de la legea și poruncile lui Dumnezeu. El a refuzat să renunțe la propovăduirea venirii Împărăției lui Dumnezeu, în schimbul unor bunuri materiale ale acestei lumi sau funcții de conducere în mașinăria politică lumească. O astfel de împotrivire, cu prețul sângelui chiar, împotriva elementelor lumii controlate de demoni, a dus la izbânda personală a lui Isus asupra lumii, cu ajutorul și prin harul Tatălui ceresc. Învierea Lui din morți a fost un triumf al puterii omnipotente a lui Iehova Dumnezeu asupra morții, moarte la îndemâna celor care „ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul.” (Matei 10:28). Ambele triumfuri au fost pentru răzbunarea lui Dumnezeu, primul fiind pentru justificarea Numelui și Cuvântului Său, al doilea fiind închinat puterii Sale fără de hotare.

12. În ambele cazuri Diavolul a fost înfrânt și dovedit ca mincinos, înșelător și defăimător, inferior Celui Atotputernic, Supremul Iehova Dumnezeu. Înfumurarea Sa de a pretinde să-i poată întoarce pe toți oamenii, și mai ales pe Fiul lui Dumnezeu „întrupat”, de la Iehova Dumnezeu, în nesupunere și necinste, s-a dovedit a fi egocentrică, defăimătoare și falsă. Ascultarea ireproșabilă dovedită de Isus și cinstea Sa de neclintit, El aflându-se în mijlocul unor suferințe extreme, a dărâmat complet neobrăzata și mândra provocare a Diavolului de a-L pune pe Dumnezeu la probă pe pământ. De atunci încolo, Diavolul cu toți demonii și acoliții lui nu au mai putut să-L condamne pe Fiul lui Dumnezeu ori să-L acuze de ceva. Demonstrarea credinței lui Isus, prin epuizarea tuturor probelor, a închis toate gurile bârfitoare în întreaga creație, iar El se dovedește demn de misiunea de Justificator al numelui lui Iehova, la venirea desfășurării puterii și supremației divine asupra lui Satan în bătălia de la Armagedon.

ASOCIAȚII ÎNVINGĂTORULUI

13. De vreme ce dușmanul cel mare nu mai putea face acuzații neîntemeiate la adresa lui Isus Christos, Comandantul Principal al lui Iehova, el a găsit ocazia de a-i acuza pe frații Fiului lui Dumnezeu. Cine sunt acești frați? Aceștia sunt cei chemați să se alăture lui Isus Christos în împărăția cerurilor, Guvernul Teocratic al Lumii Noi. Aceștia sunt membri ai „trupului lui Christos”, trup care are drept cap pe Isus Christos. Ei au un Tată comun, pe Iehova Cel Dătător de Viață, și o mamă comună, și anume „femeia” lui Dumnezeu, organizația lui, numită Sion. Fratele lor Cel Mare, Isus Christos îi sfințește pe ei, ori îi pune să împlinescă voința lui Dumnezeu după ce au fost purificați prin spălarea de păcate în sângele lui Isus. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul [Tatăl este Iehova]; de aceea Lui nu-i este rușine să-i numească frați când zice: „Voi vesti numele Tău fraților Mei; îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.”(Evrei 2:11, 12). Acești „frați” alcătuiesc „biserica” Lui, pe care El o construiește pe Sine ca pe o Stâncă, astfel încât porțile locuinței morților să nu izbândească asupra ei, tot așa cum nu au putut izbuti să-L rețină pe El în moarte.

14. Fiind păcătoși din naștere, deoarece sunt urmașii lui Adam păcătosul, membrii bisericii Lui au avut întâi nevoie de o îndreptățire. Au dobândit aceasta crezând în Iehova ca Dumnezeu și în Isus Christos ca răscumpărarea lor din moarte. Ca să dovedească că credința lor este vie, ei s-au devotat cu totul lui Dumnezeu ca slujitori ai Lui, cumpărați cu sângele lui Isus Christos. Datorită credinței lor și a acestui act de credință, Dumnezeu i-a acceptat și i-a considerat neprihăniți, socotindu-i drepti și revărsând asupra lor dreptul la viață. În acest sens este scris despre neprihănire: „Ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Christos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. Lui îi datorăm faptul că prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în

nădejdea slavei lui Dumnezeu. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.” – Romani 4:24, 25; 5:1, 2,9.

15. A fi socotit neprihănit prin credință nu este un scop în sine. De ce nu? Pentru că este o socotire a neprihănirii lor drept credincioși în carne sau o acordare a dreptului la viață în calitate de creaturi umane pe pământ. Scopul lui Dumnezeu în ce-i privește pe aceștia, socotiți astfel neprihăniți, a fost de a-i face părtași la moștenire și asociați ai Fiului Său, Isus Christos la Împărăție. Deci, așa precum omul perfect, Isus Christos și-a dat viața Sa pământească ca mărturie a justificării numelui Tatălui Său, tot astfel și acești credincioși trebuie să-și dea viețile lor omenești socotite neprihănite, în același scop. Ei trebuie „botezați în moartea Lui” și astfel să împartă împreună cu El justificarea Tatălui ceresc. – Romani 6:3, 4.

16. Îndată ce sunt socotiți acceptabil de neprihăniți pentru Iehova Dumnezeu, ei sunt considerați ca „jertfe vii”, iar Dumnezeu face cu ei „un legământ prin jertfă”. (Romani 12:1; Psalmii 50:5). Dreptul lor la viața omenească, obținut prin socotirea lor ca neprihăniți, este acum cedat ca jertfă, iar ei nu mai pot spera la o viață omenească perfectă pe pământ în Împărăție. La momentul socotit de Dumnezeu cuvenit, ei trebuie să sfârșească prin moartea trupului lor omenească, după ce, atât timp cât au fost vii pe pământ, au împlinit fără încetare și cu credință voința lui Dumnezeu. Deci, atunci când Dumnezeu face cu ei un legământ prin jertfă, el îi zămislește prin puterea duhului Său și prin adevărul cuvântului Său, ca ei să devină copiii lui spirituali, cu speranța de a trăi în cele din urmă în ceruri, cu dreptul la viață acolo condiționat. Acest drept condiționat va deveni permanent atunci când în carne vor dovedi faptul că sunt demni de viață veșnică în ceruri, iar ei pot dovedi aceasta urmând cu credință pașii lui Isus Christos, care le-a dat un exemplu. – Iacov 1:17; 1 Petru 1:3, 4; 2:21.

17. Pe acești fii spirituali îi cheamă Dumnezeu în împărăția Fiului Său Împărătesc. De aceea ei sunt chemați să ia parte la suferințele Lui în timpul vieții pe pământ. (1 Tesaloniceni 2:12; 2 Tesaloniceni 2:14). Pe aceia care, fiind supuși la probă dovedesc credință, Iehova Dumnezeu îi unge cu duhul Său pentru a deveni membri ai „trupului lui Christos”. Pe aceștia îi alege El ca să devină tovarăși alături de Isus în Împărăția cerească. Astfel ei sunt „aleșii” și „chemații” lui Dumnezeu. (Coloseni 3:12; Tit 1:1; Matei 24:22). Acum ei trebuie să fie „credincioși până la moarte” pentru ca „alegerea și chemarea” lor să fie sigure și astfel să li se acorde din plin intrarea în „Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos”. (Apoc. 2:10; 2Pet. 1:10,11). Referitor la aceștia, ca frați ai lui Isus Christos, stă scris: „Însuși duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” – Romani 8:16, 17.

18. Iehova Dumnezeu a cunoscut dinainte acest grup, nu ca indivizi, formând „trupul lui Christos”, ci ca număr, și anume 144.000. El de asemenea a știut dinainte de cerința ca ei să fie asemenea lui Isus Christos în timpul faptelor și suferințelor Sale. Tot El a fost Cel care a cunoscut și hotărât ca Guvernul Său Teocratic sub Isus Christos să conțină o astfel de adunare asemănătoare lui Christos. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născuți dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; iar pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” – Romani 8:29, 30.

BIRUITORI ASUPRA ACUZAȚIILOR FALSE

19. Atunci când Satan împreună cu stăpânirile lui și cu demonii mai mărunți au fost azvârliți din ceruri, îngerii cei sfinți, care luptaseră sub Isus Christos și au rămas triumfători în ceruri, au strigat cu bucurie: „Pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea

Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:10). Numele de „diavol” înseamnă defăimător sau clevetitor, și din acest motiv apostolul le-a prevenit pe femei să nu devină clevetitoare, adică defăimătoare, și a atras atenția că una dintre primejdiile acestor „ultime zile” vor fi diavolii omenești, adică „defăimătorii, acuzatorii falși.” – 1 Timotei 3:11; 2 Timotei 3:3.

20. Pe ce bază sau cu ce argumente să-i acuze căpetenia diavolilor, Satan, „prințul demonilor”, pe frații lui Isus Christos în fața lui Iehova Dumnezeu, zi și noapte? Cu același argument cu care L-au acuzat în fața lui Dumnezeu pe Iov cel credincios, și anume: Iehova nu poate să-i cheme pe oameni din lume în slujba Împărăției cerurilor, iar apoi să-i lase să umble cu credință pe urmele pașilor lui Christos, suferind de pe urma ocării, persecuției și opoziției venite din partea Diavolului și a organizației sale vizibile și invizibile. (Iov 1:9-11; 2:4,5). Astfel Diavolul a cerut mână liberă ca să facă tot felul de răutăți împotriva lor, să bage groaza în ei și apoi să-i întoarcă de la Iehova și Guvernul Său Teocratic, dacă este posibil. Ca urmare, Diavolului trebuie să i se permită să facă proba și să atace în fața lui Dumnezeu, integritatea ucenicilor lui Christos. În consecință, Iehova trebuie să aplice ucenicilor lui Christos pe pământ, următoarea regulă: „Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” „În împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” – Romani 8:17; Faptele Apostolilor 14:22.

21. Pentru a fi „ asemenea Fiului Lui”, acești frați ai lui Isus Christos, cei din vremea apostolilor Lui, și continuând până în zilele noastre, cei din rămășiță, trebuie să fie supuși unor astfel de false acuzații, în timp ce sunt activi pe pământ în slujba lui Dumnezeu, supunându-se poruncilor lui Dumnezeu și exemplului lăsat de Isus. Este instructiv să observăm natura și falsitatea unor astfel de acuzații, așa cum au fost ele înregistrate în Scripturi. Se poate observa cum ele se repetă, acum, împotriva martorilor lui Iehova, venind din partea liderilor „creștinătății”. În sinagogă, fariseii religioși și clericii au încercat să-i pună în seamă lui Christos, încălcarea legii care porunca ziua săptămânală de odihnă. „Și iată că era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să-l poată învinui pe Isus, L-au întreat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de sabat?” Drept răspuns Isus a rostit doar câteva cuvinte, omul a întins mâna și a fost vindecat prin actul său de credință. Atunci conducătorii religioși au uneltit cu irodianii cum să-l piardă pe Isus. – Matei 12:10-14; de asemenea Marcu 3:1-6.

22. Apoi, deoarece El a atacat religia ca fiind o ocară la adresa lui Dumnezeu și contrară poruncilor Sale, și ținând poporul în ignoranță și sub asuprirea înaltului cler, promotorii religiei L-au bombardat cu o mulțime de întrebări, încercând să-L atragă în vreo capcană, să declare ceva pe baza căreia să poată fi ulterior acuzat în fața conducătorilor politici. „După ce El le-a spus lucrurile acestea, cărturarii și fariseii au început să-L pună la strâmtoare, și să-L facă să vorbească despre multe lucruri; I-au întins astfel lațuri, ca să prindă vreo vorbă din gura Lui, pentru care să-L poată învinui.” – Luca 11:53, 54.

23. La sărbătoarea Paștelui, în anul 33 d.Chr. sute de mii de evrei urmau să se adune la Ierusalim pentru sărbătoare; aceștia puteau foarte ușor să ajungă într-un înalt grad de fanaticism religios și mulțimea ar fi putut să-i intimideze pe apărătorii legii, obligându-i astfel să renunțe la obligația lor sub jurământ de a apăra legea și ordinea. Deci conducătorii religioși L-au ridicat pe Isus noaptea, în timp ce avea o întâlnire particulară cu apostolii Lui credincioși. Apoi L-au adus în fața guvernatorului roman, Pilat, care era reprezentantul local al „împăratului de la miazănoapte”. Ei L-au acuzat pe Isus de activități subversive și de ațâțare împotriva totalitarului „împărat de la miazănoapte”. „Și au început să-L pârască, și să zică: „Pe omul acesta L-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că El este Christosul, împăratul.” (Luca 23:1,2). Cuprins de îndoială, Pilat L-a trimis pe Isus la un alt reprezentant al Cezarului – „împăratul de la miazănoapte”, la Irod din Galileea; iar pârâșii religioși L-au însoțit pentru a-și susține cauza. „Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo, și-L pârau cu înfierbântare.” (Versetul 10) Atât Irod, cât și Pilat au găsit că acuzațiile religioase nu erau fondate, și și-au dat seama că religioșii aveau interese personale și-i purtau ură lui Isus. Pilat „le-a

zis: „Mi-ați adus înaintea pe omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul, înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care l-pârâți. Nici Irod nu i-a găsit nici o vină.” – Versetele 14, 15.

24. „Dar n-a răspuns nimic la învinuirile preoților celor mai de seamă și ale bătrânilor. Atunci Pilat i-a zis: „N-auzi de câte lucruri te învinuiesc ei?” (Matei 27:12, 13; Marcu 15:3). În timp ce trata cu un dispreț tăcut acuzațiile neîntemeiate, Isus a oferit fără teamă mărturie în chestiunea principală, Împărăția, confirmând că El este Împăratul ei. (Ioan 18:36,37). De asemenea, Isus l-a avertizat pe funcționarul guvernului „împăratului de la miazănoapte” că poartă înaintea lui Dumnezeu marea răspundere de a fi cedat la insistențele și presiunile religioase de a-l da pe Isus unei pedepse capitale nemeritate. (Ioan 19:10, 11) Atunci religioșii Evrei, care doreau cu disperare moartea lui Isus, au venit cu argumentul că a predica Teocrația cerească, ori Împărăția lui Dumnezeu, era o faptă împotriva statului politic, și-i instiga pe oameni la vrajbă și insurecție. „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul; oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului.” (Ioan 19:12). În ciuda mărturiei Sale curajoase, credincioase și sincere, referitoare la Guvernul Teocratic, El a fost executat, acest lucru fiind îngăduit ca o probă finală a integrității Sale față de Dumnezeu. Întocmai ca Isus, ucenicii Lui credincioși sunt îndemnați să depună mărturie ca a Lui în tribunale: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Christos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont.” – 1 Timotei 6:13.

25. Clericii cucernici, îmbrăcați într-o evlavie prefăcută, L-au acuzat pe Isus că este un răufăcător. (Ioan 18:29, 30). Cu temei El i-a avertizat pe ucenicii Lui că trebuie să se aștepte la acuze asemănătoare ,dacă îi urmează exemplul și propovăduiesc Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Christos. (Matei 10:25). Din acest motiv ei trebuiau să se aștepte să fie urâți și persecutați de toate neamurile, inclusiv de către neamul religios al evreilor. (Ioan 15:20; Matei 24:9 ; 10:22) Apostolul Pavel se remarcă în mod deosebit între cei care au suferit ură și persecuții aprige din partea religioșilor. Observați asemănarea dintre acuzațiile false ridicate împotriva Lui, cu cele aduse credincioasei rămășițe a „trupului” lui Christos, azi pe pământ. Observați că religioșii au înscenat aceste false acuze și le-au pus în gura unor marionete , precum în citatul de mai jos:

26. „Dar iudeii [din Tesalonic] care nu crezuseră, de pizmă, au luat cu ei niște oameni fără căpătâi din mulțime, au făcut gloată, și au întărâtat cetatea. S-au năpustit asupra casei lui Iason, și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la norod. Fiindcă nu i-au găsit, au târât pe Iason și pe câțiva frați înaintea dregătorilor cetății, și strigau: „Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici, și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat, Isus.” (Faptele Apostolilor 17:5-7) Din acestea ne dăm seama că Pavel și tovarășii lui propovăduiau cu credință, Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Christos.

27. Atunci când Pavel a fost adus în fața tribunalului roman din Cezarea, marele preot iudeu și bătrânii l-au adus pe oratorul lor, Tertul. „Când Pavel a fost chemat, Tertul a început să-l pârască zicând...am găsit pe omul acesta, care este o ciură; pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul, este mai marele partidei Nazarinenilor, și a încercat să spurce chiar și templul:...Iudeii s-au unit la învinuirea aceasta, și au spus că așa stau lucrurile.” (Faptele Apostolilor 24 : 1-9). Pavel a dovedit că aceste acuzații erau false, și că adevăratul motiv al târării sale în fața tribunalului nu era faptul că acei religioși erau interesați în asigurarea continuității guvernării lui Cezar, și nici faptul că el era pricină de tulburări și pericol politic. Adevăratul motiv era că el propovăduia învierea lui Christos Isus și ridicarea Sa ca Împărat al Guvernului Teocratic al lui Iehova. Pavel s-a adresat astfel curții: „Pentru învierea morților sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră.” (Faptele Apostolilor 24:10-21 ; 25:18,19) .Decât să fie rejudecat la Ierusalim în împrejurări asemănătoare celor în care s-a aflat Isus înaintea lui Pilat din Pont, Pavel a cerut să fie judecat de Cezar la Roma, fără să se teamă să strămute cazul la Curtea Supremă a Imperiului Roman. – Faptele Apostolilor 25:9-12.

28. Aflându-se la judecată, Pavel nu a respectat regula care cerea „să înlături religia ori propovăduirea din mărturisirea ta”. Cu multă agerime el s-a străduit să includă în mărturisirea sa o descriere a lucrării în care era angajat, ceea ce propovăduia, cât și faptul că misiunea îi era dată de Domnul și avea autorizarea de la El să facă ceea ce făcea la data arestării sale. Astfel el a depus o puternică mărturie în favoarea Împărăției lui Dumnezeu și a demascat religia ca fiind împotriva lui Dumnezeu. – Faptele Apostolilor 26:1-29.

BIRUITORI ASUPRA SUFERINȚELOR

29. În zilele noastre oamenii obișnuiți din toate ținuturile invadate și cotropite de hoardele religioase nazi-fasciste sunt constrânși să sufere tot felul de umilințe. Ei își primesc partea lor de privațiuni și suferințe, cum ar fi foamea, lipsa de îmbrăcăminte, frigul, lipsa unui adăpost, încarcerarea, biciuirea și alte forme de violență religioasă. Oare aceste lucruri deplorabile sunt suferite de dragul Împărăției lui Dumnezeu? Nicidecum. Ele se datorează diferențelor politice și de naționalitate existente în această lume. Pe de altă parte, de ce au suferit de pe urma atâtor lucruri, apostolul Pavel, cât și cei care-l urmează, așa precum el L-a urmat pe Christos? Deoarece ei nu sunt ai acestei lumi politice, comerciale și religioase, ci stau ferm de partea Împărăției Lui Dumnezeu, și o propovăduiesc ca martori, tuturor neamurilor, atât în public, cât și mergând din casă în casă. (1 Corinteni 11:1 ; Faptele Apostolilor 20:20) Acest lucru se datorează faptului că ei sunt împuterniciți ca slujitori ai lui Dumnezeu și Christos, și ei pun această datorie pe PRIMUL loc. Ei nu permit ca ceva să stea în calea desfășurării misiunii lor de a propovădui vestea cea bună a Guvernului Drept al lui Iehova, care aduce pace durabilă și alinare tuturor oamenilor credincioși și supuși de pe pământ. Observați relatarea suferințelor îndurate de Pavel în timp ce își împlinea misiunea:

30. „Sunt ei slujitori ai lui Christos? (Vorbesc ca un ieșit din minți.) Eu sunt și mai mult. În osteneli și mai mult, în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr, de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu (iudei), în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în privegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte. În Damasc, dregătorul împăratului Areta păzea cetatea damascienilor, ca să mă prindă. Dar am fost dat jos pe fereastră, într-o coșniță, prin zid, și am scăpat din mâinile lor.” (2 Corinteni 11:23-27, 32, 33) Experiențele lui Pavel se compară cu greutățile întâmpinate de mulți vestitori pionieri ai Împărăției din prezent. În continuare Pavel a zis: „Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm, când suntem prizonieri, răbdăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul acestei lumi, ca lepădătura tuturor.” – 1 Corinteni 4:11-13.

31. Care a fost scopul îndurării atâtor încercări și nenorociri? A fost de a justifica Numele și Cuvântul lui Dumnezeu. A fost pentru a dovedi că, indiferent de numărul suferințelor pe care Diavolul, căpeteniile lui și puterile demonice le aruncă asupra slujitorului lui Dumnezeu, ori i le așterne în cale pentru a-l opri și a-l întoarce, Diavolul este un mincinos. De ce? Pentru că Satan, Diavolul și cu prințul lui cel mai de seamă, Gog, precum și alți îngeri căzuți nu reușesc în nici un chip să-l forțeze pe creștinul credincios care-L iubește pe Dumnezeu și pe Christos, să-L nege pe Dumnezeu și Împărăția, și să încalce jurământul său solemn de a înfăptui lucrarea lui Dumnezeu, să renunțe la misiunea sa de a propovădui evanghelia, aducând astfel ocară asupra lui Dumnezeu și a slujitorilor Lui. „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci în toate privințele, arătăm [ori dovedim] că suntem niște vrednici slujitori ai

lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătaii, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; ... în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul, ca niște necunoscuți măcar că suntem cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca ne-având nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.” – 2 Corinteni 6:3-10.

32. Astăzi, după nouăsprezece secole mai există încă o rămășiță a celor dintre care apostolul Pavel s-a remarcat ca un exemplu deosebit. Ei pot fi recunoscuți deoarece propovăduiesc în același mod cum făcea apostolul Pavel, mergând din casă în casă cu literatura biblică, trăind experiențe și întâmpinând greutăți asemănătoare, chiar dacă nu egale cu ale lui. Ei sunt rămășiță a fraților lui Christos, fiind martori ai lui Iehova, tot așa cum au fost și Christos și Pavel. Începând cu anul 1918 d.Chr. multe persoane cu bunăvoință față de Dumnezeu și Împărăția Lui, au avut dovada autenticității martorilor lui Iehova, prin ceea ce aceștia propovăduiesc și suferă. Aceste persoane cu bunăvoință au disprețuit modul de a ridiculiza al religioșilor, și s-au alăturat rămășiței credincioase, devenind tovarășii lor în munca de mărturisire, și împărțind totodată ocările și necazurile lor. Nici chiar rămășița nu este un grup mai credincios decât acești tovarăși devotați, care s-au dedicat din toată inima lui Dumnezeu prin credință în Christos.

33. Acum martorii lui Iehova și tovarășii lor sunt obligați să îndure necazuri într-o măsură crescândă, datorită credinței lor nestrămutate în Iehova Dumnezeu și în slujirea evangheliei Împărăției. Catolicii, protestanții, evreii, fasciștii, nașiștii, comuniștii, politicienii, judecătorii, ofițerii de poliție, precum și alte organizații și autorități ale acestei lumi se străduiesc să zdrobească integritatea martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor. Cum? Prin opoziție, persecuție și amestec nejustificat în activitatea acestor predicatori ai Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Procedând astfel, ei servesc cauza marelui pârâș al fraților lui Christos, care a fost azvârlit din ceruri precum fulgerul, și care acum aduce nenorociri pe pământ în timp ce înaintează ca „să facă război cu rămășița seminței [Sionului], care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Christos.” – Apocalipsa 12:17.

34. Uneltele principalului dușman al lui Dumnezeu vor avea tot atât de mult succes în atingerea țelului lor, cât a avut acel dușman cu apostolul Pavel. Ei s-ar cruța de multe necazuri, dacă ar examina înregistrarea sfintei Scripturi, pentru a răspunde la întrebarea: Au reușit persecuțiile și chiar moartea să-l facă pe Pavel să-și încalce integritatea și jurământul lui față de Dumnezeu? Ei ar putea astfel să afle că el nu pune preț pe viața lui. El a încercat tot timpul noi și neumblate căi de a mărturisi Împărăția. El a rămas credincios în slujba sa, activând cu credință până ce „împăratul de la miazănoapte” i-a închis gura prin moarte. Și astfel Pavel s-a dovedit a fi „mai mult decât biruitor”.

35. Tenacitatea cu care, în toți acei ani, apostolul Pavel a persistat, până la moarte, în slujba Cuvântului lui Dumnezeu, în ciuda grelelor lovituri primite din partea puterilor demonice ale lui Satan și ale acoliților lui pământești, arată că slujba de a propovădui evanghelia Împărăției, este cel mai mare privilegiu de serviciu pe pământ. Este singura muncă pentru care adevăratul creștin trăiește pe pământ. Este singura ocupație a vieții prin care el ar trebui să-și încheie cariera pământească, și pentru care ar trebui să sufere și să-și închine viața în martiriu. Nu toți pot fi apostoli așa cum a fost Pavel, existând doar „doisprezece apostoli ai Mielului”; dar toți creștinii consacrați pot fi slujitori ai evangheliei precum el, pe când mărșăluia răspândind prin viu grai vestea cea bună „din casă în casă”. (Faptele Apostolilor 20:20). În felul acesta Pavel îl imita pe Christos, iar tovarășilor lui creștini le zicea: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Christos.” (1 Corinteni 11:1). Dar câți oare dintre cei care azi se socotesc creștini îl urmează astfel pe Pavel? În întreaga „creștinătate”, doar martorii lui Iehova și tovarășii lor o fac; iar din acest motiv ei suferă din pricina acelorași lucruri ca și Pavel, și toate acestea din pricina religioșilor care nu-l urmează pe Pavel.

IUBIRE DE NEDESPĂRȚIT

36. Țelul demonilor și al acoliților lor este de a-i dovedi pe cei din rămășiță și pe tovarășii lor că nu respectă legământul lor și astfel vatămă integritatea lor față de Dumnezeu. Aceasta ar permite religioșilor să pună bazele acuzării lor în fața lui Dumnezeu și să aducă asupra lor condamnarea din partea lui Dumnezeu și a Judecătorului Său Isus Christos. Ca urmare, martorii lui Iehova sunt condamnați în ochii întregii lumi religioase, precum Învățătorul lor, Isus Christos. Religioșii iubesc această lume și pe dumnezeul ei, și pe căi sugerate de demoni ei încearcă să-i oblige pe oamenii făgăduiți ai lui Iehova, să înceteze de a-l mai iubi pe Dumnezeu și pe Christos. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui; și poruncile Lui nu sunt grele.” (1 Ioan 5:3). Slujitorii credincioși ai lui Iehova refuză să încalce porunca Lui de a fi martorii Lui, sau propovăduitorii „acestei evanghelii a împărăției”. (Isaia 43:10, 12 ; Matei 24:14). Ei „se țin în dragostea lui Dumnezeu”, printr-o conduită supusă și credincioasă, meritând iubirea Lui. – Iuda 21.

37. Slujitorii credincioși ai lui Iehova sunt hotărâți să vegheze ca nimic să nu-i despartă de iubirea lor față de Iehova Dumnezeu și Împăratul Său, Isus Christos. Neclintiți în fața acuzațiilor false aduse de către Satan, de stăpânirile și puterile demonice, precum și de către acoliții lor, martorii lui Iehova spun, precum apostolul Pavel: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Christos a murit, ba mai mult, a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Cine ne va despartă pe noi de dragostea lui Christos [sau potrivit versiunii *Diaglott*: să ne despartă pe noi de iubirea lui Dumnezeu care este în Isus cel Uns]? [1] Necazul, sau [2] strâmtorarea, sau [3] prigonirea, sau [4] foametea, sau [5] lipsa de îmbrăcăminte, sau [6] primejdia, sau [7] sabia? Totuși în toate aceste [7] lucruri noi suntem MAI MULT DECÂT BIRUITORI, PRIN ACELA CARE NE-A IUBIT. Căci sunt bine încredințat că nici (1) moartea, nici (2) viața, nici (3) îngerii, nici (4) stăpânirile, nici (5) puterile, nici (6) lucrurile de acum, nici (7) cele viitoare, nici (8) înălțimea, nici (9) adâncimea, nici (10) o altă faptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Christos, Domnul nostru.” – Romani 8: 33-39.

38. Afirmând hotărârea lor neclintită în această problemă, martorii lui Iehova și-au exprimat încrederea lor în Iehova Dumnezeu și Împăratul Său, Isus Christos, prin acceptarea cuvintelor de mai sus, „MAI MULT DECÂT BIRUITORI, PRIN ACELA CARE NE-A IUBIT” (Romani 8:37), drept citat ales pentru actualul an 1943. Acest text este înfățișat pe calendarul lor pe acest an, și este însoțit de o ilustrație simbolică prezentată aici în facsimil.

MODUL DE A ÎNVINGE

39. Cum se face atunci, că martorii lui Iehova reușesc să învingă acuzațiile lui Satan și ale dregătorilor lui, puterile, îngerii căzuți și pe alte creaturi ale acestei lumi ticăloase? Cuvântul lui Dumnezeu ne arată calea: „Ei L-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11). Expresia „sângele Mielului” ar putea să însemne chiar mai mult decât doar credința în sângele lui Isus ca preț al mântuirii lor și ca mijloc al iertării și curățirii zilnice de păcate. Ea mai înseamnă participarea lor la moartea lui Christos. După cum este scris: „Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Christos?” (1 Corinteni 10:16). „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea lui?” (Romani 6:3). „Căci dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.” (2 Timotei 2:11). Astfel, murind zilnic împreună cu Christos, ei răspândesc „cuvântul mărturisirii lor”, care este „mărturia lui Isus Christos”. (Apocalipsa 12:17). Isus Christos, Martorul Principal al lui Iehova, împarte cu rămășița trupului Său de pe pământ răspândirea mărturisirii cu privire la Numele și Împărăția lui Iehova. De aceea ei merg din loc în

loc, și de la casă la casă, întocmai precum El și apostolii Lui au făcut-o. Ei sunt total dezinteresați în această problemă, și de aceea, insistând cu tărie în această muncă de mărturisire, în ciuda persecuțiilor demonice și ale necazurilor întâmpinate, ei „nu și-au iubit viața, chiar până la moarte.”

40. Tovarășii pământești ai acestei rămășițe a martorilor lui Iehova, posedă în aceeași deplină măsură devotamentul față de Iehova și Împăratul Lui. În războiul împotriva demonismului sau al religiei, ei sunt dispuși ca, mai degrabă să moară alături de rămășiță, decât să facă compromisuri, să se retragă, să înceteze mărturisirea și să încalce integritatea și iubirea lor față de Dumnezeu și față de Isus Christos. Având o încredere neșrămutată în Dumnezeu, ei nu numai că așteaptă cu nerăbdare viitorul apropiat, ci și continuă să facă planuri pentru înțelegerea războiului aprig împotriva religiei și a lumii vechi, pentru dreapta închinare a Lumii Noi. Aflându-se încă în ticăloasa lume veche, ei știu că „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”.(1 Ioan 5:4). Înaintând în credință, ei Îl urmează pe Mielul lui Dumnezeu, oriunde El îi conduce, pentru justificarea numelui lui Iehova.

41. Războiul total pentru dominația mondială se îndreaptă furibund spre fazele lui decisive. Din el va răsări un guvern mondial, o ligă sau federație de națiuni, ceea ce înseamnă că acest conflict nu se va sfârși cu un triumf al creștinismului și nici nu va întoarce națiunile spre Iehova și spre acceptarea Teocrației Sale, prin Isus Christos. Acea confederație internațională înlocuiește cele șapte puteri politice mondiale din vremurile antice, cu altele moderne. Ea a fost simbolizată în mod profetic de „o fiară stacojie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și zece coarne”. Această „fiară” sau creatură complexă, simbolizând un guvern mondial complex, și-a făcut prima dată apariția odată cu înființarea Ligii Națiunilor, în 1919. Acum, datorită distrugătorului război pentru dominație mondială, această „fiară” a păcii, reprezentată de o ligă, a căzut într-o prăpastie sau un abis al ineficienței și inactivității în 1939. Capitolul 17 din Apocalipsa arată că ea se va ridica într-o formă mult mai puternică și mai totalitară, în timpul păcii care va urma acestui război. Clerul religios prezice că „fiara” va fi călărită și condusă de Împăratul Isus Christos. Dar nu este așa! O femeie o va călări! Curva Babilonului – simbolizând religia organizată aflată într-o relație necurată cu „noua ordine” politică. Spre deosebire de o fecioară promisă lui Christos, „religia organizată” nu va învăța pe monstruoasa fiară să-i iubească nici pe Iehova Dumnezeu, nici Guvernul Său Teocratic prin Isus Christos, și nici pe ambasadorii acestei Teocrații, pe martorii lui Iehova și pe tovarășii lor.

42. Ce vor face atunci stăpânirile, împărații și conducătorii care formează această fiară colectivă a securității mondiale? Proorocirea infailibilă ne dă răspuns și ne prezice rezultatul sigur, zicând:” Aceștia se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor, și Împăratul împăraților; și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea vor birui.” (Apocalipsa 17:14, *Am. Rer. Ver.*). Mielul este tot una cu călărețul purtând cunună și arc, așezat pe calul alb al războiului drept, care s-a dus înainte biruitor să biruiască. (Apocalipsa 6:2) „Iată că s-a arătat un cal alb, și cel ce sta pe el, se cheamă „Cel Credincios” și „Cel Adevărat”; iar el judecă și se luptă cu dreptate. Iar pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR.” (Apocalipsa 19:11,16. *A.R.V.*) Această biruință finală asupra fiarei stacojii a „noii ordini” și a femeii ce o călărește înseamnă câștigarea bătăliei din Armagedon.

43. Cine sunt atunci cei care vor sta alături de Împăratul împăraților, de partea victoriei? Sunt „cei care sunt cu El, cei chemați, cei aleși și cei credincioși”. Vor mai fi și alții pe lângă această clasă cerească? Da; va fi „marea mulțime”, cea care stă alături de Împărăție, și care Îl întâmpină pe Iehova și pe Împăratul Său cu ramuri de finic; ei vor fi cei care vor sta adunați ca „oile” la dreapta Lui, de partea învingătorilor. Aceasta este o promisiune sigură și de îmbărbătare din partea Dumnezeului Cel Prea Înalt. Aceasta este o garanție că prin continuarea propovăduirii și prin menținerea integrității în „lucrurile ce sunt acum” în timpul acestui război total, și ulterior, prin păstrarea cu iubire a poruncilor lui Dumnezeu și a mărturisirii lui Isus Christos, în timpul

„lucrurilor ce vor veni”, după ce fiara stacojie călărită de curvă va ieși din abis - rămășița și tovarășii lor vor fi MAI MULT DECÂT BIRUITORI, în urma bătăliei de la Armagedon, când și ultimul dușman va cădea învins, în moarte. Bindecuvântata lor biruință asupra demonismului și persecuțiilor, asupra „noii ordini mondiale” ale lui Satan, va fi prin mila și iubirea lui Iehova, prin Isus Christos, și pentru justificarea numelui Dumnezeuului Cel Prea Înalt. Cei „mai mult decât biruitori” vor fi încununați cu viață veșnică în Noua Lume a dreptății lui Iehova, sub Isus Christos, Împăratul Său.

Întrebări pentru studiu

1. De ce „în cel privește pe El Însuși, cât și pe Comandantul Său, Iehova așteaptă cu încredere bătălia Armagedonului?
2. Ce simbolizează calul alb și arcul călărețului care apar în viziunea din Apocalipsa 6, și cu ce cuvinte se adresează Psalmul 45 călărețului?
3. Cine este „copilul de parte bărbătească” care apare în viziunea din Apocalipsa 12, și ce înseamnă pentru ceruri întronarea Lui?
4. Care a fost prima victorie a Guvernului Lumii Noi, și de ce trebuie Împăratul ei aflat în război, să continue „să biruiască”?
5. Când Isus se afla pe pământ, iar Diavolul s-a oferit să-L facă „împărat la mieznoapte”, cum a reușit Isus să obțină victoria asupra organizației lui Satan, fără să folosească arme propriuzise?
6. Ce a continuat să facă Isus Christos, fără să aibă teamă de „împăratul de la mieznoapte”, și ce demonstrează că El nu avea gânduri de răzvrătire împotriva aceluia împărat?
7. Ce a reprezentat Isus și cum a încercat Satan să-L ducă la moarte și să facă să înceteze închinarea lui Isus și mărturisirea Lui?
8. Fiind supus la probe dure și confruntat cu moartea, cum a dovedit Isus că este „mai mult decât biruitor”? De aceea, ce a putut la moartea Sa, să încredințeze Tatălui Său?
9. De ce „porțile locuinței morților” nu au reușit să răzbească, ori să obțină victoria asupra lui Isus Christos?
10. De ce s-a temut întotdeauna Isus, și cum s-a adresat El lui Dumnezeu, reușind să învingă opoziția lumii împotriva Lui?
11. a) Pentru a ne supune lui Isus și a izbândi precum El a reușit, ce trebuie să observăm referitor la poziția Lui față de lume și religia ei? b) Care sunt cele două victorii obținute de Isus datorită rezistenței Sale, chiar cu prețul sângelui?
12. Biruind lumea, cum a reușit Isus să răspundă provocării Diavolului și să-l dovedească pe acesta mincinos?
13. Pe cine a acuzat Diavolul în continuare, și care este relația acestora cu Dumnezeu și Isus Christos?
14. Fiind păcătoși din naștere, ce au cerut întâi noii membri ai bisericii, și pe ce bază au obținut ceea ce au cerut?
15. Referitor la aceștia, de ce neprihănirea prin credință nu este un scop în sine; în ce trebuie ei botezați?
16. Imediat ce au fost considerați neprihăniți, ce legământ face Dumnezeu cu ei, și cum sădește în ei duhul?
17. Cum devin aceștia „chemații” și „aleșii” lui Dumnezeu, și după aceea ce conduită se așteaptă din partea lor pentru a primi moștenirea?
18. Cum i-a știut Dumnezeu dinainte pe acești frați ai lui Christos și ce a hotărât în privința lor?
19. Cine este „pârâșul fraților noștri” care a fost azvârlit jos, și în această calitate ce nume i se potrivește mai bine?

20. a) Pe ce bază îi acuză Satan pe frații lui Christos înaintea lui Dumnezeu? b) În consecință, ce permisiune a cerut Satan, și pe baza cărei legi față de creștini trebuie Dumnezeu să-i acorde lui Satan permisiunea de a proceda?

21. a) În ce privință trebuie frații lui Christos să fie asemenea „chipului preaiubitului Fiu al Lui Dumnezeu”, și cum putem afla azi dacă ei se conformează acestei imagini? b) Cum au încercat religioșii să-i pună în seamă lui Isus încălcarea legii zilei de odihnă și să-L ducă astfel la moarte?

22. Cum au încercat religioșii să-L pună pe Isus în dificultate în fața stăpânirii politice, folosind cele spuse de El?

23. a) De ce au ales religioșii vremea Paștelui drept cea mai bună ocazie pentru a aduce conspirația împotriva lui Isus în punctul ei culminant? b) Cum s-au dovedit acei conducători religioși a fi uneltele „pârâșului fraților noștri” înaintea reprezentanților politici ai Romei în Palestina?

24. a) La ce acuzații Isus „nu a răspuns nimic”, și în care altă privință El a avertizat și a dat mărturie fără teamă ? b) De ce s-a permis ca mărturia lui Isus să nu-L salveze de la execuție, și cum sunt acuzați în tribunale ucenicii Lui de a fi asemenea Lui?

25. a) Având în vedere propria Lui experiență, ce-a spus Isus ucenicilor Săi că trebuie să aștepte din partea religioșilor pentru propovăduirea împărăției lui Dumnezeu, așa cum și El a făcut-o? b) Care dintre apostoli a ieșit în evidență din pricina suferințelor îndurate, și din partea cui?

26. Ce false acuzații au fost aduse în Tesalonic împotriva lui Pavel și a tovarășilor lui, ce s-a întreprins împotriva lor și de ce?

27. a) Cum a fost Pavel acuzat în tribunalul din Cezarea și cum a dovedit El care a fost adevăratul motiv pentru care a fost târât la judecată? b) La cine a apelat El atunci și de ce?

28. Ca martor al Împărăției, cărei reguli în tribunal a refuzat Pavel să i se supună, și ce a reușit cu multă agerime să facă?

29. De ce suferă oamenii de rând din toate națiunile atâtea necazuri din partea crotopitorilor religioși nazi-fasciști, și de ce Pavel și alții ca el au suferit atât până în zilele noastre?

30. Care sunt câteva din lucrurile pe care Pavel relatează că le-a suferit pentru credința sa în Dumnezeu? Cu ale cui experiențe din zilele noastre pot fi ele comparate?

31. a) Care a fost și este scopul îndurării unor asemenea încercări? b) De ce refuză creștinul credincios să înceteze slujirea Cuvântului lui Dumnezeu, în ciuda tuturor necazurilor suferite?

32. a) Cine poate fi azi considerat că face parte din aceeași clasă pentru care Pavel a constituit un exemplu remarcabil, și cum? b) Cine s-a alăturat acestora începând cu 1918 și cu ce ocazie?

33. a) De ce trebuie martorii lui Iehova și tovarășii lor să îndure necazuri crescânde? b) Ce eforturi depune dușmanul împotriva lor, și al cui interes îl servește dușmanul prin aceste eforturi?

34. Cât succes va avea dușmanul în strădaniile sale, și ce răspuns ne furnizează conduita lui Pavel?

35. a) Ce demonstrează tenacitatea și consecvența lui Pavel de a propovădui și care este locul ei în viața unui creștin? b) De vreme ce Pavel a fost apostol, cum pot alții să-l urmeze așa precum el L-a urmat pe Christos, și câți creștini declarați sunt astăzi?

36. De ce încearcă demonii și acoliții lor să-i facă pe cei din rămășiță și tovarășii lor să-și calce legământul și integritatea? Cum și de ce refuză aceștia să facă acest lucru?

37. În această privință, care este hotărârea luată de slujitorii credincioși ai lui Iehova, și ce spun ei alături de apostolul Pavel, așa cum citim în Romani 8:33-39, referitor la încercări și alte influențe pe care sunt nevoiți să le suporte?

38. Ce text au ales martorii lui Iehova pentru anul 1943, pentru a afirma hotărârea lor și ce atenție îi acordă?

39. a) Cum reușesc ei să învingă forțele acuzatoare prin „sângele Mielului” și prin „cuvântul mărturiei lor”? b) Cum au arătat ei că „nu și-au iubit viața, chiar până la moarte”?

40. a) Cine și cum mai arată devotament față de Dumnezeu, întocmai ca cei din rămășiță? b) Cum își manifestă ei încrederea în Dumnezeu referitor la viitor, și cu ce ajutor vor birui ei lumea?

41. a) Conform capitolului 17 din Apocalipsa, ce lucru se va ridica din acest război total, și cum este el simbolizat? b) Cine va călări această creatură și ce efect va avea asupra ei, potrivit capitolului 17 din Apocalipsa?

42. Ce cale vor urma puterile conducătoare conform proorocirii? Cine va fi biruitor în final?

43. a) Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, cine va sta atunci cu Împăratul Lui de partea victoriei? Ce garantează astfel, promisiunea lui Dumnezeu rămășiței credincioase și tovarășilor lor? Prin ce prevedere divină se va realiza biruința și împotriva cui?

CE ÎNSEAMNĂ A FI ÎNCLINAT SPRE CELE SPIRITUALE

Când America, victimă a atacului nemernic de la Pearl Harbour, și-a făcut auzite obiecțiile la reluarea de către Vatican a relațiilor cu Japonia în 1942, papa a replicat cu suavitate că făcea un schimb diplomatic de miniștri cu acea națiune închinătoare la demoni, datorită beneficiilor spirituale implicate. Sentimentele rănite ale Americii erau oare ignorate pentru că ea era aplecată spre cele lumești, iar papa era înclinat spre cele spirituale? Sau era și papa înclinat spre cele lumești? „Căci înțelepciunea cărnii este moarte; dar înțelepciunea spiritului este viață și pace.” (Romani 8:6, *Douay*) „Umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile spiritului este viață și pace.” Romani 8:6. Oare acțiunea papei a fost urmată de viață și pace, sau de moarte?

Ce înseamnă, deci, a fi înclinat spre cele spirituale? Isus a zis despre Tatăl Lui, Iehova Dumnezeu: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr.” (Ioan 4:24) Pentru a putea înțelege și aprecia expresia „înclinat spre cele spirituale”, cel care se închină trebuie să aibă cunoștință de Iehova Dumnezeu, acel mare Duh, și ce este mintea Lui. Iehova este suprem. Puterea Lui este de neînving. Pentru El, a gândi că un lucru trebuie făcut, și a voi să fie făcut, înseamnă că acel lucru va fi făcut. El își pune duhul Său asupra creaturilor Sale supuse. Aceasta înseamnă că puterea lui Iehova Dumnezeu le aduce pe aceste creaturi pe calea neprihănirii. O astfel de putere sau duh nu este vizibilă ochilor omenești, dar rezultatul acțiunii ei este adesea vizibil. Creatura poate fi complet lipsită de puterea de a realiza ceva; dar atunci când Iehova își pune duhul asupra acelei creaturi și dorește ca ea să realizeze ceva, atunci ea va reuși să facă ceea ce Dumnezeu dorește ca ea să facă. Isus Christos este imaginea expresă a Tatălui, Iehova. În toate împrejurările mintea lui Isus Christos este în armonie cu Iehova. Toți cei care sunt în Isus Christos și care continuă să-L mulțumească pe Iehova, trebuie să fie în deplin acord cu gândul lui Iehova Dumnezeu. Deci „a fi înclinat spre cele spirituale” înseamnă a avea o minte sârguincioasă în a descifra voința lui Dumnezeu și care este hotărâtă să împlinească fără abatere voința marelui Duh, indiferent de ce alte creaturi ar putea gândi ori spune. Acțiunea pentru înfăptuirea voinței lui Dumnezeu are rezultat.

Mintea unei creaturi este acea facultate cu care Dumnezeu a înzestrat-o pentru a căuta adevărul și a ajunge la o concluzie, care concluzie îndeamnă creatura spre acțiune. Voința creaturii este hotărârea de a acționa, la care hotărâre se ajunge prin exercițiul gândurilor. Având mintea orientată spre aflarea voinței lui Dumnezeu și având o hotărâre neștrămutată de a împlini

această voință odată ce ea a fost aflată, ea nu va fi niciodată dispusă să devieze de la aceasta. Pentru cei care sunt hotărâți să împlinescă voința lui Dumnezeu, marele Duh, să se dedice în întregime Lui, este un lucru rezonabil. Apostolul Pavel scrie, și apoi adaugă: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.”(Romani 12:1, 2). Aceasta dovedește că un om care ar avea desăvârșit în el gândul lui Isus Christos, nu s-ar putea potrivi acestei lumi a religiei, politicii și comerțului. El trebuie să se îndepărteze de lume, înnoindu-și mintea, care înnoire se obține prin hrănirea minții cu Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este el scris în Biblie. Astfel el deslușește voia marelui Duh, Iehova Dumnezeu, iar apoi trebuie să împlinescă această voie.

Mulți dintre cei care se declară creștini, au ajuns în urma sfaturilor religioase la concluzia că trebuie să adopte o conduită care să aibă aprobarea semenilor lor și astfel ei să se bucure de onoruri din partea oamenilor. Având acestea în minte, ei au căutat să ocupe cele mai bune poziții în comunitate și au căutat să-și expună talentele înnăscute, cât și cunoașterea de către ei a Scripturilor, numind acest lucru „spiritualitate”. Mulți dintre aceștia s-au ales în așa-zisele „sfaturi ale bătrânilor”, dar de fapt nu au reușit să devină „bătrâni” potrivit Scripturilor. Convingându-se singuri că erau mai buni decât „frații lor mai slabi”, sau cei „mai puțin spirituali”, ei s-au ferit în a lua parte la ceea ce lor li se părea a fi un serviciu mai banal al unui ucenic al lui Christos, și anume de a merge din casă în casă, răspândind evanghelia prin prezentarea mesajului ei în formă scrisă, la ușile oamenilor, indiferent de crezul lor religios. Este evident că astfel de așa-numiți „creștini”, indiferent de poziția pe care o dețin printre oameni, nu au mintea lui Christos, și deci nu sunt înclinați spre cele spirituale. A fi înclinat spre cele spirituale sau a avea gândul lui Christos nu înseamnă să cauți și să primești onorurile oamenilor, și nici să ai despre tine o părere mai înaltă decât se cuvine. Un ucenic al Fiului lui Dumnezeu trebuie să gândească sănătos, și el poate fi sănătos doar dacă gândește în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. – Ioan 5:41; Romani 12:3.

Poți fi născut pentru o viață spirituală prin duhul sau harul lui Dumnezeu și totuși să nu fii înclinat spre cele spirituale. Scriind în mod special pentru cei din Israelul spiritual al lui Dumnezeu, ucenicul Domnului spune: „Un astfel de om este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” (Iacov 1:8). Ce înseamnă în lectura acestui text acest tip de om? El este un om care dorește să-L mulțumească pe Dumnezeu, dar în același timp să-l mulțumească și să aibă și aprobarea omului. Nici un om nu poate sluji doi stăpâni, nici un om nu poate primi aprobarea lumii și în același timp să aibă și aprobarea lui Dumnezeu. Dacă acel om umblă după onorurile oamenilor, atunci el este dușmanul lui Dumnezeu; așa spune Iacov 4:3, 4. Isus Christos nu a avut nimic de a face cu lumea, nu a primit onorurile oamenilor și nici nu a inițiat relații diplomatice cu Roma, ori cu orice altă națiune închinătoare la demoni. – Vezi Ioan 5:41 și 18:36, 37.

A fi înclinat spre cele spirituale înseamnă să ai gândul lui Christos. (Filipeni 2 : 5). Aceasta înseamnă să calci pe urmele lui Isus Christos. Cei care sunt chemați în Împărăția lui Dumnezeu sub Christos, sunt chemați să urmeze întocmai această cale. (1 Petru 2:21). Apostolul Pavel arată că o minte nestatornică, care nu are o înclinare spre cele spirituale, îl va conduce pe om în clasa „omul păcatului”, inclusiv clasa „servului rău”, deoarece, cei care fac parte din această clasă se ridică pe sine în slăvi și se apreciază mai mult decât s-ar cuveni. (Matei 24:48-51 ; 2 Tesaloniceni 2:1-17). Ei nu sunt statorniciți în toate muncile bune ale servirii Împărăției, așa cum ar trebui să fie oricine are gândul lui Christos.

Adresându-se celor care prin credința în sângele lui Isus Christos au ajuns să facă legământ cu Dumnezeu pentru a împlini voia marelui Duh, apostolul mai spune: „Cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; dar cei ce trăiesc după îndemnurile spiritului, umblă după lucrurile spiritului.” (Romani 8:5). Creaturile vizibile ale lumii, care este organizația lui Satan, sunt carne, de aceea sunt numite „carnale”, de vreme ce sunt parte a lumii și nu sunt în armonie cu Împărăția lui Dumnezeu sub Christos. De aceea ei sunt

înclinați spre „cele ale cărnii”, fiind aplecați spre cele lumești. Acum, dacă cineva care a făcut legământ cu Dumnezeu să umble pe urmele lui Christos are mintea împărțită între lucrurile organizației lui Satan și lucrurile organizației lui Iehova sau Teocrația, atunci el este nestatornic, instabil. Până ce el nu-și ocupă locul pe deplin de partea lui Iehova, marele Duh, și nu-și pune mintea și sentimentele în slujba Împărăției lui Dumnezeu, el nu poate trăi în Lumea Nouă și neprihănită a lui Dumnezeu, ci trebuie să moară. Acest lucru este clar exprimat de apostolul Pavel atunci când spune: „Căci a fi aplecat spre cele pământești este moarte, dar a fi aplecat spre cele spirituale este viață și pace.”

Înfrânarea de la practicile animalice, la care se dedau oamenii căzuți, și urmărirea a ceea ce lumea numește „o viață curată”, folosirea unui limbaj blând și discuțiile despre Scripturi acasă ori în locurile de adunare, nu sunt suficiente pentru a întâmpina cerințele formulate de Scripturi în ceea ce privește înclinarea spre cele spirituale. Mulți oameni cumsecade fac aceste lucruri, și totuși ei caută cu totul aprobarea lumii. Cel care încearcă să fie plăcut lui Dumnezeu trebuie să facă mult mai mult decât să ducă ceea ce se numește „o viață curată”. Isus Christos s-a dedicat în întregime și total lui Iehova, și-a luat îndrumările de la Dumnezeu, și împlinește doar voia lui Iehova. El era pur și curat în organism și în toate celelalte privințe. Dar nu perfecțiunea organismului Său i-a adus aprobarea lui Iehova, ci completa și deplina Sa devoțiune față de Iehova. El nu a fost copleșit de tentații, așa cum se întâmplă cu oamenii depravați. Cea mai mare încercare pusă în fața Lui a fost dacă va ceda sau nu, câtuși de puțin voinței lui Satan. El nu a ezitat nici măcar o clipă, ci l-a împins pe Satan la o parte, declarând scopul Său de a împlini voia lui Dumnezeu. Cei care acum sunt în Isus Christos trebuie să facă la fel, pentru a fi aplecați spre cele spirituale.

Mintea umanității este aplecată spre înfăptuirea lucrurilor acestei lumi, ceea ce înseamnă să sprijini sistemul religios și să fie parte a sistemului politic și comercial care guvernează și controlează lumea, toate aceste lucruri fiind sub Satan și ca atare împotriva lui Dumnezeu. Astfel de creaturi lumești îi laudă, îi prețuiesc și îi ridică în slăvi pe oameni, și le povestesc despre marile realizări ale oamenilor, dar ei nu cinstesc numele lui Iehova, Spiritul. De aici rezultă că, dacă un om care a făcut legământ să împlinească voia lui Dumnezeu dă greș ori refuză să se supună poruncilor lui Iehova pentru ca astfel să se pună la adăpost de criticile ori persecuțiile venite din partea lumii, atunci el urmează carnea și este înclinat spre cele pământești și este împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Sale. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” (Romani 8:7). Prietenia cu lumea este „Vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” – Iacov 4:4, *Diaglott*.

Dacă cineva care este consacrat lui Dumnezeu, are mintea orientată spre Dumnezeu și Împărăția Sa, iar evlavia inimii sale este toată a lui Dumnezeu, atunci, deși organismul său este din carne și este foarte imperfect, el totuși nu umblă după cele ale cărnii, nu este „aplecat spre cele pământești”. Cel care are spiritul de umilință și supunere al lui Christos în sine, precum și o devoțiune adresată în întregime lui Dumnezeu, are în el gândul lui Christos, și de aceea este înclinat spre cele spirituale. El este devotat împărăției lui Dumnezeu, și nu este deloc ahtiat după, ori deranjat de lucrurile oamenilor lumii.

Pentru a fi înclinat spre cele spirituale, ucenicul lui Christos trebuie să fie împotriva lui Satan și a organizației sale și să fie în întregime și cu totul pentru Iehova Dumnezeu și organizația Sa. Nu poate exista compromis. Între cele două nu există nimic comun. Între ele există un conflict mortal. A avea gândul lui Christos, înseamnă a fi împotriva lumii, care este organizația lui Satan. În lumina acestui adevăr se poate înțelege de ce a fi prieten al lumii înseamnă a fi vrăjmașul lui Dumnezeu, iar a căuta aprobarea oamenilor te face să devii vrăjmașul urât al lui Dumnezeu. – Iacov 4:4; Luca 16:15.

ADAM, ÎNTÂIUL OM

Iehova Dumnezeu, adresându-se Întâiului Său născut și singurului Său Fiu, Logosul, a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră;...deci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său.” (Geneza 1:26,27). Acesta a fost începutul rasei omenești, cam cu 6000 de ani în urmă. „Dumnezeu L-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7). Numele lui era Adam ceea ce înseamnă „din pământ roșu; om”, și se referă la faptul că era pământesc. Acel om, fiind creația lui Iehova Dumnezeu, era perfect și a fost considerat „foarte bun”. (1Corinteni 15:47 ; Geneza 1:31 ; Deuteronom 32:4). El era o „alcătuire minunată și perfectă”. Cum a fost acest prim om creat sau făcut după chipul lui Dumnezeu? Aceasta nu poate însemna că Adam semăna cu Dumnezeu în ce privește apariția sa exterioară. Nici un om viu nu L-a văzut și nu-L poate vedea pe Dumnezeu. Atunci, din ce punct de vedere există această asemănare? Să cercetăm îndatoririle și drepturile omului la data când el a fost așezat pe pământ, și apoi să hotărâm răspunsul.

Adam, împreună cu perfecta lui soție, Eva, pe care Dumnezeu i-a dat-o ca ajutor, trăia în grădina Edenului, unde i s-au încredințat unele lucrări. El a fost așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească; el urma să stăpânească asupra peștilor din mare, asupra păsărilor cerurilor și asupra fiarelor pământului; lui i s-a încredințat misiunea de a-L reprezenta pe Dumnezeu pe pământ. Acestei perechi perfecte Dumnezeu i-a încredințat misiunea divină de a umple pământul cu o rasă perfectă și neprihănită. (Geneza 1:28; 2:15). Dacă Adam s-ar fi supus Creatorului Său, el împreună cu toți urmașii lui ar fi ocupat o poziție unică și ar fi avut o relație binecuvântată cu Iehova Dumnezeu. Domnul i-a vorbit în mod direct lui Adam. Dacă Adam s-ar fi dovedit demn de încredere, el ar fi devenit un canal de comunicare între Creator și Eva și toți urmașii lui. El s-ar fi bucurat de un serviciu princiar, numit fiind și slujind sub Stăpânirile Cele Mai Înalte , acționând în chipul lui Dumnezeu. El ar fi fost purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, întocmai cum Dumnezeu avea stăpânire asupra tuturor lucrurilor din univers, tot astfel El i-a dat stăpânire omului asupra animalelor pământului. Aici Adam este din nou văzut ca fiind chipul lui Dumnezeu, reprezentându-L pe Iehova pe pământ, acționând ca prințul Său și în chipul Său.

Pentru administrarea acestor îndatoriri date de Dumnezeu, acționând ca reprezentantul lui Dumnezeu, și stăpânind asupra creației inferioare a lui Dumnezeu pe pământ, omul avea nevoie de înțelepciune, simț al dreptății, putere și iubire, care toate se găsesc nesfârșite în Iehova Dumnezeu. (Psalmii 89:14; 62:11; 1 Ioan 4:8; Iov 12:9-13). El l-a creat pe om având într-o măsură limitată toate aceste atribute, și astfel l-a calificat pentru a putea rezolva îndatoririle sale pe pământ. Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după asemănarea calităților Sale.

Adam și soția lui, în nevinovăția și perfecțiunea lor, alcătuiau partea pământească a organizației lui Dumnezeu. Omul Adam, comunicând cu reprezentantul în duh al lui Iehova, era partea vizibilă, pământească, a acelei lumi originale. Ce fapt a determinat căderea lui dintr-o astfel de poziție privilegiată în organizația lui Dumnezeu?

Omul a fost creat având un anumit grad de simț al dreptății și înțelepciunii. El cunoștea legile și cerințele lui Dumnezeu. În același timp el era un agent moral liber de a-și alege propria conduită. Iehova l-a pus la încercare pe Adam ca să vadă dacă el era demn de această poziție de mare încredere și responsabilitate acordată lui, și anume, aceea de a umple pământul cu o rasă de indivizi devotați Creatorului lor, să-i învețe spre supunere, având stăpânire asupra animalelor create de El, să se îngrijească de acest pământ frumos, pe scurt, să-L reprezinte pe Cel Prea Înalt în creația Sa vizibilă, Adam însuși făcând parte din partea vizibilă a acelei lumi drepte.

Proba era simplă și nu era mare. Era o probă de supunere. Iehova a poruncit: „Să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului. Pe pământul Edenului, Domnul a făcut să crească

tot felul de pomi plăcuți vederii, și care dădeau roade bune. Omul a fost îmbiat să se ospăteze liber din roadele acestor pomi și din ierburile care creșteau pe fața pământului. Era o grădină înfloritoare, un tărâm al belșugului. Dar omul nu trebuia să mănânce din roadele pomului cunoașterii binelui și a răului. Această poruncă nu aducea greutate și privațiuni asupra perechii perfecte. Era o poruncă rezonabilă, un simplu test de supunere. Omul era perfect, și totuși, s-a ticăloșit. Cu ce consecințe?

Lucifer, stăpânul invizibil al omului, s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, și a ridicat chestiunea dominației universale. Adam s-a alăturat celui rău în revolta sa, și s-a plasat de partea Diavolului în această chestiune, supunându-se dominației sale. Omul Adam a dat greș la această probă. Dumnezeu stabilise pedeapsa pentru nesupunere: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” În timp ce consumarea unui fruct interzis poate părea o chestiune minoră în sine, nesupunerea față de Creator însă nu era. Presupusa micime a delictului, îi face pe unii să susțină că Dumnezeu ar fi trebuit să-l treacă cu vederea. Dar, de fapt tocmai micimea cerinței și eșecul lui Adam subliniază aplecarea sa spre nelegiuire, și face ca nelegiuirea sa să fie și mai puțin scuzabilă. Adam n-a dat dovadă de căință; el a păcătuit cu bună știință; nu avem nici un motiv să credem că ulterior el ar fi evitat păcatul. –1 Timotei 2:14; Isaia 26:10.

Osânda trebuia îndeplinită. Dumnezeu trebuia să-și respecte cuvântul. El nu putea închide ochii cu privire la păcat ori nesupunere, dând omului o altă șansă. Aceasta ar fi însemnat o negare a justeții osânde pronunțate inițial. Dumnezeu nu se schimbă. (Maleahi 3:6). O renunțare din partea lui Dumnezeu de a pedepsi păcatul, ar putea încuraja comiterea lui și de către alte creaturi din organizația Sa, iar acest lucru nu trebuie să se întâmple. Neexecutarea osânde ar lovi tocmai la baza împărăției și stăpânirii lui Dumnezeu. Ar avea atunci câștig de cauză afirmația contrară a șarpelui, „Cu siguranță nu vei muri.” Deci pedeapsa a fost administrată. Adam a fost izgonit din grădina lui Dumnezeu, pe pământul neterminat, să-și câștige cu sudoarea frunții, cu trudă, existența de pe țărâna plină de spini și măcăciuni, până când se va întoarce în țărâna din care a fost făcut.

Când va fi aceasta? Pedeapsa pentru nesupunere răspunde: „În ziua când vei mânca.” Exact în clipa când omul Adam a mâncat din fructul interzis, el și-a pierdut dreptul la viață. La scurt timp după aceea el a fost izgonit din Eden, grădina plină de ierburi și roade, capabilă să-i susțină viața în perfectă sănătate. În lumea exterioară, blestemați sau neisprăviți pentru locuirea omenească, nenorocita pereche, înstrăinată de Dătătorul lor de viață, a început treptat să moară în organismul fizic. Mai mult, Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani.” (2 Petru 3:8), iar în Geneza 5:5 aflăm că: „Toate zilele pe care le-a trăit Adam, au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit.” Astfel, osânda lui Dumnezeu împotriva lui Adam a fost dusă la îndeplinire. În clipa nesupunerii sale el și-a pierdut imediat dreptul la viață, și înainte să treacă o zi – după socoteala timpului făcută de Dumnezeu – el s-a reîntors în țărână. Fiind un răufăcător cu bună știință, el a fost nimicim complet și nu va mai trăi vreodată. – Psalmii 145:20.

Prin nesupunerea sa, Adam nu și-a pierdut doar poziția binecuvântată și de încredere pe care a avut-o la început, și în cele din urmă chiar și viața, ci, prin păcatul său, el a pierdut și posibilitatea de a duce la îndeplinire misiunea sa divină. Deși Adam a devenit tatăl a mulți fii și fiice, și întreaga rasă omenească se trage de la acest întâi om, el nu și-a împlinit misiunea. Copiii lui au fost aduși pe lume după răzvrătirea sa, și după ce el și-a pierdut dreptul la viață, iar organismul său fizic a început să moară. El a fost înstrăinat de Dumnezeu, și și-a pierdut toate încredințările anterioare, inclusiv privilegiul de a umple pământul. El nu era potrivit să transmită viață perfectă, ori dreptul la ea, și nici să-i învețe pe alții neprihănire; în loc de aceasta, urmașii lui au moștenit de la el păcatul și moartea. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, tot astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” – Romani 5:12.

Iar Romani 5:18 continuă așa: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă care a lovit toți oamenii, tot așa printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți

oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață.” Întâiul om, Adam, a pierdut totul pentru sine și pentru urmașii lui; al doilea om, Isus, a răscumpărat cu sângele său tot ceea ce pierduse Adam, și le va tuturor care se supun Lui și care împlinesc cerințele lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că Adam a fost răscumpărat, ori, că el va trăi veșnic. Osânda inițială a lui Dumnezeu și executarea ei va rămâne pentru dreptate și răzbunare. „Dumnezeu nu este om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-i pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini? (Numeri 23:19). Totuși nu este incompatibil cu dreptatea lui Dumnezeu să fie răscumpărați cei supuși, care fac parte din spița lui Adam, și să fie ridicată de pe ei ura lui Dumnezeu abătută asupra lor din pricina păcatului moștenit și nu prin greșeală cu voie din partea lor. Aceasta coincide pe deplin cu calitatea Sa de iubire. Această posibilitate de răscumpărare, Dumnezeu a asigurat-o cu îndurare prin Isus Christos.

Nesupunerea lui Adam într-o chestiune mărunță, și consecințele ei dezastruoase, ar trebui să servească drept exemplu izbitor pentru importanța supunerii necondiționate față de Cel Atotputernic, și de nevoia de a umbla cu băgare de seamă în fața Domnului. Cu deosebire ar trebui să se întâmple așa acum, în aceste ultime zile, când problema dominației universale ridicată în urmă cu șase mii de ani în grădina Edenului, și implicând pe primul om, este pe cale să se rezolve pe vecie. În această chestiune este implicat fiecare om de pe pământ. Drepturile pierdute de Adam, sunt acum în posesia lui Isus Christos. Ele vor fi date celor credincioși din vechime, pentru a învia, și „altor oi” ce formează „marea mulțime”. Astfel scopul lui Iehova de a crea un pământ locuit de creaturi umane neprihănite, care să-l slăvească pe El, va fi îndeplinit. Niciodată nu se vor mai isca nefericirile cauzate de răzvrătirea lui Lucifer și căderea lui Adam. (Isaia 45:18; Naum 1:9). Lumea Nouă, cu partea ei vizibilă pe pământ, va exista veșnic pentru justificarea Cuvântului și numelui lui Iehova.

SCRISORI

„ADUCE UN MARTOR CREDINCIOS”

Iubiți frați,

Vă scriu câteva rânduri referitor la articolul despre jertfele oferite de preoții lui Aaron în pustietate. Am studiat „*Umbrele chivotului*”, dar nu am putut să nu o accept. Pentru mine această viziune nouă este măreață și minunată și după cât se pare este în concordanță cu toate celelalte scripturi, iar eu am așteptat mulți ani ca să o transpun în cuvinte.

De asemenea vă mulțumesc pentru noua Biblie: tocmai un astfel de ajutor mi-am dorit. „*Lumea nouă*”, este un titlu minunat pentru o carte nouă, deoarece este tocmai ceea ce oamenii acestei creații îndurerate doresc să afle, și care le aduce o mărturie și descriere adevărată.

Mulțumindu-I marelui nostru Iehova pentru toate aceste binecuvântări, rămân al vostru sincer lucrător,

E. A. Craven

„HOTĂRĂȚI SĂ DEPUNEM MAI MULT EFORT”

Dragă frate Knorr,

Grupa Passaic a martorilor lui Iehova (N.J.) a hotărât în unanimitate că dorim să exprimăm mulțumirile noastre lui Iehova Dumnezeu pentru cel mai minunat congres cât și pentru ploaia de daruri pe care am primit-o cu această ocazie. Cartea *Lumea nouă*, Cartea de întrebări, broșura *Pace*, „*Sabia spiritului*”- *Știri din Împărăție nr.11* și noile Instrucțiuni ale Organizației,

ne-au întrecut toate așteptările. Putem spune alături de psalmist: „Tu așterni masa dinaintea mea în prezența vrăjmașilor mei: cupa mea dă peste margini”. Dorim să vă asigurăm că rugăciunile noastre pentru voi și pentru familia Bethel urcă spre tronul ceresc zilnic, iar noi suntem hotărâți să depunem anul acesta și mai mult efort ca până acum.

Ai voștri tovarăși de slujire prin mila Lui,
GRUPA PASSAIC A MARTORILOR LUI IEHOVA

„VOM LUPTA COT LA COT”

Dragă frate Knorr,

Scriem această scrisoare pentru a exprima mulțumirile grupei din New Kensington pentru recenta vizită făcută la noi de George Papadem, serv al fraților. Noi am petrecut alături de fratele Papadem trei zile foarte plăcute și profitabile.

Această experiență constituie pentru noi o dovadă suplimentară a faptului că Domnul îndreaptă pașii servilor Lui prin SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE, și că binecuvântările Lui se revarsă asupra activității tale în calitate de președinte acolo. Luăm măsuri pentru a ne conforma noilor Instrucțiuni de Organizare și sperăm că, prin mila Domnului, când această bătălie va fi câștigată, vom fi găsiți luptând umăr la umăr alături de tine.

Includem alăturat suma de 25 \$ reprezentând o contribuție la cheltuielile fratelui. Fiindcă veni vorba, întâlnirea anuală de anul acesta a fost mult apreciată de către frații prezenți, mai ales raportul tău, care a arătat fără îndoială că Domnul conduce organizația Sa, oriunde pe întreg pământul.

Frații voștri în serviciul lui Iehova,
GRUPA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN
NEW KENSINGTON

EXPERIENȚE DE PE TEREN

CUM A AJUNS MESAJUL LA CEI DIN DETROIT (MICH.)

„În timp ce eu și cu copiii mei lucram în sectorul A-96 Detroit, duminică 11 octombrie, înmânând importantul mesaj al lui Iehova, menit ca oamenii din acea parte a orașului să-l aibă, cineva a dat telefon la poliție și le-a spus că „cicălitarii de martori ai lui Iehova îi deranjau pe oamenii de pe str. Larchmont”. Noi fuseserăm deja pe la 150 de locuințe și plasaserăm deja cam 130 de broșuri, când din mașina de patrulare au coborât doi polițiști care au venit la mine și m-au întrebat dacă eram cumva unul din martorii lui Iehova. Au vrut apoi să știe al cui era copilul care se îndrepta spre una din case. Le-am răspuns că fetița era a mea. Câți ani are? „Unsprezece”, le-am răspuns. Unul dintre polițiști m-a întrebat atunci dacă știam că era ilegal să pui la lucru copii de acea vârstă. Eu le-am zis: „De când a devenit un lucru ilegal pentru oricine, indiferent de vârstă, să aducă un mesaj bun populației americane din Detroit? Acest copil îl iubește pe Dumnezeu și-l slujește, aducând oamenilor buni din această comunitate un mesaj foarte important și gratuit, SCUTIT DE TAXĂ. Polițistul a spus că va trebui să încetăm lucrul, deoarece erau reclamații că deranjăm oamenii cu propaganda noastră. Atunci am scos broșura *Pacea – putea-va ea dura?*, i-am arătat sacoșa cu cărți și i-am spus că dădeam oricui voia să accepte, un exemplar gratuit din acel minunat mesaj și nu văd cum puteam să deranjez pe cineva. Atunci el și-a ieșit din sărite și a zis: „Oamenii de pe strada aceasta nu doresc nici o astfel de chestie”. Eu l-am rugat:

„Dați-mi adresele oamenilor care nu doresc să fie deranjați, și nu le vom da acest mesaj. Găsec mai mulți oameni care vor mesajul decât alții care nu-l vor; deci trebuie să continui lucrarea pe strada aceasta să-i găsec pe cei cu bună-voință, care așteaptă să primească un mesaj ca acesta.” Între timp, cei doi fii ai mei au terminat cu partea lor de stradă și au venit la locul unde eu și cu cei doi polițiști stăteam de vorbă. Unul dintre ei a întrebat cine erau, iar eu le-am spus că erau fii mei, angajați de asemenea în serviciul Domnului, ducând mesajul către oameni. I-am întrebat pe băieți dacă le-a spus cineva că-i deranjează, iar ei mi-au răspuns că mai mulți au fost cei care au acceptat decât cei care au refuzat. Deci am zis: „Vedeți, d-le polițist, trebuie să continuăm cu distribuirea acestui mesaj”. Unul dintre ei m-a întrebat dacă putea primi un exemplar. I-am zis: „Pot să vă dau câte exemplare doriți, astfel încât puteți da și colegilor d-voastră.” Amândoi au luat câte un exemplar și au spus că-l vor citi cât de curând ca să vadă despre ce este vorba, apoi ne-au lăsat să continuăm lucrarea Tatălui nostru. Rezultatul: 267 de broșuri plasate în trei ore.”

LA ADUNAREA TEOCRATICĂ LUMEA NOUĂ

MINNEAPOLIS: „Imediat după cuvântarea de duminică a președintelui Knorr, intitulată „Pacea – putea-va ea dura?”, la tribuna vorbitorilor, a venit un tânăr aflat într-o accentuată stare emotivă, și m-a întrebat dacă poate să-mi vorbească. Iată, cu aproximație, cele spuse de el: „Domnule, am fost un catolic convins întreaga mea viață, dar în ultimele cincisprezece zile m-am gândit serios la convingerile mele religioase, deoarece am ajuns în contact cu oamenii voștri. Am fost invitat să particip la acest minunat congres, și am venit. Încă din prima zi am participat la toate sesiunile, iar în ultimele două zile am luat parte și la lucrarea de mărturisire. Acum m-am hotărât să devin un pionier și tocmai mi-am dat semnătura.” S-a uitat apoi drept în ochii mei și cu lacrimile curgându-i pe obraji a zis: „Frate, mulțumesc lui Dumnezeu că încă sunt tânăr și am vigoarea vârstei, pentru că de acum înainte îmi voi folosi întreaga putere pentru a demasca acea murdară Ierarhie, și pentru a le spune și altora despre marea Împărăție a lui Iehova.” Acesta a fost sfârșitul experienței.”

HAVANA, CUBA. „Am luat cu mine în hotelul în care stăteam, și o pungă pe care era scris „Vestind Teocrația”. Directorul hotelului m-a întrebat ce însemna aceasta. I-am răspuns că eram martor a lui Iehova și vesteam Împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Christos, singura speranță a omului. El mi-a răspuns că era spaniol și catolic. L-am întrebat dacă acceptă să asculte o conferință înregistrată cu titlul „Capcană și gălăgie”, și el a fost de acord. Rezultatul a fost că am plasat cartea „*Dușmani*” și broșura „*Mângâiați pe cei întristați*”. El a început studiul de îndată.

PRINTR-UN EXEMPLAR AL ȘTIRILOR ÎMPĂRĂȚIEI NR. 11 (CALIF.)

„În urmă cu câteva săptămâni am plasat *Turnul de veghere* unei doamne în timp ce îmi desfășuram lucrarea stradală. Sâmbăta trecută, seara, în timp ce mergea acasă de la serviciu, această doamnă s-a pornit să-mi spună că i-a făcut plăcere să citească *Turnul de veghere*, dar nu a acceptat noul exemplar. După circa o oră, s-a întors având cu sine un exemplar din *Știrile Împărăției*. Ea a zis: „Când am ajuns acasă am găsit această hârtiuță. Cu siguranță ea spune adevărul.” Apoi ea m-a întrebat dacă i-aș nota numele și adresa pentru a comanda cartea *Lumea Nouă* pentru ea. Ea citise anunțul pe dosul exemplarului *Știrile Împărăției*. Aveam *Lumea Nouă* în sacoșă și i-am oferit un exemplar. L-a luat de îndată, exprimându-și uimirea că putea fi obținut cu doar 25 c. Se poate vedea limpede din această întâmplare că un exemplar din *Știrile Împărăției* ar trebui lăsat la fiecare casă, iar în sacoșă ar trebui întotdeauna să avem „*Lumea Nouă*”.

PREDICATORUL SURDO-MUȚILOR (MANCHESTER, ENGLAND)

„Îi văzusem pe distribuitorii Împărăției de câteva ori, dar am ezitat să întreb despre ei. În cele din urmă, unul dintre pionieri a venit la ușa mea, deci am pus niște întrebări, iar ea m-a ajutat să văd calea pe care trebuia să o urmez dacă doream să aflu adevărul, și m-a încurajat să perseverez să știu. Am dat la o parte toate celelalte lucruri pentru cunoașterea adevărului Scripturilor. Câțiva ani buni am predicat surdo-muților din multe locuri, deși eram neștiutor în privința adevărului, din cauza religiei care este de la Satan. Am fost apoi redus la tăcere mulți ani, până când Domnul mi-a dezvăluit adevărul în felul descris mai sus. Acum iau parte la lucrarea stradală și îi vizitez pe toți surdo-muții pe care îi știu și pe cei ai căror nume îl primesc de la adunările din jurul Manchesterului. În fiecare săptămână țin în jur de patru studii pe săptămână cu surdo-muții. Ținem un studiu *Turnul de veghere* pentru surdo-muți la Sala Împărăției în timp ce studiul obișnuit are loc acolo în fiecare duminică. Unul dintre frați îmi aduce întrebările cu o seară înainte, și le parcurgem împreună. Îi sunt foarte recunoscător lui Iehova pentru că mi-a dezvăluit scopurile Sale și m-a făcut părtaș la bucuriile privilegiului de a-L servi și a le aduce tuturor care Îl iubesc pe El și pe Christos Împăratul.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 FEBRUARIE 1943

Nr. 3

CREDINȚA NAȚIUNII PUSĂ LA ÎNCERCARE

„Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos” – 1Pet. 1:7.

IEHOVA, cărei națiuni îi este El Dumnezeu? Nici o națiune religioasă din întreaga „creștinătate” nu-L va avea ca Dumnezeu, ci în fiecare astfel de națiune, puținii bărbați și femei care duc mărturia despre numele lui Iehova sunt urâți, disprețuiți și persecutați foarte mult, cu încuviințarea deplină a conducătorilor care pretind a fi creștini. Acești conducători se străduiesc să împiedice, să îngrădească, să interzică și să suprimă învățarea cetățenilor în cunoștința despre Iehova, prin bărbați și femei devotate care laudă numele Lui disprețuit.

² Dar, ați putea întreba, ce semnificație ori importanță are faptul dacă Iehova este sau nu Dumnezeul vreunei națiuni existente? Contează aceasta sau are vreo legătură cu situația lumii și efectele ei? Pentru a răspunde la aceasta, ar trebui luată în considerare următoarea întrebare: Nu se roagă toate națiunile „creștinătății” ca popoare, prin clerul lor corespunzător, pentru binecuvântarea lui Dumnezeu? Atunci, de ce nu au ele binecuvântarea Lui, în locul aparentei Sale mâinii? Un motiv există, și el este declarat într-un limbaj inspirat în Psalmul 33:10-12: „Iehova zădărnicește sfatul națiunilor; El face gândurile oamenilor să fie fără efect. Sfatul lui Iehova rămâne în picioare pe vecie și gândurile inimii Lui pentru toate generațiile. BINECUVÂNTATĂ ESTE NAȚIUNEA AL CĂREI DUMNEZEU ESTE IEHOVA, poporul pe care și l-a ales El de moștenire” – *ARV*.

³ Națiunile „creștinătății” nu cred că Iehova este Dumnezeu. Rugăciunile lor, făcute prin organizațiile lor religioase, nu sunt îndreptate spre Iehova, ci spre un alt puternic, despre care este scris: „A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu”. (2Cor. 4:4). „Întreaga lume zace în cel rău”. (Ioan 5:19, *Rotherham*). În zilele noastre, în mijlocul furiei națiunilor, profetia își găsește împlinirea în „creștinătate”, cu toate închipuirile ei despre o „lume nouă construită de mâini omenești”, și anume: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” (Psalmii 2:1-3, *Am. Rev. Ver.*) Nici o națiune existentă nu-l poate avea pe Iehova ca Dumnezeu fără să-l aibă și pe Unsul lui Iehova ca Rege. Acelor națiuni care preferă domnitori aleși sau numiți de oameni, Iehova le zice, începând de la 1914 A.D.: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” (Ps. 2:6). Regele pus de Iehova le dă acest avertisment oportun și plin de îndurare acestor domnitori: „Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți lui Iehova cu frică, și bucurați-vă tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!” – Psalmii 2:10-12, *Am. Rev. Ver.*

⁴ Națiunile „creștinătății” pretind a avea credință în Dumnezeu și în Fiul Său, Isus Cristos, dar toate programele și lucrările lor naționale, precum și declarațiile scopurilor lor, arată clar că

credința lor nu este în Iehova și nici în Fiul Său ca Regele lumii noi. Ei susțin că doresc Împărăția lui Cristos, dar ei nu pot avea această Împărăție fără să-l aibă și pe Iehova ca Dumnezeu al lor, deoarece Iehova este Autorul și Ziditorul Împărăției. Lui Iehova I-a adresat Isus rugăciunea: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, după cum în cer, așa și pe pământ”. În focul prezent al judecății, în probă și încercare, credința „creștinătății” se dovedește a fi în oamenii imperfecti ai acestei lumi și în abilitatea lor de a îndrepta lumea și de a întemeia o ordine satisfăcătoare cu ajutorul religiei și a preoților religiei. Această încredere pusă în cine nu trebuie este blestemul „creștinătății”. (Ier. 17:5-7, *ARV*). Planul ei este pentru o mare „frăție a omului” având religia drept liant. De asemenea, suveranitățile naționale independente, care au făcut din acest pământ un loc al luptelor sângeroase, trebuie supuse complet și aduse toate sub controlul unui guvern mondial al unei familii a națiunilor. Deasupra acestui guvern global trebuie să fie religia ca și călăuză spirituală, astfel încât să obțină binecuvântările „dumnezeului acestei lumi”. Atunci nu va mai fi suficient ca vreun om să spună: „Sunt cetățean al acestei sau al acelei națiuni”. Nu, ci răspunderea care va sta asupra fiecărui individ pentru a sprijini organizația mondială comună, va obliga pe fiecare bărbat și femeie să spună: „Sunt cetățean al lumii”. Așa își imaginează și așa cugetă „creștinătatea”.

⁵ Există o singură națiune care va refuza să se alăture acestei federații mondiale sau acestei ligi a națiunilor. Cetățenii acestei națiuni vor refuza să devină o parte a lumii și să se recunoască cetățeni ai acestei lumi. Această singură excepție este „națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova”. Regele acestei națiuni a lui Iehova este Isus Cristos, adică Isus Cel Uns. În rugăciunea către Iehova, Isus a zis referitor la cetățenii națiunii Lui: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Pentru ei Mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi”. (Ioan 17:16,9). Discipolilor Săi, cetățenii națiunii lui Iehova, Isus Cristos le-a zis: „De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea, și să stați pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. (Luca 22:29,30). Câteva ore mai târziu, El îi zicea lui Pilat din Pont, cel care acționa ca reprezentant al Romei la Ierusalim: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici”. (Ioan 18:36). Isus Cristos a extins iudeilor privilegiul de a deveni cetățeni ai națiunii lui Iehova, sub El ca Rege. Apoi, când liderii religioși ai iudaismului L-au lepădat pe Isus, El le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: ‘Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?’ De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. – Mat. 21:42-44.

„Națiunea sfântă”

⁶ Cu mult timp înainte de lepădarea lui Isus de către națiunea iudaică, Iehova Dumnezeu alesese cele douăsprezece seminții ale lui Israel pentru a fi națiunea Sa, pe care El o va binecuvânta, și prin care urma să binecuvânteze toate familiile binevoitoare și ascultătoare ale pământului (Gen. 12:3). Prin profetul Moise, Iehova a făcut cu națiunea Israel un legământ sau o înțelegere care obliga, iar la Muntele Sinai El a instalat peste ei un Guvern Teocratic tipic, adică un guvern condus de marele Teocrat, Iehova Dumnezeu. Înainte de a le da legea Celor Zece Porunci, El le-a zis izraeliților: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă” (Ex. 19:5,6). Păzirea aceluia legământ în viitor sau eșecul lor de a face aceasta, hotăra dacă națiunea izraelită era sau nu demnă să fie „națiunea sfântă” a lui Iehova.

⁷ Ce înseamnă expresia „națiune sfântă” și cine a devenit Națiunea? Potrivit Scripturilor Ebraice și Grecești, o „națiune” înseamnă un popor care acționează în unitate ca o persoană

juridică, sub un guvern, popor care este separat și deosebit prin faptul că are propriile legi, obiceiuri și practici, care îl disting de toate celelalte. Cuvântul „sfânt” înseamnă „curat” sau „nepătat”, deci devotat dreptății și separat de pângărirea cu această lume. Cetățenii „națiunii sfinte” sunt îndemnați de apostolul Petru: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: ‘Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!’” (1Pet. 1:15,16). Națiunea lui Iehova trebuie să fie sfântă, adică devotată dreptății scopului Său, și pură și curată de contaminarea cu această lume și națiunile ei.

⁸ De aceea, „națiunea sfântă” trebuie să se închine lui Iehova ca Dumnezeuul ei, și să nu aibă alți dumnezei înaintea Lui (Ex. 20:3-5). Ca să rămână sfântă și să nu practice nedreptatea, ea trebuie să țină poruncile Lui mai presus de orice: „Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12). „Legea DOMNULUI este perfectă, convertind sufletul [de la practicile păcătoase]; mărturia DOMNULUI este sigură și dă înțelepciune celui simplu; orânduirile DOMNULUI sunt drepte și înveselesc inima; poruncile DOMNULUI sunt curate și luminează ochii; frica de DOMNUL este curată și ține pe vecie; judecățile DOMNULUI sunt adevărate, toate sunt drepte” (Ps. 19:7-9). Prin urmare, referitor la hotărârile oamenilor acestei lumi, care se opun Domnului Iehova, El a zis: „Să nu faceți ce se face în țara Egiptului unde ați locuit, și să nu faceți ce se face în țara Canaanului unde vă duc Eu; să nu vă luați după obiceiurile lor. Să împliniți poruncile Mele, și să țineți legile Mele; să le urmați. Eu sunt DOMNUL [Iehova] Dumnezeuul vostru” – Lev. 18:3,4.

⁹ „Națiunea sfântă” este cea care moștenește Împărăția lui Dumnezeu sub Regele Său Uns, Isus Cristos. Pe când cele douăsprezece seminții ale lui Israel încă erau candidate la Împărăție, Iehova le-a zis prin inspirație: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo. Și de El vor asculta popoarele” (Gen. 49:10). Prin urmare, cel care va purta sceptrul „națiunii sfinte” trebuia să vină prin seminția lui Iuda. Referitor la acesta, Iehova a mai zis: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui” (Isa. 9:6,7). Prevestind locul pământesc de naștere al acelui viitor Domnitor al „națiunii sfinte”, Iehova a profețit: „Și tu, Betleeme, din țara lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai neînsemnat dintre prinții lui Iuda; căci din tine va ieși un Guvernator care va conduce poporul Meu, Israel” (Mat. 2:6; Mica 5:2). Descriind spiritul sau forța invizibilă care-L va instala în această poziție, s-a profețit: „Spiritul lui Iehova se va odihni peste El, spirit de înțelepciune și de pricepere, spirit de sfat și de tărie, spirit de cunoștință și de frică de Iehova” (Isa. 11:2, *ARV*). „Dumnezeul lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: ‘Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu’” – 2Sam. 23:3.

„Această piatră”

¹⁰ Isus s-a născut în Betleem, în seminția lui Iuda. În anul 29 d.Chr. El a fost botezat în râul Iordan, timp în care Iehova l-a uns pe Isus cu spiritul Său pentru a fi Rege și pentru a vesti Împărăția (Mat. 3:16,17). Prin această ungere Isus a devenit Mesia ori Cristos, ambele cuvinte însemnând Cel Uns. Câteva zile mai târziu, un iudeu pe nume Andrei a venit în contact cu Isus cel uns. Fiind convins de locul lui Isus în scopul lui Dumnezeu, Andrei l-a căutat și pe fratele lui, Simon Petru. „El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: ‘Noi am găsit pe Mesia’ (care, tălmăcit înseamnă Cristos)” (Ioan 1:40,41). Trei ani mai târziu, Simon Petru și-a exprimat propria-i convingere în această chestiune, ca răspuns la întrebarea lui Isus: „Cine ziceți voi că sunt Eu?” Simon Petru a răspuns: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Atunci Isus le-a mărturisit discipolilor Lui apropiați că El era Regele uns al lui Iehova, simbolizat de stânca sau piatra despre care se vorbește în profeții. El a zis: „Pe această piatră [Cristos ca Rege] voi zidi biserica Mea; și porțile Locuinței morților nu o vor birui” – Mat. 16:15-18.

¹¹ Simon Petru l-a cinstit pe Rege. El nu a încercat niciodată să uzurpeze locul lui Cristos și să pretindă a fi „piatra” sau „stâncă” pe care Isus Cristos își zidește Biserica. Când s-a adresat Curții Supreme iudaice, Sinedriul, Petru și-a cinstit Regele cu această mărturie: „S-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în numele lui Isus Cristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este ‘piatra lepădată de voi zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului’. În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” – Fapte 4:10-12.

¹² Iehova este marea Stâncă, fermă, de nezdruncinat, Temelia tuturor lucrurilor care există în întregul Univers. (Deut. 32:4). „Chipul” lui Iehova, Fiul Său, în calitate de Rege Uns, este ilustrat ca „piatră” sau „stâncă” în aceste profeții: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. DOMNUL a făcut lucrul acesta, și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele DOMNULUI” (Ps. 118:22,23,26). „De aceea, așa vorbește Domnul Iehova: ‘Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă’. „Și atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel” – Isa. 28:16 și 8:14, *ARV*.

¹³ Prezentarea acestei Pietre zidarilor religioși și lepădarea ei de aceștia acum nouăsprezece secole, este descrisă de Marcu, care era asociat cu Petru cum este un fiu cu tatăl lui, în lucrarea de mărturie a lui Iehova (1Pet. 5:13). Marcu spune că atunci când Isus s-a prezentat pe Sine ca Rege „mulți oameni își așterneau hainele pe drum, iar alții presărau ramuri pe care le tăiaseră de pe câmp. Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus, strigau: ‘Osana! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului! Binecuvântată este Împărăția care vine, Împărăția părintelui nostru David! Osana în cerurile prea înalte!’” (Marcu 11:7-10). Când zidarii religioși s-au poticnit de acea Piatră, păcătuind și refuzându-L ca Piatră de temelie sau Piatră din capul unghiului a „națiunii sfinte”, ei au făcut ca El să fie pironit pe un stâlp la Calvar. Referitor la aceasta, Marcu scrie: „Când L-au răstignit, era ceasul al treilea. Deasupra Lui era scrisă vina Lui: ‘ÎMPĂRATUL IUDEILOR’. Tot astfel și preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii, își băteau joc de El între ei, și ziceau: ‘Pe alții i-a mântuit și pe Sine însuși nu se poate mântui! Cristosul, Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!’” (Marcu 15:25,26,31,32). Ei L-au necinstit și L-au batjocorit pe Regele Uns al lui Iehova. Cu puțin timp înainte de aceasta, știind ce aveau de gând să facă, Isus le-a zis acelor preoți religioși și celor care-i susțineau: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va aduce roadele cuvenite” – Mat. 21:23,43.

¹⁴ „Roadele” Împărăției sunt mesajul și activitățile de vestire ale Împărăției. Este bine cunoscut faptul că preoții n-au salutat pe Isus, nu L-au anunțat ca Rege și n-au propovăduit prezența Lui. Privilegiul de a aduce roadele Împărăției și de a le oferi oamenilor pentru a se hrăni din ele a fost dat credincioșilor care calcă pe urmele lui Isus. La început, acești discipoli sau urmași ai lui Isus cuprindeau doar iudei după carne; dar, la un anumit timp după revărsarea spiritului puterii lui Dumnezeu peste discipoli, la Cincizecime, Domnul i-a invitat prin Petru și pe cei dintre neamuri sau ne-iudei, devenind și aceștia urmașii lui Isus, primul dintre ei care a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu fiind Corneliu. Și cei astfel unși dintre neamuri au preluat roadele Împărăției, pe măsură ce Dumnezeu le-a pus în mâinile lor, și au dus aceste roade oamenilor înfometăți din punct de vedere spiritual. (Fapte cap.2 și 10). Acești urmași devotați și unși ai lui Isus Cristos, care duc roadele Împărăției, sunt identificați în felul acesta ca „națiunea sfântă” a lui Iehova. Deci poporul iudeu, din pricina necredincioșiei față de legământul lor făcut cu Iehova și pentru că au lepădat Piatra Sa din Sion, a eșuat ca națiune să devină favorizata „națiune sfântă” al cărei Dumnezeu este Iehova. Numai o rămășiță a iudeilor după carne a devenit o parte a acestei națiuni, părăsind „religia iudeilor” și crezând în Isus Cristos ca Răscumpărător și Rege, și consacrându-se să calce pe urmele Lui, făcând voia lui Iehova – Rom. 11:5,7.

Împărăția este aproape!

¹⁵ Cu o ocazie când Isus Cristos, Regele uns, era înconjurat de vrăjmași religioși, El a rostit cuvinte pe care nici ei și nici religioniștii din zilele noastre nu le-au înțeles: „Și fiind întrebare de Farisei când va veni Împărăția lui Dumnezeu, drept răspuns El le-a zis: ‘Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel încât să izbească privirile. Nici nu se va zice: Uite-o aici, sau uite-o acolo! Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru’”. (Luca 17:20,21, *ARV, nota marginală*). Nerecunoscându-L pe Isus drept Cristos Regele, ei n-au priceput că Piatra din capul unghiului din Împărăția lui Dumnezeu se afla în mijlocul lor, ci se uitau după o demonstrație exterioară spectaculoasă, care să le atragă privirile și să le satisfacă ambițiile religioase egoiste. Tot astfel, când Isus i-a trimis pe Petru și pe ceilalți discipoli ai Lui să ducă roadele Împărăției celor care sperau și tânjeau după aceasta, El i-a instruit astfel: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: ‘Împărăția cerurilor este aproape!’” (Mat. 10:7). „Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi” (Luca 10:11). Însuși Isus Cristos și-a început călătoria de propovăduire prin Palestina cu aceeași declarație surprinzătoare: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerului este aproape”. Este demn de notat că după moartea, învierea și înălțarea Sa la cer, Împărăția a fost propovăduită în continuare, dar anunțul că ea era aproape nu s-a mai făcut. Apostolul Pavel explică faptul că Regele era absent, după ce se înălțase la dreapta lui Dumnezeu, și că „aștepta” acolo până când vrăjmașii Lui aveau să fie făcuți așternut al picioarelor Sale – Evrei 10:12,13.

¹⁶ Încă o dată pământul răsună de anunțul plin de bucurie că „Împărăția cerului este aproape”. Dar de cine este făcut acest anunț? El trebuie să fie și este făcut de cei ce duc roadele Împărăției; nu, de clerul „creștinătății”, care binecuvântează în mod contradictoriu armatele aflate în opoziție în războiul total pentru dominație mondială, ci de rămășița „națiunii sfinte”, martorii unși ai lui Iehova. Iar acestora li se alătură acum o mulțime bucuroasă de persoane cu bunăvoință, care salută pe Rege și Împărăția la fel de hotărât și sincer cum L-au salutat mulțimile în urmă cu nouăsprezece veacuri, cu ocazia intrării Lui triumfale în Ierusalim.

¹⁷ De ce a fost reînviat anunțul Împărăției? Acest lucru se întâmplă pentru că lumea Diavolului a ajuns la sfârșit, după ce s-au încheiat cele „șapte timpuri” ale națiunilor lumii lui în 1914. Acest fapt a fost dovedit prin ridicarea împărățiilor unele împotriva altora, și a națiunilor unele împotriva altora, într-un război mondial. Acel război, așa cum a profetizat Isus, marca sfârșitul domniei mondiale neîntrerupte a lui Satan și începutul necazurilor pentru lumea sa. De asemenea, el marca venirea lui Isus Cristos în calitate de Domnitor de drept al Lumii Noi, Rege în acțiune împotriva tuturor vrăjmașilor Lui. Atunci s-a împlinit Psalmul 110:2: „Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: ‘Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!’” – *ARV*.

¹⁸ Regele se află aici, fără a mai fi umilit în carne, nici în chip de serv, făcut în asemănarea omului născut din femeie. El este acum spirit, slăvit ca „imaginea expresă a persoanei Tatălui”, pe care nici un om nu-l poate vedea, fiind născut de organizația lui Dumnezeu, Sionul, ca Regele ei domnitor. De aceea, Isus a profetizat că după încheierea primului război mondial dintre națiunile „creștinătății”, „evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24:14). Vestea bună ori „evanghelia” nu este despre o Împărăție care va fi întemeiată peste multe mii de ani, depinzând de cât de curând reușesc organizațiile religioase să convertească lumea la religia lor, ci despre „Împărăția” care este aici, pe deplin născută! În 1914, sosind timpul așteptat, Noul Guvern a fost născut imediat, la porunca lui Dumnezeu. Prin aducerea Regelui Său uns din organizația Lui, Sionul, și prin întronarea și împuternicirea Lui să acționeze, s-a născut „națiunea sfântă”, în persoana „Regelui regilor și Domnului domnilor”.

¹⁹ Cu mult timp în urmă, Isaia a arătat această naștere a Națiunii, zicând: „Înainte ca să simtă dureri, a născut și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu. Cine a mai auzit

vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște o națiune așa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiii!” (Isa. 66:7,8). În 1918 A.D. Regele a venit la templu, și pe aceia dintre urmașii Lui credincioși care muriseră pe pământ, i-a înviat din morți „în trup spiritual” și i-a încorporat în Guvernul Teocratic, făcându-i o parte a „națiunii sfinte”, în calitate de copii ai Sionului (Ps. 87:5,6). Rămășiței aflată încă pe pământ, fiind aprobată în judecata de la templu și unsă ca martori ai lui Iehova, i-a fost dat statutul de „copiii ei”, toți „învățați de Domnul”, și candidați să devină membri ai Teocrației, „Națiunea”. Fiind născuți și unși cu spiritul lui Dumnezeu, ei sunt o parte a „Israelului spiritual al lui Dumnezeu”. Invidioasele națiuni lumești, în special „creștinătatea”, care în mod fals pretinde a fi „națiunea”, conspiră împreună ca să-i distrugă și să-i împiedice să devină o parte a „Națiunii”, sau a Guvernului ceresc – Ps. 83:3-5,18.

²⁰ Mai ales spre această rămășiță credincioasă, ca și creștini născuți de Dumnezeu pentru o moștenire cerească și selectați sau aleși de El pentru Națiunea Teocratică, se îndreaptă cuvintele apostolului Petru din prima sa epistolă. (1Pet. 1:2-5). După ce Împărăția a fost născută, peste rămășița a venit o mare încercare pentru a-și dovedi credința și devotamentul față de această organizație capitală. Ei s-au declarat și au luat poziție pentru Împărăție. Prin ungerea lor, ei au fost făcuți ambasadorii acestui Guvern și ai Regelui său. Vor reprezenta ei Împărăția cu credincioșie în timpul vieții lor pe pământ și îi vor extinde interesele? Regele a apărut la templu și și-a dezvăluit prezența; își vor dovedi ei acum credința și supunerea față de El și vor rămâne neclintiți de partea Lui, „Piatra din capul unghiului” a structurii Guvernului Teocratic? Nu și „creștinătatea”; pentru că așa cum au făcut evreii, cu mult timp în urmă, la venirea lui Isus în carne, tot așa fac acum „națiunile creștine” mărturisite. Ele refuză, resping și se poticnesc de această Piatră regală. Ele au ales religia drept piatră de temelie pentru planificata lor „nouă și mai bună ordine”. Ele au ales și și-au dat puterea unei reînviat Ligi sau federații a națiunilor lumii, în loc să se supună „națiunii al cărei Dumnezeu este Iehova”, Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Teocrația. De aceea, guvernul lor religios, un substitut înființat pentru pacea, siguranța și păstrarea unei lumi condamnate este „urâciunea pustirii” prezisă de profeții Daniel și Isus. Formarea și apariția acestei bestiale „urâciuni” este una dintre cele mai remarcabile și convingătoare dovezi ale sfârșitului lumii lui Satan în 1914.

²¹ Va fi oare rămășița „aleasă” a lui Dumnezeu influențată de „creștinătatea” necredincioasă și neascultătoare, care leapădă pe Regele și Împărăția lui Iehova? Se va compromite și se va alătura planurilor și organizării ei pentru dominația lumii vechi? Această cale de acțiune iese din discuție în ceea ce-i privește! Ei au fost crescuți și educați puternic în Cuvântul lui Dumnezeu. Printr-un serviciu credincios și din experiență, ei au înțeles că Isus Cristos, „Domnul domnilor” este îndurător, minunat, capabil, potrivit, și singurul care trebuie ales în aceste zile când oamenii și națiunile trebuie să aleagă pe cine vor servi. Rămășița credincioasă strigă: „Îndurare, îndurare!” către Piatra, Regele Uns, pe care Iehova L-a ales. Apostolul Petru a prezis venirea lor de partea Domnului Isus Cristos, ca Regele lor ales:

²² „Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Căci este scris în Scriptură: ‘Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine’. Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși [creștinătatea], ‘piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului’; și ‘o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere’. Ei [creștinătatea] se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, o NAȚIUNE SFÂNTĂ, un popor deosebit, [(lectură marginală) un popor răscumpărat]; ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor [datorită religiei, sau pentru că nu erați iudei

prin naștere], dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” – 1Pet. 2:2-10.

²³ Rămășița „femeii” lui Dumnezeu, Sion, nu sunt singuri atunci când iau poziție pentru Guvernul Teocratic al lui Iehova și o fac de cunoscut public, Guvern pe care „creștinătatea” necredincioasă și neascultătoare împreună cu preoțimea ei religioasă l-au lepădat și i s-au opus. O mulțime mereu crescândă de oameni aud rămășița cum vestește și laudă pe Regele și Împărăția lui Iehova, și nutresc bunăvoință față de ei. Aceștia ies acum la iveală cu îndrăzneală și în mod asemănător își fac cunoscută poziția pentru Guvernul Drept al Lumii Noi a lui Iehova.

Conduita potrivită într-o lume străină

²⁴ Fiind pentru „națiunea sfântă” sau Guvernul lumii noi, și după ce a ieșit din lumea veche și religia ei, rămășița martorilor lui Iehova, împreună cu mulțimea de însoțitori consacrați cu bunăvoință, nu mai fac parte din lumea veche, care a ajuns la „timpul sfârșitului” din 1914 A.D. Ambasadorii și reprezentanții Lumii Noi și ai Guvernului ei, deși aflați în această lume veche, care nu s-a sfârșit încă de tot, sunt doar „străini și călători” printre neamurile sau națiunile lumesti. Prima epistolă a lui Petru este adresată acestor ‘străini–călători’ (1Pet. 1:1). Ei sunt supuși ai Teocrației, ai ‘Cetății sfinte, Noul Ierusalim, care se pogoară de la Dumnezeu din ceruri’. Referitor la aceasta, apostolul Pavel le spune celor unși, candidați pentru „națiunea sfântă”: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului [Biserica] slavei Sale” (Filip. 3:20,21, *Am. Rev. Ver.*). Deci rămășița, și nu mai puțin însoțitorii lor cu bunăvoință, care se pun sub același Guvern ceresc, sunt supuși ai domniei Teocratice, indiferent unde s-ar afla ei pe pământ.

²⁵ Fiind „străini și călători” printre națiunile lumesti, nu înseamnă că ei nesocotesc legile și se manifestă anarhic față de guvernele și legile acestei lumi. Dumnezeu lor, Iehova, nu este autorul anarhiei și al neorânduiei (1Cor. 14:33). Fiind străini, înseamnă că ei au obligații față de un GVERN SUPERIOR și legea lui, și trebuie să fie supuși în primul rând acestor „Stăpâniri Mai Înalte” și hotărârilor acestora. Acest lucru respinge falsa acuzație că martorii lui Iehova își elaborează și instituie propriile legi, disprețuind legile guvernelor de pe pământ. Dacă martorii lui Iehova și-ar face propriile legi care să le guverneze conduita, acestea nu ar fi Teocratice, deoarece legea Teocratică este de la Dumnezeu, este dreaptă, perfectă și supremă. De aceea, a fi „priveag și călător” înseamnă aici că ei trebuie să respecte legile țării, să fie pașnici, ordonați și să respecte legile în măsura în care astfel de legi omenești nu sunt contrare legii divine, supreme. Dacă ar renunța la supunerea lor față de cer, aceasta ar însemna nimicire pentru ei; de aceea ei trebuie să dea mai întâi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, și apoi „Cezarului” ce este al „Cezarului”. „Cezarul” nu are dreptul și nici autoritatea să oblige pe acești „străini și călători” creștini să asculte de legile lui, atunci când aceste legi intră în conflict cu legea Teocratică a lui Dumnezeu.

²⁶ În armonie cu explicația de mai sus, referitoare la poziția creștinilor în această lume străină, apostolul Petru dă un avertisment, și anume: Cu toate că „străinii și călătorii” trebuie să respecte legile, totuși ei nu trebuie să meargă contrar devotamentului și supunerii lor față de Lumea Nouă. Ei trebuie să-și păstreze afecțiunile fixate asupra acelei Lumi Drepte, și să nu meargă pe calea oamenilor acestei lumi, care sunt materialști, firești, guvernați de pasiuni ale cărnii decăzute. Ei nu trebuie să poftescă sau să dorească și să-și îndrepte afecțiunea către comerț, politică și religia acestei lumi, și nici să ia parte la ele. A face așa ar însemna necredincioșie față de interesele Lumii Noi, și amestec și împrietenire cu lumea veche fără Dumnezeu. Urmarea ar fi că Iehova Dumnezeu le-ar nimici „sufletul”, adică dreptul lor la viață în Lumea Nouă, care este „o lume fără sfârșit”. Din iubire pentru tovarășii lui creștini, Petru scrie: „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământesti, care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare [(ARV) comportament] bună în mijlocul

Neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” – 1Pet. 2:11,12.

²⁷ Aici apostolul arată că modul de a se comporta al creștinilor „străini și călători” va avea ca rezultat o despărțire a oamenilor de pe pământ după 1914. Începând cu acel an este „ziua cercetării”, din pricină că Iehova Dumnezeu, prin reprezentantul Său, Isus Cristos Regele, și-a îndreptat atenția spre pământ și a început să intervină în domnia până atunci neîntreruptă a lui Satan asupra lumii. În acel an epocal, Iehova Dumnezeu i-a poruncit Regelui Său să-și înceapă domnia, mânuind sceptrul puterii Sale în mijlocul vrăjmașilor Săi, iar prin El Iehova l-a pedepsit pe Satan și oștirile lui de demoni, izgonindu-i din cer și umilindu-i jos pe pământ. După ce a curățat cerurile, Iehova continuă apoi să curețe pământul, ultima regiune tulburată a Universului Său, acolo unde cei rebeli se împotrivesc încă stăpânirii Sale universale. În anul 1918 A.D., așa cum o dovedesc atât Scripturile cât și faptele, El și-a trimis la templu reprezentantul regal, pe Isus Cristos, pentru a curăța rămășița credincioasă de toată murdăria religioasă, și astfel să o curețe. Apoi i-a uns ca martorii Lui, și i-a trimis la toate națiunile pentru a vesti laudele Sale, punând mărturie despre numele Său și despre Împărăția Lui întemeiată. Mai degrabă activitatea în a face acest lucru constituie „faptele lor bune”, decât să respecte pur și simplu legile și să înfăptuiască ceea ce numesc persoanele lumești religioase „fapte bune”, cum ar fi: construirea de spitale, lucrări publice de caritate, prohibiție și alte eforturi zadarnice de a îmbunătăți și a cârpi o lume veche, incurabilă, ce nu mai poate fi îmbunătățită. Astfel de eforturi, în loc să grăbească ușurarea, pur și simplu prelungesc agonia.

²⁸ „Pribegii și călătorii” creștini nu constituie „a cincia coloană” în nici o țară. Comportamentul lor este „cinstit”, ceea ce înseamnă „decent”, „corect”, sincer și conștiincios, deschis și pe față. De aceea ei refuză pe față să se supună creaturilor și lucrurilor în violarea poruncii lui Dumnezeu ce interzice acest fapt. Acest lucru nu se face spre a-i influența pe alții care nu sunt străini și călători, ci sunt cetățeni ai lumii vechi. El se face pentru a arăta supunere față de Dumnezeu lor și față de Regele lor ceresc și pentru a-și menține integritatea față de aceste „Stăpâniri Mai Înalte”. În vreme ce această lume și națiunile ei sunt pe cale să dispară, ei ascultă porunca lui Dumnezeu prin Regele Său, și fac „fapte bune” propovăduind evanghelia Împărăției și mângâindu-i pe toți cei ce plâng din pricina eșecului religiei și a lipsei de evlavie (Isa. 61:1,2; Mar. 13:10). Aceasta sunt însărcinați ei să facă prin ungera cu spiritul lui Dumnezeu. Astfel de fapte bune Îl slăvesc pe Iehova Dumnezeu și vestesc laudele Lui. Acestea sunt „faptele bune” pe care le folosește Regele Isus Cristos ca Judecător în templu pentru a face o despărțire a oamenilor, anume în „capre” calomniatoare și „oi” ce slăvesc pe Dumnezeu.

²⁹ Martorii lui Iehova refuză să se contopească cu lumea și „poftelile firii pământeste” ale acesteia, și în schimb continuă să facă „faptele bune” ale Împărăției. Deci „caprele” îi vorbesc de rău pe martorii lui Iehova și îi acuză în mod fals că sunt „răufăcători”, și ca atare periculoși pentru stat și interesul public. În această calomniere Ierarhia romano-catolică și clerul religios aliat sunt lideri. Ei caută să-i facă pe acești creștini „străini și călători” să aibă necazuri cu guvernele politice și să fie întemnițați în închisori și lagăre de concentrare, sau să fie deportați și expulzați din lume, printr-o moarte violentă, asemănătoare cu a Conducătorului lor, Isus Cristos. Regele lui Iehova judecă pe aceste „capre” prin vorbirea și comportamentul lor rău. El îi așează la stânga Lui, în țarcul caprelor, alături de Diavol și îngerii lui demoni. În bătălia de la Armagedon, Iehova le va cerceta pe aceste „capre”, prin Regele Său, cu nimicirea ca prin foc – Mat. 25:31-46.

³⁰ Nu toți sunt „capre”. Există alții care sunt „smeriți”, sau care pot fi învățați, asemenea oilor, și care recunosc glasul Păstorului - Rege atunci când îl aud. Aceste „oi” nu simpatizează cu lumea lui Satan și cu demonizata „nouă ordine”, „construită cu mâinile noastre”, ci ele sunt cu bunăvoință față de Iehova și Guvernul Său al Lumii Noi. Ei văd „faptele bune” ale martorilor lui Iehova, care merg din casă în casă și din loc în loc, propovăduind vestea cea bună. Ei recunosc în mesajul Împărăției propovăduit de martorii lui Iehova, „glasul” sau mesajul Păstorului cel Bun și Îl urmează acolo unde îi conduce Cuvântul Său. Ei se disociază de religioșii calomniatori, iar

Păstorul Rege îi adună la dreapta Lui, laolaltă cu rămășița martorilor unși ai lui Iehova. Acolo, ei Îi aduc mulțumiri lui Iehova Dumnezeu pentru că și-a trimis martorii și se alătură rămășiței credincioase în slăvirea lui Dumnezeu, vestind laudele Sale, numele și Împărăția Lui pe întreg pământul (Ex. 9:16). În timpul necazului din Armagedon, Iehova le va cerceta prin Regele Său pe aceste „oi” cu protecție și păstrare.

Supunere față de hotărâri

³¹ Deși sunt „străini și călători” într-o lume străină, ei nu sunt în afara controlului legii Teocratice. Rămășița și „alte oi” sunt adunate acum într-o singură „turmă”, și ambele clase sunt supuse regulilor organizației Teocratice. Deci instrucțiunile de organizare pe care apostolul Petru le scrie în continuare se aplică atât rămășiței, cât și „altor oi”, și anume: „Fiți supuși oricărei hotărâri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și guvernatorilor, ca unii care sunt trimiși de El să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine” (1Pet. 2:13,14). Un asemenea om era și Petru, nu un om al acestei lumi, ci un om al organizației lui Iehova întemeiată pe Piatra Isus Cristos. Cuvintele lui Petru din versetele 3-8, citate mai sus (paragraful 22), arată clar că el nu s-a susținut a fi „această Piatră”, sau „Stânca” și astfel să fi încercat să ia locul Regelui Isus Cristos. El a recunoscut că Regele era Capul numit de Dumnezeu peste organizația Teocratică, deci Regele era superior apostolului Său, Petru. Fiind apostol, deci încredințându-i-se responsabilități deosebite, Petru era ‘dregător’ sau ‘guvernator’, alături de ceilalți apostoli din organizația Teocratică, dar era încă supus lui Cristos, Regele. Apostolilor, în calitate de „guvernatori”, le-a fost încredințată responsabilitatea de a face sau a întocmi hotărâri pentru buna ordine, unitate, edificare și pentru o activitate armonioasă a tovarășilor credincioși creștini, în armonie cu Regele ceresc – Mat. 16:19; 18:18; Ioan 20:22,23.

³² Expresia „oricărei stăpâniri [hotărâri, *ASV*] omenești”, este redată în alte traduceri cu „oricărei creații omenești”. (*Diaglott; Rotherham*), și „oricărei creaturi omenești”. (*Douay*). De fapt, „hotărârea”, precum și lucrul hotărât, este o creație sau o creatură. De exemplu, în experiența timpurie a Bisericii, au fost aleși șapte oameni pentru a se îngriji de „mese”, sau de distribuirea hranei pentru creștinii din Ierusalim. Acești oameni au fost aduși înaintea apostolilor. Când ei s-au rugat pentru cei șapte, apostolii și-au pus mâinile peste aceștia și astfel cei șapte au fost numiți și puși la lucru. Acei șapte erau o „creație omenească” în organizația Teocratică, iar creștinii s-au supus acelei „creații” sau „hotărâri” a apostolilor referitoare la acei servi speciali (Fapte 6). Dumnezeu s-a folosit de instrumente „omenești”, sau de oameni, pentru a face asemenea „hotărâri”. Mai târziu, apostolii și bătrânii adunării din Ierusalim au discutat împreună chestiunea aducerii în Biserică a Neamurilor, și cum trebuia făcută aceasta. Ei au scris o scrisoare ce prezenta calea de acțiune ce urma să-i guverneze pe acești creștini dintre Neamuri. Acei convertiți dintre Neamuri s-au supus hotărârilor scrise în acea scrisoare de oamenii organizației Teocratice din Ierusalim. De ce? „Pentru Domnul”, spune apostolul Petru. Hotărârea fiind creată sau alcătuită prin rugăciune, de oamenii constituiți cum se cuvine în organizația Teocratică și care erau servi speciali ai Domnului, atunci supunerea față de o astfel de „hotărâre a omului”, trebuie să fie nu ca pentru acești oameni, ci ca pentru Domnul – Fap. 15:6-31.

³³ Regele Isus Cristos nu este o „creație omenească”, ci este Domnitorul hotărât și întronat de marele Teocrat, Iehova Dumnezeu, Domnitorul Suprem. Totuși, atunci când o „hotărâre” are legătură cu „împăratul, ca superior” (*Douay*), sau cu „împăratul, ca proeminent” (*Diaglott*, interliniar), sau cu „împăratul, ca cel ce ocrotește” (*Rotherham*), atunci creștinii ascultători trebuie să se supună fiecărei astfel de hotărâri. În expresia „împăratul, ca înalt stăpânitor”, cuvântul tradus „înalt” nu înseamnă cel prea înalt, ci este același cuvânt din expresia „Stăpânirile Înalte”, din Romani 13:1. Iehova Dumnezeu este Cel Suprem. El și Regele Lui sunt „Stăpânirile Înalte”. De aceea, Regele Lui are superioritate asupra celorlalți, așa cum se afirmă la Coloseni 1:18. Prin urmare, atunci când este făcută de cunoscut vreo „hotărâre”, sau vreo instrucțiune de

organizare de către oamenii responsabili din partea vizibilă a organizației Teocratice a lui Iehova de astăzi și această hotărâre este în ascultare de porunca Regelui din Matei 24:14, referitoare la propovăduirea „acestei evanghelii a Împărăției”, martorii lui Iehova și însoțitorii lor trebuie să se supună acestei „hotărâri omenești”, și trebuie să o împlinească „pentru Domnul”.

³⁴ Din când în când sunt luate „hotărâri” referitoare la alți servi ai Domnului din organizația Teocratică, ca de pildă „guvernatorii”, care sunt trimiși de Regele Isus Cristos să se îngrijească de interesele organizației Teocratice vizibile. Să cităm cuvintele lui Petru: „Cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele, și să laude pe cei ce fac bine”. Aceștia sunt reprezentanții marelui Guvernator, Isus Cristos (Matei 2:6). Cuvântul tradus aici „guvernatori”, derivă din cuvântul aplicat de apostol la „oamenii *cu vază* dintre frați”, în Fapte 15:22, și servilor organizației, „mai marii voștri”, la Evrei 13:7,17,24. „Aduceți-vă aminte de *mai marii voștri*, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința! Ascultați de *mai marii voștri* și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos. Spuneți sănătate [salutați] tuturor *mai marilor voștri* și tuturor sfinților”. Aceste instrucțiuni ale lui Pavel, credinciosul om al lui Dumnezeu, constituie ele însele o „hotărâre omenească”, și lor trebuie să li se supună creștinii credincioși, în acest timp, „pentru Domnul”.

Interpretarea corectă

³⁵ Oamenii lumești care „vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele” interpretează eronat instrucțiunile apostolului Petru referitoare la „orice hotărâre omenească” și încearcă să folosească asemenea instrucțiuni în propriul lor avantaj egoist, și să-i facă pe martorii lui Iehova să calce poruncile lui Dumnezeu. Cât privește atitudinea pe care trebuie să o adoptăm în legătură cu hotărârile oamenilor din afara organizației Teocratice și care sunt împotriva poruncilor lui Dumnezeu, să lăsăm propria conduită a apostolului Petru să arate regula pentru creștini. Observați:

³⁶ La Ierusalim, guvernatorii religioși ai iudeilor adoptaseră o hotărâre ce interzicea creștinilor să vorbească în numele lui Cristos. S-au supus Petru și alți apostoli unei astfel de hotărâri luate de oamenii lumești religioși? Nu s-au supus; și de aceea au ajuns la închisoare. I-a muștrat Domnul pe apostolul Petru și pe tovarășii săi de temniță pentru că s-au împotrivit unei astfel de hotărâri omenești religioase, lăsându-i în temniță ca urmare? Înregistrarea arată că Domnul Dumnezeu a aprobat faptul că ei nu au ținut seama de hotărârea care interzicea propovăduirea și și-a instruit servii să continue să nu o ia în seamă. „Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: ‘Duceți-vă, stați în templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia’. ... Cineva a venit și le-a spus: ‘Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în templu și învață pe norod’. ... După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: ‘Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele acestui om’. Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: ‘Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni! Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și duhul sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El’” – Fap. 5:19-29,32.

³⁷ Examinând chestiunea hotărârilor, trebuie să admitem că Regele Isus Cristos nu i-a trimis în calitate de reprezentanți ai Lui pe guvernatorii statelor totalitare nazi-fasciste, ori ai altor state politice care Îl refuză ca Rege și se opun proclamării Împărăției Sale. Când astfel de guvernatori politici declară pe martorii lui Iehova o organizație ilegală și le desființează corporațiile legale, le interzic literatura Împărăției, îi aruncă în închisori și lagăre de concentrare și le refuză protecția egală a legii, atunci, cu siguranță, acești guvernatori lumești nu sunt cei

„trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine”. În schimb, ei sunt trimiși de Ierarhia religioasă.

Liberi de a folosi libertatea cu evlavie

³⁸ Continuând cu răbdare în a face bine prin propovăduirea mesajului Împărăției, servii credincioși ai lui Iehova înving scopul tuturor persecuțiilor și câștigă victoria. „Căci voia lui Dumnezeu este ca făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni liberi, fără să faceți din libertatea aceasta o haină a răutății, ci ca niște servi ai lui Dumnezeu” (1Pet. 2:15,16). Religia îi ține pe oameni în ignoranță cu privire la Dumnezeu, îi face pe oameni să-L disprețuiască, să-I tăgăduiască existența și puterea și să se opună mesajului Său despre Guvernul Teocratic. Când martorii lui Iehova împreună cu tovarășii lor creștini fac binele, îndeplinind cu strictețe poruncile lui Dumnezeu, atunci aceasta astupă gurile neștiutoare ale proștilor religioși. Ei nu pot găsi nici un pretext împotriva acestor făptuitori de bine, decât că ei ascultă mai degrabă legile lui Dumnezeu decât pe cele ale oamenilor care Îl uită și-L disprețuiesc pe Dumnezeu.

³⁹ Martorii lui Iehova sunt oamenii liberi ai lui Dumnezeu, rămânând tari în libertatea în care i-a făcut liberi Cristos, care i-a răscumpărat, ne mai amestecându-se iar cu această lume și sub jugul ei religios al robiei (Gal. 5:1). Ei sunt liberi să facă voia lui Dumnezeu. Ei nu se află sub jugul legilor care interzic să se facă ce Dumnezeu poruncește, și nici sub jugul legilor care poruncesc să se facă ce Dumnezeu interzice.

⁴⁰ Aceasta nu înseamnă că martorii lui Iehova își fac propriile legi, ci că în cazul unui conflict între legi, ei ascultă de legile Lui Teocratice, iar astfel de legi ar trebui recunoscute în tribunalele unde persoanele care depun mărturie, jură pe Biblie. Calea de acțiune a martorilor lui Iehova nu este una a anarhiei, ci una a evlaviei. Ei nu-și folosesc libertatea creștină ca pe o haină sub care să comită răutate, viciu și ticăloșie, folosind scuza religioasă că scopul scuza mijloacele criminale. Libertatea lor este de a înfăptui tot binele pe care Dumnezeu îl poruncește și de a asculta mai degrabă de El decât de oameni, și aceasta dintr-o conștiință bună. Libertatea lor este una sigură, deoarece în timp ce o exercită, ei acționează „ca servi ai lui Dumnezeu”. Ei sunt „servii” Lui, fiind cumpărați cu sângele Fiului Său. Deci ei nu pot fi servii oamenilor (1Cor. 6:20; 7:23). Prin urmare, această afirmație apostolică înseamnă că nici un guvern omenească, organizație sau om nu are dreptul scriptural sau moral să se opună martorilor lui Iehova în închinarea lor la Dumnezeu și în serviciul din casă în casă al Cuvântului Lui. Nici modul lor de a propovădui asemenea lui Cristos nu poate fi îngăduit de legile omenești care guvernează comerțul și stoarcerea de profituri. Ei sunt legați de legile supreme ale Dumnezeului Cel Prea Înalt, Dumnezeul „națiunii sfinte”.

⁴¹ Îndemnându-i pe martorii creștini ai lui Iehova să continue să asculte de „Stăpânirile Mai Înalte”, apostolul Petru adaugă: „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați. Temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” (1Pet. 2:17). În acest timp al marii încercări de foc a credinței rămășiței, candidată să facă parte din „națiunea sfântă”, toți servii lui Dumnezeu vor asculta de această „hotărâre omenească”. Ei îi vor cinsti și respecta cum se cuvine pe toți cei care se află în, ori sub organizația Teocratică a lui Dumnezeu, pe care El i-a cinstit sau i-a favorizat cu privilegiul de a fi martorii și servii Lui ai evangheliei. Ei își iubesc frații în Cristos și frații în credință, și caută să-i ajute să păzească poruncile lui Dumnezeu, câștigând astfel viață veșnică. Ei se tem doar de Dumnezeu, și nu de oamenii lumii, care pot să ucidă doar trupul omului. Ei știu că ‘frica de om este o cursă’ (Mat. 10:28; Prov. 29:25). De aceea, ei se închină lui Dumnezeu cu credincioșie și ascultă poruncile Lui, fără să le fie teamă de ceea ce ar putea omul să le facă.

⁴² Mai mult decât atât, în armonie bucurătoare cu prețioasa poruncă a lui Iehova Dumnezeu, ei Îl cinstesc pe Regele Lui domnitor. Ei nu se rușinează să-L mărturisească pe Rege înaintea oamenilor. Ei nu prețuiesc alt privilegiu mai înalt decât acela de a fi ambascadori ai lui Cristos, de

a-L urma oriunde îi conduce, propovăduind această evangheliie a Împărăției în toată lumea ca mărturie, până când Regele va triumfa peste toate națiunile vrăjmașe în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”. Prin credință și ascultare, cei care se alătură „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu, vor triumfa alături de El și Regele Lui.

Întrebări pentru studiu

1. Al cărei națiuni din „creștinătate” este Iehova Dumnezeu și ce demonstrează faptele cu privire la tratamentul la care sunt supuși martorii Lui?

2. De ce ar trebui să ne preocupe faptul dacă Iehova este Dumnezeul vreunei națiuni și are această chestiune vreun efect asupra situației lumii?

3. a) Spre ce dumnezeu își îndreaptă națiunile rugăciunile, și cum arată împlinirea Psalmului 2 dacă Iehova este sau nu Dumnezeul spre care se îndreaptă aceste rugăciuni? b) Pe cine mai trebuie națiunile să accepte alături de Iehova; prin urmare, ce avertisment este dat conducătorilor omenesți?

4. a) Pe lângă Împărăția lui Cristos, pe cine trebuie să aibă națiunile ca Dumnezeu și de ce? b) În ce își pune încrederea „creștinătatea”, care este planul ei privind viitoarea domnie mondială, și ce cetățenie vor fi obligați să mărturisească bărbații și femeile că au?

5. a) Ce națiune va refuza să devină o parte a acelei federații mondiale, și de ce? b) Cui a extins Isus privilegiul de a deveni această „națiune”, și ce L-a obligat să spună răspunsul lor?

6. Cum a pregătit Iehova, prin Moise, pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel pentru a fi națiunea promisă de binecuvântări pentru omenire? De ce cale de acțiune depindea devenirea lor ca atare?

7. Ce înseamnă expresia „națiune sfântă”, și de ce se cere de la ea sfințenie?

8. Cui trebuie să i se închine „națiunea sfântă”, și de ce trebuie ea să țină legile și poruncile Lui, mai degrabă decât hotărârile oamenilor lumesci?

9. Ce guvern moștenește „națiunea sfântă”, și ce profeții au fost făcute în ce privește conducătorul ei, descendența sa, locul său de naștere, titlurile, spiritul călăuzitor și domnia sa?

10. Cum a devenit Isus, *Mesia* sau *Cristos*, în înțelesul acestor cuvinte, și cine L-a identificat după aceea ca atare?

11. Cum L-a cinstit Petru pe Împărat, în ce privește profețiile referitoare la „stâncă” sau „piatră”?

12. Cine este marea Stâncă, și unde anume în Psalmi și în profeția lui Isaia, se face referire la Fiul Său, simbolizat prin „piatră” sau „stâncă”?

13. Ce relatează Marcu cu privire la prezentarea acestei Pietre iudeilor și la lepădarea ei de aceștia, prin urmare ce dispoziție a fost dată în legătură cu moștenirea Împărăției lui Dumnezeu?

14. a) Ce sunt „roadele” Împărăției, și cum sunt identificați cei care le poartă? b) Câți din poporul iudeu au devenit o parte a „națiunii sfinte” și cum?

15. a) Ce anunț au făcut Isus și apostolii Lui referitor la Împărăție, adică la venirea și iminența ei și de ce? b) De ce același anunț nu a mai continuat și după înălțarea lui Isus Cristos la cer?

16. De cine este făcut acum același anunț și cine se alătură lor?

17. De ce a fost reînviat anunțul Împărăției din 1914 înapoi?

18. a) În ce fel este prezent Regele acum; prin urmare ce evangheliie a fost profețit că va fi propovăduită după primul război mondial? b) Deci, când și cum a fost născută Națiunea?

19. Potrivit limbajului din Isaia 66:7,8, cine erau copiii pe care i-a născut Sionul înainte să simtă dureri, și de ce conspiră națiunile cu invidie împotriva lor?

20. a) Ce încercare a venit peste rămășiță, deoarece a fost născută Împărăția? b) În încercare, ce alegere a făcut „creștinătatea” și ce dovadă importantă a fost produsă astfel despre sfârșitul lumii în 1914?

21. Având în vedere calea de acțiune a „creștinătății”, ce cale de acțiune a luat rămășița față de Regele lui Iehova și de ce?

22. În ce expresie profetică a prezis apostolul acțiunea lor față de Isus Cristos ca Rege și consecințele ce se vor răsfrânge asupra lor?

23. De ce nu sunt cei din rămășiță singuri atunci când iau poziție pentru Guvernul Teocratic al lui Iehova?

24. a) De ce rămășița împreună cu însoțitorii lor sunt „străini și călători” pe pământ? b) Cărui Guvern se supun ei, și ca atare, cărei conduceri îi sunt supuși?

25. a) Atunci ce înseamnă pentru ei a fi „străini și călători” referitor la relația cu guvernele și legile acestei lumi? b) Ce ar însemna pentru ei renunțarea la supunerea lor față de cer, și, ca urmare, care trebuie să fie poziția lor față de Dumnezeu și față de „Cezar”?

26. Ce înseamnă avertismentul dat de Petru „străinilor și călătorilor”, anume să „vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul”?

27. a) De când a început „ziua cercetării” cu referire la organizația Diavolului? b) Care sunt „faptele bune” pe care „străinii și călătorii” trebuie să le facă în această zi?

28. a) În ce fel este „purtarea lor bună în mijlocul Neamurilor”, și cu ce scop? b) Ce fel de „fapte bune” sunt ei însărcinați acum să facă, și cum folosește Regele și Judecătorul la templu aceste fapte în ce privește rezultatul asupra oamenilor?

29. Cum și de ce vorbesc rău „caprele” împotriva martorilor lui Iehova? Prin urmare, ce tratament acordă Regele unor astfel de „capre”?

30. Cine sunt atunci cei care datorită „faptelor bune” „Îl slăvesc pe Dumnezeu în ziua cercetării”, și cum îi va cerceta Regele?

31. a) De ce i-a instruit apostolul Petru pe „străini și călători” să se supună „oricărei hotărâri omenești, pentru Domnul”, și pe cine desemnează termenul „omenești”? b) Cui i-a fost încredințată responsabilitatea de a lua astfel de hotărâri, și cu ce scop?

32. a) Ce înseamnă „hotărâre”, și ce exemple scripturale există pentru a arăta semnificația expresiei „hotărâre omenească”? b) Pentru cine ar trebui să se supună creștinii unor astfel de hotărâri și cum?

33. a) Ce se înțelege prin expresia „împăratului, ca înalt stăpânitor” ? b) Ce este atunci o „hotărâre omenească”, și de ce este acordată supunerea?

34. Cine sunt „guvernatorii” trimiși de Rege și cui poate să-i aparțină „hotărârea omenească”? Ce „hotărâre” ia însuși apostolul Pavel cu privire la astfel de „dregători”?

35. Cum interpretează în mod egoist și eronat oamenii lumesci cuvintele lui Petru referitoare la „orice hotărâre omenească”? La a cui conduită putem privi ca exemplu pentru o interpretare corectă?

36. Ce conduită a adoptat Petru împreună cu tovarășii lui apostoli față de hotărârea omenească ce interzicea propovăduirea, și cum și-a exprimat Domnul Dumnezeu acordul sau dezaprobară față de conduita lor?

37. Cum dovedesc guvernatorii statelor politice dacă ei sunt trimiși de Rege ca să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine, sau sunt trimiși de alții?

38. În limbajul lui Petru, cum trebuie să „astupați gura oamenilor neștiutori și proști”, după voia lui Dumnezeu?

39. Ai cui oameni „liberi” sunt martorii lui Iehova, și în ce fel sunt ei liberi?

40. a) Prin urmare, își fac martorii lui Iehova propria lege? În ce mod ‘nu-și folosesc ei libertatea ca pe o haină a răutății, ci ca niște servi ai lui Dumnezeu’? b) Ce limite ale drepturilor organizației omenești stabilesc cuvintele apostolului în ceea ce-i privește pe oamenii „liberi” ai lui Iehova?

41. Cum ascultă martorii lui Iehova hotărârea de a-i cinsti pe toți, de a iubi frăția și de a se teme de Dumnezeu?

42. Cum îl „cinstesc ei pe împărat”, și cu ce privilegiu final pentru ei înșiși?

NEGOT CU POLI

Un pol, sau „maneh” în Biblie, era egal ca valoare cu 9 lire englezești sau cu aproximativ 43 dolari americani. Pilda Învățătorului despre poli reprezintă o realitate. Ea este asemenea unui film proiectat pe un ecran argintiu, indicând existența unui obiect real. În această pildă „un om de neam mare s-a dus într-o țară îndepărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă” (Luca 19:12). În realitate Isus Cristos este acel om de neam mare; deoarece El Însuși a mers în cer pentru a primi acolo, din mâinile lui Iehova Dumnezeu, autoritate totală și deplină pentru a instaura Împărăția lui Dumnezeu la timpul potrivit (Evr. 9:24; 10:12,13; Dan. 2:44). În anul 1914 d.Chr. timpul de așteptare s-a sfârșit, și la porunca lui Iehova El și-a luat puterea și a început să domnească (Apoc. 11:17). În anul 1918 d.Chr. El a venit la marele templu spiritual pentru a-i judeca pe urmașii Lui. Pilda ne arată că atunci „când s-a întors, după ce își luase împărăția”, a cerut socoteala de la servii Lui.

Înainte ca omul de neam mare să plece în țara cea îndepărtată, el și-a chemat servii. De ce? Pentru că el pleca și dorea să lase în mâinile lor toate interesele pe care trebuia să le lase în urma sa. Acei servi îi reprezintă pe adevărații creștini, consacrați lui Dumnezeu, născuți de spirit și însărcinați de spiritul Lui pentru a fi vestitori ai Împărăției Sale sub Cristos. Câți servi a chemat omul de neam mare? „A chemat zece din servii lui”. Zece este un număr simbolic, reprezentându-i pe toți de pe pământ; adică întregul număr al celor chemați în „Împărăția cerului”. El „le-a dat zece poli și le-a zis: ‘Puneți-i în negoț până mă voi întoarce’.” Aici zece reprezintă toți poli omului de neam mare, în realitate toate interesele Împărăției lui Cristos.

Tot astfel, Isus le zice, de fapt, celor „zece servi” ai Săi: „Așa cum M-ați auzit spunând până acum, Împărăția este aproape. Eu sunt Regele. Principala Mea menire este să-Mi instaurez Împărăția, care va binecuvânta pe oamenii ascultători și va nimici tot ce a făcut Satan cu răutate. Pentru acest motiv am venit Eu în lume. Dar este necesar ca Eu să plec, altfel nu ați putea face parte din Împărăția Mea. Dorința Mea este să fiți împreună cu Mine, una cu Mine, și să aveți parte alături de Mine de această Împărăție. De aceea Eu plec pentru a deschide drumul pentru voi. Deoarece Eu plec, voi însărcina pe unii cu interesele Mele de pe pământ referitoare la Împărăția Mea. Luați asupra voastră răspunderea de a vă îngriji de aceste interese ale Împărăției cât timp sunt plecat? Eu sunt lumina lumii. Când Eu voi pleca, voi veți fi lumina lumii. Voi veți fi reprezentanții Mei. Prin ‘voi’, vreau să spun cei ce sunteți acum discipolii Mei credincioși, și toți cei care vor crede în Mine prin propovăduirea voastră a învățăturilor Mele. Tuturor acestora Eu le încredințez toate interesele Împărăției Mele. Și Mă aștept ca fiecare dintre voi, pe măsura încrederii acordate, să vă îngrijiți bine de aceste interese cât timp voi fi plecat”.

Pe scurt, cei „zece poli” pot fi definiți atunci drept *toate interesele de pe pământ ale Împărăției lui Cristos*. Aceste interese sunt lucruri de valoare, așa cum sunt ilustrate de banii încredințați pe mâna servilor omului de neam mare, pentru a-i folosi în timpul absenței sale. Poli nu aparțin servilor, ci aparțin Domnului Isus Cristos. Și servii recunosc că acei poli nu sunt ai lor, ci că aparțin Domnului, după cum arată înregistrarea: „Cel dintâi [serv] a venit și i-a zis: ‘Doamne, polul TĂU a mai adus zece poli.’” (Versetul 16). Altfel spus, ‘interesele Tale referitoare la Împărăția Ta, încredințate mie, au crescut de zece ori datorită modulului în care am folosit polul Tău, adică interesele Tale’.

După ce Regele a încredințat grupului sau clasei de servi interesele Împărăției Sale, și după ce această clasă de servi și-a luat asupra răspunderea de a se îngriji de interesele Lui, acestor servi le sunt oferite astfel ocazii favorabile de a-L reprezenta pe Domnul cu credincioșie. Deci „polii” reprezintă *interesele Împărăției lui Cristos încredințate servilor Săi, interese care astfel încredințate, oferă servilor ocazii favorabile de a-și dovedi credincioșia față de Domnul*. O astfel

de credincioșie va îndreptăți pe Domnul să-i promoveze pe servii Lui în poziții de cinste și răspundere în Împărăția Sa.

Într-o împărăție se află două clase separate și distincte: Mai întâi, linia regală sau clasa conducătoare, formată, potrivit pildei, din Isus Cristos și servii Lui, care se dovedesc credincioși până la moarte în ceea ce li s-a încredințat, și cărora le este promisă o împărtașire în Împărăția Lui (Luca 12:32; 22:28-30); și în al doilea rând, supușii acelei Împărății, pe care pilda îi numește „cetățeni”. Arătând aceste două categorii diferite, pilda spune: „Dar cetățenii lui îl urau, și au trimis după el o solie să-i spună: ‘Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi’” – Luca 9:14.

Cât este de adevărat, comparativ cu datele istorice! La scurt timp după ce Isus s-a dus în cer, iar Biserica timpurie a fost organizată și și-a început acțiunile, oameni ambițioși s-au furișat în ea. Curând a venit mesajul de la ceea ce se numește „creștinătate”, și anume, ‘Nu vrem ca Isus Cristos să se întoarcă și să domnească peste noi. Noi vom întemeia propria noastră ierarhie religioasă ca să domnească pe pământ, și nu-L vom aștepta pe Isus Cristos, ci vom începe să domnim acum’. Ierarhia romano-catolică face acest lucru de secole, iar înființarea statului Vatican în 1929, prin înțelegerea dintre papă și dictatorul Mussolini, marchează o extindere a acestei domnii religioase împotriva lui Cristos. Mai apoi s-au organizat și protestanții și au urmat aceeași cale de acțiune, amestecându-se în politică și recunoscând puterile politice ale lumii ca „stăpâniri mai înalte” în locul lui Iehova Dumnezeu și Isus Cristos (Rom. 13:1). Iar în 1943, în întreaga lume numită „creștinătate”, marii clerici, politicieni și oameni de afaceri, afirmă, prin propriile lor cuvinte: ‘Suntem națiuni creștine și avem nevoie de mai multă religie’. Și totuși ei Îl ignoră cu desăvârșire pe Regele prezent acum în spirit, domnia Sa începând din 1914. Astfel, ei îi persecută pe reprezentanții și ambasadorii Împărăției, ultimii din cei „zece servi” aflați încă pe pământ, și zic: ‘Vom governa lumea printr-o combinație pe care o numim „Ligă” sau acord internațional’.

Pilda continuă astfel: „Când s-a întors înapoi [Domnul] după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia, cărora le dăduse banii [interesele Lui valoroase], ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț”; anume, cât câștigaseră folosindu-și cu credincioșie ocaziile favorabile de a se îngriji de interesele Împărăției Domnului lor. În 1914 s-a întâmplat că Iehova Dumnezeu a întins din Sion, organizația Sa, toiagul de cârmuire Fiului Său așezat la dreapta Sa, și I-a poruncit: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Ps. 110:1,2). Trei ani și jumătate mai târziu, în 1918, Regele domnitor a venit la templul Lui, și a început să le ceară socoteală mai întâi servilor Lui, care își luaseră asupra răspunderea de a se îngriji de interesele Lui de pe pământ.

Domnul l-a chemat pe primul serv, pilda referindu-se evident la prima clasă, cei ce fuseseră reprezentanți zeloși, credincioși și devotați ai Domnului. Cei din această clasă răspund: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli” (Luca 19:16). Ei nu spun: ‘Doamne, polul *meu* a mai adus zece poli’. Ei spun: „Polul *tău* a mai adus”. Cu alte cuvinte: ‘Interesele Împărăției Tale încredințate nouă, ne-au creat ocazii favorabile de a folosi aptitudinile și mijloacele cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Prin faptul că ne-am străduit să Te servim și să ne îngrijim de interesele Împărăției Tale, aceste interese au crescut, prin harul Tău, de zece ori, și aceasta spre slava Ta. Suntem fericiți că am avut această binecuvântată oportunitate de a Te servi și de a Te slăvi’. Regele este mulțumit de acest raport. El laudă această primă clasă pentru credincioșia lor, zicând: „Bine, serv bun; fiindcă ai fost *credincios* în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți” – Versetul 17.

Nu poate exista nici o îndoială asupra faptului că în Împărăție vor exista mai multe grade de slavă. Isus este Capul Împărăției, iar El le-a zis discipolilor Săi: „A ședea la dreapta și la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu” (Mat. 20:23). Pe pământ, unii din servii Lui au fost mai eficienți, mai prevăzători și mai atenți în „răscumpărarea timpului”, și în felul acesta au făcut mai mult pentru promovarea intereselor Împărăției. Cu toate acestea, de la toți cei „zece servi” se cere credincioșie față de Rege și Împărăție chiar până la moarte. De aceea Domnul cheamă apoi cea de-a doua clasă, care a fost

credincioasă, dar nu și-a asumat răspunderi mai mari și nu s-a consumat pentru a egala rezultatele primei clase. Aceștia vin la Domnul la templu cu raportul lor. „A venit al doilea și i-a zis: ‘Doamne, polul tău a mai adus cinci poli’.” Este același lucru ca și când ar spune: ‘Ne-am îngrijit de interesele Împărăției Tale pe care ni le-ai încredințat. Aceasta ne-a creat oportunități, iar noi le-am îndeplinit cu bucurie în inimă; de aceea, interesele Tale încredințate nouă au crescut de cinci ori’. Ce răspunde omul de neam mare? „El i-a zis și lui: ‘Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți’” (Luca 19:19). Această clasă este răsplătită de Domnul pentru credințioșia ei, dându-le un serviciu al Împărăției corespunzător.

Apoi, în versetele 20-26, pilda descrie venirea unei alte clase de servi, cărora le-au fost încredințate interesele Împărăției, dar care nu s-au îngrijit de aceste interese și nu au profitat de oportunitatea pe care aceste interese au oferit-o. De fapt aceștia îi spun Domnului: ‘Ne-am temut de Tine pentru că ești sever; așa că ți-am adus înapoi tot ceea ce ne-ai dat’. Parafrazând replica lui Isus, El zice: „Știați că interesele Împărăției Mele erau cele mai dragi lucruri pentru Mine de pe pământ. Știați că voi răsplăti credințioșia dovedită în îngrijirea intereselor Mele. Știați că voi cere o socoteală strictă pentru oportunitățile încredințate vouă. Nu ați făcut nimic. Dacă voi n-ați făcut nimic de teamă, atunci de ce nu ați încredințat aceste interese altcuiva, pentru ca la venirea Mea să existe un câștig pentru ei? Sunteți niște servi răi, căci ați irosit timpul și oportunitățile și ați fost necredincioși în îngrijirea a ceea ce v-am încredințat. Tatăl Meu ceresc v-a îndreptățit pentru viață, v-a născut prin spiritul Lui și v-a uns să propovăduiți, iar Eu v-am numit reprezentanții Mei, pentru a-mi apăra bine interesele. Dar voi ați devenit indiferenți față de mesajul Împărăției Mele; și chiar dacă ați știut despre el, l-ați păstrat pentru voi înșivă, și, în schimb, ați umblat de colo până colo împrumutându-vă influența adversarului. Ați fost necredincioși în ceea ce ați avut. De aceea, acesta se va lua de la voi și se va da celor credincioși’.

Apoi Regele poruncește să fie luat polul de la „servul rău” și să fie dat celui ce are zece poli. În această pildă unii au obiectat, atrăgând atenția Domnului că acel serv avea deja zece poli. Domnului nu-i pasă de această obiecție, zicând: „Celui ce are, i se va da; dar de la cel ce nu are, se va lua chiar și ce are” (versetul 26). Cu alte cuvinte, celor care au iubit interesele Împărăției Domnului și s-au îngrijit de promovarea lor, servindu-L cu credințioșie pe Regele lui Iehova, li se va încredința mai mult de Domnul, în timp ce încă sunt pe pământ. Cei care au avut ceva, dar au dat greș, ori au refuzat să-l folosească, de la aceia se va lua ceea ce au avut. Peste tot Scripturile condamnă trândăvia. Peste tot, ele îndeamnă pe servii lui Dumnezeu la sârguință. Nu necesită, oare, treburile Regelui cele mai bune strădanii din partea noastră? Pilda polilor arată că cei ce sunt harnici și credincioși, sunt cei care vor primi aprobarea și răsplata Domnului.

EVA, PRIMA VICTIMĂ A RELIGIEI

Conducătorii afacerilor mondiale ale zilelor noastre afirmă că popoarele pământului au o nevoie stringentă de „mai multă religie”. În aceste zile din urmă, cei doi „împărați” foarte religioși, „Împăratul de la miazănoapte” și „Împăratul de la miazăzi” duc un război sângeros pentru dominația mondială. Politicienii religioși sunt de acord că pacea și stăpânirea ce se vor instaura după conflict, vor trebui întemeiate pe religie. Dar merită oare religia atâta siguranță și încredere supremă în aceste zile din urmă? Înainte de a da un răspuns, să analizăm primele zile ale religiei pe pământ, primul ei convertit, precum și rezultatele care au urmat.

Numele acestui prim convertit a fost Eva, prima femeie, nevasta lui Adam. În ce privește crearea ei, Cartea Sfântă ne spune: „Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; atunci El a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și Adam a zis: Iată pe aceasta care

este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbat.” – Gen. 2:18, 21-23.

Eva urma să fie ajutorul lui Adam, să împartă împreună cu el grădina Edenului, să-l ajute la păstrarea și îngrijirea ei și în cele din urmă, să împlinească împreună cu el mandatul divin de a se înmulți și de a umple pământul cu o rasă neprihănită. Ea urma să-l considere pe Adam drept cap al ei și un canal de comunicare între ea și Creatorul ei. Acest aranjament Teocratic a fost mărturisit secole mai târziu: „Bărbatul este capul femeii” - 1Cor. 11:3.

Adam, în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, a instruit-o pe Eva în legea lui Dumnezeu, mai ales cea referitoare la „pomul cunoștinței binelui și răului”. Acest lucru este dovedit de răspunsul dat de Eva la întrebarea vicleană a șarpelui: „Despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. Atunci, Diavolul, tatăl minciunilor, a spus prima minciună prin gura șarpelui, a negat cuvântul lui Dumnezeu și a ridicat chestiunea supremației: „Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă mintea cuiva. A luat deci din rodul lui și a mâncat” (Gen. 3:3-6). Ce a determinat-o pe Eva să părăsească închinarea adevărată la Dumnezeu și să cedeze argumentelor subtile ale șarpelui?

Satan a făcut să pară ca și cum Dumnezeu ar opri-o pe Eva de la ceva la care ea ar avea dreptul. El a convins-o pe Eva că el era prietenul omului, că Dumnezeu era vrăjmașul ei și o ținea în ignoranță. El a făcut astfel încât regula teocratică să pară opresivă și împotriva intereselor perechii umane. Astfel, vicleanul adversar a sugerat cu șiretenie neascultarea și răzvrătirea, apelând la mândria Evei, la simțul importanței și la dorința ei de a se înălța și de a deveni înțeleaptă. Eva și-a dorit ca Adam și ea să devină puternici, „ca dumnezeii”, fără să se limiteze doar la cunoștința cuvântului lui Iehova, așa cum le-a fost exprimat. Ea a vrut să știe despre bine și rău, a vrut să aibă ceea ce Creatorul nu i-a dat. Eva a devenit invidioasă, râvnind să fie la fel de înțeleaptă ca Iehova, deși gândurile Lui nu sunt gândurile omului (Gen. 3:5, *ARV.*; Isa. 55:8). Satan a făcut ca toate acestea să pară credibile pentru înțelegerea ei umană, egoistă. Ea a căzut în această capcană și s-a hotărât să-și înalțe voința deasupra voinței Creatorului ei. Ea nu mai dorea să se supună „Înaltelor Stăpâniri”; era iritată de legea teocratică. Eva dorea religia.

Ca dovadă că acesta a fost începutul religiei pe pământ și că religia este de la Diavol și opusă lui Dumnezeu, să remarcăm următorul lucru: Satan l-a contrazis pe Dumnezeu, spunându-i Evei: „cu siguranță nu veți muri”. Cu alte cuvinte, „condamnarea la moarte dată de Dumnezeu va fi anulată, Dumnezeu nu vă poate omorî, voi sunteți nemuritori, deci nu puteți muri”. Această primă minciună a avut drept scop să facă cuvântul lui Dumnezeu fără valoare. Și această primă minciună caracterizează până în zilele noastre toate religiile, fie că se numesc „creștine”, fie păgâne. Atunci și acolo, în Eden, a fost începutul întregii religii și a doctrinei ei fundamentale despre nemurirea înăscută a omului. Astăzi, religia continuă să transmită acea primă minciună a lui Satan, făcând astfel fără valoare cuvântul lui Dumnezeu referitor la răscumpărare și înviere – Mat. 15:3, 6-9; Ioan 8:44.

Dar acesta a fost doar începutul. A fost deschisă calea minciunilor doctrinare ale religiei despre „chinul veșnic” și „purgatoriu”, precum și nenumărate alte blasfemii. Tradițiile religioase îl prezintă în mod eronat pe Dumnezeu, întocmai cum a fost prezentat în Eden de către Diavol, fondatorul religiei. Practica religiei totdeauna a ținut slăvirea creaturii mai degrabă decât a Creatorului. Doctrina Diavolului despre nemurirea sufletului uman plasează această creatură pe picior de egalitate cu Marele Iehova, singurul nemuritor existent vreodată în Univers (1Tim. 6:16). Încă de la începuturile ei, religia a avut ca scop anularea și înlăturarea cuvintelor lui Iehova, precum și împingerea Marelui Teocrat în umbră. De aceea, religia este potrivit definită de faptele istorice și cuvântul lui Dumnezeu, ca facerea a orice este contrar voinței lui Dumnezeu.

Satan a abordat „vasul mai slab”, pe femeia Eva și a câștigat-o de partea lui. Apoi ea s-a apucat să-l câștige pe Adam de partea religiei ei. El a căzut în capcană, a renunțat la închinarea la Dumnezeu și s-a alăturat soției lui în păcat. Bărbatul s-a lepădat de conducerea sa teocratică asupra femeii și a urmat conducerea ei. Scripturile afirmă că Adam nu a fost înșelat. Și totuși el a practicat religia. De ce? O iubea pe Eva atât de mult? Nicidecum. Iubirea este expresia perfectă a neegoismului. Adam nu dorea să se separe de Eva din motive egoiste. El nu a încercat să o împace pe ea cu Dumnezeu, așa cum cu siguranță ar fi făcut dacă ar fi iubit-o cu adevărat. Cu siguranță nu iubirea pentru Eva l-a determinat să dea vina pe ea pentru păcatul lui și chiar mai mult, să dea vina pe Dumnezeu, referindu-se la ea ca la „femeia pe care Tu mi-ai dat-o”. Adam era dispus să practice religia pentru a-și satisface dorințele sale egoiste și se iubea pe sine mai mult decât pe Eva, ori pe Creatorul lui. Tot astfel azi, aceia care sunt pe deplin conștienți de fățărnicia religiei și care strigă după „mai multă religie” pentru a-și atinge propriul egoism și ambiții, sfârșesc în clasa Adam, fiind lipsiți de iubire față de semenii lor.

Înainte de a izgoni necredincioasa pereche din grădina Edenului, Dumnezeu a rostit o profecie către șarpe: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:15). Eva, fiind religioasă și întotdeauna gata de a interpreta greșit cuvintele lui Dumnezeu, dacă astfel putea să se înalțe pe sine și alte creaturi, a presupus, fără îndoială, că ea era femeia la care se făcea referire și că ea va purta pe Sămânța și Răscumpărătorul omenirii, astfel aducând cinstire asupra ei și a urmașilor ei. Relatarea nașterii celui dintâi născut al ei, în Geneza 4:1, spune: „ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain și a zis: „am căpătat un om cu ajutorul lui Iehova” (ARV). Îngâmfarea ei se potrivește cu cea a capilor organizațiilor religioase conducătoare de pe pământ din zilele noastre, ce se pretind a fi, în influență, asemenea lui Dumnezeu.

Dar era, oare, această cinstire anticipată rezultatul convertirii Evei la religie? Nu. Profetia de mai sus se referă, de fapt, la promisiunea unei Semințe, a lui Isus Cristos, de către femeia lui Dumnezeu, organizația Sion, care Sămânța va zdrobi capul șarpelui, Satan. Răsplata primită de Eva, potrivit faptelor ei, a fost mult diferită. Eva cunoștea legea lui Dumnezeu și totuși cu bună-știință a încălcat-o. Datorită acestui lucru, nimicirea ei este meritată. De asemenea, în acest act de neascultare ea a fost îngâmfată, prin aceea că ea a hotărât într-o chestiune vitală fără a se consulta cu Adam, capul ei. Adam nu a fost amăgit și el ar fi putut să împiedice ce s-a întâmplat. Dar Eva a nesocotit aranjamentul lui Dumnezeu privind conducerea femeii de către bărbat și a disprețuit canalul de informație a lui Iehova pentru ea. Luând-o înaintea capul ei pământesc, Adam, ea s-a făcut de neiertat, vinovată de neascultare și deci era „vinovată de călcarea poruncii” (1Tim. 2:11-14). Ea nu a făcut nici o încercare de căință, ci dimpotrivă, așa cum Adam a încercat să se justifice implicându-L pe Dumnezeu și dând vina pe femeia pe care El o făcuse, tot astfel Eva a încercat să mute responsabilitatea ei pe înșelătorul șarpe (Gen. 3:12, 13). Dar această manevră a fost fără succes.

Iehova i-a spus Evei: „voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii” (Gen. 3:16). Copiii ei s-au născut „în păcat și au crescut în nelegiuire”, „au trăit zile puține și pline de neazuri”. Renunțând la adevărata închinare la Iehova Dumnezeu, ea a pierdut căminul ei frumos din Eden, perfecțiunea trupului ei și privilegiile ei în legătură cu mandatul divin. Religia ei, proaspăt fondată, nu i-a adus nici protecție, nici salvare; mai degrabă a făcut-o să piardă totul, iar în timp, chiar și viața. Ea s-a răzvrătit cu bună-știință, a ascultat cuvintele seducătoare ale religiei, s-a bizuit pe propria ei înțelegere și a pierdut totul. Este adevărat că ea a fost amăgită, orbită; dar aceasta n-a oprit căderea ei în groapa nimicirii, așa cum vor păți toți cei care urmează călăuzele oarbe ale religiei. Ea a avut adevărata călăuzire, dar a respins-o. Acum, ea trebuia să sufere pedeapsa păcătuirii împotriva spiritului sau luminii lui Iehova, care pedeapsă înseamnă moartea veșnică.

Unii susțin că Eva va fi înviată, citând în sprijinul acestei afirmații 1Timotei 2:15: „totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în

sfințenie.” Dar aici nu se face referire la Eva ca individ, ci la femeia lui Dumnezeu care-l poartă pe „copilul de parte bărbătească” și dă naștere Teocrației, ai cărei membri trebuie să se dovedească credincioși tot timpul și să se închine în „sfințenie” lui Iehova. Teocrația va aduce justificarea completă a numelui lui Iehova și prin aceasta femeia sau organizația lui Dumnezeu își îndeplinește rolul ei în cadrul scopurilor lui Iehova, fiind de aceea ocrotită sau „mântuită”.

Drumul religios al Evei și soarta ce a decurs din el, stă ca un avertisment potrivit pentru cei ce trăiesc în aceste zile din urmă; cei care în felul acesta se instruiesc potrivit, vor arăta înțelepciunea adevărată (1Cor. 10:11). Diavolul l-a folosit pe șarpe ca unealtă pentru amăgirea Evei; acum el folosește pe conducătorii religioși pentru un scop asemănător. Isus și-a dat seama de acest lucru când era pe pământ, din acest motiv i-a numit șerpi și vipere (Mat. 23). Ei au făcut în așa fel încât roadele religiei păcătoase să pară bune, plăcute și de dorit, orbind astfel „ochii înțelegerii” tuturor persoanelor față de adevărata închinare la Dumnezeu. Conducătorii „creștinătății” strigă după „mai multă religie”; ei au făcut ca aceasta să pară remediul lumii. Dar în loc să fie un remediu, religia este rădăcina răutății lumii. Doar Lumea Nouă instaurată de Iehova va restabili ceea ce omul, prin religie, a pierdut în Eden. Să nu vă lăsați atrași în capcană acum, în zorii glorioasei Lumi Noi, ci, amintindu-vă de soarta primei victime a religiei, să fugiți de religie ca de un lucru care aduce moartea – Isa. 35:8; 52:11; 2Cor. 6:17,18; Apoc. 18:4.

EXPERIENȚE DE TEREN

Totul a pornit de la o broșură primită în Boston, Mass.

„În timp ce lucram într-o zonă de afaceri din R__ Square, am ajuns la biroul unui avocat, care, după mine, părea a fi canadian francez, S.J. L__x. Am intrat și tocmai mă pregăteam să încep o scurtă discuție pe o temă de interes curent, când el a exclamat vesel: ‘Hm, e o glumă!’ Am tăcut pentru o clipă, apoi am întrebat politicos ce parte a introducerii mele trezise atât umor. Atunci mi-a spus să mă apropii și în acel moment a deschis sertarul de sus. Neștiind la ce să mă aștept, la vreo enciclopedie catolică, la vreo crucifix ori la vreo armă, am rămas uluit; căci în acel sertar am zărit un set de cărți scrise de Judecătorul Rutherford, un set complet, cu excepția ultimelor cinci, iar la o privire mai atentă am descoperit și niște broșuri, cam cincizeci la număr, împachetate îngrijit. Apoi el a întins mâna și de pe o măsuță aflată în spatele scaunului a luat cartea *Creație*. ‘Tocmai citeam cartea aceasta când ai intrat’, zise el. ‘Am citit toate aceste cărți de două sau trei ori, dar aceasta este preferata mea. Așteaptă! Să-ți mai arăt ceva!’ După care el a închis primul sertar și a deschis un al doilea. Acolo, într-o ordine desăvârșită, el avea niște dosare aranjate care formau o arhivă. ‘Iată’, a exclamat el, ‘am aici toate articolele referitoare la martorii lui Iehova din ultimii trei ani’. Acestea nu erau tăieturi din ziare, ci copii dactilografiate făcute cu grijă. I-am amintit că trebuie să-l fi cunoscut pe domnul F., cel care lucra acel teritoriu în ultimii trei sau patru ani. Răspunsul lui a fost: ‘Nu, mă aflu aici doar două sau trei zile pe săptămână. Majoritatea timpului mi-l petrec în biroul meu din Boston. M-a vizitat doar o singură persoană, și aceasta s-a întâmplat în urmă cu șapte ani. O femeie a intrat într-o zi în biroul meu și mi-a lăsat pe birou o broșură micuță, după ce i-am explicat că eram prea ocupat ca să stau de vorbă cu ea în ziua aceea. Cam la o săptămână după aceasta, s-a întâmplat să arunc o privire pe broșura aceea, și am fost atât de fascinat de ea, încât am scris cerând mai multe informații, și în felul acesta am achiziționat întregul set. Stai jos frate, stai jos’. După care am primit o mărturie foarte inteligentă, care a durat cam o oră. I-am prezentat cartea *Copii*, i-am spus despre postul de radio WBBR, după care am plecat. Am intrat în biroul următor, și am pus atât zel în cuvintele mele, încât am plasat în mâinile dentistului, cărțile *Copii* și *Speranță*.”

La un studiu model din Biblie în Dolgelly, Țara Galilor

„Prima oară am întâlnit-o pe doamna C. spre sfârșitul lunii decembrie, și am aranjat să începem un studiu model din 3 ianuarie. Ea ne aștepta cu nerăbdare, și, deși este o mamă foarte ocupată cu patru copii, nu uitase nici ziua și nici ora. Ea a apreciat foarte mult studiul model și a acceptat cu ușurință definițiile *religiei* și *creștinismului*, așa cum sunt date în lectura înregistrată ‘Religia ca remediu al lumii’. Ea mi-a spus că încercase să țină adunări asemănătoare cu alte mame părăsite, dar neștiind ceva mai bun, cumpărase ziarul Omul de Știință Creștin, ca ajutor pentru ele. Curând însă s-a oprit, deoarece adunarea devenise un loc de bârfă. Ei, dacă am fi apărut noi atunci! În săptămâna următoare ea ne-a întâmpinat cu căldură, și ne-a spus că-i vorbise parohului despre noi, fiind foarte tentată să-l invite și pe el, dar că, s-a gândit să ne întrebe întâi pe noi. Bineînțeles că am fost de acord cu această idee și au fost făcute aranjamente ca el să fie prezent ieri. Ieri însă ninsoarea s-a transformat într-o ploaie torențială. Deși a trebuit să mergem cu bicicleta vreo zece mile, eram hotărâți să ne ținem de cuvânt. Dar parohul era bolnav și ne-a trimis vorbă prin soția lui că îi părea foarte rău că nu putuse să vină, dar spera să ne întâlnească în vreo altă zi. Am lăsat doamnei C. câteva exemplare din *Mângâiere*, iar ea a fost mișcată de expunerea ‘Distrugătorii Iezuiți’. Ea răscolise lucrurile în mintea ei, și își dăduse seama că încă în timp ce se afla în internatul școlar al Bisericii Anglicane, a avut primele îndoieli legate de religie, și, deși era încă legată de Biserica Anglicană, vedea că avea lipsuri jalnice. Ne-a întrebat dacă se putea abona la *Mângâiere*, și ne-a dat o liră, spunând să păstrăm restul pentru lucrare. I-am spus și despre *Turnul de veghere*, și i-am făcut un abonament și la această revistă. Toate acestea s-au întâmplat după al treilea studiu model”.

Înscenarea unui delict peste noapte (Mississippi)

„În 22 septembrie am fost arestat și dus în închisoare. După circa o oră, au venit șeriful, procurorul, șeful poliției și vreo alți trei polițiști și m-au întrebat despre salutul steagului. Am refuzat. Ei erau mândri și au început să mă amenințe, când a apărut primarul orașului, care s-a dovedit a fi o ‘oaie’ și a pus o minunată mărturie. Ei au fost atât de șocați de atitudinea primarului, încât au ieșit afară. Primarul mi-a spus să plec. Am plecat, dar în dimineața următoare am fost iar arestat și dus la închisoare. După aproape trei ore am fost dat în judecată sub incidența legii ‘comerțului ambulant’, lege care fusese dată în seara trecută. Am vorbit deschis și le-am spus șefului poliției și procurorului că dacă eram dat în judecată sub această lege a ‘comerțului ambulant’, oamenii din acest oraș vor vedea cine desființează Constituția. Ei au dorit să știe de ce făcusem această afirmație; la care le-am răspuns că literatura mea era legală ca orice altă literatură biblică și dacă eu urmam să fiu judecat de tribunal, atunci preotul și alți predicatori violau legea; de asemenea poștașii expediază prin poștă *Turnul de veghere* și *Mângâiere*; și când oamenii vor să dea pe față ceva, aplicați imediat legea ‘comerțului ambulant’. Așa că șeful poliției i-a spus procurorului că fusesem învățat de un inteligent spion german. El a mai spus că legea *noastră* nu este demnă de __; a vrut să mă bată zdravăn. Procurorul a plecat acasă. În ziua următoare i-am făcut procurorului o vizită. Era în pat bolnav, dar prietenos. Încă ne aflăm în serviciu, prin harul Domnului. Noi vedem clar că Domnul nostru împărățește”.

„Lucrând într-un sătuc într-o zi de sâmbătă,

am dat drumul fonografului în atelierul meșterului rotar din sat. Patru fete stăteau pe lângă el și ascultau înregistrarea ‘Mesajul speranței’. Apoi fetițele au întrebat dacă puneam înregistrarea și pe cealaltă parte și așa am făcut. Apoi, după ce ne-am pus hainele pe iarba de pe marginea drumului, ne-am așezat cu toții și am avut un studiu din cartea *Copii*. Am plecat

promițând că ne vom întoarce peste două săptămâni. La revenirea noastră ne așteptau în drum, așa că iar am ținut un studiu la marginea drumului. În timpul studiului a venit o soră mai mare și ne-a zis: ‘Mă bucur că ați venit, doamnelor, întrucât copiii au vorbit de dumneavoastră întreaga săptămână, iar vineri seara erau deja nerăbdători, zicând că cele două „doamne cu Biblii” vor fi iar aici sâmbătă după amiaza’. În prezent am aranjat un studiu model în casa celor două fete” – Pionier din Anglia.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 FEBRUARIE 1943

Nr. 4

RĂBDARE ÎN MIJLOCUL CRIZEI MONDIALE

„Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” – Marcu 13:13.

IEHOVA este principala țintă de atac a tuturor dușmanilor, demonici și umani, ai unei lumi noi drepte și trainice. El va supraviețui crizei finale cu care se confruntă acum această lume veche, condamnată și nesatisfăcătoare. „Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; ... Dar Tu, Iehova, Tu împărățești pe vecie și pomenirea Ta ține din neam în neam”. (Psalmii 102:26,12, *A.R.V.*). Lumea cea veche nu va supraviețui apogeului crizei din războiul universal al Armagedonului, dar Cuvântul lui Iehova, Biblia, pe care religioniștii fanatici, ațâțați de Roma papală, au aruncat-o adesea în flăcări, va supraviețui și se va împlini complet. „Cuvântul Domnului rămâne în veac.” (1Pet. 1:25). Cel care se încrede acum în acest Cuvânt și ascultă exprimarea prin el a voinței Autorului lui, va găsi tărie să rabde în această criză mondială care se agravează. El se va bucura de o speranță sigură de viață fără sfârșit în lumea nouă a dreptății. Lumea veche și susținătorii ei trebuie să treacă; „dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. (1Ioan 2:17). A-L servi pe Iehova este cel mai înțelept lucru.

² Persoanele vigilente nu au nevoie să fie informate că există o opoziție mondială împotriva serviciului lui Iehova Dumnezeu; ele au observat-o singure. Uriașul val de atitudine anti-evreiască, așa cum este răspândită de dictatorii romano-catolici aflați acum la putere, servește scopul Diavolului de a aduce asupra numelui lui Iehova o mare ofensă și batjocură. Cu toate acestea, opoziția îngrozitoare față de Iehova Dumnezeu este scoasă la iveală mai clar prin marea persecuție asupra ne-evreilor, a creștinilor, care vestesc numele lui Iehova și Guvernul Său Teocratic prin Mesia, anume asupra martorilor lui Iehova. Persecuția crudă pe care ei o îndură nu vine în special prin cei pe care „creștinătatea” îi numește „păgâni” sau „neamuri”; ea vine prin membrii zeloși ai organizațiilor religioase care își iau numele de „creștini”. Este foarte clar că vestirea numelui sfânt al lui Iehova și a Guvernului Drept prin Unsul Său a despărțit foarte mult „creștinătatea”. Aceasta a testat-o ca nimic altceva în ceea ce privește afirmațiile ei că iubește pe Dumnezeu și că dorește Împărăția Sa prin Isus Cristos.

³ Rezultatul este același cu cel când Fiul lui Iehova Dumnezeu a venit prima dată pe pământ și a apărut printre oameni. El zicea: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi”. (Ioan 5:43). Ca urmare, națiunea religioasă la care El venise a fost divizată. Majoritatea s-a întors împotriva Lui și L-au privit ca pe un impostor, un criminal ce merita să fie răstignit pe un stâlp la Calvar. În același timp, ei totuși pretindeau că Îl respectau pe Dumnezeu în al cărui nume venise Isus și pentru justificarea cărui nume El murise. Numai o rămășiță a evreilor L-au acceptat ca pe Mesia cel promis al lui Iehova, Cristosul, Cel uns să fie Rege al prezisului Guvern Teocratic al binecuvântărilor – Rom. 11:5,7; Ioan 1:11.

⁴ Isus Cristos a prezis că așa se va întâmpla. Când El și-a trimis cei doisprezece apostoli să propovăduiască „Împărăția cerului este aproape”, i-a avertizat, zicând: „Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei

din casa lui”. Isus n-a recomandat vreo politică de „bună vecinătate” sau vreun compromis cu religia, ci a adăugat: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui [de batjocuri pentru că propovăduiește Împărăția lui Dumnezeu și numele lui Iehova] și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine” (Mat. 10:34-38). Vestirea lui Isus a numelui Tatălui Său și a „Împărăției cerului” desparte nu numai familiile, ci și relațiile dintre patron și angajat, stăpân și sclav, conducător politic și cetățeni, preot și „turma” religioasă.

⁵ Au trecut nouăsprezece secole de când a fost dat pentru prima dată acest avertisment, dar timpul n-a schimbat și n-a dovedit fals adevărul cuvintelor lui Cristos. Natura umană nu s-a schimbat, atât doar că egoismul și-a făcut rădăcini mai adânci, iar răutatea și violența s-au înmulțit. Religia nu s-a schimbat, deoarece ea este și a fost întotdeauna demonism și demonii nu s-au schimbat. Ei doar au devenit mai ostili și mai disperați în opoziția lor crudă împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției promise a gloriei Său Fiu. Isus a spus că până la sfârșitul lumii și după activitatea religiei până în acel timp, împotrivirea și dușmănia liderilor religioși față de singurul Guvern al salvării nu se va micșora, ci se va răspândi peste tot. Cuvintele lui Isus către urmașii Lui angajați în propovăduirea „acestei evanghelii a Împărăției”, cuvinte ce se aplică la sfârșitul lumii, sună astăzi astfel: „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu”. „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” – Mat. 24:7-9,13,14; Mar. 13:13.

Îngenunchind în Numele

⁶ Avertismentul de mai sus de a răbda în decursul celei mai critice perioade din istoria lumii este în armonie cu avertismentul anterior pe care Isus l-a dat în legătură cu propovăduirea Împărăției și cu opoziția ce va fi întâmpinată din pricina ei. „Fratele va da la moarte pe frate-său și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Mat. 10:21,22). „Din pricina Numelui Meu” nu se aplică numai la numele „Isus” sau la numele „Cristos”. „Creștinătatea” a luat acest nume și sutele ei de mii de clădiri religioase numite „biserici” și „catedrale” fac paradă cu acest nume de parcă ar fi mari iubitori ai lui. Cu gura mărturisesc o mare iubire, totuși inima lor nu este în cuvintele lor, ci este foarte departe de Cel pe care Îl cheamă buzele lor ipocrite – Isa. 29:13.

⁷ Urâți „din pricina Numelui Meu” înseamnă urâți pentru ceea ce reprezintă de fapt acest nume. Deoarece Isus a răbdat cu credincioșie în integritatea Sa față de Dumnezeu, chiar până la o moarte rușinoasă, este scris: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și i-a dat NUMELE care este mai presus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul”. (Filip. 2:9-11). Înainte ca Iehova să-L fi înălțat pe Fiul și Martorul Său credincios la o glorioasă stare cerească, al doilea după El Însuși, Fiul lui Dumnezeu avea deja numele „Isus” și „Cristos”. Deci „numele” pe care Dumnezeu I L-a dat la timpul înălțării Sale trebuie să se refere la poziția Lui superioară, anume cea de Justificator al lui Iehova și de Rege al Guvernului Teocratic al lui Iehova, care este capitala organizației principale a organizației universale a lui Iehova. De aceea numele oficial al Fiului este mai presus de orice alt nume, cu excepția celui al lui Iehova Însuși, deoarece Iehova este Suprem. După cum este scris: „Capul lui Cristos este Dumnezeu” – 1Cor. 11:3.

⁸ Miliarde de religioniști rostesc cuvintele „Isus” și „Cristos” și își pleacă genunchiul și capul în mod literal la acesta, dar ei nu recunosc niciodată poziția Sa de Justificator și Rege al lui

Iehova, deoarece n-au îngenuncheat niciodată înaintea poziției Sale și nu s-au descărcat de obligațiile lor față de acest „nume” sau poziție. Milioane de oameni din „creștinătate” îngenunchează încă și rostesc numele „Isus Cristos” în clădirile lor religioase, dar nu fac asta „spre slava lui Dumnezeu Tatăl”. Mai degrabă ei blestemă numele lui Iehova, care este „Dumnezeu Tatăl” față de Isus și transmit cu evlavie din locurile lor de închinare religioasă să-i atace, persecute, aresteze, condamne, să-i suprime, și chiar să-i omoare pe inofensivii martori ai lui Iehova. De ce? Deoarece martorii lui Iehova își pleacă genunchiul în numele sau poziția regească a lui Isus ca și Conducătorul, Mântuitorul și Regele lor domnitor și în mod public, în timp ce merg din casă în casă, limba lor mărturisește prietenilor și dușmanilor deopotrivă, că Isus Cristos este Domnul, Stăpânul și Proprietarul tuturor celor care câștigă viață și că Împărăția Sa a început să domnească în mijlocul vrăjmașilor pentru justificarea numelui lui Iehova. Și ei fac asta „spre slava lui Dumnezeu Tatăl”. Orice creatură care ajunge la viață în Lumea Nouă, fie în cer, fie pe pământ, va trebui în același fel să recunoască poziția înaltă pe care Iehova i-a dat-o lui Isus Cristos la învierea Sa. Iehova a pus în acțiune acea poziție în anul 1914 A.D., an ce a marcat sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan sau sfârșitul „lumii”. Fiecare astfel de creatură ce va trăi în Lumea Nouă va trebui să-L recunoască pe Isus Cristos ca pe una din „Stăpânirile Mai Înalte”, împreună cu Iehova. El va trebui să trăiască în armonie cu acest fapt, îngenunchind înaintea tuturor responsabilităților și obligațiilor ce se datorează „numelui” lui Isus sau acestei poziții solemne.

⁹ În locul unei politici de „bună vecinătate” și a unei convertiri a lumii obținută la sfârșitul lumii, Isus a prezis că atunci va avea loc o despărțire a oamenilor în două grupuri generale și că El va fi cauza acestei despărțiri. Ca o parte a profeției Sale despre dovezile vizibile ale sfârșitului lumii, Isus a zis: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta și caprele la stânga Lui”. (Mat. 25:31-33). La prima venire a lui Isus, smerit în carne, ca om, El n-a venit să facă pace cu religia. El a folosit sabia războiului împotriva religiei și a tras o linie clară de despărțire între religioniști și credincioșii care se închinau lui Iehova și Îl serveau așa cum îi învățase Isus Cristos. În acel timp El și-a trimis discipolii credincioși pentru a vesti cu îndrăzneală „Împărăția cerului este aproape”, deoarece Isus Cristos, Regele ceresc numit, era aproape, era prezent printre dușmanii Lui religioși – Luca 17:21, *nota marginală*.

¹⁰ Vestirea că Împărăția era aproape a fost cauza responsabilă pentru despărțirea oamenilor la prima venire a Domnului. În același mod, de la anul 1914 A.D., instrumentul pe care Regele și Judecătorul îl folosește de pe tronul Său de domnie pentru despărțirea oamenilor în „oi” și „capre” trebuie să fie „propovăduirea acestei evanghelii a Împărăției”. Domnul Isus a profetizat că la sfârșitul lumii și după primul război mondial, această evanghelie a Împărăției trebuie și va fi propovăduită la toate națiunile. Este rezonabil atunci că rezultatul acestei propovăduiri în aceste „zile din urmă” va fi pentru „creștinătatea” religioasă exact același cu cel când Isus Cristos a fost prezent trupește în mijlocul evreimii religioase. Și chiar așa este, după cum arată faptele aflate la îndemână. Prin trimiterea martorilor lui Iehova la toată lumea să propovăduiască Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu în toate țările, Judecătorul regal, Isus Cristos adună toate națiunile înaintea tronului Lui de domnie. El își întoarce atenția către ele. Deși națiunile orbite și necredincioase din „creștinătate” nu-L văd în realitate pe Rege și Judecător pe scaunul Lui de domnie, totuși prin mesajul Său vestit lor, națiunile sunt înștiințate că Regele lui Iehova a fost întronat în 1914 și că acum Iehova poruncește tuturor domnitorilor și națiunilor să se „teamă de Dumnezeu”, să „dea cinste Regelui” și să se supună acestor „Stăpâniri Înalte” – Rom. 13:1.

¹¹ Faptul că toate națiunile îi urăsc și îi persecută pe martorii lui Iehova este dovada suficientă că acele națiuni dominate de religie au luat cunoștință de mesajul Împărăției și răzburării lui Iehova. În felul acesta ei sunt judecați și, prin urmare, își hotărăsc propriul destin. Din nou despărțirea oamenilor din națiuni influențează toate legăturile de familie, de grup, ale

muncitorimii și cele comerciale și religioase. Nici o parte din societatea umană nu este scutită de a simți efectele vestirii Împărăției. Toate colțurile, mai ales cele din „creștinătate”, sunt cercetate pentru a găsi pe „oile” Domnului și Iehova și-a trimis „pescarii” și după aceea „vânătorii” pentru a-i „pescui” și „a-i vâna pe toți munții și pe toate dealurile și în crăpăturile stâncilor” – Ier. 16:16.

¹² Regula declarată divin, „Tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15:4), se aplică acum la toate scripturile din întreaga Biblie actuală. Aceasta cuprinde și întâia epistolă a apostolului Petru. Prin urmare, cuvintele sale au o aplicare specială în aceste zile când sunt vestite pe întreg pământul locuit întemeierea Împărăției în 1914 și sfârșitul lumii. Scrisoarea apostolului se adresa direct acelor creștini născuți de spiritul lui Dumnezeu și unși ca martorii Săi. Aceștia au fost aleși să fie asociați cu Isus Cristos în Împărăție, dacă ei continuă credincioși până la moarte. Fiind candidați pentru Guvernul lui Iehova al Lumii Noi și fiind chemați din lumea care zace sub Satan, cel rău, acești „aleși” ai lui Dumnezeu au fost „străini și călători” pentru această lume în mijlocul căreia s-au găsit. Ei au fost „împrăștiați pe întreg pământul pentru propovăduirea evangheliei Împărăției”. (1Pet. 1:1-5). Acum încercarea aleșilor lui Dumnezeu își atinge punctul culminant pe măsură ce se apropie bătălia Armagedonului. Nu numai o rămășiță ce se află încă pe pământ din cei „aleși” se găsesc „străini și călători”, ci și „alte oi” ale Domnului răspund vestirii Împărăției, ies din organizația lumescă și sunt adunați într-o singură „turmă”, împreună cu rămășița (Ioan 10:16). În felul acesta și ei devin „străini și călători” alături de rămășiță – 1Pet. 2:11.

Criza iudaică

¹³ În zilele apostolului Petru prezența Regelui și viitorul Său Guvern fuseseră vestite propriei națiuni a lui Petru, „Israelul după carne”, iudeilor tăiați împrejur în carne. În întâia sa epistolă, capitolul doi, versetele 3-10, Petru amintește cum iudeii ca națiune, sub conducerea liderilor lor religioși, s-au poticnit de Regele Mesianic, Isus Cristos, Domnul, care era simbolizat ca Piatra aleasă și prețioasă a lui Iehova din Sion. În pofida faptului că Regele a fost refuzat de propriul Său popor după carne, scopul lui Iehova a mers mai departe neschimbat și neafectat. El a înălțat Piatra lepădată pentru a fi Piatra din Capul Unghiului în structura Guvernului Teocratic. Sub aceasta trebuie să se supună toți cei ce au parte de acest Guvern și toți supușii lui. Referitor la aceasta, Petru relatează despărțirea care a avut loc printre cei care ascultau mesajul Împărăției și arată că o rămășiță credincioasă dintre iudei s-au adunat la Rege, Piatra. Aceștia au fost zidiți pe El ca o casă spirituală sau un templu al lui Dumnezeu, în care locuiește Dumnezeu prin spiritul sau puterea Lui pentru împlinirea scopului Său sfânt.

¹⁴ Întrucât dintre iudeii naturali numai o rămășiță a fost disponibilă, Iehova a cercetat neamurile. Trimițându-l pe apostolul Petru ca primul Său ambasador pentru ei, Iehova i-a invitat să se adune la acea Piatră, Regele Său uns, și să fie aduși în clasa spirituală a templului, devenind o parte a „națiunii sfinte” a lui Iehova și un „popor pentru numele Său” (Fap. 15:14-18). Astfel despărțirea oamenilor prin acest mesaj nu s-a limitat la națiunea iudaică. Ea s-a extins și la neamuri, la care au ajuns apostolii și colaboratorii lor, ducând veștile bune despre Regele lui Iehova, Piatra. Întrucât relația dintre credincioși și ceilalți care au rămas în lume a fost afectată sau stricată în felul acesta, apostolul Petru le-a scris prin inspirație cum să se comporte față de asemenea necredincioși.

¹⁵ Înregistrarea lui Petru despre necredincioșii națiunii iudaice, refuzându-L pe Regele lui Iehova, a fost de asemenea profetică. De ce? Deoarece acel refuz al „Israelului după carne” a fost doar o împlinire în mic, chiar a profețiilor lui Isaia pe care Petru le-a citat. (Isa. 8:14,15; 28:16). Împlinirea majoră, finală sau completă a profețiilor referitoare la „piatra de poticnire” și la „stânca de păcătuire” trebuie să aibă loc pentru a confirma complet profețiile și pentru a împlini toate amănunțele lor.

¹⁶ Necredinciosul Israel, cu oportunitățile sale pentru „Împărăția cerului” a preumbrit „creștinătatea” necredincioasă, mult mai favorizată cu oportunități față de aceeași Împărăție. Națiunea iudaică L-a lepădat pe Cel pe care Iehova Îl trimisese ca Rege, atunci când Iehova i-a tratat pentru ultima dată ca un popor. Așadar acum, la sfârșitul lumii, când judecata lui Iehova leapădă „creștinătatea” ca neadevărată pentru numele Său, ea alege în același mod „Cezarul” (politica lumească) ca rege și leapădă Împărăția lui Dumnezeu prin Fiul Său întronat. Ea urăște și persecută pe cei care vestesc venirea Regelui și a Împărăției lui Iehova. Cu toate acestea, acum nouăsprezece sute de ani a existat o rămășiță a iudeilor care n-au mers pe calea neascultătoare și lipsită de credință a națiunii lor, ci ‘s-au temut de Iehova și I-au dat cinste Regelui’. În același fel, odată cu începerea judecării din templul lui Dumnezeu de la anul 1918 apare o rămășiță credincioasă a celor spirituali dintre toți „creștinii” mărturisiți. Aceștia se adună la Împărăția întemeiată și ca ambasadorii ei pentru toate națiunile, ei merg să „vestească pe Rege și Împărăția”. „Alte oi” ale Domnului li se alătură în aceasta.

„Stăpâni” și servitori

¹⁷ Rămășița spirituală și „alte oi” pământești își pleacă genunchiul în „numele” Regelui și recunosc stăpânirea Lui „spre slava lui Dumnezeu Tatăl”. Această poziție neclintită pe care au luat-o i-a adus în mare dificultate. În pofida unei astfel de dificultăți cu „creștinătatea” rebelă și necredincioasă, ei nu se pot compromite. Ei nu intenționează să facă așa. De aceea, cuvintele apostolului Petru se dovedesc potrivite și le dau un sfat înțelept despre cum să se comporte față de cei din lume, de care „sabia” Domnului a cauzat o despărțire. În timpul lui Petru nu toți credincioșii erau angajați în serviciul cu timp integral de propovăduire a Împărăției. Unii erau legați de anumite condiții ca servi la stăpâni. Petru nu arată dacă aceștia erau robi în lanțuri sub legea romană, sau erau servi ce lucrau să-și plătească datoriile, printr-un serviciu personal față de debitorii lor. Exprimarea lui arată că ei se aflau sub obligații; și fie pentru un timp, fie pentru toată viața, ei nu puteau fi eliberați legal, ci trebuiau să-și îndeplinească serviciul față de stăpân. Ce atitudine să ia cei aflați sub obligație față de stăpânii lor, mai ales dacă servii deveneau creștini și stăpânii nu? Ce poziție trebuie să ia astăzi cei din rămășiță și „alte oi” față de patroni, când împrejurări pământești, ca de pildă: obligații personale și legile „Cezarului”, le cer să facă o muncă lumească, ce nu le permite să-și devoteze tot timpul propovăduirii evangheliei Împărăției din ușă în ușă? De asemenea, ce să facă persoanele căsătorite, adică membrii creștini, față de cei necredincioși, în legătura maritală? Domnul Dumnezeu l-a inspirat pe apostol să scrie un sfat înțelept.

¹⁸ Liderii sindicatelor muncitorești au obiectat împotriva scrierilor apostolilor despre relațiile dintre patron și angajat. Acești membrii ale sindicatelor muncitorești, interpretând greșit, i-au condamnat pe apostoli ca aprobând sclavia și exploatarea clasei muncitoare de către clasa stăpânitoare. Aceasta este o condamnare nejustificată. Apostolii nu puteau fi apărători ai sindicatelor muncitorești. Ei erau ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu, sub care nu va mai fi nevoie de clasa muncitoare care să se organizeze pentru a-și apăra drepturile omului; căci Regele va aboli toată sclavia și-i va nimici pe toți cei asupritori, fie din industrie, fie din politică, fie cei religioși. Un singur lucru au făcut apostolii și aceasta a fost ceea ce le cerea să facă însărcinarea lor de la Dumnezeu, anume să propovăduiască vestea bună a Împărăției. Ei nu au fost autorizați să se amestece în afacerile lumești în speranța zadarnică de a încerca să îndrepte lumea și prin eforturi omenești să perfecționeze condiția omului, astfel încât să facă inutilă Împărăția lui Dumnezeu. Prostia acestui lucru se vede în situația prezentă, după secole de amestec în astfel de chestiuni de către preoții romano-catolici și alții din clerul religios. Apostolii trăiau într-o lume dominată de Roma și dacă Cezarul și guvernul său n-au ales să-i elibereze pe sclavi, era treaba Cezarului. Apostolii și asociații lor au ascultat porunca lui Isus Cristos de a „da Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Mat. 22:21). Ei au scris nu liderilor

muncitorimii organizate sau altor oameni din lume, ci „aleșilor” lui Dumnezeu, celor care erau „străini și călători” față de această lume și au scris despre „lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu”. De aceea, judecarea oamenilor lumești este exclusă ca nefiind treaba lor.

¹⁹ Principala lucrare a creștinului care se află acum pe pământ, la care este chemat și însărcinat de Dumnezeu, este să-L urmeze pe Cristos ca un propovăduitor al veștilor bune ale Împărăției. Fie că este angajat o parte din timp, așa cum a fost odinioară apostolul Pavel pentru o scurtă perioadă (Fap. 18:1-4), fie își devotază tot timpul servirii Cuvântului lui Dumnezeu din casă în casă, chemarea și însărcinarea sa nu se schimbă. El trebuie să fie un martor pentru Iehova și trebuie să pună pe primul loc vestirea numelui lui Iehova (Isa. 61:1-3; 1Cor. 9:16). În lumina aceasta trebuie să fie înțelese următoarele cuvinte ale apostolului. „Servilor, fiți supuși stăpânilor voștri [(grecește) *despotes*] cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare, să fiți palmuiți când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu” – 1Pet. 2:18-20.

²⁰ Cuvântul „servilor” de aici este tradus mai bine cu „slugi în casă” sau „servitori” (*Emphatic Diaglott; Rotherham*). Sutașul convertit Corneliu avea astfel de „slugi în casă” (Fap. 10:7). Cuvântul „stăpâni” este în textul grecesc „despoți”, adică cei care dau porunci și se află la conducerea a ceva anume. (*Parkhurst*). Apostolul Petru tocmai îi instruiseră pe creștinii „străini și călători” să se „teamă de Dumnezeu”; prin urmare, frica pe care creștinii „slugi în casă” sau „servitori” trebuiau să o exercite față de „stăpânii” (*despotes*) lor nu era o frică de a face lucrurile lui Dumnezeu, ci o frică în ce privește relația lor de muncă. Aceasta nu era o frică ce-i făcea să-și înăbușe frica de Dumnezeu și să-I calce poruncile. Ea nu era o frică de stăpâni omenești, deoarece oamenii „pot ucide trupul”. (Mat. 10:28). Nici nu era o „frică de om” care „duce în cursă” și care face pe cineva victimă și prizonier în spirit al oamenilor care pun curse pentru a-i prinde pe oameni în organizația Diavolului. (Prov. 29:25). Aceasta nu este o frică ce îi face pe servi să eșueze sau să refuze să propovăduiască evanghelia în afara orelor de serviciu sau când „nu are un serviciu”, ori când împrejurările de serviciu o permit; aceasta nici nu-i îngrozește să tacă. „N-aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburați” scrie Petru, „ci sfințiți în inimile voastre pe Cristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui [inclusiv stăpânului] vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” – 1Pet. 3:14,15.

²¹ De aceea „fiți supuși stăpânilor cu toată frica” înseamnă a recunoaște poziția patronului, prin urmare, ce i se cuvine lui și a împlini toate cerințele și reglementările potrivite ale slujbei, precum și a oferi un serviciu eficient. Făcând așa, angajatul nu-și va nemulțumi patronul referitor la munca făcută și nu va fi concediat. De o astfel de nemulțumire să se teamă servul. El are grijă ca stăpânul căruia îi datorează serviciile sale să nu sufere pierderi sau pagube din pricina eșecului său, ori din pricina unui randament necorespunzător din partea sa.

²² Alături de instrucțiunile lui Petru să luăm în considerare și cuvintele apostolului Pavel: „Toți cei ce sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii [*despotes*] lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău. Iar cei ce au stăpâni [*despotes*] credincioși, să nu-i disprețuiască sub cuvânt că sunt frați, ci să le slujească și mai bine, tocmai fiindcă cei ce se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și prea iubiți. Învăță pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsător”. (1Tim. 6:1,2). „Sfătuiește pe robi să fie supuși stăpânilor [*despotes*] lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba, să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”. (Tit 2:9,10). În același sens sunt și instrucțiunile din Efeseni 6:5-7 și Coloseni 3:22,23. În felul acesta Cuvântul lui Dumnezeu arată că dacă cineva este un muncitor conștiincios și corect într-un serviciu lumesc, el nu dă ocazie dușmanului pentru a găsi vină sau pentru a arunca o imagine rea asupra organizației Domnului, asupra mesajului și asupra

lucrării de mărturie cu care servul este cunoscut că se asociază. Onestitatea sa față de „stăpânul” său este o mărturie pentru credința lui.

Chemați să suferiți pentru ce?

²³ Petru instruieste să fie supuși stăpânilor buni și blânzi și celor „capricioși”, adică celor „mofturoși” (*Diaglott; Rotherham*), sau celor „greu de mulțumit” (*Parkhurst*). În ce fel „capricioși”, „mofturoși” sau „greu de mulțumit”? Numai în chestiunea muncii fizice lumești? Nu! pentru o astfel de muncă voi ar trebui să faceți ce este drept; ci într-o chestiune mai înaltă, anume: Deși creștinul se află în serviciu ca angajat al unui patron „după carne”, totuși el este în primul rând un serv al lui Iehova Dumnezeu și trebuie să fie un vestitor activ al Împărăției, așa cum a fost Isus Cristos pe pământ; și că el acționează astfel lăsând la o parte slujba sa pământească. Un astfel de creștin a făcut o consacrare deplină lui Dumnezeu prin Isus Cristos, care l-a cumpărat cu prețiosul Lui sânge. Așadar, indiferent de antipatia sau obiecțiile patronilor pământești, el caută să fie credincios, mai presus de orice, obligațiilor consacrării sale de a servi pe Iehova Dumnezeu conștiincios, așa cum a dat exemplu Isus Cristos.

²⁴ Angajatul creștin va avea grijă să nu sufere din pricina deficienței, a indiferenței, a neatenției sau a neglijenței în datoriile încredințate lui. Nu este nici un merit în a suferi cu răbdare când sunteți palmuiți sau condamnați pentru asemenea vini sau păcate. Cu toate acestea, ce se întâmplă dacă servul este credincios la slujba sa și „stăpânul” lui se poartă urât și discriminator cu el numai pentru că angajatul său servește cu credincioșie ca un martor pentru Iehova? Atunci când „servul” îndură astfel de suferințe fără amărăciune, răutate și răzbunare, el suferă pe nedrept și este „pentru cugetul lui față de Dumnezeu”, și pentru că face ce este bine în serviciul lui Dumnezeu. Suferirea unei astfel de „întristări” pe nedrept administrată, este pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Să cităm apostolul: „Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu” – 1Pet. 2:20.

²⁵ Numai privite din punctul de vedere de mai sus, pot fi corect înțelese următoarele cuvinte ale apostolului: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați”. (1Pet. 2:21-24). A fi pedepsit de un patron sau stăpân, deoarece este un angajat sau un servitor obligat și lipsit de apărare, care nu recurge la legea civilă, nu acesta este lucrul la care servul lui Iehova este chemat să sufere cu îndelungă răbdare și fără să se răzbune. O astfel de suferință nu se aseamănă cu suferințele lui Isus Cristos, care nu era în slujba unui „stăpân” pământesc și acest lucru nu putea fi comparat de apostol cu ceea ce a răbdat Mântuitorul. De ce nu? Deoarece motivul pentru o astfel de suferință și motivul pentru care o suportă fără păcat nu ar fi același ca în cazul lui Isus. Nu există nici o relatare că Isus a suferit pedepse pe nedrept ca „fiul tâmplarului”, în Nazaret, până în al treizecilea an al Său, când a părăsit atelierul și a mers la râul Iordan să fie botezat de Ioan. Suferința la care sunt chemați toți urmașii lui Cristos nu trebuie să fie aceeași ca în cazul „slugii din casă” supusă unui „stăpân” pământesc, ci ca în cazul celui care își devotează tot timpul, asemenea lui Isus, propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu din casă în casă, și nu supus unui stăpân în slujba lumească pentru întreținere.

²⁶ În lume multe persoane nevinovate rabdă suferințe pe nedrept pricinuite de cei de deasupra lor, dar acestea nu sunt suferințele la care este chemat urmașul lui Isus Cristos. De asemenea, Isus nu a suferit numai pentru că El „nu a păcătuit”. Suferințele Lui nu sunt relatate că ar fi început deja înaintea botezului Său, în timp ce ducea o viață fără păcat în cetatea disprețuită a Nazaretului din Galileea. De aceea, cei care cred că dacă sunt cinstiți, corecți, eficace, productivi și fără reproș, ca angajați în anumite ocupații sau slujbe comerciale, industriale, din

agricultură sau casnice, asta este totul pentru a fi un creștin și a lăsa lumina să strălucească, sunt greșiți. Asemenea „creștini” mărturisitori nu văd deloc chestiunea implicată, ci se bizuiesc pe îndreptățirea de sine sau pe așa-numitul „caracter”.

²⁷ Atunci în ce s-a deosebit suferința lui Isus Cristos de cea a omenirii pentru care a murit? Care este motivul pentru suferința asemenea lui Cristos la care sunt chemați urmașii Lui și prin care le-a lăsat un exemplu ca ei să-I calce pe urme? Toate relatările apostolilor sunt de acord că suferințele speciale și decisive ale lui Isus Cristos au început după ce El a fost botezat ,ca simbol al consacrării Sale de a face voia lui Iehova Dumnezeu și după ce a refuzat să ajungă la o înțelegere cu Diavolul în cele patruzeci de zile de ispită și după ce a plecat din pustiu și a început să facă de cunoscut numele lui Iehova și să propovăduiască Împărăția cerului. (Mat. 3:13-17; 4:1-17). Deci El a suferit pentru Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei. Prin urmare, urmașii Lui se confruntă cu următoarele întrebări: Vom suferi noi din pricina dreptății, așa cum a suferit El? Ne va abate pe noi presiunea persecuției din partea unui „stăpân” pământesc? Îl servim noi pe Dumnezeu mai degrabă pentru un câștig egoist decât pentru că iubim dreptatea? Vom abandona noi, ca servi ai lui Dumnezeu, cauza lui Iehova din pricina opoziției nejustificate, adică opoziție numai pentru că Îl servim? La aceste întrebări răspunsul trebuie să fie un NU! hotărât ,dacă urmăm cu credincioșie pe Stăpânul nostru ceresc „fiindcă și Cristos a suferit pentru voi [pentru călăuzirea noastră, și nu pentru păcate sau fărădelegi], și v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui” – 1Pet. 2:21.

²⁸ Reiese atunci adevărul că Isus Cristos a suferit pentru chestiunea importantă a stăpânirii universale, adică: „Cine va exercita domnia universală, Satan Diavolul sau Iehova Dumnezeu, prin „Împărăția cerului”? Această chestiune de primă importanță trebuie să fie rezolvată odată pentru totdeauna spre justificarea numelui lui Iehova. „Împărăția cerului” este instrumentul prin care Iehova Își va justifica numele; iar Fiul Său iubit, Isus Cristos, a fost ales să fie Capul și Cel Principal în această Împărăție Teocratică. Ca unul din pașii necesari pentru justificarea finală a numelui lui Iehova și rezolvarea chestiunii de controversă, Fiul iubit al lui Iehova a venit pe pământ și a răbdat suferință ca „omul Isus Cristos”.

²⁹ Cel care a forțat chestiunea stăpânirii universale înaintea întregii creații a fost Lucifer, necredinciosul fiu mai mic al lui Dumnezeu. Aceasta a făcut necesare suferințele lui Isus Cristos, mereu credinciosul, proeminentul Fiul al lui Dumnezeu. În timpul creării pământului și a instalării în grădina Eden a omului perfect Adam și a soției lui, la fel de perfectă, Eva, a început Lucifer să încerce să pună mâna pe stăpânirea universală. Lucifer fusese numit de Iehova ca domnitor nevăzut sau heruvim ocrotitor peste perfectă pereche umană din Eden, căreia Iehova îi dăduse mandatul divin de a umple pământul cu o rasă dreaptă. Pe Lucifer a pus stăpânire ambiția egoistă de a fi asemenea Atotputernicului Dumnezeu și de a se face un puternic egal cu Dumnezeu, de fapt punându-se în locul lui Iehova Dumnezeu. El a văzut în Adam și Eva mijlocul pentru a-și atinge scopul de a se instala pe sine ca domnitor și Dumnezeu independent și în cele din urmă de a smulge cu forța stăpânirea universală din mâinile lui Iehova Dumnezeu. – Isa. 14:12-14; Ezec. 28:13-15

³⁰ Prin amăgirea Evei și făcând apel la egoismul trezit al lui Adam, rebelul Lucifer, devenit acum Satan adversarul, i-a abătut de la calea dreaptă și s-a instalat pe sine peste ei ca independent de stăpânirea lui Iehova Dumnezeu. De acolo, cu succesul său asupra lui Adam și asupra Evei ca argument, Satan a continuat să seducă legiunile de îngeri, până atunci sfinți, în ambiția sa de a-și „înălța scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu”. Atunci el a acuzat întreaga organizație universală a lui Dumnezeu, de sus până jos, că ei Îl respectau pe Iehova Dumnezeu din interes personal și nu pentru simpla bucurie și privilegiul de a-L glorifica pe Iehova. Lăudându-se cu puterea lui, Satan Diavolul L-a provocat apoi pe Dumnezeu să pună la încercare această acuzație, dovedind că Dumnezeu nu putea pune pe pământ creaturi care să rămână credincioase în mod ne-egoist lui Iehova Dumnezeu, pentru gloria Sa, și pe care Satan Diavolul să nu le poată face să-și calce integritatea față de Dumnezeu și să-I părăsească stăpânirea. Satan a

repetat această acuzație și provocare falsă și în zilele dreptului om Iov. (Iov 1:9-11; 2:4,5). Satan a dat greș cu Iov, ca și cu toți bărbații credincioși din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul. Dar răspunsul pentru Satan nu era complet numai cu acei oameni imperfecti, de o integritate de neclintit.

³¹ În Eden, Iehova Dumnezeu a promis că „sămânța femeii”, nu a femeii Eva, ci a „femeii” credincioase a lui Dumnezeu, organizația Lui, va zdrobi capul lui Satan; de asemenea, că Satan va zdrobi călcâiul Sămânței, ca o încercare a integrității Sămânței femeii. (Gen. 3:15). Nici un om credincios al integrității de pe pământ nu putea zdrobi capul puternicului prinț spirit Satan Diavolul; de aceea Dumnezeu a dat acest privilegiu principalului și iubitului Său Fiu, singurul Fiu născut. Acest Fiu credincios trebuia să facă față provocării lui Satan și să răspundă complet la ea, iar în felul acesta să justifice numele Tatălui Său; iar Satan, Șarpele cel mare, trebuia să-i zdrobească Fiului călcâiul, pentru o încercare completă a integrității Sale ireproșabile față de Dumnezeu. De aceea Iehova și-a trimis Fiul pe terenul de încercare, pe pământ, să fie „făcut carne” și să devină „omul Isus Cristos”. După ce și-a dovedit integritatea sub încercare până la moarte pe stâlp, atunci Iehova Dumnezeu L-a restabilit în împărăția spirituală, înălțându-L să fie Capul noii creații a lui Dumnezeu, „Împărăția cerului”, Guvernul Teocratic, organizația capitală a lui Dumnezeu.

³² Așa cum Iov a fost o figură profetică a lui Isus Cristos și a suferit pentru justificarea numelui lui Iehova, tot la fel trebuia să sufere Isus Cristos ca Mai Marele Iov. De ce trebuia să fie permis ca El să sufere? Pentru a dovedi că Satan este un mincinos și Iehova Dumnezeu este adevărat și Posesorul de drept al stăpânirii universale, justificând în felul acesta numele lui Dumnezeu Tatăl. Pentru ce trebuia El să sufere? Nu pentru comiterea de păcat, nici pentru ștergerea păcatului omenirii, ci pentru că a făcut voia Marelui Teocrat, Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt și Atotînțelept. Nu suferințele Lui nemeritate au fost cele care au răscumpărat ceea ce Adam a pierdut prin păcat, ci vărsarea sângelui Său și moartea Lui ca om perfect. Aceasta a șters păcatul păcătoșilor convertiți și pocăiți. În felul acesta Isus „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn”, pe care a murit. Dar L-au răstignit iudeii pe Isus pe stâlp ca El să moară ca Răscumpărător al omului și ca Cel care șterge păcatul tuturor celor care cred în El? Deloc. Un alt lucru mult mai important era în discuție. Care era acela? Justificarea numelui lui Iehova prin „Împărăția cerului”.

³³ După botezul Său, Isus a mers în numele Tatălui Său și a vestit acel nume. De aceea, El a demascat și a condamnat religia cu tradițiile ei făcute de oameni, care Îl prezintă într-o lumină falsă pe Iehova Dumnezeu și Îi batjocoresc numele. Mai mult decât atât, Isus S-a anunțat ca Fiul lui Dumnezeu și ambasadorul Împărăției Sale. El a propovăduit cu îndrăzneală această Împărăție a lui Dumnezeu în susul și în josul țării, public și în casele oamenilor. (Luca 8:1). El a început să-i adune pe cei ce urmau să fie asociați cu El în Împărăția cerului. Fiind în primul rând pentru Împărăția lui Iehova, până la sfârșit și tot timpul, El s-a împotrivit tuturor încercărilor Diavolului și ale demonilor lui de a-L forța să abandoneze partea lui Dumnezeu și de a face cauză comună cu organizația Diavolului și cu religia ei. Fiind uns să propovăduiască celor blânzi veștile bune ale Împărăției, El a refuzat să se oprească din această propovăduire chiar și atunci când, în cele din urmă, aceasta a însemnat acuzarea Lui de răscoală și activități subversive înaintea guvernatorului roman Pontius Pilat. El a refuzat să tăgăduiască sau să nu recunoască Împărăția lui Iehova. El a arătat că în gura Sa nu se găsea nici o vinovăție când a recunoscut înaintea lui Pilat că El era Regele ei uns, zicând: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37). În cele din urmă „Martorul Credincios și Adevărat” al lui Iehova a murit cu acuzația activităților Împărăției, scrise deasupra capului pe stâlp, dovedind că Împărăția lui Iehova și justificarea numelui Său prin această Împărăție erau mult mai importante decât mântuirea omului și că asemenea chestiuni au fost cauza pentru care El a suferit din mâna demonilor și a agenților lor religioși de pe pământ.

³⁴ Răbdând astfel aceste suferințe pentru numele și Împărăția lui Dumnezeu, fără să comită păcatul răscoalei împotriva lui Dumnezeu și fără să-și ruineze integritatea, Isus a lăsat exemplul potrivit pentru toți urmașii Săi care vor fi asociați cu El în Împărăție. Suferința pentru orice altă cauză ar fi fără efect înaintea lui Dumnezeu, adică nu i-ar permite celui care suferă astfel să aibă o parte cu Isus Cristos în justificarea numelui Tatălui Său. Chestiunea Împărăției hotărăște care trebuie să fie sau ce constituie „multele necazuri” prin care cei ce calcă pe urmele lui Cristos trebuie să „între în Împărăția lui Dumnezeu” – Fap. 14:22.

³⁵ Suferința pentru păcatele moștenite de la rebelul Adam sau pentru păcatele comise individual nu are nici o parte în a dovedi pe cineva demn pentru Împărăție. De aceea, Petru zice: „Pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre” (1Pet. 2:24,25). Acel mare Păstor și Supraveghetor la care se întorc aceste oi rătăcite și suferinde de păcat este Iehova. La El aduce înapoi Păstorul cel Bun Isus Cristos oile din „turma mică”, iar acum și pe „alte oi”. Pe toți aceștia Diavolul cu religia lui încearcă să-i îndepărteze și să-i țină departe de Iehova, marele Îngrijitor al sufletelor. Toate aceste „oi” nu mai pot trăi pentru păcat, ceea ce înseamnă a fi prieteni ai acestei lumi și a lua parte la calea ei de acțiune de opoziție față de Dumnezeu și Împărăția Sa. „Oile” trebuie să trăiască pentru dreptate, dreptatea Lumii Noi sub Împărăția lui Dumnezeu, ca ei să-și păstreze integritatea prin iubirea dreptății și să-l dovedească pe Diavol un mincinos. O astfel de dreptate înseamnă a face faptele dreptății potrivit exemplului lui Isus; aceasta înseamnă a „păzi poruncile lui Dumnezeu” pentru a fi martorul Său și pentru a lua astfel parte la „mărturia lui Isus Cristos”. Făcând așa, ei vor suferi așa cum a suferit Isus Cristos și din aceleași motive; îndurarea unei astfel de suferințe este plăcută lui Dumnezeu ca fiind în justificarea numelui Său – Mat. 5:10-12.

Familia în criză

³⁶ Prezicând stările de lucruri în decursul timpului de criză mondială la sfârșitul domniei lui Satan, Isus a spus că mesajul despre prezența și Împărăția Lui va cauza o despărțire în relațiile de familie. De aceea, apostolul Său Petru, scriind sub călăuzire și inspirație divină, pentru zilele noastre, arată că încercarea devotamentului față de Împărăție și a integrității față de Dumnezeu va veni și asupra femeilor, ca și asupra bărbaților și că femeile, ca și bărbații, trebuie să fie martore credincioase pentru Iehova și Regele Lui. „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea [comportamentul] nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai, curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” – 1Pet. 3:1-4.

³⁷ Soțiile bărbaților necredincioși trebuie să-și îndeplinească datoriile de gospodine atâta timp cât bărbații lor sunt mulțumiți să locuiască împreună cu ele. Apostolul Pavel adaugă: „Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta fratele sau sora nu sunt legați; Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace”. (1Cor. 7:15). Cuvintele lui Petru nu spun sau nu dau de înțeles că soția care este o martoră a lui Iehova să nu mărturisească bărbatului ei prin cuvânt, atâta timp cât o poate face și atâta timp cât el acceptă. Dar dacă el refuză, atunci ea să-și lase exemplul de devotament neclintit față de Iehova și Împărăția Lui să mărturisească și să-și exercite puterea față de bărbat. „Felul vostru de trai curat” înseamnă a nu avea prietenie cu lumea necurată și a se păzi nepătate de ea, din pricina fricii de Atotputernicul Dumnezeu – Iac. 1:27; 4:4.

³⁸ Soțiile creștine nu sunt instruite să umble neîmbrăcate, fără „îmbrăcarea hainelor”, ci apostolul Petru vrea să spună ca ele să nu se împodobească numai cu lucrurile materiale cu care Dumnezeu a îmbrăcat acest pământ și să neglijeze principala podoabă care trebuie să corespundă

nu înaintea unei creaturi, a unui bărbat, ci „înaintea lui Dumnezeu”. În timp ce ele prezintă sau s-ar cuveni să prezinte o înfățișare exterioară decentă în ceea ce privește persoana și veșmintele, nu podoaba exterioară spre a atrage ochiul creaturilor umane pentru admirație este lucrul pentru care ele se străduiesc, ci pentru că printr-o înfățișare exterioară necuviincioasă ele nu pot reflecta mesajul pe care îl duc și efectul acestuia în viața purtătoarelor mesajului. În inimile lor ele au ceva pe care împodobirea exterioară nu-l poate pune niciodată în sau asupra creaturilor lumii, anume, „omul ascuns al inimii”. Inima sau afecțiunea lor care le mișcă la acțiune este pentru Împărăție. Ceea ce au ele și pentru care trăiesc este Împărăția lui Iehova prin Cristos.

³⁹ Ele nu păstrează ascuns în inimă acest eu consacrat al devotamentului Împărăției, fără nici un beneficiu pentru nimeni din afară, din întunericul acestei crize mondiale. Este scris: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: Oricine crede în El nu va fi dat de rușine [să-L mărturisească]”. (Rom. 10:10,11). De aceea, ele iau parte la lucrarea de mărturie la toate națiunile și astfel mărturisesc pe Domnul Dumnezeu și pe Regele Său și arată ce este în inimile lor. (Ioel 2:28). Numai printr-o astfel de mărturisire și luând asupra lor înfățișarea unui martor pentru gloriosul Iehova și minunatul Său Rege, se identifică ele ca ambasadoare și reprezentante ale Guvernului Drept al Lumii Noi, „lumea fără sfârșit”.

⁴⁰ Fiind supuse unui bărbat care nu ascultă cuvântul, nu înseamnă că ele renunță la supunerea lor față de voia lui Dumnezeu de a fi un martor al lui Iehova. Dar dacă ele sunt făcute să rabde suferințe din mâna unui astfel de bărbat pentru că se angajează în lucrarea de mărturie în ascultare de porunca lui Dumnezeu, atunci ele să le poarte cu „un duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Ele nu se angajează în controverse inutile, ci consimt să sufere batjocuri nu numai din mâna dușmanilor din afară, ci și din mâna împotrivitorilor din familie. Continuarea lor de a-L servi pe Iehova, în ciuda suferinței, vorbește mai tare decât niște simple cuvinte și reduce la tăcere controversa.

⁴¹ „Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-ați făcut voi dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva”. (1Pet. 3:5,6). Supunerea unor astfel de „femei sfinte” a ilustrat supunerea creștinilor față de domnia Teocratică, deoarece aceste femei au fost alături de bărbați devotați lui Iehova Dumnezeu și scopului Său, și nu de bărbați neascultători de cuvântul promisiunii lui Dumnezeu și de poruncile Sale. Avraam a fost folosit ca un tip al lui Iehova Dumnezeu, Tatăl care dă naștere Sămânței în care vor fi binecuvântate toate familiile credincioase ale pământului; „care Sămânță este Cristos” – Gal 3:8,16.

⁴² Sara, de asemenea, a crezut promisiunea lui Dumnezeu și a exercitat credință în puterea Lui. Prin urmare, la o vârstă extrem de înaintată, prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, ea a devenit mamă, mama unicului său fiu, Isaac, iar acest Isaac a fost folosit pentru a-L ilustra pe Isus Cristos. (Rom. 4:19,20; Evr. 11:11,12). De aceea, Sara însăși a fost folosită pentru a ilustra pe *femeia* lui Dumnezeu, adică pe organizația Lui, Sion, Ierusalimul ceresc, care dă naștere Sămânței care va binecuvânta toate națiunile care se întorc la Iehova. Faptul că Sara îl numea pe Avraam „domn” nu arată numai că bărbatul este capul femeii (1Cor. 11:3), ci arată mai degrabă că organizația lui Iehova, inclusiv Isus Cristos, recunoaște și se supune lui Iehova Dumnezeu ca „Domn”, Cel Suprem, Marele Teocrat.

⁴³ Acele femei care urmează exemplul Mai Marii Sara, „ale cărei fiice v-ați făcut voi, dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva”, sunt femei creștine care sunt născute de spiritul sau puterea lui Dumnezeu și care au devenit copii credincioși ai organizației Sale, Sion. Soțul Sarei, Avraam, a fost un martor pentru Iehova, a părăsit lumea veche și a privit înainte spre dreapta Lume Nouă și a servit scopul lui Iehova în interesul ei. Sara s-a supus lui Avraam în această cale de acțiune și a cooperat cu el în a fi o martoră pentru Dumnezeu și a servi interesele Lumii Noi. Ea a făcut aceasta nu fiindu-i groază de oameni, ci urmându-l pe Avraam oriunde îl conducea Iehova Dumnezeu. În felul acesta pot coopera bine femeile creștine cu bărbații credincioși în

lucrarea de mărturie pentru Iehova. Dar, indiferent ce este bărbatul, ele ar trebui să se arate ca fiind din organizația lui Dumnezeu („Sara”), prin faptul că sunt supuse Mai Marelui Avraam în sfințenia devotamentului față de El și față de Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos. Ele se vor împodobi cu identitatea unui martor al lui Iehova, angajându-se în vestirea numelui și a Împărăției Sale pe întreg pământul și astfel să se dovedească „împreună lucrători cu Dumnezeu”, Mai Marele Avraam (1Cor. 3:9; 2Cor. 6:1). Iubirea lor perfectă pentru Dumnezeu va îndepărta toată teama care împiedică serviciul lui Dumnezeu. Ea le va încuraja să pună mărturie în această zi a judecării și să rabde în serviciul Cuvântului lui Dumnezeu – 1Ioan 4:17,18.

⁴⁴ „Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre”. (1Pet. 3:7). Aceasta este în armonie cu sfatul din Efeseni 5:21-33. Foarte favorizate sunt acele familii în care sabia Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la Regele și Împărăția lui Iehova, n-a despărțit unitatea celor aflați în relații naturale în acest timp al crizei mondiale. Încercarea integrității lor va veni din altă parte și să fim siguri că va veni. Toți care caută să câștige prețiosul dar al vieții veșnice prin justificarea și serviciul lui Dumnezeu, să caute să se ajute unii pe alții să-l câștige, în justificarea numelui lui Iehova. Cei mai tari să se gândească și să-i ajute și pe cei mai slabi, ca și aceștia să devină tari pentru „a-și purta fiecare sarcina” față de Domnul Dumnezeu.

⁴⁵ Această unitate indivizibilă și acest ajutor iubitor să fie adevărate mai ales la „casa credinței”, unde relația unul cu altul se bazează pe credință și credincioșie față de Dumnezeu și față de Isus Cristos. În felul acesta membrii acesteia nu vor fi împiedicați să primească răspuns la rugăciunile lor, pentru ca harul lui Dumnezeu să dăinuiască, indiferent ce ar veni și, trecând prin toate, să-și mențină integritatea față de El pentru justificarea Sa.

Întrebări pentru studiu

1. În această criză mondială care se agravează, cine și ce va supraviețui sau va răbda și va trăi în lumea nouă, așa cum este arătat în Biblie?

2. Prin ce este scoasă la iveală mai clar opoziția mondială față de Iehova Dumnezeu? În felul acesta, mai ales cine se dovedește a fi pe primul loc în această opoziție și mincinoși în ce privește mărturisirea iubirii?

3. Cum a fost afectată „creștinătatea” în același fel ca evreii, când Fiul lui Iehova a venit prima dată și a apărut printre oameni?

4. Cum a avertizat Isus că va fi așa și ce relații diferite au fost afectate prin vestirea Sa despre numele și Împărăția lui Dumnezeu?

5. Cum n-au dovedit fals sau n-au schimbat adevărul cuvintelor lui Cristos trecerea celor nouăsprezece secole de atunci și cum arată profeția Lui despre „sfârșitul lumii” că va fi așa?

6. Ce avertisment anterior a dat Isus referitor la opoziția, despărțirea și ura din pricina numelui Său și ce arată că „din pricina numelui” nu se referă numai la numele Său?

7. În ce privește ura „din pricina numelui Meu” ce înseamnă de fapt numele și ce „nume” i-a dat Dumnezeu Fiului Său în timpul înălțării Sale la cer?

8. a) De ce religioniștii, în ciuda tuturor exprimărilor și gesturilor lor exterioare, nu mărturisesc în realitate și nu-și pleacă genunchiul în numele lui Isus și spre slava lui Dumnezeu? b) Prin urmare, ce vor trebui să recunoască toți cei care vor obține viață în Lumea Nouă și cum?

9. a) Ce despărțire la sfârșitul lumii a prezis Isus? Cine va fi responsabil pentru ea? b) Ce a adus Isus religiei la prima Sa venire, ce anunț și-a trimis El discipolii să facă și de ce?

10. În același mod, ce instrument folosește Domnul Isus pentru a despărți oamenii în „oi” și „capre” și cum adună El toate națiunile înaintea Lui la acest sfârșit?

11. Ce dovedește că toate națiunile au luat cunoștință de mesajul despre Împărăția și răzburarea lui Iehova și ce legături influențează lucrarea de despărțire?

12. a) Potrivit cărei reguli declarate se aplică mai ales de la 1914 prima epistolă a lui Petru și cui a fost adresată epistola în mod direct? b) În ce sens sunt aceștia „străini și călători” și „împrăștiati” și cine se asociază astăzi cu ei în această poziție?

13. În zilele lui Petru, ce acțiune a luat națiunea lui față de Piatra Aleasă a lui Iehova pusă în Sion, cum a acționat o rămășiță și a venit în relație cu templul lui Dumnezeu?

14. Pe cine a cercetat atunci Iehova Dumnezeu și cum? De ce le-a scris apostolul Petru credincioșilor în ce privește relația lor cu alții?

15. De ce relatarea lui Petru despre refuzarea de către națiunea evreiască a Regelui lui Iehova a fost de asemenea profetică?

16. Cum a preumbrit Israelul necredincios, cu oportunitățile lui pentru Împărăție, „creștinătatea” și cum s-a manifestat o rămășiță în ambele cazuri?

17. a) De ce cuvintele lui Petru despre acest subiect se dovedesc acum oportune pentru rămășița lui Dumnezeu și pentru „alte oi”? b) Care era atunci situația multor credincioși creștini cu privire la libertatea personală de a propovădui Împărăția; prin urmare, ce întrebări s-au ridicat atunci și se ridică și acum din cauza unei astfel de situații?

18. a) De ce obiectează liderii sindicatelor muncitorești cu privire la scrierile apostolilor? b) De ce apostolii nu puteau fi apărători ai sindicatelor muncitorești și de ce nu este treaba acestor sindicaliști și a altor oameni lumești să aducă astfel de critici?

19. a) Care este principala lucrare a creștinului aflat acum pe pământ și schimbă situația, în ce privește timpul pentru o astfel de lucrare, chemarea și însărcinarea sa? b) Atunci, asupra înțelegerii căror cuvinte ale lui Petru, despre supunerea servilor față de stăpâni, aruncă aceasta lumină?

20. a) Ce semnifică aici cuvintele „servi” și „stăpâni”? b) Deși „supuși ... cu toată frica”, ce teamă ar fi nepotrivit să manifeste „servii” față de „stăpâni”?

21. Atunci, ce înseamnă: „fiți supuși stăpânilor voștri cu toată frica”?

22. Ce cuvinte de instruire despre același subiect dă apostolul Pavel și care este scopul unei astfel de supuneri față de stăpâni?

23. În ce fel sunt unii stăpâni „capricioși”, sau „greu de mulțumit” de creștini, numai în chestiunea muncii fizice lumești sau și altfel?

24. Când suferă și când nu suferă un angajat pe nedrept „pentru cugetul lui față de Dumnezeu”, suferind cu răbdare?

25. Potrivit cazului lui Isus ca tâmplar până la vârsta de treizeci de ani, de ce pedepsele primite de un creștin de la patronul său numai pentru că este un angajat, n-ar putea fi suferințele la care a fost chemat creștinul?

26. Până la timpul botezului Său, a suferit Isus deoarece „n-a făcut păcat”? Prin urmare, dacă cineva este un muncitor sau angajat ireproșabil și productiv, aceasta înseamnă totul ca el să fie un creștin?

27. Începând cu ce cale de acțiune au început suferințele lui Isus și cu ce întrebări, în ce privește suferința, se confruntă urmașii Lui?

28. Atunci, ce adevăr reiese în ce privește motivul sau cauza pentru care, sau din pricina căreia, a suferit și a răbdat Isus Cristos?

29. Cine a fost cel care a forțat chestiunea stăpânirii universale înaintea întregii creații și din pricina cărei ambiții?

30. Cum a continuat Satan să-și realizeze ambiția atât pe pământ, cât și în cer și ce provocare i-a făcut el atunci lui Dumnezeu, care-i privește pe oamenii de pe pământ?

31. De ce promisiunea lui Iehova din Eden I-a cerut să-Și trimită pe pământ singurul Fiu născut pentru a suferi?

32. a) Pentru a dovedi ce fapt trebuia să fie permis ca Isus să sufere? b) De ce suferințele lui Isus nu puteau fi pentru ștergerea păcatului omenirii; prin urmare, pentru ce trebuia El să sufere?

33. Începând de la botez și până la moartea Sa, ce activități publice ale lui Isus și ce consecințe finale ale acestora au dovedit chestiunea pentru care El a suferit și a murit?

34. Cum arată acest exemplu lăsat de Isus prin care suferințe se împărtășește cineva de justificarea numelui lui Dumnezeu și intră în Împărăție?

35. a) Cine este „Păstorul și episcopul sufletelor voastre” la care oile sunt aduse înapoi? b) De ce „oile” nu pot trăi pentru păcat și care sunt faptele dreptății pe care ei trebuie să le facă de acum încolo?

36. În afară de relația angajat-patron, ce alte relații a arătat Petru că vor suferi despărțiri din pricina mesajului Împărăției; prin urmare ce instruire a dat el femeilor?

37. Ce datorii potrivite trebuie să îndeplinească soțiile creștine și cum să mărturisească ele bărbaților prin cuvânt și prin „felul de trai curat”?

38. În ce sens sau pentru care scop soțiile nu se vor încuraja în purtarea „podoabelor de afară”, și ce este „omul ascuns al inimii” care ar trebui să fie podoaba lor?

39. De ce și cum trebuie să se manifeste acest „om ascuns al inimii”?

40. Atunci, în ce sens trebuie să fie ele supuse bărbaților lor și cum și de ce manifestă ele „un duh blând și liniștit”?

41. Ce ilustrează acum supunerea „femeilor sfinte” din vechime față de bărbați asemenea lui Avraam?

42. Prin urmare, pe cine a ilustrat Sara și ce a arătat sau a demonstrat pentru instruirea noastră faptul că ea îl numea pe Avraam „domn”?

43. Cine sunt „fiicele” care urmează exemplul Sarei și cum fac ele bine, asemenea ei, „fără să vă temeți de ceva”?

44. Care ar trebui să fie efortul tuturor familiilor în care nu s-a cauzat nici o despărțire de către „sabia” Cuvântului lui Dumnezeu și în care se află membrii mai slabi, toți fiind „împreună moștenitori ai harului vieții”?

45. Mai ales unde să fie adevărate această unitate și acest ajutor și cum vor fi astfel afectate rugăciunile lor?

SE DESCHIDE COLEGIUL BIBLIC WATCHTOWER

1 Februarie a marcat deschiderea Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere, situat la nouă mile nord de Ithaca, New York, pe platoul aflat la est de minunatul lac Cayuga. La serbarea de dedicare au fost prezenți întregul corp studentesc de o sută de servi ordinați pe deplin ai evangheliei, precum și funcționari ai Turnului de Veghere, corpul profesoral și oaspeți invitați. Fix la ora 8 a.m. președintele Turnului de Veghere N. H. Knorr, care este și președinte al Colegiului, a urcat pe podiumul din sala principală de întruniri din clădirea centrală a colegiului, Gilead. După o scurtă rugăciune către Iehova Dumnezeu printr-unul din membrii corpului profesoral, președintele Knorr a rostit cuvântarea de bun venit și de dedicare, care a durat 30 de minute. Din cauza importanței acesteia, *Turnul de Veghere* publică întreaga cuvântare după acest anunț.

Fratele Knorr l-a prezentat apoi pe vicepreședintele Societății. Fiind și juristul Societății, vicepreședintele a vorbit în mod potrivit timp de zece minute despre scopul colegiului în relația lui față de legea lui Dumnezeu ca supremă și legile numeroaselor țări în care vor fi trimiși absolvenții.

Apoi a vorbit secretarul-casier al Societății. Ținând pasul cu serviciul său special în timpul administrațiilor succesive a celor trei președinți ai Societății, acest frate în vârstă a accentuat îngrijirea Domnului față de acest colegiu în ce privește finanțarea și susținerea lui, fără costuri din partea studenților.

A urmat unul din directorii corporației de la New York, arătând că se ținea pasul cu timpul potrivit al lui Dumnezeu prin înființarea colegiului atunci și că acesta era un semn vizibil al apropierii bătăliei Armaghedonului.

Apoi fratele Knorr i-a prezentat pe cei patru instructori ce constituie corpul profesoral și care sunt de asemenea reprezentanți ai Societății. Fiecare predă câte două obiecte de studiu. Alte câteva observații oportune și fratele Knorr a încheiat adunarea cu rugăciune. Zece minute mai târziu, la ora 9:35 a.m., clopoțelul suna cu toți studenții și instructorii la locurile lor în clasele respective.

În decursul zilei președintele și directorii au inspectat diferitele clase în timpul cursurilor. Sunt opt ore de instruire pe zi, cinci zile pe săptămână. Instructorii au folosit orele de deschidere a cursurilor în special pentru a le schița studenților cursurile de studiu care vor continua cinci luni, împărțite în două semestre.

INSTRUIREA ÎN COLEGIU

[Cuvântarea de deschidere rostită de președintele Turnului de Veghere corpului studențesc adunat și oaspeților invitați]

În mijlocul războiului global care devastează acum multe părți ale pământului, multe instituții de învățământ au fost obligate să se închidă. Astăzi, 1 februarie 1943, noi cei adunați aici, suntem privilegiați să fim martori la deschiderea Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere în această minunată parte a statului New York. Nu este meritul nici unui om că acest lucru are loc. Iehova Dumnezeu s-a îngrijit de această țară și de această clădire numită „Gilead” pentru scopul Său. Lui Îi dăm toate mulțumirile și lauda. În îndeplinirea scopului Său de a-și avea numele vestit pe întreg pământul, înainte ca El să-și arate puterea asupra dușmanului, se pare că mai sunt multe de făcut de către martorii Săi pe pământ. (Ex. 9:16). Acest colegiu este o milostivă îngrijire a lui Iehova în acest scop, căci aici servii ordinați ai evangheliei vor fi echipați și instruiți pentru un serviciu special. Ne rugăm ca acest loc să fie folosit întotdeauna spre gloria numelui Său și în justificarea lui.

Voi toți „servii Dumnezeului Cel Prea Înalt, care sunteți deja reprezentanți ai Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere pe teren de cel puțin doi ani, ați demonstrat abilitate și ați manifestat credincioșie în această privință. Fiind îndeplinite și alte cerințe, voi ați fost aleși de Societate și ați fost aduși aici pe cheltuiala ei pentru a studia și pentru a vă echipa pentru lucrarea care stă înainte. Venind aici din serviciul cu timp integral al Împărăției din toate părțile Statelor Unite, voi sunteți într-adevăr bine veniți, deoarece voi ați venit la Gilead pentru că aveți pe primul loc în minte scopul lui Iehova de a-și justifica numele prin Guvernul Său drept sub Cristos, Teocrația.

Cuvântul „colegiu” apare în înregistrarea Bibliiei la 2Regi 22:14 și 2Cronici 34:22, în legătură cu Teocrația tipică de peste izraeliți. Acesta se afla în cetatea capitală Ierusalim. Cuvântul „colegiu” este tradus aici din cuvântul ebraic „mishneh”, care înseamnă literal „dublare sau repetare”. Dacă acest cuvânt de aici înseamnă o instituție de învățământ unde locuia profetesa Hulda, atunci acesta marchează „colegiul” ca un loc unde se repeta instruirea pe teme speciale, dar într-un mod avansat și mai intensificat, astfel încât să crească familiaritatea, capacitatea și eficiența celui care studia acolo și astfel să-i dubleze abilitatea. Aceasta este o instituție secundară, deci mai avansată decât una primară. Într-adevăr, o astfel de instituție este Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere, ea fiind numită astfel deoarece este condusă și susținută de, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere Inc. din New York și corpul profesoral de instructori ai colegiului este alcătuit din servi ordinați, care sunt reprezentanți ai Societății. Deși

este înregistrată potrivit legii țării ca o „instituție religioasă”, ea este în realitate un colegiu creștin pentru instruire din Biblie.

Numele „Gilead”, care marchează clădirea principală a instituției este semnificativ. Acesta înseamnă „movila mărturiei”. Prima dată când un loc a fost numit „Gilead” a fost atunci când Iacov a adunat o grămadă mare de pietre și a numit-o „Gilead”. Acolo, socrul său Laban i-a zis: „Movila aceasta să slujească azi de mărturie între mine și tine!” „De aceea i-au pus numele Galed [Gilead]. Se mai numește și Mițpa (Veghere) pentru că Laban a zis: „DOMNUL să vegheze asupra mea și asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul”. (Gen. 31:48,49). Acolo movila mărturiei a fost făcută din pietre, simbolizând un legământ între Iacov și Laban. Iacov servise pe Laban pentru a primi în căsătorie pe cele două fiice ale lui Laban și el a părăsit Siria pentru a nu se mai întoarce niciodată acolo; această movilă a mărturiei era mărturia unei înțelegeri că Laban nu va trece în teritoriul lui Iacov și nici Iacov nu va trece la Laban pentru a face rău.

Mai târziu la *Gilead* și în *Mițpa* (însemnând „Turnul de Veghere”) și-a adunat Iefta trupele, a început să-i alunge pe amoniți și a câștigat lupta pentru dreptul izraeliților de a se închina lui Iehova Dumnezeu în spirit și adevăr. Martorii lui Iehova sunt angajați acum într-o luptă asemănătoare împotriva forțelor totalitare năvălitoare.

Acum doi ani această clădire a fost numită „Gilead”. Astăzi o vedem fiind folosită în pregătirea serviciilor care, prin harul Domnului, vor alcătui în toate părțile lumii o MOVILĂ A MĂRTURIEI pentru Împărăție și pentru justificarea numelui lui Iehova.

Acesta este un colegiu de învățământ la cel mai înalt nivel, de învățământ teocratic referitor la Dumnezeul Cel Prea Înalt Iehova, la organizația Sa capitală sub Cristos și la funcționarea părții ei vizibile aflată acum pe pământ. Deci el nu este un colegiu de așa-numit „învățământ superior” potrivit standardelor acestei lumi. Fariseii și cărturarii evrei din zilele lui Isus erau cei care aveau „studii superioare” lumești și care îi considerau pe apostolii lui Cristos ca „neînvățați și ignoranți”. Așa se spune în Fapte 4:13: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând [ignoranți]; și au priceput că fuseseră cu Isus.”

Cuvântul „neînvățați” din acest text înseamnă, potrivit textului grecesc, că Petru și Ioan erau ignoranți în ce privește textul ebraic al Scripturilor, dar ei erau foarte pricepuți în Cuvântul lui Dumnezeu. Limba obișnuită a izraeliților din acel timp era aramaica și apostolii studiau Scripturile în acea limbă, cunoșteau profețiile și, mai presus de orice, cunoșteau învățăturile Domnului lor Isus Cristos.

Cuvântul „ignoranți”, așa cum este folosit mai sus, vine din cuvântul grecesc „idiotes”. În acel timp el avea însemnătatea de „om obișnuit”, opusul omului cu putere, cu educație sau cu învățătură. Acesta era o persoană necalificată sau neinstruită.

Apostolul Pavel folosește cuvântul „idiotes” la 2Corinteni 11:6, când recunoaște că era posibil ca el să nu fi folosit cea mai bună vorbire în exprimarea lui din Cuvântul Domnului, deși el nu era un om ignorant. El zice: „Chiar dacă sunt un necioplit [*idiotes*] în vorbire, nu sunt însă și în cunoștință”. Aici este arătat că vorbirea lui Pavel se poate să nu fi fost în greaca clasică, teologică sau academică, dar este de înțeles că ea exprima adevărul. Cei cu „studii superioare” lumești se poate să-l fi crezut „necioplit”, dar în ce privește cunoștința sa din Scripturi, Pavel spune că el nu era „necioplit” sau ignorant. Înțelegerea voinței și a Cuvântului lui Dumnezeu Pavel o avea de la Iehova și el era un excelent prezentator al adevărului.

Oamenii din toate părțile pământului vă pot considera pe voi, servii Domnului, care sunteți acum studenți la acest colegiu, ca ignoranți și neînvățați în limbile clasice sau „moarte”, sau în alte lucruri ale acestei lumi în care se poate să nu fiți calificați, dar există un singur lucru în care veți fi eficienți, foarte pricepuți și pe care veți ști cum să-l folosiți, și acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, acest colegiu nu este pentru a vă face să apăreți înaintea oamenilor ca oameni foarte învățați, ci pentru a vă face să fiți bărbați și femei care vor fi recunoscuți în lume ca

unii care au „fost cu Isus”. (Fap. 4:13). Ei vor observa încrederea, curajul, îndrăzneala, înțelegerea clară și stăruința voastră în propovăduirea „acestei evanghelii a Împărăției”.

Voi aveți o parte în marea controversă, prin urmare veți fi sub privirea cercetătoare a lumii. Dumnezeu vostru, Iehova, are o controversă ce trebuie rezolvată. El va rezolva curând această controversă. Diavolul se luptă cu disperare pentru stăpânirea universală. El nu va avea niciodată succes. La scurt timp după crearea omului, Lucifer a plănuit să preia controlul deplin al lumii. Provocarea pe care el a făcut-o atunci a fost că Dumnezeu nu putea pune pe pământ oameni care să-și păstreze integritatea sub apăsare. Această acuzație falsă a fost deja dovedită ca o minciună. De-a lungul secolelor martorii credincioși ai lui Iehova au înfruntat cu curaj toate batjocurile nelegiuite aduse împotriva lor prin organizația Diavolului, văzută și nevăzută. Acum Diavolul încearcă să consolideze puterile conducătoare pentru a realiza stăpânirea mondială printr-o „nouă ordine mondială”, religia fiind în mod fundamental mâna călăuzitoare.

Singurii oameni care sunt astăzi cu totul pentru Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei, sunt cei care au făcut legământ de a face voia lui Iehova și care o fac. Diavolul i-ar șterge pe aceștia de pe fața pământului, dacă ar fi posibil. El a depus toate eforturile pentru a-i distruge pe martorii lui Iehova și continuă să facă așa. Întrebarea cine va rămâne pe acest pământ va fi rezolvată în cele din urmă, nu prea departe de timpul în care ne aflăm noi acum. Diavolul este cu totul conștient că nu mai este loc pentru el în cer, deoarece a fost alungat de acolo. Împărăția lui Dumnezeu a început și este aici pentru a rămâne. Iehova este suprem!

Mărturia

Pentru ca oamenii de pe pământ să audă și să știe despre această mare chestiune și să ia poziție, Iehova și-a trimis martorii de la un capăt la celălalt al pământului pentru a vesti Împărăția Sa și pentru a anunța pe Regele Lui. Cei care au o ureche ascultătoare sunt invitați să vină sub domnia Guvernului Său. Isus Cristos, „Martorul Credincios și Adevărat” S-a dovedit demn să fie Rege numit. Mai mult decât atât, din iubirea lui Dumnezeu, iudeii și neamurile au fost invitați să fie împreună moștenitori cu Cristos și să aibă parte de Împărăția Sa cerească. Și aceștia trebuie să se dovedească mai întâi credincioși pe pământ și să ia parte la justificarea numelui lui Iehova, păstrându-și integritatea față de El. Pe pământ, sub această Împărăție, vor fi „copiii Regelui”. Și aceștia îl vor fi dovedit pe Diavol mincinos și vor primi viață veșnică din pricina devotamentului și a credincioșiei lor față de Rege.

Așa a orbit religia mințile tuturor creaturilor încât este aproape imposibil ca ei să aprecieze și să accepte adevărul. Cineva trebuie să-i ajute. Așa cum este scris la Romani 10:13-15: „Fiindcă ‘oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit’. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: ‘Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc evanghelia!’” De aceea, porunca lui Dumnezeu către martorii Săi: ‘Această evanghelie a Împărăției trebuie să fie propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie’ (Mat. 24:14). Această evanghelie a Împărăției întemeiate în 1914 este propovăduită în lung și-n lat, mai ales în ultimii douăzeci de ani și continuă în ciuda celor mai mari obstacole. Diavolul a pornit să-i nimicească pe martorii lui Iehova, deoarece ei sunt singurii pentru Teocrație și pe care el îi poate ataca acum. Pe măsură ce ne apropiem de bătălia finală, Satan își manevrează întreaga organizație în încercarea de a-i „prinde” pe martorii lui Iehova și de a-i împiedica pe oamenii cu bunăvoință să fugă la „muntele sfânt”, Împărăția lui Dumnezeu. Indiferent de asuprirea, persecuția, gratiile închisorilor sau de acțiunea gloatelor din organizația Diavolului, martorii credincioși ai lui Dumnezeu nu se vor retrage, ci își pun încrederea în Iehova, Cel Suprem și vor rămâne tari chiar până la moarte. Prin harul cel ceresc, lor nu le vor slăbi mâinile în aceste zile dureroase, deoarece deviza lor este „totul pentru chestiunea de discuție!”

Înainte ca această chestiune să fie rezolvată în cele din urmă, oamenii care vor supraviețui Armagedonului și care vor popula acest pământ pentru totdeauna trebuie să audă și să ia poziție pentru Împărăție. Multe milioane de oameni încă nu au auzit. Asupra fiecărui martor al lui Iehova cade responsabilitatea de a se îngriji, cu voia lui Dumnezeu, ca acestor oameni din lume să li se ofere ocazia favorabilă de a auzi. Dacă ei ascultă, vor fi binecuvântați. Dacă ei nu au o ureche ascultătoare, vor merge în nimicire împreună cu organizația Diavolului la Armagedon.

Scopul colegiului

Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere a fost înființat exclusiv cu scopul de a instrui bărbați și femei pentru a fi servi mai eficienți ai Domnului în anumite domenii. Aceasta este în deplină armonie cu statutul Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, Inc., care declară: „Scopurile sale legale sunt scopuri caritabile, binevoitoare, științifice, istorice, literare și religioase, cu scopul de a ține și a conduce cursuri de instruire gratuită a bărbaților și femeilor în săli și prin poștă, din Biblie, literatura și istoria biblică, pentru învățatură, instruire și pregătire gratuită a bărbaților și femeilor ca învățători, lectori ai Bibliei și predicatori ai evangheliei și pentru a se îngriji de o casă, un loc, o clădire sau clădiri pentru cazarea, adăpostirea și întreținerea acestor studenți, lectori, învățători și servi, pentru a le oferi gratuit acestora masă și cazare potrivite, pentru a pregăti, sprijini, menține și trimite în numeroase părți ale lumii misionari, învățători și instructori religioși în Biblie și literatura biblică, pentru închinare religioasă publică și cu scopul publicării și distribuirii de Biblii și literatură religioasă și biblică...”

Prin urmare, studenții colegiului vor fi instruiți chiar pentru această lucrare. Instrumentul principal pe care Domnul l-a dat servilor Săi ca să-I facă de cunoscut scopul și să combată pe împotrivoritori este „sabia spiritului, care este sabia lui Dumnezeu”. Martorii lui Iehova știu cum să folosească Cuvântul lui Dumnezeu în mod eficient; acest lucru este dovedit prin urletele de furie ale susținătorilor tradițiilor păgâne religioase. Un preot catolic, scriind în numărul din ianuarie al revistei *Columbia*, deplânge incapacitatea „populației catolice” de a face așa cum fac martorii lui Iehova și zice: „Ei își cunosc doctrina. Ei pot vorbi despre ea ore întregi. Pot spune pe de rost texte din Scriptură. Sunt pregătiți să facă față obiecțiilor. ... Este adevărat că ‘răspunsurile’ la obiecții îți taie răsuflarea”.

Înțeleptul aduce în atenția noastră că „Inima celui neprihănit se gândește ce să răspundă, dar gura celor răi împrășcă răutăți”. (Prov. 15:28). Apostolul Petru ne dă un sfat asemănător, zicând: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Cristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă”. (1Pet. 3:15). Toți din poporul Domnului trebuie să facă aceste lucruri menționate în Proverbe și epistola lui Petru. Ei trebuie să studieze pentru a se arăta aprobați înaintea lui Dumnezeu, lucrători care împart drept Cuvântul adevărului – 2Tim. 2:15.

În cazul vostru, vouă vi se dă o pregătire suplimentară pentru o lucrare asemănătoare cu cea a apostolului Pavel, cu cea a lui Marcu, Timotei și alții, care au călătorit în toate colțurile imperiului roman, vestind mesajul Împărăției. Ei au trebuit să fie întăriți în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au trebuit să aibă o cunoștință exactă a scopurilor Sale. În multe locuri ei au trebuit să țină piept celor mari și puternici ai acestei lumi. Soarta voastră poate să fie aceeași; și în aceasta Dumnezeu va fi tăria voastră.

Există multe locuri unde mărturia despre Împărăție nu s-a pus în mare măsură. Oamenii care trăiesc în aceste locuri se află în întuneric, ținuți acolo de religie. În câteva din aceste țări unde există câțiva martori s-a observat că oamenii cu bunăvoință ascultă cu dragă inimă și s-ar asocia cu organizația Domnului dacă ar fi instruiți în mod potrivit. Ar trebui să fie mai multe sute și mii la care s-ar putea ajunge dacă ar fi mai mulți lucrători pe teren. Prin harul Domnului vor fi mai mulți.

NU este scopul acestui colegiu să vă echipeze pentru a fi servi ordinați. Voi sunteți deja servi și sunteți activi în serviciu de mulți ani. Aceasta este o cerință pentru intrarea în acest colegiu. Voi v-ați primit ordinarea de la Iehova Dumnezeu. Din pricina faptelor voastre, a activității voastre credincioase și a luptei ca buni soldați, voi v-ați dovedit ordinarea și Societatea vă recunoaște ca servi ordinați. Cursul de studiu din colegiu este pentru scopul exclusiv de a vă pregăti să fiți servi mai capabili în teritoriile în care mergeți. Programa voastră de studii de aici, conduse de instructori aleși și competenți, va cuprinde un curs de aritmetică, instrucțiuni de expediere și folosire a rapoartelor și formularelor Societății; modul de comportare cu funcționarii guvernului; legea internațională; un curs de engleză și gramatică pentru a vă îmbunătăți cunoștințele în această privință, astfel încât să fiți capabili să prezentați evanghelia Împărăției într-un mod lăudabil. De asemenea, veți fi învățați noțiunile de bază ale limbilor străine necesare care vă vor face capabili să stăpâniți repede limba când veți ajunge în regiunile în care veți fi trimiși. Ca studenți, voi veți obține ce este mai bun din acest curs numai dacă vă dați toată silința. Ar trebui ca voi să depuneți în acest curs tot ce vă stă în putință deoarece doriți să fiți complet echipați pentru serviciul Teocratic de teren și pentru serviciul misionar în care vă veți angaja.

Toate subiectele numite mai sus trebuie să fie studiate cu atenție de voi, dar principala voastră instruire va fi în studierea atentă a Bibliei, în vorbirea publică din Biblie și în înțelegerea instrucțiunilor Teocratice de organizare. Voi nu sunteți instruiți să deveniți „servi de filială” sau să conduceți lucrarea din anumite țări ca reprezentanți speciali ai Societății; dar unii dintre voi pot fi numiți astfel la timpul potrivit, dacă aceasta este voia Domnului și lucrarea o va cere.

Principala voastră lucrare este cea a propovăduirii evangheliei Împărăției din casă în casă, așa cum au făcut Isus și apostolii. Când veți găsi o ureche ascultătoare, aranjați o vizită ulterioară, începeți un studiu la domiciliu și organizați o grupă de astfel de oameni în acel oraș sau sat. Nu numai că va fi plăcerea voastră să organizați o grupă, dar voi trebuie să-i ajutați să înțeleagă Cuvântul, să-i întăriți, să le vorbiți din când în când, să-i sprijiniți în adunările lor de serviciu și în organizare. Când ei devin tari, pot continua singuri și pot prelua teritoriul, puteți pleca în alt oraș pentru a vesti Împărăția. Din când în când poate că este necesar să vă întoarceți să-i zidiți în credința preasfântă și să-i îndreptați în învățătură; așadar lucrarea voastră va fi aceea de a vă îngriji de „alte oi” ale Domnului și de a nu-i părăsi. (Ioan 10:16). Adevărata voastră lucrare este să-i ajutați pe oamenii cu bunăvoință. Va trebui să aveți spirit de inițiativă, dar privind la călăuzirea lui Dumnezeu.

Totdeauna să aveți în minte acest singur lucru: oricine se dovedește credincios față de Dumnezeu și-și menține integritatea, îl va dovedi pe Diavol mincinos. Pentru ca cineva să ia o poziție fermă pentru aceasta și să se împotrivescă Diavolului, trebuie să fie bine pregătit și să aibă o înțelegere clară a grațioaselor promisiuni ale Domnului și a încercărilor care vor veni peste el ,deoarece el urmărește adevărul și dreptatea.

Binecuvântări

Voi ați experimentat deja, ca vestitori pionieri ,că a părăsi lucrurile acestei lumi și a vă consacra tot ce aveți intereselor Împărăției înseamnă să primiți din mâna Domnului mai mult decât ați avut înainte să părăsiți lumea; poate nu în confort pământesc, ci în bucuria Domnului. Petru i-a zis Domnului: „Iată, că noi am lăsat totul și Te-am urmat. Isus a răspuns: ‘Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii sau holde, pentru Mine și pentru evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică” – Marcu 10:28-30.

Iată că promisiunea credincioasă a lui Isus este că dacă voi vă părăsiți casa, frații, tatăl, mama, soția sau copiii și averea pe care o aveți, și dacă faceți toate acestea „pentru Mine și pentru evanghelie”, atunci veți primi de o sută de ori mai mult acum, în timpul prezent, nu cândva în

viitor. Oricare din pionieri poate confirma că aveți mai mult de o sută de frați și surori; că aveți mai mult de o sută de „mame”, sau case, sau teritorii, unde puteți merge și unde veți fi bine primiți. Ce altă organizație poate pretinde această promisiune a Domnului? Ce altă organizație ar putea-o dovedi? Voi aveți frați și surori care sunt nerăbdători să lucreze împreună cu voi, să vă ajute și pe care vă puteți bizui, deoarece voi sunteți credincioși legământului vostru și ei știu asta. Ceea ce voi părăsiți și lăsați deoparte pentru Împărăție, Domnul vă garantează că veți primi de o sută de ori mai mult acum, în acest timp. Dar El nu spune că veți primi toate acestea fără să vă coste nimic.

La sfârșitul declarației Sale, Isus zice: „împreună cu prigoniri”. Deoarece ați luat o poziție fermă pentru Împărăție, sunteți servi ai evangheliei și nu sunteți o parte a *acestei* lumi, ci luptători pentru lumea *nouă*, voi primiți aceste prigoniri și încercări. Din pricină că ați luat această binecuvântată cale de acțiune ați primit atât de mulți prieteni, prieteni adevărați, oameni cu bunăvoință pe care vă puteți bizui și care vă vor sprijini în această cale de acțiune pe care ați luat-o. Cu toate acestea, din partea acestei lumi rele prezente voi veți primi prigoniri; dar în lumea viitoare aceasta va însemna viață veșnică.

Apostolul Pavel ne spune că nu este ușor să-ți asumi serviciul cu timp integral așa cum ați făcut voi și nu va fi mai ușor, în ceea ce privește persecuțiile, când veți merge în alte țări. Pavel spunea: „Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osândiți la moarte; fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Noi suntem nebuni pentru Cristos ... Noi, slabi ... noi, disprețuiți! Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoniiți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor”. (1Cor. 4:9-13, *A.R.V.*). Cu toate acestea însă, apostolul Pavel a avut adevărata bucurie care vine numai din devotamentul complet și din lucrarea în interesul Împărăției.

Nici unul din organizația Domnului nu va avea o viață ușoară în menținerea integrității sale; cu toate acestea, el va ști că este drept. Aceasta este o luptă din timpul când faceți consacrarea pentru Domnul până când o veți încheia, chiar până la moarte, dacă este nevoie. Unii dintre ionadabi pot fi chiar martiri, pecetluindu-și mărturia cu propriul sânge. Totuși, toți au asigurarea că vor primi viață veșnică prin Împărăție, deoarece și-au menținut integritatea.

Înțeleptul spune în Proverbe 27:11: „Fiule, fii înțelept și înveselește-mi inima și atunci voi putea răspunde celui ce mă batjocorește”. Din pricina serviciului credincios pentru Cel Prea Înalt voi aduceți bucurie și încântare Tatălui vostru ceresc. Prin urmare, calea înțeleaptă pe care trebuie să o ia toți este să fie ascultători de Domnul, împlinindu-vă însărcinarea de servi și apoi puteți fi asigurați că veți fi „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” – Rom. 8:37.

Apostolul Pavel a fost „încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 8:38,39). Această exprimare arată că Diavolul va merge până la extrem pentru a întoarce pe cineva de la serviciul lui Iehova Dumnezeu și al Fiului Său Isus Cristos; dar, asemenea lui Pavel, și noi putem fi încredințați că nici unul din aceste lucruri nu ne poate întoarce. Ele nu ne vor întoarce de la serviciul Celui Prea Înalt, dacă noi căutăm mai întâi Împărăția și dreptatea ei. Apoi, toate celelalte lucruri ne vor fi adăugate chiar de o sută de ori, indiferent unde vom merge.

Colegiul de Biblie Gilead al Turnului de Veghere a fost binecuvântat din plin de Domnul chiar de la începutul lui. Credem că „movila mărturiei”, credincioasă numelui său, va merge din acest loc în toate părțile lumii și că o astfel de mărturie va sta ca un monument spre gloria lui Dumnezeu și că niciodată nu va putea fi nimicită. Voi, ca servi ordinați, vă veți pune încrederea deplină în Cel Prea Înalt, știind că El vă va călăuzi și conduce în orice timp de necaz și veți ști, de asemenea, că El este și Dumnezeul binecuvântării.

Înainte voastră stau acum cinci luni de studiu și lucrare intensive. În decursul acestor cinci luni, fără îndoială că veți avea o frăție foarte binecuvântată unii cu alții. Nu veți avea multe dificultăți și probleme aici dacă vă veți conforma regulilor și dacă le veți aplica în treburile voastre; dar ceea ce veți învăța aici vă va întări pentru dificultățile care vor urma, pentru a le depăși. Prin urmare, studiați cu seriozitate în timp ce aveți acest privilegiu. O astfel de ocazie favorabilă nu va mai veni NICIODATĂ din nou. Gândiți-vă la aceste cuvinte ale apostolului Petru: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Cristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin” – 1Pet. 4:10,11.

Serviciul vostru conștiincios de aici de la Gilead, împreună cu studiul vostru, vor fi o binecuvântare pentru voi și pentru frații voștri. Căutați înțelepciunea care este de sus. Folosiți-vă toate talentele, aptitudinile și abilitățile pentru cel mai bun avantaj în decursul studiului vostru de aici. Iehova zice: „Voi sunteți martorii Mei”. Prin urmare, puteți fi încrezători că bogata binecuvântare a lui Iehova va fi partea voastră în decursul acestor douăzeci de săptămâni, potrivit cu eforturile pe care le veți depune pentru a fi astfel de martori, spre onoarea numelui Său.

LOIALITATE

Loialitatea unui soldat este încercată sub adversitate. Nu în timp ce este nestingherit și îi merge bine în tabără este încercat în mod hotărâtor devotamentul lui față de comandantul său. Încercarea vine când sună goarna și el merge la luptă. A se gândi să se predea dușmanului numai i-ar slăbi zelul și tăria pentru luptă, și dacă ar nutri astfel de sentimente în mod serios, lucrul acesta s-ar dovedi periculos. De aceea, el nu va permite nici unei influențe seducătoare să-l distragă de la obiectiv. El luptă pentru victorie. Apostolul Pavel folosește viața și experiențele unui soldat pentru a ilustra calea de acțiune a unui creștin. -Vezi 2Timotei 2:3,4 și 1Corinteni 16:13; Filimon 2.

Loialitatea poate fi definită ca „fidelitate permanentă față de superior și cauza lui”. Cuvântul în sine a venit în existență în zilele sistemului feudal din Europa. Vasalul jura supunere stăpânului său și își lua obligația de a servi și a lupta în bătăliile căpeteniei sale împotriva dușmanilor înconjurători sau împotriva altor stăpâni feudali. Dacă, în împlinirea datoriei sale, vasalul se dovedea credincios jurământului său, lui i se spunea că era un vasal loial. În felul acesta, oamenii lumești, prin fapte de vitejie, dovedeau un devotament credincios față de o cauză egoistă. Oamenii cinstiți iubesc loialitatea mai presus de orice altă calitate.

Ideea de loialitate se găsește din plin în sfânta Scriptura . Nici o creatură neloyală nu a fost aprobată vreodată de Domnul Dumnezeu. La Apocalipsa 2:10 Isus cel înviat prezice lupta creștinilor împotriva lui Satan, la sfârșitul lumii unde ne aflăm noi acum și zice: „Iată că Diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. Referindu-se din nou la lupta creștinului, Învățătorul zice: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Mat. 24:13). Numai cei care vor răbda până la sfârșit și-și vor menține integritatea vor fi mântuiți pentru viață veșnică.

Mai mult decât atât, cei din „trupul” lui Cristos de 144.000 de membri sunt numiți ca „servi ai lui Cristos și ispravnici [administratori] ai tainelor lui Dumnezeu”. Ei au privilegiul de a servi pe Dumnezeul Cel Prea Înalt, de a vesti mesajul Său care acum este potrivit, și de a face de cunoscut laudele Sale în acest timp de întuneric mondial. „Ce se cere de la ispravnici [administratori], este ca fiecare să fie găsit credincios”, îndeamnă apostolul (1Corinteni 4:1,2). Un administrator aprobat nu este cel credincios pentru o vreme și care apoi obosește în facerea binelui și dă înapoi. El este cel care posedă felul de credință ce ține până la sfârșit. Însuși

apostolul, un soldat loial și credincios până la sfârșit al lui Cristos, a pus mărturie despre loialitatea sa când a scris: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2Tim. 4:7). Credința este o parte a loialității. Loialitatea este un fel de credință, dar nu acel fel care s-a găsit cândva într-un individ care mai târziu renunță la luptă. Ea este acea credință care declară: „Deși mă va ucide, totuși mă voi încrede în El” – Iov 13:15.

Este copleșitoare dovada că noi ne aflăm acum la sfârșitul tuturor lucrurilor aparținând acestei prezente lumi rele. Totuși există mulți care își pierd credința, cu toate dovezile convingătoare ale acestui timp, așa cum spunea apostolul că vor face. „Dar spiritul spune lămurit că în vremile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. (1Tim. 4:1). Fie ca nici unul, bizuindu-se pe propriile puteri, să nu se îndoiască de faptul că uneori credința poate slăbi și chiar muri, din moment ce apostolul inspirat vorbește din nou despre unii din zilele sale, zicând: „Și se fac vinovați [sunt condamnați, *ARV*] de faptul că își calcă credința dintâi. Totodată se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă; și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebuie vorbit. ... căci unele s-au și întors să urmeze pe Satan”. (1Tim. 5:12-15). Deși unii au avut credință odată, totuși prin pierderea acestei credințe ei s-au dovedit neloiali față de Domnul. Un spirit loial manifestă un zel continuu și neabătut pentru Domnul și pentru lucrarea Sa de mărturie, până la sfârșit și fără compromis.

Loialitatea se bazează pe credință și este rezultatul aplicării stăruitoare a voinței lui Dumnezeu cu privire la noi, așa cum este exprimată în Cuvântul Său. Credința este o apreciere intelectuală și o aplicare practică la sine însuși a voinței și a scopului exprimate ale lui Dumnezeu. Pentru a avea credință în Dumnezeu sau încredere în scopurile Sale este necesar să-L cunoaștem pe El și pe Isus Cristos pe care L-a trimis (Ioan 17:3). „Credința [cu privire la scopul lui Dumnezeu] vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos”. (Rom. 10:17). Deși dobândirea cunoștinței este pasul inițial, totuși dacă această cunoștință nu este aplicată potrivit regulii divine și nu are efect asupra comportamentului nostru zilnic, ea va eșua să aducă roadele credinței. Dacă cineva aplică în mod potrivit această cunoștință ce rezultă dintr-un studiu sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu, el va crește în tărie și rezultatul va fi o loialitate neclintită față de Dumnezeu.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 MARTIE 1943

Nr. 5

ÎN AMINTIREA REGELUI

„Să faceți asta în amintirea Mea” – 1 Corinteni 11:24.

Porunca lui Iehova, prin al Său „Rege al Regilor”, face ca seara zilei de 19 aprilie 1943 să fie una cu totul deosebită. Seara precede dimineața. La începutul creației pământului, hotărârea divină declarase: „astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi” (Gen. 1:5). Seara care vine din luna aprilie, marchează începutul celei de-a paisprezecea zi a lunii Nisan (sau Abib), lună despre care Dumnezeu a declarat: „ea va fi pentru voi prima lună; aceasta va fi cea dintâi lună a anului pentru voi” (Ex. 12:2). În urmă cu treizeci și cinci de secole, a paisprezecea zi a lunii Nisan a marcat timpul de neuitat când Iehova a demonstrat că El este Dumnezeul Cel Viu, Dumnezeul Atotputernic, iar dumnezeii demoni și națiunile acestui pământ nu se pot compara cu El. El a făcut această demonstrație a dumnezeirii și supremației Sale în fața celei mai puternice națiuni care exista atunci, prima putere mondială înregistrată în istoria Bibliei, Egiptul Faraonilor. Veștile despre victoria lui Iehova asupra națiunii autoritare asupritoare s-a răspândit printre celelalte națiuni aflate sub domnia demonilor și le-au umplut inimile de groază. Fiind cuprinse de groază și disperare, ura lor împotriva lui Iehova le-a împietrit inimile și le-a înrăit pentru a I se împotrivi.

² Victoria lui Iehova din 14 Nisan a fost tipică. Aceasta a fost un exemplu în miniatură despre felul cum va rezolva El, în curând, marea chestiune a stăpânirii universale, chestiune ce irită acum toate națiunile și domnitorii pământului. Pământul, inclusiv Egiptul, a fost și este o parte a Universului și prin urmare, chestiunea includea și următoarea întrebare: cine va stăpâni pământul - națiunile și dumnezeul lor demon, Satan Diavolul sau Acela pe care Faraonul Egiptului L-a disprețuit și L-a înfruntat, Iehova al oștirilor? Numele lui Iehova era legat de această chestiune. De asemenea, în această chestiune era implicat poporul favorizat, singurul căruia Iehova îi descoperise numele Său și care a fost chemat după numele Său sfânt.

³ El era un „popor mic”, abia număra 600.000 de inși, în afară de copii; dar ei erau singurul popor aflat de partea lui Iehova; de aceea, întreaga lume era împotriva lor. Atotputernicul Dumnezeu i-a ales pe ei, deoarece erau descendenții credincioșilor Lui prieteni și servi: „Iehova și-a revărsat iubirea Lui asupra voastră și v-a ales, nu pentru că întreceți în număr pe toate celelalte popoare, căci erați cel mai mic dintre toate popoarele; ci pentru că Iehova vă iubește și a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Iehova cu o mână puternică și v-a răscumpărat din casa robiei, din mâna lui Faraon, regele Egiptului” (Deut. 7:7,8, A.R.V.). Faptul că ei erau atât de puțini și că erau robi lipsiți de apărare ai unui dictator, a făcut să fie extraordinar faptul că lupta care s-a dat și victoria raportată nu s-a datorat lor sau vreunui ajutor din partea lor, ci în exclusivitate lui Iehova Dumnezeu. Printr-un legământ făcut acolo în Egipt, prin sângele mielului de paște, Iehova i-a adus într-un legământ cu El și i-a scos dintre națiuni pentru a fi un „popor pentru numele Său”. Din acest motiv au fost eliberați ei din robie, astfel încât să-L poată servi pe Iehova ca Dumnezeu, fără vreun amestec lumesc și astfel au avut marea cinste de a fi asociați în victoria lui Iehova asupra națiunii care domina lumea. Ei au fost

privilegiați să devină națiunea martorilor lui Iehova, martori ai supremației Sale și ai dreptului Său indiscutabil pentru stăpânire universală – Isa. 44:8.

⁴ În mod just, martorii lui Iehova Dumnezeu, care au beneficiat de pe urma victoriei Sale, trebuie să celebreze această zi așa cum a poruncit El, pentru a comemora marele act al justificării numelui Său și în felul acesta, să vestească laudele Sale. Timp de cincisprezece secole, cei credincioși din vechiul popor de legământ al lui Iehova au observat această zi conform poruncii Lui. Așa cum făcuseră strămoșii lor la origine, în Egipt și ei se hrăneau la lăsarea serii cu carnea friptă a unui miel, din trupul căruia nu fusese rupt nici un os. Ei îl mâncau cu ierburi amare și cu „pâinea întristării”, pâine nedospită. Fiind un ospăț al bucuriei înaintea Dumnezeului Cel Prea Înalt, datorită actului Său de justificare, care a avut urmări bune asupra poporului care-I poartă numele, la masă s-a adăugat și vin, care era băut împreună cu binecuvântări și mulțumiri adresate Lui.

⁵ Totuși, este oare ziua de 14 Nisan o zi ce trebuia celebrată numai de acel popor din vechime, ce a fost eliberat odată de sub puterea domniei totalitare și adus sub domnia Teocratică a lui Iehova Dumnezeu? Sau este ziua care îi unește acum pe toți aceia ce se mărturisesc a fi creștini, până în acest an? Judecând după națiunile „creștinătății”, națiuni ce pretind a fi creștine, dar care L-au uitat pe Iehova Dumnezeu și îi urăsc pe martorii Lui, observarea zilei de 14 Nisan nu este obligatorie pentru religioniștii „creștinătății”. Ei îi persecută pe aceia care observă această zi, anume pe martorii lui Iehova. Anul acesta ei vor ignora noaptea de 19 aprilie, care înseamnă începutul zilei de 14 Nisan. În schimb, ei vor sărbători ceea ce se numește „Vinerea Mare”. Pe parcursul acelei zile, fie dimineața, fie după amiaza, după cum îi convine fiecăruia, vor trece pe la o instituție religioasă și se vor împărtăși cu niște vin sau must și niște pâine, fie dospită ori nedospită, fără să se gândească deloc la Iehova. Este oare această practică religioasă în ascultare credincioasă de Isus Christos, ai cărui pași ei mărturisesc că Îi urmează? Pentru a vă convinge, examinați Sfintele Scripturi.

EXEMPLUL ȘI PORUNCA REGELUI

⁶ Atât prin exemplul oferit, cât și prin instruire directă, Regele lui Iehova, Isus Christos, a făcut ca observarea memorabilei zile de 14 Nisan să fie obligatorie pentru toți discipolii sau urmașii Lui credincioși. Făcând acest lucru, El nu uita pe Iehova și nu abătea atenția închinătorilor de la Iehova Dumnezeu, atrăgând-o asupra Sa în exclusivitate. Religioniștii care pretind în mod fățarnic că-l urmează pe Isus Christos, privesc numai la aspectul formal a ceea ce a făcut El la celebrare, dar ignoră semnificația reală, ziua, ora din zi când El a acționat astfel și de ce a ales acel timp. Observând că Isus a frânt pâine cu acea ocazie, ei s-au agățat de anumite scripturi care menționează frângerea pâinii de către ucenici și au tras concluzia că amintirea celor făcute de Isus poate fi celebrată în orice zi, la orice oră din zi, potrivit înclinației creștinului mărturisit. Ei iau scriptura din Fapte 2:42,46, care vorbește despre discipolii lui Christos în ziua Cincizecimii și după, unde se spune: „ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă”. Religioniștii pretind că asemenea „frângere a pâinii” înseamnă celebrarea „Cinei Domnului” și prin urmare, la cina Domnului se poate participa în orice zi, la orice oră.

⁷ În plus, asemenea religioniști citează Fapte 27:35, care relatează despre purtarea lui Pavel, aflat la bordul unei corăbii, în plină furtună „chiar înainte de ziuă”, înainte ca acea corabie să naufragieze. Pavel a sfătuit cele 276 de suflete aflate pe corabie să mănânce ceva. „După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce”. Religioniștii spun că frângerea pâinii de către Pavel împreună cu mulțumirile aduse

era o celebrare a cinei Domnului, făcută dis de dimineată. Fapta lui precedentă de a frânge pâine împreună cu ucenicii la Troas, după miezul nopții, în prima zi a săptămânii, ei o interpretează tot ca pe o celebrare a cinei Domnului (Fap. 20:7,11). Ei mai citează și Luca 24:30,31, care vorbește despre momentul când Isus, abia înviat din morți cu câteva ceasuri în urmă, Se arată la doi ucenici ce se aflau pe drum. Nefiind recunoscut de ei, El a acceptat invitația lor stăruitoare de a intra în casă și a sta cu ei. „Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea și după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El s-a făcut nevăzut dinaintea lor”.

⁸ Nici una din situațiile de frângere a pâinii, pomenite mai sus, nu a fost o celebrare a cinei Domnului. Simpla frângere a pâinii, nu face o masă din cina Domnului, nu mai mult decât atunci când Isus a binecuvântat și a frânt pâinea, apoi a hrănit în chip miraculos o adunare de cinci mii de oameni, iar mai târziu, una de patru mii, care Îl ascultau (Mat. 14:19; Mar. 6:41; Ioan 6:11,23; Mat. 15:36; Mar. 8:6,19). Nu există nici o mențiune că s-a servit vreun pahar cu vin cu aceste ocazii. Cei doi ucenici care L-au invitat pe Isus să ia masa cu ei în casa lor, după învierea Sa, n-au fost la cina Domnului împreună cu apostolii Săi, fapt petrecut cu trei seri în urmă; deci, ei nu-L puteau recunoaște după fapta pe care El o făcuse cu acea ocazie. Ei l-au identificat după felul cum a binecuvântat și a frânt pâinea cu alte ocazii, când mâncase cu ei. În plus, nici unul dintre cazurile de frângere a pâinii, menționate mai sus, nu a avut loc la ora și ziua potrivită pentru celebrarea comemorării. Acestea n-au avut loc după apusul soarelui, în ziua de 14 Nisan.

⁹ Este important nu numai ceea ce a făcut Isus Christos, Regele uns al lui Iehova, la masa de seară sau „cină”, ci și data. Acest fapt limitează celebrarea comemorării acelei cine la o singură dată pe an, anume la data aniversară a cinei originale. Această dată este fixată după calendarul Bibliei, calendar ce este stabilit de „niște luminători în întinderea cerului, care să despartă ziua de noapte; ...niște semne care să arate vremile, zilele și anii” (Gen. 1:14). Pentru martorii credincioși ai lui Iehova de pe pământ, hotărârea Lui neschimbată fixează luna paștelui lui Israel și eliberarea din Egipt, ca întâia lună a anului, stabilită în mod divin. Deci, nu din proprie inițiativă a ales Isus noaptea paștelui pentru a institui cina Domnului pentru discipolii Săi. Pentru ceea ce se sfârșea în acea zi de paște și pentru ceea ce începea atunci, voia lui Iehova Dumnezeu cerea ca Isus să introducă atunci cina pentru urmașii Lui. Aceeași voie a lui Dumnezeu cere ca amintirea cinei Lui și a ceea ce înseamnă aceasta, să fie ținută o singură dată pe an, la data aniversară. Nici o altă dată nu este potrivită; căci atât data, cât și evenimentele trebuie să fie în armonie sau să coincidă anual. Prin urmare, cuvintele apostolului de la 1Corinteni 11:26, nu pot fi înțelese a însemna o celebrare ce se ține de mai multe ori pe an.

¹⁰ O observare anuală nu diminuează importanța ori necesitatea cinei. Aceasta nu arată lipsă de respect ori dispreț sau mai puțină prețuire a ei, ci mai degrabă o face mai prețioasă și îi dă mai multă semnificație, deci și mai multă importanță. Aceasta arată respect pentru Iehova, Fondatorul ei și o ascultare exactă față de regula Sa teocratică. O repetare formală a cinei, indiferentă în ceea ce privește data și ora, imită repetițiile religioase ale păgânilor. Ea face cina formală o batjocură, ascunde semnificația adevărată a lucrurilor reale, violează legea teocratică și aduce ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Acest fapt poate fi dovedit cu exactitate, verificând condiția religioasă a așa-numitei „creștinătăți”, ai cărei copii urmează orbește clerul și desfășoară frecvent o ceremonie formală pe parcursul anului, la date nescripturale alese de cler.

¹¹ Pentru aceia care doresc să evite soarta Egiptenilor din vechime, este nevoie acum, mai mult ca oricând, ca cina Domnului să fie ținută la timpul potrivit, acordând atenția cuvenită la tot ceea ce înseamnă aceasta. De ce? Deoarece asupra poporului, în special asupra credincioșilor martori ai lui Iehova, „poporul pentru numele Său” și ea crește. Groaznica monstruoasă totalitară a apărut și își varsă otrava asupra întregii lumi, iar conducătorii tuturor

națiunilor o absorb și se umplu cu spiritul și motivația dictatorială și totalitară. Demonismul care este religia, iese la iveală pentru a-i converti pe toți prin forța armelor, iar politicienii și elementul comercial însetat de câștig strigă după „mai multă religie” și caută legi speciale și hotărâri judecătorești în acest scop. Violența, atât în rândul tinerilor, cât și printre cei mai vârstnici, se răspândește, dovedind faptul că demonii răi invizibili repetă astăzi faptele săvârșite de ei în zilele lui Noe, atunci când au umplut pământul cu violență. Vremurile și împrejurările sunt „primejdioase”, deoarece oamenii religioși sunt văzuți ca „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”, iar credința tuturor persoanelor temătoare de Dumnezeu este pusă la încercare, pentru a arăta dacă ei cred că Iehova Dumnezeu există și îi poate elibera acum pe aceia care I se închină, la fel cum a făcut-o în urmă cu mai bine de 3.000 de ani.

¹² Lumea se apropie de un eveniment asemănător, dar cu mult mai rău și mai uluitor decât cel care s-a întâmplat Egiptului din vechime, închinător la demoni, ce disprețuia pe Iehova. Acestea sunt „zilele din urmă”. Acesta este „timpul sfârșitului” domniei demonilor asupra omenirii. Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Regele Lui este pe tron, domnind în mijlocul vrăjmașilor Săi. Aceia care se află într-un legământ real cu Dumnezeu și îl încalcă în mod nehibzuit, vor fi nimiciți. Atunci, ce alte împrejurări decât acestea ar putea susține și ar putea îndemna cu mai multă tărie la sărbătorirea cuvenită și potrivită a cinei Domnului, sărbătoarea Regelui lui Dumnezeu?

TIMPUL ȘI PROCEDURA

¹³ Urmăriți acum declarațiile și acțiunile Regelui, așa cum au fost înregistrate: „ziua praznicului azimilor, în care trebuia jertfit paștele, a venit. Și El a trimis pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: duceți-vă de pregătiți-ne paștele, ca să mâncăm... Și ei au plecat și au găsit, așa cum le spusese El; și au pregătit paștele. Iar când a sosit ceasul, El a stat la masă împreună cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: am dorit mult să mâncăm paștele acesta cu voi, înainte de patimile Mele; căci vă spun, nu le voi mai mânca până când nu vor fi împlinite în Împărăția lui Dumnezeu. El a luat un pahar, a adus mulțumiri și a zis: luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; căci vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Apoi, El a luat pâine și după ce a adus mulțumiri, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: acesta este trupul Meu, care este dat pentru voi; să faceți aceasta în amintirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul și li l-a dat, zicând: acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi... Dar voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în ispitele Mele; și Eu vă pregătesc o Împărăție, așa cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca voi să puteți mânca și bea la masa Mea, în Împărăția Mea; iar voi veți sta pe scaune de domnie, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” – Luca 22:7-30, *A.R.V.*

¹⁴ Având în vedere accentul repetat care s-a pus la această cină pe Împărăția lui Dumnezeu și a lui Isus Christos, Regele, un lucru este clar: cina Domnului a fost stabilită pentru a atrage atenția, nu asupra mântuirii oamenilor și a prețului de răscumpărare, ci asupra Guvernului regal teocratic pe care Iehova l-a promis și pe care El îl folosește pentru a-și justifica numele Său sfânt. Studiul cinei Domnului arată că ea a fost destinată să accentueze cerințele pentru admiterea cuiva în acea Împărăție și a domni acolo. Îndeplinirea unor astfel de cerințe servește cu credincioșie la justificarea numelui lui Iehova și dovedește că Diavolul este un mare hulitor și pângăritor al aceluiași nume sfânt. Bineînțeles că răscumpărarea și iertarea păcatelor acelora care sunt recunoscuți că stau alături de Isus Christos în Împărăția Sa își găsește un loc în aranjament, dar acesta este numai secundar. Pentru a-i răscumpăra pe asociații Săi din Împărăție, n-a existat nimeni altul decât Regele Însuși, care a servit ca „Mielul lui Dumnezeu”, care este jertfit și al cărui sânge este vărsat pentru a procura curățirea de păcat, dar și să pecetluiască sau să facă

valid un legământ nou. De aceea, regalului „Miel al lui Dumnezeu” îi este cântată această cântare, de asociații Săi din Împărăție: „căci ai fost junghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice națiune; ne-ai făcut regi și preoți pentru Dumnezeul nostru; și noi vom domni pe pământ” – Apoc. 5:9,10.

¹⁵ Vechiul legământ fusese încheiat de Iehova, între El și copiii lui Israel. Cu ocazia aceluia legământ, mijlocitorul Moise a folosit sângele unui miel de paște, iar izraeliții și-au mărturisit credința în sângele lui, stropind cu sânge pragurile și stâlpii ușilor. Pentru aceasta, îngerul executor al lui Iehova a trecut peste casele poporului Său de legământ, în acea noapte de 14 Nisan, cruțându-le întâi-născuții, în timp ce nimicea pe întâi-născuții Egiptului. Iehova i-a eliberat din robia acelei puteri mondiale totalitare, bătându-și joc de dumnezeii demoni ai acelei națiuni. Moise, servul lui Iehova, s-a declarat a fi o figură profetică sau asemănare a aceluia prooroc mai mare, judecător, mijlocitor și eliberator care urma să vină, Isus Christos, Regele (Deut. 18:15-18). Vreme de peste cincisprezece secole de la Moise înapoi, acel miel de paște a fost înjunghiat cu regularitate la data aniversării și mâncat cu ierburi amare și pâine nedospită; apoi a venit Mai Marele Moise, Acela care este adevăratul Miel, al cărui sânge eliberează de execuția venită prin mâinile lui Dumnezeu. Căci este scris: „căci Însuși Christos, paștele nostru, a fost jertfit pentru noi” – 1Cor. 5:7.

¹⁶ În cele cincisprezece secole, acel vechi legământ al legii încheiat cu Israel a continuat ca un învățător și protector împotriva demonismului sau religiei. La Galateni 3:19,24, se spune că acel legământ trebuia să continue până când avea să vină Odrasla sau „Sămânța” promisă, Regele uns, Isus Christos. Acum, acel Personaj regal sosise. Sosise și timpul pentru a pune capăt vechiului legământ al legii, prin împlinirea lui completă. Era vremea validării unui nou legământ prin sângele adevăratului „Miel al lui Dumnezeu”, un legământ încheiat într-adevăr cu „izraeliții”, izraeliți după spirit, un „popor pentru numele Lui”, adică pentru numele lui Iehova. Era vremea de a aduce acest popor credincios într-un legământ pentru Împărăția de sub Isus Christos. Regele Însuși trebuia să atragă atenția asupra trecerii lucrurilor vechi, simbolice și asupra venirii celor noi. De aceea, El trebuia să întemeieze o amintire a acelei schimbări, o amintire care să fie diferită de paște. Moartea mielului din Egipt marcase începutul vechiului legământ al legii, încheiat cu „Israelul după trup”; acum, în împlinirea aceluia tablou profetic, Isus Christos trebuia să moară ca adevăratul miel, la aceeași dată, 14 Nisan. De aceea, cina comemorativă trebuia să aibă loc în aceeași zi, iar în anii următori, amintirea ei trebuia să fie observată la aceeași dată, așa cum a fost hotărât prin fapta Regelui. Acea dată este cea care marchează validarea noului legământ, prin sângele vărsat al „Mielului lui Dumnezeu”.

PÂINEA FRÂNTĂ

¹⁷ După ce au împlinit vechiul legământ al legii, prin consumarea la masa de paște a mielului fript, însoțit de ierburi amare și pâine nedospită, Regele uns al lui Dumnezeu abate acum mințile discipolilor Săi de la trecutul îndepărtat. El le îndreaptă atenția spre Împărăție și spre lucrurile ce trebuiau făcute înainte de întemeierea aceluia Guvern Teocratic și împărțirea lor în aceasta. Noul Legământ, pus în funcțiune prin sângele Său vărsat, joacă un rol aici. Legământul trebuie să scoată din lume un „popor pentru numele lui [Iehova]”, iar aceia care vor continua să meargă mai departe, prin încercări, în mod credincios, ca parte a acestui popor ce-I poartă numele, vor fi uniți cu Isus în Împărăție. Deci, „pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine, a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o discipolilor, zicând: luați, mâncați; acesta este trupul Meu” (Mat. 26:26). Aceasta era ceva nou, această binecuvântare a pâinii la masa de paște, apoi împărțirea ei la acei discipoli iudei pentru a fi mâncată ca și trup al Celui care le-a împărțit-o. În

relatările lor despre cină, Matei și Marcu folosesc cuvântul „eulogy [laudă, preamărire]”, în legătură cu pâinea, în timp ce Luca folosește cuvântul „eucharist [împărtășire]” alături de pâine. Cuvântul folosit de Matei și Marcu înseamnă „a vorbi de bine; a lăuda”, în timp ce cuvântul folosit de Luca înseamnă „a da sau a aduce mulțumiri”.

¹⁸ Prin acest act, Isus a început cina, pe care El o instituia acum ca separată și distinctă de masa de paște pe care o mâncaseră. Prin urmare, datorită privilegiilor neobișnuite ale Împărăției, pe care noua cină le reprezenta, El a vorbit bine despre Dumnezeu, L-a lăudat și I-a adus mulțumiri. El L-a lăudat pe Iehova, Tatăl Său, ca marele Eliberator și Mântuitor, al cărui act de eliberare și mântuire fusese amintit prin sărbătoarea de paște, în care tocmai se împărtășiseră și al cărui scop de a-Și întemeia Împărăția și a-Și justifica numele era astfel simbolizat de cina pe care Isus o introducea acum. El i-a mulțumit lui Iehova ca Autorul Împărăției, pentru privilegiul Lui de a fi Regele acesteia și pentru privilegiul de a avea un „trup” al Împărăției, anume, un grup de asociați care să fie uniți cu El pe tronul ceresc.

¹⁹ Ce se înțelege, atunci, prin cuvintele lui Isus referitoare la pâinea frântă, „acesta este trupul Meu”? Aceste cuvinte, privite și în lumina altor texte, nu sprijină doctrina religioasă a transsubstanțierii, adică a faptului că pâinea a devenit într-adevăr carne din trupul lui Isus; nu sprijină nici doctrina consubstanțierii, anume, carnea lui Isus era efectiv prezentă în pâine și era combinată cu aceasta. Isus nu a înfăptuit acolo o minune, ca aceea pe care Diavolul a încercat să-L ispitească să o facă, atunci când I-a cerut lui Isus să poruncească pietrelor să se transforme în pâine, astfel încât să-Și întrerupă postul de patruzeci de zile (Mat. 4:3,4). Isus Își avea trupul intact încă, nu lipsea nimic din el. Din acest motiv, pâinea frântă nu putea fi și nici chiar simboliza, trupul Său literal din carne, chiar și din pricina unui alt motiv întemeiat, anume profeția din Psalmul 34:20, unde este scris cu privire la trupul literal al lui Isus: „toate oasele I le păzește; nici unul din ele nu-I sunt sfărâmate”. Și apostolul Ioan atrage atenția asupra împlinirii acestei profeții referitoare la Isus, atunci când a fost răstignit pe stâlp (Ioan 19:33-36). Pentru a ilustra acest lucru referitor la „Mielul lui Dumnezeu”, nu era permis să se zdrobească nici un os din mielul tipic pascal (Ex. 12:46; Num. 9:12). Actul lui Isus de a frânge pâinea și de a spune „acesta este trupul Meu,” dovedește că El nu se referea la propria Sa umanitate, cât și faptul că substanța pâinii nu era schimbată, ci era pur și simplu folosită ca simbol al unui lucru mai cuprinzător decât carnea Lui muritoare.

²⁰ Prin urmare, cuvintele lui Isus „trupul meu”, trebuie să însemne marele trup spiritual, al cărui Cap este Isus Christos, anume, „trupul lui Christos”. Cei care vor fi asociați cu El în Împărăția cerului, alcătuiesc acel trup și Cuvântul Lui Dumnezeu limitează numărul final al membrilor acelui „trup” la 144.000, aflați sub Isus Christos, membrul principal (Apoc. 7:4-8; 14:1,3). Este evident că ceea ce Isus le-a spus discipolilor Lui referitor la semnificația mesei și a elementelor ei, în legătură cu Împărăția lui Dumnezeu, însemna mult mai mult decât ceea ce este relatat. În relatarea lui Ioan despre rugăciunea pe care Isus a făcut-o la încheierea acestei celebrări, împreună cu apostolii Săi credincioși, Isus a mulțumit în mod deosebit lui Iehova Dumnezeu pentru că i-a dat un astfel de „trup” de devotați, care să fie uniți cu El în Împărăția cerească. În rugăciunea adresată lui Iehova, Tatăl Său, Isus a spus: „am făcut cunoscut numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume; ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul Tău. Pentru ei Mă rog; nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; ca ei să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:6,9,20,24). Ei erau aceia cărora Isus le-a spus odinioară: „nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32). Astfel, privilegiul de a fi membri ai

„trupului” Împărăției, așa cum a fost reprezentat prin pâine, „v-a fost dat vouă”, adică urmașilor credincioși ai lui Isus – Luca 22:29.

²¹ Desigur, Saul din Tars nu fusese prezent atunci când Isus Christos a instituit cina Domnului, în noaptea dinaintea morții Sale; dar, după ce a fost convertit și a devenit apostolul Pavel, lui i-a fost dată o descoperire specială, direct de la Domnul, cu privire la acea cină. În privința „trupului” pentru care Isus a folosit pâinea ca simbol, Pavel scrie creștinilor consacrați, care sunt sfințiți pentru Împărăție: „căci, după cum într-un trup avem mai multe membre și membrele nu au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem membre unii altora” (Rom. 12:4,5). Un trup perfect are un număr perfect de membre, nici mai mult, nici mai puțin, așa cum l-a făcut Proiectantul perfect al „trupului”, Iehova Dumnezeu. Deci, „trupul regal al lui Christos” constă din exact 144.000 de membre sub Isus Christos, Capul lor. „Căci, după cum trupul este unul și are mai multe membre și după cum toate membrele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Christos. Căci noi toți am fost botezați de un singur spirit, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie de alt neam, fie robi, fie slobozi; toți am fost adăpați dintr-un singur spirit. Astfel, trupul nu este un singur membru, ci mai multe. Acum dar, Dumnezeu a pus membrele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Acum voi sunteți trupul lui Christos și fiecare în parte, membre ale lui (1Cor. 12:12-14,18,27). Capul, cel care conduce, se află deasupra tuturor membrelor trupului. De aceea, Iehova Dumnezeu, alegându-L pe Isus Christos ca Cel Principal, „I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți” (Efes. 1:22,23). „El este Capul trupului, al bisericii” – Col. 1:18.

²² Bucățile de pâine frântă au fost oferite doar celor ce urmau să devină membri ai Împărăției, ai „trupului lui Christos”. Acceptarea unei bucăți de pâine și mâncatul ei, nu însemna numai credința în umanitatea jertfită a lui Isus Christos și îndreptățirea prin credința în aceasta. Cei care așteaptă să intre în Împărăție ca membre ale trupului lui Christos, trebuie să fie deja îndreptățiți prin credința în Isus Christos ca Salvator și Răscumpărător, înainte ca ei să aibă parte de oportunitățile Împărăției. Deci, împărtășirea din pâine înseamnă a avea o parte în trupul lui Christos și acceptarea însărcinării date de Dumnezeu în acel trup, a prelua cu mulțumire și a duce la îndeplinire cu bucurie obligațiile de membru în acel trup. Aceasta înseamnă parteneriat în „trupul lui Christos”. Acesta este sensul cuvântului „comuniune” folosit de apostolul Pavel în 1Corinteni 10:16,17: „pâinea pe care o frângem, nu este ea comuniunea [participarea comună; frăția] cu trupul lui Christos? Căci noi, care suntem mulți, suntem o pâine și un trup: căci noi toți ne împărtășim din aceeași pâine”. Aici, cuvintele inspirate ale unui apostol stabilesc definitiv faptul că spusele lui Isus „trupul Meu”, nu se referă la trupul atârnat pe stâlp, ci la „trupul lui Christos”, anume Isus, Capul și biserica împreună cu cei 144.000 de membri.

²³ „Și dacă suferă un membru, toate membrele suferă împreună cu el” (1Cor. 12:26). Ah, da; și aceasta este ceva ce a fost ilustrat prin frângerea pâinii. Frângerea ilustrează chinul suferit de Isus Christos și pe care trebuie să să-l sufere și membrele trupului Său alături de El. Chinul vine asupra lor pentru că ei sunt de partea lui Iehova, ca martori „adevărați și credincioși” pentru El și Împărăția Sa. Aceștia „împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos... pentru trupul Lui, care este biserica” (Col. 1:24). Ei fac aceasta pentru justificarea numelui lui Iehova și în supunere față de stăpânirea Sa universală. Pâinea pe care Isus a frânt-o era pâine nedospită de la masa de paște, iar această pâine a fost numită „pâinea întristării”. După cum s-a declarat în Deuteronom 16:3: „să nu mănânci pâine dospită, ci șapte zile să mănânci azimi, pâinea întristării”. Mâncatul din această pâine frântă ilustra împărtășirea cu necazurile care au venit asupra lui Isus Christos și astfel, ei călcau pe urmele pașilor Lui de ambasador al Împărăției lui Dumnezeu și martor pentru numele lui Dumnezeu. Pentru cei din trupul Lui Christos este scris: „dacă suferim, vom

și domni împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El [neglijând să fim martori] și El se va lepăda de noi” – 2Tim. 2:12.

²⁴ Izraeliții din vechime au fost obligați să mănânce pâine nedospită deoarece au fost siliți să iasă „în grabă” din lumea aflată sub domnia demonilor, reprezentată de Egiptul condus de Faraon (Deut. 16:3; Ex. 12:39). De aceea, calitatea „nedospită” a pâinii pe care Isus a frânt-o, a ilustrat faptul că El, împreună cu „trupul” Lui, clasa „Împărăției cerului”, nu au nimic în comun cu lumea, cu organizația Diavolului, atât vizibilă, cât și invizibilă. Deși se află în aceasta, ei nu sunt o parte a lumii, deoarece ei sunt pentru Împărăția lui Dumnezeu, care va justifica numele lui Dumnezeu, prin nimicirea acelei organizații lumești. Ei nu sunt contaminați cu aluatul corupției din organizația Diavolului, întrucât ei nu se prezintă ca instrumente aflate în serviciul demonilor de sub Satan și nici nu se amestecă în partea vizibilă sau pământească a organizației lui, cu religia, comerțul sau politica ei. La ei nu există fățarnicie amăgitoare, nu sunt talere cu două fețe, încercând să slujească și pe Dumnezeu și pe dușmanul Său, în același timp; ci ei sunt deschiși, curajoși și în mod clar pentru Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa. Ei declară public și din casă în casă Numele și Guvernul Său Drept. Ei resping tradițiile religioase ale oamenilor, așa cum sunt învățate de clerul fariseic, deoarece aceste tradiții ale religiei tăgăduiesc, anulează și încalcă poruncile și Cuvântul lui Dumnezeu, în care ei cred, le ascultă și pe care le păzesc cu credincioșie.

²⁵ Ei acordă atenție cuvintelor lui Isus: „feriți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor”. „Atunci, au înțeles că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și saducheilor” (Mat. 16:6,12). Din acest motiv, mai târziu, Domnul Isus i-a instruit prin apostolul Pavel pe membrii trupului Său, simbolizați prin bucata de pâine, să nu aibă relații de tovărășie cu cei care se complac în rea-voința, josnicia, ticăloșia, răutatea și fățarnicia organizației lumii, ci să fie în mod sincer și cu adevărat pentru Împărăția lui Iehova și pentru dreptatea ei. „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat. Căci Însuși Christos, paștele nostru, a fost jertfit. De aceea, să prăznuim praznicul nu cu un aluat vechi [demonism sau religie], nici cu un aluat de răutate și violenție, ci cu azimele curăției și adevărului. Căci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, deși își zice frate, totuși este curvar, ori lacom de bani, închinător la idoli sau defăimător, bețiv sau escroc; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați... Dați afară dar, pe răul acela din mijlocul vostru” – 1Cor. 5:6-8, 11-13.

MANA

²⁶ Atunci când izraeliții din vechime, după ce s-au împărtășit din paște, au ieșit din Egipt luând cu ei pâinea nedospită, Iehova i-a adus în pustiu, la adăpost de vrăjmașii lor. Acolo, El i-a hrănit cu o pâine miraculoasă, mana din cer, ce nu era amestecată cu aluat (Ex. 16:11-35). Moise a explicat de ce Dumnezeu a permis ca ei să rabde de foame, apoi i-a hrănit cu mană; aceasta a fost „ca să te faci să știi că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului” (Deut. 8:3). Tocmai aceste cuvinte le-a citat Isus, ca răspuns la ispita Diavolului de a-L determina să schimbe pietrele în substanța pâinii, pentru a supraviețui (Mat. 4:1-4). De aceea, mănecarea manei din cer a ilustrat împlinirea voinței lui Dumnezeu de către poporul Său de legământ, așa cum a făcut și Isus, iar împlinirea acestei voințe prin Christos are drept rezultat viața. Împlinirea voinței Lui Dumnezeu de către Isus, când era în carne, a fixat exemplul pentru urmașii Săi (Ioan 4:32-34). Urmând calea lui Isus, aflat în trup de carne, ca împlinitor al voinței lui Iehova, aceștia dobândesc nemurirea sau „viața în ei înșiși”, locuiesc în „trupul lui Christos” și sunt înălțați alături de El pe tronul Împărăției Sale în cer. De aceea, împărtășirea din pâine la cina

Domnului a ilustrat imitarea exemplului lui Isus ca un serv și martor al lui Iehova Dumnezeu, dovedindu-se astfel un membru al „trupului Său”. Referitor la aceasta, Isus a spus următoarele:

²⁷ „Eu sunt Pâinea vie care s-a pogorât din cer; dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care-l voi da pentru viața lumii. ...Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mâncați din trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6:51-58). Urmarea credincioasă a căii pământeste a lui Isus statornicește credința în El și împărtășirea cu El. În cele din urmă, rezultatul obținut din aceasta va fi împărtășirea alături de El în „învierea Sa”, „întâia înviere” și ridicarea la viață nemuritoare împreună cu El, ca membri ai trupului glorificat al lui Christos, „trupul slavei lui” (Filip. 3:10, 21 *A.R.V.*; 1Cor. 15:50-54; Apoc. 20:5). În cuvintele citate mai sus, la Ioan 6, Isus Christos vorbea poporului tipic de legământ al lui Dumnezeu, ai căror strămoși au mâncat mană în pustiu, și nu neamurilor. De aceea, cuvintele Lui nu se aplică la cei din omenire, în general, ci se aplică la aceia care au fost luați în noul legământ și care se împărtășesc din Mana anti-tipică, devenind membri ai „trupului” Său. Această limitare a cuvintelor la ei, este dovedită și de referirea la „a bea sângele Lui”.

BĂUTUL PAHARULUI

²⁸ Să aruncăm acum o privire în urmă, la cina Domnului. „Apoi a luat un pahar, a adus mulțumiri și l-a dat lor, zicând: beți toți din el; căci acesta este sângele Meu al legământului, care se varsă pentru mulți, pentru iertarea păcatelor” (Mat. 26: 27,28, *Emphatic Diaglott*). În aceste cuvinte, vinul sau „rodul viței” din acel pahar, n-a fost transformat în sângele Său literal; căci Isus încă nu Își vărsase sângele. Dacă vinul din acel pahar ar fi fost transformat în sânge literal și apoi băutul lui ar fi asigurat iertarea sau ștergerea păcatelor, atunci nu ar mai fi fost nevoie ca Isus să fie răstignit pe un stâlp, să i se verse sângele și să moară; lucrurile s-ar fi putut rezolva mai ușor, transformând în chip miraculos vinul în sângele care nu fusese niciodată în trupul Lui literal. Totuși, așa cum pâinea frântă a fost folosită pentru a simboliza ceva mai vast decât carnea Lui, tot așa paharul cu vin a fost folosit pentru a simboliza ceva mai cuprinzător decât sângele Său literal. Sângele din vasele trupului semnifică viață: „căci viața trupului este în sânge”. (Lev. 17:11). „Să nu mănânci sângele, căci sângele este viață”. (Deut. 12:23). Deci, sângele vărsat înseamnă viață curmată, moarte. (Mat. 27:25; Fap. 5:28; Apoc. 16:3). Conținutul paharului pe care Isus l-a întins discipolilor Săi, a simbolizat sângele Lui vărsat sau moartea Lui și suferințele care au însoțit-o.

²⁹ Isus a suferit moartea ca un om. Moartea Lui sau sângele vărsat, constituie baza pentru iertare. Ea asigură „iertarea păcatelor” la atâția din omenire care cred în El și acceptă îngrijirea lui Dumnezeu de a fi salvați prin El. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”. (Efes. 1:7). „Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Christos”. (Rom. 6:23). Deci, în loc să sufere moartea prin acele păcate, moartea lui Isus Christos este acceptată de păcătosul care se căiește, în interesul lui și este aplicată de Christos în prezența lui Dumnezeu, în folosul păcătosului. Aceasta procură iertarea pentru păcătos. Acest lucru îl eliberează de moartea datorată păcatului – Rom. 5:21.

³⁰ Observați că Isus a zis: „acest pahar este noul legământ în sângele Meu, care se varsă pentru voi”. (Luca 22:20). A însemnat aceasta că paharul literal devenise acum noul legământ sau testament? Nu; dar moartea Lui sau sângele vărsat, care a fost simbolizat de conținutul

paharului, a făcut ca noul legământ să devină un lucru sigur, un aranjament activ, real, operant, făcut cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, moartea Lui, arătată prin sângele Său vărsat, a validat și a întărit legământul cel nou. Furnizând ca mijloc de validare propriul Lui sânge, Isus a fost Mai Marele Moise, Mijlocitorul noului legământ. „Și tocmai de aceea El este Mijlocitorul unui legământ nou, ...acolo unde este un legământ, trebuie să aibă loc moartea jertfei legământului, pentru că un legământ nu capătă putere decât după moarte; n-are nici o putere câtă vreme trăiește jertfa legământului; de aceea și întâiul legământ [legământul legii făcut cu Israel] n-a fost inițiat fără sânge”. (Evr. 9:15-18, *Young*). Întâiul sau vechiul legământ al legii i-a scos din lume pe izraeliții naturali, pentru a deveni poporul lui Iehova. Acesta i-a pregătit pentru a face parte din Împărăția Sa promisă. (Ex. 19:5,6). Legământul cel nou este instrumentul sau aranjamentul lui Iehova prin Mijlocitorul Isus Christos și acesta scoate dintre națiunile lumii „un popor pentru numele Lui”, izraeliții spirituali. Acesta îi pregătește pentru a deveni co-moștenitori cu Isus Christos în Împărăție, iar Iehova Dumnezeu îi aduce pe cei credincioși în legământul pentru Împărăție. De aceea, la cina Domnului, Isus le-a spus celor unsprezece apostoli credincioși: „de aceea Eu fac legământ cu voi, după cum Tatăl Meu a făcut legământ cu Mine, pentru o Împărăție, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea și să ședeți pe tronuri de domnie, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” – Luca 22: 29,30, *Emphatic Diaglott*.

³¹ Cu adevărat sângele Domnului a fost vărsat și astfel s-a realizat validarea noului legământ. Acesta a furnizat iertarea păcatelor aceluia care sunt aduși în acest legământ și făcuți poporul care poartă numele lui Dumnezeu, martorii lui Iehova. Totuși, băutul paharului simbolizează ceva mult mai adânc decât aceasta. El simbolizează îndeplinirea cerințelor pentru a intra în Împărăție. Nu doar sângele vărsat, ilustrat de vinul din pahar, însemna moarte, ci și băutul din adevăratul pahar de către aceia care au luat parte la cina Domnului, înseamnă tot moarte. Aceasta înseamnă moartea lor împreună cu Christos, participarea lor în moartea Lui.

³² Legea lui Dumnezeu pentru „Israelul după carne”, interzicea băutul oricărui fel de sânge și porunca moartea aceluia care bea sânge. (Lev. 17:10,14). Deci, îndreptățirea față de păcate și pentru viață prin credința în sângele lui Isus, nu este simbolizată de băutul paharului, deoarece aceia care îl bea trebuie să fi fost deja îndreptățiți față de păcat. Băutul paharului înseamnă, mai degrabă, că cel care bea renunță la viața sa umană îndreptățită. El are dreptul și perspectiva la o viață perfectă veșnică pe pământ, după ce organizația Diavolului va fi îndepărtată și domnia lui Dumnezeu va fi exercitată peste pământ. Băutul paharului înseamnă tovărășie cu Isus Christos în suferințele și moartea Sa pe pământ, îndurarea batjocurilor ce au căzut asupra Lui de dragul lui Iehova și menținerea unei integrități nepătate pentru justificarea numelui lui Dumnezeu.

³³ Această însemnătate simbolică a băutului paharului este clarificată de Pavel, apostolul credincios al lui Isus, în 1Corinteni 10:15-18: „vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm [lăudăm], nu este el comuniunea cu sângele lui Christos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea comuniunea cu trupul lui Christos? Căci noi, care suntem mulți, suntem o pâine, suntem un trup; căci toți ne împărtășim din aceeași pâine”. Sau, citând traducerea lui Rotherham referitoare la sânge: „paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu înseamnă o împărtășire împreună a sângelui lui Christos?” Cuvântul „comuniune” înseamnă aici parteneriat, participare comună, a fi părtaș, tovărășie. Cuvântul grecesc pentru „comuniune” este tradus astfel și în alte locuri în Scripturi, iar acest lucru clarifică însemnătatea expresiei „comuniunea cu sângele lui Christos”.

³⁴ Pavel, care împlinea efectiv ceea ce era simbolizat de băutul paharului la cina Domnului, scrie: „pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos și să fiu găsit în El, ...și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și PĂRTAȘIA suferințelor Lui și să mă fac

asemenea cu *moartea Lui*; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filip. 3:8-11). Creștinilor care beau, de asemenea, din pahar, apostolul Petru le-a scris: „prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă [*de ce?*] întrucât sunteți PĂRTAȘI ai suferințelor lui Christos; ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” – 1Pet. 4:12,13.

³⁵ Prin urmare, aceia care se împărtășesc din pahar trebuie să participe în realitate la moartea lui Christos. Această moarte se datorează serviciului credincios ca un martor pentru Iehova, pentru menținerea fermă a integrității sub cele mai grele încercări și necazuri, chiar până la moarte. Această moarte sprijină cauza lui Dumnezeu în controversa privind stăpânirea universală și servește în felul acesta la justificarea numelui și Cuvântului Său. Cei care beau paharul sunt cei cărora le sunt adresate cuvintele: „nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Christos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Căci, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. (Rom. 6:3-5). „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2:10). „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El; dacă suferim, vom și domni împreună cu El”. (2Tim. 2:11,12). „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. (Fap. 14:22). Cei care se împărtășesc din embleme la cina Domnului și care îndeplinesc zilnic, cu credincioșie, până la sfârșitul existenței lor pământești, ceea ce este simbolizat prin această împărtășire, chiar ei sunt cei ce vor lua parte la cina din Împărăția lui Christos, mâncând și bând împreună cu El la masa Lui împărătească.

RĂMÂNÂND ALĂTURI DE EL ÎN ISPITE

³⁶ Numai participarea la o cină memorabilă și împărtășirea din emblemele pâinii nedospite și a vinului, nu înseamnă totul. Isus a atras atenția asupra acestui fapt când le-a spus discipolilor Săi, după folosirea emblemelor: „voi sunteți aceia care ați rămas, în toate privințele, alături de Mine în ispitele Mele; și Eu fac legământ cu voi pentru o Împărăție, așa cum Tatăl Meu a făcut legământ cu Mine, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea”. (Luca 22:28-30, *Rotherham*). Cel care se împărtășește din emblemele cinei Domnului trebuie să se afle în noul legământ și pe lângă aceasta, în legământul pentru Împărăție. El trebuie să se fi lepădat de sine și să se fi consacrat cu totul lui Dumnezeu, prin Isus Christos, iar de atunci a fost îndreptățit față de păcat și luat în legământul de jertfă împreună cu Învățătorul lui. El trebuie să corespundă la ceea ce mărturisește atunci când mănâncă și bea la cina Domnului, înaintea martorilor. El trebuie să îndeplinească termenii noului legământ, făcând parte în mod activ din „poporul pentru numele Lui”, declarând numele lui Iehova pe întreg pământul. El trebuie să îndeplinească termenii legământului pentru Împărăție, fiind martor al lui Iehova, așa cum a fost Regele Său, propovăduind continuu acea Împărăție, mai ales acum la sfârșitul lumii, promovând interesele Împărăției care i-au fost incredințate. (Mat. 24:14; 25:14-23). El trebuie să rămână de partea lui Christos Regele, în toate încercările sau ispitele, adică încercările sau ispitele care vin asupra lui datorită batjocurilor și suferințelor asemănătoare cu cele ale lui Christos, ce s-au abătut asupra lui din pricină că este un martor al lui Iehova Dumnezeu și un ambasador al lui Christos, Regele Său.

³⁷ „Ceasul ispitei”, cel plin de necazuri este asupra lumii. Cine poate sta fără vină în fața lui Dumnezeu? (Apoc. 3:10). Regele se află pe scaunul de domnie, având toată puterea în cer și pe pământ, iar El este Acela care poate și va ajuta pe toți urmașii Săi credincioși să reziste și să ajungă la sfârșit „mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit”. (Evr. 2:18; 4:15; Rom.

8:37). Chestiunea stăpânirii universale trebuie decisă acum între Guvernul Teocratic al lui Iehova, prin Regele Său Isus Christos și partea opusă, organizația lumii lui Satan împreună cu religia, politica și comerțul ei. Prin urmare, ispita este permisă pentru a se putea manifesta integritatea celor credincioși față de Iehova, în calitate de Teocrat și Domnitor Universal și față de Împărăția Sa sub Christos. Cina Domnului a fost instituită anume pentru a-i ajuta pe cei credincioși să câștige victoria în mijlocul ispitelor. Cum? Păstrându-le inimile și mințile îndreptate spre Iehova și spre Regele Său, Isus Christos, amintindu-le cum a îndurat El cu credincioșie și cum a îndeplinit perfect cerințele Împărăției, spre justificarea numelui lui Dumnezeu. Din această pricină a adăugat Isus, după înmânarea emblemelor: „să faceți aceasta în amintirea Mea” – Luca 22:19.

³⁸ Fiind sub inspirație divină, apostolul Pavel comentează aceste lucruri, zicând: „pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”. (1Cor. 11:26). Domnul a venit în Împărăția Sa în 1914, iar apoi a venit la templu în anul 1918. Cu toate acestea, nu atunci s-a sfârșit botezul în moartea Sa a urmașilor Lui, care erau încă pe pământ, băutul paharului și împărțirea cu o moarte asemănătoare cu a Lui. De aceea, „până va veni El” înseamnă că acești martori unși ai lui Iehova, care sunt membre ale „trupului” lui Christos și care „poartă în trupul lor moartea Domnului Isus”, trebuie să continue să țină „cina” Domnului. (2Cor. 4:10). Până când? Până când El transferă pe ultimul membru din „trupul stării noastre smerite” în cel al slavei Sale: „noi așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Christos, care va schimba trupul stării noastre smerite, ca acesta să poată fi potrivit trupului slavei Sale”. – Filip. 3:20,21, *A.R.V.*

³⁹ Astfel, aceștia continuă „să vestească moartea Domnului”. Ei fac acest lucru înaintea multor martori, în special față de „alte oi”, pe care Domnul le adună acum la templul Său. Ei celebrează pentru a arăta că Isus, Regele, a fost credincios până la moarte, iar Dumnezeu poate pune urmași ai Săi pe pământ, care își vor păstra, de asemenea, integritatea și vor fi credincioși până la moarte. Cândva, Isus Christos a arătat spre moartea lui Petru. „A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va slăvi Petru pe Dumnezeu”. (Ioan 21:19). Tot astfel, acei părtași credincioși de la cina Domnului, vestind moartea Domnului în mod simbolic și apoi propovăduind și imitându-I exemplul, de asemenea „ÎL SLĂVESC PE DUMNEZEU”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce face ca seara zilei de 19 aprilie 1943 să fie una cu totul deosebită și ce a marcat ea în urmă cu 35 de secole?
2. Pentru ce a fost considerată tipică victoria de atunci a lui Iehova; ce întrebare, nume și popor au fost legate cu acea chestiune?
3. a) Iehova a ales poporul lui Israel din cauza numărului lor sau din alt motiv? b) Datorită cărei relații cu Dumnezeu au fost ei eliberați din Egipt și prin urmare, ce au fost privilegiați să devină?
4. a) De ce trebuie martorii lui Iehova să celebreze ziua, în mod just? b) Cum observau ziua credincioșii lui Iehova din vechime; de ce s-a adăugat vinul la celebrare?
5. Judecând după conduita „creștinătății”, mai este acum obligatorie pentru creștini sărbătorirea lui 14 Nisan; ce sărbătoare religioasă ține ea și cum?
6. Cum a devenit obligatorie pentru creștini sărbătorirea lui 14 Nisan; de ce s-au agățat religioniștii de scripturile din Fapte 2:42, 46, pentru a celebra „cina Domnului” așa cum fac ei?
7. Cum și pentru a sprijini ce anume, interpretează religioniștii acțiunile descrise în Fapte 27:35; 20:7,11 și Luca 24:30,31?

8. De ce cazurile de frângere a pâinii, menționate mai sus, nu puteau fi celebrări ale cinei Domnului?
9. Ce limitează celebrarea comemorării la o singură dată pe an, într-o anumită perioadă de timp; de aceea, cum trebuie să fie înțeles 1Corinteni 11:26?
10. Ce efect are sărbătorirea cinei Domnului odată pe an sau dimpotrivă, repetarea frecventă a acelei cine?
11. A cui soartă și ce condiții din lume fac mai necesar ca oricând ca cina Domnului să fie ținută la timpul potrivit și cu respectul cuvenit pentru însemnătatea ei?
12. Ce semnificație, în privința acestor zile și acestui timp, susține cu mai multă tărie decât oricând înainte celebrarea potrivită și cum se cuvine a cinei Domnului?
13. Care au fost declarațiile și acțiunile Regelui Isus Christos la timpul instituirii cinei Domnului; de ce au fost discipolii Săi calificați pentru a fi împreună cu El?
14. Ce s-a accentuat în mod repetat, în timpul cinei; la ce trebuia să atragă atenția, în primul rând, cina; în legătură cu aceasta, ce lucru era secundar?
15. Cum a fost făcut vechiul legământ dintre Iehova și izraeliți și până la venirea cui a continuat mielul de paște să fie junghiat și mâncat, cu regularitate?
16. De ce a trebuit să continue vechiul legământ al legii până la venirea Regelui; de ce a fost nevoie ca Regele să inițieze o amintire diferită de cea de paște, dar la aceeași dată?
17. a) Spre ce a îndreptat Isus atenția discipolilor Săi la noua cină; cum joacă aici un rol noul legământ? b) Ce era nou în împărțirea pâinii de către Isus și ce cuvinte a folosit El înainte de a o frânge?
18. De ce Isus a lăudat și a mulțumit lui Iehova Dumnezeu la începutul cinei, înainte de împărțirea pâinii?
19. Ce doctrine religioase nu sunt sprijinite de cuvintele lui Isus „acesta este trupul Meu”; de ce pâinea frântă nu se putea referi la carnea Sa literală?
20. Prin urmare, la ce se referă cuvintele lui Isus „trupul Meu”; de ce putea El să mulțumească pentru acesta; cum a fost acesta „dat pentru voi”, așa cum a spus El?
21. Ce descoperire specială i-a fost dată apostolului Pavel, care ajută la clarificarea însemnătății cuvintelor lui Isus citate anterior?
22. Ce înseamnă, deci, acceptarea și mâncarea unei bucăți din pâinea frântă; care este înțelesul cuvântului „comuniune”, așa cum este folosit de apostolul Pavel la 1Corinteni 10:16,17?
23. Ce a simbolizat atunci frângerea și mâncarea pâinii și cum a fost numită, în mod potrivit, pâinea folosită la masa de paște?
24. De ce au fost obligați izraeliții să mănânce pâine nedospită atunci când au părăsit Egiptul; de aceea, ce a simbolizat calitatea de nedospită a pâinii pe care Isus a frânt-o?
25. De ce aluat le-a spus Isus discipolilor Săi să se păzească; ce instrucțiuni cu privire la aluatul simbolic a dat El mai târziu, prin apostolul Pavel, la cei simbolizați prin pâine?
26. a) De ce i-a hrănit Iehova pe izraeliți în pustiu cu mană; ce ilustrează mâncarea manei, luând în considerare citatul folosit de Isus din cuvintele lui Iehova, când se afla în pustiu? b) Deci, ce ilustrează împărțirea din pâine la cina Domnului?
27. a) Ce a spus Isus, la Ioan 6, cu privire la adevărata Mană sau Pâine din cer și la mâncarea ei? b) Cui se aplică, în realitate, acele cuvinte ale lui Isus; ce statornicește credința în El și împărțirea cu El și cu ce rezultat pentru credinciosul care se împărțește?
28. Cum știm că Isus, prin cuvintele Sale, nu a schimbat vinul în sânge; ce a simbolizat asemănarea conținutului paharului cu sângele?
29. Ce bază constituie sângele vărsat al lui Isus, cu ce rezultat și spre binele cui?
30. a) Cum era „acest pahar” noul testament în sângele lui Isus? b) Cu ce scop folosește Iehova Dumnezeu noul legământ; în care alt legământ sunt aduși cei credincioși?

31. Deoarece conținutul paharului simbolizează sângele, ce simbolizează atunci băutul conținutului?
32. Dată fiind legea lui Dumnezeu cu privire la băutul sângelui, ce simbolizează băutul paharului; ce calitate trebuie să aibă cineva înainte de a bea?
33. Cum este clarificată, la 1Corinteni 10:15-18, însemnătatea băutului paharului și care este însemnătatea cuvântului „comuniune”, așa cum este arătat de alte traduceri ale cuvântului grecesc?
34. Conform cuvintelor lui Pavel din Filipeni 3:8-11, cum împlinea el ce era simbolizat prin băutul paharului? Ce i-a instruit Petru pe creștinii credincioși să facă, deoarece aveau acest privilegiu?
35. De ce și până când participă în moartea lui Christos cei care beau din pahar; ce scripturi, referitoare la moarte, suferință, necaz și răsplată, le sunt adresate?
36. Cum au arătat cuvintele lui Isus, adresate discipolilor Săi, că numai împărtășirea din emblemele comemorării nu înseamnă totul? ce legăminte sunt implicate aici și cum trebuie să satisfacă cerințele cel care se împărtășește?
37. a) Ce fel de „ceas” al încercărilor este asupra lumii și de ce permite Dumnezeu acest lucru în ce privește pe poporul Său? b) Așa cum este arătat de învățătura lui Isus, cina Domnului a fost instituită pentru a-i ajuta pe cei credincioși să obțină victoria; cum anume?
38. „Vestiți moartea Domnului până va veni El”, înseamnă că membrele trupului lui Christos trebuie să continue să țină cina Domnului până când?
39. a) Înaintea cui „vestesc ei moartea Domnului”; ce arată această celebrare, mai ales cu privire la Isus și la urmașii Lui? b) Care sunt cele două moduri prin care urmașii credincioși vestesc moartea Domnului și pe Cine slăvesc ei în felul acesta.

PARTICIPANȚI LA CINA DOMNULUI

TOATE PERSOANELE CU BUNĂ-VOINȚĂ SUNT INVITATE CU CORDIALITATE SĂ PARTICIPE la Cina de amintire a „Regelui regilor”, care se va ține luni, 19 aprilie, după apusul soarelui, când începe memorabila zi de 14 Nisan. Dar, veți întreba, cine va observa ocazia în mod scriptural și unde? Oriunde există o grupă organizată a martorilor lui Iehova; ei vor primi cu bucurie la celebrare pe toate persoanele temătoare de Dumnezeu, la locul de adunare anunțat. Ei recunosc „Stăpânirile Cele Mai Înalte” și se supun Lor, anume, Iehova Dumnezeu și Isus Christos, Regele Său. Isus Christos a instruit pe urmașii Săi credincioși să observe ziua, „în amintirea Mea”. De aceea martorii lui Iehova vor face aceasta, în ascultare de Stăpânirile Cele Mai Înalte.

Trebuie ca aceste persoane cu bunăvoință să se împărtășească din emblemele comemorării, atunci când participă la cina Domnului? Pentru a primi un răspuns, citiți articolul principal al acestei reviste. Acesta arată că nimeni nu ar trebui să mănânce din pâinea nedospită sau să bea din paharul cu vin, dacă nu se cunoaște și se deosebește pe sine a fi un membru al „trupului lui Christos”. El nu poate discerne acest lucru, dacă nu s-a consacrat complet și fără rezerve Domnului Dumnezeu, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, Isus Christos. El trebuie să deosebească dovezile că Atotputernicul Dumnezeu a acționat asupra consacrării sale și l-a îndreptățit pentru viață, că Dumnezeu a acceptat această viață ca o jertfă împreună cu Isus Christos și l-a luat apoi în „legământul cu Mine prin jertfă.” – Ps. 50:5.

Mai mult decât atât, Dumnezeu Tatăl trebuie apoi să dea naștere celui consacrat și îndreptățit prin spiritul sau puterea Sa, dându-i acestuia dreptul condiționat la viața în spirit, în cer. În felul acesta, Dumnezeu îi dă acestuia un început de fiu spiritual al lui Dumnezeu. Prin faptul că îi dă naștere, Dumnezeu îl recunoaște ca un fiu spiritual și manifestă acest lucru

revărsând asupra acestui fiu „toate binecuvântările spirituale” ale cunoștinței, înțelegerii și privilegiile servirii intereselor lui Dumnezeu. Dacă un astfel de copil spiritual este credincios privilegiilor sale, Iehova Dumnezeu îl unge cu spiritul Său al puterii, însărcinându-l să devină martorul Său și botezându-l sau aducându-l în „trupul lui Christos”. (vezi Iac. 1:18; 1Pet. 1:3; Efes. 1:3; Rom. 8:16,17; 6:3; 1Ioan 2:20,27). Acum, dacă el își îndeplinește în mod credincios însărcinarea, poate să se împărtășească la cina Domnului.

Totuși, tu poți întreba: deoarece eu nu sunt un membru al trupului lui Christos și nu mă pot împărtăși din simboluri, atunci de ce trebuie să particip la cina Domnului? Pentru că este în ascultare de porunca Regelui, care domnește acum, ca tu să te aduni împreună cu aceia care se împărtășesc, făcând aceasta în amintirea Lui. Doar o rămășiță din „turma mică” a Împărăției se mai află pe pământ, dar Domnul Isus își adună acum „alte oi”, care nu sunt din regalul „trup al lui Christos”, iar pe aceste „alte oi” El le aduce în aceeași turmă împreună cu rămășița, sub un singur Păstor (Ioan 10:16). Desigur, acești însoțitori ai rămășiței nu se împărtășesc în moartea Domnului, dar ei își amintesc suferințele Lui prin care și-a dovedit integritatea și devotamentul față de Dumnezeu și ei Îl salută ca Rege. Ei se pun sub aceeași Împărăție, la care rămășița este chemată ca împreună-moștenitoare cu Isus Christos .(Apoc. 7:9-17). Prin autoritatea Regelui ei propovăduiesc aceeași Împărăție împreună cu rămășița și alături de ei, declară numele lui Iehova pe întregul pământ. – Apoc. 22:17.

De la „alte oi” se cere aceeași măsură de credincioșie față de Dumnezeu și față de Guvernul Său drept, care este cerută de la rămășiță. De aceea, ei se află sub aceeași încercare a integrității, în mijlocul lumii lui Satan. Ei trebuie să lupte împotriva acelorasi puteri demonice și trebuie s-o facă, luptând umăr la umăr cu rămășița credincioasă. (Efes. 6:12). Ei trebuie să privească la Isus Christos Regele, ca la exemplul lor de credincioșie față de Dumnezeu și de îndurare a suferințelor de dragul dreptății și pentru a birui lumea. De asemenea, ei trebuie să „se teamă de Dumnezeu” și să „dea cinste Împăratului”. (1Pet. 2:17,21). În mod rațional, atunci, prezența lor la cina memorabilă în onoarea Regelui lui Iehova este foarte vitală și este sigur că va avea ca rezultat binecuvântarea și tăria atât de necesară lor.

Masa Domnului este locul unde se adună rămășița unsă și însoțitorii ei credincioși. Ei trebuie să vină curățați de lumea Diavolului, aflată sub domnia demonilor și plină de demonism sau religie. Nu poate exista parteneriat și cu ea și cu serviciul lui Dumnezeu, deoarece ele sunt opuse una cu cealaltă. De exemplu, rămășița, împărtășindu-se din emblemele Comemorării, se împărtășește din ceea ce este pe masa Domnului, întocmai ca preoții lui Israel din vechime, care se împărtășeau din animalele jertfite pe altarul Domnului. (1Cor. 9:13). De aceea, înainte de a se referi la paharul binecuvântat și la pâinea care este frântă, apostolul Pavel arată ce trebuie să împlinescă cineva înainte de a se împărtăși din acestea, zicând: „de aceea, prea iubiții mei, fugiți de idolatrie”. (1 Cor. 10:14). *Idolatrie* înseamnă demonism. Aceasta înseamnă închinare la organizația demonilor sub Satan și la lucrurile din organizația lui Satan, cuprinzând religia, politica și comerțul ei. *Idolatrie* înseamnă a lua parte la lucrurile acestei lumi, aflată sub domnia demonilor. În același fel, în timpurile din vechime, cei care ofereau jertfe idolilor, dumnezeilor demoni, mâncau o parte din jertfa oferită și astfel ei erau părtași cu demonii, mâncând la masa sau la altarul lor. Atunci, de ce să fugim de idoli? Apostolul arată acum, de ce:

„Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniunea [împărtășirea comună] cu sângele lui Christos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea comuniunea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei în împărtășire cu altarul [lui Dumnezeu]? Deci, ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? [Ele în sine nu sunt altceva decât substanța sau materia din care sunt făcute; totuși, ceea ce simbolizează ele face diferența]. Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile,

jertfesc dracilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în tovărășie [comuniune] cu dracii [cu demonii]. Nu puteți bea paharul Domnului [suferind alături de Domnul până la moarte] și paharul dracilor [trăind pentru această lume, servind și sprijinind organizația ei demonizată]; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor [închinându-vă și aducând jertfe lucrurilor egoiste idolatrizate de această lume]. Sau vrem să întărâtăm pe Domnul la gelozie [zel îndreptățit împotriva fățarniciei]? Suntem noi mai tari decât El?” (1 Cor. 10:16-22). Întrucât nu suntem mai tari, să nu provocăm mânia Lui, fiind cu două fețe, împărțându-ne din cina Domnului, dar în același timp, încercând să facem pe plac și să servim organizația dușmană de sub conducerea demonilor. Cei care se împărțesc trebuie să fie curați.

Comemorarea cinei Domnului nu este o masă obișnuită. Aceasta nu trebuie confundată cu nici o altă masă și nici nu trebuie redusă doar la nivelul unei mese. Locul de închinare la Dumnezeu, într-un astfel de moment, nu este locul unde să se ia cina sau prânzul pentru satisfacerea nevoilor creaturii. Creștinii din Corint făceau aceasta greșeală, iar apostolul a scos în evidență marea pagubă spirituală pe care a adus-o această faptă, cât și judecata lui Dumnezeu pe care au atras-o asupra lor cei nehibzuiți. De ce? Deoarece, amestecul cinei Domnului cu orice altă masă obișnuită, chiar înaintea acesteia, i-a făcut pe mulți să devină indiferenți, leneși, lumești. Ei nu au mai putut discerne însemnătatea pâinii frânte la comemorare, anume că ea reprezenta „trupul” Domnului și din ea trebuiau să se împărțesească numai aceia care erau frânți împreună cu El ca membre ale trupului Său, biserica. Acum, deși acest „trup al lui Christos” este frânt de necazurile suferite din mâna dușmanilor, demonii și agenții lor omenești, totuși, nu trebuie să existe dezbinare, diviziuni sau schisme între membrii trupului lui Christos. Toți trebuie să fie una sub Capul lor, Regele, așa cum s-a rugat Isus chiar în acea noapte, după ce El a introdus și a ordonat cina Domnului. Observați sfatul și avertismentul apostolului în această privință, adresat celor aflați la cina Domnului:

„În ceea ce vă declar nu vă laud, pentru că vă adunați laolaltă nu pentru ceva mai bun, ci pentru ceva mai rău. Mai întâi de toate, aud că atunci când veniți împreună la biserică, între voi sunt dezbinări [schisme]; și în parte o cred. Căci trebuie să existe și erezii [partide; facțiuni; secte] printre voi, ca să se arate între voi cei care sunt aprobați. Prin urmare, când vă adunați într-un loc, nu faceți aceasta pentru a mânca cina Domnului [dacă faceți după cum urmează]. Fiindcă atunci când mâncați, fiecare își ia propria cină înaintea altuia [persoane prezente]; și unul este flămând, iar altul este beat [este sătul sau plin până la refuz (*Emphatic Diaglott*)]. Ce? N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți biserica lui Dumnezeu și vreți să faceți de rușine pe cei ce n-au nimic? Ce să vă zic? Să vă laud? În privința aceasta nu vă laud. Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine; după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți aceasta în amintirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: acest pahar este noul legământ în sângele Meu; ori de câte ori veți bea din el, să faceți aceasta în amintirea Mea. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”.

„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta și bea acest pahar al Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar, pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci, cine mănâncă și bea nedemn, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu discerne trupul Domnului”. (1Cor. 11:17-29). Un astfel de părtaş nedemn din pâine și pahar, coboară cina Domnului până la statutul banal al unei mese obișnuite și astfel tratează cu dispreț însemnătatea emblemelor, creând o impresie greșită pentru cei care sunt martori la comportamentul său, fiind deci fățarnic. El se pune pe sine în clasa celor care aduc necazuri asupra lui Isus Christos și a membrilor trupului Său și care aduc cu ei încercări ale integrității, chiar până la moarte. Astfel, el disprețuiește pe Regele lui Iehova și

Împărăția Sa, „Îl răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.” (Evr. 6:4-6). El își primește condamnarea („osânda”) de la Domnul Dumnezeu.

De aceea, indiferent dacă aceasta se înțelege într-un sens literal sau spiritual, cele relatate în continuare de apostol, în privința rezultatelor practicii dăunătoare pomenite anterior, arată judecata potrivnică a Domnului Dumnezeu. „Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și mulți dorm. Dacă ne-am judeca [examina; cerceta] singuri, n-ar trebui să fim judecați [de Domnul]. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați [cina Domnului] așteptați-vă unii pe alții [să aveți o oră stabilită, să-i așteptați pe toți]. Dacă îi este foame cuiva, să mănânce acasă, ca să nu vă adunați spre osândă” – 1Cor. 11:30-34.

Însemnătatea celor de mai sus este limpede. O persoană cu bună-voință, una care face parte din „alte oi”, care se deosebește pe sine că nu face parte din „trupul lui Christos”, care este frânt, nu trebuie să se împărtășească din emblemele comemorării. El trebuie să fie prezent ca un observator, dar fără să uite că și lui i se cere același devotament deplin față de Domnul, aceeași integritate fără vină înaintea Lui Dumnezeu și aceeași măsură de credincioșie în respectarea legământului cu Dumnezeu, ca și celor care se împărtășesc din embleme.

Prin urmare, toate adunările Comemorării trebuie să primească cu bucurie pe toate persoanele cu bună-voință, cu acea ocazie, pe data de 19 aprilie, după apusul soarelui. Toate aceste adunări trebuie să asigure pâinea nedospită și paharul cu vin roșu (mai multe pahare, dacă o participare mai numeroasă justifică aceasta) pentru orice persoană prezentă, care în timpul servirii se discerne pe sine vrednică să se împărtășească. În mod potrivit, adunarea se va deschide cu o rugăciune adresată lui Dumnezeu, pentru adunare, iar înaintea rugăciunii poate fi cântată o cântare potrivită. Deoarece rostirea cuvintelor Domnului referitoare la pâine și vin, nu are puterea miraculoasă de a transsubstanția emblemele în carne și sânge, oricare bărbat consacrat, care este competent și credincios, dacă este posibil unul din rămășiță, poate servi. El sau orice altă persoană capabilă, consacrată lui Iehova Dumnezeu, poate să țină un scurt discurs sau să citească pe cel publicat aici, despre importanța cinei Domnului.

Apoi se va rosti o rugăciune și mulțumiri asupra emblemelor, în ceea ce privește însemnătatea lor simbolică. După aceasta, pâinea și vinul vor fi servite împreună, circulând printre participanți, permițând fiecăruia care se discerne pe sine că face parte din trupul Domnului, să se împărtășească din ambele embleme. După aceasta, cel ce prezidează poate să scoată în evidență aplicația practică a însemnătății cinei, prin anunțuri de serviciu, atrăgând atenția asupra privilegiilor, îngrijirilor și aranjamentelor, care sunt acum accesibile atât celor din rămășiță, cât și persoanelor cu bună-voință, pentru a-L servi pe Dumnezeu și Împărăția Sa, începând chiar din acea zi a Comemorării înainte. Apoi, poate fi cântată o cântare de încheiere, iar adunarea se încheie cu o rugăciune.

ABEL, PRIMUL DINTRE MARTORII LUI IEHOVA

Batjocoritorii religioși îi discreditează pe martorii lui Iehova și vorbesc despre ei ca despre o sectă nouă, care a apărut în ultimii ani. Ei se referă la diferiți oameni din timpurile moderne ca la întemeietorii martorilor lui Iehova. Ei vorbesc despre servii lui Dumnezeu din adâncul inimilor lor pline de invidie, răutate și ură. De fapt, când au început să existe martorii lui Iehova? Cine a fost întemeietorul lor? Cine a fost cel dintâi martor al lui Iehova? Cuvântul lui Dumnezeu este sursa autoritară pentru aceste răspunsuri.

Evrei, capitolul unsprezece, dă o listă lungă cu oameni care s-au remarcat prin credința lor în Dumnezeu. Observând integritatea lor nezdruccinată înaintea lui Iehova, apostolul Pavel vorbește apoi despre ei ca despre „un nor mare de martori”. (Evr. 12:1). Acei oameni credincioși din vechime au mărturisit verbal că ei erau călători pe pământ și priveau înainte spre Lumea Nouă promisă a lui Iehova, ducând mărturia cu privire la ea. Ei erau martorii lui Iehova.

Evrei 11:4 numește pe primul din acest mare nor de martori ca fiind Abel, cel de-al doilea fiu al lui Adam și al Evei. Deci, el a fost începutul martorilor lui Iehova. În mod obișnuit, Abel este cunoscut ca cel dintâi martir. „Martir” înseamnă martor. Șapte versete scurte din capitolul patru al Genezei vorbesc despre povestea vieții sale.

„Abel era un păzitor al oilor, iar Cain era un lucrător al pământului”. (Gen. 4:2). În timpul nopții, când îngrijea de turmele sale, Abel se minuna de măreția cerurilor cu miriadele lor de stele și planete. În timpul zilei el observa frumusețile pământului, munții și pădurile lui. Observând aceste opere vizibile ale creației, Abel aprecia maiestatea, puterea și înțelepciunea fără de margini a lui Iehova Dumnezeu, Creatorul. El creștea în adorație și credință înaintea lui Dumnezeu – Ps. 19:1-4; Rom. 1:20.

De asemenea, Abel știa de marea profeție rostită de Iehova în Eden. „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:15). Aici se afla promisiunea victoriei prin Regele Lumii Noi, Sămânța femeii lui Dumnezeu, asupra șarpelui Satan și a organizației sale. Această Lume Nouă a deschis o cale de mântuire pentru omenirea ascultătoare. Abel aștepta acea Lume Nouă, iar el avea baza pentru acea speranță și asigurarea venirii ei, prin promisiunea profetică făcută de Dumnezeu în Eden. Nu existau fapte fizice sau dovezi amănunțite despre întemeierea ei, pe care Abel le putea vedea atunci; dar, deși nevăzută, el era ferm convins de venirea ei. Abel a avut o credință nezdruccinată. „Credința este o bază a lucrurilor nădăjduite, o convingere despre lucrurile care nu se văd” – Evr. 11:1, *Diaglott*.

Cum și-a arătat Abel credința? Relatarea Genezei răspunde: „Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oilor născute ale turmei sale și din grăsimea lor. DOMNUL a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și jertfa lui n-a privit cu plăcere”. (Gen. 4:3-5). De aici trebuie să tragem concluzia că simplul act de a jertfi ceva nu a demonstrat credința lui Abel. Și Cain a adus o jertfă. De ce jertfa lui Cain nu a fost acceptată ca o demonstrație a credinței? Arăta Dumnezeu respect persoanelor? Dacă nu, cum s-au deosebit jertfele lor?

Abel a adus o jertfă din întâi-născuții turmei sale, precum și grăsimea lor, iar Dumnezeu a apreciat această jertfă. Aprecierea lui Iehova pentru aceasta era profetică, arătând ce urma El să ceară pentru eliberarea omului din robie. Douăzeci și cinci de veacuri mai târziu, El le-a poruncit izraeliților să aducă o jertfă asemănătoare. (Num. 18:17). Datorită smereniei și credinței sale, Dumnezeu i-a descoperit lui Abel care era jertfa tipică potrivită de închinare. Această jertfă era profetică, arătând spre marea jertfă pentru păcat pentru Lumea Nouă, care va deschide omului ascultător calea pentru a fi restabilit în favoarea lui Dumnezeu și a trăi în acea Lume Nouă. Aceasta simboliza Sămânța promisă în Eden. Serviciul lui Abel se baza pe descoperirile din trecut. Acesta arăta către Teocrație și Răscumpărător sau Sămânță, așa cum fusese proorocit în Geneza 3:15. El a arătat credința lui Abel în sângele vărsat al Răscumpărătorului promis. El știa că era necesară vărsarea sângelui sau dăruirea vieții pentru a furniza răscumpărarea, iar o astfel de necesitate trebuie recunoscută înainte ca cineva să se poată apropia de Dumnezeu și să fie acceptat. Jertfirea unui animal, vărsarea sângelui acestuia și dăruirea vieții, demonstra prin fapte credința lui în toate aceste lucruri, iar jertfa sa era ilustrativă. El a plăcut lui Dumnezeu – Evr. 11:6.

Cain a fost un lucrător al pământului, întocmai ca Adam, tatăl său. (Gen. 3:23; 4:2). Jertfa lui a constat din roade ale pământului. Aceasta nu necesita vărsare de sânge și dăruirea vieții; deci nu avea nici o semnificație profetică. Jertfa lui nu prevestea timpul când Dumnezeu va accepta o viață în locul aceleia la care Adam pierduse dreptul, iar o astfel de viață va fi prețul de răscumpărare. El n-a recunoscut necesitatea mântuirii și a unui mântuitor pentru el. El s-a apropiat de Dumnezeu într-un mod încăpățânat, pentru a-L servi așa cum își închipuia el că este potrivit. Fără îndoială că Abel, fiind un martor, îi vorbise fratelui său, Cain, despre închinarea potrivită lui Dumnezeu; dar Cain a simțit că religia părinților lui păcătoși era destul de bună pentru el și pentru închinarea la Dumnezeu. În credulitatea sa religioasă, probabil s-a gândit că el era sămânța promisă, întrucât era întâiul născut al femeii Eva și era destinat unei măreții veșnice și stăpâniri a lumii ca eliberator al omului. Deoarece el urmărea propria sa glorie, Cain nu a putut vedea Lumea Nouă a lui Iehova, ce urma să guverneze Universul, spre justificarea numelui lui Dumnezeu. El gândea că era alesul lui Dumnezeu. De aceea, el s-a apropiat de Dumnezeu în mod arogant, îndeplinind la altarul de jertfă o ceremonie formală și lipsită de sens. Actul său era o formă de închinare care înlătura și ignora cerințele lui Dumnezeu pentru o răscumpărare. El pretindea că se închină, zicând „Doamne, Doamne” cu gura, dar inima lui era departe de Dumnezeu și plină de ambiții egoiste – Mat. 7:21; 15:3, 6-9.

Iehova Dumnezeu nu s-a lăsat înșelat de manifestarea exterioară a lui Cain. El n-a apreciat jertfa lui Cain. Abel avea credință în ceva în care Cain nu credea, iar această diferență s-a reflectat în jertfele lor. De aceea, Abel a fost acceptat, iar Cain a fost respins. Cain s-a mâniat, iar Dumnezeu, văzând aceasta, a întrebat: „dacă faci bine, oare nu vei fi acceptat?” Acest lucru dovedește că în această chestiune Dumnezeu nu ținea seama de persoane. Dacă ar fi făcut bine, Cain ar fi fost și el acceptat. Dar el nu „făcea bine”, iar Iehova i-a zis: „păcatul pândeste la ușă” (Gen. 4:5-7). În urma mustrării, Cain nu s-a arătat smerit sau supus. El a refuzat să se smerească sub mâna puternică a lui Dumnezeu. El a văzut că serviciul lui Abel a fost acceptat și ar fi putut abandona formalismul religios și să-L servească cu adevărat pe Dumnezeu. În loc să facă acest lucru, el a căutat prilej de ceartă cu primul martor al lui Iehova și l-a ucis – Gen. 4:8.

Dar de ce a adăugat Cain crima la păcatul său? Lucrările lui Abel erau drepte, în vreme ce ale lui Cain erau rele. Plin de invidie, el a observat favoarea lui Dumnezeu revărsată asupra lui Abel din cauza lucrărilor sale drepte și s-a temut de el ca de un rival la stăpânirea lumii, ca sămânță. Totuși, motivul determinant al crimei depășește acest lucru. Cain era al celui rău, Satan, întemeietorul religiei. Diavolul a provocat puterea lui Iehova de a pune pe pământ creaturi care Îl vor servi pe Dumnezeu în mod credincios, chiar sub persecuție. Prin calea sa de acțiune, fără vină înaintea Domnului, Abel a dovedit că Diavolul era un mincinos. Din acest motiv, Satan l-a influențat pe Cain să comită crimă. (1Ioan 3:12). De atunci încolo, religia și crima au mers mână în mână. Isus le-a spus religioniștilor din vremea Lui că ei erau asemenea Diavolului și împlineau lucrările lui, că el a fost un mincinos și un ucigaș de la început. (Ioan 8:44). Abel a fost primul dintre martorii lui Iehova; el a fost primul care a înfruntat atacul violent al Diavolului. El a fost primul dintr-un lung șir de martori și chiar de la acel început al serviciilor lui Dumnezeu, Satan a instigat la crimă împotriva acestor martiri sau martori credincioși.

Cain a încercat să-și acopere crima cu o minciună, dar Dumnezeu a răspuns: „glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine!” (Gen. 4:9,10). Calea dreaptă de acțiune a lui Abel și păstrarea integrității sale, chiar până la vărsarea sângelui său în moarte, a continuat să vorbească de-a lungul veacurilor (deși el este mort), pentru justificarea lui Iehova Dumnezeu, stând de partea Lui în chestiunea de discuție, în contradicție cu provocarea hulitoare a Diavolului – Evr. 11:4.

Cu toate că Diavolul a reușit să-l omoare pe Abel, el a pierdut în marea chestiune de discuție pusă în joc, întrucât nu a reușit să zdrobească integritatea lui Abel. Mai mult chiar, Iehova îl va răsplăti pe credinciosul Abel, care a făcut bine, cu o „înviere mai bună”. El va fi înviat ca unul din prinții de pe „Pământul Nou” din Lumea Nouă a dreptății – Ioan 5:28,29; Evr. 11:35; Ps. 45:16; Isa. 32:1.

Abel a fost primul din acea clasă a martorilor lui Iehova, care așteptau Cetatea Sfântă, al cărei Ziditor și Făuritor este Dumnezeu, „cetate” sau organizație teocratică ce a fost prezisă în Eden. Să înțelegem prin aceasta că Abel este întemeietorul martorilor lui Iehova? Categorie nu! Deși Abel a fost cel dintâi martor, el nu s-a considerat pe sine astfel. Abel avea cuvântul lui Dumnezeu. Credința lui în acest cuvânt l-a ajutat să-și schițeze în minte și în inimă viziunea Lumii Noi fără de sfârșit. Dumnezeu i-a dat această viziune și i-a descoperit modul potrivit de închinare. Astfel, Dumnezeu a stabilit și l-a întemeiat pe Abel în adevărata închinare, ca unul din martorii Lui. Iehova Dumnezeu singur este întemeietorul martorilor lui Iehova – Isa. 43:10-12, *A.R.V.*

Sectele religioase de astăzi sunt de origine relativ recentă, când le comparăm cu martorii lui Iehova. Din ignoranță, ei încă îi batjocoresc pe martori și caută să-i nimicească. Isus a arătat că sângele celui dintâi martor era asupra religioniștilor. (Mat. 23:35). Mai târziu, El, Martorul Credincios și Adevărat, a fost ucis de religioniști. Sângele Lui, care a validat noul legământ și a furnizat răscumpărarea, „vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. (Evr. 12:24). Astăzi, religioniștii continuă să sprijine asasinarea martorilor lui Iehova. Ei îi urăsc pe acești vestitori ai Lumii Noi, deoarece acea lume dreaptă le va strica ambițiile lor pentru stăpânirea lumii. Așa cum sângele lui Abel a strigat din pământ, tot astfel sângele tuturor martorilor credincioși uciși de religioniștii de teapa lui Cain, strigă împotriva acestor reprezentanți pământești ai lui Satan – Ier. 2:34; Apoc. 6:9,10; 17:6; 18:24.

Înregistrarea din Geneza dovedește că Iehova permite creaturilor omenești să aleagă pe cine vor servi, întocmai cum Abel și Cain au făcut alegerea lor. Fiecare creatură își hotărăște propriul său destin, viața sau moartea. Întocmai cum Cain și Abel au ales atunci, oamenii aleg acum între religie și închinarea adevărată. Lucrările împlinite, nu vorbele rostite, arată alegerea. (Rom. 6:16). Alegerea lui Abel a fost una înțeleaptă. Aceasta este înregistrată pentru a ne servi de avertisment în zilele noastre. Cei înțelepți vor alege calea integrității înaintea lui Dumnezeu, așa cum a făcut Abel, cel dintâi martor al lui Iehova.

EXPERIENȚE DE TEREN

„MULȚIMILE PREIAU PUTEREA” [„MĂNGÂIERE” NR. 604]

PRINCETON, Minnesota. „Am plasat revista *Mângâiere* nr. 604 unei mulțimi în Little Rock, Arkansas, la Klamath Falls, Oregon, iar în Springfield, Illinois, unui domn, pe care l-am vizitat ulterior. El a remarcat cu uimire că martorii lui Iehova erau tratați astfel, adăugând că „diferitele biserici ale religiei nu primeau un astfel de tratament și deci, potrivit Bibliei, aceasta dovedea că ele nu erau de partea lui Dumnezeu”.

LAUREL, Mississippi. „Recent au avut loc două atacuri ale gloatelor, unul în Shubuta și altul în Laurel, ceea ce a dus la linșarea a doi băieți negri și a unui bărbat negru. Evident, unii dintre acei participanți se găseau în Laurel, când noi am apărut pe străzi cu revista *Mângâiere* purtând titlul de mai sus, iar conștiința lor vinovată le-a semănat teama în inimi. Imediat șeriful a fost informat că „niște impostori se aflau la lucru pe stradă”. Venind să facă

cercetări, înconjurat de gangsterii care așteptau să vadă ceva, șerifului i s-a prezentat autorizația din partea Societății Turnul de Veghere. Recunoscându-l pe fratele Brashier, șeriful a dat mâna și a plecat zicând, „totul este în regulă”, spre marea dezamăgire a dușmanului. În timpul chestionării, un cetățean al orașului a ieșit în față și s-a declarat de partea Teocrației. În mai puțin de două ore am lăsat aproape patruzeci de exemplare ale acestei reviste”.

LAKEVIEW, Oregon. „Un vestitor pionier, care lucra în mediul rural, în regiunea unde eu sunt repartizat ca vestitor special, în orașul de reședință, a plasat cartea *Copii* unui bărbat, care a venit la el în timp ce schimba roata la mașină. Cursurile pentru studiu pe acea temă, au fost expediate prin poștă chiar înainte de Congresul din 18-20 septembrie 1942. În prima sâmbătă când am ieșit la colțul străzii, după acel Congres, un bărbat a venit spre soția mea și a început să-i pună mai multe întrebări despre noi, despre lucrarea noastră și despre mulțimea adunată la Klamath Falls. În timp ce lua niște reviste, el i-a spus că avea cartea *Copii*. Atunci când ea i-a dat *Veștile Împărăției* nr. 11, el a văzut că numele și adresa mea erau imprimare pe revistă, și a zis: „acesta este numele ce se afla pe acele cursuri de studiu!” Soția mea a răspuns: „da, acesta este numele soțului meu; și el se află acum la colțul străzii următoare. Nați vrea să mergeți până acolo și să-l întâlniți?” El a făcut aceasta și i-au mai fost plasate cartea *Lumea Nouă* și *Pacea – putea-va ea dura?*, apoi a fost invitat la locul nostru de studiu chiar în acea seară. Asta s-a întâmplat acum trei săptămâni și de atunci el merge împreună cu noi și la alte studii și participă la studiile din *Turnul de veghere* și cărți. El este încântat de adevăr și pune mărturie multor oameni; de multe ori este și refuzat, dar nu-i pasă. Omul a mai spus că în Yakima, Washington, unde locuise mai demult, a trecut de multe ori pe lângă Sala Împărăției, dar i s-a spus de către cler și de către mulți alții, că noi eram profeți falși, că învățătura noastră era o otravă, iar el trebuia să se ferească de noi. Acum știe că ei l-au mințit și au luat mii de dolari de la el”.

LITTLE ROCK, Arkansas. „Fiul meu, David a plasat *Lumea Nouă*, apoi a făcut o vizită ulterioară să vadă dacă putea aranja audierea unor lecturi înregistrate. Femeia i-a adus cartea și arătând spre ilustrația cărții *Copii* a zis că dorea acea carte. El a scos cartea din servietă și i-a dat-o. În seara următoare el a revenit pentru a pune lectura. După ce lectura s-a terminat, ea i-a arătat ilustrația revistei *Turnul de veghere* și a zis că dorea un abonament la ea pe un an. El i-a făcut un abonament și i-a înmănat un exemplar pe care-l adusese pentru acel scop”. „M-am oprit având treabă la stația de benzină, așa că mi-am sprijinit bicicleta de un copac, lăsând gramofonul portabil în coșul bicicletei. Când m-am întors, am găsit bicicleta căzută, gramofonul trântit la pământ și două cărți ce căzuseră din compartimentul cărților. Cărțile se aflau pe jos, alături de gramofon, de parcă ar fi fost expuse, iar câțiva oameni stăteau acolo, ascultând lectura judecătorului Rutherford la gramofonul care, în cădere, pornise singur”.

INIMI DESCHISE LA BARNARD CASTLE (MAREA BRITANIE)

„Avem parte de ocazii minunate aici, în noua lucrare cu studiile model ale Bibliei. Săptămâna trecută am intrat într-o instituție, unde am pus gramofonul pentru a fi ascultat de către cei treizeci și patru de locatari; apoi, am reușit să aranjăm vizite ulterioare duminica, pentru o serie de lecturi. În aceste ultime zile am descoperit un adevărat teritoriu de „oițe”. Avem un studiu model interesant împreună cu o doamnă și fiica ei. Doamna citise cărțile noastre de câțiva ani, dar nu pricepea de ce „defăimam așa religia”. Cu toate acestea, ea a început curând să se simtă incomod în „biserica”. I-am citit din Ieremia 51:6: „fugiți din mijlocul Babilonului”. Săptămâna următoare am fixat iar o întâlnire. Pentru mâine avem alte cinci studii model, pe care

le așteptăm cu nerăbdare. De când am sosit la Barnard Castle nu ne-am simțit prea confortabil acolo unde ne-am cazat, deoarece nu era prea curat. Așa că am răspuns la un anunț pentru o cameră, dat în ziarul local și am descoperit că persoana respectivă era tocmai cea cu care aranjasem un studiu model. Cu toate acestea, ea dorea un preț mai mare decât puteam noi plăti. Am continuat studiile cu ea, iar astă seară, când a văzut că nu eram de partea religiei, ea a părut mai interesată decât oricând. Ea a pus nenumărate întrebări. Când ne pregăteam de plecare, ne-a întrebat dacă ne simțeam bine în camerele noastre, iar apoi a spus: „în caz că nu și asta vă ajută cât de cât, vă dau camera și îmi veți plăti atât cât vă puteți permite”. Am fost încântați, întrucât văzusem cămăruța mai devreme. Suntem recunoscători Domnului, deoarece ne dăm seama că și aceasta este una din căile prin care El deschide inimile oamenilor față de servii Lui”.

LA VÂNĂTOARE, UNDEVA ÎN ARIZONA

„Am primit de la Societate o adresă pentru a căuta pe cineva cu bună-voință din mediul rural. Nu prea am fost în stare să recunoaștem ceva pe foaia aceea, dar în cele din urmă am identificat un pârâu amintit în adresă, ce se găsea la patruzeci și cinci de mile spre munte. Ne-am hotărât să facem călătoria cât timp mai puteam. Ne-am croit drum făcând lucrare și la penultima casă am aflat că familia mexicană al cărei nume îl căutam, locuia la o milă și jumătate în susul pârâului. Am strigat la acea casă, dar nu era nimeni acasă. Auzind pe cineva mânuind un topor în pădure, am luat-o într-acolo. Era omul căutat de noi. Am pus o înregistrare, iar el ne-a întrebat dacă avem și cartea. Când i-am spus că am parcurs patruzeci și cinci de mile ca să-l întâlnim, ne-a zis: „veniți la casa mea și vă veți simți ca acasă”. Ne-am dus și am pus o serie de lecturi. Atât bărbatul, cât și nevasta lui, sunt cu adevărat persoane cu bună-voință și au dorit să aibă toată literatura pe care nu o aveau, luând chiar și pentru alții. El a făcut ceva lucrare de mărturie și regretă că nu poate vorbi engleza mai bine, pentru a acoperi un teritoriu mai mare. El a zis: „de multă vreme așteptam pe cineva, dar n-a venit nimeni și în cele din urmă am renunțat. Acum vine, cineva.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 MARTIE 1943

Nr. 6

SFATUL REGELUI LA COMEMORARE

„Și domnia va fi pe umărul Lui; Și Îl vor numi Minunat, Sfetnic” – Isaia 9:6.

IEHOVA, Tatăl „Prințului Păcii”, trebuie să dovedească și va dovedi la timpul Său potrivit că El este Atotputernic și poate rezolva chestiunea stăpânirii universale în interesul păcii și unității tuturor celor care trăiesc. Deși marea masă a omenirii de astăzi disprețuiește sau nu cunoaște numele lui Iehova, Tatăl Domnitorului de Drept al pământului a scos în evidență numele Său înaintea celor care-L iubesc pe El și Cuvântul Lui. În timpurile trecute, El a făcut să se întâmple lucruri minunate, care I-au păstrat numele în amintire, dar demonii i-au făcut pe oamenii aflați sub influența lor să uite repede și să discrediteze relatarea unor astfel de fapte minunate ale lui Iehova Dumnezeu. Printre marile Sale acte înfăptuite prin puterea Sa nelimitată, prin care și-a păstrat viu numele înaintea poporului Său, a fost și cel săvârșit în timpul primului paște al lui Israel în Egipt. Prin acel act de eliberare lanțurile au fost sfărâmate, iar poporul eliberat al lui Israel a părăsit țara de robie a Egiptului, mărșăluind pe uscat prin albia Mării Roșii, îndreptându-se spre Țara Promisă, unde curgea „lapte și miere”, care le oferea speranța libertății de teamă și lipsă. În Egipt și la Marea Roșie, Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic, Și-a făcut numele memorabil nu numai înaintea poporului Său de legământ, ci și înaintea Egiptului și a lumii, din care acesta era o parte. De aceea, amintirea acelui „act nemaiauzit” al lui Iehova a fost păstrată vie prin sărbătorirea anuală a paștelui în Teocrația tipică a națiunii Israel.

² Care este numele Acelui mare Tată al tuturor creaturilor, care sunt lucrarea mâinilor Sale? Rugăciunea poporului Său de legământ, aflat în necaz, o rugăciune profetică, ne dă răspunsul: „dar acum, O Iehova, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul și Tu olarul nostru; noi toți suntem lucrarea mâinilor Tale. Nu Te mânia prea mult, O Iehova și nu - Ți aduce veșnic aminte de nelegiuire; iată, privește, Te implorăm, noi toți suntem poporul Tău”. (Isa. 64:8,9, *A.R.V.*). Secole mai târziu, Cel care L-a făcut cunoscut pe Iehova Dumnezeu ca Tatăl cel îndurător a fost Nazarineanul disprețuit, „omul suferințelor, obișnuit cu necazul”, Isus. Referitor la aceasta este scris: „căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Christos. Nici un om n-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. (Ioan 1:17,18). De aceea Fiul, care L-a re-ogândit perfect pe Tatăl ceresc, a zis: „cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” – Ioan 14:9.

³ Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost născut sub teocrația tipică în Israel, deci „a fost născut sub lege” (Gal. 4:4). Din acest motiv, El a ținut sărbătoarea tipică de paște pentru a comemora marele nume al Tatălui Său, Iehova, și actul Său de eliberare. În anul 33 d.Chr., în noaptea lui 14 Nisan, Isus a ținut la Ierusalim ultimul paște tipic, aflat în vigoare sub vechiul legământ al legii și imediat după aceea a instituit comemorarea unor lucruri mai mari, pentru justificarea numelui și Cuvântului Tatălui Său. Această comemorare a fost numită „cina Domnului”. (1Cor. 11:20). Isus a avut multe de spus discipolilor Săi adunați acolo împreună cu El, înainte să-și încheie calea pământească, câteva ore mai târziu. Cei doisprezece umblaseră cu El aproape trei ani și jumătate și învățaseră la picioarele Sale; numai unul s-a dovedit a fi necredincios, pentru a se împlini

Scriptura. Isus le-a dat la toți sfaturi înțelepte. El i-a învățat cum să-L servească pe Iehova Dumnezeu, mergând din casă în casă și din cetate în cetate, propovăduind „Împărăția cerurilor este aproape”. Prin toată instruirea Sa, El a arătat către Cel mai important dintre toți, Căruia toate creaturile aflate în viață trebuie să I se închine în spirit și în adevăr și pe care trebuie să-L servească. Niciodată Isus n-a atras atenția asupra Lui Însuși, El arătând numai locul Său în scopul lui Iehova. Prin întreaga Sa învățătură, El i-a îndreptat pe învățăceii Lui spre Acela al Cărui nume trebuie comemorat pe vecie. Acela era Iehova, Tatăl Său din ceruri, care-L trimisese pe pământ cu un scop. El a împlinit acel scop cu credincioșie. După cum este scris: „numele Tău o, Iehova, rămâne pe vecie; O, Iehova, numele Tău memorabil rămâne pentru toate generațiile” – Ps. 135:13, *A.R.V.*

⁴ Satan Diavolul, adversarul principal al Celui Prea Înalt, a încercat să-L întoarcă pe Servul lui Dumnezeu de la serviciul lui Iehova. Cu toate acestea, Isus a scos în evidență pentru acel rău, în termeni clari, că exista doar un Dumnezeu ce trebuia servit, Dumnezeul cerului și numai pe El singur îl va servi El, ca Fiul lui Dumnezeu. Când se afla pe muntele ispitei, după botezul Său, Diavolul a adus orice ispită prin care ar fi putut reuși să-L întoarcă pe Isus de la calea de acțiune pe care Se consacrase să o urmeze, cale ce a fost trasată pentru El în Sfintele Scripturi. Isus studiasse legea și profețiile și a văzut acolo cuvintele lui Dumnezeu, care erau în legătură cu calea Sa de acțiune. Pentru ca Scripturile să se împlinească, El a făcut anumite lucruri de-a lungul serviciului Său. El nu a dorit niciodată să supere pe Tatăl Său din ceruri, chiar dacă această credincioșie a adus asupra Lui persecuția, înjosirea și rușinea din partea dușmanului. Timp de veacuri Diavolul a defăimat numele Tatălui Său ceresc. Adversarul a încercat să întoarcă pe toți oamenii de la Iehova și aranjamentul Său Teocratic de pe pământ. Atunci, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a duce mărturia despre adevăr. Diavolul mințise în continuu cu privire la chestiunile legate de viața veșnică și de necesitatea integrității și servirii Celui Prea Înalt. Acum, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său printre oameni pentru a mărturisi adevărul cu privire la aceste chestiuni vitale. Cum va fi acest lucru folositor pentru omenire? Isus Însuși răspunde: „și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu” – Ioan 17:3.

⁵ Nu există nici o altă cale sub ceruri, prin care oamenii să poată fi mântuiți, decât aceea de a călca pe urmele lui Isus Christos, ceea ce înseamnă a iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceea, numele Tatălui era cel care trebuia comemorat înaintea oamenilor și numai prin aranjamentele făcute de Tatăl, pot fi salvați oamenii prin Christos.

NOUA CINĂ

⁶ Noua cină, așa cum le-a fost poruncită discipolilor Lui de către Isus Christos, a fost o ocazie de mare importanță, una ce nu va trebui uitată niciodată. Atunci, ea nu a fost o ocazie tristă și nici acum nu ar trebui să fie una tristă. Ea a fost un moment de celebrare sau de amintire a unor evenimente de cea mai mare importanță; deci, era o ocazie ce trebuia ținută minte. Aceasta a fost o ocazie care, atunci când este corect înțeleasă, aduce o reală bucurie celui care apreciază însemnătatea ei.

⁷ Discuția care a avut loc după ce Isus a instituit cina de amintire, este prezentată în amănunt în relatarea lui Ioan, capitolele 13-17. Unii au fost de părere că după ce Isus a explicat semnificația emblemelor comemorării și discipolii s-au împărtășit din ele, ei au cântat cu toții o cântare sau un psalm, apoi au plecat din acea încăpere, îndreptându-se spre grădina Ghetsimani. Dar, dacă facem o comparație între relatările lui Matei, Marcu, Luca și Ioan, este limpede că înainte de a pleca împreună cu cei unsprezece discipoli credincioși, Domnul Isus le-a vorbit un timp și le-a explicat multe lucruri, care aveau să fie dezvăluite mult mai clar după ce El avea să plece dintre ei și să meargă în cer.

⁸ După ce a tratat diferite adevăruri importante referitoare la Împărăție și la chestiunea justificării numelui lui Iehova, precum și partea pe care o aveau ei în această chestiune, Isus a încheiat cu rugăciunea înregistrată în al șaptesprezecelea capitol al evangheliei după Ioan. Citiți Ioan, capitolele 13-17 și observați cum toate chestiunile vitale aduse cu tărie în prim plan cu ocazia aceluia sfat al lui Isus către apostolii Lui, atrag atenția către Tatăl Său din ceruri, drept Cel mai important. În plus, El a clarificat ce trebuie să facă un discipol al Său pentru a se împărtăși alături de El în binecuvântările vieții veșnice.

⁹ Ceea ce Isus a spus atunci, este important acum, nouăsprezece secole mai târziu. Atunci când El le-a vorbit celor unsprezece apostoli credincioși, trădătorul ieșise afară, pentru a-i conduce pe dușmani la Isus într-un loc izolat, pentru a fi arestat și dat pe mâna stăpânilor politice ale neamurilor, ca să fie răstignit. Din această pricină, acela era timpul sfârșitului pentru Ierusalimul necredincios, iar Isus declarase că templul său sau casa religiei va fi pustiită. Cine poate să tăgăduiască astăzi cu succes că nu a venit „timpul sfârșitului” peste lume, care cuprinde organizația ei religioasă principală, așa-numita „creștinătate”, unind mărturia profețiilor Bibliei cu stările de lucruri ale lumii? Cu privire la „creștinătatea” din timpul sfârșitului, Isus a profețit discipolilor Săi: „atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” – Mat. 24:9,10.

¹⁰ Care persoană informată nu a auzit sau citit în zilele noastre despre o asemenea ură și persecuție, ca cea care se abate asupra martorilor lui Iehova în toate națiunile, atât în țările totalitare, cât și în cele democratice? Isus a declarat că un asemenea tratament acordat acestor urmași ai Săi de așa-zisele „națiuni creștine”, este un tratament acordat Lui. (Mat. 25:40,45). Din 1918 încoace, de la înființarea „Ligii Națiunilor” și mai recent „Noua Ordine Mondială”, religioniștii „creștinătății” s-au arătat trădători față de Isus Christos, prin aceea că ei l-au preferat pe „Cezar” ca Rege, în locul Fiului lui Dumnezeu. Acum, marele act al trădării înfăptuit de acea clasă a „omului păcatului” este aproape, mai ales pe măsură ce propusa „nouă ordine” a păcii și securității internaționale iese la iveală în urma acestui război total, asemenea unei fiare cu șapte capete, ce se ridică din abisul detenției, iar forțele religiei organizate se cațără pe spinarea ei, încercând să o călărească și să-i folosească puterea împotriva martorilor lui Iehova, care vestesc și susțin pe Iehova și Împărăția Sa sub Isus Christos – Apoc. 17:1-14.

¹¹ Întrucât se așteaptă ca aceste lucruri să se întâmple, este foarte potrivit să analizăm acum câteva dintre lucrurile făcute de Isus, mai ales că timpul pentru celebrarea Comemorării se apropie, anume luni, 19 aprilie 1943, la apusul soarelui, când începe ziua de 14 Nisan. Remarcabil a fost sfatul dat de Isus cu privire la iubire. El le-a zis discipolilor Lui: „vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. (Ioan 13:34,35). Înțelegând că însemnătatea scripturală a cuvântului „iubire” este un devotament dezinteresat, noi putem aprecia că acesta înseamnă mult mai mult decât o afecțiune personală pentru celălalt, sau o apreciere sentimentală pentru ceea ce este frumos și bun. Iubirea se dezvăluie pe sine în expresia perfectă a neegoismului. Iubirea se dezvăluie prin acțiune.

¹² Isus Însuși tocmai a dat un exemplu de iubire și devotament dezinteresat pentru urmașii Săi; El a spălat picioarele discipolilor Lui, nu ca o ceremonie, ci ca un serviciu. Apoi, El a declarat: „decă, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât Domnul său, nici apostolul mai mare decât Cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți”. (Ioan 13:14-17). Aici este un punct important, deoarece se leagă de marea chestiune a integrității celui aflat în serviciul lui Dumnezeu. Vă amintiți că Satan de mult timp încearcă să dovedească acuzația lui falsă că Dumnezeu nu poate pune pe pământ oameni care să-și mențină integritatea și să-L servească pe Atotputernicul Dumnezeu în mod neegoist.

¹³ Acela care iubește într-adevăr pe altul, este neegoist și nu așteaptă o răsplată sau vreun câștig egoist pentru serviciul și pentru calea lui de acțiune. Priviți la Isus! Ce a avut El de câștigat din spălarea picioarelor apostolilor Lui, când știa că va muri chiar în aceeași zi prin mâna agenților politici și religioși ai Diavolului? Nimic; de fapt, El le-a spus că Îl vor părăsi în acea noapte, iar Petru se va lepăda de El de trei ori. De aceea, aceasta era expresia unui neegoism complet. Prin acest exemplu El îi ajută pe discipolii Lui să vadă importanța de a fi servi în organizația lui Dumnezeu, servindu-se unul pe altul cu apa adevărului, pentru a-i ajuta să umble pe calea curată a adevărului și dreptății. (Efes. 5:25,26). Ei trebuie să se servească unii pe alții din iubire, nu pentru vreun câștig sau profit personal, ci pentru că toți împreună sunt servi devotați ai Domnului Dumnezeu. Acela care caută câștig personal pentru serviciile făcute fraților lui în aranjamentul teocratic, nu are iubire. Pe de altă parte, datorită devotamentului neegoist față de Dumnezeu și a interesului pe care îl poartă fiecare pentru ajutarea și mângâierea fratelui său în credință, toți oamenii vor ști, observa și discerne că aceștia sunt discipolii Domnului Isus Christos. Ajutorul și serviciul ce trebuie acordat nu este numai în lucruri materiale, ci și în lucrurile care ajută pe poporul consacrat al lui Dumnezeu să continue credincios în serviciul lui Dumnezeu și să câștige viață veșnică.

¹⁴ „Prin aceasta vor cunoaște toți”.... (Ioan 13:35). Aceasta înseamnă toți cei asociați împreună în serviciul Domnului, atât frații spirituali ai lui Christos, membrele „trupului” Său, cât și „alte oi”, pe care Păstorul Cel Bun le adună acum în staulul Său și care vor alcătui „mulțimea mare” a supraviețuitorilor viitoarei bătălii a Armagedonului. (Apoc. 7:9-17). Toți aceștia veghează ca urmașii lui Isus Christos să se iubească unul pe altul. Ei nu permit ca diferențele politice dintre națiuni să-i dezbină și să-i facă să se ucidă între ei, așa cum s-a întâmplat în Spania între anii 1936 și 1939, când romano-catolicii s-au ucis între ei, 95 % din populație fiind membri ai sectei romano-catolice cu sediul în cetatea Vaticanului. Complet diferit de aceasta, apostolul Ioan declară în I Ioan 4:20,21: „dacă zice cineva: eu iubesc pe Dumnezeu și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său”.

¹⁵ Oricine este consacrat lui Iehova Dumnezeu și chemat pentru Împărăția Lui aflată sub Christos și care urmează „porunca nouă” a Învățătorului, „să vă iubiți unul pe altul, așa cum v-am iubit Eu”, nu va eșua niciodată să-și facă chemarea și alegerea sigură, în timp ce va ajuta și pe frații lui să facă la fel. Manifestând o astfel de iubire neclintită, el își va menține integritatea față de Dumnezeu; el va fi credincios și statornic față de Tatăl său ceresc și va urma toate poruncile lui Dumnezeu, pe ai Cărui copii el îi iubește. El va fi tot timpul devotat pe deplin Teocrației.

UN LOC PREGĂTIT ÎN TEOCRAȚIE

¹⁶ Isus se adresa discipolilor Lui, cei care rămăseseră neclintiți alături de El în mijlocul ispitelor și care s-au împărtășit din pâinea și vinul comemorării, pentru a simboliza că ei vor fi frânți împreună cu El și se vor împărtăși în moartea Sa neegoistă, pentru justificarea numelui Tatălui Său. Împărăția cerului sau Guvernul Teocratic este pregătit pentru unii ca aceștia; de aceea, Isus a făcut cunoscut apostolilor Lui că va pleca pentru a face pregătiri să-i poată primi iar la El, dar de data aceasta în Împărăție. El a zis: „în casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:1-3). Isus trebuia să apară în prezența lui Dumnezeu pentru discipolii Săi, să prezinte meritul jertfei Sale și să se îngrijească pentru ca ei să fie luați în Guvernul Teocratic alături de El. Cei care se împărtășesc în mod corect din emblemele comemorării, ca membre ale „trupului Său”, sunt cei invitați la poziția cerească împreună cu Isus Christos, pe tronul Său glorios.

¹⁷ Chiar așa s-a și întâmplat: la scurt timp după aceea, Isus Christos, care propovăduise „Împărăția cerului este aproape”, s-a dus în cea „țară îndepărtată” a cerului, pentru a primi Împărăția. El s-a așezat la dreapta lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Lui și acolo a așteptat timpul lui Dumnezeu pentru ca vrăjmașii Lui să fie făcuți așternutul picioarelor Sale, la sfârșitul lumii. În acel timp El se va reîntoarce, locul în Guvernul Teocratic fiind deja pregătit, Împărăția începând în anul 1914. După ce El se va întoarce, marele mesaj, anume „Împărăția cerului este aproape”, trebuie vestit din nou, iar rămășița credincioasă a urmașilor, aflată încă pe pământ, trebuie să vestească sau să propovăduiască (Mat. 24:12). Pe apostoli și pe ceilalți urmași credincioși, care au adormit în moarte înainte de venirea Sa în Împărăție și venirea la Templu, El i-a ridicat din moarte la viață spirituală în cer. Astfel, El a venit din nou și i-a primit la El în Împărăție. Pe rămășița credincioasă aflată încă pe pământ pe care o aprobă în judecata Templului, El o adună la Sine în Templu, în starea de unitate împreună cu El.

¹⁸ La timpul venirii Sale la Templu și strângerea membrilor credincioși ai trupului, El „va bea rodul nou al viței împreună cu discipolii Lui în Împărăție”, așa cum a fost prezis în Matei 26:29. Împărăția este cea care justifică numele lui Iehova și în această Împărăție îi vrea Isus Christos pe toți urmașii Lui credincioși, membrele trupului Său. Datorită credincioșiei lui Isus Christos în furnizarea jertfei de răscumpărare și renunțarea la tot ce avea pentru a dobândi cea prețioasă „comoră ascunsă”, Împărăția, calea a fost deschisă și locul furnizat, pentru ca membrii trupului Său să poată fi asociați cu El în suferințe și moarte, iar apoi în Împărăția Lui veșnică, aflată sub Tatăl, Iehova Dumnezeu. Înainte de a primi acest loc minunat în cer alături de Christos, ei trebuie să se iubească unul pe altul, dovedind aceasta prin faptul că se servesc unul pe celălalt în încercările și probele de integritate față de Dumnezeu, arătându-se devotați lucrării Împărăției, încredințată în mâinile lor de Regele Isus Christos.

¹⁹ Împărăția este prima în importanță, deoarece ea curăță numele lui Iehova de toate acuzațiile false și ocările Diavolului. Răscumpărarea creaturilor are o importanță secundară, iar cei admiși în Împărăție, trebuie mai întâi să fie răscumpărați. Dacă nu ar fi fost Isus Christos, singurul Fiu născut, pe care Tatăl L-a trimis pe pământ pentru a face de cunoscut numele și Împărăția Tatălui Său, nu ar fi fost făcută nici o îngrijire ca ei să primească viață veșnică. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea nouă a dreptății, încât a trimis pe singurul Său Fiu născut pentru a Se dovedi Capul Împărăției și pentru a asigura răscumpărarea, astfel încât oricine crede în El să primească viață veșnică. El este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna adevărat. De aceea, a fost potrivit ca Isus să spună apostolilor Săi, în timpul comemorării numelui lui Iehova: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut”. (Ioan 14:6,7). Dacă apostolii l-au cunoscut pe Isus, care-L reoglindea pe Tatăl și care l-a făcut de cunoscut numele, atunci ei l-au cunoscut și pe Tatăl Său.

²⁰ Isus a vorbit tot timpul despre Tatăl Lui, deoarece El este Iehova. El le-a spus de ce venise pe pământ, cine l-a trimis în această misiune și că scopul Lui principal în viață era să cinstească numele Tatălui Său. De aceea, dacă ei Îl cunoșteau pe Fiu, trebuia neapărat să-L cunoască și pe Tatăl Fiului. Ei nu puteau veni la Tatăl decât prin Isus, deoarece Isus este Justificatorul numelui Tatălui Său și este Mijlocitor între Dumnezeu și om. El este Acela care dezvăluie adevărul cu privire la acel nume sfânt și scopul pentru care stă acest nume. El furnizează prin Sine Însuși calea prin care toți cei care cred pot veni la Tatăl. Calea de acțiune pe care Isus a urmat-o în cei trei ani și jumătate de propovăduire a Împărăției a servit ca exemplu, pentru a scoate în relief discipolilor calea, adevărul și viața; toate acestea îi conduc la Tatăl Lui. Aceste accentuări repetate ale relației Sale cu Tatăl, dovedesc în mod limpede că la cina Domnului numele lui Iehova este cel comemorat.

UN AJUTOR ÎN TIMPUL ABSENȚEI

²¹ Isus știa că nu avea prea mult timp să stea de vorbă cu apostolii Lui credincioși, deși avea atât de multe să le spună. De aceea, El i-a asigurat că Se va ruga Tatălui să le trimită un mângâietor în timpul absenței Sale. Acest mângâietor urma să fie spiritul adevărului; de aceea nu era necesar un papă și o ierarhie religioasă, nici un înlocuitor pentru Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Tatăl a trimis mângâietorul în numele Fiului Său, Isus Christos, celor care-L iubeau. Isus a zis: „dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, spiritul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci va rămâne cu voi, și va fi în voi”. (Ioan 14:15-17). „Mângâietor” înseamnă „ajutor, apărător”. Acest cuvânt nu desemnează o persoană, ci puterea invizibilă a lui Dumnezeu exercitată prin Christos și trimisă să acționeze împreună cu și printre discipoli, până când Regele se va întoarce și va veni la Templu, ceea ce El a făcut în 1918 d. Chr. – Mal. 3:1-4.

²² A fost promis că mângâietorul îi va învăța toate lucrurile și le va aminti toate lucrurile pe care Isus Christos le-a spus lor. Aceasta era o îngrijire necesară; căci, cu siguranță nici o creatură născută în păcat și zămislită în nelegiuire nu putea rezista mult timp sub biciuirea chinuitoare a marelui adversar. Servii lui Dumnezeu, imperfecti în carne, aveau nevoie de adevăr, iar acesta a fost furnizat de Domnul. El le-a trimis puterea sau spiritul Său și le-a furnizat de asemenea „sabia spiritului”, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este singura armă pe care toți servii Celui Prea Înalt trebuie să o mânuiască bine, pentru a respinge atacurile nelegiuite ale dușmanului și pentru a nu fi duși pe o cale greșită de mașinațiunile lui ticăloase (Efes. 6:13-17). Ceea ce apostolii n-au putut aprecia pe deplin din ce a vrut să spună Domnul Isus, au înțeles mai bine la și după ziua de Rusalii, la cincizeci de zile după învierea Lui, când puterea divină sau spiritul sfânt „a fost turnat peste toată carnea consacrată” (Ioel 2:28, 29; Fap. 2:16-18). Atunci și de atunci încolo, toate acele lucruri le-au revenit în amintire, luminate de înțelegere, iar ei au înaintat cu îndrăzneală să proclame mesajul Împărăției.

PURTĂTORUL DE ROADE AL ÎMPĂRĂȚIEI

²³ Isus le-a spus discipolilor Lui la cină, că El nu va mai bea din „rodul viței” până când nu-l va bea nou, împreună cu ei, în Împărăția Tatălui Său, adică, până când nu va veni Împărăția, iar El îi va aduna la Sine în Templu, nemaifiind necesar serviciul mângâietorului. „Vița” reprezintă familia Regală a lui Iehova Dumnezeu, din care Isus Christos este Fiul Principal sau Capul. Rodul viței aduce bucurie, deoarece scopul viței este de a-L slăvi pe Dumnezeu (Ioan 15:11; Ezech. 15:1-8). În continuare, Isus s-a ocupat de o pildă minunată, în legătură cu ceea ce este relatat la Judecători 9:8-13. El s-a comparat pe Sine cu „vița” sau trunchiul principal și pe Tatăl Său cu „vierul”. „Pe orice mlădiță, care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă”. (Ioan 15:1,2). Tatăl din ceruri este interesat de această „viță” a multor fii. El este interesat de serviciul lor credincios și de calitățile și capacitatea lor productivă. Dacă ei nu aduc roadă, atunci sunt îndepărtați din organizația teocratică sau Împărăție, „trupul lui Christos”. Dacă ei aduc roadă, atunci sunt curățați pentru a produce sau a oferi mai multă roadă. Cu acest scop își mustră Tatăl fiii, căci mustrarea și instruirea sunt calea vieții. (Prov. 6:23). Astfel, creatura este așezată într-o poziție mai bună pentru a servi și a oferi roadele sau adevărul Împărăției. Atât timp cât discipolii locuiesc în Christos în calitate de Cap, Rege și Conducător, ei sunt capabili să aducă roade, deoarece mlădița trebuie să fie întotdeauna o parte a viței.

²⁴ Mlădița primește roade de la Rege, iar apoi oferă roadele spre slava lui Dumnezeu și pentru susținerea spirituală a altora. Nimeni nu s-ar putea vreodată separa de „Viță” și să se aștepte să aducă roade; căci izvorul vieții sale este astfel tăiat. Fiecare „mlădiță” trebuie să se lipească strâns de organizația teocratică pe care Iehova a format-o și trebuie să aducă roadele Împărăției. Isus a spus: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân

Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15:5). Mlădița trebuie întotdeauna să recunoască pe Isus Christos, Capul, așa cum Isus Christos privește spre Capul Său, Iehova (1Cor. 11:3). Acum „rodul” „viței” constă în propovăduirea acestei Evanghelii a Împărăției în toată lumea, pentru a sluji de mărturie tuturor națiunilor, preamărind astfel pe Dumnezeu.

²⁵ Urmând exemplul lui Christos în serviciu și păzind poruncile Lui, mlădițele vor aduce multă roadă. Cel neascultător nu locuiește în Isus Christos, „Vița”; de aceea „Vierul”, Iehova, se îngrijește ca cel neascultător să fie alungat din vița regală și să fie ars sau nimic. „Călcătorii de legământ ...sunt vrednici de moarte” (Rom. 1:31,32). Tatăl lor este slăvit doar prin unitatea și strânsa coordonare a urmașilor împreună cu Isus Christos, „Vița”: „dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” – Ioan 15:8.

²⁶ Eforturile productive ale „mlădiței” de a duce mărturia despre Împărăție sunt cele care încântă pe Dumnezeu și îl mânie pe Diavol și hoarda lui. Prin oferirea Evangheliei Împărăției, cu bucuria Domnului și cu integritate față de El și Guvernul Său Drept, „mlădița” oferă hrană susținătoare de viață celor care flămânez și însetează după dreptate, ca ei să poată fi luminați, ajutați și întăriți pentru a-L alege pe Domnul Dumnezeu și să-L servească pe El și Împărăția Sa. Prin această activitate a mlădiței de viță este slăvit Tatăl și nu pe altă cale. Acești discipoli care procedează astfel se bucură de grija iubitoare a Marelui Vier și rămân în Viță. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:9,10). Isus a păzit poruncile Tatălui Său, împlinind condițiile însărcinării Sale primite de la Iehova Dumnezeu de a fi martorul Lui, propovăduind celor smeriți Evanghelia Împărăției, mângâindu-i pe toți cei ce plâng și împlinind toate lucrurile care au fost scrise în lege și prooroci referitor la calea Sa pe pământ. Astfel, El a rămas în dragostea lui Dumnezeu. Urmând o cale asemănătoare, discipolii Săi însărcinați vor rămâne și ei în dragostea Lui.

²⁷ Nu este un lucru ușor să servești pe Tatăl ceresc și să păzești poruncile referitoare la iubire și serviciu pe care Isus Christos le-a dat urmașilor Lui. „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. (Ioan 15:12,13). Într-o asemenea prietenie trebuie să rămână împreună organizația „Viței” și „mlădițele”. Între viță și mlădițe nu există dezbinare; aceasta nu este o afacere sectară, așa cum se întâmplă în „creștinătate”. Fiecare mlădiță reprezintă un discipol, iar mlădița nu poate fi despărțită de trunchi, dacă vrea să trăiască. Toată susținerea și viața ei trebuie să depindă de trunchiul de viță și de buna îngrijire a Vierului, Tatăl din ceruri, Cel care a plantat vița. În zilele noastre, în țările unde hoardele nazi-fasciste și Vaticanul au suprimat activitățile publice deschise ale martorilor lui Iehova, aceste „mlădițe” credincioase, păstrătoare ale legământului, se străduiesc în mod potrivit să păstreze legătura cu sursa de susținere spirituală, după principiul „viței de vie”.

²⁸ Tocmai datorită acestei unități în gândire și scop, a devotamentului față de Împărăție și a menținerii integrității față de Dumnezeu, arătând interes exclusiv pentru justificarea numelui Său, lumea îi urăște pe discipolii sau „mlădițele” „Viței”. „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” – Ioan 15:18,19.

²⁹ Poporul Domnului s-a lovit întotdeauna de o opoziție dificilă. Ei se vor lovi de aceasta mai mult și mai rău atunci când „fiara” se va ridica din „abis” și când „curva” religiei se va așeza imediat pe spinarea ei pentru a dicta lumii întregi. Pentru că au luat o cale contrară celei pe care merge lumea, ei nu pot să nu fie urâți de organizația Diavolului. Atât timp cât o persoană se identifică cu lumea și sprijină religia, politica și comerțul ei, lumea îl va iubi ca pe unul de-al ei. Dar atunci când un om își fixează standardul său mai înalt decât standardul egoist al lumii și pune pe Dumnezeu mai presus de Stat, atunci când iese și lucrează pentru interesele Împărăției lui

Dumnezeu și a dreptății ei, când luptă pentru Lumea Nouă și interesele ei, atunci el este urât de organizația lumii vechi, întocmai cum a fost urât de lume Isus Christos.

³⁰ De aceea, Isus le spune deschis discipolilor Săi: „v-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie un prilej de cădere pentru voi. Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide, să creadă că aduce un serviciu lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine”. (Ioan 16:1-3). Cei care caută calea celei mai mici împotriviri, să plece acum. Pentru că nu va fi deloc ușor să fii un urmaș al lui Isus Christos. Domnul i-a avertizat din timp pe discipolii Lui, că va veni vremea când vă vor ucide și vor crede că prin această faptă au făcut un serviciu lui Dumnezeu. Isus a dat un avertisment asemănător urmașilor Săi și în profeția Sa referitoare la stările de lucruri existente la sfârșitul lumii, acolo unde noi ne aflăm acum. (Mat. 24:9). Organizația lumească a trecut cu totul de partea religiei, care înseamnă demonism; ei vor face tot ce este posibil în imaginația demonilor pentru a-și păstra unitatea religiei, mergând chiar până la omorârea martorilor lui Iehova.

³¹ De ce desfășoară „religia organizată” o asemenea practică de nimicire a persoanelor neprihănite care fac marele bine de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, numele și Împărăția Sa? Ei au făcut și încă fac aceasta, deoarece nu Îl cunosc pe Iehova Dumnezeu, Tatăl, nici pe Fiul Său, Isus Christos, Regele. Religia nu este angajată în a-L preamări pe Iehova, Cel Suprem din univers. Ei nu-L pot cunoaște pe El sau pe Fiul Lui, deoarece „religia organizată” a urmat tradițiile oamenilor aflați sub controlul demonilor. Lucrurile sunt destul de simple. Dacă lumea L-ar fi cunoscut pe Tatăl și pe Isus Christos, atunci religia nu ar mai avea loc în viețile lor; tradiția și urmarea unor dumnezei falși ar fi dispărut din „creștinătate”.

³² Acum, la sfârșitul lumii, se ridică marea chestiune, de o importanță covârșitoare: pe cine vei servi tu, pe Iehova sau pe Diavol? Organizația vizibilă a religiei, politiciii și comerțului, aflată sub conducerea nebănuită a Diavolului, alege să-l servească pe el și sistemul său controlat de demoni. Ei l-au uitat pe Tată și pe Fiu, ori nici măcar nu l-au cunoscut vreodată. „Creștinătatea” pretinde că se închină lui Isus Christos, dar refuză să-L recunoască și să-L accepte ca pe Domnitorul de drept. În timp ce Îi spune „Doamne, Doamne,” ea nu Îl cunoaște pe Tatăl Său ca marele Teocrat și Dumnezeu Iehova. Cel mai important lucru este cunoașterea Tatălui și a scopului Său, cât și chestiunea de discuție în care El este implicat. Acesta este punctul principal pe care Isus l-a imprimat discipolilor Săi la cina Domnului, atunci când a petrecut așa mult timp discutând această chestiune crucială cu ei. Isus dorea ca discipolii Lui să-L cunoască și să-L recunoască pe Tatăl, iar pe El Însuși ca pe servul Tatălui. Doar de la Tatăl, prin Fiul Lui, pot primi ei viață și binecuvântările.

³³ Această cunoștință despre Tată și Fiu s-a dovedit vitală pentru ei, deoarece, așa cum El îi avertizase, chiar în acea noapte ei urmau să fie risipiți, fiecare la ale lui, lăsându-L pe El, Isus Christos, singur. Dar, cu toate că ei trebuiau să fie împreună, totuși El a zis: „nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine”. (Ioan 16:32). Astfel, El atrage atenția încă o dată asupra relației strânse dintre Tată și Fiu, cât și asupra credincioșiei lui Dumnezeu față de Cel care-L servește. De aceea, ei nu trebuiau să se teamă ori să fie tulburați și supărați pe El: „v-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. (Ioan 16:33). Ce promisiune încurajatoare! Isus Christos a biruit lumea, persecuția, opoziția, ispitele și încercările ei și a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. (Evr. 5:8,9). Deci, cei ce calcă pe urmele lui Isus Christos trebuie să biruiască lumea și făcând astfel, să învingă scopul persecuțiilor. Ei pot și vor face așa, prin harul lui Dumnezeu, prin Christos. Cei credincioși trebuie să biruie și vor birui toate ispitele care vin din partea lumii, stând fermi și neclintiți de partea lui Iehova, spre slava Lui.

O RUGĂCIUNE DE LAUDĂ

³⁴ Prin ultima Sa povață solemnă, dată la cina Domnului, înainte de a pleca spre grădina Ghetsimani, Isus și-a exprimat dragostea Sa pentru Iehova, Tatăl Său și pentru discipolii Lui, printr-o rugăciune fierbinte, care este înregistrată în relatarea lui Ioan, capitolul 17. În cuvintele de deschidere, Isus și-a exprimat singura Sa dorință, anume, aceea de a slăvi numele Tatălui Său și astfel de a-L lăuda pe vecie. El știa că lucrarea Sa ca om de carne și sânge se încheiase, de aceea era gata să se predea dușmanilor Lui, fără luptă sau împotrivire. El se afla la punctul culminant al dovedirii integrității Sale în probă și ultima mare încercare era înaintea Lui. Știind că a dat o luptă bună, Isus avea încredere în Tatăl Său, că Acesta Îi va furniza harul de a rămâne loial și credincios până la sfârșit. Astfel, Isus a justificat numele Tatălui Său, după ce a suferit rușinea morții pe un stâlp, expus privirilor profane ale religioniștilor și acoliților lor. El știa că Îi sosise ceasul și s-a rugat Tatălui ca să-L proslăvească pe Fiul Său, ridicându-L din moarte, pentru ca de acolo, din starea glorioasă cerească, Fiul să poată continua mereu să slăvească pe Tatăl Său și să-I preamărească numele.

³⁵ Asociați cu Isus în slava Sa cerească, va fi un „trup” de 144.000 de urmași credincioși, dintre care apostolii au fost primii membri; pe aceștia Tatăl i-a dat Fiului. Isus Christos a fost încântat să aibă acest „trup”; așa cum a spus El: „tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară. Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”. (Ioan 6:37,38). La cina Domnului, Isus Christos a fost direct preocupat de acest „trup” sau grupă a Împărăției, iar rugăciunea Lui a fost adresată în special în folosul lor. Totuși, El nu a uitat faptul că la timpul potrivit, când clasa Împărăției va fi adunată la El în Templu, El va aduna și pe „alte oi” ale Sale, pentru ca aceștia să poată câștiga viață veșnică pe pământ, în lumea nouă a dreptății. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea [acea lume nouă], încât a dat pe singurul Lui Fiu născut [pentru a-L pune ca temelie a acesteia], pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” – Ioan 3:16.

³⁶ Asemenea cerință a cunoștinței și credinței pentru mântuire este rezumată în aceste cuvinte ale rugăciunii: „și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3). Nu există altă cale prin care oamenii pot să fie mântuiți pentru viață veșnică, decât prin a-L cunoaște pe Iehova, Izvorul vieții și a-L recunoaște pe Isus Christos ca pe Cel trimis de Tatăl. În toate ocaziile Isus i-a îndrumat pe căutătorii vieții spre Tatăl, iar prin jertfa Sa El a furnizat mijloacele de împăcare a omului cu Dumnezeu. De aceea, El a fost credincios faptelor, atunci când a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu; și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut”. (Ioan 14:6,7). Cei ce-L cunosc pe Isus Christos în adevărata și deplina Sa relație cu scopul divin, aceia trebuie, în mod necesar, să-L cunoască și pe Tatăl din cer. A ignora pe Tatăl, ar însemna înălțarea creaturii deasupra Creatorului; aceasta ar însemna închinare mai degrabă la canalul mântuirii, decât la Izvor.

³⁷ În rugăciune, Isus a continuat: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac”. (Ioan 17:4). Întreaga cale de acțiune pe care Isus a urmat-o în timp ce a fost pe pământ a fost spre a-L slăvi pe Tatăl Lui cresc. Acum, El știa că a făcut aceste lucruri bine și că încheiase lucrarea pentru care Tatăl Îl trimisese. Această lucrare a fost să ducă mărturia despre numele Tatălui Său și să-l justifice, iar acest lucru cuprindea îndreptarea atenției apostolilor, a tuturor urmașilor și ascultătorilor Lui, spre Tatăl Său din cer. Noua cină pe care El o instituisese în acea noapte era o comemorare a numelui și Cuvântului Tatălui Său. Aici culmina o cale de acțiune credincioasă din partea Principalului martor al lui Iehova, în credincioșie chiar până la moarte; prin simbolurile folosite de Isus la cină, pâinea nedospită și vinul, El a arătat că discipolii Săi care s-au împărțit din ele, vor trebui să treacă prin aceleași necazuri și încercări ca ale Lui și pentru aceeași cauză și vor fi credincioși alături de El până la moarte.

³⁸ Satan Diavolul a prezentat în mod fals și a hulit numele lui Iehova. Isus a făcut exact invers; iar în rugăciune, ca și cum ar da un raport lui Dumnezeu despre lucrarea vieții Sale, El spune: „am făcut cunoscut numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu

Mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul Tău”. (Ioan 17:6). Singura dorință a lui Isus când propovăduia, era de a face cunoscut numele Tatălui Său, oamenilor pe care Tatăl i-a dat Lui, deoarece prin ei, numele lui Dumnezeu urma să fie făcut cunoscut și altora. Ei au părăsit lumea cea veche și au venit la Temelia Lumii Noi, iar acești apostoli credincioși, așa cum a mărturisit Isus, erau ai lui Iehova. Dumnezeu i-a atras la Isus și i-a dat Lui, pentru ca în cele din urmă ei să poată fi asociați cu El în Guvernul Lumii Noi. Ei erau urmași credincioși și au păstrat cuvintele pe care Isus le-a dat lor, cuvinte pe care Tatăl ceresc I le-a dat Lui. Apostolii credincioși au primit aceste cuvinte și pentru că au ascultat cu atenție învățăturile lui Isus, ei erau acum convinși că El a fost trimis de Tatăl pentru a fi Regele Uns.

³⁹ De aceea, Isus s-a rugat pentru ei, aceia care urmau să fie asociații Lui în Lumea Nouă. El nu s-a rugat pentru lumea veche, ci „pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi.” (Ioan 17:9). Isus n-a mai rămas în lume; El a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu, pentru a aștepta acolo sfârșitul lumii vechi. Dar aceștia, urmașii Lui credincioși, au rămas în lume, deși nu erau o parte din ea, iar El a cerut Tatălui Său: „păzește, în numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi”. (Ioan 17:11). Această rugăciune desființează doctrina religioasă hulitoare a așa-numitei „treimi a Tatălui, Fiului și Sfântului Duh”. Isus s-a rugat Părintelui Său ceresc în interesul numelui Tatălui Său și al justificării acestuia. Chestiunea principală din mintea lui Isus era: cine este suprem și atotputernic? și poate Iehova Dumnezeu să pună pe pământ oameni care-și vor menține integritatea, în mod neegoist, sub cea mai aspră probă? Nu numai Isus, ci și urmașii Lui trebuie, pentru a fi asemenea Lui, să rămână de partea dreaptă a acestei chestiuni. În mod drept, El s-a rugat Tatălui Său ceresc să-i păzească pe acești oameni, care se dovediseră a fi credincioși și adevărați față de El.

⁴⁰ În timp ce Isus se afla împreună cu acești discipoli în lume, El i-a păzit în numele lui Iehova, vestindu-le numele Tatălui, demascând religia și arătându-le adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, instruindu-i, pregătindu-i și asociindu-se cu ei în vestirea aceluși Cuvânt. Despre aceștia pe care Tatăl I i-a dat, El a spus: „Eu i-am păzit și nici unul dintre ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura”. (Ioan 17:12). Iuda a fost pierdut, dar Isus știa că profeția arăta că Iuda va fi înlocuit; el a fost înlocuit de Saul din Tars, pe care Isus l-a ales ca pe un „vas ales” pentru El. Dorința lui Isus a fost ca acești oameni credincioși, care au rămas încă în lume după ce El a plecat, să poată avea aceeași bucurie a Domnului împlinită în ei, ca aceea care a fost în Isus, deoarece a preamărit totdeauna numele Tatălui Său. El dăruise acestor urmași Cuvântul lui Dumnezeu și din această pricină lumea i-a urât, deoarece atât ei, cât și mesajul pe care l-au proclamat, nu aparțin acestei lumi, așa cum nici Isus nu a fost și nu este al acestei lumi. Din aceleași motive sunt urâți astăzi și suferă martorii lui Iehova. De ce este permis ca ei să sufere? Isus nu a cerut în rugăciune ca urmașii Săi să fie eliberați de proba integrității lor față de Dumnezeu. De aceea, El nu s-a rugat ca ei să fie scoși din lume, ci ca Iehova, Tatăl Său, să-i păzească de cel rău, de dușman.

⁴¹ Religia nu sfințește și nu scoate pe nimeni din lumea lui Satan a religiei, politicii și comerțului și de sub puterea demonilor. Acest lucru este dovedit prin rugăciunea lui Isus că discipolii Lui trebuie să fie sfințiți prin adevăr, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul; și atât timp cât ei vor continua în Cuvântul pe care Iehova l-a dat lor prin servii Lui inspirați, ei vor fi păziți de cel rău. (Ioan 17:15-17). Lumina aceluși Cuvânt este semănată pentru cei drepti. Asupra celor care urmează această lumină, întunericul datorat „dumnezeului acestei lumi” nu va avea nici o putere.

RUGĂCIUNE PENTRU LUMEA NOUĂ

⁴² Isus Christos, fiind un „Martor Credincios și Adevărat”, știa că profețiile trebuie să se împlinească, că El trebuia să moară în acea zi, iar a treia zi să fie ridicat din morți și glorificat în cer alături de Tatăl Său. Acolo, El trebuia să stea la dreapta Tatălui Său și să aștepte timpul

judecății finale a lumii vechi a lui Satan. Prin botezul lui Isus și ungerea Lui cu spiritul Tatălui, Temelia Lumii Noi a fost pusă. Acum erau asociați cu el oameni scoși din lumea veche și făcuți reprezentanți ai Lumii Noi. Pentru a rămâne în legătură cu Lumea Nouă, lor nu trebuie să le slăbească niciodată mâinile de teamă sau din alte motive, ci trebuie să propovăduiască evanghelia așa cum a făcut Isus, întâmpinând întreaga opoziție și suportând toată persecuția. Datorită faptului că ei stau lângă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl recunosc pe Tatăl lor din cer, al cărui nume este acum pus în joc, ei vor putea să biruiască „lumea rea prezentă” și toate mașinațiunile adversarului.

⁴³ Ca rezultat al serviciului apostolilor, alți nou veniți îl vor urma pe Domnul Isus alături de ei. Având o viziune a viitorului, Isus nu s-a rugat numai pentru acei discipoli credincioși care I s-au alăturat atunci, ci și pentru acei care vor deveni credincioși și urmași ai Săi în viitor. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”. (Ioan 17:20). Apostolii au fost trimiși să propovăduiască fără încetare evanghelia Împărăției, iar Regele s-a rugat pentru cei care vor crede în El și în Tatăl Lui, prin cuvântul vestit al acestor apostoli ascultători. Țineți minte că această rugăciune a fost oferită cu ocazia Comemorării. Care era rezultatul și scopul final al acestei rugăciuni? Scopul era acesta: întrucât toată cinstea și slava trebuie dată Tatălui ceresc, prin urmare, trebuie să se ajungă la unitatea tuturor credincioșilor în Lumea Nouă, mai întâi unitatea tuturor membrilor trupului Său, apoi și cea a tuturor „altor oi”, pe care El le adună la sfârșitul lumii, înainte de bătălia Armagedonului. De aceea, Isus s-a rugat ca toate membrele trupului Său să fie una, „așa cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. – Ioan 17:21.

⁴⁴ Ca rezultat al vestirii făcute de servii credincioși ai Domnului, toți cei care vor trăi în Lumea Nouă trebuie să afle că Isus Christos a fost trimis în calitate de Rege și Justificator al lui Iehova, iar ei trebuie să creadă acest lucru. De aceea, El s-a rugat cu privire la membrii trupului Său ca „ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”. (Ioan 17:23). Isus se ruga cu generozitate pentru cei din Lumea Nouă, ca ei toți să poată fi una, atât în gândire, cât și în serviciu. Prin puterea lui Dumnezeu, această rugăciune a primit răspuns. Noi ne aflăm acum la sfârșitul lumii răutății și la porțile Lumii Noi. Unitatea pentru care s-a rugat Regele trebuie să existe, ca împlinire a acestei rugăciuni, atât în ceea ce privește pe „rămășița credincioasă”, cât și pe însoțitorii lor, „alte oi”. Lumea veche este dezbinată de războiul total dintre „împăratul de la miazănoapte” și „împăratul de la miazăzi”; dar martorii lui Iehova și însoțitorii lor sunt una pe toate continentele, indiferent că sunt împreună de dușman prin închisori sau lagăre de concentrare sau sunt încă liberi să meargă în public și din casă în casă, propovăduind „această evanghelie a Împărăției”. Nici o putere demonică nu poate strica această unitate.

⁴⁵ Rugăciunea lui Isus face cunoscută o perspectivă glorioasă pentru membrii trupului Său; El s-a rugat ca aceștia să poată primi privilegiul binecuvântat de a privi slava Lui în Împărăție, nu pentru a mări propria Lui importanță, ci pentru că slava pe care El o va primi de la gloriosul Său Tată va reflecta maiestatea, puterea și supremația Tatălui Său de sus. (Evr. 1:3). Toată puterea dată Fiului în cer și pe pământ includea și puterea de a-l nimici pe cel rău, pe Satan, cel care a provocat în mod sfidător puterea Tatălui asupra stăpânirii universale. Isus a urât nelegiuirea și a iubit dreptatea. Tatăl Său L-a iubit înainte să fie pusă Temelia Lumii Noi, iar El a dorit să arate urmașilor Lui credincioși răsplata pe care I-a dat-o Iehova pentru credințioșia Sa.

⁴⁶ Religioniștii „creștinătății”, cei care disprețuiesc numele lui Iehova, ar trebui să mediteze asupra cuvintelor de încheiere ale rugăciunii lui Isus: „Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și Îl voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei și Eu să fiu în ei”. (Ioan 17:26). Numele lui Iehova trebuia să fie făcut cunoscut în continuare și după plecarea lui Isus de pe pământ. Isus Și-a exprimat hotărârea de a se îngriji de acest lucru. El nu a făcut cunoscut numele Tatălui doar atunci când s-a aflat pe pământ împreună cu discipolii Săi, ci și atunci când a fost glorificat în cer, El „îl va face cunoscut”. De ce? Pentru că numele lui Iehova

trebuie justificat; numele Lui înseamnă scopul Său față de creaturile Sale. În felul acesta, Isus Îl recunoaște pe Tatăl Său ceresc, în toate ocaziile, ca pe Cel mai iubit, Cel suprem din întreg universul, Răsplătitorul celor care ascultă de El cu credincioșie și seriozitate.

⁴⁷ Isus a dat de bunăvoie minunatele Sale sfaturi urmașilor Lui credincioși și a făcut aceasta până în ultima clipă, inclusiv în acea ultimă seară petrecută cu ei, când a instaurat comemorarea morții Sale pentru Împărăția lui Dumnezeu. Acele sfaturi înțelepte trebuiau să-i ajute în zilele ce urmau să vină; dar acestea nu au fost date numai pentru ei, ci și pentru noi, pentru a putea rămâne loiali, credincioși și statornici. El și-a încheiat viața pământească aici cu o rugăciune de laudă pentru Tatăl Său și a cerut ca bogatele binecuvântări și favoruri ale lui Dumnezeu să fie asupra celor pe care Tatăl i-a dat ca membri ai trupului Lui și de asemenea asupra celor care vor trăi pe pământ în Lumea Nouă.

⁴⁸ „După ce a rostit aceste cuvinte, Isus a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pârlul Chedron, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Lui”. (Ioan 18:1). Fără să-I fie teamă să întâmpine acum testul final al integrității Sale, El a plecat să înfrunte forțele întunericului în ceasul lor de succes aparent și să triumfe asupra lor prin credincioșia Lui neînfrântă față de Dumnezeu.

⁴⁹ Cei unsprezece apostoli credincioși au petrecut o seară minunată plină de mângâiere, sfaturi și instruire împreună cu Acela pe al cărui umăr trebuia să se sprijine guvernul Lumii Noi. Pentru că deținem sfaturile și învățăturile înregistrate, noi, cei peste care a venit sfârșitul lumii, dăm toată lauda și mulțumirea Tatălui Său ceresc și al nostru. Apreciind faptul că acum Lumea Nouă este aproape, cât și asocierea noastră în binecuvântările ei și în lucrarea de mărturie pe care trebuie să o facem, acționând după sfatul credincios al Domnului nostru, urmașii Lui vor acționa mai hotărât ca oricând, pentru a preamări numele lui Iehova și a-L face de cunoscut pe întreg pământul, atât timp cât mai avem încă ocazia, înainte de sfârșitul final al lumii vechi.

⁵⁰ Învățătorul a scos clar în evidență faptul că nu va fi ușor pentru nici unul dintre urmașii Săi în acest timp al sfârșitului, fie că este unul din rămășița „turmei mici”, fie că face parte din clasa „alte oi”. Credincioșia în justificarea numelui lui Iehova este cea care contează pentru viața veșnică, așa cum Regele Său, Isus Christos, ne-a dat exemplu. Acel nume va fi comemorat pe acest pământ veșnic, nu numai până la sfârșitul lumii vechi, ci pentru eternitate în Lumea Nouă, care acum este aproape și care este o „lume fără sfârșit”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Ce trebuie să dovedească Iehova la timpul Său potrivit și de ce a făcut El să se întâmple lucruri minunate în trecut? b) Ce mare act de acest fel a înfăptuit El în vechiul Egipt și cum a aranjat să păstreze vie amintirea acestuia?

2. Care este numele Marelui Tată al tuturor creaturilor aflate în legământ cu El și mai ales cine L-a făcut cunoscut ca un astfel de Tată?

3. a) Ce a instituit El pentru a comemora numele Tatălui Său? b) Ce i-a învățat El pe discipolii Săi să facă și spre Cine și spre ce anume a îndreptat El atenția ucenicilor Lui în permanență?

4. a) Ce a încercat Satan să-I facă lui Isus? b) De ce a înfăptuit Isus anumite lucruri în timpul serviciului Său și cu ce folos pentru omenire?

5. Prin urmare, care este singura cale prin care oamenii pot fi mântuiți?

6. Ce fel de ocazie a fost noua cină pe care Isus a poruncit-o discipolilor Săi?

7. După împărțirea din emblemele comemorării, discipolii au plecat imediat împreună cu Isus din încăperea sau a mai urmat ceva?

8. Cum a încheiat Isus acea ocazie și ce a clarificat El discipolilor Săi?

9. Ce împrejurări și acțiuni din partea dușmanului, fac cele spuse de Isus atunci să fie importante și astăzi?

10. Spre cine se îndreaptă o asemenea ură și persecuție și ce mare act de vânzare, asemănător cu al lui Iuda, a fost săvârșit și va atinge un punct culminant?
11. Prin ce lucru esențial s-a remarcat sfatul lui Isus și cum poate fi acesta definit sau descris?
12. Ce exemplu fixase Isus Însuși și de ce este acest lucru atât de important?
13. Ce a avut Isus de câștigat prin spălarea picioarelor discipolilor Săi? În felul acesta, ce îi ajuta El pe discipolii Săi să vadă și să pună în practică?
14. Ce se înțelege prin declarația lui Isus „prin aceasta vor cunoaște toți”?
15. În ce fel creștinul chemat la Împărăție nu va eșua, dacă el păzește porunca lui Isus referitoare la iubirea unul față de celălalt?
16. După cum este arătat celor prezenți alături de Isus, pentru cine este pregătită Împărăția și de ce trebuie ca Isus să apară mai întâi în prezența lui Dumnezeu?
17. Care era locul pregătit în cele din urmă pentru discipolii lui Isus; când și cum i-a primit El la Sine?
18. Ce bea Isus împreună cu ei în Împărăție și ce cerință trebuie îndeplinită înainte de a primi un loc în cerurile regale?
19. a) Prin urmare, ce lucru este primul în importanță și ce lucru de importanță secundară era de asemenea necesar și de ce? b) Cum L-au cunoscut și văzut discipolii pe Tatăl?
20. Cum a arătat El că este calea, adevărul și viața; ce au clarificat accentuările Sale repetate la acea cină, privind relația Lui cu Tatăl Său?
21. Ce a asigurat Isus pe discipolii Săi că va ruga pe Dumnezeu să le trimită și ce era acela?
22. De ce trebuia ca spiritul sfânt să-i învețe și să le amintească toate lucrurile; când au apreciat ei cuvintele lui Isus referitoare la acest lucru?
23. Ce reprezintă „vița” din pilda lui Isus și cum sunt menținute calitățile roditoare ale „mlădiței”?
24. Ce se cere „mlădiței” pentru a primi roadă; în ce constă acum „rodul” „viței”?
25. Cum va aduce „mlădița” mult rod și cu ce scop?
26. Cui îi este adus rodul, spre slava lui Dumnezeu; ce a făcut Isus și ce trebuie să facă discipolii Săi, pentru a rămâne în dragostea divină?
27. a) În ce stare trebuie să rămână „mlădițele” pentru susținere continuă? b) În țările unde activitatea „mlădițelor” este suprimată, cum pot ele să păstreze legătura cu sursa de susținere?
28. Din ce cauză urăște lumea pe aceste „mlădițe”?
29. Când se vor lovi aceste „mlădițe” de o opoziție mai dușmănoasă și mai rea; de ce?
30. De aceea, ce avertisment a dat Isus și ce trebuie să facă acum cei ce doresc să meargă pe calea celei mai mici împotriviri?
31. De ce desfășoară „religia organizată” astfel de încercări de a-i distruge pe acești vestitori drepte ai Domnului?
32. Ce chestiune de servire se ridică acum și ce legătură are cunoștința cu acest subiect?
33. Deși a fost părăsit de discipolii Săi în acea noapte, ce relație va avea Isus cu ei și ce promisiune încurajatoare de biruință le-a dat?
34. Ce dorință a rostit Isus în rugăciune și de ce?
35. Pe cine a încredințat Tatăl atunci Fiului și de ce a fost Isus preocupat imediat de aceștia?
36. Cum a rezumat atunci Isus necesitatea cunoștinței și credinței pentru mântuire și de ce nu poate fi ignorat Tatăl în această privință?
37. Cum a putut Isus să spună că încheiase lucrarea pe care Tatăl I-a încredințat-o; ce a arătat El prin emblemele simbolice folosite la cină?
38. Potrivit rugăciunii Sale, care era singura dorință a lui Isus atunci când propovăduia și de ce era acest lucru important pentru discipolii Lui?

39. De ce s-a rugat Isus, nu pentru lumea veche, ci pentru cei pe care Tatăl i-a dat Lui? Cum desființează rugăciunea Sa așa-zisa doctrină a „treimii”?

40. Cum și-a păzit Isus discipolii în numele lui Iehova, atunci când era în lume; de ce nu s-a rugat ca ei să fie scoși din lume?

41. Prin ce mijloc sunt sfințiți discipolii Lui și cum sunt ei păziți de cel rău?

42. Ce profeții știa Isus că se vor împlini atunci cu privire la El? Cum vor continua discipolii Săi să fie în legătură cu Lumea Nouă?

43. Pentru cine s-a mai rugat Isus, în afară de apostoli; care era scopul final și rezultatul dorit în rugăciune?

44. a) Ce a vrut Isus să spună prin expresia „ca să cunoască lumea că Tu m-ai trimis”; în ce stare trebuiau toți să ajungă? b) Cum se realizează această stare, în ciuda războiului total de acum?

45. Ce perspectivă glorioasă a făcut de cunoscut rugăciunea lui Isus înaintea discipolilor Săi; a fost aceasta o rugăciune pentru a-Și preamări propria importanță?

46. Cum a făcut de cunoscut Isus numele Tatălui Său în continuare și de ce?

47. De ce a dat Isus un asemenea sfat înțelept discipolilor Săi și cu ce cerere Și-a încheiat El rugăciunea de laudă?

48. Unde a plecat apoi Isus; ce avea El în vedere?

49. Din relatarea acelei seri de mângâiere și sfaturi, ce trebuie să oferim noi lui Dumnezeu și ce cale suntem hotărâți să urmăm?

50. În ciuda timpului pe care îl trăim, ce anume contează pentru viața veșnică pentru urmașii Învățătorului; ce anume va fi acum comemorat și pentru cât timp?

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

Biblia este „cuvântul adevărului” lui Dumnezeu. (Ioan 17:17). Ea este o istorie despre creația lui Dumnezeu a lucrurilor pământești, informează despre creația cerească, despre om și căminul lui. Biblia este descoperirea lui Dumnezeu despre El Însuși pentru creaturile sale pământești inteligente. Ea este voința Lui exprimată și de aceea este declarația despre legea Sa pentru guvernarea creaturilor Sale pământești inteligente. Cea mai mare parte a Bibliei este o înregistrare a lucrurilor care s-au întâmplat, dar ea preumbrește de asemenea lucruri mai mari care urmează să vină. Acea parte a Bibliei numită „profeție” înseamnă o prezicere a lucrurilor care trebuie să se întâmple, înainte ca ele să aibă loc. Prin urmare, profeția este o istorie scrisă dinainte. Din acest motiv, ea nu poate fi înțeleasă de om decât atunci când este pe cale să se îplinească sau a fost împlinită.

Biblia Îl descoperă pe Atotputernicul Dumnezeu, „al cărui singur nume este Iehova”, ca pe Cel Veșnic, Creatorul cerului și al pământului, întruchiparea adevărată a înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii și Dătătorul oricărui dar bun și perfect. El este expresia completă a neegoismului. De aceea este scris: „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:8). Cuvântul Lui ne spune de ce a fost creat omul, de ce s-a întors spre neleguire și a fost pedepsit cu moartea, iar apoi face cunoscută îngrijirea lui Dumnezeu de a întemeia un guvern drept, ce va justifica numele ocărât al lui Dumnezeu, va nimici întreaga răutate organizată și va binecuvânta omenirea ascultătoare.

„Cuvântul adevărului” lui Dumnezeu pune în contrast deplin binele și răul. El ne arată de ce răul sau neleguirea are drept rezultat moartea și de ce binele conduce la viață veșnică în fericire. Ea este legea lui Dumnezeu cu privire la om, de aceea conține codul perfect și complet al legilor de acțiune, prin care omul poate fi guvernat și poate umbla pe calea dreptății. Acest cod de

legi numește de asemenea și pedeapsa pentru încălcarea legii dreptății. Biblia a fost scrisă pentru binele omului și pentru slava lui Iehova Dumnezeu.

Profetul Moise a scris primele cinci cărți ale Bibliei. Experiențele oamenilor, așa cum au avut ele loc, au fost transmise din generație în generație, iar Moise a adunat înregistrarea acestor informații. Nu există nici un motiv să ne îndoim că această înregistrare nu conține altceva decât adevărul, deoarece Moise i-a fost devotat lui Dumnezeu. El a fost ales de Iehova Dumnezeu să alcătuiască înregistrarea, iar în pregătirea acesteia, servul Său a fost călăuzit de spiritul și înțelepciunea infailibilă a lui Dumnezeu. De fapt, Moise a acționat numai ca un scriitor al lui Iehova. El era tocmai tipul de om pe care ne așteptam ca Dumnezeu să-l aleagă pentru o asemenea lucrare. El a refuzat cu dispreț pe Diavol și organizația lui, cu toate atracțiile ei și în mijlocul împotrivirii a îmbrățișat cauza dreptății. Nu numai că el era ager la minte și învățat în toate căile oamenilor, dar calificarea sa principală era devotamentul complet față de Iehova. Marile adevăruri declarate de Moise nu ar fi putut emana din mintea unui om neinspirat, ci ele erau rezultatul puterii invizibile a lui Iehova Dumnezeu, ce acționa asupra minții omului.

Ceea ce este spus despre Moise, poate fi spus despre toți scriitorii Bibliei. Dumnezeu i-a ales pe acei oameni pentru această lucrare, datorită credinței și credincioșiei lor față de El. Puterea divină nemărginită, care cu mult timp în urmă a acționat pentru a crea lucrurile vizibile de pe pământ, a acționat pentru a îndruma și stimula mintea lui Moise și a altor oameni sfinți, pentru a alcătui înregistrarea voinței lui Dumnezeu cu privire la om. David, primul rege al Ierusalimului, a fost unul dintre acești oameni credincioși devotați lui Iehova Dumnezeu, iar în acea parte a Bibliei, pe care el a scris-o, spune: „spiritul DOMNULUI vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea” – 2 Sam. 23:2.

Acești oameni credincioși din vechime sunt numiți „profeți” și ei au scris profeții. Pescarul Petru, care a fost ales de Isus pentru a fi unul dintre apostolii Săi, a scris sub inspirație: „căci nici o profeție n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt” – 2 Pet. 1:21.

Acea parte a Bibliei, cunoscută sub numele de „Vechiul Testament”, a fost scrisă în limba ebraică, cu excepția câtorva părți care au fost scrise în aramaică. Acea parte numită „Noul Testament” a fost scrisă la origine în limba greacă. Ulterior au fost făcute copii ale scrierilor originale, iar acestea au fost numite „manuscrite” (MSS).

Evreii, poporul lui Israel, au avut cea mai mare grijă posibilă să păstreze Scripturile Ebraice și să informeze poporul cu privire la cele conținute acolo. Dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel, seminția lui Levi a fost pusă deoparte pentru a se ocupa de educația poporului în ce privește chestiunile referitoare la Dumnezeu și Cuvântul Lui. Dintre acești Leviți au fost aleși preoții lui Dumnezeu. Acești preoți erau reprezentanți speciali ai lui Iehova și trebuiau să-L servească pe Iehova Dumnezeu în numele Lui și pentru binele poporului Său de legământ – Ex. 28:1-4.

Dumnezeu a pus asupra preoților obligația de a citi Legea Sa înaintea poporului. Lor li s-a cerut să informeze poporul despre Cuvântul lui Dumnezeu, rostit prin profeți (Lev. 10:10,11). „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoștința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al DOMNULUI oștirilor” – Mal. 2:7.

Oamenii erau instruiți să caute cunoștința la reprezentanții lui Dumnezeu: „să te duci la preoți, Leviți și la cel ce va împlini atunci slujba de judecător; să-i întrebi și ei îți vor spune hotărârea legii”. (Deut. 17:9). Aici este evident unul din scopurile divine, anume, de a informa poporul cu privire la Cuvântul lui Iehova, cu scopul ca tot timpul să fie oameni pe pământ, care să aibă cunoștință despre Biblie și credință în ea, ca fiind Cuvântul Său adevărat și sfânt.

La câteva secole după ultimul dintre profeții evrei, apostolul Pavel, un iudeu și un martor inspirat al lui Iehova, a scris: „astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință,” „Legea, care are umbra bunurilor viitoare” (Gal. 3:24; Evrei 10:1). Scopul unui „îndrumător” sau pedagog, este de a conduce spre cunoștință și de a instrui.

Iată aici scopul exact al legii lui Dumnezeu, anume, de a împărtăși căutătorilor de adevăr cunoștința cu privire la El Însuși și la relația Sa cu omul. Acest lucru confirmă cugetul că Dumnezeu a aranjat să fie transmise din generație în generație adevărurile pe care El a dorit ca oamenii să le cunoască și că această transmitere a avut loc mai ales de la Adam la Moise. După aceea, începând cu timpul lui Moise, Dumnezeu a făcut să fie scris Cuvântul Lui de oameni loiali și credincioși, pe care El i-a îndrumat. Cuvântul Lui este Biblia noastră.

Toate scrierile originale au fost pierdute și ele nu mai există. Totuși, aceasta nu afectează deloc autenticitatea Bibliei. Atât timp cât a existat templul sau casa Domnului printre evrei, manuscrisele originale au fost păstrate acolo, iar cu anumite ocazii, ele erau scoase și citite poporului. (2Cron. 34:14-16). Atunci când izraeliții s-au întors din captivitatea Babilonului și au reconstruit zidurile Ierusalimului, cam prin anul 454 î.Chr., cuvântul lui Iehova rostit prin Moise a fost adus și citit poporului – Neem. 8:1-9.

Cu ocazia menționată mai sus, preotul Ezra a citit Legea. În afară de Biblie, dovezile istorice indiscutabile arată că de la timpul lui Ezra înainte a început o activitate de rescriere și copiere a manuscriselor originale, activitate desfășurată de oameni credincioși și devotați, ce a continuat până în anul 900 d.Chr. În Evul Mediu, în timpul persecuției iudeilor de către romano-catolici, mai ales pe vremea așa-numitelor „cruciade”, multe dintre manuscrise au fost distruse de către religioniști fanatici. Altele au fost distruse de către iudei înșiși, evident cu scopul de a zădărnici căderea lor în mâinile dușmanului.

Există acum trei manuscrise vechi. Acestea sunt copii ale originalelor scrise în greacă a „Noului Testament” și traducerea în limba greacă a „Vechiului Testament”, cunoscute sub numele de manuscrisele „Sinaitic”, „Vatican”, și „Alexandrin”. Aceste manuscrise ne arată Biblia așa cum exista ea la scurt timp după vremea apostolilor lui Isus Christos. În anul 1628, manuscrisul „Alexandrin” a fost prezentat de către Cyril Lucar, patriarhul Constantinopolului, (azi Istanbul) regelui Charles I, monarh al Britaniei. El este păstrat la British Museum, în Londra, până în zilele noastre, fiind doar temporar îndepărtat de acolo, pentru a fi pus la adăpost de raidurile aeriene naziste. Manuscrisul „Sinaitic” a fost descoperit în 1859 de către contele Tischendorf, un erudit german, într-o mănăstire greco-catolică, situată la poalele Muntelui Sinai în Arabia. Acest manuscris a fost păstrat mulți ani într-o bibliotecă din Leningrad, dar în 20 decembrie 1933, Camera Comunelor din Marea Britanie a anunțat achiziționarea manuscrisului de la guvernul sovietic pentru suma de jumătate de milion de dolari, sumă din care jumătate a fost plătită de publicul britanic. În 27 decembrie 1933, manuscrisul a fost depus la British Museum. Manuscrisul „Vatican” este, după cât se pare, cel mai vechi dintre cele trei manuscrise. El a fost păstrat în biblioteca Vaticanului la Roma, cel puțin până când Națiunile Unite au început bombardarea țării „bunului catolic” Mussolini. În ultimii ani acest manuscris a devenit accesibil savanților. Nici unul dintre aceste manuscrise vechi nu este complet, dar ele se completează reciproc.

Textul Scriptural, tradus din limba originală într-o altă limbă, se numește „versiune”. Versiunile vechi ale Scripturilor constau din traduceri făcute în perioada timpurie a erei creștine. Multe dintre aceste traduceri au fost scrise de oameni, la mai puțin de o generație de la timpul apostolilor. Printre aceste versiuni se numără și cea „Siriană”, reprezentând foarte îndeaproape limba folosită de oamenii cu care comunica Domnul Isus, pe vremea când umbla printre ei. Ea este o versiune demnă de încredere. Spre sfârșitul secolului al patrulea, Eusebius Hieronymus, un călugăr învățat, cunoscut și sub numele de Jerome, care a trăit mulți ani în Betleem, a revăzut vechea versiune latină a Bibliei. Versiunea lui se numește „Vulgata”. Ea este o traducere făcută în latină, prin comparație cu manuscrisele din limba greacă și ebraică. La această versiune se face adesea referire, alături de alte versiuni sau traduceri ale Bibliei.

Biblia a fost dăruită pentru prima dată oamenilor în limba engleză datorită eforturilor lui John Wycliffe, în jurul anului 1383. Această versiune a fost copiată literal din latină. Deși a fost tradusă de timpuriu și a fost scrisă de mână, ea nu a fost tipărită decât la aproape 400 de ani după

aceea. Atât Jerome cât și Wycliffe au suferit multe persecuții din cauza credințioșiei lor în traducerea Scripturilor. Persecuția venea în special din partea clerului romano-catolic. Satan s-a împotrivit totdeauna celor care au fost martori pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Opoziția stărnită de Satan împotriva versiunii lui Wycliffe a fost atât de violentă, încât mulți care o foloseau pentru a-i învăța pe alții, au fost arși pe rug, având legate exemplare ale Bibliei în jurul gâtului.

Următoarea versiune importantă a Bibliei a fost cea produsă de William Tyndale, cam la 100 de ani după Wycliffe. La scurtă vreme după moartea lui Tyndale a apărut ceea ce este cunoscut sub numele de „Biblia lui Matthew”, în realitate Biblia lui Tyndale, dar publicată sub alt nume. A urmat apoi publicarea a ceea ce este cunoscut sub numele de „Marea Biblie”, în 1539, iar mai târziu „Biblia de la Geneva”, publicată în 1560. Toate acestea nu erau decât ediții revizuite ale traducerii lui Tyndale. În 1611 a apărut „Versiunea Autorizată”, cunoscută și sub numele de „Versiunea Regele Iacob”, deoarece Regele Iacob al Angliei a fost factorul principal în editarea ei.

În 1870, un grup distins de cărturari englezi s-au adunat și au început lucrarea de revizuire a Versiunii Autorizate a Bibliei, iar la scurt timp după aceasta un comitet de învățați americani a întreprins o lucrare asemănătoare. În 1881 a fost publicată prima ediție a Versiunii Engleze Revizuite, iar în 1885 a fost publicată Versiunea Americană Standard. Ambele comitete au folosit în mare măsură traducerea lui Tyndale. Aceste Versiuni Revizuite sunt fără îndoială cele mai bune din toate traducerile, deoarece exprimă ideile într-o engleză clară. Ediția Turnul de Veghere a Bibliei a fost publicată în septembrie 1942 și constă din Versiunea Autorizată sau Versiunea Regele Iacob, neschimbată, dar adaugă o concordanță a Bibliei prescurtată, pregătită anume, precum și alte materiale ajutătoare pentru cei care învață „cum să împartă drept cuvântul adevărului”.

ENOH PRIMUL PROFET AL LUI IEHOVA

IEHOVA DUMNEZEU, Autorul adevăratei profeții, a declarat primele cuvinte profetice asupra acestui pământ în urmă cu aproximativ 6.000 de ani. Ele sunt înregistrate în Geneza 3:15 și prezic faptul că o Sămânță îl va nimici pe Satan și organizația lui. De atunci încolo, Iehova a avut mulți profeți pe pământ, care au vorbit și au scris așa cum au fost mișcați de spiritul Său.

Toate aceste profeții, asemenea celei din Eden, arată către timpul justificării numelui lui Iehova prin Teocrație. Din acest motiv, oamenii credincioși folosiți de Iehova ca purtătorii Săi de cuvânt care să rostească profețiile, au fost ținta atacurilor demonilor și mulți dintre ei au suferit morți violente din mâna lui Satan. (Mat. 5:11,12; 23:37; Evr. 11). Cine a fost primul om folosit de Dumnezeu pentru a profeta și ce i s-a întâmplat? De ce este acum potrivit și profitabil să luăm în considerare aceste lucruri?

Enoh, al șaptelea de la Adam, a avut meritul de a fi primul profet al lui Iehova. El era fiul lui Iared și a fost născut când Adam avea 622 de ani. Neprihănitul Abel era mort de vreo patru secole și în acest răstimp nici o creatură nu servise ca un martor pentru Iehova Dumnezeu. Cu trei sute optzeci și șapte de ani înainte de nașterea lui Enoh, grupuri de oameni au început „să cheme numele Domnului” (Gen. 4:26, *nota marginală*). Ei se apropiau de Dumnezeu printr-un serviciu cu buzele, dar de fapt Îl batjocureau și sprijineau domnia Diavolului. Fățarnicia era în floare. Satan reușise să atragă rasa umană în cursă și să o lege în păcatul chinuitor al religiei și gândea că provocarea lui față de Iehova, potrivit căreia nici o creatură pământească nu-L va servi pe Dumnezeu, era dovedită. Dar lucrurile nu stăteau așa. În mijlocul acestei scene de aparent triumf al lui Satan, a apărut Enoh.

„La vârsta de o sută șaizeci și doi de ani, Iared a născut pe Enoh. La vârsta de șaizeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala; iar după nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani” (Gen. 5:18,21,22). Enoh auzise de evenimentele din Eden și a putut vedea efectele dezastruoase ale rebeliunii împotriva lui Dumnezeu. El era familiar cu profeția lui Iehova despre Sămânța promisă și despre Eliberator. El știa, de asemenea, despre calea de acțiune a lui Abel și cât de plăcută a fost ea Domnului. Diavolul l-a urât pe Abel și l-a adus la un sfârșit atât de violent, încât i-a alungat și pe alți oameni de la adevărata închinare a lui Dumnezeu. Ei au preferat să umble în populara religie a Diavolului și astfel să evite o astfel de persecuție din partea lui Satan, ca cea care a venit peste Abel. Dar nu așa au stat lucrurile cu Enoh. El nu a fost împiedicat de crima inspirată de Diavol asupra primului martor al lui Iehova, ci a apucat pe aceeași cale a integrității, indiferent de ce avea să se întâmple.

A spune că un om umblă cu Dumnezeu, înseamnă că modul lui de acțiune este în armonie cu calea numită de Dumnezeu. Picioarele lui sunt călăuzite pe cărările dreptății trasate de Iehova. El ține pasul cu Creatorul lui, fără să o ia înainte, dar și fără să rămână în urmă, atunci când îi este încredințată lucrarea serviciului. Umblând astfel, creatura îndeplinește cerințele lui Iehova (Mica 6:8). Enoh și-a menținut integritatea în condiții potrivnice, timp de mai bine de trei sute de ani. El a pus mărturie celor din jurul lui, dar, aparent, nu a găsit nici o „oaie”. El n-a avut frați de aceeași „credință prețioasă” în Lumea Nouă, ca tovarăși; el se afla singur de partea Teocrației. Numele lui înseamnă „pregătit, consacrat”. Enoh era pregătit în calea lui Dumnezeu și umbla în consacrare față de Iehova, ceea ce înseamnă neapărat că el nu umbla alături de cei din jurul lui. El era separat de lumea care exista atunci, evitând plăcerile și religia ei coruptă. Având o perspectivă a lumii noi, Enoh s-a păzit nepătat de mizeria religioasă a acelei lumi ticăloase, nelegiuite. El a servit în mod credincios ca primul profet al lui Iehova.

Despre ce a profețit Enoh? Iuda răspunde: „Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit, spunând: iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Lui, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate lucrurile grele pe care le-au rostit împotriva Lui acești nelegiuiți”. (Iuda 14, 15 *A.R.V.*). Nu se știe cum a știut Iuda de această profeție, deoarece ea nu este înregistrată în scrierile lui Moise. Indiferent dacă a fost transmisă oral, a fost conținută în scrieri vechi sau i-a fost descoperită direct de Iehova, nu are importanță. Iuda a scris sub inspirația lui Dumnezeu, iar includerea profeției lui Enoh în Cuvântul Său inspirat îi stabilește autenticitatea.

Această profeție rostită de Enoh a avut loc într-o vreme când Diavolul se simțea foarte sigur de supremația sa pe pământ, deoarece numai o singură persoană dintre cei de pe pământ credea în Iehova Dumnezeu. Cuvintele lui Enoh despre venirea unei semințe care va zdrobi capul șarpelui și va nimici pe răufăcători, rostite în mijlocul necredincioșilor perversi, au fost luate în mod ușuratic, iar vorbitorul a fost supus batjocurilor și glumelor răutăcioase. Chestiunea care se ridica atunci, ca și acum, era cea a stăpânirii universale, iar profeția lui Enoh despre sfârșitul Diavolului și victoria lui Iehova, l-au făcut să fie nepopular în acea lume nelegiuită și să fie considerat un turburător al păcii religioase. El a devenit obiectul atacurilor demonilor. Jertfa lui Abel, care prefigura aceleași lucruri prezise în profeția lui Enoh, a fost cea care a aprins mânia Diavolului, mergând până la comiterea primei crime. Dar Iehova Dumnezeu nu a permis să se întâmple o crimă asemănătoare împotriva lui Enoh.

„Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. (Gen. 5:24). Apostolul Pavel descrie acest lucru astfel: „prin credință a fost mutat Enoh, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit pentru că Dumnezeu îl mutase; căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că era plăcut lui Dumnezeu.” (Evr. 11:5). Speranța de viață în acele zile era de aproape opt, nouă secole, fiul lui Enoh, Metusala ajungând să trăiască chiar până la 969 de ani. Totuși, Enoh, omul care a fost plăcut lui Dumnezeu, a murit la o vârstă relativ tânără, de 365 de ani. (Gen. 5:23). Moartea lui nu s-a datorat bolii sau altor cauze naturale, ci a fost un act al lui Dumnezeu; „pentru că Dumnezeu l-a luat”.

Religioniștii susțin că Enoh a mers în cer pentru a fi cu Dumnezeu, că el nu a murit. Multe scripturi resping afirmațiile lor. Omul nu poate să-L vadă pe Dumnezeu și să trăiască; carnea nu poate să locuiască pe tărâmul ceresc. (Ex. 33:20; 1Cor. 15:50). Toți oamenii, inclusiv Enoh, s-au născut în păcat, deci moartea a trecut asupra lor. (Ps. 51:5; Rom. 5:12). Isus Christos, marele Ispășitor de păcate nu a fost jertfit pe vremea lui Enoh, iar Dumnezeu declară că nu există nici un alt nume dat, prin care oamenii să poată câștiga viață. (Fapte 4:12). Prin faptul că spune că Enoh a fost luat la cer, cu sau fără răscumpărare, clerul respinge îngrijirea lui Dumnezeu pentru câștigarea vieții ca inutilă. (Mar. 7:9). În timp ce acești înalți critici interpreți ai scripturii Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și Cuvântul Său, Iehova nu se tăgăduiește pe Sine. (Num. 23:19). El nu se contrazice și nu favorizează persoane. Enoh era condamnat la moarte prin păcatul moștenit, iar acest lucru nu putea fi schimbat până nu era oferită jertfa lui Isus Christos. Moartea, înainte de plata răscumpărării, era inevitabilă. La mii de ani după moartea lui Enoh, în vremea când se afla pe pământ, Isus a spus: „Nici un om nu s-a suit în cer”. În continuare El a spus că nu a existat vreodată un profet mai mare, născut de femeie, decât Ioan Botezătorul, totuși el nu va fi niciodată în cer. (Ioan 3:13; Luca 7:28). Nici primul profet al lui Iehova nu va fi vreodată acolo.

Cuvintele grecești rediate prin „mutare” și „mutat” la Evrei 11:5, sunt rediate în altă parte prin „schimbare”; dar nici unul din aceste cuvinte grecești nu este la fel cu cel tradus „schimbat”, în 1Corinteni 15:51,52, unde se face referire la schimbarea de la o existență omenească pe pământ, la viață spirituală în ceruri. Dacă apostolul Pavel, scriitorul ambelor texte ar fi intenționat să dea această însemnătate mutării lui Enoh, el ar fi folosit același cuvânt grecesc la Evrei 11:5 ca și la 1Corinteni. Dimpotrivă, Pavel însuși lămurește această chestiune în același capitol la Evrei. După ce vorbește despre Enoh și alții, el afirmă clar că „toți aceștia au murit”. (11:3). Enoh nu face excepție.

Scriptura spune că el „nu a văzut moartea”. Enoh nu a experimentat durerile morții cauzate de boală sau violență demonică și este foarte posibil ca el să nu fi văzut vreodată pe cineva murind. Singura moarte înregistrată în timpul vieții sale este cea a lui Adam, cel dintâi om. Dar o însemnătate mult mai profundă se leagă de aceste cuvinte. În timp ce umbla cu Dumnezeu, lui Enoh i-a fost oferită o viziune a Lumii Noi. În această viziune, el a fost păstrat sau mutat până în acea zi glorioasă a domniei, când Domnul vine însoțit de miriade de îngeri sfinți, iar în acea viziune a lumii noi, Enoh a văzut cum moartea a fost îndepărtată de la omul ascultător. Acel dușman urma să fie nimic. (Apoc. 21:4; 1Cor. 15:26). În timpul acestei viziuni entuziaste, Dumnezeu l-a trecut pe Enoh printr-o moarte lipsită de dureri, pentru a dormi până în ziua învierii sale; de aceea, el „nu a văzut moartea” și cu toate acestea, el „n-a mai fost”.

De ce este profitabil să luăm în considerare aceste lucruri acum? Deoarece profeția lui Enoh, rostită în zorii existenței omului, este acum în curs de împlinire. Ea marchează vremea venirii lui Christos la Templu pentru a-i judeca, mai întâi pe cei din casa Sa, apoi pe cei din națiuni și va culmina cu execuția tuturor nelegiuitorilor la Armagedon. Alături de El în această lucrare vin și „cei sfinți” din ceruri (1Pet. 4:17; Mat. 25:31; 2Tes. 1:7,8). Astăzi, martorii lui Iehova, care sunt consacrați lui Iehova Dumnezeu și umblă pe calea Lui, declară această profeție a lui Enoh, arată cum ea a fost parțial împlinită, cum se află încă în curs de împlinire și cum va fi împlinită complet în viitorul apropiat. Toate creaturile sunt cuprinse în ea.

Enoh a văzut lumea nouă promisă în viziune, a fost complet convins de venirea ei și a așteptat cu credință întemeierea ei. El a anticipat viața în ea, liberă de moarte. (Evr. 11:13,35). Scripturile arată că profeții din Biblie se vor reîntoarce pe pământ în curând. „Doamne, Dumnezeule Atotputernic, ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii tăi proorociei, pe sfinți, și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apoc. 11:17,18). Primul profet al lui Iehova va fi martor al execuției celor răi, lucru pe care el l-a prezis cu mii de ani în urmă.

EXPERIENȚE DE TEREN

DUMNEZEU AJUNGE LA FIECARE (ANGLIA)

„O doamnă, care trăia într-o zonă foarte izolată, nu mai întâlnise vreun martor al lui Iehova de ani de zile. În urmă cu opt ani ea aflase adevărul, citind câteva dintre cărți, iar în ultimii doi ani se rugase cu ardoare ca martorii lui Iehova să o caute. În urmă cu șase săptămâni ea s-a mutat într-o altă zonă. Întâmplarea a făcut ca eu să o vizitez, iar acum conduc un studiu din cartea *Copii* în casa ei. Ea a întrebat unde ne țineam adunările și ce obișnuiam să facem. I-am arătat *Turnul de veghere*, iar ea a fost foarte emoționată și a spus că trebuie să se aboneze pe acest an. I-am lăsat un exemplar, ea mi-a mulțumit zicând că „va devora” revista. Fiind o metodistă, ea s-a străduit să-i convertească pe câțiva metodiști din localitate, dar acum își dă seama că nu mai are rost să mai stăruie pe lângă ei, de vreme ce acea „biserica” trebuie să fie curând nimicită. Se pare că unii predicatori locali au citit literatura noastră și după ce au umblat destul de mult prin circuit și au ajuns să-i cunoască pe cei care participă la întruniri, ei au îndrăznit să propovăduiască adevărul. Într-o după amiază, această doamnă a fost atât de încântată de predica unuia dintre acești oameni, încât l-a invitat la ea la ceai, ceea ce el a și făcut în aceeași seară. Eu am fost s-o văd numai de două ori, dar cunoștința ei este extraordinară. Ea a citit cartea *Copii* în întregime și crede că este o carte minunată. Iată ce a spus ea: „după citirea acestor cărți, adevărul este cât se poate de limpede. Mă tem că oamenii lumii vor încerca să intre în „arcă” abia atunci când va fi prea târziu și vor găsi ușa închisă, exact așa cum au făcut în timpul lui Noe. Dar ei au avut o șansă, ca toți ceilalți, și dacă n-au luat-o în seamă, nu se pot învinui decât pe ei înșiși”.

FĂRĂ TEAMĂ DE PĂREREA CATOLICĂ (OREGON)

„Acesta este un adevărat ținut al vestului, unde cresc vaste turme de vite și oi. De fiecare dată când trec pe lângă o turmă de oi, întotdeauna le dau păstorilor literatură, întrucât au destul timp să citească, în timp ce-și hrănesc turmele și de regulă ei se lasă învățați. Nu cu mult timp în urmă, i-am dat unui păstor niște reviste, broșuri și *Veștile Împărăției*. Câteva zile mai târziu puneam mărturie pe lângă niște țarcuri de vite, când am văzut un grup de nouă bărbați, așa că m-am dus spre ei și le-am pus să asculte o lectură înregistrată pe care am prezentat-o. Unul dintre ei era tocmai păstorul căruia i-am dat literatura. În ciuda opoziției înverșunate din partea celor opt catolici irlandezi, el a cumpărat cartea *Copii* și le-a zis: „Este treaba mea. Plătesc pentru ea, begorra!” Ei erau cu toții irlandezi din vechea Irlandă, așa cum sunt majoritatea din acest ținut și a fost foarte amuzant să-i auzi ciorovăindu-se. Câteva săptămâni mai târziu, acest păstor a venit la mine la colț de stradă și a luat reviste, broșuri și cartea *Lumea Nouă*. El a zis: „sigur, va fi un timp minunat să trăiești, atunci când nu vor mai fi toate aceste religii și toți vom crede la fel. Acestea sunt cărți minunate, într-adevăr”.

SUB PROTECȚIA POLIȚIEI

„La o stație de benzină am întrebat dacă puteam primi niște apă, în caz că ne cumpăram benzina de la ei. Răspunsul a fost afirmativ și ne-a întrebat cu ce treburi ne aflam acolo. Am dat explicațiile necesare, iar omul a părut mulțumit. Timp de două săptămâni am lucrat din ușă în ușă și am făcut lucrare stradală cu reviste. Toate au mers bine până într-o seară, când un om al legii a venit la rulota noastră, ce era parcată în camping. Ne-a întrebat dacă aveam permis să lucrăm în acel oraș, întrucât exista o ordonanță împotriva celor ce solicitau acest lucru. Noi am răspuns că o asemenea ordonanță nu se aplica la noi, deoarece nu ceream nimic, ci ne aflam acolo pentru a

propovădui evanghelia. Omul ne-a spus să mergem să-l vedem pe primar, ceea ce am și făcut. Spre uimirea noastră, acesta era omul de la stația de benzină, unde noi încheiasem târgul cu apa. El n-a vrut să ne spună de ce l-a trimis pe jurist la rulota noastră, în loc să vină el însuși; se temea oare să nu piardă afacerea cu noi? Ne-a spus să mergem la procurorul statului. Am descoperit că acesta era un om corect, într-un fel. El a dat ordin oamenilor săi să ne escorteze prin tot ținutul, pentru a ne proteja de violența gloatelor. Astfel că dimineața ne-am început lucrarea într-o zonă rurală, iar doi oameni ai legii ne urmau într-o mașină a poliției. Atunci când ne pregăteam să punem mărturia noastră oamenilor, unul dintre ei a sărit din mașină și ne-a luat-o înainte, punând această mărturie: „Acesta este D-l. sau D-na. ____, un membru al martorilor lui Iehova. Ei cred că este un păcat să saluți steagul și își învață copiii să nu-l salute. Iar noi ne aflăm aici ca să-i protejăm de violența gloatelor”. La acestea, cei mai mulți zâmbeau. Apoi, polițistul a stat în preajma noastră ca să ne audă cum puneam mărturie, deși oficialităților orașului le-a fost prezentată broșura *Dumnezeu și statul*, de asemenea, *Turnul de veghere* și *Mângâiere*. Rezultatul zilei a fost 14 cărți legate plasate, multe broșuri și reviste, mai multe decât în oricare altă zi; noi am găsit foarte mult interes. Polițiștii erau supărați văzând că oamenii erau prietenoși cu noi. În ziua următoare, sâmbătă, am distribuit reviste și am făcut lucrare stradală în oraș. Polițiștii mergeau înaintea noastră, distribuind manifeste, care avertizau oamenii împotriva martorilor lui Iehova. În aceeași seară, șeriful ne-a chemat să ne întrebe dacă ne vom mai continua lucrarea în acel ținut. Răspunsul nostru a fost *Da*. Atunci șeriful a zis: „Vom face tot posibilul ca să oprim lucrarea voastră”. Am auzit din întâmplare că ei organizaseră o gloată de șaptezeci și cinci de oameni ca să ne scoată duminică afară din oraș. Sâmbătă dimineața, în timp ce soția mea își lua corespondența, l-a auzit pe dirigintele poștei întrebând patrula de poliție, ce se putea face pentru a-i scoate pe acești oameni ai lui Iehova afară din oraș. El a spus: „suntem în război; putem face orice, distrugeți-le lucrurile și târâți-i afară din oraș”. Atunci ne-am scuturat praful aceluia oraș de pe picioare și în aceeași noapte am plecat”.

SFAT RELIGIOS NEASCULTAT (OREGON)

„Exista o casă unde nu reușeam să găesc pe nimeni acasă, iar aceasta era a patra mea vizită. Am întrebat-o atunci pe vecina de alături despre locatari. Ea a zis: „o, dar ei aparțin Bisericii lui Dumnezeu și nu vor fi interesați”. I-am spus: „ei bine, dar eu sunt responsabil pentru fiecare din acest teritoriu, așa că îi voi mai căuta, până îi găesc acasă”. Așa s-a și întâmplat și am găsit-o pe doamnă acasă și părea foarte interesată. A luat cartea *Copii* și o broșură și mi-a dat toți banii care-i avea (25 cenți). Au fost făcute aranjamente pentru a începe un studiu, apoi i-am spus ce-mi zisese vecina; la care ea a replicat: „mă bucur foarte mult că nu m-ai ocolit. N-am fost în Biserica lui Dumnezeu decât o dată în viața mea și atunci cu ocazia unei petreceri de Crăciun; vecina mea e cea care merge acolo”. Am început studiile cu această doamnă. Acum ea se bucură de adevăr și a luat toate cărțile, broșurile, *Cartea Anuală*, *Calendarul* și s-a abonat la *Turnul de veghere* și la *Mângâiere*. Ea este aprovizionată din belșug cu roadele Împărăției. Merită să nu ocolești niciodată vreo casă”.

TURNUL DE VEGERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 APRILIE 1943

Nr. 7

DORINȚĂ DE VIAȚĂ ÎN LUMEA NOUĂ

„Cine este omul, care dorește viața, și vrea să aibă parte de zile fericite? Ferește-ți limba de rău, și buzele de cuvinte înșelătoare! Depărtează-te de rău, și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!” – Psalmii 34:12-14.

1. Iehova va face ca viața să merite să fie trăită în lumea nouă. Aceasta înseamnă că va fi o lume a dreptății. „Căci Iehova este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc fața Lui.” (Psalmii 11:7, *A.R.V.*) El va hotărî cine va trăi în lumea nouă cea dreaptă. Doar acestora le va da viață bogată fără de sfârșit. Este voința și scopul Lui ca , atât cerul, cât și pământul, să fie locuite pentru totdeauna de creaturi inteligente, trăind în perfectă armonie cu El, și aflându-se sub totala Lui protecție, fără a suferi nici o molestare din partea celor care fac nelegiuiri.

2. Iehova este Sursa de viață veșnic inepuizabilă, și întreaga creație vie este dependentă în totalitate de El. „Și-i adapi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” (Psalmii 36:8, 9). Iehova are drept scop lumea nouă a vieții și luminii și El a stabilit vremea când ea va începe. Acea vreme este aproape, potrivit mărturiilor aflate în Cuvântul Lui profetic. El a asigurat calea spre viață în acea lume binecuvântată, și toate persoanele care doresc să trăiască în dreptate trebuie să ia cunoștință de Iehova și de scopul Lui , și să acționeze în consecință. „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.” – Faptele Apostolilor 17:28.

3. Marele Izvor al vieții a stabilit standarde și cerințe drepte pentru toți cei care ar dori să bea pe vecie din apa vieții existentă în lumea nouă. Este oare posibil ca, în mijlocul acestei lumi ticăloșite ce sângerează abundent din rănilor unui război total, vreun bărbat, femeie, ori copil să se ridice la nivelul acestor standarde și cerințe? Agresorii totalitariști au cotoplit toate celelalte națiuni, iar națiunile care încearcă să-și păstreze modul lor propriu de viață, sunt împinse spre asimilare. Ele încearcă să întreacă puterile totalitare prin eficiență. În contextul unor astfel de presiuni mondiale este oare, omeneste posibil, să îndeplinești ceea ce marele Dătător de viață cere din partea omului, pentru ca el să se bucure de viață, libertate și siguranță într-o lume liberă a dreptății? Chiar Cuvântul lui Dumnezeu spune că da; iar El nu ar cere din partea creaturilor Sale, imposibilul. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; își aduce aminte că suntem țărână.” (Psalmii 103:13, 14). Totuși, în ce privește standardele și cerințele Lui, Dumnezeu nu face compromisuri cu nelegiuirea și ticăloșia. Deci, în cazul celor aprobați pentru viață și binecuvântări din partea Lui, aceștia trebuie înainte de toate să iubească dreptatea sau ceea ce este drept.

4. Cuvântul lui Dumnezeu te previne că, în încercarea de a te ridica la standardele impuse de El, te poți aștepta ca lumea și sprijinatorii ei să încerce să te descurajeze, apoi chiar să ți se opună, și în cele din urmă să te pedepsească și să te facă să suferi pentru că mergi pe drumul pe care Iehova Dumnezeu îl trasează. Făcând acest lucru ei se dovedesc a nu fi binefăcătorii și prietenii voștri adevărați, ci, dimpotrivă, ei sunt năărăi și unelte ale demonilor aflați sub prințul demonilor, Satan, „dumnezeul acestei lumi.” Să băgați de seamă că nici unul dintre acești așa-zis prieteni nu vă poate da viață veșnică; nici unul nu poate să vă salveze viața în bătălia Armagedonului, bătălie ce stă să vină și prin care lumea aceasta cu siguranță se va sfârși, și nu

poate să vă aducă în siguranță în condițiile lumii noi de pe pământ. Oamenii pot ucide trupul, dar nici unul dintre cei ce se împotrivesc standardelor și cerințelor lui Dumnezeu nu pot să-i scoale pe morți la viață.

5. Amintiți-vă, de asemenea, că oamenii credincioși lui Dumnezeu, din vremurile străvechi, aflați în condiții tot atât de potrivnice pentru ei ca și cele din zilele noastre, au rămas credincioși și și-au păstrat cu tărie speranța în împărăția lui Dumnezeu, biruind asupra lumii și câștigând aprobarea divină. Prin mila și harul lui Dumnezeu, ce lor le-a fost suficient, și voi puteți să biruiți această lume îndreptată spre moarte, și să câștigați premiul vieții în condiții desăvârșite. Harul Lui nu-i va uita pe slujitorii Lui, în aceste vremuri, în mod fals numite „epoca modernă a științei”. Este nevoie doar de credință pentru a te încrede în harul Lui, dacă alegi să umbli pe calea Lui, și să înduri dezaprobarea și împotrivirea acestei lumi. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:4, 5). Nimeni nu a îndurat mai multe din partea lumii aflate sub stăpânirea demonilor, decât Cel care este „calea, adevărul și viața”. Celor care doreau să-L urmeze, El le-a zis: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33). Veți birui și voi, cu siguranță, crezând în El, și urmându-L.

6. Acum este un timp al încercării credinței, deoarece este o zi a mării înșelătorii. Bărbați, nu numai conducători religioși, ci și politicieni, oameni de stat din întreaga lume, strategii ai finanțelor și economiei, promit o „lume mai bună”. Ei pretind că vor realiza pe pământ ceea ce Iehova Dumnezeu I-a dat ca misiune lui Isus Christos să facă, lucru pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că doar Fiul Lui poate și îl va face. Astfel, acești bărbați ai religiei, politiciii și comerțului, se așează pe sine în rolul lui Christos, preluând pentru sine ori pentru alții, marea sarcină a reconstrucției lumii, separat de intervenția directă a lui Isus Christos. Ei fac proorocii înflăcărâte despre cele ce le vor realiza, urmărind planuri de sorginte omenească și folosindu-se de supunerea și cooperarea josnică a oamenilor. Deși ei își ung propunerile cu o mulțime de expresii cucernice, pentru a părea religioși, totuși, planurile lor pentru o lume de după război nu iau în considerare scopul lui Iehova exprimat în Cuvântul Lui scris, și nici standardele și cerințele Lui pentru binele și viața din lumea nouă. Pot, atunci, astfel de programe religioase, politice și economice să aibă parte de binecuvântarea și sprijinul lui Dumnezeu? Nu! Dar se cuvine, atunci, ca iubitorii de viață și neprihănire, să ia aminte la cuvintele marelui Prooroc al lui Iehova, referitoare la „sfârșitul lumii”: „Căci se vor scula Christoși mincinoși și prooroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință și pe cei aleși. Păziți-vă; iată că vi le-am spus toate dinainte.” (Marcu 13:22,23). Acest avertisment nu va trece nevăgat în seamă de aleșii lui Dumnezeu azi, și nici de cei care, acum se întovărășesc cu cei aleși, la sfârșitul acestei lumi vechi.

„ALEȘII” ȘI TOVARĂȘII LOR

7. Adevăratul Christos avertizează pe cale profetică despre apariția unor oameni, și mai ales organizații ale unor oameni, care încearcă să o ia înaintea Fiului lui Dumnezeu. Ei susțin că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută pe sine; astfel ei îl înlătură pe Isus Christos și domnia Lui de o mie de ani ca pe ceva inutil. Ei pretind că oamenii, cu ajutorul religiei, sunt capabili să creeze cu propriile lor mâini o lume care să corespundă nevoilor și plăcerilor omenești. Ale cui proorocii le veți crede, ale lor, ori ale Cuvântului lui Iehova? Cei „aleși” și tovarășii lor de pe pământ se vor strădui mai degrabă să se supună și să urmeze cuvântul Lui, decât al omului. Aceasta este apărarea lor împotriva înșelăciunilor lumii, și nici o constrângere din lume nu va reuși să le înfrângă credința.

8. Proorocirea pe termen lung a lui Isus ne arată că la sfârșitul lumii va exista pe pământ o rămășiță a celor aleși. Aceștia nu sunt aleșii vreunei națiuni democratice care ține alegeri

populare, și nici aleșii unei lumi de după război, în care se propune ca oamenii să poată să-și aleagă propria lor formă de guvernare și fel de viață. Acești „aleși” nu sunt șefi sau inși culeși din partidele politice, ci ei sunt selectați de Dumnezeu potrivit voinței Sale. De nouăsprezece veacuri, de la moartea și învierea credinciosului lui Fiu, Iehova Dumnezeu îi tot selectează pe acești „aleși”. Pentru ce „aleși”? Pentru Guvernul absolut perfect și neprihănit pe care Autorul tuturor guvernelor drepte și întemeiate a promis să-l întemeieze pe acest pământ și în tot restul universului Său. Este Guvernul Teocratic sub Isus Christos, „Sămânța” ce va zdrobi capul Șarpelui. (Geneza 3:15). Isus Christos este primul și Principalul dintre „aleșii” lui Dumnezeu. (Isaia 42:1). El este exemplul perfect al standardelor și cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească oricine ar face parte din acest corp guvernamental ales, organizația capitală a lui Iehova. Dumnezeu a cunoscut și a hotărât dinainte formarea unui astfel de corp guvernamental sub Isus Christos; „căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați”. – Romani 8:29.

9. Standardul perfect întemeiat de Capul Împărătesc al acestei organizații capitale, precum și grija și timpul de veacuri dedicat de către Iehova Dumnezeu alegerii și dezvoltării celor care vor fi pe vecie întovărășiți cu Fiul Lui în dreapta Sa domnie peste pământ, dovedesc că Guvernul teocratic va fi guvernul ideal și singurul potrivit. El va fi pe deplin capabil să facă față tuturor problemelor și dificultăților omenești, va putea să alunge teribilul și îngrijorătorul haos, stabilind o ordine perfectă a păcii, și va umple pământul cu libertate și o existență îmbelșugată și voioasă pentru întreaga omenire supusă. Toate guvernele create de mâna omului, indiferent de factura lor politică, trecute, prezente ori viitoare, s-au dovedit și se vor dovedi inutile, fără de nădejde. Iar dezamăgirea va fi urmată, doar „o oră” după aceea, de nimicirea totală a lumii. Nici întreaga religie din lume nu o va putea mântui de soarta ei. (1 Tesaloniceni 5:3; Apocalipsa 17:12). De ce să fiți târați în mod nehibzuit în această distrugere? Încredeți-vă în Cuvântul lui Dumnezeu, și întoarceți-vă cu credință și speranță spre Guvernul Său Teocratic sub Isus Christos, care se află aproape. Supuneți-vă acum și pregătiți-vă pentru marea reușită a acestui Guvern, dobândind viață și câștiguri durabile în Noua Lume a dreptății.

10. Unul dintre cei „aleși”, apostolul Petru, scrie tovarășilor lui „aleși”, iar Atotputernicul Dumnezeu a păstrat inspirata scriere spre informarea, călăuzirea și încurajarea noastră azi. Cei „aleși” sunt străini în lumea aceasta, dar sunt prieteni și cetățeni ai Lumii Noi. (1 Petru 1:1, 2) Mii de persoane cu bunăvoință față de Dumnezeu și Împărăția Lui promisă, devin acum tovarăși de nădejde ai rămășiței acestui grup de „aleși”. Toate strădaniile acestei lumi și ale oficialilor religioși și politici, alături de acoliții lor, au eșuat în încercarea de a șterge traiectoria dezvoltării acestui grup de „aleși” până în această „vreme de apoi”; la fel cum au eșuat în ștergerea liniei și mai lungi a martorilor lui Iehova, care vine spre noi din vremea lui Abel. De ce? Pentru că „aleșii” lui Dumnezeu sunt „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremea de apoi”. – 1 Petru 1:1-5.

11. Cu toate că se întesesc multiplele încercări și probe ale integrității față de Dumnezeu, datorită răspândirii spiritului totalitar, ale metodelor și domniei sale, aceasta este totuși vremea potrivită pentru bucurie, deoarece este „vremea de pe urmă” a domniei lui Satan. Greutatea acestor încercări nu ar trebui să covârșească spiritul de bucurie; căci este aproape mijlocul mântuirii și salvării, Guvernul Teocratic al lui Iehova, prin perfectul său Guvernator, care este Isus Christos. A primi aprobarea Sa înseamnă mântuire. „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Christos, pe care voi Îl iubiți, fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” – 1 Petru 1: 6-9.

12. Departe fie de oricine, acum, încercarea de a se înșela pe sine însuși. Este de așteptat ca dumnezeul acestei lumi vechi să întetească cumplită încercare, precum a fost încins de șapte ori mai mult cuptorul care trebuia să-i înghită pe cei trei martori ai lui Iehova, care au refuzat să se închine chipului aurit al regelui Nebucadnețar, în timp ce muzicile cântau. Dar, întocmai ca în acele străvechi vremuri, și azi, Fiul lui Dumnezeu, însuși Împăratul Isus Christos, a venit la templu pentru judecată și se află alături de „aleșii” aprobați și tovarășii lor în cuptorul încins. El va înfrânge tăria devastatoare a flăcărilor aprinselor persecuții efectuate de religie și de stat, și-i va scăpa pe cei credincioși, aducându-i pentru o slujire plină de onoare în Lumea Nouă. (Daniel 3 : 1-30). Religia și statul, care i-au azvârlit în foc pe martorii lui Iehova și pe tovarășii lor, pentru a le nimici integritatea și meritul pentru viață veșnică, vor suferi consecințele acestui curs nelegiuit, și ei vor fi nimiciți în focul bătăliei de la Armaghedon. Care curs va duce apoi la sfârșitul dorit: cursul provocării lumii și a cerințelor ei totalitare, făcându-se din credință față de Iehova Dumnezeu și standardele Sale de neprihănire, sau cursul unei supuneri dictate de slăbiciune, în fața căilor și cerințelor lumii, închinându-se mai degrabă oamenilor decât lui Dumnezeu, pentru a putea evita cumplita încercare? Înregistrarea divină a trecutului ne arată care este răspunsul corect. În curând Dumnezeu îi va scăpa pe rămășița „aleșilor” Lui, și pe tovarășii acestora, din nenorocirile Armaghedonului, și îi va distruge acolo complet pe persecutori și pe opozanți, dând astfel un răspuns final și culminant. – Psalmii 145:20.

CUM SE DOBÂNDEȘTE UNITATEA

13. Bunul Păstor, Isus Christos, își adună acum „alte oi” ale Sale de partea Lumii Noi, aducându-i drept tovarăși rămășiței din „mica turmă” (Ioan 10:16). De aceea cuvintele lui Petru referitoare la standardele și cerințele de viață ale lui Dumnezeu se aplică acum atât la rămășiță cât și la iubiții lor tovarăși, aflați sub grija unui singur Păstor. „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați; să moșteniți binecuvântarea.” (1 Petru 3:8,9). Cât de ciudat sună inspiratele cuvinte ale lui Petru, într-o lume dezbinată de neînțelegeri religioase și politice, până în punctul unui război total! Și, aparent, cât de imposibil de îndeplinit acest lucru de către oricine, acum, dar și în epoca de după război! Totuși, există o minoritate pe pământ, care respectă și va respecta în continuare aceste porunci date de Dumnezeu. Către aceștia sunt îndreptate aceste cuvinte, și nu spre lume ori spre religioșii „creștinătății”. Aceștia sunt cei ce au făcut legământ cu Iehova Dumnezeu să-I împlinească voința, întocmai cum Isus Christos a împlinit voința lui Dumnezeu în ceea ce îl privea.

14. Așa-numita „creștinătate” este divizată în sute de culte și secte. Mai mult chiar, religioșii permit politicii acestei lumi să-i dezbină și mai mult, făcând ca membrii să se urască unii pe alții chiar în cadrul aceleiași secte. Este un lucru binecunoscut că secta romano - catolică a folosit brațul politic al statului pentru a șterge de pe fața pământului, prin crimă, pe cei pe care această puternică sectă i-a considerat „eretici din punct de vedere religios”. Sângerosul Război de treizeci de ani, dintre 1618-1648 este un exemplu remarcabil pentru acest lucru. Acum, un fiu al acelei secte, dictatorul nazist al Germaniei, a declarat că va șterge efectele aceluia război, efecte care au avut ca rezultat tolerarea lipsei de unitate religioasă a „creștinătății”. El a mai declarat că va forța Națiunile Unite să semneze un tratat de pace, chiar în același loc, în Westfalia, unde forțele romano - catolice fuseseră obligate, contrar dorințelor papei, să semneze în 1648 un tratat de pace și toleranță religioasă.

15. Care este scopul dictatorilor totalitari, ale căror concordate cu Vaticanul, papa refuză să le abroge? Este acela de a răsturna lipsa de unitate a „creștinătății” și de a aduce lumea la o unitate de spirit sub dominația religioasă a Vaticanului, dacă nu prin puterea de convingere a propagandei, atunci prin forța armelor. Dictatorul fascist al Romei, care este vecinul imediat al Vaticanului, nu a arătat nici urmă de milă față de religioșii Copti din Etiopia în 1935, și nici de

atunci încoace. *Fuehrer* - ul nazist, al cărui drum spre putere a fost pavat de către actualul papă, nu a arătat nici urmă de milă, nici față de martorii lui Iehova, nici față de evreii din Germania, ori din teritoriile ocupate. Iar Ierarhia romano - catolică din America, împreună cu acoliții lor religioși și pseudo - patrioți, nu au manifestat, în „țara celor liberi”, nici o milă, compasiune, ori smerenie față de martorii lui Iehova. Din ce motiv? Pentru că martorii sunt bariera cea mai puternică și fără compromisuri în fața unificării popoarelor din America și din toate celelalte ținuturi, cu căpetenia religioasă a orașului Vatican. Scopul expres declarat al acelei secte religioase și a „spadei” sale nazisto - fasciste, este de a catoliciza America, Commonwealth-ul Britanic, precum și întregul pământ „pentru a-l face „un singur spirit” catolic, aflat sub comanda celui auto-numit „succesor al lui Petru”.

16. Dar nu aceasta este unitatea despre care povățuia Petru, și nici acesta modul de a o obține. În noaptea trădării și arestării lui Isus, Petru L-a auzit rugându-se pentru unitatea ucenicilor Săi, zicând: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul. Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una: Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” – Ioan 17:16,17, 19-23.

17. Adevărul, împletit cu iubirea de adevăr este ceea ce îi aduce pe ucenicii lui Isus la unitate a minții; iar acest adevăr se găsește în Cuvântul lui Iehova, în Biblie. Religia îi divizează pe oameni în secte, pentru că religia este produsul demonilor aflați sub Satan, căpetenia lor. Există doar un singur lucru care aduce unitate în ce privește înțelegerea Bibliei, și acela este înțelegerea scopului Atotputernicului Dumnezeu de a întemeia împărăția Sa prin Isus Christos, și de a-și justifica numele Lui prin ea. Există doar un singur lucru prin care să se producă această unitate a minții: Teocrația lui Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său, Regele. Există doar un singur popor unde azi această unitate a minții predomină: este poporul lui Iehova, care-și ia numele de la El, și anume martorii Lui. Cei care formează martorii lui Iehova provin din toate sectele religioase, catolice, protestante, evreiești sau păgâne, precum și din toate naționalitățile; dar acum ei sunt toți una, pentru că s-au dedicat în întregime lui Iehova Dumnezeu și se strâng în jurul Guvernului Său Teocratic. „Îngerii și stăpânirile” din ceruri trebuie în mod unit să se supună celui Guvern; iar toate persoanele de pe pământ, indiferent de naționalitate, sunt toți de același sânge și trebuie să se supună celui unic Guvern, dacă vor să supraviețuiască și să dobândească viață în Lumea Nouă, bucurându-se de pacea și belșugul ei.

18. Astfel, fiind toți una, rămășița „aleșilor” precum și tovarășii lor pot să aprecieze dragostea și consacrarea fiecăruia față de Dumnezeu și Împărăție, relațiile dintre ei, cât și poziția fiecăruia în această lume ostilă. Căci dragostea lor comună pentru Dumnezeu și Împăratul Său îi face să se iubească unii pe alții. Ei își exprimă această iubire ajutându-se în mod dezinteresat pentru a-L sluji pe Dumnezeu, pentru a păstra legământul cu El, și pentru a lua parte la justificarea numelui Său, dobândind astfel mântuirea spre viață veșnică. În greutățile și strădaniile lor de a-și păstra integritatea față de Dumnezeu, în ciuda încercărilor, ei manifestă milă și înțelegere unii față de alții. Ei se iubesc nu prin atașament fizic, ci ca frați în Domnul.

19. Având ei înșiși parte de îndurarea lui Dumnezeu și împărțându-se din mila lui Isus Christos, Împăratul lor, ei manifestă această calitate dumnezeiască și sunt miloși, iertându-se reciproc, fără a lua în seamă ofensele. Ei sunt umili, având același cuget care exista și în Isus Christos, și nu încearcă să se ridice deasupra celorlalți pentru a străluci și a dobândi autoritate asupra altora. Ei sunt smeriți și deci, se tratează cu considerație unii pe alții ca fiind slujitori ai lui Iehova Dumnezeu. Ei manifestă aceeași smerenie și atunci când merg din casă în casă pentru a duce oamenilor mărturie referitor la împărăția lui Dumnezeu. Ca atare ei nu îngăduie ca

problemele personale, egoiste, să provoace disensiuni între ei, și să le abată cugetele de la împărăția lui Dumnezeu și de la slujirea ei.

20. Diavolul lucrează pentru a întoarce fiecare creatură de pe pământ împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului Său dătător de viață și binecuvântări. Rămășița constituie țința atacului său conjugat. Ca atare, el caută să tulbure și să distrugă unitatea lor, și să înfrângă deplinătatea credinței și consacrării lor față de Dumnezeu și împărăția lui. El face ca cei din lumea aceasta, care sunt plini de spiritul lui să aducă, pe nedrept, răul asupra martorilor lui Iehova, să-i blameze până în pragul violenței și întărâtării mulțimii împotriva lor; ei sunt aruncați în închisori și lagăre de concentrare, acuzați pe nedrept ca făptuitori de rele, ei sunt muștrați și ultragiați cu cuvinte ce străpung precum săbiile, decizându-se că sunt o „organizație ilegală”, că sunt „criminali” și „o amenințare la adresa statului”. În fața unui astfel de tratament nedrept din partea lumii, rămășița celor „aleși” și tovarășii lor nu permit lui Satan să intre în inimile lor, și să întoarcă răul pentru rău. Ei nu doresc răzbunarea în spiritul amărăciunii, deoarece ei știu că răzbunarea îi aparține lui Iehova Dumnezeu, care cu siguranță îi va răsplăti pe cei ce fac rău, chemându-i pe fiecare dintre aceștia să dea socoteală deplină. „Apelul” lor „către Cezar”, precum cel al apostolului Pavel, este ca înfăptuitorii de rele să fie împiedicați de a se amesteca în slujirea și închinarea la Iehova, pe baza reglementărilor legale, constituționale și polițienești de menținere a ordinii și corectitudinii printre cetățeni. Ei nu duc o luptă împotriva concetățenilor lor, ci împotriva demonilor ce au cauzat, și încă mai fac să continue întunericul în această lume. (Efeseni 6:12) Deci armele lor nu sunt fizice. Armele supuse firii pământești nu vor putea niciodată să nimicească demonii și învățăturile lor întunecate. Armele creștinului sunt cele ale luminii adevărului, și „ele sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile rătăcirilor”. – 2 Corinteni 10:3-5.

21. Când sunt persecutați, ocărâți și maltratați, ei „dimpotrivă, dau binecuvântări”. Nu că ei ar spune „Domnul să te binecuvânteze!” celor care pe nedrept îi asupresc. În loc de asta ei acționează în așa fel încât se ajunge la binecuvântarea, și la căirea oricui le face rău, instigat fiind de demoni și de conducătorii religioși, dar nu este rău din fire, ci este dezinformați. Astfel ei dau un exemplu de loialitate și credință față de Prea Înaltul Dumnezeu și față de Isus Christos. Ei nu permit ca relele tratamente să le îndepărteze cugetele de la Împărăție și de la slujirea ei, ci îi avertizează pe cei ignoranți asupra conduitei lor de opoziție. Apoi, continuând să propovăduiască evanghelia Împărăției, ei caută să lumineze mințile opozanților cinstiți, dar rău îndrumați.

„CEL CE VA IUBI VIAȚA”

22. O anumită cunoaștere îl ajută pe creștinul nedreptățit să adopte conduita care, în final, să fie spre binele celui rău sfătuit. „Știind că la aceasta ați fost chemați, să moșteniți binecuvântarea.” (1 Petru 3:9). Fiind chemați să primească binecuvântări divine, atât acum, cât și în Lumea Nouă, atunci când aceasta va fi în plină desfășurare, ei caută să fie o binecuvântare pentru alții. Dacă ei ar căuta să lezeze și să cauzeze prejudicii altora, atunci ei ar nesocoti poruncile lui Dumnezeu, ne-împlinind cerințele Lui, și deci nu ar mai primi binecuvântările la care sunt chemați. „Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău, și buzele de la cuvintele înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Petru 3:10-12). Această regulă a fost valabilă și în cazul lui Isus Christos, în iubirea Sa de viață și dorința de a vedea zile multe și bune, deoarece în acest caz apostolul Petru cita din Psalmul 34, versetele 12-16, iar versetul 20 al acestui Psalm spune: „El își păstrează toate oasele: nici măcar unul nu este zdrobit.” Apostolul Ioan, ca martor ocular, aduce mărturie asupra faptului că această proorocie s-a împlinit în mod specific asupra lui Christos, atunci când a murit. Soldații au zdrobit oasele celor doi tâlhari răstigniți, dar nu și ale lui Isus, deși clerul religios ceruse acest lucru. (Ioan 19:31-37) Tot

astfel, și toți ucenicii lui Isus Christos iubesc viața. De aceea ei nu-și bat joc de ea. Ei Îl iubesc pe marele Dătător de viață, și pe Fiul Său, prin care El dă viață celor mântuiți. Deci ei urmează calea Fiului, de supunere față de legea lui Dumnezeu, ca astfel, prin El, să poată dobândi viața veșnică.

23. Cerințele de viață prezentate mai sus, trebuie respectate chiar și în ciuda provocărilor venite din partea defăimătorilor, făptuitorilor de rele și a persecutorilor. Când psalmistul David a compus inspiratul Psalm 34, el a fost declarat în afara legii de către religiosul rege Saul, iar lucrările lui în Israel au fost declarate „ilegale”, și toți cei ce l-au ajutat pe David au fost declarați vinovați de trădare și au fost omorâți. David a fost nevoit să-și caute refugiu la filistenii din cetatea Gat, și de acolo să încerce să-și croiască drumul îndărăt spre tărâmul Israelului. (1 Samuel 21 și 22). Dar niciodată David cel hăituit nu l-a hulit pe persecutorul lui, cel stăpânit de demoni. Nici măcar o dată, el nu a plătit regelui Saul cu rău pentru rău, nici chiar atunci când de două ori a stat în puterea lui să-l ucidă pe regele Saul, din motive de autoapărare. (1 Samuel 24 și 26). Totuși David a fost în cele din urmă mântuit și a ajuns pe tron, în timp ce Saul, violentul religios, deși era regele țării, a fost ucis cu propria lui sabie cu care încercase să-l omoare pe proscrisul David. Ochii lui Iehova priveau cu aprobare spre David, deși legea țării îl declarase „în afara legii” ca și cum ar fi căutat să preia guvernarea Israelului. Urechile lui Dumnezeu erau deschise la rugăciunile și strigătele de ajutor ale lui David, dar fața lui Iehova era împotriva conducătorului religios, care a făcut răul împotriva celui uns de Domnul. David a fost la origine un tip al lui Isus Christos, dar și al ucenicilor Lui.

24. Luând în considerare calea aleasă de David și efectele acestei alegeri, dar și cuvintele spuse de el în Psalmul 34, referitor la acest lucru, apostolul Petru întrebă: „Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” (1 Petru 3:13). Invidios și răuvoitor, Saul a încercat să-i facă rău lui David. Demonii se foloseau de Saul, deoarece David fusese uns de proorocul lui Dumnezeu pentru a fi rege al Teocrației Sale tipice asupra Israelului. Demonii au încercat să-l provoace pe David și să-l umple de resentimente împotriva lui Dumnezeu, Cel care permisesese ca Saul să-l persecute. Ei au încercat să-l facă pe David să-și piardă credința în Dumnezeu și în scopul Lui, să-i frângă credințioșia față de promisiunea Sa și ,ca atare, să-l facă pe David să-și piardă integritatea față de Dumnezeu, dovedindu-se nedemn de scaunul domniei, și deci, înfrângând scopul lui Dumnezeu.

25. Saul cel demonizat, precum și stăpânii lui demoni, s-au dovedit incapabili să-l lezeze pe David, deși i-au provocat multe greutăți, pericole și încercări. Lupta lor împotriva lui Dumnezeu s-a sfârșit cu o înfrângere, înfrângerea persecuției. De ce s-a întâmplat astfel? Pentru că David a continuat să urmeze calea cea bună și nu s-a abătut de la credința în Dumnezeu și de la slujirea Lui. David a așteptat momentul ales de El pentru împlinirea scopului și promisiunii Sale. Acesta este un exemplu pentru cei ce azi îl urmează pe Mai Marele David, Isus Christos, încercând să-L imite: „Și cine este cel ce vă va răni, dacă veți fi imitatori ai celui bun?” (1 Petru 3:13, *Emphatic Diaglott*; de asemenea traducerea *Young*). Cel ce urmează exemplul lui Isus trebuie să încerce să fie sincer și fără viclenie în consacrarea sa față de Dumnezeu. El trebuie să fie credincios lui Dumnezeu și legii Sale, astfel menținându-și neînfrântă integritatea sa față de Dumnezeu. Atunci, indiferent de ce daune fizice, ori la adresa proprietății poate provoca dușmanul, el nu va putea frânge poziția sa și unitatea sa cu Dumnezeu și Christos, ori interesele sale de viață în Lumea Nouă. De aceea Isus a spus: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.” (Matei 10:28). Martorii lui Iehova continuă să urmeze pilda lui Isus Christos, propovăduind evanghelia de la casă la casă, și de la un loc la altul, indiferent de așa-zisa lor „poziție ilegală” în lume. Ei știu că exemplul lui Christos, deși „ilegal”, este singurul bun, și că urmarea exemplului Său este singura cale sigură. Pentru a putea continua, apărați fiind de adevăratul rău, ei trebuie să fie credincioși până la moarte.

FERICIȚI, NEÎNFRICAȚI, ȘI CU CONȘTIINȚA CURATĂ

26. Da, există și vor mai exista suferințe legate de acest drum, deoarece noi nu suntem mai buni decât Cel al cărui exemplu îl urmăm. „Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N-aveți nici o teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și cu teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Christos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile care vă vorbesc de rău.” (1 Petru 3:14-16). Cei 6000 de martori ai lui Iehova care au pătimit în temnițele și lagărele de concentrare naziste, de când Hitler a încheiat concordatul cu papa în iulie 1933, sunt, cu toate acestea, „fericiți”, adică „binecuvântați”, și au o bucurie de neșters în inimile lor. De ce? Deoarece ei „pățimesc pentru neprihănire”. Decât să salute zvastica și pe Hitler drept conducător, ei preferă să îndure tratamente, cumplit de rele, pentru cauza dreaptă a respectării poruncilor lui Iehova Dumnezeu și pentru dreptul exclusiv de a-I se închina, de a-L sluji și a-I oferi supunere necondiționată. Starea lor de binecuvântare coincide cu cea descrisă de Isus în predica Sa de pe munte. – Matei 5:1-12.

27. Tot astfel sunt „binecuvântați” toți martorii lui Iehova și tovarășii lor din alte țări, care pățimesc lucruri asemănătoare pentru respectarea înțelegerii lor cu Iehova, și pentru că se supun poruncilor Lui drepte de a-I răspândi numele și împărăția pe întreg pământul. Cuvântul lui Dumnezeu le dă siguranță; ei au convingerea interioară că au aprobarea Lui. De aici rezultă bucuria din inimile lor, pe care nici un om nu le-o poate lua.

28. În mijlocul înspăimântătoarelor condiții actuale, cei care-și pun credința în Iehova Dumnezeu și în Guvernul Său Teocratic nu sunt nici tulburați, nici înspăimântați. Totuși, faptele arată, tot mai clar, că toate națiunile se tem de Ierarhia romano - catolică, și de aceea încearcă să obțină favorurile ei și să încheie compromisuri cu ea. Astfel ei joacă la mâna politicianilor Vaticanului în intrigile lor îndrăznețe și egoiste de a stabili controlul papal asupra întregului pământ, de a izgoni de pe pământ adevărul Împărăției, închinarea la Iehova și slujirea Lui. Vaticanul promovează totalitarismul mărcilor naziste și fasciste. El conspiră cu aceste forme ale Acțiunii Catolice la răspândirea mașinațiunilor pentru ca „în final, toate națiunile să sărute picioarele papei. Aceste forme totalitare ale Acțiunii Catolice au înspăimântat celelalte națiuni, care se văd limitate în drepturile lor de prezența influențelor agenți și grupuri de acțiune ale Vaticanului, și de activitatea abilă a acestei „a cincea coloană” religioasă. Ca atare, pentru a asigura unitatea pe frontul de acasă, elementele politice se văd obligate la negocieri cu diplomații Vaticanului, ca și cum domnitorul de la Vatican ar fi un domnitor supra-național, universal, și căruia îi revin drepturi, interese și privilegii exclusive în cadrul fiecărei națiuni de pe pământ. Prețul de a face tranzacții cu această organizație politică ce este camuflată de religie, este o deteriorare a guvernării democratice, o împruținare a drepturilor cetățenești. Ierarhia religioasă duce la o restrângere a libertății statului și a libertății cetățenilor, de a auzi și afla adevărul și de al venera pe Dumnezeu potrivit poruncilor Lui, și în conformitate cu cele dictate de propriile lor conștiințe.

29. Astfel păianjenul Ierarhiei țese o plasă în jurul elementelor politice și comerciale, dar și în jurul religioșilor „protestanți”, care nu protestează, cât și a religioșilor evrei. Îi ține strâns în această conspirație împotriva adevărului lui Iehova și a domniei Sale peste pământ prin Isus Christos. Apoi, „păianjenul” le sugerează vloga acțiunii independente pentru dreptate și neprihănire. Faptele arată că, de ani de zile, în toate colțurile globului are loc o progresie constantă în ce privește suprimarea mesajului lui Iehova despre Teocrație, aceasta desfășurându-se în țară după țară, și, mai recent, chiar și în Marea Britanie. Acest lucru dovedește existența unei conspirații mondiale împotriva adevărului, adevărul Împărăției. Cine se află în spatele acestei mișcări concertate, dinspre exterior spre centru, pentru a zdrobi în final mesajul proclamat al lui Iehova? Sunt demonii lui Satan, dușmani necruțători ai lui Iehova și ai Împăratului Său; iar demonii, așa cum au făcut întotdeauna, și în trecut, folosesc religia ca instrument principal. Ei folosesc acum

organizația religioasă de talie mondială, care, precum o caracatiță gigantică, și-a fixat ventuzele tentaculelor pe toate națiunile pământului. Prin acest sistem religios, spiritele rele atrag în mod irezistibil toate națiunile în complotul împotriva adevărului ce-i face pe oameni liberi, și împotriva Împărăției ce justifică numele sfânt al lui Dumnezeu, și aduce mântuire, viață și libertate pentru întreaga omenire. O astfel de conspirație politico-religioasă internațională se împotrivesc mișcării pentru slava lui Dumnezeu și pentru cele mai înalte interese ale oamenilor. Ea va ieși la suprafață în aranjamentele „noii ordini” din epoca de după război.

30. Cu ajutorul acestei conspirații împotriva adevărului și neprihăririi, demonii terorizează pământul. Toți oamenii, atât conducătorii cât și cei conduși, știu de frica acestei conspirații organizate și a puterii ei. Ei sunt tulburați, și le este teamă să se ridice pentru libertate împotriva demonilor și a puterii religiei, le este teamă să se așeze de partea Sfântului Guvern al lui Iehova, ce acum se află aproape. Le este teamă să rostească cu curaj adevărul ei înșiși, ori, să permită ca adevărul să fie rostit de martorii lui Iehova. Ei sanctifică religia în viețile și politicile lor, apoi luptă pentru religie, dar împotriva lui Dumnezeu, a Împăratului Său și a celor ce se închină lor.

31. Ar trebui martorii lui Iehova, ținta atacurilor lor concertate, să se teamă de această teribilă conspirație? „N-aveți nici o teamă de ei, și să nu vă tulburați!” Cum pot martorii lui Iehova și celelalte persoane de bunăvoință să facă acest lucru? Petru, sau mai degrabă Domnul, Cel ce l-a inspirat, răspunde: „Să-L sfințiți pe Dumnezeu în inimile voastre!” Aceasta înseamnă să renunțați la religie ca fiind demonism păgân; să-L mărturișiți pe Domnul Dumnezeu Iehova Cel Sfânt; așezați-L în inimile și în iubirea voastră drept Cel Sfânt, Singurul căruia să I te închini și de care să te temi. El este Dumnezeu Atotputernic și Creatorul. Toate neamurile aflate sub domnia demonilor nu sunt decât o picătură într-o găleată, ori grăuntele de praf de pe talerul cântarului, în comparație cu Iehova, care la Armagedon va spulbera neamurile care I se opun. El va fi pentru ei teroare, și îi va tulbura înainte de a-i nimici. Cu o putere de neînvinge El îi va ocroti și îi va scăpa pe cei ce se tem de El cu dumnezeiască teamă, fiind întotdeauna gata să-I facă pe plac, supunându-se Lui mai degrabă decât oamenilor. Adevărul Lui este cel ce sfințește. Adevărul referitor la Iehova este cel ce ne dă puterea să-L sfințim pe El în inimile noastre, să scoatem religia din inimile noastre, religia ce este o prietenă a acestei lumi și o parte a ei. De aceea religia este profană.

32. Cele mai vechi manuscrise grecești, care acum sunt disponibile, spun: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Christos ca Domn.” (1 Petru 3:15, *Diaglott; Rotherham*). Cu alte cuvinte, curățați inimile voastre de teama de oameni și de demoni, și confirmați în inimile voastre că Împăratul Uns, Fiul lui Iehova, este Domnul: „Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.” (1 Corinteni 8:6). Cei care doresc viața trebuie să-și reverse iubirea asupra lui Isus Christos ca Domn, Cel Preaiubit de Dumnezeu, pentru că El este Cel ce ne-a răscumpărat prin jertfa de sine, și care, de aceea, este Stăpânul și Proprietarul nostru. Noi nu mai suntem ai noștri. Deci noi nu putem fi slujitorii oamenilor. Noi trebuie să ne supunem poruncilor și exemplului Domnului nostru, cu evlavie iubitoare față de El, ca fiind Împăratul lui Iehova. Noi nu avem voie să ne temem de alte creaturi, nici atunci când întreaga lume este unită în conspirație împotriva domniei lui Christos pe pământ în calitate de Împărat. Să-L sfințiți în cea mai vitală parte a voastră, în inimă, ca fiind Executantul lui Iehova investit cu întreaga putere în ceruri și pe pământ pentru a-i nimici pe demoni și pe conspiratorii religioși, politici și comerciali la Armagedon. Această sfințire a Domnului va înlocui toată teama de teroare, pe care acele creaturi ticăloase au născocit-o ca să domine lumea.

„ÎNTOTDEAUNA GATA DE APĂRARE”

33. Regula infailibilă a lui Dumnezeu spune că ceea ce există în inimă trebuie să fie făcut cunoscut, dacă nu prin cuvântul rostit de gură, atunci prin cursul faptelor, ce vorbesc mai tare

decât cuvintele. „Nebunul zice în inima lui : Nu este Dumnezeu!” (Psalmii 14:1). Astfel zic în inima lor conducătorii pământului și sprijinatorii lor. Acest lucru este trădat de actele lor fățișe de conspirație împotriva lui Iehova, a Împărăției și mesajului Său. Tot astfel, sfințirea lui Iehova drept Domnul Dumnezeu, și a lui Isus Christos drept „Domnul domnilor” în inimile noastre, trebuie să fie date pe față. Cum? Prin activitatea de martor pentru Iehova Dumnezeu, și pentru Guvernul neprihănit sub Fiul Său, Isus Christos, Domnul nostru. „Fiți totdeauna gata de a da un răspuns, cu umilință și smerenie, oricui ar întreba care este motivul nădejzii ce există în voi.” Sau, după o traducere mai bună din greacă: „Fiți întotdeauna gata de apărare în fața oricui vă cere socoteală despre nădejdea ce este în voi; să faceți asta cu umilință și teamă.” – *Young; Emphatic Diaglott.*

34. Nădejdea creștinului stă în Guvernul Teocratic al lui Iehova. Înainte ca oricine să întrebe despre motivul acestei nădejdi sau să ceară o socoteală pentru această nădejde, acel creștin trebuie să fi fost întâi activ în îndeplinirea ungerii sau misiunii sale, de a propovădui evanghelia Împărăției. Activitatea sa în privința slujirii pe teren; supunerea lui față de Dumnezeu mai degrabă, decât față de oameni, atunci când se ciocnesc între ele legile lui Dumnezeu cu legile „Cezarului”; refuzul său de a se conforma acestei lumi și uneltirilor ei politice, religioase ori comerciale; iată ce duce la cererea în tribunale, în locuințele particulare, ori în închisori, ca să dai socoteală despre credința ta, despre relația ta cu Dumnezeu, și să ai un astfel de comportament.

35. Fiecare om aflat nu departe de un martor pentru Dumnezeu, are dreptul la ocazia de a întreba și auzi, chiar de la însăși acel martor. Este contrar legii lui Dumnezeu, cât și poruncii Lui directe adresate slujitorilor Lui, atunci când sectele religioase, guvernele politice și tribunalele judecătorești conspiră și dau ordin ca ambasadorii împărăției lui Dumnezeu să fie restricționați de la propovăduirea liberă a evangheliei. Astfel oamenii, în general, sunt lipsiți de *dreptul* și privilegiul lor de a auzi mesajul nădejzii și mântuirii. (Maleahi 3:5). Este o crimă înaintea lui Dumnezeu ca autoritățile lumești să declare „ilegală” încercarea martorilor lui Iehova de a da explicații și altora despre nădejdea lor în împărăția lui Dumnezeu, și despre binecuvântările ei asupra omului ascultător.

36. Pretutindeni martorii Prea Înaltului Dumnezeu sunt atacați la instigarea religioșilor. Ca urmare, oamenii sunt nedumeriți și devin întrebători. S-ar cuveni ca ei să aibă ocazia de a judeca faptele, vizitând casele unora din cei ce sunt supuși atacurilor. Martorii lui Iehova au dreptul la apărare, și asta în fața întregii lumi care se opune lor. Răspândirea peste hotare a slăvitei lor nădejdi nu înseamnă prozelitism în favoarea lor, ci este „în apărarea evangheliei”, ce este supusă atacurilor și denaturărilor. Astfel de relatări publicate, ale nădejzii lor scripturale, sunt de cel mai mare interes pentru oameni. Este în joc mântuirea indivizilor spre viață veșnică, și ar trebui ca fiecărui om să i se dea ocazia de a alege în mod inteligent nădejdea și calea mântuirii. Nu este în concordanță nici cu dreptatea, și nici cu mult trâmbițatele „libertăți”, cărora li se promite o desfășurare nestingherită în epoca de după război, atunci când organismele politice, susținute de cele juridice, legiferează suprimarea „apărării” adevărului, în fața oricui.

37. Slujitorii Atotputernicului Suprem au poruncile lor cu privire la ce să facă tot timpul. Iar ei se vor supune supremelor Lui porunci. Ei Îl sfințesc pe Domnul Dumnezeu în inimile lor, printr-o deplină consacrare Lui. Zilnic, în orice țară, sub indiferent ce legi omenești, ei vor fi gata și pregătiți de a explica nădejdea lor unei omeniri aflată în stare de deznădejde. Nici o legislație și nici o rânduială omenească nu pot schimba această obligație, ce revine oamenilor consacrați lui Dumnezeu. A declara „ilegal”, ori a pretinde taxe de aprobare asupra a ceea ce Creatorul a poruncit creaturilor devotate Lui să facă, înseamnă a lupta împotriva lui Dumnezeu; iar a te supune unor astfel de ordonanțe omenești duce la distrugere. Când vor fi târâți în tribunale pentru ignorarea și ne-respectarea unor astfel de ordonanțe, ei nu se vor considera vinovați de nesupunere criminală. Nu, și chiar acolo în tribunal, ei vor fi pregătiți pentru a apăra poziția lor de martori, o apărare a nădejzii lor, și a supunerii lor față de acea nădejde. Astfel le-a poruncit Isus Christos să facă. (Luca 12 : 11; 21:14) El însuși a făcut asta în fața lui Pilat din Pont. (Ioan 18:36,

37; 1 Timotei 6: 6, 13). Credincioșii Lui apostoli au făcut tot așa. (Faptele Apostolilor 22:1; 24:10; 25:8, 16; 26:1, 2, 24). „Voi păzi legea Ta necurmat, totdeauna și pe vecie. Voi umbla în loc larg [de la casă la casă] ,căci caut poruncile Tale. Voi vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților, și nu-mi va roși obrazul.” – Psalmii 119:44-46.

38. Cei ce se află sub poruncă pentru a purta mărturie despre Dumnezeu, nu pot fi restricționați „legal” de către oameni. Ei au acest drept de a intra la oameni. Iar oamenii au acest drept dat de Dumnezeu, de a auzi și de a primi mesajul nădejdiei, de pe buzele și din mâinile martorilor Domnului Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a trimis acest mesaj, ca el să fie dat liber oamenilor. „Liber ați primit, liber să dați!”; iar aceasta nu poate însemna taxe de licență, ori declarații de ilegalitate din partea unor oameni orbiți de guvern, ori de religie. Lumea se află acum în cea mai deplorabilă situație, iar oamenii sperați au nevoie de mângâiere. Religia nu reușește să facă acest lucru pentru ei. Națiunile aflate sub călăuzirea sftenicilor lor religioși l-au uitat pe Iehova. Demonii au năpădit națiunile și i-au abordat pe conducători, iar acum îndreaptă națiunile spre „gheena” lor la Armaghedon, în „bătălia acelei mari zile a Atotputernicului Dumnezeu”. (Psalmii 9:17; Apocalipsa 16:14-16). Toți cei care au fost înregimentați de către națiunile devenite totalitare, se află în pericol dinspre „sabia” Executorului lui Iehova în acea bătălie, care va șterge de pe fața pământului întreaga lume. Martorii lui Dumnezeu au fost făcuți „paznicul” Lui, pentru a-i avertiza pe oameni despre El. Dacă acest paznic s-ar trage îndărăt de teamă, ori, cu bună-știință ar neglija ori nu ar reuși să sune tare alarma, acest lucru, fără îndoială, ar fi o neglijență criminală în ochii lui Dumnezeu. Aceasta ar fi nesupunere față de misiunea încredințată de Iehova Dumnezeu, și și-ar merita propria lui distrugere. De aceea martorii lui Iehova sunt nevoiți să fie „gata întotdeauna” pentru a oferi mărturie celor aflați în pericol, și să le arate speranța vieții în Lumea Nouă, creată de Iehova. – Ezechiel 3:17-21; 33:19.

39. Ei urmează pașii Principalului Martor al lui Iehova, care a spus despre Sine: „Eu sunt blând și smerit cu inima.” (Matei 11:29). Deci, nu cu fanatism, nu cu îngâmfarea cugetului că „eu am dreptate, iar tu greșești”, nu prin amenințări și constrângeri, ci în blândețea lui Isus Christos, și cu teamă de Dumnezeu, se îndreaptă ei spre oameni. Ei au misiunea de a-i „mângâia pe toți cei ce sunt întristați” și să facă cunoscut avertismentul Domnului „căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” (Țefania 2:3). Ei nu îi blamează pe „țapi”, cei care în mod voit li se opun, ci își înfrânează limbile și buzele de la rău, pentru a nu rosti vicleșuguri. Ei nu caută zarvă, ori ceartă cu „țapii”, ci „se îndepărtează de rău și fac binele, caută pacea și o urmează”. Ei nu tulbură pacea, ori buna orânduire a vreunei comunități. Ei nu-și iroiesc nici timpul, nici cuvintele cu „țapii,” ci se îndepărtează de ei, căutând și vânând „oile”, pe cei care „ vor iubi viața și vor vedea zile bune”. Ei știu că Bunul Păstor își adună acum pe „alte oi”. Ei sunt alături de Păstor în țelul Lui și, ca urmare, adună împreună cu El, turma risipită. (Matei 12:30). Atunci când statul și funcționarii lui de prin curți de judecată și tribunale interzic adunarea „oilor” Lui, și caută să împiedice și să prevină strângerea oilor, risipindu-le, atunci ei sunt împotriva lui Christos. Pe ei își va slobozi Păstorul toiagul; dar va fi un „toiag de fier”, pentru a fi nimiciți la Armaghedon. – Psalmii 2:8, 9.

40. Pentru că martorii lui Iehova se supun mai degrabă lui Dumnezeu, decât interdicțiilor și restricțiilor oamenilor cu privire la lucrarea de mărturisire a lui Dumnezeu, ei sunt vorbiți de rău de către marea majoritate a oamenilor. Judecători, ofițeri de poliție, legiuitori și miniștri ai „justiției” îi condamnă pe ei, mesajul lor, cât și felul de a-l prezenta. Dar, tulbură acest lucru conștiințele oamenilor care au făcut legământ cu Iehova? Nu; și nu pentru că martorii lui Iehova ar fi lipsiți de conștiință, ci pentru că ei acționează având „ o bună conștiință”. Dar nu este o conștiință religioasă, ca aceea care permite religioșilor să ia în deșert numele lui Iehova și să-I persecute poporul, ba chiar să-i omoare, crezând că astfel l-au făcut în mod religios un serviciu lui Dumnezeu. (Ioan 16 : 1-3). Este o „conștiință bună”, pentru că este o conștiință luminată, învățată potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, care este bun.

41. „Conștiință”, potrivit grecilor, înseamnă „cunoaștere de sine”. Martorii lui Iehova sunt instruiți în legea lui Dumnezeu, iar atunci când ei respectă această lege perfectă a Lui, împotriva legilor contrare a oamenilor demonizați, conștiința lor nu-i acuză, ci ei au cunoașterea în ei înșiși, ei realizează pe plan interior că s-au supus legii lui Dumnezeu și că au aprobarea Lui, și deci, nu au păcătuit. Atunci când ei pățimesc din pricină că-și păstrează cugetul curat în fața lui Dumnezeu, își amintesc de cuvintele lui Petru în 1 Petru 2:19: „Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept.” Astfel continuând, în ciuda falselor acuzații, cei care „iubesc viața”, vor vedea, la timpul sorocit de Dumnezeu, cum faptele lor vor apare în lumină ca drepte, corecte și aprobate. Ei își vor realiza viața în Lumea Nouă și vor avea parte de zile bune acolo. Iar cei care au vorbit, acționat, și au scos legi împotriva credincioșilor slujitori ai lui Iehova, vor fi dați rușinii, chiar și aceia „care pe nedrept acuză buna voastră purtare în Christos”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine va trăi în lumea nouă, și cum va fi viața pregătită de Iehova acolo?
2. Ce relații vitale cu lumea nouă are Iehova? Ce ar trebui să cunoască despre El, și să acționeze în consecință, cei ce doresc viața?
3. În lumina actualelor condiții, ce chestiuni se ridică cu privire la standardele și cerințele impuse de Dumnezeu, și, de ce este necesară iubirea de dreptate?
4. La ce trebuie să ne așteptăm acum, când încercăm să împlinim standardele impuse de Dumnezeu; ce trebuie să reținem cu privire la cei ce se opun acestor standarde și cerințe?
5. Ce trebuie să ne amintim referitor la oamenii credincioși lui Dumnezeu în vechime? Cum putem și noi să biruim precum au făcut ei?
6. Care este rolul asumat de conducătorii lumii, rol care face ca acestea să fie vremuri de încercare a credinței? Ca urmare, de ce avertisment al lui Isus, despre sfârșitul lumii, trebuie acum să ținem seama?
7. Referitor la lucrarea lui Christos, ce încearcă acum acești oameni ai lumii să facă? Ale cui proorocii le veți crede, ale lor, ori ale Cuvântului lui Dumnezeu?
8. Cine sunt „aleșii” care nu se lasă înșelați, pentru ce sunt ei „aleși”, și cum sunt ei dinainte hotărâți?
9. Cum va fi Teocrația guvernul adecvat și ideal pentru oameni? Puși fiind să alegem între Teocrație și experimentele guvernamentale ale epocii de după război, ce cale ar trebui să urmăm?
10. Care este relația acestor „aleși” cu lumea veche, și cu cea nouă? De ce au dat greș toate încercările de a-i șterge de pe fața pământului?
11. De ce există probele și încercările din zilele noastre, și de ce, greutățile nu trebuie să zdrobească spiritul de bucurie?
12. La ce alte încercări cumplite mai trebuie să ne așteptăm în continuare? Unde putem găsi răspunsul corect cu privire la conduita de adoptat în aceste încercări, în așa fel încât sfârșitul să fie cel dorit?
13. Cui i se aplică acum, cuvintele lui Petru referitoare la cerințele de viață ale lui Dumnezeu? Cine respectă aceste cerințe și le va respecta și în continuare?
14. Care este condiția „creștinătății”, dacă o comparăm cu îndemnul lui Petru de „a fi toți într-un cuget”, etc., și care este scopul declarat al dictatorului nazist în această privință?
15. Care este, deci, scopul dictatorilor totalitariști? De ce, ei și Ierarhia, nu arată deloc clemență, ori politețe față de martorii lui Iehova din orice țară?
16. Când s-a rugat, în mod expres, Isus Christos pentru unitatea ucenicilor Lui? Este aceasta calea de a obține unitatea de cuget?

17. Cum se obține unitatea de cuget și înțelegere? Unde, și printre cine se manifestă aceste lucruri azi?

18. Cum „se iubesc ei precum frații”, „având milă unii față de alții”?

19. Cum îndeplinesc ei poruncile de a „fi milos, și a se purta politicos”?

20. a) De ce rămășița este ținta principală a atacurilor Diavolului, și cum face el ca aceștia să aibă parte de rău și ocări? b) De ce ei nu răspund „cu rău la rău, sau cu ocară la ocară”, și care este scopul acestei purtări ale lor?

21. În loc de a plăti cu aceeași monedă, cum revarsă ei „dimpotrivă, binecuvântări” asupra persecutorilor lor?

22. a) Cum îi ajută să se poarte cu persecutorii lor, conștiința faptului că ei sunt chemați să moștenească o binecuvântare, și ce fel de cerințe de viață pune în fața lor această conduită? b) Cum arată Psalmul 34, cui I se aplică regula de mai sus, și cum își arată, ca atare, ucenicii lui Christos dragostea lor de viață?

23. Cum ne arată calea urmată de scriitorul Psalmului 34, că cerințele de viață trebuie împlinite atunci când există o încercare, și că această împlinire duce la mântuire și viață?

24. Cine l-a incitat pe regele Saul să-i facă rău lui David, și de ce?

25. a) De ce persecutorii nu au putut să-i facă rău lui David; pentru cine constituie azi un exemplu, calea aleasă de David? b) Cum urmează aceștia „binele” și „pe cel bun”, scăpând astfel de rău?

26. De ce credincioșii martori ai lui Iehova „suferă de dragul dreptății”, în Germania nazistă, și sunt ei, prin urmare, fericiți?

27. De ce și alți frați ai lor, din alte țări, sunt tot așa „binecuvântați”?

28. Cine sunt de fapt, cei care se tem, în mijlocul acestor condiții înspăimântătoare, și care este prețul plătit de popor?

29. a) Ce dovadă există cu privire la existența unei conspirații mondiale împotriva adevărului Împărăției? b) Cine stă în spatele ei, și cum va ieși ea la iveală?

30. Cum îi afectează pe conducători, cât și pe cei conduși, teama de această conspirație; prin urmare, ce sfințesc ei în inimile lor?

31. Cum îndeplinesc martorii lui Iehova porunca, „Sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre!”, și de ce astfel?

32. De vreme ce cele mai vechi manuscrise spun, „Sfințiți în inimile voastre pe Christos ca Domn!”, cum facem noi asta, și ce schimbare se întâmplă?

33. Cum trebuie să fie dată pe față, și, potrivit cărei legi conducătoare, sfințirea Domnului din inimile noastre?

34. Ce este acel lucru care duce la cererea în tribunal, închisoare, ori locuință particulară, de a da socoteală despre motivul sau speranța noastră?

35. La ce au dreptul oamenii, din acest punct de vedere; ce fac organizațiile și autoritățile, contrar legii lui Dumnezeu?

36. De ce este potrivit, corect, și de interes public, ca martorii lui Iehova să poată face o apărare?

37. Deci, pentru ce vor fi gata să facă, totdeauna, slujitorii Domnului; unde, și de ce o vor face?

38. a) De ce nu pot fi restricționați de oameni, cei ce poartă mărturia lui Dumnezeu? b) De ce acum Iehova a numit un „paznic”, și ce ar însemna eșecul acestui paznic?

39. În ce stare de spirit fac ei acest răspuns, ori apărare; ca urmare, cui îi dedică ei o atenție deosebită?

40. De ce, potrivit legilor omenești, martorii lui Iehova sunt vorbiți de rău; ce efect are acest lucru asupra cugetelor lor?

41. Ce este „conștiința, cugetul”, și de ce experiență a conștiinței au ei parte atunci când pătimesc pentru că respectă legea lui Dumnezeu?

42. Care vor fi urmările, pentru iubitorii de viață, pe nedrept acuzați, și pentru acuzatorii lor?

SLUJIREA TREBUIE SĂ CONTINUE

Când un om este justificat de Creatorul său, Iehova Dumnezeu, aceasta înseamnă că el are dreptul să trăiască precum o făptură omenească. El este atunci un om liber. Totuși, dacă el a fost de acord să împlinească voia lui Dumnezeu, consacrandu-se Lui, indiferent care ar fi voia Lui, atunci acest om se dă pe sine de bună-voie rob slujitor al lui Iehova Dumnezeu prin Isus Christos. El devine slujitorul lui Christos, deoarece Isus Christos este Capul lui; și el, de asemenea, devine slujitorul rob al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Capul lui Christos. – 1 Corinteni 7:22, 23; 11:3.

În calitate de Fiu al lui Dumnezeu, investit cu depline drepturi și autoritate de a-L reprezenta pe Tatăl Lui, și ca slujitor rob, a stat Isus în fața guvernatorului Pilat. Întrebat fiind dacă era împărat, El a spus : „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu.” (Ioan 18:37) . Astfel El a dovedit că scopul Lui principal pe pământ era de a fi martor al lui Iehova, iar cei care îl vor auzi și se vor supune glasului Său, tot astfel, vor fi din adevăr, și martori ai adevărului. În răstimpul celor câțiva ani de muncă în calitate de slujitor rob al lui Dumnezeu, El a mărturisit adevărul. El a oferit această mărturie prin calea pe care a urmat-o, prin cuvintele Sale, prin viața și prin moartea Sa.

Un slujitor trebuie să fie umil. Aceasta înseamnă că trebuie să fie total și complet supus voinței stăpânului său. Isus a fost total supus voinței Tatălui Său. Cu nici o ocazie, El nu a căutat să se preamărească pe sine. Dacă ar fi încercat preamărirea de sine, ar fi încălcat legământul Lui cu Dumnezeu. Era scopul de legământ al lui Iehova, să-L facă pe Isus Urzitor al veșnicei mântuirii a tuturor celor ce cred, și să-L facă Cap al Împărăției.

Voința lui Dumnezeu a fost ca, înainte de a-I da prea-iubitului Său Fiu această mare cinste, Fiul, prin îndeplinirea îndatoririlor unui slujitor, să-și dovedească loialitatea în cele mai potrivnice condiții. Acest lucru a atras după sine suferințe. „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și fiind făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice.” (Evrei 5:8,9). Acele suferințe nu au fost date pentru scopul, astfel zis de a „făuri caracterul”, ci cu scopul de a demonstra loialitatea lui Isus în timp ce acționa în calitate de slujitor rob. Prin aceasta dovedea că va fi loial atunci când urma să fie ridicat în cel mai înalt loc din universul lui Dumnezeu.

Dar care a fost scopul lui Dumnezeu făcând să fie cunoscut drumul urmat pe pământ a prea-iubitului Său Fiu în calitate de slujitor rob? A fost acela, ca acei care își vor păstra integritatea față de Dumnezeu și vor lua parte la justificarea numelui Său, să știe ce se cere din partea lor. Dacă Dumnezeu îi cerea prea-iubitului Său Fiu să devină slujitor rob, și să-și dovedească loialitatea și integritatea în cele mai potrivnice condiții, pentru a putea fi ridicat în Împărăție, atunci, cu atât mai mult Dumnezeu urma să le ceară tuturor care vor împărți împreună cu Fiul Lui slava din Împărăție, să-și dovedească credința și integritatea în cele mai potrivnice condiții. Aceștia trebuie și ei să devină la rândul lor slujitori robi și să îndeplinească cu totul îndatoririle care le revin.

Unii, care de ceva vreme au luat cunoștință despre adevărul Împărăției, au trecut cu vederea cele mai importante lucruri care se cer din partea unui creștin. Ei par să creadă că Dumnezeu se străduiește din greu să-i făurească frumos, pentru a-i putea apoi lua la ceruri. Lor le trece prin cap că tot ceea ce Domnul cere din partea lor este să mărturisească că sunt creștini, apoi să mediteze asupra vreunei părți din Cuvântul Lui, și să viseze ce minunat se vor simți în ceruri. Aceștia nu găsesc de cuviință să cugete asupra îndatoririlor pe care trebuie să le împlinească

slujitorul rob al lui Iehova Dumnezeu. Toți care s-au împărtășit din puterea dăătoare de viață a lui Dumnezeu, și au fost unși cu duhul Lui, sunt fiii lui Dumnezeu și, ca atare, sunt chemați la viața divină pregătită celor credincioși în ceruri. Dar, pe lângă aceasta, ei mai sunt chemați și la altceva acum. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2:21). Astfel că ei pot să fie fii, dar, trebuie să fie și slujitori robi, întocmai cum Isus a fost Fiu al lui Dumnezeu, dar și slujitor rob în același timp. În nici un alt chip nu ar putea cineva să calce pe urmele lui Christos. Ca slujitor rob, voia creștinului trebuie să fie împlinirea voinței lui Dumnezeu. Așa cum Isus a spus, tot așa trebuie să spună și creștinul: „De la mine putere nu pot face nimic.” Imaginea robului devotat, căruia i se găurește urechea cu o sulă, așa cum este descris în Deuteronom 15:16, 17, se aplică acum ucenicilor lui Isus. În chip simbolic aceștia zic: „Prin consacrarea mea lui Dumnezeu, sunt de acord să fiu slujitor rob al Stăpânului meu, de bună voie și pe vecie.” Un astfel de slujitor trebuie să împlinească voința expresă a lui Iehova. Apoi, deși împlinirea voinței lui Dumnezeu îi provoacă suferințe fizice, ori ale sufletului, el trebuie să împlinească legământul și să continue slujba lui față de Dumnezeu.

Ce ar împiedica pe cineva să facă voia lui Dumnezeu, atunci când acest lucru ar aduce cu sine suferințe mentale ori fizice? Răspunsul poate fi exprimat printr-un singur cuvânt: Egoismul. Egoismul este exact opusul iubirii. Isus a zis: „ Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15) . Păzirea poruncilor de către slujitorul rob, respectând termenii legământului său de consacrare, este o condiție prealabilă pentru a obține aprobarea Domnului. „dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis. V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi.” (Ioan 14:23-25). Atunci a formulat Isus legile care trebuie să-i guverneze pe toți cei care devin parte a clasei slujitorilor lui Dumnezeu.

Deci ceea ce are de făcut un creștin, este să se edifice în privința poruncilor lui Dumnezeu referitoare la el, iar apoi cu bucurie să împlinească acele porunci. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna aceleași de fiecare dată. Când Isus se afla pe pământ, El a anunțat, la scară mică, răzbunarea lui Dumnezeu împotriva neamului evreiesc din pricină că ei L-au renegat (Matei 11: 20-24; 23:33-38; Luca 19:41-44; 21:20-24); dar atunci încă nu era timpul, socotit de Dumnezeu potrivit, pentru a anunța ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva întregii lumi a Diavolului. Acum însă a sosit vremea să fie anunțată „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”. (Isaia 61:1, 2) Acum lumii trebuie să I se spună că Iehova este Dumnezeu, și că El își va justifica numele Lui sfânt și își va face un nume pe pământ. Toți cei care s-au consacrat lui Dumnezeu, sunt slujitori robi, și ei sunt cei cărora le sună acum poruncile lui Dumnezeu. Acestora, care sunt în Christos, Iehova Dumnezeu le spune: „Voi sunteți martorii Mei - zice Domnul - voi și robul Meu pe care L-am ales... Nu sunt străin între voi; voi îmi sunteți martori - zice Domnul - că Eu sunt Dumnezeu.” – Isaia 43:10, 12.

Satan, vrăjmașul, a îndepărtat cugetele oamenilor de la Domnul Dumnezeu Iehova, și mulți care pretind a fi copiii lui Dumnezeu, iau în bătaie de joc numele Lui sfânt. Există mulți oameni pe pământ, iar Dumnezeu ar dori ca ei să audă acum adevărul, spre binele lor, și pentru a-i preamări numele. Ca atare, El le poruncește martorilor Lui, astfel: „Treceți, treceți prin porți! Pregătiți voi o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!” (Isaia 62:10). Învățăturile religioase, care au ridicat piedici în calea poporului, trebuie îndepărtate din mințile lor. Oamenilor trebuie să li se arate drumul cel mare care duce spre libertate. Steagul lui Dumnezeu trebuie ridicat în fața lor, iar Domnul Dumnezeu poruncește robilor Lui să facă aceasta. Aceasta este vestea cea bună despre Împărăția Sa, care trebuie proclamată în calitate de martor, tuturor neamurilor. – Matei 24:14.

Un slujitor rob credincios se va folosi de toate mijloacele pe care Stăpânul Lui le-a asigurat pentru a da mărturie. Unii care susțin că s-au consacrat pe deplin lui Iehova Dumnezeu, zic: „Eu

nu voi expune cărți; aceasta înseamnă vânzare. Sunt un bun creștin de multă vreme. În unele ocazii voi propovădui de la tribună și le voi povesti oamenilor despre experiențele mele în adevăr. Dorința mea este să scap de toate aceste lucruri care dau bătaie de cap, și să merg la ceruri, să-L întâlnesc pe Dumnezeu. Eu nu mă voi înjosi mergând din ușă în ușă, cerând oamenilor să ia cărți și să contribuie bănește.”

SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE nu dorește să oblige pe nimeni să expună literatură biblică, și nici nu crede în constrângere ca fiind voia lui Dumnezeu. Dar, spune SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE, folosind limbajul apostolului : „Fraților, a *sluji cu înțelepciune* în calitate de rob al Domnului, înseamnă a-ți pune toată priceperea în slujba Lui, potrivit voinței Sale.” (Vezi Romani 12:1). Referitor la cărți și literatura despre Biblie, fiecare ar trebui să-și pună întrebarea: Este oare voința lui Dumnezeu ca acest mijloc să fie folosit pentru a pune mărturie despre adevăr? Pentru a primi un răspuns adecvat la această întrebare, să examinăm faptele și condițiile existente acum.

Domnul Isus este marele Stăpân, iar acum este prezent la templul lui Dumnezeu, împlinind lucrarea Sa. Trebuie să acordăm credit Stăpânului, că își împlinește lucrarea bine, așa cum crede El că este de cuviință. Calea Lui este calea lui Dumnezeu. De ce ar fi făcut Dumnezeu să fie posibil, chiar și acum în toiul acestui război global, ca oamenii consacrați Lui să aibă tipografii și edituri pentru publicarea scopului divin în formă de cărți, dacă nu ar fi dorit ca ele să fie folosite în acest scop?, De ce ar fi permis Domnul, încă de la venirea Sa la templu în 1918, ca să ajungă în mâinile oamenilor un număr de peste 400.000.000 de exemplare de cărți conținând mesajul adevărului, număr încă ne-egalat. Singurul răspuns poate fi: pentru ca oamenii să cunoască adevărul. Aceasta este o epocă a lecturilor, a educației publice. Unii ar putea spune: „Domnul Isus nu a plasat cărți oamenilor.” Acest lucru este adevărat; nu sosise atunci încă vremea pentru a fi tipărite și publicate cărți. Cu toate acestea, Domnul Isus a folosit toate mijloacele și posibilitățile aflate atunci la îndemâna omului, pentru a mărturisi numele și împărăția lui Dumnezeu.

Din 1924 și până în 1937, radioul a fost folosit pe scară largă de către martorii lui Iehova, iar postul de radio WBBR din New York este încă folosit exclusiv ca instrument al Domnului pentru împrăștierea adevărului Său. De ce a permis Domnul ca radioul să apară în această fază a „ciudatei sale lucrări”, și de ce a permis oamenilor Lui să poată opera și folosi un număr de instalații de transmisie pentru a răspândi mesajul Împărăției? Singurul răspuns este că, în acest fel să poată fi dată mărturie despre numele Lui și despre Guvernul Teocratic. Radioul a dat posibilitatea ca mesajul să ajungă în locuri unde altminteri nu ar fi putut ajunge, iar postul WBBR încă mai face acest lucru; odată ce mesajul este auzit, ei sunt gata să citească și să afle mai multe despre el. Astfel ușa este deschisă pentru ca slujitorii Domnului să poată merge printre prizonierii religiei, să le spună mai multe, și să-i determine să citească, pentru a afla că Iehova este Dumnezeu, și că Împărăția este aproape.

Pentru cei care au o minte religioasă, ar putea fi mai umilitor să meargă din ușă în ușă pentru a vorbi oamenilor, ori să stea la colț de stradă oferind reviste, decât să stea la o tribună și să se adreseze unui public mai larg. Să faci acest lucru, ar putea implica unele suferințe mentale ori fizice, dar care este voia Domnului? Dacă voia Lui este ca mărturia să fie oferită în acest fel, atunci slujitorul rob nu are alternativă. Este privilegiul lui de a împlini cu bucurie voia Dumnezeului și Stăpânului lui.

Să presupunem că cineva este nerăbdător să scape de truda acestei vieți, să fie trecut de bătălia de la Armaghedon, și apoi să fie ridicat la ceruri, deci nu dorește să știe nimic despre slujirea Domnului. Nu cumva aceasta arată o predispoziție spre auto-preamărire? Nu arată, cel puțin într-o oarecare măsură, egoism? Atitudinea corectă a slujitorului este: „care este voia Tatălui meu?” Aceasta era porunca pe care Isus, Fiul și Slujitorul lui Dumnezeu, o întipărea în ucenicii Lui, atunci când a zis: „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.” (Matei 23:12). Supunerea completă și totală voinței lui Dumnezeu, este afirmată aici ca o

condiție care precede înălțarea. Apoi, pentru a accentua și mai mult ideea, Isus a zis: „Căci însuși Fiul omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți.” –Marcu 10:43-45.

Domnul nu obligă pe nimeni să pună cărți în mâinile oamenilor. Dar, totuși El cere slujitorului rob să respecte legământul sau înțelegerea încheiată cu Dumnezeu. Acest legământ pretinde ca slujitorul să fie acum un martor pentru Domnul Dumnezeu și pentru El. Dacă Domnul a hotărât să-și trimită mesajul în formă de cărți tipărite și reviste, atunci slujitorului rob îi revine obligația de a juca rolul său în așezarea mesajului în mâinile oamenilor. Dacă cineva își dă seama că nu dorește să se angajeze în acest mod de a da mărturie, atunci ar fi mult mai bine dacă el nu s-ar opune sau ar descuraja pe ceilalți care sunt angajați în această lucrare. Dacă această metodă de mărturisire este plăcută Domnului, înseamnă că cel care îi descurajează pe alții, ori se opune acestei metode de mărturisire, este împotriva Domnului. În concluzie la acestea, Isus a zis: „Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea.” – Luca 11:23.

Este fără îndoială voința lui Dumnezeu ca slujitorii Lui de pe pământ să privească acum spre modelul perfect, Isus Christos, și să-L copieze. El s-a smerit de bună voie și a devenit slujitorul rob al lui Dumnezeu. Timp de trei ani și jumătate El a îndurat contrazicere din parte păcătoșilor, și cu răbdare și în mod insistent a continuat să dea mărturie despre împărăția Tatălui Său. În calitate de slujitor rob, El îndeplinea în mod implicit voința Tatălui Său. Cei care sunt pătrunși de duhul lui Isus Christos, Capul, vor face același lucru. Domnul Isus a fost și este Slujitorul neprihănit al lui Iehova Dumnezeu. (Isaia 53:11). Toți care sunt în Isus Christos, ca membri ai trupului Său, precum și toți ceilalți care fac parte din „alte oi” trebuie, pentru a fi plăcuți Tatălui, să fie tot astfel slujitori neprihăniți și să urmeze aceeași cale pe care a urmat-o Slujitorul Lui neprihănit.

Datoria și obligația principală care revine acum pe pământ oricărui creștin adevărat, este de a fi credincios și martor adevărat al lui Iehova. Unul din titlurile pe care Domnul Isus Le-a dat slujbei Sale, a fost „*Martorul credincios și adevărat*”. (Apocalipsa 3:14). Nu există onoare mai mare ce ar putea fi oferită vreunui om, decât aceea de a fi numit un martor credincios și adevărat al Domnului. SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE îndeamnă pe toate persoanele consacrate și pe toți cei cu bunăvoință față de Dumnezeu și Împărăția Sa, să ia parte în acțiunea de mărturisire, deoarece este în mod expres voia lui Dumnezeu acum. În calitate de slujitor rob, fiecare persoană consacrată să-și îndeplinească obligația legământului său. Oricine Îl iubește pe Domnul, va fi nerăbdător să declare liber mesajul de adevăr al împărăției Sale. Doar egoismul va naște teamă. Când cineva se împiedică de teamă și ocară, atunci iubirea lui nu este desăvârșită, pentru că cel ce-L iubește pe Domnul în chip desăvârșit, îi este devotat Domnului, lipsit fiind de egoism și teamă. (1 Ioan 4:17,18). Dacă atunci, când dăm mărturie pentru Iehova și pentru Guvernul Lui Teocratic, suntem făcuți de ocară, atunci avem privilegiul de a ne menține integritatea, să înfrângem persecuțiile, și să slujim la justificarea numelui lui Iehova. Slujirea trebuie să continue!

NOE, UN PROOROC AL NEPRIHĂNIRII

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei 24:37). Cu aceste cuvinte Isus Christos motivează cercetarea atentă a personalității lui Noe, și a evenimentelor ce au avut loc în zilele lui. Care erau condițiile ce au predominat atunci, și care se vor repeta la a doua venire a lui Christos? Toți cei care sunt interesați să dobândească viață în Lumea Nouă se vor apleca acum asupra „zilelor lui Noe.”

Noe era strănepotul lui Enoh, și se născuse la 69 de ani după trecerea aceluia credincios prooroc. Atunci când s-a născut, tatăl lui, Lameh, „i-a pus numele Noe, zicând: „Acesta ne va

mângâia.” (Geneza 5:28, 29). Alegerea acestui nume a fost insuflată de Iehova, și el are o semnificație profetică.

Să ne reamintim care era situația în acea veche lume păgână. Fusese pusă întrebarea, cui trebuia să slujească omul, iar supremația lui Iehova fusese pusă sub semnul întrebării. Doi bărbați, Abel și Enoh, între ale căror vieți s-au scurs veacuri, au dovedit că Satan era un mincinos. Acum, un al treilea bărbat, pe nume Noe, născut la 1056 de ani după facerea lui Adam, umbla cu Dumnezeu justificând numele Lui. Noe era zelos în slujba lui Dumnezeu ca „proroc al neprihănirii”. (2 Petru 2:5). De trei ori i-a ridicat Iehova pe oamenii credincioși Lui, pentru a distruge dominația Diavolului. S-a iscat o situație de criză, care cerea acțiuni energice. Martorul Noe, factor perturbator al stabilității acelei lumi religioase, trebuia ras de pe fața pământului, potrivit scopului ticălos al lui Satan.

Care erau, în vremea aceasta, planurile lui Satan pentru a-și păstra regatul pământesc? Dominație directă prin demoni materializați și contaminarea rasei. „Uriașii Nefilimi erau pe pământ în vremurile acelea.” (Geneza 6:4, *A.R.V.*) Întrupându-se ca giganți, acești Nefilimi, sau „inși” au dus la căderea religioșilor din acea lume. Ei au bruscat oamenii într-un mod dictatorial și au umplut pământul de silnicie. (Geneza 6:11). Dar această stăpânire de fier a demonilor nu era de ajuns. Satan i-a făcut pe „fiii lui Dumnezeu” să se întrupeze și să se unească cu fetele frumoase ale oamenilor. Fără îndoială că vrăjmașul i-a abordat în mod subtil, întocmai cum a făcut cu Eva, apelând la orgoliul lor și făcându-i să creadă că ei ar putea să ridice omenirea din păcat și din moarte. Ei urmau să aducă pe lume o „rasă de stăpâni”! De fapt ei au fost ademeniți, iar oamenii au fost stricați. Unii „creștini” de azi cred că prin asocierea lor cu lumea, o pot ridica prin presupusa lor influență evlavioasă și neprihănită. Ei cad în aceeași capcană folosită de Diavol pentru a ademeni pe „fiii lui Dumnezeu”. – Matei 6:24.

Să vedem urmările din zilele lui Noe: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. ...după ce s-au împreunat cu fiii lui Dumnezeu, și le-au născut ele copii; aceștia erau viteji care au fost în vechime, oameni cu renume. DUMNEZEU a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate tot timpul numai spre rău.” (Geneza 6: 2, 4, 5). Colaborând cu Diavolul pentru a stabili o nouă ordine în lume, mințile oamenilor s-au dat cu totul unor deșarte închipuiri de domnie, răzvrătindu-se și sfidându-L pe Atotputernicul Iehova. Țelurile și dorințele inimilor lor erau rele. (Geneza 6 : 5, *notă marginală*). Domneau plăcerile egoiste, dorințele ochiului și poftele trupești. Isus i-a descris astfel: „Mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.” (Luca 17:27). Degenerarea rasei, și nu curățirea ei, a luat naștere din capitularea în fața ordinii propuse de Diavol.

Martorul lui Dumnezeu, Noe, nu a putut fi silit, ori constrâns la a renunța la slujirea lui Dumnezeu, și la sprijinirea unor aranjamente de creare a unei noi ordini, în tovărășie cu demonii și bazată pe religie. „Noe a căpătat milă înaintea Domnului. ...Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea sa; Noe umbla cu Dumnezeu.” (Geneza 6:8, 9). El nu stătea în vecinătatea celor răi, ci umbla cu Dumnezeu, propovăduind neprihănirea. Datorită acestei integrități desăvârșite, el a luat cunoștință de scopul Atotputernicului de a nimici acea lume. „Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; ... Și, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură.” – Geneza 6:13, 17.

De ce i s-a spus lui Noe, dinainte cu un secol, despre potop, și de ce executarea judecății a fost hotărâtă la o dată fixă în viitor? Pentru ca el să poată da alarma, iar potopul să fie conștientizat ca o demonstrație de supremă putere a lui Dumnezeu, și de justificare a numelui Său. (Exod 9:16). Cum, și cui i-a dat Noe mărturie, în decursul mulților ani cât Noe și fiii lui pregăteau corabia? Anunțând prin viu grai apropierea potopului; umblând în armonie cu Dumnezeu și nu cu lumea nebună după plăceri; și construind corabia. Această din urmă faptă, era

o mărturie mută a credinței lui Noe. În tot acest timp nu a plouat deloc pe pământ, și nu fuseseră inundații. (Geneza 2:5, 6). Noe a devenit ținta batjocurii multor zeflemiști. Dar el îl credea pe Dumnezeu, propovăduia și construia corabia, și a fost salvat. Credința lui condamnă lumea lipsită de credință. – Evrei 11:7.

Potopul nu a fost numai o revărsare locală; el a acoperit întregul pământ. (Geneza 7:11, 19-23). Prin acest potop Iehova a dat peste cap planurile lui Satan, curățând pământul de făptuitorii de rele și scăpându-i tocmai pe cei pe care Diavolul căuta să-i nimicească. Așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa va fi și în ultimele zile ale „acestei lumi rele a clipei de față”. Se pune întrebarea: oare condițiile de azi le egalează pe cele din vremea lui Noe, desemnând astfel prezentul ca fiind ultimele zile și vremea celei de a doua veniri a lui Christos? Datele concrete ne fac să răspundem: da!

Astăzi oamenii caută să construiască o lume nouă; la temelia acestei lumi ei vor să pună „mai multă religie”; prin acest lucru ei cred că se vor ridica, și vor face ca lumea să fie aptă pentru revenirea lui Christos. Dar a doua venire a lui Christos nu are loc pe un pământ purificat, ci pe unul corupt, așa cum era în zilele lui Noe. Aceste condiții predomină acum. Este epoca de vârf a plăcerilor senzuale. Vremurile sunt primejdioase; pământul este plin de silnicie. Oamenii sunt iubitori de plăceri, nu iubitori de Dumnezeu. Ei îi disprețuiesc pe martorii lui Iehova, pe cei „care fac binele”. Construirea de către ei a unei lumi noi va avea o formă de evlavie, o poleială exterioară de religie înșelătoare, o spoială de nume de hulă, dar va tăgădui puterea lui Dumnezeu de a avea domnia asupra universului. (2 Timotei 3:1-5; Apocalipsa 17:3). Puterea demonilor este acum dezlănțuită într-un disperat asalt final pentru a reține domnia asupra lumii, domnie pe care ei simt că le scapă din mână. – Apocalipsa 12:12; 16:14, 16.

O altă dovadă puternică că acum se împlinește acest act al potopului, este propovăduirea evangheliei de către martorii lui Iehova, dublând avertismentele lui Noe, fapt ce a fost prevestit ca un semn al celei de a doua veniri a lui Christos și al sfârșitului lumii. (Matei 24:3, 14). În profețiile lui, Noe i-a prefigurat pe acei din rămășița care acum vestesc Armagedonul, ceva nemaivăzut pe pământ până acum. Prin credință ei știu că va veni. Așa precum Noe a fost secondat de fiii lui și de nevestele lor, tot astfel, rămășița este acum ajutată de tovarășii lor, și toți caută adăpost în calea furtunii de la Armagedon, în această corabie anti-tipică, organizația lui Dumnezeu, construită acum de Mai Marele Noe, Isus Christos. Acești propovăduitori ai neprihănirii nu iau în seamă pe zeflemiștii care ridiculizează afirmația că Dumnezeu va acționa în curând pentru justificarea numelui Său. Ei au ocazia să afle despre Armagedon, dar, cu toate acestea ignoră acest lucru cu bună știință. Modelele lor existau și în zilele lui Noe, iar prezența lor azi, este o altă indicație că zilele din urmă sunt aproape. – 2 Petru 3:1-7.

Ce a urmat după potop? Există mărturii despre acest lucru? Ieșind din corabie „Noe a zidit un altar DOMNULUI și a adus jertfă de ardere pe altar. Și DOMNUL a mirosit un miros plăcut.” (Geneza 8 : 20, 21, *notă marginală*). La nașterea lui Noe s-a vorbit despre mângâierea pe care o va aduce, și, ca atare, a fost numit „Noe”, ceea ce înseamnă „tihnă”, sau „mângâiere”. Misiunea lui Isus Christos, Mai Marele Noe, este de a „mângâia pe toți cei întristați”. (Isaia 61:1, 2). Tot astfel fac ucenicii Lui, înainte de bătălia de la Armagedon. Dar după potop, Noe, oferind jertfă de ardere, ce avea un miros plăcut lui Iehova, l-a ilustrat pe Christos după Armagedon. Jertfa în cinstea victoriei acelei bătălii, va trimite la odihnă chestiunea dominației universale. Răufăcătorii au dispărut. Popoarele pe „pământul nou”, au căzut la pace între ele, și cu Dumnezeu, prin jertfa Mai Marelui Noe. Toate creaturile vor izbucni în cântări de laudă lui Dumnezeu. „DOMNUL își va da odihnă... Iată, asupritorul nu mai este!... DOMNUL a frânt toiagul celor răi, nuiua stăpânitorilor. Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie.” (Isaia 14:3-5, 7) Mai Marele Noe va șterge blestemul lăsat asupra pământului. – Geneza 5:29.

După primirea acestei jertfe, Dumnezeu i-a întărit lui Noe legământul Său veșnic privind sfințenia vieții. Iehova nu a uitat acest legământ. Neamurile însă l-au uitat. Prin silnicie și în

dispreț față de el, ele au profanat pământul. Judecata divină însă va fi împlinită, iar pământul va fi curățat prin executarea cumplitelor judecăți la Armagedon; puțini oameni vor supraviețui, întocmai cum s-a întâmplat în zilele lui Noe. – Isaia 24:5, 6.

Noe a mai trăit 350 de ani după potop, a rămas credincios până la moarte, a primit aprobarea Domnului, și își va primi și răsplata. – Evrei 11:7, 35; Psalmii 45:16.

Este de folos ca astăzi, martorii lui Iehova să-și reamintească istoria zilelor lui Noe. (2 Petru 3:1-7). Martorii lui Dumnezeu de atunci, Noe și cei ai casei lui, constituiau o minoritate nepopulară; și totuși ei aveau dreptate. Toți ceilalți greșeau. Acest lucru a fost proorocit. O mână de martori care există acum, rămășița din membrii „trupului” lui Christos, și „alte oi”, au dreptate. Religia plină de popularitate, și majoritatea ei de milioane, greșesc. Deși lucrurile așa arată că martorii sunt confrunțați cu anihilarea, totuși Iehova va schimba sorții așa cum a făcut-o și în zilele lui Noe. La Armagedon”, „lucruri nemaivăzute” îi vor mătura de pe fața pământului pe cei răi, vor curăța pământul, și vor aduce odihnă și mângâiere întregii creații, precum și justificarea eternă a numelui Celui Prea Înalt. Deci martorii din zilele noastre își trag curajul din drama al cărei actor a fost Noe, dându-și seama că prin ea Iehova a adus o dovadă istorică și o asigurare despre înfrângerea lui Satan, despre victoria minorității din clasa „proorocul neprihănit” și despre Lumea nouă.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

OARE, AMERICANII DIN TEXAS SUNT DE ACORD CU ACEASTA?

„Nu după multă vreme șeriful local l-a oprit pe Cofer și i-a spus că va trebui să încetăm cu lucrarea noastră, altminteri se va isca o răzmeriță. Apoi a plecat și s-a îndreptat spre un grup, căruia se pare că i-a dat permisiunea să adune o gloată, ceea ce s-a și întâmplat de îndată. Unul din gloată a ieșit în față și ne-a cerut: „Scoateți imediat afară din orașul nostru acest material afurisit. Cofer știe ce le facem celor care umblă cu asemenea chestii”, referindu-se la alte cazuri de violență din Winnsboro. Pe un ton foarte moderat, l-am întrebat pe Cofer unde se afla reprezentantul legii. Unul din mulțime m-a pocnit peste umăr și mi-a răspuns: „Noi suntem legea aici, și dacă îți cunoști interesele, vei părăsi acest loc.” Am ajuns la un bloc de case distanță de mașina noastră, când căpitanul formației civile de apărare locală ne-a oprit și ne-a reținut până ce șeriful ne-a arestat. În toată această vreme, un predicator baptist pe nume C.C. Philips, instiga mulțimea împotriva noastră, folosind o portavoce. Am fost duși la primărie și ținuți acolo până ce mulțimea s-a format pe deplin. Procurorul de district, fiind femeie, ne-a spus că va încerca să convingă mulțimea să ne poată duce la închisoarea de district. Din cele relatate mai târziu, se pare că ea ar fi întrebat mulțimea dacă o va lăsa să ne ducă acolo, în caz că renunțăm la literatura noastră și salutăm drapelul. În acest mod ea, de fapt, a încurajat gloata, arătându-i că legea nu se va amesteca. Gloata a devenit atunci și mai turbulentă și a început să spargă ușa primăriei. Dar șeriful le-a strigat: „Nu spargeți ușa, mai bine băgați mâna prin geamul acela spart și descuiați-o!”

În tot acest răstimp, oficialii orașului, încercau să ne determine să salutăm drapelul. În cele din urmă, unul din ei ne-a zis, mie și lui Cofer: „Dacă nu salutați drapelul, cu siguranță veți fi uciși de mulțime, și, pe deasupra veți merge și în IAD.” Dar noi ne-am păstrat calmul și am răspuns că nu puteam face acest lucru, din pricina legământului cu Iehova, Prea Înaltul Dumnezeu.

După ce mulțimea a pătruns înăuntru și ne-a înșfăcat, am fost duși pe stradă. Eu am reușit să mă eliberez din mâinile lor și să o iau la fugă, dar am fost din nou prins întrucât mulțimea crescuse la aproape 600 de persoane. În timp ce eu încercam să fug, Cofer, căruia nu i se acordase prea multă atenție până atunci, a încercat și el, cu ajutorul fraților lui lumești, aflați în mulțime, să

scape. Dar niște huligani au reușit să-l prindă și l-au lăsat lat folosindu-se de un ciomag. Văzând acestea, fratele lui Cofer s-a oprit lângă el, a scos un cuțit, și cu el în mână a amenințat pe oricine ar fi încercat să se atingă de Cofer. Întrucât cei din gloată sunt întotdeauna lași, ei nu s-au aventurat mai departe. Apoi Cofer a fost luat cu o camionetă și i s-au acordat îngrijiri medicale. Între timp eu eram bătut de mulțimea adunată în stradă. Mi-au cerut să salut drapelul, dar nu m-am supus, și nici nu am arătat teamă de bătaie. La care, unul din mulțime a zberlat: „La naiba, nu reușiți să băgați spaima în tipul acela; ia uitați-vă cum stă acolo!” În vremea aceasta eu eram deja plin de sânge, iar un ochi îmi era complet închis. Singurul motiv pentru care mai puteam rămâne calm, era faptul că simțeam protecția sigură a lui Iehova. Bătaia pe care o încasam, abia dacă o băgam în seamă, ceea ce îmi dovedea protecția Lui. Au continuat să mă bată până ce mi-am pierdut cunoștința.

Următorul lucru de care îmi amintesc e faptul că încercau să mă readucă la viață turnând pe mine apă rece. Apoi iar au început cu bătaia până am rămas fără simțire, și tot așa. În continuare au legat o funie în jurul gâtului meu, și o bucată de vreme m-au târât pe străzi, trăgând de funie. În cele din urmă m-au azvârlit în temnița orașenească. Dar, curând s-au întors și au hotărât să mă spânzure. Iar mi-au pus de gât o funie de vreo jumătate de țol ori mai mult, și m-au târât afară din temniță. Cerând iar îndrumarea Celui Prea Înalt, am știut că în mod sigur toate se vor întâmpla spre slava numelui Său. M-au tras sus, spânzurând de funie, dar nu a durat prea mult și funia s-a rupt. Gloata folosea un indicator de circulație ca să mă spânzure de el. Când funia s-a rupt, iar am fost aruncat în temniță și m-au părăsit. Nu după mult timp a apărut și medicul, care a spus că mă aflam într-o stare rea și trebuia să fiu dus la spital imediat, în caz că mai trăiam. Aceasta s-a întâmplat pe la 6:30 după amiaza. Mai târziu pe la 9:30 eram dus la spital, în Pittsburg, Texas, de către procurorul de district. După ce medicul a declarat că mă aflam într-o stare destul de rea, șeriful a fost auzit spunând: „Acesta e cel mai încăpățânat diavol pe care l-am văzut vreodată!” Răzmerița a avut loc sâmbătă, 12 decembrie după amiaza de la 3:45 la 6:30.

După ce am fost examinat de către medicul orașului, multă lume a venit la închisoare să mă vadă. Ne-fiind lumină acolo, ei au aprins chibrituri ca să mă poată vedea. Mulți ziceau: „Vai doamne, ce îngrozitor!” Alții întrebau: „Oare e mort?”, încercau să-mi ia pulsul și ne-reușind ziceau: „Cred că i s-a oprit inima.” După cele spuse de ei puteai să-ți dai seama că nu simpatizau cu cei din gloata răzvrătită. Wilcox din Picton, l-a auzit pe unul din ei povestind cum am fost târât de către mulțime la un indicator de circulație, cum mi s-a pus funia de gât și am fost ridicat ca să fiu spânzurat de indicator. El a mai zis că, atunci când funia s-a rupt, el a fost convins că Domnul a fost Cel ce a rupt-o. În acea noapte nu a putut să doarmă de loc, i s-a făcut rău de câteva ori și nu a închis un ochi până dimineața. Așa ne dăm seama că astfel de lucruri le displac multor oameni. Acum sunt iar în stare să-mi reiau călătoria. Sunt tot mai mult convins că Iehova, cu siguranță, se îngrijește de slujitorii Lui. Nimic nu-i va rupe pe slujitori de El. (Romani (8:35-39) Să dea Domnul să rămân un smerit și credincios slujitor al Lumii Noi sub Mai Marele Iefta.” - O.L.P.

ORGANIZÂND UN STUDIU DE CARTE

„O doamnă mi-a acordat timp de o oră, în care urma să-i demonstrez ce puteam face pentru binele ei; ea nu dorise să asculte un disc, voia doar să-i explic. O jumătate de oră i-am citit pasaje din Scripturi care arătau clar vremurile de restriște și rezultatele lor, dar ea nu a părut de loc interesată. Pierdusem orice speranță ca ea să afle adevărul, dar ea îmi acordase o oră, și oricum mai erau încă treizeci de minute de folosit. Se punea întrebarea, ce să fac ca să obțin cele mai bune rezultate? Atunci am scos broșura cu întrebări *Lumea Nouă*. (Doamna nu avea cartea *Lumea Nouă*) I-am pus prima întrebare din broșură, folosind propriile mele cuvinte, apoi am rugat-o să citească cele scrise referitor la acea întrebare. Ea a refuzat să citească, dar m-a rugat pe mine să-i citesc. După ce a ascultat cele citite de mine, am rugat-o să explice cele auzite. A reușit să

explice destul de bine, așa că am felicitat-o. Am luat apoi la rând următoarele întrebări și paragrafe, discutându-le împreună. Când ora s-a încheiat, ea a zis: „Poți să înveți câte ceva în felul acesta, dar felul în care ai explicat la început, nu mi-a stârnit interesul.” Rezultatul: un studiu de carte la care s-a manifestat un interes mai mult decât obișnuit.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 APRILIE 1943

Nr. 8

SUFERINȚA PRECEDE PRIMA ÎNVIERE

„Depărtează-te de rău, fă binele, și vei dăinui pe vecie. Căci Domnul iubește dreptatea, și nu părăsește pe credincioșii Lui. Totdeauna ei sunt sub paza Lui, dar sămânța celor răi este nimicită.” – Psalm 37:27,28.

1. Iehova este bun și drept pentru că El este neprihănit. Plin de îndurare El arată celor ce au greșit calea cea bună. „DOMNUL este bun și drept; de aceea El arată păcătoșilor calea cea bună.” (Psalmii 25:8, traducerea Leaser) Pe toți cei care au apucat pe o cale greșită și au cugetul tulburat din această cauză, Iehova îi îndeamnă să „guste și să vadă că DOMNUL este bun.” El îi asigură că leii tineri se bizuie pe propria lor putere și de aceea se întâmplă că mai suferă și de foame, dar „cei ce-L caută pe Domnul nu vor duce lipsă de nici un bine.” (Psalmii 34:8, 10) Cei care-L caută pe El află că bunătatea și îndurarea lui Iehova îi însoțește în toate zilele vieții lor, chiar și atunci când se află în mijlocul vrăjmașilor adevărului și neprihănirii. (Psalmii 23:6) O astfel de bunătate, primită pe când răutatea încă predomină pe pământ și cauzează atâtea suferințe, este mai degrabă o anticipare a nesfârșitei bunătăți a lui Iehova, de care cei ce „fac binele” se vor bucura veșnic în Noua Lume a dreptății. De aceea toți cei ce iubesc viața și vor să aibă parte de zile fericite multă vreme, trebuie acum să se îndepărteze de rău și să facă binele. – Psalmii 34:12-14.

2. Dar cum poate Atotputernicul Dumnezeu fi bun atunci când îngăduie asupra amarnică a oamenilor, pe lângă faptul că aceștia mai sunt afectați de războaie, foamete, cutremure, molime, furtuni, inundații, și alte forțe de anvergură, aducătoare de moarte? Poate Dumnezeu fi bun atunci când El doar privește, în timp ce cei ce caută să facă binele și să trăiască în armonie cu Biblia, suferă persecuții și moarte din partea unor indivizi egoiști, violenți și nelegiuiți? Da; iar finalul acestei chestiuni o dovedește cu prisosință. Faptul că El permite astfel de fapte și situații, nu este un motiv să-L acuzăm pe Iehova Dumnezeu că El s-ar afla la originea lor, și, ca atare, ar fi răspunzător de ele. Diavolul împreună cu demonii lui, sunt cei de acuzat. Religia a hulit și a defăimat în mare măsură numele lui Dumnezeu, spunând oamenilor că prin aceste nenorociri Dumnezeu îi pedepsește pe oameni pentru ca ei să se întoarcă la religie și la supunere față de preoți. Dând aceste explicații oamenilor, religia demonstrează că de fapt nu este de la Dumnezeu, ci de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la demonii cei răi. Religia nu reușește niciodată să-i aducă pe oameni la Dumnezeu. Ea îi aduce în ghearele clerului și în puterea unei preoțimi demonizate, făcând astfel să crească tulburarea mentală a oamenilor, confuzia și oprimarea lor. În ciuda acuzațiilor aduse de religie, bunătatea lui Dumnezeu se remarcă fără putință de tăgadă: „Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele. El în veacurile trecute a lăsat pe toate neamurile să umble pe căile lor, măcar că, nu s-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a FĂCUT BINE, v-a trimis ploi din cer, și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie.” – Faptele Apostolilor 14:15-17.

3. Pe bună dreptate Dumnezeu ar putea fi acum chiar mai aspru. De ce? Propriul său Cuvânt spune: „Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască.” (Eclesiastul 7:20) „Domnul se uită din înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebniți; nu este nici unul care să facă binele, nici măcar unul.” (Psalmii 14:2, 3; 55:2,3) „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat, după cum este

scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar.” (Romani 3:9, 10) Atunci, cel ce în mod cinstit vede nenorocirile oamenilor strigă: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.” (Psalmii 130:3,4) Ca atare, în loc de îndelungata Sa răbdare față de omenirea egoistă și imperfectă, Creatorul ar fi putut să ia măsuri mai drastice și să curețe pământul de ei toți. Să ne amintim de potopul ce a avut loc acum mai bine de 4.000 de ani, la 1.656 de ani după ce omul a fost creat pe acest pământ. El a avut loc pentru a curăța pământul ce se umpluse de tulburări și de ticăloșia extremă a oamenilor, a căror minte stătea tot timpul numai la rău. Doar promisiunea lui Dumnezeu ne mai ferește acum, ca acest potop să nu se repete iar.

4. Nici o creatură omenească nu ar fi putut supraviețui potopului, fără să fi fost prevenită, și apoi, în chip miraculos apărută și păstrată pe parcursul unui întreg an și zece zile de când apele potopului au fost slobozite pe pământ, și până s-au format mările care să le cuprindă. Cu multă corectitudine și îndurare, Iehova Dumnezeu a trimis timp de mulți ani avertismente, prin gura lui Noe, un propovăduitor al neprihănirii. Apoi, deoarece o întreagă lume era dusă la pierzanie de ei, Dumnezeu și-a arătat puterea, păstrând o mână de oameni, care credeau în cuvântul Lui, și se temeau de puterea Lui de ai nimici pe cei răi. Opt oameni au supraviețuit acestui dezastru mondial, într-o corabie construită la porunca lui Dumnezeu și potrivit indicațiilor Lui.

5. Dacă nu ar fi supraviețuit aceste opt suflete, prin grija directă a lui Dumnezeu, azi nu ar mai fi existat pe pământ rasa omenească, decât dacă, o nouă rasă ar fi descins din alți părinți, pe care Dumnezeu i-ar fi creat. Atunci când a izbucnit potopul, încă nu fusese plătită nici o răscumpărare lui Dumnezeu, pentru a plăti ceea ce răzvrătitul de Adam pierduse, și deci nu era posibilă învierea nici a vreunui mort de dinainte de potop. Abia cu peste două mii de ani mai târziu Iehova Dumnezeu a trimis pe pământ pe singurul său Fiu, și a asigurat prin El răscumpărarea. Pe măsură ce dezvoltăm acest subiect, va ieși la iveală de ce Atotputernicul Dumnezeu nu i-a șters de pe fața pământului pe toți oamenii, cu ocazia potopului, ori înainte de acesta, și de ce a arătat atâta toleranță față de seminție până acum. E suficient să spunem că bunătatea Sa de necontestat s-a dezvăluit prin faptul că i-a scos pe Noe și familia lui în viață, din corabie, pe un pământ unde nu exista nici violență, nici răutate. Cei care se dedaseră la astfel de lucruri fuseseră îndepărtați de pe fața pământului. Apoi, în timp ce Noe și familia lui se închinau Salvatorului lor, liberi de orice molestare din partea vreunor oameni răi și violenți, li s-a încredințat din ceruri misiunea divină: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul!” Geneza 9:1,7 Fiii lui Noe și nevestele lor au împlinit această misiune doar în manieră tipică, prefigurând completa îndeplinire pe pământ, de către oamenii cu bună voință în Lumea Nouă. Este aproape vremea când acest lucru se va întâmpla.

6. Prin casa lui Noe, bunul Domn Dumnezeu a asigurat un al doilea start neprihănit familiei omenești. Inițial, începutul a fost dat în grădina Edenului; era un început perfect și tot odată drept. Iată ce este scris: „Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.” (Eclesiastul 7:29). De asemenea, proorocul Moise afirmă: „Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat. Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor Lui, este rușinea lor! Ei sunt un neam îndărătnic și stricat!” (Deuteronom 32:3-5) Iehova Dumnezeu i-a creat pe primul om și pe tovarăsa lui desăvârșiți, nevinovați și fără prihană. El le-a dat lor legea vieții veșnice. Și nu numai lor, ci și urmașilor lor, pentru a se putea bucura de viață veșnică într-un Eden pe pământ. Dumnezeu a transmis această misiune divină lui Adam și Evei: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerurilor, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:28, *Young*) Atunci era pace pe pământ. Nu exista răutate, iar creația animală inferioară era supusă în întregime unui stăpân, omul desăvârșit.

7. Luați bine aminte la acest fapt, și anume că Dumnezeu nu a intenționat ca pământul să fie un teatru al războaielor, un loc al calamităților, suferințelor și morții omului. Și nici nu a dorit

Dumnezeu ca suferința, de orice fel, să fie o condiție pentru ca omul să dobândească viață veșnică pe pământ. Ei beneficiau de legea divină și de avertismentul dat în caz de nesupunere. Ei aveau dreptul la viață desăvârșită pe pământ. Ei ar fi putut permanentiza acest drept la viață, prin păstrarea integrității și nevinovăției lor față de Creator, supunându-se cu dragoste legii Lui, trecând proba simplă de supunere pe care Dumnezeu le-a dat-o. Dumnezeu le-a dat adevărul, iar pe pământ nu exista nici o religie. Deci, nu existau ticăloși care să-i persecute pe Adam și pe Eva, ori să-i facă să sufere pe nedrept din pricina că respectau cu strictețe legea lui Dumnezeu și se închinau Lui, cel sfânt, cel adevărat, cel suprem și atotputernic.

8. Atunci, cu siguranță că suferințele rasei umane nu pot fi în nici un fel puse pe seama lui Iehova Dumnezeu. Rasa trebuie să dea vina pe primii ei părinți pentru că a fost azvârlită în păcat, ticăloșie, lipsă de desăvârșire și moarte, în mijlocul condițiilor rele de pe pământ. (Romani 5:12; 1 Corinteni 15:21, 22) Omul poate mulțumi religiei pentru aceasta, religie pe care Adam și Eva au adoptat-o în Eden, în loc să continue să se închine lui Iehova Dumnezeu. (Geneza 3:1-5; 2 Corinteni 11:3,13-15) Mai mult chiar, timp de aproape șase mii de ani, de la martiriul lui Abel încoace, Iehova Dumnezeu i-a ridicat pe martorii lui ca să depună mărturie împotriva religiei și a păcatelor ei, și pentru a îndrepta oamenii spre închinarea la Dumnezeu, în duh și în adevăr. Dacă omenirea ar fi luat seama la acești martori ai lui Iehova, și nu i-ar fi tratat cu dispreț, încercând să-i distrugă cu ajutorul religiei, pe ei și pe mesajul lor, atunci situația de pe pământ ar fi fost mult diferită de cea existentă azi. În locul asupririi totalitariste, un guvern stabilit și condus de Dumnezeu, Teocrația, cu alte cuvinte, ar fi fost forma de domnie acceptată de oameni pe întregul pământ. Binecuvântările ei s-ar fi revărsat asupra unor oameni eliberați de nevoi, de războaie, de dictatură și agresiune, eliberați de sub domnia demonilor și a confuziei religioase, eliberați chiar și de frica de moarte. (Matei 23:34-38; Psalmii 2:10-12; Ieremia 23:22). Dar nu aceasta este situația acum. De ce a permis atunci Dumnezeu lui Adam și Evei să înceapă o seminție decăzută în afara Edenului, iar apoi, a permis ca această seminție să continue să existe și să sufere mii de ani? Și nu numai aceasta, dar, de ce a permis Iehova Dumnezeu ca iubitorii de dreptate și adevăr, proprii Lui martori să sufere abuzuri ticăloase, persecuții și martiriu, în mod nedrept, din partea unei seminții decăzute, neascultătoare și înrobite de religie? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspunsul.

CHESTIUNEA

9. Diavolul, și nu Dumnezeu, a impus suferințe asupra umanității. Dumnezeu a permis suferințele credincioaselor Lui creaturi doar pentru a servi celor mai nobile scopuri. O chestiune de cea mai mare importanță s-a impus, chestiune care afectează bună-starea și binele întregului univers, și nu numai a omului. Rezolvarea ei necesită suferința creaturilor de pe pământ. Din veacurile trecute ale veșniciei și până la răzvrătirea omului în Eden, nu s-a pus niciodată problema supremației și dominației universale a Atotputernicului Dumnezeu. Omul nu a ridicat această problemă. Dar cine a făcut-o? A făcut-o stăpânul invizibil al omului, Lucifer, „heruvimul uns”. El se afla în Eden, așezat de Iehova Dumnezeu deasupra omului, spre binele omului, și pentru a menține în mod reprezentativ stăpânirea lui Iehova pe pământ. Era un aranjament Teocratic, care era bun. Lucifer, această puternică creatură spirituală, era invizibilă pentru ochii lui Adam și Eva. Nu există nici o mențiune că el s-ar fi materializat și s-ar fi întrupat în fața lor. În calitate de creație și fiu al lui Iehova, el era desăvârșit și minunat. Lui i-au fost adresate aceste cuvinte: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu; ... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse [ocrotirea intereselor lui Dumnezeu în legătură cu omul] te pusesem Eu acolo...Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. ...Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” (Ezechiel 28:13-17).Numele lui Lucifer înseamnă „strălucire”. Fiind plin de mândrie, el a fost condamnat să fie diavol. – 1 Timotei 3:6.

10. Lucifer cunoștea porunca lui Dumnezeu, dată lui Adam și nevastei lui: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17) În calitate de „heruvim” sau stăpân invizibil, numit de Iehova, Lucifer era obligat să impună acea lege. El urma să acționeze ca executant al lui Dumnezeu, în caz că omul ar fi încălcat acea lege prin nesupunere. Credința cerea din partea lui Lucifer să susțină măreția acelei legi și să acționeze ca în cazul unei legi supreme. A hotărât însă oare Lucifer, ca omenirea să se supună ei mai mult decât orice altă creatură? Nu. El a ales să disprețuiască legea lui Dumnezeu, și să o înlocuiască cu propria lui lege sau domnie. În Eden el a stat la conducerea rasei omenești. El a văzut acolo ocazia pentru sine, de a se ridica deasupra rasei ca Dumnezeu, și de a domni asupra ei, așa precum Iehova Dumnezeu domnește în univers. Obținerea controlului asupra pământului, însemna pentru Lucifer începutul unei mișcări de uzurpare a domniei universale din mâinile lui Iehova. Lucifer era convins că ar putea trezi egoismul și în alții, și astfel să-i câștige de partea lui, atât în ceruri, cât și pe pământ. Oricum, se gândea el, ce drept avea Iehova la domnia universală, mai ales dacă se ivea cineva mai puternic decât el? De ce să nu devină el însuși, Lucifer, stăpânul totalitar al pământului și al întregului univers. El a cedat acestei ambiții nefaste, și a luat-o pe calea unei dușmăanii distrugătoare împotriva tatălui și Dumnezeului său. Astfel, el a devenit „Satan”, ori adversarul lui Dumnezeu. (vezi Isaia 14:12-14). Omul a devenit prima victimă a agresiunii lui Lucifer. El a pus sub semnul întrebării supremația și domnia universală a lui Iehova. Aceasta era chestiunea care a luat naștere.

11. Cu ajutorul unui șarpe demonic, Lucifer, devenit acum Satan, a atacat întâi prestigiul legii lui Dumnezeu, și a pus sub semnul întrebării aplicarea ei asupra omenirii. El a susținut că legea nu era valabilă, că era prost făcută și discriminatoare. Însuși omul, judecând singur putea vedea că legea era greșită și oprimentă, lipsindu-l pe om de drepturile și libertățile sale. Cu ajutorul șarpelui, Satan a făcut-o pe Eva să creadă acest lucru. Astfel, el a calomniat numele lui Dumnezeu ca Judecător și Dătător de legi Suprem, și a prezentat cuvântul lui Dumnezeu ca fiind minciună și falsitate. El L-a provocat pe Dumnezeu în dreptul Lui de a domni asupra pământului cât și în restul universului. Cunoscându-și propria autoritate, cea de executant al lui Dumnezeu, Lucifer trădătorul, i-a spus Evei: „Cu siguranță nu vei muri.” Astfel „șarpele a ademenit-o pe Eva cu viclenia lui”, iar ea, în mod egoist, a încălcat legea supremă și desăvârșită a lui Dumnezeu. Confruntat cu această situație, Adam a refuzat să-l dovedească pe Satan drept un șarpe mincinos, ori să susțină domnia universală a lui Iehova, supremația Legii Sale, adevărul cuvântului Lui, onoarea și sfințenia numelui Lui ca Dumnezeu. În loc să se îndepărteze de nevasta lui, și posibil chiar să o piardă, prin executarea pedepsei legii lui Dumnezeu, Adam a ales în mod egoist să stea alături de ea, și să mențină pacea în familie, adoptând împreună cu Eva religia închinării la Diavol. Adam a păcătuțit.

12. Astfel, câștigându-l pe om de partea lui, în chestiunea domniei universale, renegatul de Lucifer și-a întocmit propria sa lege. El a refuzat să-și mai îndeplinească îndatoririle, ca supus al lui Iehova, pe care acum îl sfida. El a refuzat să pedepsească păcatul și nesupunerea față de Dumnezeu, și să-i execute pe cei ticăloși. Refuzul lui de a-i executa pe Adam și Eva în acea zi, a fost primul caz de ne-îndeplinire a slujbei sale. Lucifer a ales să nu acționeze ca executant al lui Dumnezeu, tocmai pentru a face mincinoasă legea lui Dumnezeu, care fixase drept pedeapsă moartea. Iehova Dumnezeu trebuia să-și impună propria Lui lege. El a îndreptat-o împotriva lui Adam și Eva, lipsindu-i întâi, în acea „zi”, de dreptul la viață, iar mai apoi, izgonindu-i din Eden ca să moară înainte ca o „zi” sau o perioadă de o mie de ani, să se încheie. (2 Petru 3 : 8). Deci, în loc de a servi ca executant din partea lui Dumnezeu, lucrarea lui Lucifer a devenit cea a unui ucigaș, din pricină că el a fost provocatorul păcatului ce a adus cu sine moartea omului. – Ioan 8:44; 1 Ioan 3:12,15.

13. Calea nefastă urmată de Lucifer, și reușita lui în legătură cu Adam și Eva, a pus la îndoială integritatea întregului univers viu inteligent al lui Iehova. Guvernarea lui stabilită pe pământul edenic fusese stricată și, ca urmare, numele și domnia Sa universală fuseseră puse în

discuție. De aceea, imediat atunci, în Eden, Iehova a făcut promisiunea că, va scoate din „femeia” Lui sau organizația universală a creaturilor credincioase, un Guvern, o „Sămânță”; iar acel Guvern îi va rămâne credincios lui Iehova Dumnezeu, chiar dacă va fi lăsat să sufere răniri în „călcâi” din partea lui Satan și a „seminței” sau organizației sale. Mai mult chiar, Guvernul „Seminței” lui Dumnezeu va pune în aplicare legea lui Dumnezeu împotriva păcătoșilor și răzvrătiților, inclusiv împotriva a însuși lui Satan Șarpele și a ticăloasei lui guvernări asupra pământului. – Geneza 3:15.

14. Din acest motiv constrângător, Iehova nu l-a nimicit pe dată pe Satan în Eden, și nici nu a nimicit nici guvernarea pe care Satan a instaurat-o peste omenire; și nici nu i-a nimicit imediat pe subiecții acelei guvernări, pe Adam și Eva, pentru a preveni ca ei să aibă urmași. Privilegiul de a-i executa pe Satan și pe guvernul său, precum și pe toți ticăloșii, justificând astfel numele lui Iehova, a fost dat de Iehova Dumnezeu „Seminței” sau Guvernului care urma să rezulte din „femeia” Lui. Dintr-un motiv asemănător, Iehova nu a împiedicat în întregime eforturile lui Satan de a-și extinde puterea în ceruri, ca astfel el să arate cât de departe ar putea înainta spre dominația universală. Cu această ocazie, mulți îngeri au fost supuși la încercări și s-au lăsat ademeniți, devenind demoni sub Satan. Dar „Seminței” Sale promise, Iehova i-a acordat onoarea și datoria de a-l opri pe Satan și pe ticăloasa lui organizație, prin distrugere la timpul socotit potrivit de către Dumnezeu. Totuși, întâi trebuie permisă încercarea puterii lui Satan de a-și atinge scopurile, tocmai pentru ca eșecul lui final să dovedească în fața întregii creații că el este un mincinos și un dumnezeu fals.

15. Satan, Șarpele, a fost izbit de forța proorocirii lui Dumnezeu. (Geneza 3:14, 15). El a văzut aceasta în izgonirea lui din ceruri pe pământ, unde a primit o poziție asemănătoare unui șarpe care se târăște pe burtă, și care apoi este omorât prin strivire. El și-a mai dat seama și că Dumnezeu îi acorda cale liberă de a răni „călcâiul” „Seminței”. Aprins de mânie și ură față de acel lucru promis, „Sămânța”, Satan s-a hotărât să înfăptuiască ce era mai rău împotriva ei, oricând ea ar apare. Ca urmare, Satan l-a provocat pe Dumnezeu să așeze pe pământ creaturile aparținând organizației Sale (sau „femeia”), și în mod deosebit acea „Sămânță”, pentru ca Satan să le pună la încercare tăria de a rezista la suferințe și de a rămâne credincioși integrității lor față de Dumnezeu. Satan s-a lăudat că prin ispitirea și rănirea lor sau cauzarea de suferințe chinuitoare pentru numele lui Dumnezeu, el ar putea să-i determine, ori să-i forțeze să iasă din organizația lui Dumnezeu, și să treacă de partea lui, spre ocara lui Dumnezeu. Satan a refuzat să pedepsească perechea ce păcătuisă împotriva lui Dumnezeu, dar în continuare urma să-i pedepsească pe cei ce refuzau să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Deci chestiunea care se pune, nu era mântuirea omenească, ci aceste lucruri de extremă importanță, privitoare la cer și la pământ. Mântuirea se află pe plan secundar.

16. Tocmai pentru ca această chestiune să poată fi complet tranșată printr-un test al puterii, care să se desfășoare pe o perioadă de timp limitată, dar suficient de lungă, Dumnezeu a permis adversarului ca să rămână, după care ar urma să vină sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, sfârșitul lumii sale. Apoi Dumnezeu va stabili, ca „Sămânța” Sa să fie organizația capitală deasupra întregului univers, inclusiv pământul, iar organizația lumească a lui Satan va fi strivită de moarte pe pământ. De aceea Domnul Dumnezeu a îngăduit rasei umane să se dezvolte din Adam și Eva, și să existe până acum, pentru ca Satan să o poată transforma în opoziție față de Domnul Dumnezeu și Guvernul Lui promis. În ciuda tuturor acestor lucruri, Atotputernicul Dumnezeu va dovedi lui Satan și adoratorilor lui acest lucru: Dumnezeu poate așeza creaturi credincioase pe pământ, și să îngăduie lui Satan ca să le provoace tot felul de suferințe pe nedrept, ajungându-se chiar până la moarte violentă, și totuși, aceste creaturi își vor păstra ferm integritatea lor față de adevăratul Dumnezeu și față de domnia Sa universală.

17. Puterea lui Satan, pe care Dumnezeu a îngăduit până acum să fie exercitată de către el, putere de a provoca astfel de suferințe, inclusiv moartea, nu este o putere avută în calitate de executant al lui Dumnezeu. Satan nu a primit nici o însărcinare de la, ori pentru Dumnezeu, dar

Dumnezeu îi acordă libertatea de a exercita o astfel de putere, inclusiv cea de moarte, pentru a-și dovedi lauda insolentă și provocarea față de Dumnezeu. Dacă Lucifer și-ar fi exercitat puterea de a da moartea asupra neascultătorilor Adam și Eva, atunci aceasta ar fi însemnat că el ar fi acționat ca executant al lui Dumnezeu pentru a aduce nimicirea veșnică, ori pieirea acelei perechi necredincioase. Dar totuși, puterea de a da moarte care i-a fost îngăduită lui Satan să o exercite în multe cazuri, împotriva slujitorilor și martorilor lui Dumnezeu, se extinde doar asupra uciderii trupului. Ea nu înseamnă nimicirea sufletului lor, a meritului și dreptului lor la viață în Lumea Nouă, guvernată de „Sămânța” lui Dumnezeu. În cazul lui Iov, Iehova Dumnezeu nu a îngăduit lui Satan să-și exercite puterea de moarte asupra lui Iov însuși, ci doar asupra celor șapte fii și trei fiice ale lui. Cazul lui Iov a fost un caz remarcabil, de încercare a integrității față de Prea Înaltul Dumnezeu. Satan și-a repetat insolenta lui provocare față de Dumnezeu, în ceea ce-l privește pe Iov, iar Dumnezeu l-a lăsat pe Satan să încerce să surpe integritatea lui Iov, cauzându-i acestuia suferințe și necazuri extreme. În acest caz de probă, Dumnezeu a triumfat. Satan a pierdut. Înfrângerea lui în acest caz, este o proorocie sigură a înfrângerii lui complete și finale, în această încheiere veche de veacuri asupra chestiunii domniei universale. – Iov cap.1, 2, 42.

SUFERIND PENTRU A FACE BINELE

18. Este limpede acum, de ce Atotputernicul Dumnezeu, în răbdarea lui nesfârșită, a lăsat rasa omenească păcătoasă, nedesăvârșită, să existe până acum și să sufere în păcat. Totuși, suferințele lor nu se petrec de dragul neprihănirii, pentru a justifica numele lui Dumnezeu, ci ele se datorează stăruinței lor în păcat, și alegerii de către ei, a lumii lui Satan și a religiei sale. Istoria, atât cea biblică, cât și cea profană, înregistrează că, bărbați și femei, devotați lui Dumnezeu, au suferit într-un fel deosebit de cel al rasei omenești în general, și anume, au suferit de dragul neprihănirii și dreptății. Pentru nici un alt motiv, decât faptul că ei nu au procedat ca toată lumea, ci s-au angajat în facerea de bine potrivit legii lui Iehova Dumnezeu, aceștia au suferit amarnice nedreptăți, ajungându-se chiar până la moarte. Ei chiar au preferat aceasta, decât să se lepede de Dumnezeu, și să devină o parte a acestei lumi, a religiei, politicii și comerțului ei. Abel, a cărui credință era plăcută lui Dumnezeu, a fost primul care a fost ucis de Cain, sămânța pământească a lui Satan. În acest an, 1943, martorii lui Iehova încă mai sunt uciși și supuși suferințelor ce vin din partea semintelor religiei, politicii și comerțului. De ce? Pentru că ei refuză să urmeze calea lui Adam și Eva și proclamă numele lui Iehova drept suprem, supunându-se mai degrabă poruncilor Lui, decât celor ale oamenilor care li se opun, și susțin Lumea Nouă a lui Dumnezeu.

19. Întrucât s-a ajuns la un punct culminant, se impune cu forță, mai mult ca oricând, următoarea întrebare: nu cumva este mai bine să iei calea lumii și să suferi alături de ea răul și sfidarea de Dumnezeu, decât să ieși din această lume, să-L susții pe Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui sub Isus Christos, și să suferi pe nedrept pentru că te închini și te supui lui Iehova și Împăratului Lui? Marea majoritate a omenirii, aflată sub dominația demonilor, cedează în fața puterii crescânde și a cerințelor conducătorilor totalitari, pentru a evita suferințe venite din partea lor, și strigă, Da! La această întrebare vitală, oare nu ponderea majorității ar trebui să hotărască corectitudinea răspunsului, și de aceea, oare nu toți oamenii ar trebui să se alinieze și să mășăluiască supuși spre totalitara „Nouă ordine mondială bazată pe principii morale” aflată sub dominația religiei? Mica minoritate a poporului credincios al lui Iehova, răspunde cu curaj, Nu!, iar devotamentul lor statornic față de El și lucrarea martorilor, în ciuda urii și persecuțiilor din partea tuturor neamurilor, dovedește sinceritatea răspunsului lor.

20. Dar, de ce ar avea glasul lor greutate, ori de ce ar fi el urmat de vreo persoană serioasă? Pentru că el este ecoul Cuvântului lui Dumnezeu, și găsește sprijin în infailibila autoritate a acestuia. Unul dintre martorii credincioși ai lui Iehova, apostolul Petru, scrie în mod special ca răspuns la această întrebare. El se declară pe sine a fi „un martor al patimilor lui Christos, și

părtaş al slavei care va fi descoperită.”(1 Petru 5:1). Scriind în mod special spre folosul rămășiței martorilor lui Iehova, la sfârșitul lumii lui Satan, situație în care ne aflăm acum, apostolul îi îndeamnă să nu se teamă de teroarea exercitată de dușman, și să continue să dea mărturie despre numele și împărăția lui Iehova, iar mai apoi, adaugă: „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul.”(1 Petru 3:17). De ce este mai bine? Deoarece suferința pentru facerea de bine, din voia lui Dumnezeu, este pentru justificarea numelui lui Iehova. Ea se întâmplă pentru a fi de partea Lui, în chestiunea domniei universale, și ea duce la binecuvântări de durată ale celui care astfel pătimește pentru a avea un cuget curat. Dar, cum se poate să fie voința lui Iehova, ca cei care-L slujesc făcând binele, și păstrează poruncile Lui, să sufere pe nedrept? Pentru că ei trebuie să-și dovedească integritatea, supuși fiind la încercări din partea violențelor lui Satan, și trebuie să-l dovedească pe acesta ca fiind un hulitor, și că Iehova Dumnezeu este adevărat. Dacă Dumnezeu i-ar apăra de suferințe, i-ar scuti de astfel de încercări, și deci, i-ar lipsi de posibilitatea de a avea un rol în justificarea numelui Lui.

21. Pătimirile prin voia lui Dumnezeu, atunci când sunt îndurate cu credință, până la moarte chiar, rezultă în cel mai mare bine, dacă, cel care pătimește își păstrează integritatea. În acest sens, apostolul citează dovada cea mai mare posibilă, zicând: „Christos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18). În vreme ce răsplata lui Iov, primită cu mult timp în urmă, fusese doar temporară, și făcea parte din drama profetică a lucrurilor ce urmau să se întâmple, Isus Christos a fost și este, Cel dintâi care a primit răsplata permanentă pentru patimile îndurate în facerea de bine pe pământ.

22. Isus era „sfânt, nevinovat, nepătat, aparte de cei păcătoși”. El nu a pățimit, și nici nu a murit pentru păcatele lui proprii. Multe manuscrise cu autoritate, din vechime, exprimă astfel 1 Petru 3:18, că : „El a MURIT pentru păcate odată”. De exemplu: „Pentru că Christos a murit odată pentru toate păcatele.” (*Rotherham; Douay; A.R.V.*; nota marginală) El a murit după ce a îndurat patimi amarnice, din pricina păcatelor comise împotriva Lui, și împotriva Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. Acestea au dus direct la pătimirile și moartea Lui. Încercarea a fost ca în timp ce îndura patimile, El să-și mențină integritatea fără pată față de Dumnezeu. El nu trebuia să păcătuiască, părăsindu-L pe Iehova Dumnezeu, din pricina amărăciunii patimilor îndurate, ori să cedeze fricii și egoismului, și să cadă în compromis cu persecutorii Lui, pentru a obține ușurare. El trebuia să îndure patimile fără să se plângă, dovedindu-se credincios lui Iehova Dumnezeu și împărăției, pe care El a venit în lume să o propovăduiască, chiar cu prețul martiriului.

23. Isus și-a dat seama că era voia lui Dumnezeu, ca El să îndure ocară și rușinea, și să sfârșească în mod rușinos fiind răstignit. Isus a mărturisit acest lucru. Dorind ca El să nu fie mijlocul prin care să se aducă ocară numelui lui Dumnezeu, El s-a rugat astfel în grădina Ghetsimani: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!” (Luca 22:41, 42). Din pricina chestiunii implicate, voia lui Dumnezeu a fost ca Isus să îndure pe nedrept din partea organizației lui Satan: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.” (Isaia 53:10). Prin îndurarea ocărilor și pătimirilor, fără a ceda în mod păcătos Diavolului și organizației sale, Isus a putut astfel împlini imaginea „șapului ispășitor”, sau a „șapului pentru Azazel”, și a putut juca rolul purtătorului de păcate, pentru a prelua păcatele celor ce se căiau, se transformau și se dedeau lui Dumnezeu. (Levitic 16:8,20-22, *nota marginală*; Isaia 53:4-9). Deci „Christos, de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru nelegiuți, ca să ne aducă pe noi [poporul de legământ al lui Dumnezeu] la Dumnezeu ; El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” – 1 Petru 3:18, *A. R. V.*

24. Pătimirile impuse de Satan și organizația sa lui Isus Christos, au fost mai aspre decât cele impuse asupra oricărei creaturi, aflate pe pământ înainte, ori după El. Satan a încins în cel mai înalt grad flăcările persecuțiilor pe care le-a concentrat asupra lui Isus Christos. De ce? Pentru că Acesta era „Sămânța” promisă. El era Fiul lui Dumnezeu, „începutul creației lui

Dumnezeu”. El fusese în ceruri o creatură spirituală puternică, slujind într-o funcție plină de răspundere înaintea lui Iehova Dumnezeu, în calitate de „Cuvântul lui Dumnezeu”, purtător oficial de cuvânt și executant al cuvântului lui Dumnezeu. (Apocalipsa 3:14; Coloseni 1:15; Ioan 1:1-3). Satan îl cunoscuse în ceruri, ca fiind de-a pururi credincios lui Dumnezeu, în condițiile propice de acolo; dar acum, spre a sluji la justificarea numelui lui Dumnezeu, „Cuvântul lui Dumnezeu” și-a lăsat deoparte slava cerească, și a venit pe pământ fiind „făcut trup de carne”. Atunci Satan și-a propus să pună la încercare dacă „Cuvântul lui Dumnezeu” va rămâne supus și credincios și în cele mai defavorabile condiții, pe care Satan și demonii lui le vor isca în această lume.

25. Prin botezul în apă, Isus a simbolizat hotărârea sa de a fi mort și îngropat potrivit voinței sale, și de a fi viu potrivit voci Tatălui Său, Dumnezeu. După botez el a fost împărțit cu duhul Tatălui Său, pentru a se putea întoarce la acea viață în duh pe care o părăsise la venirea Sa pe pământ. În același timp, El a fost uns cu duhul lui Dumnezeu pentru a fi Împărat al Guvernului Teocratic în Lumea Nouă cea dreaptă. Fără îndoială că Satan a auzit vocea lui Dumnezeu venind din ceruri și confirmându-L pe Isus cel botezat și împărțit cu duh, ca fiind Fiul Său prea-iubit. (Matei 3:13-17). Prin urmare, Satan și-a dat seama că pentru a înfrânge scopul lui Dumnezeu, el trebuia, dacă este posibil, să-L întoarcă mai ales pe Acesta de la integritatea sa, și să-I provoace nimicirea din partea lui Dumnezeu, spre ocara lui Dumnezeu. Satan însă a eșuat, atât în privința subtililor ispitiri ale lui Isus în pustietate, cât și prin anii de persecuții nelegiuite, ce au durat până ce carnea lui Isus a atârnat în ghearele morții, pe stâlpul Golgotei.

26. Cât privește supunerea și credința strictă a lui Isus față de Dumnezeu, în condiții de ocară și nenorociri, stă scris: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice.” (Evrei 5:8,9). Satan și-a exercitat puterea sa de moarte asupra Fiului lui Dumnezeu, doar ca un ultim efort pentru a-I înfrânge integritatea și de a-L face să încalce relația Sa de legământ cu Dumnezeu. Moartea credincioasă a lui Isus a fost răspunsul desăvârșit la provocarea lui Dumnezeu de către Satan, și totodată a însemnat victoria asupra lui Satan. Era o prevestire a victoriei finale asupra lui Satan, când Fiul lui Dumnezeu, a cărui moarte năprasnică a provocat-o Satan, va executa El însuși sentința de moarte a lui Dumnezeu asupra dușmanului Său. Ca atare, referitor la Fiul lui Dumnezeu care a fost „întrupat”, stă scris: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol.” (Evrei 2:14); sau „ca prin moarte să-l poată zădărnici pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol.” (A.R.V., margin) Dar moartea credincioasă a lui Isus a fost doar primul pas către strivirea definitivă a capului Șarpelui.

„PRIMA ÎNVIERE”

27. După ce Fiul și-a încheiat cu credință drumul Său pe pământ, Iehova a făcut cea mai mare demonstrație a adevărului că este mai bine să alegi să faci binele ca martor al lui Iehova, și să suferi pentru el, potrivit exemplului lui Isus, decât să te dai cu lumea și să faci compromisuri cu opoziția, fapte de rele, la adresa lui Dumnezeu și a împărăției Sale. Satan a putut să ucidă doar trupul lui Isus; dar Isus răstignit, chiar înainte de a muri, s-a rugat lui Dumnezeu, căruia i-a fost credincios: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul.” (Luca 23:46). Astfel, El și-a încredințat puterea vieții pe vecie Tatălui, pentru ca Tatăl ceresc să-L poată readuce la viață în a treia zi. După cum a spus El în prealabil: „Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. ... Am putere s-o dau, și am putere s-o iau, iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10:17,18, A.R.V.) Puterea de moarte a lui Satan nu a putut nimici acel drept la viață veșnică, drept pe care Isus l-a menținut păstrându-și integritatea nepătată. Atunci Dumnezeu L-a răsplătit în cel mai înalt grad pentru minunatul rol jucat de Isus în justificarea

numelui Tatălui Său, prin îndurarea morții. Nu numai că I-a redat viața, dar nu cea în carne, ci cea în spirit, cerească, nemuritoare, divină. Despre această primă minune de acest fel, stă scris referitor la Isus: „El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18, *Douay*). „Fiind într-adevăr omorât în trup, dar înviat în duh.” – *Rotherham*.

28. Aceea a fost prima înviere din morți la viață veșnică. În această privință este scris: „El este capul trupului, al bisericii. El este începutul, cel întâi născut din morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” (Coloseni 1:18). „Isus Christos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului.” (Apocalipsa 1:5). „Dumnezeu ...l-a înviat pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” (Faptele Apostolilor 13:33). Învierea lui Isus a fost „prima înviere”, „prima” în timp, dar și ca importanță. Isus este „capul trupului, biserica”. Toți membrii trupului Său, care își însușesc exemplul Lui, și se dovedesc credincioși în integritatea lor, îndurând chiar moartea, se vor împărtăși cu Isus de acea „primă înviere”. Prin aceasta ei sunt transformați din trup sau carne, în duh, adică sunt ridicați la viață în duh, în domeniile cerești alături de Isus. În ce privește acest „trup biserică”, „trupul lui Christos”, este scris: „Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Este un trup firesc, și este un trup duhovnicesc. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” (1 Corinteni 15:44, 49, 50). Astfel pentru Isus și membrii credincioși ai „trupului” Său, suferințele îndurate pentru justificarea lui Iehova, preced împărtășirea din „prima înviere”. – Apocalipsa 20:4, 6.

29. Anterior morții și învierii lui Isus, toți martorii credincioși ai lui Dumnezeu, de la Ioan Botezătorul, și mergând în urmă până la Abel, toți au pățit pentru a-și păstra integritatea față de Iehova Dumnezeu. Referitor la înviere sau la redarea vieții, cu care Iehova îi va răsplăti în curând, se afirmă la Evrei 11:35: „Unii, ca să primească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea [făcând un compromis cu dușmanul], și au fost chinuiți.” Această trezire a lor la o „mai bună înviere”, pentru a fi făcuți „domni peste întreg pământul”, sub Împărăția cerească, se va petrece în viitorul apropiat. Ionadabii cei credincioși sau „celelalte oi ale Domnului”, care-și dovedesc acum integritatea până la moarte, înainte de Armagedon, pot de asemenea să spere la o înviere timpurie la viață pe pământ sub acești „domni”. (Psalmii 45:14-16) Toate acestea sunt o dovadă suplimentară, că fiind voia lui Dumnezeu justificarea numelui Său, este mai bine să pătimești ca slujitor și martor al lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce arată Iehova păcătoșilor care se căiesc, și ce îi invită să afle despre El? b) Ce anticipează această bunățate, și ce trebuie să facă cei care doresc să aibă încă multe zile parte de ea ?
2. De ce, bunățatea lui Dumnezeu nu este contrazisă de faptul că El permite răul și ticăloșia, și cum se prezintă religia în această privință?
3. Care sunt dovezile Scripturii, care vin în sprijinul afirmației că Dumnezeu, pe bună dreptate, putea să fie mai aspru față de omenire, înainte de 1943?
4. Cum s-a întâmplat că unii oameni au putut supraviețui potopului, și de ce?
5. a) Cum se întâmplă că există o rasă omenească astăzi pe pământ, și cum se revelează bunățatea lui Dumnezeu în această privință? b) Ce mesaj a fost transmis lui Noe și casei sale, mesaj care dă socoteală pentru existența rasei azi?
6. Ce fel de început a hotărât inițial Dumnezeu, pentru rasa omenească, și cum se poate demonstra aceasta?

7. Cum ne arată condițiile din Eden, că scopul lui Dumnezeu nu a fost ca pământul să devină un loc al pătimirilor pentru om?
8. Cărui fapt, și cui, i se datorează, atunci, suferințele seminției omenești; care ar fi condiția celor de pe pământ astăzi dacă ar lua seama la martorii lui Iehova?
9. Cine, și cu ce scop a impus suferințe asupra omenirii? Care era situația în Eden la acea dată?
10. Ce era obligat Lucifer să facă datorită poziției sale, și pe ce cale de atac a pornit el?
11. Cum a ponegrit Satan în fața Evei, legea lui Dumnezeu, numele și poziția lui Dumnezeu? Care au fost rezultatele?
12. Cum și-a făcut renegatul de Lucifer singur legea lui, și cum trebuia Dumnezeu să acționeze apoi față de Adam și Eva?
13. Ce s-a pus la îndoială, și ce chestiune s-a ridicat odată cu succesul lui Satan în privința lui Adam și Eva? Ce promisiune a făcut atunci Iehova referitor la acea chestiune?
14. Din acel motiv, ce S-a abținut Iehova să facă, și ce misiune i-a încredințat Seminței promise?
15. Ce a văzut Satan, referitor la sine, în promisiunea lui Dumnezeu? Ce provocare i-a făcut el lui Dumnezeu, stârnind astfel o problemă?
16. Ce a permis Iehova să se întâmple, și deci, ce a vrut să arate, tocmai pentru a putea tranșa chestiunea?
17. a) În ce calitate ar fi executat Lucifer sentința de moarte, dacă el ar fi fost credincios? Cum folosește el acum această putere? b) Cum a ajuns Satan să-și exercite puterea asupra lui Iov, și care a fost rezultatul acelei încercări?
18. Pătimirile rasei omenești au loc de dragul neprihănirii, ori pentru alte cauze? Cum și de ce au pățimit anumiți bărbați și femei pentru o cauză diferită decât cea a restului oamenilor?
19. Ce probleme se ridică cu privire la oportunitatea pătimirilor? Cum răspund la ele majoritatea oamenilor, și cum procedează martorii lui Iehova ?
20. a) De ce ar trebui să aibă prestanță vocea martorilor lui Iehova, și de ce ar trebui ea urmată? b) De ce este mai bine să pătimești pentru a face binele, și de ce este aceasta voia lui Dumnezeu?
21. Care sunt urmările pentru cel care, cu credință îndură pătimirile? Care este cea mai mare dovadă în acest sens?
22. În ce sens, pentru a dovedi ce, a „murit Christos odată pentru toate păcatele”?
23. Ce a mărturisit Isus, în grădina Ghetsimani, că era voia lui Dumnezeu referitoare la El? Ce imagine a împlinit Isus, supunându-se acestei voințe?
24. Din ce motive a impus Satan pătimiri lui Isus Christos, mai aspre decât asupra oricărei creaturi aflate, înainte și ulterior, pe pământ ?
25. Ce a făcut Dumnezeu imediat după botezarea cu apă a lui Isus? Ce a început apoi să facă Satan, pentru a împiedica scopul lui Dumnezeu în privința lui Isus?
26. Ce putere a folosit Satan, în cele din urmă, asupra lui Isus? De ce moartea credincioasă a lui Isus a constituit un pas important în înfrângerea lui Satan, Diavolul?
27. a) Cât de departe a ajuns puterea de moarte a lui Satan, cu privire la Isus? Ce a încredințat Isus, răstignit fiind pe cruce, Tatălui Său? b) Cum a demonstrat Dumnezeu că este mai bine să alegi să pătimești în calitate de martor al Lui, decât să te dai de partea lumii?
28. Cum a fost acea primă înviere la viață? Cine sunt cei care împărtășesc acel fel de înviere, și cum?
29. a) Ce fel de înviere vor avea credincioșii martori care-L preced pe Isus? Ce speranță de înviere există pentru „celelalte oi” ale Domnului, credincioase până la moarte? b) Ce dovadă suplimentară, cu privire la adevărul pătimirii, aduce această răsplată?

PROPOVĂDUIND DUHURILOR AFLATE ÎN ÎNCHISOARE

1. În timp ce se afla pe pământ, judecat fiind în tribunal, în fața lui Pilat din Pont, în chiar ziua morții Sale, Isus a continuat „să propovăduiască cu credință evanghelia împărăției.” (Matei Ioan 18:36, 37; Luca 23:38,42,43). În timp ce El zăcea mort, propovăduirea Împărăției amuțise. Apoi, Iehova, prin uimitoarea Sa putere, L-a ridicat pe Fiul Său biruitor, la viață în duh, iar Isus cel înviat a reînceput să vorbească despre Împărăție. Pentru a putea astfel să le vorbească credincioșilor Lui ucenici, El s-a materializat, luând trup omenesc din carne și oase, pentru a putea fi văzut de ei: „Li s-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-se deseori, timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu.” (Faptele apostolilor 1:3, *Rotherham*). În plus, apostolul Petru, după ce afirmă că Isus „a înviat în duh”, adaugă: „În care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare.” (1 Petru 3:19). Întrucât Isus, după învierea sa, era din nou duh, El a putut, în răstimpul celor patruzeci de zile înainte de a urca la dreapta lui Dumnezeu, să meargă și să propovăduiască altor creaturi- duh, acelor „duhuri din închisoare”.

2. *Propovăduire* înseamnă a proclama cu voce tare, precum un vestitor, a declara, ori a face cunoscut în mod public. Se pare că nu are sensul așa-numitei „propovăduiri prin exemplu”; apostolul Petru nu folosește această expresie atunci când el le povățuiește pe neveste, că prin purtarea lor credincioasă îi pot câștiga de partea lor pe soții lor, necredincioși, fără a folosi cuvinte. (1 Petru 3:1-6). În toate cele șaiszeci și una de ocazii când a fost folosit în Scriptura Grecească, cuvântul „a propovădui” (*keryssein*, în greacă), are sensul de a anunța și a proclama pretutindeni prin cuvântul rostit ori declarat; ca, de exemplu, la Marcu 13:10: „Mai întâi trebuie ca evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor.” (De asemenea, Matei 24:14). La fel și în Apocalipsa 5:2: „Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare.” Îndeplinind ungera, ori misiunea Sa, Isus, atunci când era în trup pe pământ, propovăduia prin cuvântul rostit, „să propovăduiesc robilor de război slobozenia, să dau drumul celor apăsați.” (Isaia 61:1; Luca 4:18) După moartea , și apoi după învierea la viață în duh, a fost posibil ca El să propovăduiască un astfel de mesaj celor din tărâmul duhurilor, care tânjeau după mântuire. Cine sunt, așadar, aceste „duhuri în închisoare”?

3. Traducerea Catolică, *Versiunea Douay* are o notă de subsol în ce privește „duhurile din închisoare”, după cum urmează: „, Aici avem dovada existenței unui al treilea loc, ori a unei stări de mijloc a sufletelor; căci acele duhuri în închisoare, la care s-a dus Christos să propovăduiască, după învierea Sa, nu se aflau în ceruri, și nici în iadul osândiților, căci cerurile nu sunt închisoare, și nici Christos nu s-a dus să le propovăduiască osândiților.” La acest comentariu catolic trebuie să remarcăm că Isus Cel înviat nu s-a dus nici în „Purgatoriu”, pentru că nu există un astfel de loc pentru oameni după moarte. Toți cei care „au făcut răul” și au murit se află „în morminte” și sunt morți; ei trebuie să aștepte învierea morților în împărăția lui Dumnezeu, care împărăție va începe cu venirea Domnului. (Ioan 5:28,29). De la moartea Sa prin răstignirea pe cruce, și până la învierea Sa în a treia zi, Christos însuși a fost mort, și nu viu, pe undeva. În acel răstimp El era lipsit de viață, inconștient, inactiv, în „locuința morților”, sau „Hades”, ce semnifică starea de moarte, simbolizată de mormânt. Totuși, „sufletul” sau viața Lui, nu a fost lăsat pradă locuinței morților, Hadesului, stării de moarte; „porțile locuinței morților” nu au putut să-L rețină în moarte. Prin învierea Sa, în a treia zi, la viață în duh, „sufletul Lui nu a fost lăsat în locuința morților”, spune Petru. (Faptele Apostolilor 2:31; Psalmii 16:10; Matei 16:18). Deci, în timp ce se afla în „locuința morților”, Isus Christos nu a putut propovădui nimănui. De asemenea, expresia „duhuri în închisoare” nu face referire la oameni, ori la cei ce au fost odată oameni pe pământ.

4. Apostolul Petru identifică aceste „duhuri”, adăugând referitor la ele: „Care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă, un mic număr de suflete, și anume, opt.” (1 Petru 3:20). În ce chip au fost răzvrătite acele duhuri, în zilele lui Noe, și ce legătură aveau ele cu condițiile de atunci? Cartea sfântă ne aduce la cunoștință, în Geneza 6:1, 2: „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” În celebrul Manuscris Alexandrin al Bibliei, din secolul al cincilea, se află traducerea greacă, *Versiunea Septuaginta*, a Scripturilor Ebraice, iar la Geneza 6:2 se spune „îngerii lui Dumnezeu”, în loc de „fii lui Dumnezeu”. Aceasta este o indicație cu privire la felul în care expresia era înțeleasă de creștini și de către evrei. La întemeierea pământului, „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie.” (Iov 38:4-7). Acei „fii ai lui Dumnezeu” de duh, erau interesați de pământ.

5. În timpul celor șase sute de ani de viață ai lui Noe, până la potop, oamenii se înmulțiseră pe pământ, dar nu era o împlinire a misiunii divine, din pricină că înmulțirea se petrecuse în prihană. Mulți dintre „fiii lui Dumnezeu” au căutat să intervină în situația de pe pământ. Fiind încă „fiii lui Dumnezeu”, la mai mult de o mie de ani de la răzvrătirea lui Lucifer și a acoliților lui pământeni din Eden, aceste duhuri îngerești nu puteau fi demonii lui Satan, care au renunțat la organizația universală a lui Dumnezeu, și s-au alăturat lui Satan în stratagema sa de dobândire a domniei universale. Acești „fii ai lui Dumnezeu” în duh, se aflau încă în relații armonioase cu Iehova Dumnezeu, Tatăl lor. Ei erau bine-intenționați față de rasa omenească. Totuși, pentru ca să-și ia de neveste frumoasele fiice ale oamenilor și să trăiască cu ele, însemna că ei trebuiau să-și părăsească pozițiile primite în tărâmul ceresc invizibil, și să ia trup de carne, precum oamenii, iar acest lucru era un prim pas al nesupunerii față de Dumnezeu. Deși „fiii lui Dumnezeu” erau neprihăniți, acest lucru nu servea la împlinirea mandatului divin al neprihănirii. La origine, mandatul divin urma să fie împlinit sub supravegherea nevăzută a lui Lucifer, și deci este de înțeles că stricatul de Lucifer, Satan, a avut ceva legătură cu acest pas de nesupunere al „fiilor lui Dumnezeu”.

6. Mariajul dintre „duhurile” materializate și fiicele oamenilor a dat naștere la urmași hibridi; „Și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu renume.” (Geneza 6:4). Tot atunci „se aflau pe pământ uriași în vremurile acelea.” Aceștia erau „Nefilimi”, demoni ai organizației lui Satan, care, de asemenea, s-au materializat și și-au folosit puterile și tăria lor superioară pentru a-i doborî pe oameni, și pentru a-i constrânge să facă lucruri necurate împotriva lui Iehova Dumnezeu. Prin aceasta ei au îndepărtat omenirea de Dumnezeu, tocmai pentru a aduce ocară lui Dumnezeu, și a-i nimici pe oameni. (Geneza 6:4, *A.R.V.*). Nici chiar acei „viteji”, urmașii „fiilor lui Dumnezeu”, nu au putut rezista acelor Nefilimi, și să stea de partea neprihănirii, ci, ei s-au întors spre rău, stricându-se și silnicie. „Fiii lui Dumnezeu” nu au putut în nici un chip să-i înfrâneze. În vreme ce se petreceau aceste lucruri, „Noe umbla cu Dumnezeu”, iar în ultima sută de ani dinaintea potopului, el și-a crescut cei trei fii, „cu supunere și teamă față de Domnul”. Ca urmare, Domnul l-a făcut pe Noe martor al Lui, l-a prevenit cu privire la potop, și l-a pus împreună cu fiii lui să construiască corabia supraviețuirii.

7. Noe a mărturisit cu credință, și a fost un „propovăduitor al neprihănirii”, dar nu avem nici o mărturie că acei „fii ai lui Dumnezeu” să-l fi urmat și să-l fi ajutat la propovăduirea sfârșitului acelei „lumi a nelegiurii”, „lumea de atunci”. (2 Petru 2 : 5; 3 : 5, 6) Ei și-au continuat traiul și viața lor de familie împreună cu nevestele și urmașii lor. Ei au crezut, probabil, că pe calea aleasă de ei vor putea sta în calea nelegiurii și silniciei făcute de rasă, iar în cele din urmă să-L facă pe Dumnezeu să regreta, și să cruțe rasa omenească și pe urmașii lor de la nimicire. Ei s-au înșelat, iar nesupunerea lor i-a lipsit de marele privilegiu de a împărtăși cu Noe răspândirea mesajului lui Iehova. De fapt, ei chiar lucrau împotriva lui Noe și a rezultatelor propovăduirii lui. Ei constituie un exemplu despre felul cum bazarea pe propria rațiune, și ne-urmarea poruncilor și

legilor lui Dumnezeu pentru împlinirea scopurilor Lui, duc la nesupunere, eșec și la căderea în robia Diavolului.

8. Corabia fusese terminată, iar Noe împreună cu șapte membri ai casei sale erau adunați în ea, împreună cu vietățile. Atunci, îndelungata răbdare a lui Iehova, ce a așteptat „în timp ce se pregătea corabia”, a luat sfârșit. Potopul a năvălit. „Fiii lui Dumnezeu”, cei materializați, precum și demonii Nefilimi, aflându-se în trup, și în afara corabiei, au fost nevoiți să se dematerializeze și să se reîntoarcă în duh. Li s-a permis acelor „fii ai lui Dumnezeu” să se întoarcă acum la curțile cerești ale lui Dumnezeu, în tovărășia îngerilor supuși și sfinți? Nu avem nici o mărturie că ei ar fi fost condamnați la moarte pentru calea lor răătăcită, dar ei au fost pedepsiți cu închisoarea. De către cine? De către acel născocitor al închisorilor, temnițelor și camerelor de tortură, și al lagărelor de concentrare, și anume, Satan, „prințul demonilor”. Tot astfel, cu multe veacuri după aceea, Iehova a îngăduit ca poporul Lui de legământ, al Israelului, să devină, în multe ocazii robii sau prizonierii demonizaților lor dușmani, din pricina repetatelor lor nesupuneri față de Dumnezeu. – Judecători 10:7; 1 Samuel 12:9.

9. Pe când se afla pe pământ, Isus nu a propovăduit demonilor, ci, în numeroase ocazii, i-a izgonit din oamenii care erau stăpâniți de demoni, și deci El nu le-ar fi propovăduit nici după învierea Sa din morți. Soarta lor fusese deja hotărâtă. Pe de altă parte însă, faptul că după învierea Lui, Isus, potrivit voinței lui Dumnezeu, „a propovăduit duhurilor aflate în închisoare”, slujește ca simbol al speranței pentru astfel de duhuri. Propovăduirea lui Isus nu era lipsită de scop, făcută doar de dragul vorbăriei, pentru a demonstra cunoștințele, învățătura sau oratoria, ori pentru a aduce reproșuri nefericiților. Toată propovăduirea Lui, în timp ce se afla în trup pe pământ, era pentru a aduce mărturie despre numele și venirea împărăției Tatălui Său, și de a-i aduce pe oameni la căință. (Matei 4:17) Ce a propovăduit Isus când se afla în duh, „duhurilor din închisoare”, nu avem mărturii, dar trebuie să fi fost pe extrem de importanta temă a Împărăției, care justifică numele lui Iehova.

10. Acum, cu nouăsprezece veacuri mai târziu, Împărăția a sosit. Scripturile însemnează anul 1914 d.Chr. drept timpul când s-a sfârșit domnia ne-întreruptă a lui Satan, iar Domnul Dumnezeu și-a folosit marea Lui putere și l-a întronat pe credinciosul Lui Fiu pentru a domni în mijlocul dușmanilor Săi. Lumea Nouă este aproape. „Și când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1:6, *A.R.V.*). Demonii refuză să se închine Împăratului întronat de Dumnezeu, și continuă să-l considere pe Satan drept domnul lor. (Apocalipsa 12:7-9). Dar ce se întâmplă acum cu „duhurile din închisoare”? Îi vor înfrunta ei pe demoni și vor lua poziție de partea lui Iehova și a Împăratului Său, închinându-se Lui, indiferent de pătimirile pe care le-ar avea de suferit? Oare vor face ei asta, amintindu-și de cele propovăduite lor de către Isus Cel înviat? Apostolul Pavel a scris pentru trupul lui Christos: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?...Nu știți că noi vom judeca îngerii?”(1 Corinteni 6:2, 3). Este vremea judecății pentru „duhurile aflate în închisoare”. A continua cu nesupunerea înseamnă nimicire. Celor ce se căiesc, marele Slujitor Ales al lui Iehova, le deschide porțile închisorilor și îi scoate la lumină și viață. – Isaia 42:1, 7.

BOTEZ ÎN MAI MARELE NOE

11. Acele „duhuri în închisoare” fuseseră martori oculari la demonstrația puterii nesfârșite a lui Iehova, de a nimici o lume nelegiuită și de a răsplăti cu salvarea de la nimicire pe cei supuși, care pătimesc pentru facerea de bine. Intrând în corabie, umil și credincios, Noe și casa lui, „opt suflete, au fost mântuiți prin apă”. (1 Petru 3:20,*A.R.V.*) Acel potop este un fel profetic al sfârșitului „lumii rele de acum”. De aceea Noe este o figură profetică a lui Isus Christos. (Matei 24:37-39; Luca 17:26,27) Intrând alături de Noe în corabie, fiii lui și nevestele lor, au fost botezați întru Noe, alături de care s-au angajat în propovăduirea cu credință a sfârșitului lumii vechi.(Spre comparație 1 Corinteni 10:1,2). Noe, sub Iehova, se afla la cârma corabiei, și de

aceea, corabia cea mare ilustrează organizația lui Iehova aflată sub Isus Christos. Aflați în corabie, sub Noe, și sub paza lui Dumnezeu, cei ai casei lui Noe au fost mântuiți prin apă, la viață în lumea care urma. Batjocoritorii nelegiuți, care se aflau afară, au fost botezați cu nimicirea. „Lumea de atunci a pierit, înecată în apă.” – 2 Petru 3:6.

12. Pentru a scăpa de marele potop al nimicirii, din bătălia Armaghedonului, acum este nevoie să fii botezat în Mai Marele Noe, Isus Christos. Prin rămășița membrilor trupului Său, care încă se află pe pământ, acest mai mare „Propovăduitor al Neprihănirii” atrage atenția asupra semnelor, sau dovezilor despre „sfârșitul lumii”. El dă un avertisment conducătorilor și popoarelor despre grabnica apropiere a „zilei răzbunării Dumnezeului nostru”. Oamenii de bună voință trebuie să se îndrepte spre Mai Marele Noe. Ei trebuie să se așeze sub paza și conducerea Lui, și trebuie să respecte poruncile, pe care El le trimite prin organizația Teocratică, corabia anti-tipică. Grăbiți-vă din toate puterile, îi îndeamnă Mai Marele Noe, pe cei ce văd semnele sfârșitului, și, „ruțați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”, când scăparea de nenorociri ar fi imposibilă. – Matei 24:20,21.

13. Aceasta nu vrea să însemne că nu există botezul în apă pentru cei care cred. Este scos în evidență faptul, că apele nimicitorului potop din zilele lui Noe, nu erau genul de apă în care să fie scufundat, ori udat credinciosul creștin. Înaintea lui Isus, Dumnezeu l-a trimis pe Ioan Botezătorul ca să boteze cu apă; dar botezul lui s-a limitat doar la un singur neam, iudeii. După aceea, Isus Christos și-a trimis ucenicii în lume, cu porunca: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” – Matei 28:19, 20.

14. Doar apa, în sine, nu are puterea de a spăla păcatele, și nu are nici o altă putere miraculoasă. Botezul în apă este mai degrabă un simbol, nu a ceva ce va urma, ci al lucrului care s-a petrecut deja în inima celui botezat. El simbolizează faptul că cel care se botează crede în Iehova ca Dumnezeu și Făuritor al mântuirii, și îl primește pe Fiul Său, Isus Christos ca pe darul lui Dumnezeu; mai înseamnă că el își dovedește credința consacrându-se și dedicându-se în întregime și cu totul lui Iehova Dumnezeu, pentru totdeauna, pentru a-I împlini voia. Voia lui Dumnezeu este ca, toți cei consacrați să-L urmeze pe Fiul Lui, Isus Christos, păzind poruncile lui Dumnezeu întocmai cum El a făcut, și păstrându-și ferm integritatea, prin respectarea obligațiilor legământului, simbolizat de botezul cu apă.

15. Este limpede, atunci, că prin botezul cu apă, o creatură nu se alătură nici unei organizații pământene, ori omenești. Ea nu se alătură Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere (care este o corporație legală), și nici nu se alătură martorilor lui Iehova (care nu sunt încorporați și nu au rolul de membri). Creatura, pur și simplu, dă un semn exterior, potrivit poruncilor lui Dumnezeu prin Isus Christos, și în fața martorilor, un semn despre ceea ce a avut loc în inima sa, și anume, consacrarea necondiționată și fără rezerve lui Dumnezeu prin Fiul Lui.

16. De acum înainte, pentru tot restul vieții sale, cel devotat se leagă să îplinească legământul de a sta de partea Domnului, pentru a-L mulțumi, și a-L sluji pentru totdeauna. Un astfel de om trebuie să aibă „inima neprihănită” și o conduită nepătată. El nu se mai poate lua după felul de a fi al lumii, și să se scufunde în imoralitățile ei, în căutarea de plăceri și îngăduința față de sine, manifestând indiferență față de împărăția lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna pierdere de vreme, folosirea greșită a capacităților sale de a-L sluji pe Dumnezeu, consumându-și în mod netrebnic energia pentru sine și alții, și ajungând în robia de neînfrânt a păcatului și în puterea demonilor. Acest lucru ar contraveni actului solemn al consacrării sale, și ar duce la neputința de a împlini voia lui Dumnezeu, prin necredința manifestată față de El. O astfel de cale aduce o mare ocară numelui lui Dumnezeu, sprijină provocarea Diavolului, și sfârșește prin nimicirea veșnică a celui ce a încălcat legământul, cel mai târziu la Armaghedon. Pentru onoarea numelui lui Dumnezeu, și pentru binele vostru veșnic, feriți-vă chiar și de începutul unui astfel de drum, și cu adâncă devoțiune în inimi, rămâneți credincioși lui Dumnezeu și Domniei Sale drepte.

17. Sfârșitul definitiv al organizației lumești a lui Satan este acum foarte aproape. „Această evanghelie a împărăției” a fost, în toți acești ani începând cu 1914, propovăduită de martorii lui Iehova. (Matei 24:14). Deci, următoarele cuvinte se aplică acum, cu o forță deosebită: „În care în corabie au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt; icoana aceasta închipuitoare [(sau nota marginală) care este ANTITIPUL] vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia [cercetarea; apelul] unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la ceruri, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.” – 1 Petru 3:20-22, A.R.V.

18. Armaghedonul, „bătălia acelei mari zile a Atotputernicului Dumnezeu”, marchează sfârșitul acestei lumi. Într-acolo îi îndreaptă prin presiuni totalitare demonii, pe împărații întregului pământ și pe supușii lor. (Apocalipsa 16:14-16) Toate neamurile care mășcăluiesc pe calea totalitarismului, se îndreaptă spre nimicire odată cu lumea. Pot, cei care iubesc neprihănirea și care doresc să aibă parte de viață în lumea nouă neprihănită a lui Dumnezeu, să scape și să supraviețuiască în „lumea ce va veni” după Armaghedon? Da; dar, nu luând calea celei mai slabe rezistențe și mergând alături de neamuri, doar pentru a scăpa de pătimirile pentru facerea de bine în slujirea dreaptă a lui Dumnezeu. Mântuirea nu stă în „îndepărtarea întinării trupești” pentru a părea respectabil în ochii lumii, și a te baza pe judecata personală, așa-numita „dezvoltare a caracterului”, și pe religie. „Creștinătatea” le are pe toate acestea; și totuși ea va fi nimicită. Omul trebuie să caute spre Iehova și „să se roage la Dumnezeu pentru un cuget curat” (*Rotherham*); „căutarea unui cuget curat față de Dumnezeu.” – *Diaglott*.

19. Omul trebuie să afle care este voia lui Dumnezeu, și să o împlinească acum, înainte de bătălia Armaghedonului; el trebuie să aibă în sine conștiința și asigurarea că face ceea ce este bine, conform Cuvântului lui Dumnezeu. El trebuie să răspundă cu conștiinciozitate la solicitările lui Dumnezeu. Împlinind în mod conștiincios voia lui Dumnezeu, el va ajunge să pătimească în această lume demonizată; dar „este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept”. (1 Petru 2:19)„, Amintiți-vă de pătimirile lui Isus și de răsplata lui, „prima înviere”; acesta este cel mai puternic argument că este mai bine să pătimești acum, și să-ți menții integritatea pentru onoarea numelui lui Dumnezeu. A încerca să eviți pătimirile de dragul neprihănirii, înseamnă că vei suferi de pe urma nenorocirilor pe care Satan le aduce asupra neamurilor, iar în final să înduri nimicirea odată cu ele la Armaghedon.

20. Calea mai înțeleaptă și mai bună este de a dobândi acel cuget curat, îndeplinind voia lui Dumnezeu, fără nici o întârziere. Această mare corabie anti-tipică, simbolizată de cea pe care Dumnezeu l-a determinat pe Noe să o construiască, ne indică voia lui Dumnezeu. Îndreptați-vă spre ea! Ea este organizația Teocratică a lui Iehova sub Isus Christos, care acum domnește la dreapta lui Dumnezeu; „îngerii, stăpânirile și puterile fiindu-i supuse”. Întocmai ca și îngerii, supuneți-vă Împăratului lui Dumnezeu, al Lumii Noi. Părăsiți „Babilonul” acestei lumi, religia și dominația ei totalitară. Luați poziție de partea Conducătorului Neprihănit al pământului. Botezați-vă în el, așezați-vă sub corabia anti-tipică, organizația asupra căreia Dumnezeu L-a făcut Căpetenie pe Mai Marele Noe. Apoi, urmați-L, și nu lăsați ca amenințările și suferințele de dragul neprihănirii să vă deterneze. Păstrați-vă integritatea față de Dumnezeu. Evitați calea nesupunerii, calea acelor „fii ai lui Dumnezeu”, acum „duhuri în închisoare”. Nu vă temeți de demoni și de agenții lor lumești, ci „temeți-vă de Dumnezeu, cinstiți Împăratul”. (1 Petru 2:17). O astfel de cale „ne mântuiește acum pe noi, ... prin învierea lui Isus Christos”. Cel înviat „este înviat pentru totdeauna” ca Mai Marele Noe, iar marea Corabie de sub El este singura organizație care va asigura supraviețuirea, în toiul sfârșitului definitiv al vechii lumi la Armaghedon, și vă va purta în siguranță spre acea slăvită Lume Nouă și minunatele ei privilegii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. a) Ce a continuat să facă Isus, până la moarte, și cum a fost posibil ca El să reia acest lucru? b) Cui le-a propovăduit El atunci, după cum ne relatează apostolul Petru?
2. Care este semnificația la origine a cuvântului „propovăduire”, și cum arată Scripturile sensul acestui cuvânt?
3. Cum interpretează nota de subsol a Bibliei Catolice expresia „duhuri în închisoare”; cum se compară aceasta cu cel din Scripturi referitoare la starea morților, inclusiv a lui Isus?
4. Cum identifică apostolul Petru acele „duhuri în închisoare”, și ce lumină aduce cartea Genezei asupra acestei chestiuni?
5. Ce înțelegeau să facă acei „fii ai lui Dumnezeu” în zilele lui Noe, și ce legătură avea aceasta cu misiunea divină a lui Adam în Eden?
6. a) Cine erau „uriașii” din acele zile, și care a fost purtarea „fiilor lui Dumnezeu” și a urmașilor lor față de acești uriași? b) Cum, și de ce l-a făcut Dumnezeu pe Noe, martorul Lui?
7. Ce conduită au adoptat „fiii lui Dumnezeu” în ce privește participarea la mărturie alături de Noe, și de ce?
8. Ce au făcut „fiii lui Dumnezeu” și Nefilimii atunci când a început potopul, și cum l-a pedepsit Iehova pe acei „fii ai lui Dumnezeu”?
9. De ce a propovăduit Isus acelor duhuri aflate în închisoare, și nu demonilor, și care trebuie să fi fost tema propovăduirii Sale?
10. Având în vedere această propovăduire, cum vor fi judecate acele duhuri în închisoare, prin prisma evenimentelor din 1914 d.Chr.?
11. Ce li s-a întâmplat celor din casa lui Noe, care au intrat în corabie, și ce s-a întâmplat cu cei care, dimpotrivă, au rămas afară?
12. Într-o manieră asemănătoare, ce trebuie să facă cei ce vor să scape de potopul de la Armagedon, și de ce trebuie să facă acel lucru cât mai repede?
13. Ce ne arată aceasta, referitor la botezul cu apă, așa cum a fost practicat de Ioan Botezătorul și poruncit de Isus?
14. Ce scop are botezul cu apă al creștinilor, și care este voia lui Dumnezeu în privința aceasta?
15. Cărei organizații pământești i se alătură creatura, prin botezul cu apă, și ce trebuie să preceadă acestui botez?
16. Prin urmare, care este datoria celui botezat, și de ce trebuie el să se ferească?
17. De ce aceste cuvinte ale apostolului Petru se aplică acum, cu o forță deosebită?
18. Ce se înțelege prin „curățirea de întinăciunile trupului”, și de ce nu oricine poate să supraviețuiască Armagedonului și să ajungă în Lumea Nouă?
19. Cum se realizează „un cuget curat față de Dumnezeu”, și ce înseamnă în final evitarea pătimirilor pentru neprihănire?
20. Care este calea mai bună și mai înțeleaptă, ce trebuie adoptată pentru a împlini succesiunea profetică de întâmplări cu Noe și corabia lui?

SEM ȘI BINECUVÂNTAREA LUI

Sem a fost mult binecuvântat de către Domnul, prin aceea că Iehova l-a folosit în realizarea scopurilor Lui. În cea mai mare catastrofă care a apărut vreodată pe pământ până în zilele noastre, Sem a fost mântuit; din urmașii lui se trage Israel, neamul ales al lui Dumnezeu; din spița lui s-a ivit în cele din urmă Mesia; și tot al lui a fost privilegiul de a fi folosit în marea

dramă profetică, țintind spre nimicirea totală a răului, mântuirea neprihăniților, îndeplinirea finală a mandatului divin și justificarea completă a numelui lui Dumnezeu.

Prima mențiune despre Sem, și identificarea părintelui său, se face în Geneza 5:23 : „Noe, la vârsta de cinci sute de ani, a născut pe Sem, Ham și Iafet.” Aceasta s-a întâmplat la 1556 de ani după facerea lui Adam, și la 100 de ani înainte de potop. Există o divergență de opinii cu privire la faptul dacă Sem, ori Iafet este fiul mai mare al lui Noe. Mulți susțin că Sem a fost întâiul născut, de vreme ce el este primul menționat. Acest lucru în sine nu este concludent. Atunci când au fost pomeniți fiii lui Avraam, numele lui Isac este menționat înaintea mai vârstnicului Ismael. (1 Cronici 1:28). În Geneza 10:21 se spune despre Sem că este „fratele cel mai mare al lui Iafet”; dar același text este interpretat drept „fratele mai mare al lui Iafet” în Rotherham, ambele interpretări fiind posibile din originalul ebraic. Există însă un argument puternic în sprijinul credinței că Sem nu a fost fiul cel mai mare. Fiul său, Arpașad, s-a născut la doi ani după potop, pe când Sem era în vârstă de 100 de ani. (Geneza 11 : 10) Acest lucru înseamnă că Sem era de 98 de ani la vremea potopului. Noe era atunci în vârstă de 600 de ani, deci avea 502 atunci când s-a născut Sem. Dacă Noe a început să aibă fii la vârsta de 500 de ani, atunci probabil că Iafet a fost cel dintâi fiu, și nu Sem.

Răutatea omului era atât de mare în acele vremuri, încât Iehova a fixat data nimicirii lor cu 120 de ani mai devreme. Sem s-a născut și a fost crescut în această perioadă de fărădelege și degradare. La oarecare vreme, pe la mijlocul veacului ce a precedat potopul, după ce fiii lui Noe au devenit bărbați și s-au însurat, Iehova Dumnezeu i-a spus lui Noe, cel neprihănit, despre hotărârea Sa de a nimici acea lume ticăloasă și coruptă. (Geneza 6:10-18). Tot atunci, lui Noe i s-a dat poruncă să construiască acea corabie ce urma să păstreze viața, pe cea a sa, a nevestei lui, a fiilor și nevestelor lor, „a tuturor făpturilor vii”.

Începând din acea clipă Noe a propovăduit și celorlalți despre apropierea potopului. Sem i s-a alăturat în această lucrare, precum și în cea de ridicare a corăbiei. El nu s-a dat de partea acelei lumi nelegiuite, ci a devenit tovarășul tatălui său în slujirea lui Dumnezeu. Pentru aceste fapte el a fost binecuvântat, fiind purtat din acea lume, până în perioada de după potop. Astfel, alături de frații lui, el a avut privilegiul de a juca un rol în marea dramă a potopului lui Iehova, care prefigurează momentul când Iehova va nimici „actuala lume ticăloasă” în teribilele nenorociri ale Armagedonului, cea mai mare catastrofă care se va abate asupra pământului. Alăturându-se lui Noe, Sem este imaginea „altor oi” ale Domnului, care acum se alătură rămășiței „trupului” lui Christos, Mai Marele Noe, în calitate de tovarăși în slujirea Teocratică de avertizare asupra iminentei catastrofe de la Armagedon. Aceste „alte oi”, precum era Sem la vremea potopului, vor fi scăpate de la distrugere, și vor trăi spre a intra în lumea nouă dreaptă a lui Iehova, „lumea fără de sfârșit”.

La ieșirea din corabie, după retragerea apelor potopului, lui Sem i-a fost dată o altă binecuvântare, tot profetică. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul.” (Geneza 9:1). Avem aici ecoul mandatului divin, ce cu veacuri în urmă a sunat în auzul lui Adam și al Evei, în grădina Edenului. Iehova nu a uitat de țelul Său de a umple pământul cu o rasă neprihănită. Sem a răspuns acelei chemări, și a avut cinci fii, potrivit relatării din Geneza : „Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpașad, Lud și Aram.” – 10:22.

Miliarde de oameni populează acum pământul, și toți se trag din cei trei fii ai lui Noe, cărora Iehova le-a încredințat misiunea de a umple pământul. „Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor. Și din ei au ieșit neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop.” (Geneza 9:19; 10:32). Dar acea misiune nu a fost încă îndeplinită. Marea majoritate a oamenilor se află sub controlul demonilor răi, care sunt răspunzători de pieirea acelei prime lumi. Condițiile din zilele noastre egalează, și chiar depășesc stricăciunea și violența ce bântuia pe pământ în vremea dinaintea potopului. Neamurile care trăiesc azi pe pământ, nu sunt o rasă neprihănită, așa cum se cere în împlinirea misiunii divine; dimpotrivă, ele se dedau unei răzvrățiri

nelegiuite împotriva lui Dumnezeu, strigând după „mai multă religie”, și mai puțin creștinism și propovăduire a evangheliei. Dezastrul cel mare de la Armagedon, prefigurată de potop, este iminent. Cu toate acestea, încredințarea misiunii lui Sem și fraților lui, nu a fost în zadar; și-a atins scopul. A servit pentru a ilustra vremea când „alte oi” care vor forma „marea mulțime”, vor trece prin Armagedon, și a reafirmat pentru ei misiunea divină de a se „înmulți și umple pământul”. Prin mila lui Dumnezeu, și sub directa îndrumare a Tatălui lor Regele, Isus Christos, ei vor duce la bun sfârșit această misiune. Iehova nu a uitat de acest scop al Lui, iar Sem a fost binecuvântat cu participarea sa în drama care, aduce, încă o dată, în fața ochilor celor ce se tem de Dumnezeu acea misiune, cât și siguranța împlinirii ei.

Binecuvântările menționate până în acest punct, au fost revărsate în mod egal asupra celor trei fii ai lui Noe. Dar, prin ce a fost binecuvântat mai mult Sem, decât frații lui? Acest lucru este arătat în proorocirea rostită de Noe, la porunca lui Dumnezeu, în legătură cu un incident care a avut loc după potop. „Noe a început să fie lucrător de pământ, și a plantat o vie. A băut vin, s-a îmbătat, și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, și a spus celor doi frați ai lui afară. Atunci Sem și Iafet au luat o haină, au pus-o pe umerii lor, și mergând îndărăt au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Noe s-a trezit din amețeala vinului, și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui! El a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, iar Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, iar Canaan să fie robul lor!” – Geneza 9:20-27.

Ham nu a luat măsuri ca să acopere goliciunea tatălui său, ci a răspândit vestea despre acea întâmplare. Sem și cu Iafet l-au acoperit pe tatăl lor cu o haină. Fiul cel mai tânăr al lui Ham a fost blestemat, în timp ce urmașii lui Sem au fost binecuvântați.

Sem a fost mult binecuvântat prin aceea că din spița lui a apărut Mesia. Prin fiul său, Arpacșad, s-a născut Avraam, în a cărui sămânță au fost binecuvântate toate familiile pământului. Iacov, nepotul lui Avraam, a devenit tatăl neamului lui Israel, iar numele de Iacov a fost schimbat în cel de „Israel”. Acel neam a fost poporul tipic al lui Dumnezeu, iar prin ei Dumnezeu a făcut multe proorocii care au împlinirea în vremurile de azi, „vremea sfârșitului”. (1 Corinteni 10:11) Pentru Sem a fost o binecuvântare faptul că din coapsele lui a ieșit Teocrația tipică a lui Iehova, și în mod consecutiv, omul Isus, care, mai târziu a fost uns Ca Împărat al Teocrației cerești. „Binecuvântat fie Iehova, Dumnezeul lui Sem.” (Geneza 9:26, *A.R.V.*) .Sem l-a binecuvântat pe Iehova, laudându-L. Neamul israelit, a fost singurul neam „al cărui Dumnezeu era Iehova”, până atunci când au fost izgoniți, și până când s-a născut „neamul sfânt” în 1914. Astăzi, nici un neam de pe pământ nu-L recunoaște pe Iehova ca pe Dumnezeul lui, cu excepția acestui „neam sfânt”, Izraeliții în spirit.

„Iar Canaan va fi slujitorul lui.” (Geneza 9:26, 27). Descendenții lui Canaan s-au stabilit de-a lungul coastei Palestinei și în teritoriile la vest de râul Iordan. Era pământul pe care Dumnezeu îl promisese lui Avraam, descendentul lui Sem. Neamul lui Israel a intrat pe acele pământuri, și din vremea lui Iosua și până la David, Iehova a luptat pentru a le menține, dar în cele din urmă canaanii blestemați au fost subjugați. Unii au ajuns să-i slujească pe preoți la templu, „la căratul lemnului, și scoaterea apei”. (Iosua 9:23) În timpul domniei pașnice a lui Solomon, toți canaanii care nu fuseseră nimiciți ori alungați de pe pământul promis, erau datori să facă robie de corvoadă. „Iar pe tot poporul care mai rămăsese din amoriți, hetitiți, fereziți, heviți și iebusiți, ne-făcând parte din copiii lui Israel, pe urmașii lor, care mai rămăseseră după ei în țară și pe care copiii lui Israel nu-i putuseră nimici cu desăvârșire, Solomon i-a luat ca robi de corvoadă, și așa au fost până în ziua de astăzi”. (1 Împărați 9:20). Și astfel urmașii lui Sem, al cărui Dumnezeu era Iehova, au luat în stăpânire pământul ce fusese cândva ocupat de urmașii lui Ham și ai blestematului de Canaan, care nu-L recunoșteau pe Iehova drept Dumnezeul lor, ci se închinau la dumnezei și idoli falși. Ei au fost, fie nimiciți, fie aduși în starea de robie.

Numele de „Sem” înseamnă „nume, renume, faimă”, și din această spiță s-au tras mulți oameni de valoare. Faima lor de oameni cu credință în Iehova, Dumnezeul lui Sem, este făcută cunoscut în capitolul 11 Evrei. O altă afirmație cu privire la Sem, care dacă se dovedește a fi adevărată, i-ar ridica mult numele și faima, este cea făcută de mulți învățați, cum că Sem și Melchisedec ar fi una și aceeași persoană. Melchisedec este menționat în Scripturi ca fiind primul om ce a domnit peste oameni prin drept divin. Fără îndoială că el se trăgea din spița lui Sem, și este destul de probabil că el a fost chiar Sem. Sem trăia încă la vremea când Avraam l-a cunoscut pe Melchisedec, și i-a plătit zeciuală. De fapt el a trăit până la douăzeci și cinci de ani de la moartea lui Avraam. „La vârsta de o sută de ani, Sem a născut pe Arpacșad, la doi ani după potop, După nașterea lui Arpacșad, Sem a trăit cinci sute de ani.” – Geneza 11:10,11.

Dacă popoarele de astăzi ale pământului vor primi binecuvântările Domnului, dintre care unele au fost prezise în chip profetic prin Sem, să le urăm să urmeze calea pe care se spune „Binecuvântat fie Iehova, Dumnezeul lui Sem.”

REZOLUȚIE

(Scrisoare)

Noi, grupa martorilor lui Iehova din Hot Springs, Arkansas, știind că noi trebuie să trecem prin multe încercări înainte de a intra în Împărăție, adoptăm și ne însușim următoarea hotărâre:

Ca martori ai lui Iehova noi avem misiunea de a mângâia pe toți cei ce sunt întristați, așa precum se afirmă în Isaia 61:1, 2; că Iehova l-a întronat pe Isus Christos ca Împărat al Teocrației, și că acum a început domnia Lui în mijlocul dușmanilor, că acum a sosit vremea pentru a învinge persecuția; că acum a sosit vremea când poporul a dobândit dreptul de a auzi discutându-se marile adevăruri referitoare la stabilirea mării teocrației, așa cum sunt ele exprimate în Cuvântul Său, Biblia.

Că este de datoria noastră să ne temem doar de Dumnezeu, și nu de om, și că trebuie, și ne vom supune poruncii Lui supreme, în locul poruncilor omului, așa cum cei credincioși, premergători nouă au pățimit pentru aceasta, și s-au supus Teocrației, bucurându-se de acest privilegiu.

De aceea s-a hotărât, că noi, în calitate de martori ai lui Iehova, prin mila Lui, vom fi credincioși legământului nostru, și că suntem hotărâți să nu cădem pradă lenevirii, și astfel să trecem de partea Diavolului. De aceea, noi vom sta uniți, cot la cot, de partea lui Iehova în lupta pentru Teocrație, și vom fi „luptători pentru Lumea Nouă”. Că nu vom încălca legământul nostru din pricina arestărilor, persecuțiilor și întemnițării, și că vom continua cu lucrarea pe care Iehova ne-a încredințat-o prin Isus Christos, până când „cetățile vor fi pustiite”, iar Armagedonul va fi în desfășurare. Noi ne bucurăm de șansa de a suferi ocară ce a căzut pe Cel Perfect, și de a fi socotiți vrednici de a pătimi în numele Lui, și, că prin mila lui Dumnezeu, noi nu vom înceta propovăduirea evangheliei Împărăției, în ciuda faptului că suntem considerați „negustori”, în unele hotărâri orășenești date de oameni.

În continuare, se hotărăște că suntem uniți cu cei de la Bethel de către duhul lui Iehova, și că vom continua să fim, și să recunoaștem canalul lui Iehova care ne dă „hrană la timpul potrivit”.

Adoptată în unanimitate.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

PUTERE DIVINĂ CONTRA AMĂGIRE POLIȚIENEASCĂ

Noi, cei cinci pionieri expuneam pașnic revistele *Turnul de veghere* și *Mângâiere* în Las Vegas, când agentul de poliție Vermillion, din statul New Mexico s-a apropiat de noi și ne-a zis: „Pășărelelor, ia să mergem la poliție și să vedem despre ce este vorba aici.” Foarte arogant ne-a condus până la circa de poliție și a cerut să ne vadă actele de identitate. Unul dintre noi nu a prezentat actul căci era minor. Agentul l-a întrebat pe martorul în vârstă de 17 ani, de ce nu avea act de identitate. La răspunsul acestuia că era minor, agentul a spus: „Ce naiba faci aici vânzând boarfele astea?” După aceea i-a cerut certificatul de naștere și a vrut să știe de unde eram. Noi am răspuns că eram din Ohio, și propovăduiam Evanghelia Împărăției, așa cum ne-a poruncit Atotputernicul Dumnezeu. „La naiba cu Atotputernicul vostru Dumnezeu. Vă știu eu pe voi. Ieșiți din orașul acesta, dar repede, dacă nu vreți să vă treziți cu niște cuțite în spate. Nu vreau să fiu nevoit să investighez un caz de crimă. Oamenii din orașul acesta nu vă iubesc, așa că ar fi bine să o ștergeți rapid.” Ne-a repetat de câteva ori acest lucru, folosind un limbaj urât și fără să se poarte așa cum s-ar fi convenit din partea unui om al legii. Când a terminat, ne-a zis: „Luați-vă afurisitele de sacoșe, plecați din oraș, și să nu vă mai întoarceți pe la colțuri.” Noi, cei cinci distribuitori ne-am întors însă la respectivele noastre colțuri și am reluat mărturisirea pe stradă. Agentul nu s-a mai arătat pe tot parcursul zilei.

PROVOCÂND SURPRIZĂ CELOR CE OBIECTEAZĂ (ALABAMA)

„O doamnă s-a apropiat de mine, și a zis că ar trebui să fiu arestat. Am rugat-o să plece dacă nu voia o revistă. (În tot acest timp un polițist stătea în spatele meu la o distanță care-i permitea să audă ce se vorbea. Doamna a plecat, dar în scurt timp s-a întors însoțită de soțul ei. Eu le-am făcut o mărturie și am sfârșit rugându-i să plece. Bărbatul s-a întors spre polițist (care urmărise totul în tăcere) și i-a spus să mă aresteze. Polițistul a spus că a auzit mărturia pe care o făcusem, și că nu putea să mă aresteze, după care a scos din buzunar o bancnotă de cinci dolari, întrebându-mă dacă am să dau rest, întrucât voia patru exemplare din *Lumea Nouă*, zece broșuri, și un abonament de un an la *Turnul de veghere*. Toate acestea au fost spuse în fața bărbatului și a femeii; iar polițistul văzându-i că încă mai erau acolo, le-a zis să plece și să-și vadă de treburile lor.”

PROPRIETĂREASA CATOLICĂ (WISCONSIN)

„Ea zise: „Nu sunt eu stăpâna casei, nu mă interesează.” Am cerut voie să-i căutăm pe chiriași, dar ea a zis că nu dă voie nimănui să intre. Eu i-am spus că trebuie să lăsăm pe fiecare să hotărască singur, și că aceasta era o chestiune de viață și moarte. Ea m-a întrebat: „Ești cumva vreunul dintre martorii lui Iehova?” I-am răspuns că eram, apoi ea mi-a zis că avea niște cărți de ale noastre. Imediat i-am arătat *Lumea Nouă*, și i-am spus că eram de părere că ar trebui să aibă cartea. Ea mi-a spus să intru, să nu stau în frig. Am mulțumit și am intrat, apoi am început să povestesc mai multe despre carte. Ea mi-a zis: „Adineauri, la ușă, am mințit; eu sunt proprietăreasa casei. Eu sunt catolică, dar citesc toate cărțile voastre. Doresc să iau cartea aceasta, și poți să treci și pe la ceilalți chiriași. Nu dau voie nimănui să intre, dar voi lăsa pe un martor al lui Iehova.”

ÎN PROVINCIA CAMAGUEY, CUBA

Timp de nouă zile la rând am lucrat împreună cu pionierul J. în serviciul pe teren, și am umblat în locuri unde nu mai fusese nimeni cu lucrarea de mărturie. Am întâlnit mulți oameni cu

bunăvoință care au fost bucuroși să afle despre îndurătoarele hotărâri luate de Iehova Dumnezeu în privința omenirii aflate în suferință, inclusiv a lor. Alții nici nu au vrut să audă de Guvernul Teocratic. După ce pionierul J. le-a spus până ce acest guvern nu va fi instaurat, omenirea va continua să sufere, deci este nevoie de acest guvern, și că va fi singurul guvern care va aduce pace veșnică oamenilor de pe pământ, atunci ei au primit cu bucurie mesajul. Unul ne-a rugat să-i aducem o Biblie la întoarcere; el nu văzuse încă o Biblie, și tare ar fi bucuros să o citească. El și-a luat pentru sine trei cărți legate și șase broșuri. În orașelul Minas, la una din case, după ce am pus discul cu cuvântarea înregistrată, „Iehova” și am prezentat cartea, stăpânul casei ne-a spus că nu are nevoie de carte întrucât el avea Biblia, iar Biblia îl învață tot ce are nevoie să știe. Dar după ce pionierul i-a explicat care era scopul acestor cărți cu referire la Biblie, el și-a cumpărat bucuros cartea *Creațiune*. La o altă casă, stăpânul a intrat în casă și ne-a adus cartea *Bogăție*, zicând că nu mai are nevoie de alta. În carte el găsisse numele de „Ionadab”. I s-a explicat înțelesul aceluia cuvânt, cât și faptul că cea mai mare bogăție pe care Iehova le-o oferă creaturilor de pe pământ, este viața veșnică, în perfectă stare de sănătate pentru a te putea bucura de preaplinul creației lui Dumnezeu. El și-a procurat *Dușmani* și *Creațiune*, iar acum se pregătește pentru un studiu la domiciliu.

ADEVĂRUL MERGE ÎNAINTE PRIN GEORGIA

„Șeful poliției m-a oprit să afle cu ce mă ocupam. I-am explicat, iar el mi-a zis că primarul dorea să mă vadă. După ce l-am salutat pe primar, i-am explicat în ce consta lucrarea noastră, i-am dat legitimația mea de mărturie și pamfletul *Respectând legea* să îl citească. El s-a uitat printre cărțile mele, iar eu i-am explicat cum legea ținutului ne dă dreptul să ne facem lucrarea. La acestea primarul s-a înfuriat și folosind un limbaj ordinar mi-a poruncit să părăsesc orașul, spunând că nu puteam să-mi desfășor lucrarea acolo. I-am oferit broșura *Slujitorii lui Iehova apărați*, dar a refuzat să o ia. S-a grăbit să iasă, lăsându-mă singur. Eu i-am pus cu grijă broșura pe birou, și m-am dus de îndată la teritoriul meu de lucru. Poliția mă supraveghea în fiecare zi, văzând că nu am de gând să mă opresc. Duminică m-au arestat. Mi s-a refuzat eliberarea pe încredere, iar șeful mi-a spus că mă lasă să plec, dar singurul lucru pe care-l aveam de făcut era să părăsesc orașul. Nu puteam să fac acest lucru! Văzând atâta hotărâre și curaj, unul dintre polițiști a devenit interesat; în timp ce ceilalți plecaseră, el a stat de vorbă cu mine. I-am dat *Speranță* și *Mângâiați-i pe toți cei întristați*. El a promis să le citească. Luni seara șeful mi-a dat drumul, cu condiția să semnez o promisiune că voi fi prezent luna următoare pentru judecată. Am fost cuprins de bucurie, și imediat m-am reîntors la lucrarea mea din casă în casă. Poliția a fost foarte deranjată de acest curaj. Luni seara se afla deja acolo avocatul din Atlanta al Societății. A doua zi dimineața la 8.30 primarul a sosit afirmând că a cercetat cazul, a fost impresionat de lucrare, și că nu va mai fi nici o judecată. Deci Iehova a dat izbânda.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 MAI 1943

Nr. 9

SĂ TRĂIM PENTRU LUMEA NOUĂ

„Dar în timpul care a mai rămas, să trăiți după voința lui Dumnezeu. Destul că în trecut v-ați conformat voinței națiunilor, ... Căci sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” – 1Pet. 4:2,3,7, *Rotherham*.

IEHOVA pune înaintea bărbaților și a femeilor credincioase speranța sigură de viață în Lumea Nouă. Această lume prezentă este o lume a relelor, a dezamăgirilor, a durerii și suferinței, a religiei și a morții. Această lume are o limită. Ea există din timpul marelui potop din zilele lui Noe, care a adus un sfârșit fostei „lumi vechi”, „o lume de nelegiuți”. Asemenea predecesoarei sale, această lume este una a nelegiurii și sfârșitul ei se poate zări acum clar într-un mare cataclism, cu mult mai uluitor și catastrofal chiar decât îngrozitorul potop. Zilele „acestei prezente lumi rele” sunt numărate. Zilele Lumii Noi, pe care Iehova Dumnezeu o aduce cu dreptate, vor fi fără număr; aceasta va fi „o lume fără sfârșit”. Pentru a se bucura de ea, cineva va trebui să trăiască veșnic. Existența în lumea aceasta este nesigură și trece repede. Toate lucrurile egoiste cu care cineva se poate consola în decursul acestei existențe prezente nu se pot compara cu lucrurile curate, satisfăcătoare și veșnice din lumea nouă care este aproape. Este timpul să începem a trăi pentru Lumea Nouă. Nespun de favorizați vor fi toți cei care vor câștiga „viață în lumea viitoare” (Mar. 10:29,30). Membrii acestei generații, care tânjesc să câștige acest glorios premiu, trebuie să rupă legăturile cu această lume veche înainte de sfârșitul ei dezastruos. Ei trebuie să înceapă să trăiască acum, așteptând fără șovăială Lumea Nouă. Acesta nu este un mesaj de tristețe. Nu există niciun motiv să plângi din cauza nimicirii lumii vechi. Acesta este un timp de bucurie în speranța realizării neîntârziată a Lumii Noi.

² Oamenii egoiști, fără credință în însemnătatea semnelor timpurilor, așa cum sunt explicate în Cuvântul lui Dumnezeu, batjocoresc plăcutul mesaj despre Lumea Nouă pe care o făurește Dumnezeu. Prototipul lor s-a găsit în zilele sfârșitului acelei lumi nelegiuite dinaintea potopului. „Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot la fel va fi la venirea Fiului omului”; așa spunea cel mai mare profet care a fost vreodată pe pământ. De aceea, unul din discipolii acestui Profet infailibil a scris, prezicând lucrurile pe care noi le vedem și le auzim de la 1914 d. Chr. încoace: „ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci, și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri. Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii” (2Pet. 3:2-4). În astfel de cuvinte vorbesc deschis și în mod public oamenii îngâmfăți și care se bizuiesc pe propriile puteri, necrezând nici măcar în înregistrarea veritabilă a potopului ce a lovit întreg pământul, la șaisprezece secole după crearea primului om. Acești lideri ai religiei, politicii și comerțului sunt prea concentrați și preocupați de dezvoltarea planurilor unei lumi de după război. Ei nu au deloc iubire pentru Lumea Nouă a dreptății pentru care Iehova Dumnezeu, în marea Sa iubire, a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oamenii să trăiască veșnic și să se bucure în „țara celor dreți” – Ioan 3:16.

³ Proiectanții înțelepți lumește ai „lumii de mâine” de după război își agață speranțele de propria lor înțelepciune, abilitate și instruire științifică, pentru a crea o nouă ordine, care să

eclipseze civilizația umană din trecut. Pentru a-și justifica participarea cu toată energia în acest prezent război total și pentru a păstra credința oamenilor în ei, aceștia preconizează și promit lucruri extraordinare și atrăgătoare pentru toată omenirea, după ce conflictul se va sfârși cu victorie. Ea va fi o „nouă ordine bazată pe principii morale” cu libertatea religiei; ea va fi o „lume a omului obișnuit”. Niciunul din ei nu poate promite că perioada de după război va fi o lume a adevăratului și singurului Dumnezeu viu. Niciunul din făuritorii noii ordini nu poate promite că aceasta va fi o lume a vieții veșnice pentru om. Niciunul din semnatorii cartei libertăților pentru omenirea înregimentată nu poate garanta că ea va fi o lume liberă de domnia demonilor. Întrucât ei nici măcar nu îndrăznesc să promită astfel de lucruri esențiale, promisiunile lor vor da greș în fața a ceea ce promite Dumnezeu și pe care El are putere să le împlinească complet în Lumea Nouă, pentru care iubitul Său Fiu a murit. Atunci, de ce vă puneți încrederea în om? – Ps.146:3,4.

⁴ Acum nu este timpul să fiți amăgiți de profetizările lăudăroase și de promisiunile neîntemeiate ale oamenilor imperfecti condamnați la moarte, aflați în fața nimicirii la sfârșitul acestei lumi vechi. Timpul este prea scurt pentru a continua să trăiți așa cum face lumea veche ce va pieri; da, prea scurt pentru a risca alături de experimentele de mântuială ale liderilor lumesti, ce se află la sfârșitul istețimii lor, sperând într-o reconstrucție a lumii vechi, pentru a continua să trăiască în plăceri egoiste. Șocul unei dezamăgiri timpurii și amare le așteaptă pe persoanele care cedează marii amăgiri ce cuprinde pământul și care lucrează și-și consumă energia pentru perpetuarea lumii vechi. Și acea dezamăgire va fi premergătoarea nimicirii. Ziua hotărârii este aici. Cei care doresc din tot sufletul viață, fără dezamăgiri, trebuie să se hotărască acum și să aleagă. Vor crede ei și vor fi prinși în cursă de propaganda strălucitoare a profeților lumii vechi? Sau vor crede și vor acționa conform promisiunilor sigure din Cuvântul lui Dumnezeu? „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși” (Rom. 3:4). A crede pe Dumnezeu și Cuvântul Său ca adevărat, iar cuvintele omului contrare, înseamnă a fi realist. Profețiile din Cuvântul Lui sunt astăzi realități, dacă le comparăm cu împrejurările și evenimentele mondiale, ce nu pot fi tăgăduite. Profețiile lui Dumnezeu, care este adevărat, vor continua să se împlinească, până când demonizata lume veche va dispărea curând la Armagedon. Atunci, dreapta Lume Nouă a lui Iehova va fi o realitate grandioasă pentru cei care acum trăiesc, speră și lucrează pentru ea și care o vestesc altora cu îndrăzneală.

⁵ Cei care iubesc adevărul și dreptatea nu vor fi disperați din pricină că alegerea lui Iehova Dumnezeu și a lumii Sale noi va cere o astfel de schimbare radicală în ce privește modul de viață și punctul de vedere, față de cele ale oamenilor din lume. Celor care se mărturisesc a fi creștini le este dată provocatoarea poruncă: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12:2). Zgomotoasele mărturisiri ale tuturor religioniștilor pentru creștinism sunt nesincere, ipocrite și autoacuzatoare, atâta timp cât ei nu rup legăturile cu lumea aceasta și atâta timp cât nu se schimbă în cuget, scop și viață pentru iminenta lume nouă. Cei care sunt înclinați în mod serios să urmeze calea infailibilă care duce la viață sub Împărăția lui Dumnezeu nu-și pot permite să se gândească la ce vor crede și la ce le vor face oamenii acestei lumi. Popularitatea lumii și prietenia ei n-a adus niciodată viață și nu o poate aduce vreodată; în schimb, o poziție lumească bună înseamnă dezaprobare și dușmănie cu Dumnezeu, Izvorul vieții veșnice (Iac. 4:4). De ce? Deoarece lumea veche nu este de la Dumnezeu și nici pentru El, și există vrăjmășie între lumea veche și cea nouă.

⁶ A abandona calea de acțiune a acestei lumi și a umbla în glorioasa lumină și în gloriosul serviciu al dreptei „lumi viitoare” înseamnă că lumea veche se va alinia în batjocură și ostilitate împotriva voastră. Pentru popularitatea (din trecut) cu ea voi, pentru că „nu mai alergați împreună cu ei”, veți fi persecutați de ea. Totuși, acestea au fost prezise și aceasta este dovada pozitivă că vă aflați de partea dreaptă și pe calea spre viață într-o lume de valoare și perfectă. Isus Cristos este „temelia” pe care a pus-o Dumnezeu pentru această Lume Nouă și Isus a socotit-o demnă de a suferi pentru ea și de a muri prin mâinile păcătoșilor. Se pot aștepta să câștige viață și binecuvântări în acea lume, într-un mod ușor, cei care acum Îl urmează și se dovedesc demni? A

suferit El și a murit pentru a face lucrurile mai ușoare pentru noi? Nu; ci pentru a arăta ce este nevoie și pentru a ne lăsa un exemplu ca să călcăm pe urmele Lui. Făcând astfel, și noi vom birui, spre gloria lui Dumnezeu. În consecință, înarmați-vă!

„Înarmați-vă!”

⁷ „Astfel dar, fiindcă și Cristos a suferit pentru noi în trup [carne], înarmați-vă și voi cu aceeași cugetare. Căci Cel ce a suferit în trup [carne] a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în timpul care-i mai rămâne de trăit în trup [carne], să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voința lui Dumnezeu”. (1Pet. 4:1). În cele mai vechi manuscrise ale Bibliei nu apar cuvintele „pentru noi”, ci se spune: „Astfel dar, fiindcă și Cristos a suferit în carne, înarmați-vă și voi cu aceeași cugetare” (ARV). De ce, sau pentru ce a suferit Cristos și cu ce cugetare sau scop s-a întărit El pentru a suporta suferința, fără să-și schimbe cugetarea până la moarte? Din această cauză: Există o chestiune de discuție de cea mai mare importanță pentru Dumnezeu ce trebuie rezolvată și Isus Cristos și-a fixat cugetarea pentru a fi de partea dreaptă a acestei chestiuni, indiferent ce trebuia să sufere, fiind statornic și susținând-o până la moarte. Această chestiune de discuție era și este stăpânirea universală a lui Dumnezeu, pe care a provocat-o înaintea întregii creații adversarul gelos, Satan Diavolul. Cugetarea sau scopul lui Isus era una de devotament perfect și complet față de stăpânirea universală a Tatălui Său, cugetare de la care a fost imposibil să fie abătut, prin orice mijloace satanice. Satan a păcătuit în mod ordinar, provocând stăpânirea universală a lui Iehova și trăgând-o la îndoială în mintea oamenilor și legiunilor de îngeri. Așadar, ar însemna păcat din partea lui Isus și a urmașilor Lui să pună sub semnul întrebării și să se depărteze de stăpânirea dreaptă a lui Iehova Dumnezeu, să se închine altcuiva sau să servească pe altcineva în afară de El. Nici măcar o dată Isus nu s-a gândit la aceasta, pentru a păcătuși în acest fel.

⁸ Rebelia cale de acțiune a lui Satan din Eden și îndrumarea greșită de către el a omului a adus mare batjocură pe numele lui Iehova Dumnezeu și a nesocotit Cuvântul și legea Sa cu privire la pământ. Dacă un funcționar de încredere dintr-o parte responsabilă a guvernului lui Dumnezeu s-a dovedit necredincios și a pus sub semnul întrebării puterea, autoritatea, dreptul și supremația lui Iehova, atunci cum se putea bizui Iehova Dumnezeu pe creaturile Sale din oricare altă parte a organizației Sale universale? Aceasta a fost chestiunea de discuție pe care a ridicat-o Satan. El și-a mai propus să demonstreze că toate creaturile lui Dumnezeu erau nedemne de încredere și că Satan le putea face să renunțe la Dumnezeu, să-L blesteme în față și să se alătore lui Satan ca dumnezeu și liderul lor. Dacă Dumnezeu îl omora imediat pe Satan Diavolul, aceasta nu rezolva chestiunea de discuție în ce privește integritatea celorlalte creaturi ale lui Dumnezeu și alegerea lor voluntară de a adera în mod neclintit la stăpânirea universală a lui Iehova. Pentru a dovedi că iubirea și devotamentul față de Dumnezeul Cel Prea Înalt și față de dreptatea Lui sunt mai puternice decât Satan și decât tot ce poate face el, Iehova Dumnezeu trebuia să-i permită să rămână și să-l lase să-și folosească toată puterea și viclenia pentru a-și dovedi falsele acuzații, până când se ajungea la limită. Apoi, după ce Satan a eșuat și s-a arătat a fi un ambițios egoist, un mincinos și un zeu fals, Iehova Dumnezeu va atinge punctul culminant prin nimicirea lui Satan și a organizației sale, manifestând prin aceasta atotputernicia și supremația Dumnezeului Cel Prea Înalt.

⁹ Satan Diavolul a corupt lumea pe care Iehova Dumnezeu a instalat-o la început peste omenire. Astfel, domnia heruvimului sfânt al lui Dumnezeu a devenit domnie demonică. Satan a reușit să convingă legiunile de îngeri sfinți să părăsească sfințenia și să se alinieze sub el ca prințul lor, și să devină demoni, diavoli, „sămânța” Șarpelui. Aceștia constituiau guvernul demonic invizibil peste omenire. Acolo, în Eden, când Dumnezeu l-a condamnat la nimicire la timpul potrivit al lui Dumnezeu, pe Satan Șarpele și „sămânța” lui, Iehova a promis să stabilească o Lume Nouă sub un guvern ceresc drept, Guvernul din mâinile „Seminței” „femeii” Sale. Până la nașterea acestui Guvern din sfânta organizație a lui Dumnezeu, sau „femeia” Sa, Dumnezeu a

amânat executarea lui Satan și a „seminței” sale demonice. El i-a permis lui Satan și seminței lui să acționeze, sfidând pe Dumnezeu. Isus Cristos este în primul rând „Sămânța” „femeii” lui Dumnezeu, deoarece Domnul Isus este Cel uns să fie Capul Guvernului Drept, care îi va executa pe Satan și sămânța lui. El este „Regele regilor”. „Regii” Lui asociați din Guvern sunt membrii trupului Său, Biserica. Ei sunt făcuți o parte a „seminței” „femeii” lui Dumnezeu, fiind adoptați ca și copii spirituali ai lui Dumnezeu și fiind aduși în „trupul lui Cristos” sub Capul lui, Isus – Gen. 3:15; Apoc. 12:1-5; 17:14; 1Cor. 12:12,18,27; Col. 1:18.

¹⁰ Nu există iubire între lumea veche și cea nouă. Iehova Dumnezeu a declarat că va fi vrăjmășie între cele două semințe. Vrăjmășia „seminței” „femeii” lui Dumnezeu va fi exprimată prin biruirea lumii și prin nimicirea ei completă. Vrăjmășia lui Satan Șarpele și a seminței lui va fi exprimată prin împotrivirea față de toți care trăiesc cu speranța viitoarei Împărății a lui Dumnezeu și care sunt candidați pentru a fi membri în acel Guvern Regal. Scopul era să-i nimicască pe toți aceștia și să suprimă toată informația și mărturia despre Împărăție, astfel încât să-i țină pe toți oamenii în ignoranță despre aceasta. Satan și sămânța lui aveau să cauzeze multă pagubă, lovind în ascuns și pe la spate, dar având succes numai în zdrobirea călcâiului „seminței” sfinte. Într-adevăr, aceasta avea să fie foarte dureroasă și cauza multă suferință lui Isus Cristos, urmașilor lui credincioși și membrilor trupului Său. Prin doctrine false, tăgăduind Cuvântul lui Dumnezeu, Satan a folosit religia pentru a-i abate pe Adam și Eva de la guvernul lui Dumnezeu. De acum înainte, Satan folosea religia pentru a înșela, dacă era posibil, pe toți cei care aveau să creadă promisiunea lui Dumnezeu despre Lumea Nouă și Guvernul ei, să ia poziție pentru ele și să pună omenirii mărturie despre acestea. Dacă Satan a eșuat să-i înșele pe cei credincioși prin ispite religioase, atunci, sub mantia fățarnică a religiei, el avea să ducă o persecuție împotriva lor, pentru a le zdrobi integritatea și pentru a-i forța să renunțe la Domnul Dumnezeu și la stăpânirea Sa universală. El avea să aducă asupra lor mari suferințe, pe nedrept, în efortul de a-i sili să comită păcatul de a-și călca legământul pentru a face voința lui Dumnezeu și de a se răscula împotriva Lui.

¹¹ Acum, că Guvernul Drept a fost născut în ceruri și că Lumea Nouă este aproape, adversarul știe că timpul său este scurt pentru a-și conduce în continuare lumea nelegiuită, sfidând pe Atotputernicul Dumnezeu. În mânia Lui, Satan și demonii săi aduc mari nenorociri peste oameni pentru a-i înfuria împotriva lui Dumnezeu și aliniază, de asemenea, toate forțele lumii vechi și națiunile ei împotriva celor care au ales lumea nouă și care o proclamă. Cum este posibil ca martorii lui Iehova și însoțitorii lor cu bunăvoință să suporte presiunea lumii, să o biruiască și să își țină legământul cu Dumnezeu, și să-și păstreze integritatea? Aceasta este posibil „uitându-ne țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care îi era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”. Isus Cristos, Regele Lumi Noi, a ales să „sufere în carne” ca să susțină partea lui Dumnezeu în controversa universală și să se dovedească demn pentru a fi Capul Împărăției. Acest Guvern va justifica numele lui Dumnezeu, nu numai prin puterea lui de a-l distruge pe Satan, ci și prin integritatea ireproșabilă a membrilor lui, Isus Cristos Capul și cei 144.000 de membri ai trupului Său, Biserica. Pentru a dovedi că Satan și toată lumea sa de demoni, religie, politică și comerț nu aveau putere să-l smulgă de pe calea Sa de acțiune veșnică a credincioșiei față de Tatăl Său ceresc, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ. El „a fost făcut trup [carne]” ca să sufere și să moară pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. El a ales mai degrabă suferința, decât păcatul necredincioșiei.

¹² Cel ce iubește pe Dumnezeu și Lumea Sa Nouă nu va fugi de perspectiva suferințelor pentru a trăi pentru Lumea Nouă: „fiindcă și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El nu a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1Pet. 2:21,22). Voi toți, care sunteți devotați justificării numelui lui Dumnezeu, vă veți „înarma, de asemenea, cu

aceeași cugetare”, „cu același scop” (*Roth.*). Această cugetare înseamnă a fi supuși voinței lui Dumnezeu, deși aceasta atrage după sine suferința din mâna hoardei Diavolului; și a căuta întotdeauna gloria și justificarea Dumnezeului Cel Prea Înalt și a rămâne credincios stăpânirii Sale universale, acum și pentru totdeauna.

¹³ Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, fiind din cer și spirit, a fost „după chipul lui Dumnezeu”; totuși, El n-a urmat calea de acțiune a lui Satan și n-a încercat să se facă egal cu Dumnezeu și să smulgă stăpânirea universală din mâinile Tatălui Său. El s-a supus cu bucurie stăpânirii și voinței Celui Suprem. De aceea, „aveți în voi această cugetare, care era și în Isus Cristos; care, deși avea chipul lui Dumnezeu, n-a considerat egalitatea cu Dumnezeu un lucru de apucat, ci s-a dezbrăcat pe Sine, luând chip de serv, fiind făcut asemenea oamenilor; și fiind făcut la înfățișare ca om, El s-a smerit, devenind ascultător chiar până la moarte, da, moarte pe cruce”. A fost aceasta o cale de acțiune mai bună pentru El, decât să comită păcatul necredincioșiei față de legământul Său și să se răscoale împotriva Dumnezeului Cel Prea Înalt? Da; „De aceea, și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat numele care este mai presus de orice nume; ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și ca orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul” – Filip. 2:5-11, *ARV*.

¹⁴ Înarmarea cu această cugetare a lui Cristos ne va ajuta să-l biruim pe Satan, lumea lui și puterea lor de a ne amăgi, a ne înspăimânta și a ne sili la păcatul neloialității și insubordonării față de Dumnezeu. Să știți aceasta: integritatea și păzirea legământului față de Dumnezeu, pentru a-I face voința în mod credincios, până la sfârșit, nu pot fi menținute fără suferință, atâta timp cât această lume veche rămâne, și mai ales acum, în „timpul sfârșitului”. Cugetarea lui Cristos este una de hotărâre neclintită de a te dovedi fidel și credincios lui Dumnezeu cât ține lumea Diavolului, indiferent de suferința cauzată de lumea veche, care Dumnezeu permite să fie adusă peste servii Lui credincioși și devotați. Aceasta este cugetarea sau scopul de a nu păcătu niciodată, pentru a scăpa de suferință. „Căci Cel ce a suferit în trup [carne], a sfârșit-o cu păcatul” (1Pet. 4:1). A suferi astfel în carne este spre gloria lui Dumnezeu și spre justificarea numelui și a Guvernului Său. Deci este mai bine aceasta, decât să eviți suferința din pricina dreptății și să fii împins în păcatul ordinar al călcării de legământ și al neloialității față de Dumnezeu. Un astfel de păcat înseamnă nimicire veșnică, deci pierderea oricărei speranțe și a oricărui drept la viață în Lumea Nouă. Cel care, cu cugetarea care nu se schimbă a lui Cristos, alege și socotește un privilegiu să „sufere în carne”, așa cum ne-a lăsat El o pildă, „a sfârșit-o cu păcatul”. El nu mai nutrește nici măcar pentru o clipă gândul de a se compromite cu lumea și a comite păcatul trădării față de Dumnezeu.

Nu mai este timp pentru calea veche de acțiune

¹⁵ Atâta timp cât ține această lume veche și regenerarea în lumea nouă este încă de domeniul viitorului, creaturile de pe pământ vor exista în carne imperfectă și vor fi pline de slăbiciuni. „Sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea”, declară psalmistul pentru toată rasa umană (Ps. 51:5). Deci, chiar aceia care intră într-o relație de legământ cu Dumnezeu și iau poziție pentru Domnia Sa din Lumea Nouă, sunt supuși păcatelor. Aceste păcate nu sunt cele cu voia, ci se datorează slăbiciunii și imperfecțiunii trupului de carne și înclinațiilor lui spre păcat. De aceea, apostolul Ioan scrie creștinilor credincioși aflați în carne: „Sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire

pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” – 1 Ioan 1:7-10; 2:1,2.

¹⁶ Isus Cristos, fiind născut perfect în carne, prin miraculoasa putere a lui Dumnezeu, nu era supus acestor păcate. Păcatele cu care Satan a încercat să-L ispitească au fost cele de neascultare față de suveranitatea universală a lui Dumnezeu, de necredincioșie față de Iehova ca Dumnezeu ce merită închinarea și de a căuta să-și placă Lui, mai degrabă decât să sufere pentru dreptate. Acestui păcat Isus „i s-a împotrivit până la sânge”, în carne. Pentru urmașii Lui și servii lui Dumnezeu, a comite aceste păcate înseamnă nelegiuire cu voia; pentru aceste păcate ordinare nu există iertare sau jertfă de ispășire. A suferi cu bucurie, mai degrabă decât să practici aceste păcate, înseamnă a fi asemenea lui Isus.

¹⁷ Nimeni să nu se amăgească singur; păcatul este păcat, fie datorat înclinațiilor înnăscute și slăbiciunii, fie alegerii cu voia. Nimeni nu se poate încuraja cu voia la vreo formă a păcatului. Nimeni să nu îndrăznească să se amăgească să creadă că el se poate încuraja, fără niciun risc, la așa-numitele „păcate obișnuite ale cărnii” și să facă așa cu voia, pentru plăceri egoiste, și totuși să nu comită păcatul care nu se iartă al călcării de legământ și al neloialității față de Dumnezeu și Împărăția Lui. Această iluzie este un truc de-al lui Satan. Ea duce la nenorocire. Necredincioșia conștientă și deliberată în lucruri mici și neînsemnate ale păcatului se dezvoltă, dacă nu este oprită, în păcatul ordinar al necredincioșiei față de legământ și al lepădării de Dumnezeu. Prin urmare, „păstrați ce este bun; rețineți-vă de la orice formă de rău” – 1 Tes. 5:21,22, *ARV*.

¹⁸ Dacă v-ați hotărât mai degrabă să suferiți decât să păcătuiți, prin urmare, ați „sfârșit-o cu păcatul”, atunci nu mai există ocazie sau loc să practicați păcatul de orice fel, cu consimțământ și toleranță. Voi trebuie să vă „înarmați” cu scopul și hotărârea de a nu lăsa porțițe pentru invazia păcatului neloialității și rebeliunii, și de a nu permite vreo slăbiciune pe care demonii o pot specula, pentru a vă slăbi tăria scopului. Întoarceți-i spatele! Cum? „Ca să nu mai trăiți restul timpului în carne pentru poftele oamenilor, ci pentru voința lui Dumnezeu” (1 Pet. 4:2, *ARV*). Aceasta înseamnă că trebuie să serviți pe Domnul, nu numai fiind curați în gândire, vorbire și acțiune, ci și păzind poruncile Lui, pentru a-I vesti numele pe pământ și a pune mărturie despre Împărăția Lumii Noi (Ps. 119:2,3). Atunci când Îl servim pe Domnul, împlinindu-I cu sârguință poruncile, noi nu păcătuiem. Noi o sfârșim cu păcatul; și demonii cu intenții răutăcioase nu au ocazia să profite de noi, să ne înșele și să ne prindă în cursa păcatului. Ei ne pot face numai să suferim; dar, înarmați cu cugetarea lui Cristos, noi ne-am hotărât să suportăm aceasta, din pricina numelui lui Dumnezeu.

¹⁹ *Turnul de veghere* a publicat în repetate rânduri dovada, atât din Scriptură, cât și din faptele fizice de la 1914 încoace, pentru a demonstra că lumea sau domnia neîntreruptă a lui Satan s-a sfârșit în acel an și că el și demonii lui au fost aruncați din cer jos pe acest pământ, și că acestea sunt „zilele din urmă”. Nimeni nu poate tăgădui că acestea sunt „timpuri primejdioase”. Acesta este tristul „timp al sfârșitului” lumii vechi. Guvernul Teocratic de sub Isus Cristos o va aduce la sfârșitul ei îngrozitor și veșnica Lume Nouă este în prag. Satan „știe că are puțină vreme” până la sfârșitul final (Apoc. 12:12). Tot la fel de scurt este și „restul timpului vostru în carne”, supusă imperfecțiunii, slăbiciunii și atacurilor demonilor și amăgiților lui. Într-adevăr, acesta este un timp destul de scurt pentru a vă devota să trăiți „pentru voința lui Dumnezeu” și în felul acesta să-l dovediți pe Diavol un mincinos și un dumnezeu fals, neavând nici o putere să vă întoarcă de la iubirea și serviciul singurului Dumnezeu adevărat. Orice judecată sănătoasă, precum și luminarea din Cuvântul lui Dumnezeu, arată că acum este urgent, înainte de sfârșitul final de la Armagedon, să „răscumpărați timpul [adică să-l cumpărați cu costul lucrurilor neesențiale], căci zilele sunt rele”. „De aceea, nu fiți neînțelepți, ci înțelegeți care este voința Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare; ci fiți plini de spirit” (Efes. 5:16-18). Cei care nu „răscumpără timpul”, ci continuă să „trăiască restul timpului [lor] în carne, pentru poftele oamenilor”, nu trăiesc pentru Lumea Nouă și nu vor avea protecția divină pentru a supraviețui bătăliei Armagedonului și a vedea „lumea viitoare”.

²⁰ Este destul de rău că în trecut am tolerat și am servit păcatul, ca să nu mai vorbim de continuarea acestuia în viitor, până va fi oprit la Armagedon. „Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții” – 1Pet. 4:3-5, *Rotherham*

²¹ Cu aceste cuvinte s-a adresat, direct, apostolul Petru celor care ieșiseră deja din această lume a religiei, politicii și comerțului. Ei îl credeau pe Isus Cristos ca îngrijirea lui Dumnezeu pentru salvare și se consacraseră complet și necondiționat lui Dumnezeu, pentru a fi întrebuințați de El. Ei fuseseră apoi îndreptățiți față de păcat și născuți de spiritul lui Dumnezeu și erau cei „aleși”, candidați pentru a fi membri în Împărăția iubitului Fiul al lui Dumnezeu. În felul acesta, ei deveniseră „străini și călători”, fiind „în lume, dar nu o parte a ei”. Ei nu mai erau din națiuni, ci fuseseră scoși din acestea, pentru a fi un „popor pentru numele Său”; și Petru a fost cel pe care l-a folosit Dumnezeu când El a cercetat pentru prima dată națiunile, pentru a-i scoate afară pe cei care să alcătuiască poporul pentru numele Său. Prin urmare, ei trebuiau să fie martori ai lui Iehova, punând mărturie despre numele Domnului Dumnezeu (Fap. 15:14; Isa. 43:10-12). Națiunile sunt partea vizibilă a acestei lumi și se află sub „dumnezeul acestei lumi”, deci sub domnie demonică (2Cor. 4:4; Ioan 14:30). După ce au fost scoși din aceste națiuni, prin jertfa de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, este cu totul nepotrivit ca poporul Lui să mai meargă pe calea națiunilor, după tradițiile națiunilor din lumea condamnată. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul [comportamentul] deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” – 1Pet. 1:18-20.

²² Națiunile merg acum pe calea războiului total și a domniei totalitare. Apocalipsa 16:14-16 arată clar că națiunile democratice sunt asuprite de demoni pe această cale, deoarece ele nu au credință, după Scripturi, în Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui, ci urmează tradiții religioase. Acum, în toate națiunile există o raționalizare a necesităților vieții. În țările care au fost sărăcite de agresiunile monstruoasă totalitare nu există în prezent multă oportunitate pentru beții, chefuri și banchete, excepție fiind printre liderii nazi-fasciști și ai Vaticanului, și printre cei care stau în favoarea partidului și Ierarhiei. Aceștia profită de pe urma situației, în timp ce oamenii obișnuiți suportă greul și mizeria. În unele țări, care au pretenția că sunt în război cu puterile nazi-fasciste, creșterea cheltuielilor guvernului și a angajării, sau a mobilizării clasei muncitoare, a dat naștere la o formă de prosperitate, mai ales în salarii și economii. Ispita în aceste țări este să se chefuiască, să se facă exces de vin, petreceri și alte lucruri ce se pot procura cu bani pentru plăcerea proprie.

²³ Cu toate acestea, în toate țările, fie cele ruinate de război, fie cele care prosperă de pe urma activităților de război, rapoartele publicate arată că există o conduită destrăbălată, poftă și idolatrii nelegiuite. Bolile datorate actelor imorale printre adulți, precum și printre copiii de școală, se înmulțesc; dorințele după tihnă, confort, aprobarea și onoarea acestei lumi, s-au mărit; închinarea la stat și simboluri și la reprezentanți omenești ai statului a atins noi extreme și demonii înregimentează oamenii în *masă* în „îngrozitoare acte de idolatrie”, contrar legii lui Iehova Dumnezeu – Exod 20:3-5.

²⁴ Pentru a consola și a subjuga în continuare oamenii nenorociți, cele „trei spirite necurate asemenea broaștelor” orăcăie profeții pompoase despre lumea de după război. În urmărirea acestei himere s-au format multe comitete politice, militare, comerciale, sociale și religioase și sunt angajate în facerea de planuri de după război, pentru a „câștiga pacea”. Ținta este „pacea permanentă a lumii”, pentru a restabili și a crește comerțul mondial, pentru a-l păstra și pentru a aduce o mare expansiune comercială. Unele instituții economice așteaptă, în locul colapsului economic prezis, o perioadă de mare prosperitate pentru câțiva ani, imediat după război. Apelul

acestei lumi de după război, așa cum este descris de făuritorii ei propuși, nu este la iubirea dreptății Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos, ci este la egoism, poftă, satisfacția lumii; ca oamenii să poată continua să umble, ca și în trecut, „în plăceri senzuale, beții, chefuri, petreceri și îngrozitoare acte de idolatrie” (*ARV*). Atunci, cu un guvern federal mondial, o poliție internațională și un tribunal mondial, ei vor avea o putere mai mare pentru a forța închinarea la idolul domniei omului, „urâciunea pustiirii”, „chipul fiarei”. Ei o vor ridica la putere ca pe un înlocuitor făcut de om pentru Împărăția lui Dumnezeu. Religia va fi preotul ei.

²⁵ Încercarea credinței în Cuvântul lui Dumnezeu și a devotamentului și credincioșiei pentru Împărăția lui și dreptatea acesteia este în curs. Toți care se mărturisesc creștini și persoanele cu bunăvoință trebuie să dovedească acum dacă trăiesc pentru această lume și lucrează pentru acea epocă înșelătoare și de scurtă durată de după război, sau trăiesc pentru dreapta Lume Nouă, care va avea un succes fără sfârșit. Ajunge timpul trecut din viața creștinilor, în care au făcut voința națiunilor, mergând pe calea majorității lumești. De ce să mai piardă timp urmând pe liderii lumești, spre paguba proprie? Poporul german a făcut aceasta, urmând pe omul papei, Hitler, la fel cum poporul italian l-a urmat pe Mussolini, partenerul concordatului cu papa. Ei au refuzat să dea atenție avertismentului și proclamării Împărăției de către martorii lui Iehova, și au urmat religia și politica dictatorului, permițând puterilor Axei să arunce în lagărele de concentrare câteva mii de martori ai lui Iehova. Ce au astăzi oamenii din țările Axei și partenerii lor? Dar celelalte națiuni care au privit și nu au protestat la acest tratament rușinos aplicat servilor lui Iehova, ce au ei pentru refuzul lor de a interveni pentru libertatea presei, a adunării și a închinării?

O lume veche uimită

²⁶ Ce se întâmplă atunci când exercitați credință și ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu și vă rețineți de la a vă arunca orbește înainte, odată cu lumea, spre nimicirea de la Armagedon? Conducătorii și supușii lor vă cred ciudați și se auto-condamnă prin propriul lor caracter lumesc. „De aceea, ei cred că e ciudat că nu alergați împreună cu ei la același exces [potop; revărsare; scurgere] de desfrâu [dezmaț], vorbindu-vă de rău” (1Pet. 4:4, *ARV*). Ei merg până acolo cu răutatea încât îi numesc pe martorii lui Iehova „o organizație ilegală”, „comuniști”, „subversivi”, „tulburători ai unității”, „care urăsc totul”, o „religie ciudată”, „cea mai mică din secte”, un „cult”, „își fac singuri legea”. Celor care iubesc aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu nu le pasă de părerea și vorbirea calomniatoare a oamenilor lumești. Ei nu permit acestei vorbiri abuzive prin preoți, politicieni, judecători, poliție și amăgiții lor, să-i abată de la a face voința lui Dumnezeu ca servii și martorii Lui. Ei poartă aceste batjocuri așa cum le-a purtat Isus.

²⁷ Ar fi dezastruos pentru creștinii care au făcut în mod sincer un legământ cu Domnul Dumnezeu să se compromită cu această lume, pentru vreun motiv egoist, și să meargă pe calea ei a traiului destrăbălat, a relațiilor ilegale, a comportamentului neînfrânat, a chefurilor, a petrecerilor de jazz, a băutului excesiv, a fumatului, etc. Apostolul scrie: „În adevăr, dacă după ce au scăpat de întinările lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: Câinele s-a întors la ce vărsase; și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2Pet. 2:20-22). Aceștia devin victime ale demonilor și vor fi nimicți împreună cu ei, pierind asemenea câinelui și scroafei în mizeria lor. Ei sunt călcători de legământ demni de moarte (Rom. 1:31,32). Ei aduc mare batjocură pe numele lui Iehova pentru a susține partea Diavolului în chestiune și arată nerecunoștință și dispreț pentru îndurările lui Iehova Dumnezeu și Lumea Sa Nouă.

²⁸ De aceea, martorii lui Iehova vor umbla foarte precauți, știind că sunt urâți de toată lumea și sunt țintele speciale ale demonilor vicleni. Ei vor fi curați în relația lor unii față de alții, îndemnându-se unii pe alții să fie silitori, neobosiți, mereu și complet ocupați în serviciul Domnului. Ei își vor ține inima și atenția fixate asupra Lumii Noi și a glorioaselor privilegii de viață, pe care Guvernul ei Drept le va deschide pentru toți cei care își păstrează integritatea față de Dumnezeu Cel Prea Înalt.

²⁹ Ei se vor folosi acum, în această „zi rea”, de orice ajutor în acest scop. Textul și comentariul pentru fiecare zi, așa cum este publicat în *Cartea anuală* a Societății, a fost pregătit pentru a-i ajuta să înceapă ziua cu Cuvântul lui Dumnezeu. Când sunteți în grupă cu alții, petreceți câteva minute discutând textul cu ei. La masă, țineți cont de Dăătorul oricărui dar bun și perfect; nu puneți lucrurile la îndoială, ci aduceți mulțumiri și fiți recunoscători că El vă dă astăzi pâinea voastră cea de toate zilele. Chiar pe corabia clătinată de un vânt puternic, fiind azvârlită spre stânci, apostolul Pavel n-a neglijat și n-a considerat un lucru religios să aducă mulțumiri pentru puțina lui mâncare (Fap. 27:29-35). Profitați de participarea la studiile din Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu literatura biblică furnizată, precum și de stabilirea de astfel de studii în casele altor oameni, ca și ei să se hrănească din hrana susținătoare de viață. Participați la adunări din respect pentru serviciul Domnului, ducându-I mesajul pe teren din casă în casă. Umpleți-vă mintea cu planuri și aranjamente de a lua parte în lucrarea de mărturie și de a acționa în consecință. Porniți în numele Domnului și înarmați-vă cu cugetarea lui Cristos, mânuind „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Îndreptați-vă cât puteți atenția și speranțele spre Lumea Nouă și Guvernul ei Teocratic. Trăiți și serviți acum pentru acea „lume viitoare”, dacă doriți să trăiți și să serviți în ea.

Vești bune predicate celor morți

³⁰ Națiunile nu vor rămâne nepedepsite pentru că-i urăsc și îi calomniază pe creștinii sinceri și conștiincioși și îngăduie această poziție de denaturare, în felul acesta permițând ca vestitorii numelui și Împărăției lui Dumnezeu să sufere o mare batjocură și persecuție, fără protecția cuvenită a legii. Aceste națiuni Îl urăsc și Îl uită pe Dumnezeu (Mat. 24:9; Ps. 9:17); și despre ele este scris: „Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.” (1Pet. 4:5). Națiunile se află acum la judecată înaintea Regelui lui Iehova, aflat pe tronul Său în templu. Cu siguranță, aceste națiuni trebuie să dea foarte curând socoteală Judecătorului. Psalmul 9:17 declară că aceasta înseamnă „iad” pentru aceste națiuni. Cu toate acestea, înainte ca ele să se coboare în mijlocul violenței în „iad” (mormântul, în care le va putrezi numele), „alte oi” ale Domnului trebuie să fie adunate și călăuzite pe calea vieții în Lumea Nouă (Mat. 25:31-46). De aceea, veștile bune ale Împărăției trebuie să ajungă la ei.

³¹ „Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, ca să fie judecați ca oameni în trup [carne], dar să trăiască după Dumnezeu, în spirit” (1Pet. 4:6). Sau, „pentru acest scop au fost anunțate veștile bune și celor morți, așa încât și ei să fie judecați cu adevărat, în carne, după oameni, dar în spirit, după Dumnezeu” (*Emphatic Diaglott*). Cum se poate face aceasta? Ecleeziastul 9:5 declară că „cei morți nu știu nimic”; și Isaia 38:18,19 (*Versiunea Douay*) spune: „Căci nu iadul Te va mărturisi, și nu moartea Te va lăuda; și nu cei care se coboară în groapă vor căuta adevărul Tău. Cel viu, el Îți va aduce laudă, așa cum fac eu astăzi; tatăl va face cunoscut copiilor adevărul Tău”. Atunci, cine sunt acești „morți”, cărora le-au fost anunțate veștile bune ale Împărăției și încă le mai sunt anunțate?

³² „Celor care sunt morți” n-ar putea fi aici în sens literal, însemnând de fapt pe cei fără viață din groapă sau mormânt. Ei n-ar putea auzi dacă li s-ar predica, nici n-ar fi treziți la viață prin predicare. „Morții” de aici înseamnă cei ce se află pe pământ, care sunt sub condamnarea morții datorate păcatului moștenit de la Adam (Rom. 5:12). Atâta timp cât ei continuă în nelegiuirile și păcatele lor sunt „morți” înaintea lui Dumnezeu și mânia Lui este peste ei; dar a

urma pe Isus Cristos înseamnă a trăi pentru Dumnezeu și a fi pe calea vieții. Isus i-a zis omului care dorea să înmormânteze cadavrul tatălui său: „Urmează - Mă; și lasă morții să-și îngroape morții.” (Mat. 8:21,22). Despre cel care trăiește în plăcerile lumii este scris: „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă” (1Tim. 5:6). Pentru cei care au părăsit lumea veche, pentru a urma conducerea lui Cristos, este scris: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a spiritului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos” – Efes. 2:1-5; Col. 2:13.

³³ Cei cărora le scria Petru fuseseră odată printre „cei ce erau morți”. Ei au devenit vii din starea morții după ce le-a fost predicată Evanghelia Împărăției și după ce au răspuns la aceasta cu credință și ascultare de Dumnezeu și Regele Său Isus Cristos. În timpul trecut din viața lor ei au practicat și au servit păcatul, dar acum au părăsit calea de acțiune a lumii. Ei au hotărât ca, pentru restul timpului lor în carne, să nu mai trăiască pentru poftele oamenilor, ci pentru voința lui Dumnezeu. Chiar acesta a fost motivul pentru care le-a fost predicată Evanghelia de către martorii credincioși ai lui Iehova. Acestora le este scris: „Dacă n-are cineva spiritul lui Cristos, nu este al Lui. Și dacă Cristos este în voi, chiar dacă trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, spiritul vostru este viu din pricina dreptății” (Rom. 8:9,10). Ei trăiesc pentru Dumnezeu prin faptele dreptății. Cei care devin acum „alte oi” ale Domnului și sunt adunați la dreapta Regelui și Judecătorului au fost de asemenea odată morți în greșală și păcat și sub mânia lui Dumnezeu. Dar Iehova poruncește acum martorilor Lui să predice „această Evangheliie a Împărăției” la toate națiunile, ca oamenii să fie despărțiți în chestiunea Împărăției în „oi” și „capre”. Urmând mesajul Împărăției cu credință, ascultare și consacrare față de Dumnezeu, „alte oi” părăsesc calea morții pe care merge lumea, și Păstorul cel Bun îi pune la dreapta Sa pe calea spre viață, viață pe pământ în Lumea Nouă.

³⁴ Omul lumii vechi se uită la înfățișarea exterioară, dar Dumnezeu privește inima și astfel vede ce nu vede omul (1Sam. 16:7). De aceea, nevăzând că martorii unși ai lui Iehova se află într-o relație de legământ cu El și sunt născuți de spiritul Său la proștețimea vieții, omul firesc îi judecă după aparența exterioară, „omul exterior”. (2Cor. 4:16). Deci, rămășița credincioasă a „trupului lui Cristos” este „judecată după omul în trup [carne]”. Acești oameni sunt acum în putere și au mijloacele de a executa o judecată pământească. *Judecată* nu înseamnă numai a da o părere sau a transmite o regulă, ci și executarea judecății emisă împotriva celui judecat nefavorabil (Fapte 7:7). Satan Diavolul îi folosește pe oameni ca amăgiți și instrumente ale lui. El are grijă ca aceștia să-i judece pe martorii lui Iehova după aparența exterioară. Așadar, ei îi încadrează pe servii lui Dumnezeu, prin dovezi amănunțite păgubitoare și acuzații false, numai pentru a aduce condamnarea lor în ochii lumii. Apoi, sub pretextul legii și ordinii lumești, Satan poate folosi funcționarii legii și pe cei care iau legea în propriile mâini, pentru a pedepsi pe poporul lui Iehova în mod nedrept și pentru a-i face să sufere pentru dreptate, în carne, așa cum a suferit Isus. Satan aduce aceste lucruri pentru a-i întoarce de pe calea vieții și a integrității față de Dumnezeu și pentru a le opri activitatea de predicare a Împărăției.

³⁵ Când Isus a fost astfel judecat greșit, prezentat într-o lumină falsă și făcut să sufere în carne, „El nu a amenințat; ci S-a încredințat Celui care judecă cu dreptate”, adică lui Iehova Dumnezeu. (1Pet. 2:23). Așa se înarmează martorii lui Iehova cu aceeași cugetare și nu-i interesează că judecata întregii lumi este împotriva lor. Ei știu că „trăiesc după Dumnezeu în spirit”. În necaz, ei „cheamă ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui.” (1Pet. 1:17). Spiritul sau puterea sfântă a lui Dumnezeu lucrează în ei și face voința Lui prin ei.

³⁶ Fiii lui Dumnezeu Îi fac lucrarea prin puterea și ajutorul spiritului Său. Lucrarea lor este lucrarea poruncită de marele Spirit, Iehova Dumnezeu. Ei au fost născuți de puterea Sa prin

cuvântul adevărului și sunt recunoscuți de El ca și copiii sau fiii Lui spirituali. El cercetează inima sau motivul iubirii și devotamentului din spatele faptelor lor. Când faptele lor sunt în ascultare mai degrabă de legea lui Dumnezeu decât de legea „Cezarului”, Dumnezeu îi judecă aprobați și credincioși, indiferent de pedeapsa pe care „Cezarul” o aduce asupra lor. Acești credincioși sunt ambasadorii Guvernului Drept al Lumii Noi. Ei văd Împărăția și serviciul ei ca fiind de importanță capitală. Ei pun pe primul loc lucrurile principale și astfel, interesele Împărăției ocupă primul loc în viața lor. Speranțele lor nu sunt puse în această lume veche și în supraviețuirea ei după acest război total. Ei „nu iubesc lumea, nici lucrurile care sunt în lume ... Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și mândria vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voința lui Dumnezeu rămâne în veac” (1Ioan 2:15-17). Cu fermitate și în mod constant, ei trăiesc și servesc Lumea Nouă și pe Dumnezeul ei.

„Sfârșitul tuturor lucrurilor”

³⁷ Cu mult timp în urmă, apostolul inspirat a dat un puternic motiv pentru care creștinul să nu mai piardă timpul și energia vieții, trăind după lumea veche cu toată veselia zgomotoasă și plăcerile ei sălbatice, egoiste. Acesta era: „[Căci] sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii”. (1Pet. 4:7). Petru știa că temelia Lumii Noi fusese pusă în Isus Cristos, care suferise cu credincioșie până la moarte și fusese ridicat la viață veșnică, pentru a fi Regele Guvernului Lumii Noi. Petru Îl auzise pe Isus spunând, în noaptea înainte de moartea Lui pe lemn: „Acum are loc judecata lumii acesteia [prin lepădarea lui Isus Cristos ca Rege]; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31). Apostolul știa că lumea, pe atunci veche de mii de ani, se îndrepta cu certitudine spre sfârșitul ei, semne pe care Isus le prezisese lui Petru și altor trei discipoli în particular (Mar. 13:3,4). Sfârșitul final al tuturor lucrurilor lumii vechi urma să vină pe neașteptate, asemenea potopului din zilele lui Noe, ca un hoț noaptea. De aceea, apostolul putea spune în zilele sale: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat” (*Roth*). Cu toate acestea, cuvintele Lui erau special îndrumate în ce privește formarea expresiei, deoarece ele erau scrise în special pentru avertismentul nostru, peste care a venit sfârșitul lumii. În 1914 a început „războiul din cer” la nașterea guvernului Lumii Noi și „prințul acestei lumi” a fost aruncat din cer și împreună cu el oștirile de demoni (Apoc. 12:1-12). Timpul său este acum scurt. Sfârșitul final al tuturor lucrurilor din această lume este aproape și aranjamentul de după război nu le va salva.

³⁸ Credeți voi acest lucru? Ați observat evenimentele mondiale și activitățile poporului lui Iehova din 1914 d.Chr. încoace și le-ați comparat cu dovezile și semnele sfârșitului lumii, așa cum au fost prezise în Matei 24, Marcu 13, Luca 21, 2Timotei 3:1-13 și Daniel 11:27-45? Crezând lucrul acesta și fiind încredințați de dovada lui, de ce să mai trăiască un singur martor al lui Iehova și însoțitorii lor cu bunăvoință restul timpului în carne, în conformitate cu lumea veche, adică după poftele, dorințele sau țelurile oamenilor lumești? Dacă cineva face așa și permite facultăților sale să devină nesimțitoare, indiferente și reci față de adevărul lui Dumnezeu și serviciul Lumii Noi, atunci Efeseni 5:14-16 spune: „Trezește-te, tu care dormi, scoală-te din morți și Cristos te va lumina. Luați seama, deci, să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căzi zilele sunt rele”.

³⁹ Lumea se clatină de efectele paharului de război al „Babilonului” pentru dominație mondială. În perioada de după război toate națiunile vor bea din paharul ei religios și vor chefui, ca la ospățul lui Belșațar din noaptea căderii Babilonului, când a apărut scrierea de mână pe perete (Daniel 5). „Este timpul să vă treziți în sfârșit din somn!” (Rom. 13:11-14). Este timpul să stați neclintiți, cu capul lucid, calmi, cu ochii limpezi, umblând în lumina progresivă a Guvernului Lumii Noi. „Fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii”. Nu vă rugați ca preoții, beți de religie, pentru victoria și succesul lumii de după război. Vegheați și rugați-vă deoarece, deși spiritul este plin de râvnă, carnea este neputincioasă. Vegheați, ca nu cumva

sfârșitul final, venind ca o cursă peste lume, să vă surprindă fiind „îngreunați de îmbuibare, beție și grijile vieții acesteia” (Luca 21:34-36). Rămâneți de partea dreaptă, partea lui Dumnezeu, în chestiunea stăpânirii universale, ca să puteți sta în integritate înaintea Regelui și să fiți găsiți fără vină în această zi a Sa. Lumea Nouă este aproape. Trăiți pentru ea și asigurați-vă de viață în ea.

Întrebări pentru studiu

1. a) Ce speranță de viață pune Iehova înaintea credincioșilor Săi și în ce măsură vor trebui ei să trăiască pentru a se bucura de ea? b) Pentru ce este acum timpul să începem să trăim și cum?
2. Potrivit profeției, cum este de așteptat să acționeze oamenii egoiști la mesajul Lumii Noi și de ce?
3. Pe ce se biziuesc făuritorii lumii de mâine, cum își justifică ei războiul actual și în ce mod dau greș promisiunile lor?
4. a) De ce acesta nu este un timp pentru a fi amăgiți și a continua să trăim ca până acum? b) De ce este realistă alegerea de a-L crede pe Dumnezeu și Cuvântul Său?
5. a) Până când vor continua să fie ipocrite zgomotoasele mărturisiri ale religioniștilor pentru creștinism? b) De ce persoanele care caută viață nu-și pot permite să le pese de ce crede această lume despre ele sau de ce face?
6. Ce va însemna abandonarea căii de acțiune a lumii pentru cel care umblă după „lumea viitoare” și de ce noi nu putem aștepta ca această cale spre viață acolo să fie ușoară?
7. De ce a suferit Cristos și cu ce cugetare s-a înarmat El pentru a suporta statornic până la moarte?
8. Ce chestiune a ridicat Satan, odată fiind un funcționar de încredere și cu răspundere în organizația lui Dumnezeu și apoi răsculându-se, și de ce omorârea imediată a lui Satan nu rezolva chestiunea?
9. Cum a venit domnia demonică peste omenire și până la nașterea a ce a fost amânată executarea lui Satan și a „seminței” lui demonice?
10. Cum avea să fie exprimată „vrăjmășia” dintre cele două semințe potrivnice? Ce va folosi Satan împotriva celor credincioși atunci când va eșua cu religia?
11. Privind la cine pot face față și pot învinge presiunea mondială martorii lui Iehova și însoțitorii lor, și de ce privind la El?
12. Înarmați cu ce cugetare cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și Lumea Lui Nouă nu se vor înfiora de perspectiva suferințelor pentru a trăi drept?
13. Prin ce cale de acțiune contrară a arătat singurul Fiu născut al lui Dumnezeu că nu a avut cugetarea lui Satan? De ce a fost aceasta o cale de acțiune mai bună de urmat?
14. Cum „a sfârșit-o cu păcatul” cel care a suferit în carne, deoarece s-a înarmat cu cugetarea lui Cristos?
15. De ce creaturile pământești vor exista în carne slabă și imperfectă până în Lumea Nouă; prin urmare, la ce păcate sunt ele supuse în mod inevitabil?
16. La ispita cărui păcat s-a împotrivit Isus? Ce înseamnă cedarea la un astfel de păcat?
17. De ce nu poate cineva să se dedea cu voia la vreo formă a păcatului și să scape?
18. Împotriva căror creaturi trebuie să ne înarmăm noi și cum să trăim restul timpului în carne?
19. Pentru a „trăi după voința lui Dumnezeu”, de ce trebuie acum ca cineva să „răscumpere timpul” și ce se întâmplă cu cei care nu fac așa?
20. De ce este destul timpul trecut cu facerea voinței națiunilor păgâne?
21. Cui se adresa apostolul Petru cu cuvintele citate mai sus? De ce este nepotrivit ca ei să mai meargă pe calea națiunilor?
22. Pe ce cale merg națiunile acum și de ce? De ce există ispita spre un trai desfrânat și spre satisfacerea propriei plăceri?

23. Ce fel de condiții morale și religioase și ce fel de comportament arată rapoartele că există în toate țările?

24. Ce activități lumești, însoțite de ce perspective cu privire la lumea de după război, progresează acum? La ce face apel descrierea acestei lumi de după război?

25. În ce puncte este acum testul în progres, ce nebunie au făcut oamenii din Germania și din alte națiuni urmând oameni, și cu ce rezultat?

26. Cum îi văd națiunile și cum vorbesc despre cei care nu merg pe calea de acțiune lumească împreună cu ele? Cum permit cei ce-L iubesc pe Dumnezeu să-i afecteze acest lucru?

27. De ce ar fi dezastruos pentru creștini să meargă pe căile lumii?

28. Cum vor umbla martorii lui Iehova, în ce privește conduita personală și relația lor unii față de alții?

29. De ce ajutoare ar trebui să se folosească aceștia acum pentru acest țel și spre ce trebuie să-și îndrepte ei atenția pentru a trăi și a servi în Lumea Nouă?

30. Cui și pentru ce trebuie națiunile să dea socoteală curând? Ce lucrare trebuie să fie făcută, înainte ca ei să coboare în „iad”?

31. Ce întrebări ridică afirmația lui Petru, „căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți” și de ce?

32. Ce se înțelege prin „celor morți”, așa cum este arătat de alte scripturi?

33. a) Care este scopul predicării Evangheliei „celor morți” și cum ies dintre ei cei cărora se adresează Petru? b) Care este rezultatul acestei predicări în ce privește pe „alte oi” ale Domnului?

34. Atunci, cum sunt judecați cei din rămășița membrilor trupului lui Cristos prin sau după oameni? Care este scopul acestei judecăți?

35. Cum s-a comportat Isus sub o astfel de judecată și cum arată acum martorii lui Iehova că sunt înarmați cu aceeași cugetare?

36. Cum „trăiesc aceștia după Dumnezeu, în spirit”; prin urmare, cum îi judecă Dumnezeu?

37. De ce a putut Petru să spună, pe bună dreptate, în zilele sale, „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”? Dar pentru cine au fost scrise mai ales aceste cuvinte?

38. Cum puteți voi vedea și crede astăzi că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat? Ce poruncă le-a fost dată celor care sunt adormiți sau ca și morți față de adevărul și serviciul lui Dumnezeu?

39. a) De ce este acum timpul să dăm atenție cuvintelor lui Petru: „Fiți treji și vegheați în vederea rugăciunii”? Cum face cineva aceasta? b) Unde ar trebui să ne străduim să rămânem totdeauna, și pentru care lume să trăim și de ce?

LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Cititorii *Turnului de veghere* apreciază acum faptul că Guvernul Teocratic funcționează pe pământ, în măsura în care îi privește pe cei care sunt consacrați lui Iehova. Atât rămășița unsă, cât și ionadabii, au privilegiul, prin harul Domnului, să participe la suportarea cheltuielilor legale pentru a duce mai departe lucrarea Împărăției. Contribuțiile lor, făcute direct la Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere, Columbia Heights 124, Brooklyn, N.Y., vor fi o asigurare pentru ei că banii vor fi folosiți în cel mai bun mod posibil pentru promovarea intereselor Împărăției.

Această înștiințare nu este o solicitare de bani, ci reamintește tuturor celor care au dorința să sprijine Împărăția lui Dumnezeu, că este bine să se îngrijească dinainte pentru a participa în lucrare, făcând aceasta prin punerea deoparte a unei anumite sume de bani, în fiecare săptămână, după modul cum îi face Domnul să prospere financiar. Lucrarea Societății de Biblii și Tratamente

Turnul de Veghere este pentru a folosi banii cu care s-a contribuit în cel mai economic mod, pentru a face cunoscute numele lui Iehova și Împărăția Sa. Dacă se anunță dinainte suma probabilă cu care se va contribui în decursul anului de cei care sunt interesați, aceasta va face posibil să se planifice lucrarea, prin urmare și cheltuielile legate de ea. De aceea, se sugerează ca după primirea acestui număr al *Turnului de veghere* să adresați o carte poștală Societății și să păstrați o copie a ei, pentru a vă reaminti suma pe care ați promis-o și s-o trimiteți imediat Societății. Nu scrieți nimic altceva pe cartea poștală decât următoarele:

Prin harul Domnului, sper să pot contribui la lucrarea de vestire a Împărăției lui Iehova în decursul anului viitor cu suma de ___ \$, pe care o voi trimite la timpul convenabil, după cum mă va face Domnul să prosper.

[Semnătura] _____

Adresați-vă cartea poștală către:

Societate de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere
Treasurer's Office
124 Columbia Heights
Brooklyn, New York.

Cei care locuiesc în afara Statelor Unite și doresc să participe cu contribuții la cheltuielile necesare sunt rugați să-și trimită scrisorile și cărțile poștale către biroul Societății din țara respectivă în care trăiesc.

Țineți minte necesitatea ca să fim călăuziți de Domnul și să prezentăm chestiunea înaintea tronului harului ceresc, ca banii cu care s-a contribuit să poată fi folosiți în cel mai bun mod posibil pentru a vesti Împărăția.

DE CE NU EXISTĂ SALVARE PRIN RELIGIE

Religia este definită de Scripturile sacre ca faptul de a crede în ceva și o dedare la o formă de închinare la o oarecare stăpânire înaltă, un astfel de crez fiind bazat pe învățăturile oamenilor, transmise prin tradiție de la o generație la alta. Mai mult decât atât, acest sistem de credință sau învățătură este indus și oferit de adversarul lui Dumnezeu, Diavolul, pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Din acest motiv, religia este o cursă a Diavolului, și Dumnezeu avertizează împotriva ei. – Deut. 7:16,25.

Creștinismul este exact contrariul religiei. Numele de *creștinism* derivă de la titlul lui Isus de *Cristos*, deoarece El ascultă totdeauna poruncile Atotputernicului Dumnezeu și este începutul creștinilor. *Creștinism* înseamnă a cunoaște ceea ce Dumnezeu face de cunoscut în Cuvântul Său, descoperindu-și scopul și a asculta pe deplin poruncile lui Dumnezeu, întotdeauna. Unde face religia lucrul acesta? A urma conducerea religiei înseamnă moarte veșnică. A urma pe Isus Cristos înseamnă viață veșnică. (Ioan 17:3). Odată cu cunoștința adevărului, înaintea oamenilor este pusă alegerea între viață și moarte. Pentru a trăi, trebuie să evităm religia și să urmăm cu adevărat conducerea lui Isus Cristos.

Psalmul 3:8 transmite: „Salvarea aparține DOMNULUI”, adică lui Iehova Dumnezeu. Niciun om sau organizație de oameni nu poate da salvare altora. Organizațiile religioase, și mai ales liderii lor, afirmă că salvează suflete sau că aduc oamenilor salvare; dar o astfel de afirmație este complet falsă și nici o creatură nu poate să primească viață de la alta.

Dumnezeu l-a creat pe om și i-a dat viață aceluia om perfect (Gen. 2:7). Dumnezeu s-a îngrijit de salvarea oamenilor păcătoși de la moarte spre viață. Doctrina religioasă că omul moștenește viața și că sufletul omului este nemuritor și nu poate muri este la fel de falsă ca

Diavolul însuși și este rezultatul primei sale minciuni. Doctrina moștenirii nemuririi sufletelor umane a fost minciuna rostită pentru prima dată de Satan Evei și a condus la moartea lui Adam și a Evei (Gen. 3:4). Din contră, fiecare om este un suflet, adică o creatură vie, care respiră. El nu posedă un suflet separat și detașabil de trupul său; ci trupul de carne și respirația creaturii vii, împreună, constituie sufletul. Când acestea sunt separate, sufletul nu mai există. Dacă sufletul uman ar fi nemuritor, el n-ar putea muri; dar este scris clar în Cuvântul lui Dumnezeu: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4). De asemenea: „este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților”? – Ps. 89:48.

Când omul moare, el este complet mort și fără cunoștință sau conștiință. El nu se află conștient nicăieri; prin urmare, doctrina religiei despre „purgatoriu” și „chin veșnic în iad”, „unde oamenii suferă conștient pedeapsa”, este complet falsă, o doctrină rea promulgată de Diavol pentru a-i înșela pe oameni. „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune” – Ecl. 9:5,10.

De ce mor acum creaturile umane? Deoarece primul om, Adam, a păcătuit cu voia, alăturându-se Diavolului în rebeliune împotriva lui Iehova Dumnezeu. Toată rasa umană se trage din Adam; deoarece Adam a devenit păcătos înainte ca el și Eva să aibă copii, urmează, firește, că toți oamenii au fost născuți imperfecti și, prin urmare, sunt păcătoși prin moștenire. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. (Rom. 5:12). „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea.” (Ps. 51:5). Dacă n-ar fi fost făcută o îngrijire de Dumnezeu Cel Atotputernic pentru a-i salva pe oameni de la moarte, în timp toți oamenii ar pieri. Numai Dumnezeu s-a putut îngriji de salvarea omului; de aceea, este scris: „Salvarea aparține lui Iehova” (Ps. 3:8, *ARV*). Prin urmare, este ușor de înțeles de ce este relatat în Scripturi că omul care afirmă că nu există Dumnezeu este nebun și calea sa de acțiune prin care refuză să audă și să asculte de Dumnezeu îl dovedește a fi nebun.

Dumnezeu nu se află sub nici o obligație de a se îngriji de salvare pentru niciun om, deoarece toți oamenii sunt păcătoși prin natură. Salvarea omului păcătos nu i-ar putea aduce niciun câștig lui Iehova Dumnezeu. El ar putea foarte bine să lase pe toți oamenii să moară și apoi să creeze o nouă rasă și prin aceasta să dovedească pe Diavol un mincinos și să - Și demonstreze supremația. Lui i-a plăcut să facă altfel.

Este scris: „Dumnezeu este iubire”. (1Ioan 4:16). Aceasta înseamnă că El este complet neegoist. Acționând cu totul neegoist, Iehova Dumnezeu s-a îngrijit de salvarea omului din moarte, în Lumea Nouă a dreptății. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:16). Acest text din Scriptură nu este o autoritate de niciun fel pentru doctrina răscumpărării universale sau a salvării universale. Doctrina religioasă a răscumpărării și salvării universale este un șiretlic al Diavolului, pentru a-i împiedica pe oameni să afle de singurul mijloc de salvare spre viață. Salvarea este menționată în Scriptură ca fiind numai pentru cei care cred în Domnul Isus Cristos: „oricine crede în El să nu piară”. Atunci, înseamnă că cei care nu cred în Domnul vor pieri. „Căci plata păcatului este moartea; dar darul lui Dumnezeu este viață veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”. (Rom. 6:23). Deoarece viața este un dar de la Dumnezeu, atunci ea nu poate fi primită de la nimeni altcineva.

Niciun om nu poate primi un dar până când el nu are, mai întâi, cunoștință că darul îi este oferit și apoi trebuie să accepte de bună voie ce i s-a oferit, pentru ca darul să fie finalizat. Orice lucru care este impus cuiva, împotriva voinței sale, nu este un dar. Când darul este oferit omului, el devine efectiv numai atunci când acel dar este acceptat în condițiile ce-l însoțesc (Rom. 5:18). În acest sens Isus Cristos este menționat în Scripturi sub simbolul de „Piatră”, pe care se odihnește marea organizație și Împărăție a lui Iehova, și aceasta dă viață

celor care primesc salvare pentru viață. De aceea, s-a spus la Fapte 4:11,12: „El este Piatra lepădată de voi zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”.

Numele *Isus* înseamnă „Iehova este salvarea”; adică, Isus este mijlocul prin care Iehova Dumnezeu s-a îngrijit de salvare pentru om spre viață și o astfel de salvare este dată în condițiile pe care Dumnezeu le furnizează în mod neegoist. La nașterea copilului Isus, îngerul lui Iehova a anunțat acest mesaj păstorilor martori: „Astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul” (Luca 2:11). Cum devine Isus Cristos Salvatorul oamenilor? El devine proprietarul creaturilor umane prin drept de răscumpărare. Prețul răscumpărării este sângele omului Isus vărsat în moarte, după voința lui Iehova, Tatăl Său (Isa. 53:10,12). Isus s-a supus de bună voie să fie pus în moarte ca să cumpere pe cei din rasa umană care cred în El și Îl acceptă. Despre aceasta El a spus: „Eu sunt Păstorul cel Bun; Păstorul cel Bun își dă viața pentru oile sale” – Ioan 10:11.

Isus a fost „pus în moarte în trup [carne]”, adică precum o creatură umană perfectă, dar a fost „readus la viață”, sau „făcut viu”, „în spirit” în cea de-a treia zi (1Pet. 3:18, *AV* și *ARV*). Dumnezeu, Marele Spirit, l-a ridicat pe Isus din moarte; de aceea, El este viu pentru totdeauna (Fap. 2:31,32; Apoc. 1:18). Este scris că El a fost „făcut trup [carne]”, adică o creatură umană, și „a locuit printre noi” pe pământ (Ioan 1:14). Îngerii sunt creaturi spirituale și oamenii sunt umani, prin urmare „mai prejos decât îngerii. Despre Isus Scriptura spune: „Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evr. 2:9). „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea, și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul” – Filip. 2:8-11.

Isus Cristos a fost pus în moarte de religioniști, deoarece a demască religia. Aceasta dovedește că salvarea nu vine de la religie, ci de la Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, Fiul Său.

„Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” – Ecleziastul 12:13,14

NIMROD, UN PUTERNIC VÂNĂTOR ÎNAINTEA DOMNULUI

Domnia totalitară nu este o formă nouă de asuprire adusă de Diavol în aceste zile de necaz. Toată lumea este conștientă de înregistrarea istoriei despre unele regimuri autoritare din trecut și de tiranii aflați la conducerea acestora. Cu toate acestea, puțini oameni cunosc faptele legate de ridicarea celui dintâi dictator și cauza aflată în spatele întemeierii guvernului său de stat totalitar. O examinare atentă a acestui prim tiran și a domniei sale este oportună, deoarece acum istoria se repetă. O încredere completă poate fi pusă în înregistrarea istorică folosită aici, despre originea dictatorilor și dictaturilor pământești, deoarece aceasta este din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, Biblia. Această istorie luminează de două ori mai mult, căci ea mai este și profetică, având evenimente asemănătoare, ce se vor repeta la o scară mult mai mare în aceste „zile din urmă”.

Relatarea Bibliei despre nașterea celui dintâi dictator se găsește la Geneza 10:8,9: „Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. El era un puternic vânător înaintea lui Iehova; de aceea, se spunea: Ca Nimrod, puternic vânător înaintea lui Iehova” (*ARV*). Cuș era fiul

lui Ham, care era fiul lui Noe, ceea ce-l face pe Nimrod strănepotul lui Noe. După ce potopul curățise pământul de răutate, Nimrod a început să fie un „puternic”, câștigându-și reputația de „puternic vânător înaintea Domnului”.

În ce sens era Nimrod un „puternic vânător înaintea Domnului” și cum și-a dobândit el acest titlu? Unii erudiți biblici susțin că Nimrod a fost puternic înaintea sau în fața lui Iehova Dumnezeu, deci avea aprobarea lui Dumnezeu. În mod clar, acesta este un punct de vedere eronat. Prepoziția „înainte” este într-un sens antagonist. *Septuaginta* îl redă „împotriva” și alte autorități spun că acesta înseamnă „în sfidare sau în opoziție”. Targumul lui Ionatan spune referitor la Nimrod: „puternic la vânătoare și în rebeliuni împotriva Domnului”. Însemnătatea numelui său este în armonie cu această înțelegere, fiind „îmblânzitorul leopardului; rebel, cel răzvrătit”.

Faptele lui Nimrod sprijină de asemenea concluzia că el a fost un „puternic vânător în sfidarea lui Iehova” și în rebeliune împotriva Lui. Cum așa? Amintiți-vă următoarele fapte: Numai cu câțiva ani înainte, Iehova le declarase lui Noe și celorlalți supraviețuitori ai potopului legământul Său veșnic cu privire la sfințenia sângelui, nu numai al vieții umane, ci al vieții „oricărei creaturi vii din toată carnea.” (Gen. 9:9-17). Diavolul a văzut o oportunitate de a-L batjocori pe Dumnezeu și l-a folosit pe Nimrod pentru a face aceasta. Nimrod a devenit un puternic vânător în sfidarea legământului lui Dumnezeu, ucigând animale ca distracție și, fără îndoială, mândrindu-se înaintea oamenilor creduli cu trofee de vânătoare, pentru a-și arăta actele de bravură. În felul acesta, el a umblat mândru înaintea lui Iehova Dumnezeu și a făcut ca legământul Lui să pară neputincios și un lucru ce poate fi disprețuit și ignorat, câștigându-și o reputație și un titlu pentru sine. Nimrod a dorit să apară în ochii oamenilor tot la fel de important ca un obiect de adorare și laudă și să se înalțe pe sine, toate acestea în opoziție cu Iehova. Iată un caz de practicare a religiei prin închinare la creatură mai degrabă decât la Creator (Rom. 1:25, *margin*.) Așa numiții „vânători sportivi” de astăzi se dedau în același fel la ucideri turbate de animale și adesea sunt numiți „Nimrozi”.

Totuși, actele de bravură ale lui Nimrod ca vânător nu s-au limitat numai la a vâna animale, ci s-au extins la hăituirea și vânarea oamenilor și la cucerirea națiunilor. El a inițiat politica pe pământ prin întemeierea Babilonului totalitar și instalarea lui însuși ca un dictator despot. „Începutul împărăției lui a fost Babelul [Babilonul, *margin*] și Erec, Acad și Calne, în țara Șinear” (Gen. 10:10). Nimrod a părăsit țara stabilită bunicului său Ham și a invadat țara din regiunile nordice dată lui Sem. El și-a extins domnia în Asiria prin războaie de cucerire. „Din țara aceasta el a intrat în Asiria, a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen” (Gen. 10:11,12, *margin*.; *ARV*). Aceasta a fost o amenințare violentă a puterii hamitice în teritoriul semitic. În felul acesta, Nimrod a invadat partea de nord construind cetăți și unificând popoare sub conducerea lui ca singurul conducător și stăpân sau dictator. Această aducere împreună a populațiilor necesită un trafic comercial între ei, comerțul dezvoltându-se imediat ca o parte integrantă a structurii de guvernare a lui Nimrod. Din acel timp până în prezent religia, politica și comerțul merg mână în mână și alcătuiesc cele trei elemente ale organizației pământești a lui Satan, numită în mod potrivit „Babilon” (Apoc. 17:5). Dar dintre toate trei, religia este cea mai condamnabilă. „De ce?”, întrebi tu. Evenimentele înregistrate în Geneza, capitolul 11, dau răspunsul.

„S-a întâmplat pe când călătoreau ei spre răsărit că au găsit o câmpie în țara Șinear; și au rămas acolo. Și ei și-au zis: haideți să ne construim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer și să ne facem un nume ca să nu fim împrăștiați peste tot pe fața întregului pământ”. (Gen. 11:2,4, *ARV*). Aici s-a văzut că motivul principal pentru zidirea Babelului, începutul organizației politice a lui Nimrod, aranjament ce a necesitat înființarea unui trafic comercial, a fost religia. De aceea, din religie izvorăsc celelalte două elemente și aceasta este elementul care servește să lege împreună cele trei părți ale domniei pământești a lui Satan. Aceasta este de asemenea mijlocul principal de hulire a numelui lui Dumnezeu. Nimrod s-a înălțat pe sine împotriva lui Dumnezeu ca un obiect de închinare și astfel a practicat religia și a făcut ca și alții să cadă în același fel în

cursa religiei. Atunci el a luat în stăpânire religia pentru a-și întemeia organizația politică și comercială și pentru a-și stabili dictatura bazată pe uniunea dintre religie și stat. În Șinear, el și oamenii de sub conducerea lui au fost mișcați de dorința egoistă și religioasă de a-și face un nume pentru ei înșiși și pentru realizarea acestui țel au zidit turnul Babel. Simpla construire a unui turn n-ar fi adus dezaprobarea lui Iehova, dar motivul religios inspirat de Diavol, ce stătea în spatele acesteia, a adus-o; și astfel, ziditorii au fost împrăștiați (Gen. 11:8). Niciun nume nu trebuie să fie înălțat în afară de cel al lui Iehova Dumnezeu și al Regelui Său Uns – Mat. 6:9; Filip. 2:9-11.

Acest început al organizației pământești a Diavolului a fost numit „Bab-il” sau „Babilon”, care înseamnă „poarta lui Dumnezeu”. Bineînțeles că dumnezeul la care se face referire aici nu putea fi Iehova, pe care Nimrod Îl considera inferior lui și pe care oamenii Îl puneau pe un loc secundar față de Nimrod, aclamându-l pe dictator ca „puternic înaintea lui Iehova”. Nu, nu Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic era Cel la care se făcea referire aici; ci autorul religiei, Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi rele, era înălțat aici prin numele „Bab-il”. Numindu-și organizația de pe pământ Babilon cu acest nume original Bab-il, Satan înțelegea că organizația lui este calea de a veni la el pentru închinare, așa cum calea spre Iehova este prin organizația Lui. Satan imită întotdeauna.

Iehova a numit acea organizație nelegiuită „Ba-bel”, nume care înseamnă „încurcătură” (Gen. 11:9, *margin.*). Există o asemănare izbitoare între cele două nume, dar înțelesurile sunt diferite. Dumnezeu a numit cu adevărat organizația lui Satan Babilon, deoarece ea a încurcat pe toate popoarele și națiunile pământului prin nenumăratele ei varietăți de religie.

Dând organizației sale un nume religios ce denotă un mijloc prin care oamenii se pot apropia de un dumnezeu sau de „un puternic”, Satan a plantat în mințile lor falsitatea că ei nu au nevoie de Iehova Dumnezeu, Cel căruia Îi aparține mântuirea, sau nu aveau nevoie să-L caute pe calea fixată de El (Ps. 3:8). Prin religia lui organizată sub Nimrod, Satan i-a făcut pe oameni să creadă că prin eforturi proprii și-ar putea asigura propriul mod de închinare, propria lor ridicare și salvare. Acesta era un plan viclean al Diavolului. Astăzi metodele lui nu sunt diferite.

Construirea de către oameni a unui turn al Babelului își găsește o paralelă în acest timp în calea de acțiune urmată de ambițioșii făuritori ai unei propuse noi ordini mondiale. De fapt ei spun: „Noi nu avem nevoie de Iehova Dumnezeu. Noi nu dorim Împărăția Sa prin Isus Cristos. Noi nu-i dorim pe acei martori ai lui Iehova care reprezintă Teocrația. Noi nu dorim creștinismul. Ceea ce dorim și de ceea ce este nevoie este mai multă religie. Aceasta este poarta spre dumnezeul nostru și spre lumea nouă a națiunilor federative, care vor salva civilizația și vor consolida un guvern mondial care ne va feri să fim împrăștiați și dezbinați prin războaie. Noi vom stabili pacea mondială bazată pe principii religioase. Atunci, după ce vom încheia, îi vom da voie lui Cristos să vină și să vadă ceea ce am realizat”. În felul acesta, prin purtătorii săi de cuvânt religioși, Diavolul îi întoarce pe mulți de pe calea îngustă a creștinismului și a închinării adevărate, singura care duce la Atotputernicul Dumnezeu Iehova, Izvorul vieții și îi deviază spre larga poartă a religiei care duce la Diavol și la moarte – Ps. 36:9; Mat. 7:13,14.

Această uniune mondială va fi înființată; ea va avea o cârpăceală abundentă a religiei pentru a apărea frumoasă pe dinafară; aceasta va fi descrisă în mod onorabil ca o ‘poartă spre Dumnezeu’. Cu toate că întemeierea ei înseamnă sfidarea lui Iehova, se împotrivesc dominației Sale universale, violează legământul Lui veșnic cu privire la sfințenia vieții, oamenii totalitari, îmboldiți și conduși de demoni, vor ridica această urâciune a pustuirii. Oamenii vor fi copleșiți de puterea acestui stat uman, i se vor închina, se vor teme de el și-l vor înălța, exact așa cum au făcut unii cu vechiul Babilon, chiar punându-și dictatorul înaintea lui Iehova Dumnezeu (Apoc. 13:3,4). Indiferent de titlurile măgulitoare și fanfara religioasă care va vesti ridicarea lui, acesta va fi totalitar în funcționarea lui, așa cum a fost Babilonul. Aceasta va crește încurcătura lumii și nu va fi în stare să împiedice în Armagedon împrăștierea și nimicirea făuritorilor lui, la fel cum cei din turnul Babel au avut planurile zădărnice și au fost împrăștiați de Iehova Dumnezeu (Luca 21:25,26; Apoc. 18:9,10,16-21; Gen. 11:8,9). Iehova nu poate fi batjocorit și sfidat fără ca acest

lucru să fie pedepsit (Gal. 6:7; Isa. 24:5,6; Deut. 32:35). Atunci Iehova al oștirilor se va face cunoscut ca Cel mai mare peste toți vânătorii și „se va ridica la pradă” – Țef. 3:8; Ps. 140:11; 83:18.

După aceea, domnia totalitară și dictatorii nu se vor mai ridica niciodată. (Naum 1:9). Ei nu vor mai fi perpetuați, așa cum a fost arătat de soarta lui Nimrod, prin faptul că el a murit fără copii. Geneza 10:7 îi numește pe fiii lui Cuș, dar omite numele lui Nimrod. Acest capitol înscrie numele fiilor lui Noe și ale urmașilor lor și a generațiilor până la șaptezeci, numele rebelului Nimrod nefiind inclus în acel număr perfect. În armonie cu aceasta, Proverbe 10:7 declară: „Numele celor răi putrezește”. Deși Nimrod a fost canonizat ca sfânt și a fost zeificat după moarte, este amintit în mitologie și este izvorul a multor doctrine și ritualuri din așa-numita religie „creștină” a „Babilonului” modern, mai ales a sectei romano - catolice, el nu este păstrat în memoria lui Dumnezeu, deci nu va avea parte de nici o înviere. (Ioan 5:28). Și nici vreunul din prototipurile sale dictatoriale din această zi nu vor mai trăi după curățirea din Armagedon. După aceea, nimeni nu va mai fi intitulat „puternic înaintea Domnului” sau altfel spus, înălțat deasupra lui Dumnezeu, ci „numai Iehova va fi înălțat în ziua aceea” – Isa. 2:11, *ARV*.

SCRISORI

Turnul de veghere” apreciat în Suedia

Iubiți frați,

Dorim să ne exprimăm în felul acesta recunoștința față de Tatăl nostru ceresc și față de voi, servii Lui, pentru bucuria de a avea încă o dată printre noi iubitul nostru *Turn de veghere*. Până acum am primit șapte numere, care circulă de la nord spre sud în această țară. Cu foile desprinse și rupte de cât de mult au fost trimise de la prieten la prieten și studiate de aceștia, ele nu ne sunt mai puțin dragi. Din contră, ele par mai valoroase. Articolele despre „Ispășirea pentru păcate”, care au venit mai întâi (ele nu ajung aici în ordinea potrivită), au fost o mare încântare pentru noi toți și așa au fost și celelalte *Turnuri de veghere*. Este atât de minunat să vezi armonia din ce în ce mai mare în ce privește Scripturile, pe măsură ce lumina de sus se revarsă asupra lor și este atât de ușor să renunți la vechile idei, când cele noi sunt atât de confirmate de Scripturi. Asigurându-vă de armonia noastră sinceră cu voi în Teocrație și rugându-ne ca Iehova să vă binecuvânteze pe voi și lucrarea voastră a iubirii pentru tot poporul Domnului, rămânem frații voștri (răspândiți pe tot cuprinsul Suediei) prin harul Său, A___ L___, Notviken, Suedia.

Stând umăr la umăr

Dragă frate Knorr,

Șapte sute de martori ai lui Iehova s-au adunat astăzi în Manchester cu dorința de a te asigura încă o dată de sprijinul nostru sincer și credincios față de Societate și de aprecierea noastră sinceră față de conducerea ta energică și încurajatoare, în acest timp de încercare cumplită pentru frații britanici.

Tocmai am primit informație despre telegramele pe care le-ai trimis la timp liderilor acestei țări și grija atentă arătată astfel față de noi ne umple de bucurie și dorim să știi că toți de la această adunare ne angajăm să luptăm alături de tine pentru acele libertăți creștine pe care le deținem.

Dorim, de asemenea, să ne exprimăm adâncă noastră recunoștință față de Iehova Dumnezeu, Marele nostru Îngrijitor, pentru adevărurile mângâietoare și inspiratoare de zel care

au ajuns la noi prin studiul vieții lui Iefta și a fiicei sale, așa cum sunt înregistrate în cartea Judecători. De aceea, noi ne bucurăm acum din toată inima de conducerea Teocratică a lui Iehova de peste noi, așa cum este descoperită în noile instrucțiuni de organizare, care ne-au adus deja o nouă însuflețire și dorim să știi că suntem hotărâți să le punem în aplicare.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 MAI 1943

Nr. 10

SIGURANȚĂ LA PUNCTUL CULMINANT AL JUDECĂȚII

„Și dacă omul drept va fi salvat cu dificultate, atunci unde va apărea omul lipsit de evlavie și păcătos?” – 1Petru 4:18, *Rotherham*.

IEHOVA a prezis cu mult timp în urmă epoca sau ziua când toate relele vor fi îndreptate. El a fixat acea zi și s-a îngrijit de funcționarea ei. Procesul ei de dreptate nu se va bizui pe vreo creatură sau pe vreun tribunal omenesc, ci pe Cel drept și puternic pe care Iehova Dumnezeu L-a numit și pe care Îl sprijină cu toată atotputernicia. Dintre toate relele comise, cel mai flagrant este cel făcut numelui sfânt al lui Dumnezeu. Judecătorul pe care l-a numit Dumnezeu va rectifica acest rău de lungă durată și va justifica numele lui Iehova Dumnezeu.

² Noi ne aflăm în ziua judecății națiunilor. Cei care au disprețuit numele lui Iehova, l-au batjocorit și l-au luat în deșert vor primi o judecată grabnică. Timpul în care Iehova a permis ca numele Lui să fie calomniat și expus ocării se apropie repede de sfârșitul lui. Bine ar fi ca cei care iau parte la îngrămădirea batjocurii pe numele lui Iehova și la persecutarea martorilor Săi care-i poartă numele să se pocăiască repede. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor, de pretutindeni, să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți” (Fap. 17:30,31). Acest „om” este „omul Isus Cristos”. Atotputernicul Dumnezeu L-a înviat din moarte, pentru că El și-a dovedit integritatea incoruptibilă și devotamentul pentru ce este drept și pentru adevăr, în mijlocul focului ispitei, opoziției, persecuției și suferinței, chiar până la moarte. De aceea, Iehova Dumnezeu L-a făcut justificatorul numelui Său și judecătorul lumii, și i-a dat toată puterea în cer și pe pământ, pentru a executa judecata.

³ Încă din Eden, marele „Judecător al întregului pământ” a anunțat o zi a răfuielii universale și a prezis pe Cel căruia îi va da „autoritate să execute judecata” (Gen. 3:15; Ioan 5:22,27-29). Acea zi a venit. Judecătorul se află pe scaunul de judecată în templul lui Dumnezeu. Sfârșitul celor care cauzează suferință și batjocură nedrepte este aproape!

Iubire și serviciu

⁴ Atâta timp cât ura față de Iehova și Guvernul Său Teocratic prin Isus Cristos operează neținută în frâu, suferința nedreaptă va continua. Acesta a fost singurul motiv pentru care Regele Isus Cristos a fost obligat să sufere. El le-a spus discipolilor Săi, care erau urâți împreună cu El: „Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinescă vorba scrisă în legea lor: M-au urât fără temei.” (Ioan 15:23-25). De aceea, El și-a instruit urmașii: „Să vă iubiți unii pe alții. Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră”. (Ioan 15:17,18). Așa numita „religie organizată” a creștinătății, n-a întors lumea de la ura ei împotriva lui Iehova și a Împărăției Lui sub Cristos, nici măcar n-a micșorat această ură. Ura violentă străbate acum întreg pământul și înverșunarea umple inimile a milioane de oameni. Deși ura reciprocă a sistemelor totalitare și

democratice face ca națiunile să se lupte în războiul total, totuși nazi - fasciștii și adversarii lor sunt uniți cu toții într-o ură comună împotriva martorilor lui Iehova și a mesajului Împărăției, pe care îl predică aceștia (Mat. 24:9). În spatele acestei uri acționează spiritele rele, demonii de sub conducerea lui Satan, și instrumentul lor principal pentru a ațâța ura este religia, în special Ierarhia romano - catolică. Aceasta nu este ceva neobișnuit. Tot religioniștii au fost cei care L-au urât pe Isus și L-au omorât.

⁵ În mijlocul războiului total, „religia organizată” și toate națiunile sunt angajate împreună în ura împotriva lui Iehova Dumnezeu și a martorilor Lui, iar „noua ordine” de după război nu va transforma această ură în iubire. Prin urmare, cu atât mai mult creștinii, care sunt izolați în această lume a urii, trebuie să dea atenție îndemnului lui Isus de a se iubi unii pe alții. Apostolul Petru a fost unul care a ascultat îndemnul Său la iubire. Scriind pentru necesitatea noastră urgentă de astăzi, el accentuează în primul rând faptul că „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” și în felul acesta subliniază următoarele lui cuvinte: „Mai presus de toate să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o mulțime de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.” (1Pet. 4:7-9). Aici, cuvântul „dragoste” este tradus din cuvântul original *agapē* care înseamnă „iubire”, așa cum este arătat de alte traduceri: „Mai presus de toate fiți zeloși în *iubirea* voastră unii pentru alții: căci iubirea acoperă o mulțime de păcate; fiți ospitalieri unul cu altul, fără murmurare” (ARV; *Diaglott; Rotherham; Young*). Cu toate acestea, papa, care pretinde în mod fals că este succesorul lui Petru, rostește cuvinte cu evlavie și scrie despre iubire, dar aprobă punctul de vedere extrem de diferit al „copiilor” săi religioși în chestiunile politice, ca atunci când aviatorii religioși ai generalului Franco au bombardat fără milă cei mai catolici oameni din toată Spania, anume bascii, și le-a spulberat țara. Aceasta nu a fost calea de acțiune a iubirii, așa cum este descrisă în Proverbe 10:11,12: „Gura celui neprihănit este un izvor de viață, dar gura celor răi ascunde silnicie. Ura stârnește certuri, dar dragostea acoperă toate greșelile”.

⁶ Religia iubește această lume a politicii, comerțului și a demonismului, și cu o astfel de iubire așteaptă ea să aducă „frăția omului” în „noua ordine” după războiul total. Dimpotrivă, iubirea fierbinte pe care Petru îi îndeamnă pe adevărații creștini, la „sfârșitul tuturor lucrurilor”, s-o aibă unii față de alții, izvorăște din iubirea lor a acestui lucru în comun, anume a Noii Lumi a dreptății a lui Iehova. Aceasta este legătura dintre rămășița urmașilor unși ai lui Cristos și însoțitorii lor, „alte oi” ale Sale (Ioan 10:16). Aceasta este o iubire ce nu se datorează religiei, ci adevărului. Creștinii se iubesc unii pe alții pentru că toți iubesc adevărul Bibliei și își purifică viața de toată religia prin acest adevăr. De aceea, Petru scrie: „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin spirit, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1Pet. 1:22,23). Acum, mii după mii de martori ai lui Iehova credincioși sunt închiși și maltratați în închisori și lagăre de concentrare în toată „creștinătatea”. Iubirea fraților lor din afara zidurilor de detenție trebuie să fie la fel de fierbinte pentru cei aflați înăuntru, ca aceea a primilor creștini față de Petru când era în lanțuri: „Deci Petru era într-adevăr păzit în temniță; și rugăciuni fierbinți erau făcute de adunare către Dumnezeu, pentru el” (Fapte 12:5, *Young*). Domnul a răspuns acelei rugăciuni a iubirii fierbinți pentru servul Său Petru și l-a scos afară în integritatea sa, pentru a pune, în continuare, mărturie pentru numele Său.

⁷ Iubirea creștină se bazează pe principiu, deci nu este pasiune sau sentimentalism. Din acest motiv, ea nu acoperă păcatele necredincioșiei sau ale rebeliunii împotriva Domnului Dumnezeu. Creștinii mai degrabă preferă să sufere orice decât să comită astfel de păcate, și n-ar putea trece cu vederea sau ierta aceste păcate nici altora. „Cel ce a suferit în trup, a sfârșit-o cu păcatul” (1Pet. 4:1). De aceea, ei se ajută unii pe alții pentru a evita aceste păcate de neiertat împotriva Domnului. Oricare ar fi fost calea de acțiune din trecut a celui păcătos, dacă există o pocăință sinceră și o întoarcere la calea de acțiune prescrisă de Domnul, atunci ei acoperă acele păcate din trecut, le uită și se comportă cu cel pocăit pe baza relației sale restatornicite cu Domnul

(Iac. 5:19,20). Dacă s-a comis păcat împotriva creștinilor, în mod personal, ei iartă cu dragă inimă pe cel pocăit care mărturisește și cere iertare, fie aceasta până la numărul „de șaptezeci de ori câte șapte” (Efes. 4:32; Mat. 18:22). Ei nu nutresc ură și nu permit ca acele chestiuni personale să rupă unitatea creștinilor în „lupta umăr la umăr” împotriva demonismului și pentru credința Evangheliei (Filip. 1:27). Ei se iubesc unii pe alții „din pricina lucrării lor” și pentru că toți sunt de partea Teocrației și a Lumii Noi (1Tes. 5:13). Ei se iubesc unii pe alții în adevăr, căutând bunăstarea și succesul veșnic al fiecăruia. În consecință, ei se ajută, se încurajează și se îndeamnă unii pe alții pentru a face serviciul Domnului, așa cum poruncește El și în împlinirea obligațiilor lor de legământ față de Domnul – Evr. 10:25.

⁸ Demonii caută să rupă acest „lanț al desăvârșirii”. Ei trimit clasa „servului rău”, „lupi îmbrăcați în haine de oi”, printre cei credincioși, pentru a da naștere la neînțelegeri, suspiciuni, îndoieli și ambiții egoiste. Dar cei credincioși îi verifică pe acești prefăcuți cu „șiboleț-ul” adevărului și al serviciului teocratic și îi evită. Îngerii Domnului îi scot afară pe cei marcați astfel și cei credincioși sunt mai strâns uniți în iubirea lui Iehova și a organizației Lui teocratice – Mat. 24:48-51; 13:41; 7:15; Rom. 16:17,18; Jud. 12:6; Col. 3:14.

⁹ În ce privește clasa „servului rău”, 2Ioan 10,11 îndeamnă: „Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți `bun venit`; căci cine-i zice `bun venit` se face părtaș faptelor lui rele”. În ce privește clasa „servului credincios”, ei trebuie să fie „ospitalieri unul cu altul, fără cârtire”. Cuvântul *ospitalitate* înseamnă literal „iubirea străinului”. Prin exercitarea acestui lucru, Avraam a găzduit fără să știe trei îngeri (Evr. 13:2). „Alte oi” ale lui Cristos exercită acest lucru față de frații Lui, când aceștia merg din casă în casă ducând Evanghelia Împărăției. La început „străini” în ceea ce-i privește, totuși „alte oi” îi primesc pentru a primi mesajul și se poartă amabil cu ei. De fapt, ei Îl primesc pe Isus Cristos Însuși (Mat. 25:35,38,43,44). Apoi, Păstorul cel Bun aduce aceste persoane ale bunăvoinței în staulul sau organizația Sa. Ei devin „străinul care este în casa ta” a Israelului spiritual (Ex. 20:10). Izraeliții spirituali arată mare ospitalitate față de acești „străini”, servindu-le hrana spirituală de pe masa Domnului. Ei fac aceasta fără să cârtească, din pricina lucrării serviciului de teren încredințate. Ei nu permit egoismului să-i facă să „nedreptățească pe străin” în a asculta veștile bune teocratice și a se hrăni de pe masa spirituală a Domnului (Mal. 3:5). Mai mult decât atât, când puterea nazi-fascisto-Vaticană și alte puteri și autorități totalitare interzic și confiscă hrana furnizată de Domnul și fac, de fapt, prizonieri virtuali din poporul Său credincios de legământ în interiorul granițelor națiunii, creștinii credincioși „sunt ospitalieri” cu cei flămânzi și lipsiți. Ei folosesc toate mijloacele pe care le furnizează Domnul pentru a face rost de hrană spirituală pentru frații lor.

¹⁰ Timpurile critice pe care le trăim solicită o întrebuintare generoasă a tuturor facultăților, îngrijirilor și echipamentului cu care Iehova Dumnezeu și-a înzestrat servii. Acum nu este timpul de a acorda daruri miraculoase ca în zilele apostolilor, darul limbilor, al traducerilor, al profețiilor, al miracolelor, al vindecărilor, etc. Aceste daruri ale lui Dumnezeu, prin spiritul sau puterea Lui divină, și-au servit scopul lor în Biserica timpurie, dar au fost menite să se sfârșească, și așa s-a întâmplat la moartea apostolilor (Rom. 12:6; 1Cor. 12:4-11, 28-31; 13:8). Cu toate acestea, cuvintele apostolului, care erau foarte potrivite în zilele lui Petru, au stabilit regula potrivită de acțiune pentru acest timp, când Domnul este prezent pentru judecată: „Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să servească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă servește cineva, să servească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Cristos, a căruia [adică a lui Dumnezeu] este slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (1Pet. 4:10,11). Noi suntem administratori ai oricărui lucru pe care Domnul Dumnezeu l-a pus în mâinile noastre, pentru a fi folosit în serviciul Său; și acest har sau favoare față de noi a fost arătat în „felurite” moduri, diferind la fiecare privilegiat.

¹¹ Dacă noi am făcut o consacrare deplină, a tot ceea ce suntem și avem, pentru Dumnezeu și Creatorul nostru, Iehova Dumnezeu așteaptă și ne cere să întrebuițăm facultățile, abilitățile și darurile în armonie cu scopul Său. Noi trebuie să „servim unii altora”, adică tuturor care iau poziție de partea lui Iehova și a Împărăției Sale prin Cristos. Făcând așa, noi ne dovedim „buni administratori” a ceea ce bunătatea Sa iubitoare ne acordă. „Încolo, ce se cere de la administratori, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1Cor. 4:2). Noi avem limbă pentru a vorbi, sau cel puțin unele mijloace pentru a împărtăși informație vitală, fie prin viu grai, fie prin limbajul semnelor, scriere, pagină tipărită, sau discursuri înregistrate pentru reproducere cu fonograful. Toate acestea noi trebuie să le punem la lucru, exprimând „profețiile lui Dumnezeu”, profeții ce sunt Cuvântul Său, ce cuprinde declarația scopului Său prin Regele și Împărăția Lui (Fap. 7:38; Rom. 3:2; Evr. 5:12). Martorii lui Iehova nu anunță mesajul omului. În multe locuri, ei sunt acum privați de numeroase mijloace moderne pentru a transmite sau a distribui mesajul sau „profețiile” Domnului; totuși, ei au limbă și o folosesc cu credințioșie pentru a declara numele Său și guvernarea Lumii Noi. El le-a pus în inimă și gură, în mod îndurător, Cuvântul Său; El și-a pus, de asemenea, peste ei spiritul și puterea Lui mișcătoare și călăuzitoare, și aceste daruri de la Domnul nu se vor depărta de ei atâta timp cât El îi judecă drept credincioși – Isa. 59:21.

¹² Toți din poporul Său de legământ sunt servii lui Dumnezeu și servii Cuvântului sau „profețiilor” Sale. Această relație față de El și Cuvântul Său îi obligă să „aducă servicii” sau să servească. Ei trebuie să servească. În fața împotrivirii și persecuției demonice, ei pot face așa numai „prin puterea pe care o dă Dumnezeu” (*ARV*). Ei nu pot continua să meargă mai departe în „lucrarea ciudată” a Domnului prin propria lor putere, putere umană. Prin tăria și spiritul lui Dumnezeu, ce lucrează prin ei, aceștia fac așa până la sfârșitul plin de succes al lucrării. În felul acesta, se va dovedi că această lucrare nu este a omului, ci a lui Dumnezeu, și este făcută prin puterea Lui; de aceea, ea n-ar putea eșua, sau nu ar putea „fi anulată”.

¹³ Scopul activităților acestor servi ai „profețiilor” divine nu este egoist sau pentru câștig comercial. Acesta este „ca Dumnezeu să fie glorificat în toate lucrurile prin Isus Cristos”. Ei știu că a lui Iehova, și prin Regele Său, va fi și „este slava și stăpânirea din veșnicie în veșnicie” (*ARV*). De aceea, ei rămân neclintiți sub stăpânirea universală a lui Iehova Dumnezeu, și sunt silitori să-I glorifice numele și Împărăția Lumii Noi. Dacă ar eșua să servească altora darurile și îngrijirile Domnului, așa cum poruncește El poporului Lui să facă, prin puterea Sa, ei n-ar putea aduce glorie lui Dumnezeu și puterea tăriei Lui n-ar fi arătată în ei. Eșecul ar aduce numai batjocură pe numele, puterea și stăpânirea Sa.

„Încercarea de foc”

¹⁴ Credințioșia și zelul martorilor lui Iehova sunt arătate vestind pretutindeni „profețiile lui Dumnezeu” și servind mesajul ce glorifică pe marele Teocrat, și nu creaturile. Aceasta îi face obiectul împotrivirii și hărțuielii politice și religioase intense. Pentru mulți oameni, aceasta pare ciudat. Religia i-a făcut să creadă că a fi creștin înseamnă să fi considerat respectabil de comunitate, în general, și a avea părerea favorabilă a majorității așa-numitei „societăți decente” și în special a religioniștilor, a fi ținut într-o demnitate înaltă și respectat de elementele conducătoare, a fi laudat și elogiat în ziarele și revistele lumesti, și că niciodată nu vei intra în tribunal pentru predicarea Evangheliei. Venerarea bine cunoscută și respectul copleșitor în care sunt ținuți Ierarhia romano-catolică și alți preoți religioși, de către profitorii comerciali și politicienii ce se ploconesc, i-a orbit pe oameni cu privire la ceea ce declară Biblia că vor fi și sunt poziția și experiențele adevăratului creștin în această lume, ce include și „creștinătatea”. Ca nu cumva cineva să nutrească ideea religioasă că libertatea de împotrivirea și persecuția combinate - religioase, politice și comerciale - este dovada adevărată a autenticității „creștinismului” cuiva, apostolul Petru a scris: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc

din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți la arătarea slavei Lui” – 1Pet. 4:12,13.

¹⁵ O traducere mai literală spune: „Prea iubiților, nu fiți surprinși de focul din mijlocul vostru, ce vi se întâmplă pentru încercare, de parcă vi s-ar întâmpla un lucru ciudat; ci pentru că aveți parte de suferințele Celui Uns, bucurați-vă; așa încât la descoperirea gloriei Lui să vă bucurați jubilând” (*Emphatic Diaglott*). De ce să fie surprins vreun creștin ce studiază Biblia de marele foc al nenorocirii și persecuției pline de ură care a izbucnit împotriva Martorilor lui Iehova din toate națiunile, atât democratice, cât și totalitare?

¹⁶ Isus a prezis că așa va fi la sfârșitul lumii; El n-a exclus așa numita „creștinătate” dintre „toate națiunile” care urăsc pe adevărații Lui urmași (Mat. 24:9). El n-a arătat că, din pricină că națiunile se vor lăsa înșelate de religia romano-catolică și se vor numi „creștinătate”, tratamentul urmașilor Lui în lume se va îmbunătăți la unul de mare respectabilitate și favoare din partea guvernelor la sfârșitul domniei lui Satan, și deci ura lumii față de ei se va potoli. Din contră, El a spus că religia îi va elimina din clasa respectabilității și a toleranței: „ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide, să creadă că aduce un serviciu lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl [Iehova], nici pe Mine [Isus]” (Ioan 16:2,3). Faptele mârșave de crimă și torturile inchiziției, la care recurg iezuiții sau „Societatea lui Isus”, până în ziua de azi, ca mijloace de a câștiga țelul lor religios de dominație mondială, este dovada cuvintelor lui Isus. Pentru a ne păzi să nu ni se pară ciudat acest lucru și să nu supere, Isus a zis: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere” – Ioan 16:1.

¹⁷ Indiferent ce spun politicienii și uneltitorii lideri religioși despre „noua ordine” de după război, martorii lui Iehova și însoțitorii lor știu că focul ce a izbucnit acum printre ei nu se va potoli. Ei știu că religioasa curvă, „Babilonul”, își va croi drum pe spatele creaturii de după război. Atunci, ea va înteți mai mult focul și îi va îndrepta flăcările asupra celor care se închină lui Dumnezeu în spirit și adevăr și care Îi vestesc numele și domnia Lumii Noi (Apoc.17:1-14). Martorii lui Iehova nu cred aceasta o perspectivă ciudată, ci știu că chestiunea de discuție este stăpânirea universală a lui Dumnezeu, împotriva căreia religia luptă. Isus Cristos a luat poziție de partea lui Dumnezeu în această controversă asupra stăpânirii universale și a suferit pentru aceasta prin mâinile lui Satan și ale lumii sale a religiei, politicii și comerțului. Isus a fost încercat în mod hotărâtor, ca prin foc, în această chestiune primordială. Urmașii Săi luminați știu că ei nu pot fi adevărații Lui discipoli și să scape să fie încercați complet, în ce privește poziția lor pentru stăpânirea dreaptă a lui Iehova. În privința aceasta ei trebuie să fie încercați în mijlocul flăcărilor batjocurii, persecuției și a pericolului morții violente, pentru ca ei să-și dovedească integritatea cu credincioșie față de Dumnezeu, așa cum și-a dovedit-o Isus Cristos până la moarte. Până la sfârșitul final al lumii lui Satan, ei trebuie să suporte arșița acestei încercări de foc și să reziste fără vină pentru justificarea numelui și Cuvântului lui Dumnezeu.

¹⁸ Când Petru și tovarășii lui apostoli au fost întemnițați, aduși în tribunale, bătuți cu asprime, și apoi eliberați cu ordine stricte de a înceta predicarea Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos, „ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru numele Lui. Și în fiecare zi, în Templu și în fiecare casă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Cristos” (Fap. 5:29,41,42). Ei au ascultat mai degrabă de Dumnezeu decât de om, și în felul acesta s-au supus „Stăpânirilor Înalte”, anume lui Iehova și Cristos. Deși aveau dureri corporale și se aflau sub batjocura funcționarilor de stat, de ce se bucurau ei? Deoarece erau „părtași ai suferințelor lui Cristos”, întrucât sufereau pentru aceeași chestiune așa cum a făcut El, dând sprijin de nădejde și ascultare stăpânirii universale a lui Iehova. Pentru același motiv, martorii lui Iehova de astăzi se bucură în suferințele lor din mâna lumii vechi. Ei sunt pentru Lumea Nouă, în care stăpânirea Dumnezeului Cel Prea Înalt va controla atât cerul, cât și pământul, fără un singur adversar care să-L provoace pe această chestiune. Toți adversarii vor fi fost executați în bătălia Armagedonului, în care va fi distrusă

lumea veche. În acea bătălie, și totdeauna după aceea, gloria lui Isus Cristos, ca Rege și Justificator al numelui lui Iehova, va fi descoperită în toată splendoarea ei, a puterii active și a superiorității asupra lumii nedrepte a lui Satan.

¹⁹ Deja, înainte de descoperirea completă și deplină a gloriei divine și regale a lui Cristos, Martorii lui Iehova se bucură și sunt „de asemenea fericiți, cu o bucurie extraordinară”. De ce? Deoarece, prin credință, ei văd descoperită, prin Cuvântul lui Dumnezeu, gloria prezentă a lui Cristos. În lumina profețiilor împlinite referitoare la timpul gloriei Sale, ei văd că timpul Său de așteptare pentru a intra în acțiune împotriva dușmanului s-a sfârșit în 1914 și că Iehova și-a întronat atunci Fiul și a trimis toiagul puterii lui Cristos din Sion, organizația capitală a lui Dumnezeu. Iehova domnește acum prin Fiul și Justificatorul Său. Împărăția lui Dumnezeu a început și este aici! Ea a alungat pe Diavol și demonii lui din partea cerească a Universului lui Dumnezeu. Acum, acești demoni și prințul lor sunt limitați la pământ, pentru a aștepta înfrângerea finală de umilire și nimicirea împreună cu partea vizibilă a organizației lor de pe pământ, și aceasta curând, la Armagedon. Justificarea glorioasă din partea lui Cristos, pentru numele Tatălui Său, este aproape. Prin păstrarea cu credincioșie a nevinovăției lor față de Iehova, sub suferință de foc, urmașii lui Cristos pot lua parte alături de El la curățirea numelui lui Dumnezeu și la a dovedi pe Satan un mincinos și un dumnezeu imitator. Toate acestea înseamnă că este aproape Lumea Nouă, în care vor fi răsplățiți veșnic toți aceia care au suferit și au servit cu o integritate neclintită pentru justificarea numelui lui Dumnezeu.

²⁰ Nu o astfel de bucurie, fericire și stare de binecuvântare este partea „creștinătății”, deși ea mărturisește că poartă numele lui Cristos. Mărturisirea de către ea a acestui nume este ipocrită și înșelătoare, deoarece ea nu este supusă la ceea ce simbolizează „numele” Său. *Numele* Său înseamnă poziția sa față de Iehova Dumnezeu ca unul din „Stăpânirile Înalte”, în timp ce „creștinătatea” recunoaște căpeteniile politice ale acestei lumi vechi, inclusiv pe Hitler, Mussolini, Franco, Laval, Quisling, ca pe „stăpâniri înalte”. „Cristos” înseamnă „Uns”, ca Rege al organizației capitale a lui Iehova sau Guvernul Teocratic. Prin urmare, „numele” Său înseamnă acum domnia Sa activă ca Rege în opoziție cu diabolica lume veche și pentru nimicirea ei. Totuși, „creștinătatea” refuză să cedeze stăpânirea pământului Domnitorului ei drept și este dezbinată în interior de un război total. Ea își propune să-și extindă stăpânirea mondială într-o „lume mai bună” a moralității, justiției și religiei, după conflict. Așa că ea îi defaimă pe cei care nu se aliniază cu țelurile ei de după război și care vestesc „numele” lui Cristos ca cel al Regelui domnitor. Ea îi face să sufere pe aceștia.

²¹ O astfel de defăimare religioasă nu este ceva de care să te rușinezi sau pentru care să plângi. „Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă spiritul slavei, spiritul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi; din partea lor, El este vorbit de rău, dar din partea voastră este glorificat” (1Pet. 4:14). O traducere mai bună zice: „Dacă sunteți defăimați pentru numele lui Cristos, sunteți binecuvântați; deoarece spiritul gloriei și spiritul lui Dumnezeu se odihnește peste voi” (*ARV; Diaglott; Rotherham*). Aceasta este în armonie cu cuvintele pe care Petru le-a auzit în „predica de pe munte”. „Binecuvântați veți fi voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe profeții care au fost înainte de voi”. (Mat. 5:11,12). De aceea, defăimarea cuiva de către Ierarhia romano-catolică și alți religioniști nu demonstrează falsitatea stării lui de binecuvântat și fericit, ci dovedește că aceștia sunt anti-Cristos. Aceasta dovedește că cel defăimat pentru numele lui Cristos sau poziția Sa regală, este de partea dreaptă. „Binecuvântat” înseamnă „a fi drept și sincer”, deci a avea aprobarea și favoarea lui Dumnezeu și a te bucura de adevărata prosperitate de la El și siguranța, la sfârșit, de a ajunge la destinația dreaptă, demnitatea vieții și a fericirii în Lumea Nouă.

²² Dintre toți oamenii care au fost vreodată pe pământ, Isus Cristos a fost cel mai defăimat de religioniști. Aceasta i-a frânt inima, deoarece defăimau numele Tatălui Său (Rom. 15:3,4; Ps.

69:9,20; Ioan 19:33-36). Acum, Iehova, „Dumnezeul cel binecuvântat”, și-a făcut Fiul credincios „cel mai binecuvântat pentru totdeauna” (1Tim. 1:11; Ps. 21:1-6). Spiritul lui Iehova Dumnezeu se odihnește peste El, în timp ce domnește în mijlocul vrășmașilor Săi (Isa. 11:2-5). Acesta este spiritul gloriei, căci El „vine în gloria Tatălui Său împreună cu îngerii Săi” (Mat. 16:27). A avea acest spirit al glorioasei puteri divine asupra Lui, contrastează cu toată defăimarea pe care dușmanii Lui demonizați au făcut-o să vină asupra Lui în ochii lumii.

²³ Tot așa acum, lumea, și mai ales „creștinătatea”, îngrămădește ocară pe capul martorilor lui Iehova din fiecare țară. Acest lucru ar fi insuportabil dacă Iehova nu și-ar pune gloriosul spirit peste cei care mai degrabă poartă aceste ocări, decât să își placă lor înșiși. În felul acesta, El îi apără să nu fie posedați de spiritul demonilor, care se războiesc cu martorii lui Dumnezeu, caută să pună stăpânire peste ei și să-i biruie, și să-i întoarcă de la Dumnezeu în spiritul rebeliunii. Cu toate acestea, cei care aruncă aceste ocări peste acești creștini credincioși, au asupra lor spiritul necurat al demonilor, care îi controlează și sunt asemenea necredinciosului rege Saul, în contrast cu tânărul păstor David, pe care Saul îl persecuta (1Sam. 16:13-15; 18:9-12). Nu cei care ocărăsc, ci cei ocărâți sunt binecuvântați; spiritul lui Dumnezeu îi călăuzește pe calea dreaptă și le favorizează eforturile spre gloria numelui Său. Ei se roagă: „Învață-mă sa fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeu meu. Spiritul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă. Pentru numele Tău, Doamne, înviorează-mă” (Ps. 143:10,11). Ei sunt îmbrăcați cu „armătura completă a lui Dumnezeu”, și în această zi rea ei stau neclintiți pentru Împărăția lui Dumnezeu, luptând împotriva atacului demonismului cu „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Cinstea de a avea gloriosul spirit al lui Dumnezeu odihnindu-se asupra lor și de a lucra prin ei, atât spre a dori, cât și spre a face buna Lui plăcere, este un privilegiu binecuvântat. Acesta contrabalansează toate ocările dușmanului – Efes. 6:11-18; Filip. 2:13.

Când suferința nu înseamnă rușine

²⁴ Suferința pentru orice altceva decât cauza dreaptă nu valorează nimic la Dumnezeu. Cei care suferă pentru o cauză lumească își au răsplata de la lume. Ei sunt îndreptățiți de ea; și nici un creștin nu ar trebui să-i invidieze pentru aceasta (Ps. 37:1,7). Suferința pentru o anumită cauză lumească egoistă sau pentru propriile greșeli ale cuiva, și apoi suportarea ei cu o mare tărie morală, nu este vrednică de laudă și nici acceptabilă la Dumnezeu. De ce nu? Deoarece aceasta nu este pentru gloria și justificarea numelui Său, ori în susținerea stăpânirii Lui universale (1Pet. 2:19,20). De aceea, apostolul avertizează: „Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta” (1Pet. 4:15,16).

²⁵ Închisorile și penitenciarele sunt ticsite de criminali, hoți, răufăcători și cei ce se bagă în treburile altora, iar statisticile arată că majoritatea acestora sunt religioniști mărturisitori, romano-catolicii fiind în frunte. Totuși, cei mai mari „care se bagă în treburile altor oameni” nu se află în spatele gratiilor, anume Ierarhia romano-catolică și mai puțin importantul cler, care, sub amenințarea cu pedepse groaznice, cer „populației catolice” să se spovedească regulat și să permită „duhovnicilor” să se amestece în chestiunile lor foarte personale și particulare. Cum se face că ei îl revendică pe apostolul Petru ca pe primul lor papă infailibil, și totuși nu ascultă cuvintele sale, de a nu se amesteca în „treburile altor oameni” și să-și vadă de propria treabă? (1Tes. 4:11). Asupra religiei, ilustrată de „curva cea mare”, „Babilonul”, pune Biblia responsabilitatea pentru uciderea „sfinților” și „martirilor” lui Isus; sau pentru blasfemia sau răpirea numelor și lucrurilor ce aparțin lui Dumnezeu; și pentru că stă în mod asupritor pe spinarea oamenilor și le răpește banii sau alte lucruri de valoare; pentru tot felul de fărâdelegi, mai ales „urâciunile și murdăriile preacurviei ei” cu conducătorii de stat; pentru amestecul în politica și comerțul lumii asemenea unui super-guvern „care domnește peste împărații

pământului” (Apoc. 17:1-6,15,18). Poate că vă așteptați la o demonstrație clară a acesteia în „noua ordine” de după război. Atunci religia își va expune goliciunea căci, se spune „un ceas” și puterile călărite de ea se vor întoarce asupra ei și „o vor pustii și o vor dezgoli, carnea i-o vor mânca și o vor arde în foc”. Preoții tuturor religiilor vor suferi foarte mult. Aceasta va avea loc pentru propriile lor fărădelegi împotriva lui Dumnezeu, al cărui nume sfânt l-au defăimat, l-au denaturat și l-au luat în deșert. Aceasta nu le va câștiga un loc în cer, ci îi va arunca jos în „iad”, „Gheena”, nimicirea veșnică. În felul acesta, Iehova Dumnezeu Își va răzbuna numele asupra lor. Îndată după aceasta îi vor urma în nimicire la Armagedon amanții religiei, politici, comerciali, războinici și sociali.

²⁶ Poporul lui Iehova să evite întotdeauna calea religiei, ca să nu sufere pentru cauze asemănătoare. Evitați chiar spiritul sau intenția acestor lucruri. Țineți minte: „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el” (1Ioan 3:15; Mat. 5:21,22). Toate națiunile „creștinătății”, care urăsc pe Martorii lui Iehova din pricina numelui Său și a numelui Regelui Său, sunt ucigașii lor înaintea lui Dumnezeu; și aceste națiuni nu pot avea viață veșnică pe pământ. Nu uitați că cea mai mare hoție este cea împotriva lui Dumnezeu. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: ‘Cu ce Te-am înșelat?’ Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea” (Mal. 3:8-10). Prin urmare, toți care au făcut legământul consacrării față de Dumnezeu, pentru a-L servi, trebuie să împlinescă jurământul și să aducă tot ce i se cuvine pentru cauza Lui și serviciul acesteia. Ei nu pot consimți cu hoții religioși și cu politicienii, judecătorii și funcționarii legii, care acum violează în mod nedrept și hulitor dreptul și libertatea date de Dumnezeu de a se închina lui Iehova Dumnezeu și de a-I predica evanghelia. Interesele veșnice ale oamenilor trebuie să fie păzite. Tăcerea împotriva hoției ar aduce condamnare de la Dumnezeu după cum urmează: „Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii”. O astfel de cale de acțiune ar aduce pierderea calității de martor pentru Iehova și de vestitor al numelui și a Împărăției Sale – Ps. 50:16-18.

²⁷ Deși acuzați ca răufăcători, cei din poporul Domnului nu trebuie să fie așa în realitate, dacă ei doresc aprobarea Lui. Ei nu au timp să-l întrebuițeze greșit în amestecul în controverse, politică și alte afaceri ale acestei lumi, sau în chestiuni particulare ale indivizilor. Afacerea ce reclamă timpul și atenția lor este cea a Împărăției lui Dumnezeu, „lucrarea Tatălui Meu” și ei trebuie să facă acest lucru. Ei nu sunt numiți să fie „inspectori în chestiunile altor oameni”, „să se amestece în afacerile altor oameni”, ca polițiști spirituali (*Young; Rotherham*). Ei își caută propriile responsabilități față de Domnul și se specializează cu râvnă în acestea și nu se amestecă în îndeplinirea datoriilor încredințate altuia.

„Suferă ca un creștin”

²⁸ Suferința pentru cauze nedrepte este motiv de rușine, dar nu așa este suferința ca un creștin. „Dacă un om suferă ca un creștin, să nu-i fie rușine; ci să glorifice pe Dumnezeu în acest nume” (*ARV; Rotherham; Douay*). „Să glorifice pe Dumnezeu pentru acel nume” (*Weymouth; Tischendorf*). De ce? Deoarece Iehova Dumnezeu L-a folosit pe Isus Cristos ca Întemeietorul creștinismului. *Creștinism* înseamnă a face voia lui Dumnezeu așa cum a făcut-o Isus Cristos și a lăsat discipolilor Săi exemplu și poruncă să facă așa. *Creștinism* înseamnă glorificarea lui Dumnezeu „în acest nume”, adică asemenea unui creștin sau ca imitator al Liderului în creștinism.

²⁹ Purtarea numelui de „creștin” nu diminuează numele lui Dumnezeu, Iehova, nici nu dă mai multă glorie lui Isus Cristos, Fiul Său; la fel cum numirea unui „israelit spiritual”, sau „iudeu pe interior”, nu glorifică Israelul sau Iuda, minimalizând numele lui Iehova (Rom. 2:28,29; 1Cor.10:18; Gal. 6:16; Apoc. 7:4-8). În cazul celor credincioși, numele „iudeu”, „evreu”, sau

„izraelit” a fost asociat imediat cu numele lui Iehova, l-a reprezentat și a îndreptat atenția spre numele Dumnezeului Cel Prea Înalt. Din acest motiv, demonii și amăgiții lor naziști, fasciști și romano-catolici de pe pământ, încearcă să extermine chiar iudeii nominali după carne, deoarece aceasta aduce ocară pe numele lui Iehova. În același mod, numele „Cristos” se asociază cu Iehova Dumnezeu, deoarece Iehova l-a prezis și l-a trimis pe „Cristos” sau „Mesia”. De aceea, atunci când Isus a venit pe pământ, El a venit în numele Tatălui Său și a vestit acel nume și scopul divin pentru care stă acesta. El a glorificat numele Tatălui Său și astfel a fost martorul lui Iehova. Titlul Său a devenit „Martorul credincios și adevărat” (Apoc. 1:5; 3:14; 19:11). În consecință, a „suferi ca un creștin” înseamnă a suferi alături de El și din același motiv, adică precum un martor al lui Iehova.

³⁰ Rezultă în mod clar că aceia cărora Dumnezeu le-a dat „numele nou, pe care-l va hotărî gura DOMNULUI”, adică „Martorii lui Iehova”, sunt „creștini” (Isa. 62:2; Apoc. 2:17; Isa. 43:10,12). Acești creștini sunt martori ai lui Iehova, deoarece Cristos, Liderul lor, a fost și este Principalul Martor al lui Iehova și ei Îl imită cu credincioșie și pun mărturie pentru adevărul Guvernului Teocratic al lui Iehova (Ioan 18:36,37). Numai din această cauză sunt ei persecutați pe plan internațional. Ei nu suferă ca religioniști, ci ca „creștini”, și pentru acest motiv lor nu le este rușine.

³¹ Acei primi discipoli din Antiohia, Siria, împreună cu apostolii Pavel și Barnaba, au suferit ca creștini. „Pentru prima dată discipolilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia” (Fap. 11:26). Această numire n-a fost întâmplătoare. Acest fapt este arătat de textul grecesc din înregistrare, anume: „Și discipolii au fost NUMIȚI ÎN MOD DIVIN creștini, mai întâi în Antiohia”. (traducerea lui Young). Traducerea „numiți în mod divin” se datorează întrebuirii aici a cuvântului *chreematizein* (grecește), și nu cuvântului obișnuit grecesc ce înseamnă „a numi” (*kalein*; tradus „numire” de 126 de ori din cele 147 de apariții). *Chreematizein*, cuvântul folosit la Fapte 11:26, este în toate cele nouă cazuri din Scripturi folosit în legătură cu Dumnezeu și este tradus „înștiințat de Dumnezeu”, „descoperit”, „sfătuit de Dumnezeu”, „a vorbit”, „a fi numit”; de asemenea, substantivul derivat din acesta, *chreematismos*, este tradus la Romani 11:4 „răspunsul lui Dumnezeu”. Deci, întrebuirii cuvântului *chreematizein* la Fapte 11:26 arată că numirea discipolilor „creștini” a fost îndrumată de Domnul Dumnezeu. Pentru acest puternic motiv, Satan imitatorul a fost prompt și gelos să pună stăpânire pe nume și să-l pervertească aplicându-l religiei, rezultatul fiind o contrafacere a creștinismului. Satan a făcut astfel când a descoperit că n-a putut desființa creștinismul cu violența, prin păgânul său „împărat de la miază-noapte”, cu sediul la Roma.

³² Religioniștii iudei și păgâni, au disprețuit numele de „creștin”. Împăratul Agripa era un aderent al „religiei iudeilor”, dar din punct de vedere politic el reprezenta Roma, „împăratul de la miază-noapte”. Apostolul Pavel s-a apărut înaintea împăratului Agripa și acesta l-a acuzat pe Pavel că încerca să-l convertească. „Și Agripa i-a zis lui Pavel: ‘În curând tu mă convingi să devin creștin!’ (Fapte 26:28, *Young*). Sau, mai bine exprimat: „Fără a exagera, tu mă convingi să devin creștin” (*Companion Bible*, nota marginală). Pavel n-a tăgăduit, ci a recunoscut că era creștin, zicând (versetul 29): „Mă rog la Dumnezeu ca, în curând sau mai târziu, nu numai tu, ci și toți care mă ascultă astăzi, să devină așa cum sunt eu – mai puțin lanțurile acestea” (*Young*). „să devii chiar așa cum sunt eu, cu excepția acestor lanțuri” (*Rotherham*). Pavel dorea ca ei să fie creștini slobozi, liberi să predice evanghelia din casă în casă.

³³ „Creștin” (*Christianos*) este forma latină (romană). Alegerea acestei forme mai degrabă decât forma evreiască „mesianist”, prin conducerea spiritului lui Dumnezeu, a fost și este o provocare pentru Roma sau „împăratul de la miază-noapte”. Ierarhia romano-catolică a adoptat cu șiretenie numele și l-a aplicat greșit la religia lor, dezorientându-i pe oameni cu privire la ce înseamnă creștinism și creștin. Acestea sunt tacticile Șarpelui pentru a-i orbi pe oameni și pentru a produce acel hibrid imposibil, „religie creștină”, și a da naștere la un număr mare de falși „creștini” și prin ei să aducă mare ocară pe numele lui Iehova. Religioniștii, ce mărturisesc în

mod greșit și prin mijloace necinstite că sunt „creștini”, nu „glorifică pe Dumnezeu [Iehova] în acest nume”. În schimb, religioniștii, cuprinzând națiunile care se numesc „națiuni creștine”, îi persecută pe cei numiți după numele lui Dumnezeu și decretează chiar că martorii lui *Iehova* sunt o „organizație ilegală”. Aceasta este dovada adevărată că religioniștii și națiunile religioase nu sunt „creștini”.

Începutul judecății de la casa lui Dumnezeu

³⁴ Apostolul inspirat avertizează pe „aleșii” lui Dumnezeu și pe toți care, împreună cu ei, sunt „străini și călători” pentru această lume, de ce să fie foarte atenți în ce privește cauza suferințelor lor din partea lumii. Din pricina judecății inevitabile, spre care el a arătat: „Căci *a venit* timpul când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă *începe* cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1Pet. 4:17). Aceasta nu vrea să spună că ziua de judecată începuse deja și că toată așa numita „eră creștină” până acum este o zi sau o perioadă de judecată. Observați, vă rugăm, în text, că cuvintele *a venit* sunt scrise cursiv, arătând că ele nu se află în epistola originală a lui Petru, ci sunt adăugate de traducători. O traducere mai categorică, care dă orientarea timpului din context, spune: „Deoarece vine timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă ea începe mai întâi de la noi, care va fi sfârșitul celor care sunt neascultători de veștile bune ale lui Dumnezeu?” – *Emphatic Diaglott*.

³⁵ „Casa lui Dumnezeu” este clasa templului, „casa Lui spirituală”, din care Petru și cei cărora le-a scris el ca „noi” sunt „pietre vii”. „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți să fiți o casă spirituală, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos”. Isus Cristos este Stânca și Piatra din capul unghiului a acelei spirituale „case a lui Dumnezeu”. (1Pet. 2:4-8). În împlinirea în mic a profeției, Isus Cristos a venit la templul tipic al lui Dumnezeu din Ierusalim și l-a curățit. Aceasta s-a întâmplat la trei ani și jumătate după ce a fost uns să fie Rege și a început să predice „Împărăția cerului este aproape” și „Împărăția lui Dumnezeu este printre voi” (Mat. 3:16,17; 4:17,23; Luca 17:21, *margin.*). Aceasta era o ilustrație în mic despre cum, în împlinirea profeției, va veni Isus la templul spiritual pentru judecată în anul 1918 A.D., la trei ani și jumătate după ce Împărăția lui Dumnezeu începuse prin întronarea lui Cristos în 1914, la sfârșitul timpurilor neamurilor. Înainte de aceasta a fost o perioadă de pregătire a căii, începând din 1878, marcată de evenimente precise, în armonie cu profeția. Despre aceasta, profeția din Maleahi (3:1) a prezis: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine, zice DOMNUL oștirilor”.

³⁶ Începând cu anul 1918 timpul de judecată este în curs. Ea a început de la „casa lui Dumnezeu”. Aceasta motivează mesajul de judecată, despre „ziua de răzbnare a Dumnezeului nostru”, care a început din 1918, îndepărtarea religioniștilor numiți greșit „creștini” și curățirea celor adevărați care au rămas credincioși, lăsând numai o „rămășiță” (Mal. 3:2-4). Suferințele prezise sub persecuție au venit și s-au înmulțit asupra adevăraților creștini, punându-i la încercare, ca prin foc, în ce privește sinceritatea afirmației și poziției lor. Prin menținerea integrității, ei sunt aprobați de Judecătorul lui Iehova de la templu și rămân credincioși ca „pietre vii în templu”, în care Dumnezeu locuiește prin spiritul Său. Națiunile „creștinătății” suferă, de asemenea, dar datorită marilor vaiuri pe care demonii, înfuriați pentru că au fost alungați din cer jos pe pământ, le aduc pe pământ și în mare (Apoc. 12:12). Suferă aceste națiuni lumești ca un „creștin”? Sau „ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia”? Propria lor relatare la zi, incluzând poziția lor încăpățânată și persecuția împotriva Martorilor lui Iehova, vorbește de la sine. Va decide Cristos Judecătorul să nu le condamne? Toate națiunile sunt adunate înaintea Lui, aflat pe tronul Său din templu, și sunt la judecată – Mat. 25:32.

³⁷ Petru zice: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” (1Pet. 4:17); ceea ce înseamnă că timpul pentru executarea judecății este aproape. Unde vei apărea tu, în timpul inevitabil al

executării judecății? Cei care ocolesc partea creștinilor, a Martorilor lui Iehova, din cauza încercării de foc a suferinței care vine peste ei din partea religioniștilor, n-au decât cealaltă parte de care să stea, partea lumii. De aceea, ei trebuie să sufere împreună cu lumea acum, marile ei vaiuri, și la Armagedon judecata executată asupra lor. Aceasta înseamnă să sufere împreună cu ucigașii, hoții, răufăcătorii, cei care se amestecă în treburile altora, și falșii creștini, ipocriții. Necesită curaj acum să întoarceți spatele lumii religiei, politicii și comerțului și să arătați, în mod public, bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui și să deveniți însoțitorii martorilor lui Iehova aspru încercați. Parabola-judecată a Domnului despre „oi” și „capre” prezice despre unii oameni ce arată fără teamă o astfel de bunăvoință și care sunt adunați în locul de siguranță și păstrare de la dreapta Regelui. Ei vor câștiga viață.

³⁸ Umbra securii de executare a judecății a căzut deasupra „creștinătății”. Situația necesită acum o hotărâre grabnică și dreaptă. Este o nebulă acum ca vreunul din Martorii lui Iehova să devină nepăsător și libertin, să se amestece cu lumea, să cadă victimă demonilor și să sufere ca hoț, ucigaș, făcător de rele sau ca unul care se amestecă în treburile altora, dovedindu-se în felul acesta „neascultător de veștile bune ale lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă dezastru pentru el. Cei din casa lui Dumnezeu sau oricine mărturisește că se află acolo, care se înjosește până la o așa cale de acțiune, se aliniază pentru o nimicire timpurie; căci executarea judecății începe mai întâi de la casa ori „sanctuarul” lui Dumnezeu. „Lucrarea ciudată” de însemnare pe frunte a oamenilor bunăvoinței se apropie de sfârșitul ei. Executorii Domnului Dumnezeu, sub Isus Cristos, asemenea celor „șase bărbați”, fiecare cu „arma de nimicire în mână”, așteaptă încheierea acestei lucrări de despărțire și însemnare, și semnalul de la Iehova Dumnezeu să înceapă groaznicul măcel de la Armagedon. Iehova Dumnezeu le va face semn, zicând: „Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte. ÎNCEPEȚI CU SANCTUARUL MEU”. Și profeția prezice amenințator: „Ei au început cu bătrânii [religionii], care erau înaintea templului [falsa casă a lui Dumnezeu]” – Ezec. 9:1-7; Ier. 25:29-36.

³⁹ „Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1Pet. 4:17,18). „Dacă omul drept va fi salvat cu dificultate”, deoarece încercarea de foc a integrității sale face atât de greu ca el să-și mențină integritatea față de Dumnezeu și să rămână de partea salvării, „atunci unde va apărea omul lipsit de evlavie și păcătos?” (*Rotherham*). Sau, unde vor apărea creștinii care devin nepăsători, țin la păcat și lipsa de evlavie și suferă pentru aceasta? Apostolul citează această chestiune tăioasă din Proverbe 11:31 (traducerea Septuaginta Grecească): „Dacă abia va scăpa omul drept, unde va apărea cel lipsit de evlavie și păcătos?”

⁴⁰ Răspunsul este acesta: ei nu vor apărea deloc în adunarea celor salvați la punctul culminant al judecății și nu vor vedea viață veșnică în Lumea Nouă (Ps. 1:4-6). Este imprudent acum, sub umbra executării judecății, ca vreunul din martorii lui Iehova și însoțitorii lor, „alte oi”, să se atingă de lumea veche și să fie atrași înapoi de religia, plăcerile și păcatele ei. Dacă am ales să „suferim în trup”, mai degrabă decât să comitem păcatul necredincioșiei față de Dumnezeu și al călcării de legământ, atunci așa să rămână acum și pentru totdeauna, neschimbător, că noi „am sfârșit-o cu păcatul” (1Pet. 4:1). Nici un compromis mai mult cu lumea și păcatul ei ce ne împresoară cu ușurință. „Amintiți-vă de soția lui Lot”. Numai făcând așa, noi vom fi văzuți împreună cu cei drepti salvați, care iau parte la justificarea numelui și stăpânirii universale a lui Iehova.

⁴¹ Deoarece o astfel de alegere înseamnă suferință sigură în această lume veche, ce să facem noi pentru a o suporta cu integritate și pentru a birui lumea? Apostolul răspunde: „Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletul credinciosului Creator și să facă ce este bine” (1Pet. 4:19). Creatorul nostru se va îngriji de „sufletele” noastre, interesele noastre de viață în Lumea Nouă, dar numai dacă le încredințăm Lui fără teamă, continuând să facem ce este bine, ascultându-I poruncile. Dacă oamenilor le este permis să ne ucidă trupul, ei nu pot face

rău sufletului; și credinciosul nostru Creator ne va recrea sau ne va învia din morți. Nu vă temeți de „leul care răcnește”, Satan Diavolul, care caută să vă devoreze, distrugându-vă integritatea față de Dumnezeu: „căruia să vă împotriviți neclintiți în credință, știind că prin aceleași suferințe trec și frații voștri care sunt în lume”, în Germania nazistă și pretutindeni – 1Pet. 5:8,9, *ARV*.

⁴² Suferința este pentru puțin timp; căci încercarea integrității servilor lui Iehova se apropie de sfârșitul ei și timpul pentru lupta finală asupra chestiunii stăpânirii universale este aproape. Curaj! Fiți credincioși! Suportați până la sfârșit, țineți tare la integritatea voastră. Rămășița chemată și aleasă are această promisiune sigură: „Și Dumnezeuul harului, care v-a chemat la gloria Sa veșnică în Cristos, după ce ați suferit puțin timp, El Însuși vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți.” (1Pet. 5:10, *ARV*). El, de asemenea, va desăvârși, va da putere și va întări în integritatea lor pe toate „alte oi”, care rămân cu credincioșie ca însoțitori permanenți ai rămășiței, împărtășindu-se fericiți, alături de ea, de aceleași suferințe.

⁴³ Arătând că susțin stăpânirea universală a lui Iehova, prin Teocrația Sa sub Isus Cristos, ei i se alătură în mod deschis, zicând: „A Lui să fie stăpânirea pentru totdeauna. Amin” – 1Pet. 5:11, *ARV*

Întrebări pentru studiu

1. Ce zi a prezis și a fixat Iehova și de cine va depinde procesul ei de dreptate?
2. De ce ar fi bine acum să se pocăiască cei care au ocărât numele lui Iehova și I-au persecutat martorii?
3. De când a anunțat Iehova aceste chestiuni de judecată și ce legătură are acest timp cu acestea?
4. Atâta timp cât va domni ce spirit, va continua suferința nedreaptă și cine sunt cei aflați în spatele acestui spirit?
5. Având în vedere starea prezentă și viitoare a lumii, ce sfătuiește Petru pe creștini să exercite? Dau atenție sfatului său religioniștii extremiști?
6. Cum diferă iubirea religiei și cea recomandată de Petru, în ce privește obiectul afecțiunii și sursa sau motivul pentru afecțiune?
7. Pe ce se bazează iubirea creștină, ce păcate acoperă ea și pentru ce scop se exprimă ea față de frați?
8. Pe cine folosesc demonii pentru a rupe acest lanț al iubirii și cum se comportă aceștia față de cei credincioși?
9. Cum „sunt ospitalieri”, unii cu alții, clasa „servului credincios” și a „altor oi”, și aceasta „fără murmurare”?
10. Ce forțează timpurile critice la o întrebuintare generoasă și în ce moduri?
11. De ce trebuie cei consacrați să „servească” diferite daruri unii față de alții? Și cum „vorbesc ei ca profețiile lui Dumnezeu” sub diferite împrejurări prezente?
12. De ce pot ei îndeplini acest serviciu numai „prin puterea pe care o dă Dumnezeu” și ce se dovedește în felul acesta?
13. Care este scopul principal al îndeplinirii fără greș a acestor activități de serviciu?
14. Din pricina cărei cugetări greșite și căror practici pare „ciudată” pentru religioniști adevărata poziție a creștinilor în lume, astăzi?
15. Ce spune 1Petru 4:12,13, exprimat mai literal, și ce întrebare ridică aceasta?
16. Arătând că n-ar trebui să fie „ciudată”, ce a prezis Isus despre exprimarea urii la sfârșitul lumii?
17. Cum va afecta această ură stabilirea „noii ordini” și până când și în ce chestiune principală trebuie să fie încercați creștinii?

18. Cum au avut parte apostolii de durere trupească și de ocara funcționarilor în zilele lor, și pentru ce motiv asemănător au parte acum de aceleași lucruri martorii lui Iehova, în mod asemănător?

19. Pentru că văd ce fapte se bucură acum martorii lui Iehova, fiind „de asemenea fericiți, cu o bucurie extraordinară”?

20. De ce o astfel de bucurie nu este partea prezentă a „creștinătății”, deși ea mărturisește că poartă numele lui Cristos?

21. Pentru că este ocărât pentru numele lui Cristos, în ce stare se află cel ocărât în realitate?

22. Cine a îndurat cea mai mare ocară vreodată pe pământ și cum se odihnește pe acesta spiritul gloriei și al lui Dumnezeu?

23. Cum sunt binecuvântați acum martorii ocărâți ai lui Iehova și cum au asupra lor spiritul gloriei și al lui Dumnezeu?

24. Când nu este suferința vrednică de laudă sau acceptabilă la Dumnezeu, potrivit avertismentului lui Petru?

25. a) Cine sunt cei mai vinovați și mai responsabili pentru violarea instrucțiunii de la 1Petru 4:15 și cum? b) Unde vă puteți aștepta la o demonstrație clară a acestei religioase căi de acțiune și de ce numai pentru un timp scurt?

26. În ce mod să evite creștinii suferința ca ucigași și hoți?

27. Cum pot evita ei suferința ca răufăcători și ca cei ce se amestecă în treburile altora?

28. De ce suferința ca un creștin nu este motiv de rușine? Ce este „creștinismul”?

29. De ce purtarea numelui de „creștin” nu diminuează numele lui Dumnezeu sau nu-I dă lui Isus Cristos o glorie mai mare?

30. De ce sunt „creștini” cei care au primit „numele nou” de la Dumnezeu și de ce sunt ei martori ai lui Iehova?

31. Cum putem noi hotărî dacă numirea discipolilor lui Isus ca și „creștini” a fost sau nu întâmplătoare și de ce a pus Satan stăpânire pe acest nume pentru scopurile lui?

32. Cum a manevrat împăratul Agripa numele de „creștin”, și a tăgăduit Pavel că era astfel, în mărturia lui către împărat?

33. Ce numește forma latină a numelui, și glorifică religioniștii pe Dumnezeu prin acest nume?

34. De ce trebuie creștinii să fie foarte atenți în ce privește cauza suferinței lor, așa cum este arătat de cuvintele lui Petru?

35. Ce este „casa lui Dumnezeu” și când începe Isus Cristos judecata de acolo?

36. Ce fapte, din 1918 încoace, dovedesc că judecata a început de la casa lui Dumnezeu în acel an, și ce chestiune trebuie decisă în ce privește suferințele „creștinătății” de atunci încolo?

37. Pentru ce, timpul este aproape? Ce hotărâre, cu privire la partea pentru care să suferi, trebuie luată acum și este luată?

38. De ce situația actuală necesită o hotărâre grabnică și dreaptă și dacă ar lua ce cale de acțiune ar fi o nebunie pentru cei din casa lui Dumnezeu?

39. De ce „este salvat cu greu cel drept”?

40. Unde va apărea cel lipsit de evlavie și păcătos? Prin urmare, ce cale de acțiune hotărâtă trebuie noi să luăm?

41. Cui vom încredința noi păstrarea sufletelor noastre, cum și de ce?

42. Cât timp va mai continua suferința și ce va face Dumnezeu pentru martorii lui Iehova și „alte oi”, permițând o astfel de suferință?

43. Ce exprimă ei în ce privește stăpânirea universală a lui Iehova?

SĂ MÂNUIM „SABIA SPIRITULUI”

Noi punem acum mărturie despre o luptă atât asemănătoare, cât și preumbrită, de lupta judecătorului Iefta, cu mult timp în urmă, pentru libertatea de închinare la Atotputernicul Dumnezeu a poporului Său de legământ. Înseamnă aceasta că poporul de legământ al lui Dumnezeu de astăzi, creștinii adevărați, trebuie să lupte? Da, să fim siguri că așa este (Obadia 1). Cu toate acestea, partea noastră în luptă trebuie să fie strict în armonie cu regulile și poruncile Domnului Dumnezeu și nu după regulile aceluia nelegiuit, Diavolul. Creștinul rămâne complet credincios regulilor Domnului și întotdeauna este în favoarea libertății de exprimare, ca oricine care are un cuvânt de spus să i se permită să-l spună, dar Domnul să fie judecătorul, și cei care au urechi de auzit, să audă adevărul. Arma de război care le este poruncit creștinilor să o folosească și singura pe care creștinul o întrebuințează pentru atac în mod potrivit, este Cuvântul lui Dumnezeu, „sabia spiritului” (Efes. 6:17). Aceasta nu este numai o armă de apărare, ci acum este, în mod categoric, o armă ofensivă cu care creștinul atacă.

La Obadia 1, creștinului îi este poruncit în această zi de judecată să se ridice împotriva așa numitei „religii organizate”, și să-și folosească arma, Cuvântul lui Dumnezeu, cu mare efect împotriva dușmanului și să facă așa fără frică și cu îndrăzneală (1Ioan 4:17,18). Martorii lui Iehova nu doresc să facă rău vreunei persoane, pentru că este catolică sau în legătură cu organizația catolică. În ascultare de porunca lui Dumnezeu, dorința martorilor lui Iehova este să facă bine tuturor persoanelor și să se străduiască pentru a-i ajuta să vadă și să înțeleagă adevărul Bibliei. Se pare că un număr mai mare din „alte oi” ale Domnului vor ieși dintre cei aflați în interiorul organizației catolice sau sub conducerea ei, „populația catolică” constituind cel mai mare grup religios din „creștinătate”. Mulți din populația catolică sunt sinceri și doresc să-L cunoască pe Domnul, fie din America de Nord, America Latină sau de altundeva, dar ei au avut puțină oportunitate sau deloc. Organizația catolică, condusă de Ierarhia Autorității, este apărată într-o fortăreață pe care a furnizat-o Diavolul. Fiind atacată cu „sabia spiritului”, această fortăreață este foarte slăbită. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre cei care sunt servii lui Dumnezeu și ai Împărăției Sale: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească; (căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile) ,răsturnând izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Cristos” – 2Cor. 10:3-5.

Cuvântul lui Dumnezeu, „sabia spiritului”, este cel mănuit acum cu mare efect împotriva fortăreței organizației romano - catolice, care domină toată „creștinătatea” religioasă și acest sistem religios este zguduit grozav. Această fortăreață este apărată de minciuni, în spatele cărora se ascund lucrătorii fărădelegii și Cuvântul lui Dumnezeu este cel care pătrunde în această ascunzătoare a minciunilor și deschide ușa, ca persoanele sincere să vadă cum pot lua poziție de partea lui Dumnezeu și cum pot găsi un loc de siguranță. Care este scopul Martorilor lui Iehova în această luptă? Acesta este să declare numele și scopul Atotputernicului Dumnezeu, ca oamenii să fie avertizați să fugă din organizația nelegiuită a Diavolului, înainte ca Dumnezeu să-și exercite puterea cea mare împotriva făptuitorilor răutății. Din acest motiv, martorii credincioși ai lui Iehova se angajează în această luptă cu bucurie adevărată, deoarece lucrarea lor, dacă este făcută în mod credincios, are ca rezultat binele pentru cei care iubesc dreptatea, precum și cinstirea și justificarea numelui Său sfânt.

Iehova permite, în mod milostiv, martorilor Săi unși și însoțitorilor lor pământești să localizeze și să identifice în mod potrivit dușmanii. Acum, prin harul Său, ei văd clar că Diavolul este dușmanul de frunte; că principalul său agent activ în răutate este prințul său spirit, Gog, și că alături de el se află o oștire de spirite nelegiuite care s-au răsculat, urmând exemplul lui Satan, și toți locuiesc într-un loc numit de Scripturi „Magog” (Ezec. 38:1-16; 39:1-6); că timp de secole această hoardă nelegiuită prădează rasa umană, domnește asupra popoarele pământului cu o

putere crudă și disprețuiește tot ce este bun; că de secole Diavolul folosește religia și pe cei care o practică pentru a-i înșela pe oameni și a-i întoarce de la Dumnezeu; că Dumnezeu nu a intervenit până la timpul Său potrivit să intervină, începând cu anul 1914 d.Chr.; că acum este timpul potrivit ca Dumnezeu să intervină și El face așa. El L-a întronat pe iubitul Său Fiu, Isus Cristos, și L-a trimis să domnească și să distrugă pe cei nelegiuți și, înainte să aibă loc executarea celor nelegiuți, Dumnezeu poruncește ca numele Lui să fie vestit pe întreg pământul, și acest lucru trebuie să fie făcut de martorii Săi. Iehova a ales din lume un „popor pentru numele Său” (Fapte 15:14), și aceștia alcătuiesc martorii Lui pentru a-I vesti numele. El îi trimite sub comanda Domnului Isus și partea lor în luptă este să mânuiască Cuvântul Lui, „sabia spiritului”, și să continue s-o facă până când lucrarea este încheiată. Știind că dușmanul luptă cu disperare, nici unul care este de partea Domnului, cu adevărat și în mod sincer, să nu fie tulburat, indiferent ce se va întâmpla.

Diavolul pune în acțiune toate forțele sale nevăzute, în special îngerii răi și rebeli, pentru a face război cu martorii lui Iehova, și apoi își folosește instrumentele văzute, dintre care mulți sunt demenți, pentru a încerca să aducă nimicirea martorilor lui Iehova (Apoc. 12:17). Spiritele rele invadează mintea celor care sunt mândri, invidioși, ambițioși și care nu se pot controla, permițând dușmăniei, urii și răutății să locuiască în ei. Invadându-le astfel mintea, spiritele rele pun stăpânire pe aceste creaturi și le folosesc ca instrumente pentru a face război cu servii Dumnezeului Cel Prea Înalt.

Liderii religioșii, și în special clasa „servului rău”, constituie „omul păcatului ... fiul pierzării”, care își ia asupra, în mod arogant, o poziție înaltă și pretind că aceștia sunt cei puternici și toți acești nelegiuți luptă împotriva lui Dumnezeu și împotriva clasei servului lui Dumnezeu. De aceea, a venit timpul când Dumnezeu poruncește credincioșilor Lui să înainteze cu îndrăzneală și să „se ridice împotriva religiei organizate în luptă”, (Obadia 1) și toate forțele Sale nevăzute sunt, de asemenea, în ordine de bătaie împotriva dușmanului. Toți cei credincioși se vor ridica acum și vor folosi sabia spiritului, atacând cu putere fortăreața dușmanului, care este religia. Prin proclamarea adevărului ei demască în fața oamenilor ipocrizia și duplicitatea care este practică asupra lor de Diavol și agenții lui religioși și permite oamenilor să câștige libertate în Cristos. Atacul dat acum asupra dușmanului îi zguduie fortăreața și curând Domnul va demola complet această fortăreață prin Isus Cristos. Marea bătălie a Armagedonului va aduce nimicirea răutății și cinstirea numelui sfânt al lui Dumnezeu.

Aceasta nu este o bătălie fictivă, ci este una reală; copiii lui Dumnezeu, aflați acum pe pământ, angajându-se în acest război, trebuie să aibă echipamentul unui luptător. Acesta trebuie să fie armătura furnizată de Domnul. Apostolul folosește echipamentul unui luptător pământesc ca simbol al armăturii pe care a pregătit-o Domnul pentru cei care Îl iubesc și Îi servesc. Văzând că suntem angajați în această luptă, îndemnul dat nouă este: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul” (Efes. 6:13). După ce am luat poziție de partea lui Dumnezeu și a Împărăției Lui, să stăm acum fermi și să renunțăm la noi înșine, ca oameni complet maturizați în Isus Cristos. Pentru ca cei care au luat poziție de partea Domnului să rămână fermi, să-și mențină integritatea și să se angajeze cu succes în această luptă, îndeplinind partea încredințată lor, apostolul le spune ce trebuie să facă: „Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa dreptății” (Efes. 6:14). Centura ce înconjoară mijlocul spune în mod simbolic: „Eu sunt servul Atotputernicului Dumnezeu și al lui Isus Cristos, iar centura mea de servitute este cea a adevărului”. În piept este situată inima și platoșa dreptății înseamnă păstrarea sau protecția potrivită a inimii. De aceea, sfatul este: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov. 4:23). Cei care acum stau fermi, trebuie să aibă grijă să nu fie egoiști și motivația lor să fie curată față de Dumnezeu și față de om; altfel, ei nu pot sta în picioare.

Luptătorii lui Dumnezeu, adică martorii Săi aflați acum pe pământ angajați în această luptă, au fost preumbriți de armata lui Ghedeon. Acești soldați ai Domnului trebuie să fie pe

picioarele lor și în marș; de aceea, îndemnul: „Având picioarele încălțate cu râvna evangheliei păcii” (Efes. 6:15). Pacea trebuie să fie acum starea în poporul Domnului. Dacă în grupă există ceartă, critică defăimătoare, calomniere și luptă, aceasta este dovada că demonii exercită influență asupra unora din grupă și cei care cauzează ceartă se îndreaptă spre înfrângere, dacă nu-și îndreaptă imediat calea de acțiune. Acesta este timpul unității în Cristos, când toți trebuie să stea strâns uniți (Efes. 4:13). Ei toți trebuie să prezinte un front solid, unit, luptând umăr la umăr, împotriva dușmanului și pentru cauza comună a dreptății (Filip. 1:27,28). Fiecare dintre cei ce sunt din clasa templului să se îngrijească de faptul că el trăiește cu totul în pace împreună cu frații săi; altfel, el nu va rămâne în templu. Cei care nu locuiesc în pace vor fi sigur scoși afară. Acum este timpul când cuvintele profetului lui Dumnezeu se aplică mai ales la cei care, prin harul Său, au fost aduși în templul sau casa Domnului, anume: „Mă bucur când mi se zice: ‘Haidem la casa DOMNULUI!’ Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime [organizația lui Dumnezeu a păcii trainice], tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată” – Ps. 122:1-3.

Acesta este timpul judecății, când marele David anti-tipic se află pe tronul de judecată și când cei din clasa „casei Domnului” sunt îndemnați să se roage: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și prietenilor mei doresc pacea în sânul tău” (Ps. 122:6-9). Iubirea lui Cristos este cea care îi ține împreună și îi face capabili să mășăluiască înainte, într-o masă compactă, împotriva dușmanului.

Săgețile arzătoare ale dușmanului lovesc din toate direcțiile. Pentru a le împiedica să străpungă armătura martorilor lui Iehova, acești credincioși trebuie să aibă un scut, și acel scut este credința: „Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău” – Efes. 6:16.

Importanța acestei părți a armăturii este accentuată. Pentru a avea credință, cineva trebuie să creadă cu totul și să se încreadă în Iehova Dumnezeu și în Cuvântul Lui, să urmeze și să asculte poruncile lui Dumnezeu, așa cum face Isus întotdeauna. Pentru a avea credință, cineva trebuie să aibă cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu, o minte care să înțeleagă, apoi să se bizuiască încrezător pe Cuvântul Său și să refuze să fie tulburat sau abătut de vreo învățătură sau teorie a omului. După ce s-au angajat în luptă sub comanda și stindardul Domnului, aceștia trebuie să rămână loiali, fermi și credincioși până la moarte. Cei credincioși știu că indiferent de ce poate face dușmanul împotriva lor, nici un rău nu poate veni peste cei care locuiesc în Domnul și rămân cu credincioșie și bucurie în serviciu până la sfârșit. Împotriva acestora săgețile celui rău sunt inofensive, deoarece ele nu pot străpunge platoșa dreptății, inima pură și neegoistă.

Pentru a avea credință și a rămâne în ea și credincios, cineva trebuie să aibă cunoștință și pricepere din Cuvânt și despre relația lui cu Domnul. De aceea, este dat sfatul: „Luați și coiful salvării”. Salvarea depinde de înțelegerea cuiva și de bizuirea pe Domnul, și nu pe vreun obiect sau lucru. Coiful reprezintă în mod simbolic mintea sau capul, care trebuie să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu. Unii trag prostește concluzia că au învățat adevărul acum mulți ani și nu mai au nevoie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu în aceste zile. Este aproape sigur că aceștia vor eșua. Dumnezeu Își descoperă adevărul la timpul Său potrivit, pe măsură ce poporul Lui are nevoie de el. El își dezvăluie acum profețiile, ca poporul Său de pe pământ să aibă o mângâiere mai mare și o speranță întărită (Rom. 15:4). Aceste adevăruri descoperite trebuie să fie studiate cu atenție, ca noi să avem o înțelegere intelectuală a lor. Aceasta ne face capabili să avem o înțelegere potrivită a relației noastre corecte cu Dumnezeu și cu Regele Său. SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE, prin harul Domnului, publică adevărul. Toate publicațiile ei trebuie să fie studiate împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece Biblia, Cuvântul Său, este cea care dovedește dacă noi urmăm sau nu calea dreaptă de acțiune. Teoriile oamenilor nu sunt de nici o valoare, ci, din contră, aceste teorii fac fără efect Cuvântul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu nu numai că trebuie să evite religia și toate învățăturile bazate pe tradițiile oamenilor, ci trebuie să lupte împotriva ei acum și să proclame adevărul, ca și alții să aibă oportunitatea să-l învețe și să

fugă la Dumnezeu Cel Prea Înalt și la Regele Său. Dumnezeu furnizează publicațiile Turnului de Veghere pentru cei care-L iubesc și acestea, împreună cu Biblia, pe care se bazează aceste publicații, arată calea potrivită pe care să meargă urmașii lui Cristos. Prin aceste mijloace Domnul ne face capabili acum să identificăm și să localizăm dușmanii, pentru a-i înfrunta într-o bătălie plină de succes.

Singura armă pe care le este poruncit s-o folosească reprezentanților credincioși ai lui Dumnezeu de pe Pământ, și pe care trebuie s-o folosească, este „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Cum poate cineva să folosească în mod potrivit această armă, dacă nu se familiarizează mai întâi el însuși cu ea? El trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și apoi să fie silitor să asculte ce spune acesta. Acest Cuvânt cuprinde poruncile lui Iehova Dumnezeu și ale Domnului Isus Cristos, Marele Profet, de care trebuie acum să asculte cei care sunt în casa și organizația Sa – Fapte 3:21-23.

Lupta este în curs. Victoria va fi cu siguranță a marelui Mareșal Isus Cristos. Cei care sunt alături de El în luptă se vor împărtăși împreună cu El de victoria Lui și de justificarea numelui lui Iehova.

MELCHISEDEC, PREOT ȘI REGE

Prima mențiune din Biblie despre un om care era preot este făcută în Geneza, capitolul 14. Acest om, Melchisedec, mai este identificat aici și ca rege, primul rege recunoscut astfel de Iehova. Deși a ocupat în același timp atât funcția de preot, cât și cea de rege, domnia sau guvernarea lui Melchisedec n-a fost o unire a religiei cu statul. De aceea, aceasta n-a fixat nici un precedent pentru astfel de alianțe nefinite. Melchisedec n-a fost un preot al religiei, ci al Dumnezeului Cel Prea Înalt. El a fost primul rege prin drept divin și a fost ordonat astfel de Însuși Dumnezeu și nu de un anume religionist ce se pretinde a fi vicar al lui Cristos și revendică putere divină de a instala în funcție și de a da jos domnitori temporari. De ce l-a instalat Domnul pe Melchisedec în această dublă slujbă de preot și rege, și de ce a făcut să aibă loc o înregistrare despre aceasta? Pentru a-L preumbri pe viitorul Mai Mare Deținător al acestei slujbe și pentru a-și instrui poporul de legământ în aceste zile din urmă cu privire la acest Mai Mare Melchisedec – 1Cor. 10:11; Rom. 15:4.

Apariția lui Melchisedec în Înregistrarea Divină este neașteptată și rolul său în evenimentele înregistrate acolo este scurt; dar participarea lui în aceste întâmplări este semnificativă și chiar lipsa informației referitoare la el și la originea lui este profetică. Observați evenimentele care pregătesc terenul pentru apariția lui Melchisedec, ce au avut loc aproximativ cu nouăsprezece secole înainte de nașterea lui Isus: patru regi păgâni se uniseră în război împotriva altor cinci, ce-i includeau pe cei din Sodoma și Gomora. Cei patru au fost victorioși. Ei au jefuit cetățile Sodoma și Gomora și, împreună cu multă pradă, l-au luat prizonier pe Lot, nepotul lui Avraam. Auzind acest lucru, Avraam, care locuia în Câmpia Mamre din Hebron, și-a înarmat servii și i-a urmărit. La Hoba, el i-a învins pe cei patru regi, și-a eliberat nepotul și a adus înapoi bunurile furate. Cu ocazia acestei călătorii de întoarcere dintr-o luptă glorioasă în interesul acestui prieten-serv al lui Iehova, a apărut Melchisedec. Trei versete descriu aceasta: „Melchisedec, regele Salemului, a adus pâine și vin; el era preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt. Melchisedec l-a binecuvântat pe Avraam și a zis: Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Avraam i-a dat zeciuială din toate” – Gen. 14:18-20.

În ceea ce privește identitatea și obârșia lui Melchisedec, există multe ipoteze. Cu toate acestea, având în vedere privilegiile sale de serviciu și relația lui cu Iehova, pare rezonabil ca el să fi fost din linia lui Sem, fiul lui Noe, care a fost binecuvântat în mod special. Este probabil ca

Sem să fi fost Melchisedec, el fiind încă în viață în acel timp. Un alt punct în care părerile erudiților Bibliei diferă este localizarea Salemului. Istoricul iudeu Josephus, precum și targumurile, susțin că, în timpul lui Avraam, Salemul se afla în locul unde a fost așezat după aceea Ierusalimul. Întorcându-se de la locul bătăliei, din Hoba, în Hebron, Avraam putea trece prin locul ocupat mai târziu de Ierusalim. O dovadă suplimentară care sprijină părerea de mai sus este că Psalmul 76:2 se referă la Ierusalim ca la Salem. Cu toate acestea, identitatea lui Melchisedec și localizarea exactă a Salemului nu sunt puncte vitale ale dramei, altfel Iehova le-ar fi făcut clare. În schimb, lucrurile importante sunt redată în scurta relatare a Genezei: Melchisedec era preot al lui Dumnezeu și rege; el l-a binecuvântat pe Avraam și s-a îngrijit de învierea lui; el l-a binecuvântat sau l-a laudat pe Iehova Dumnezeu, ca pe Cel care i-a dat lui Avraam victoria în bătălie; Avraam i-a dat lui Melchisedec zeciuială, recunoscându-l astfel ca pe reprezentantul preoțesc al lui Dumnezeu. Să luăm acum în considerare semnificația profetică a acestor chestiuni.

Psalmul 110:4 îl identifică pe cel prefigurată de Melchisedec; acolo, Iehova Îi spune lui Isus Cristos: „Tu ești preot în veac după ordinul lui Melchisedec”. Preotul este cel care servește pentru altul în calitate oficială de funcționar principal. Logos a fost „Preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt” în lucrarea de creare, servind ca Principalul Funcționar Executiv al lui Iehova. El servește acum în această calitate și va servi în vecii vecilor. Pavel se referă la Cristos ca la „Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evr. 3:1). Aceasta nu însemna că El deținea în mod literal această poziție în preoția levitică. Acei mari preoți erau astfel prin dreptul nașterii, părinții lor fiind preoți înaintea lor. Ocuparea acelei funcții se făcea prin succesiune. Fiecare dintre cei care serveau astfel aveau un început în această funcție și un sfârșit (Evr. 7:23). Preoția levitică s-a încheiat în timpul primei veniri a lui Cristos și odată cu înlocuirea legământului legii cu noul legământ. Isus Cristos nu corespundea acestor cerințe pentru preoția levitică. El era din seminția regală a lui Iuda, nu din cea a lui Levi. Părintele lui uman, Iosif, nu a fost preot. Prin urmare, se vede că preoția Sa era de un ordin diferit de cel al lui Aaron. Ea era „după ordinul lui Melchisedec” – Evr. 5:6; 6:20.

Apostolul Pavel îl identifică pe Isus Cristos ca Mai Marele Melchisedec și cu privire la Melchisedec zice: „Fără tată, fără mamă, fără spiță de neam [genealogie, *margin.*], neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții – dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac” (Evr. 7:3). Nu există nici o înregistrare despre nașterea sau genealogia lui Melchisedec, nici despre moartea lui. În același fel, nu există nici o înregistrare despre timpul creării lui Logos, iar la timpul învierii lui Isus Cristos, după moartea Sa pe stâlp, Lui i-a fost dată nemurirea (Prov. 8:22-30; Ioan 5:26). De aceea, pentru restul creațiunii, El este fără „început al zilelor” și nu va ajunge niciodată la un „sfârșit al vieții”. El „rămâne preot în veac”. Ca Mare Preot al unei preoții regale fără sfârșit, El n-a avut înaintași și nu va avea urmași în acest oficiu – Evr. 7:24, *ARV, margin.*

Superioritatea funcției preoțești a lui Cristos față de cea a fiilor lui Levi este arătată în drama profetică. Înregistrarea din Geneza declară: „Și [Avraam] i-a dat [lui Melchisedec] zeciuială din toate”. Preoții leviți care erau obișnuiți să primească zeciuială, i-au plătit de fapt zeciuială lui Melchisedec, fiind încă în coapsele lui Avraam. Așa argumentează Pavel la Evrei 7:9,10: „Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său când a întâmpinat Melchisedec pe Avraam”.

În timpul când l-a întâlnit pe Avraam, Melchisedec „a adus pâine și vin” și l-a binecuvântat (Gen. 14:18,19). Prin aceasta, Iehova Dumnezeu a prezis venirea Acelui Puternic ce va ocupa funcția de Preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt și care va servi hrană dătătoare de viață oamenilor de pe pământ. Isus Cristos împlinește complet această parte a profetiei și este pentru totdeauna Marele Preot al lui Dumnezeu și Principalul Său Funcționar Executiv și El a dat ceea ce va aduce și va susține viața (Rom. 6:23). El de asemenea împarte hrană spirituală urmașilor Săi

și tuturor persoanelor cu bunăvoință, hrană ce îi înviorează și îi întărește în aceste timpuri de tensiune cumplită.

Înregistrarea referitoare la Melchisedec arată că el era atât rege, cât și preot și că deținea ambele funcții în același timp. Ca rege, el a domnit prin drept și aprobare divină, a fost un serv al lui Dumnezeu și lui Iehova I-a dat cinstea pentru victoriile câștigate în acel război drept (Gen. 14:20). Deși Melchisedec trăia în apropierea regelui Babelului, el nu i-a fost supus nici lui, nici vreunui alt monarh contemporan. El era separat și deosebit de ei. Ei erau întronați de dumnezeul acestei lumi, Diavolul, își primiseră puterea de la el și erau conduși de el și asociații lui demoni. În contrast cu aceasta, Melchisedec își primise puterea și autoritatea de la Iehova Dumnezeu și urma conducerea Lui. Domnia lui a fost furnizată ca o ilustrație ce preumbrea timpul viitor când Iehova va conduce toate afacerile pământului printr-un Rege uns de El, Împărăție ce nu va fi o parte a organizației lui Satan. Că domnia lui Melchisedec a fost prin drept divin a fost dovedit de aprobarea lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu și nu al lumii, care i-a adus omagii. Dreptatea lui Melchisedec a fost confirmată de Pavel la Evrei 7:4: „Vedeți bine dar, cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război”. Însemnătatea numelui său și a „Salemului” dovedesc în plus noblețea sa și sunt de importanță profetică. Scripturile dau definițiile: „Melchisedec ... care după însemnătatea numelui său, este întâi, rege al dreptății și apoi rege al Salemului, adică regele păcii” – Evr. 7:1,2.

În același fel, Isus Cristos ocupă funcția de Preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt, așa cum a fost simbolizat de Melchisedec și El este și Mai Marele „Rege al dreptății și al păcii”. El este numit „Prințul păcii” și pacea din timpul domniei Lui nu va avea sfârșit (Isa. 9:6,7). Regele dreptății, Isus Cristos, vine din seminția regilor, adică cea a lui Iuda (Gen 49:10). El va conduce Lumea Nouă prin drept divin, fiind „rânduit înainte de întemeierea lumii [noi]” ca Regele ei și uns astfel de Iehova (1Pet. 1:20; Mat. 3:16,17). El n-a avut înaintaș în funcția Sa de Rege și nu va avea urmaș. Lumea Nouă și domnia ei, asemenea preoției Sale, sunt fără sfârșit (Efes. 3:21). Ca Rege - Justificator al lui Dumnezeu, El îl va nimici la Armaghedon pe marele tulburător al păcii, Satan și întreaga lui organizație. Asemenea lui Melchisedec, El Îi va da lui Iehova cinstea pentru victoria din Armaghedon și după aceea va urma o pace fără sfârșit.

În felul acesta sunt evidente asemănările izbitoare dintre Melchisedec și Isus Cristos, tipul și anti-tipul. Amândoi au fost „chemați de Dumnezeu” la preoțiile lor (Evr. 5:10). Mai Marele Melchisedec, așa cum a fost în tip, are o preoție superioară celei a leviților; El deține în același timp oficiul de preot și rege, ambele fiind nelimitate în timp, în care El nu are nici înaintaș, nici succesor, având titluri asemănătoare ce denotă pacea și dreptatea domniei Lui.

Înțelegând aceste lucruri, ce ar trebui să facă acum oamenii de pe pământ pentru a-L onora pe Mai Marele Melchisedec și pentru a trăi sub domnia acestui Rege al dreptății? Să facă așa cum a făcut Avraam în tip: să ofere zeciuală Regelui și Preotului Dumnezeului Cel Prea Înalt, numit în mod divin; ceea ce înseamnă să acorde o măsură deplină de loialitate și serviciu Teocrației (Mal. 3:10). Deoarece chiar patriarhul Avraam, prietenul lui Dumnezeu și cel în a cărui sămânță urmează să fie binecuvântate toate familiile pământului, i-a adus omagii lui Melchisedec, tot la fel, acum, toți care vor câștiga viață în Lumea Nouă, de la cel mai mic până la cel mai mare, trebuie să-I dea respect Regelui și Marelui Preot al lui Iehova, Mai Marele Melchisedec – Filip. 2:9-11.

EXPERIENȚE DE TEREN

Căutând calea (Oxford, Anglia)

„În aceste zile de persecuție din ce în ce mai mare asupra credincioșilor Domnului, este o mare bucurie și mângâiere să auzi că oamenii bunăvoinei caută cunoștința și dreptatea. Cred că următoarele pasaje dintr-o scrisoare sau două, pe care le-am primit de la o fată din WAAF (forțele aeriene auxiliare feminine) pot să vă încurajeze pe voi, care vă străduiți așa de silitor să ne faceți capabili să continuăm în serviciul pe teren, atâta timp cât este posibil. În prima scrisoare ea spune: ‘Simt că trebuie să vă scriu, deoarece sunteți singurii care veți înțelege. Citesc Biblia la Apocalipsa 21 și mă tem. Mi-ar plăcea să citesc unele din cărțile voastre. Poate că voi veți hotărî mai bine pe care s-o trimiteți’. Apoi, în scrisoarea următoare: „Vă mulțumesc foarte mult pentru cărți și scrisoarea de bun venit. De când le-am primit am găsit câteva fete interesate, care vor să le citească atunci când le voi termina eu. Trebuie să vă spun că mi-ați dat încredere și mă voi strădui să învăț și să înțeleg, și poate într-o zi o să fiu ca voi, și voi transmite aceste lucruri altora. Există pe aici pe undeva un loc al Turnului de Veghere. Credeți că trebuie să merg acolo cândva?

În districtul Derbyshire (Anglia)

„Mi-ar plăcea să declar minunatele binecuvântări ale călăuzirii lui Iehova și extraordinarele experiențe ale conducerii Sale pentru a găsi oamenii bunăvoinei din părțile răzlețe și izolate. Fermele sunt împrăștiate printre dealuri și văi, mai ales în acest ținut stâncos. Am zărit la distanță o fermă. Pentru a ajunge la ea a trebuit să pătrund adânc într-o vale, și apoi să urc un deal foarte abrupt. Eram foarte obosit când am ajuns la fermă, după ce mersesem cu bicicleta pe un drum accidentat. După ce am stat jos pentru o scurtă odihnă și o gustare, am hotărât să fac vizita. Ca răspuns la bătutul meu la ușă, fiica a venit la ușă și și-a chemat imediat tatăl, care m-a invitat înăuntru. Când i-am explicat mesajul, el a dorit să asculte înregistrarea cu fonograful ‘Prințul păcii’. El a pus numeroase întrebări și a dorit să știe dacă aceasta avea ceva de-a face cu cartea pe care o citise cu mulți ani în urmă, intitulată ‘Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată’. I-am spus că avea și am menționat că era cartea pe care și eu o citisem prima. Când i-am prezentat *Turnul de veghere*, el a hotărât să se aboneze, luând în plus *Salvare* și *Copii*. Mai târziu l-am vizitat din nou, luând în același timp mai multe înregistrări. Am avut împreună un studiu model din Biblie, după care a menționat că la vârsta de șaptesprezece ani el distribuia ‘Noul Testament’ unui grup de străini pe docurile din Liverpool și că fusese predicator în aer liber. Soția lui a fost de asemenea foarte interesată. Ea a menționat că o cunoștea pe doamna M __, care își pierduse recent copilașul în vârstă de o lună. M-am hotărât s-o vizitez pe această doamnă, deoarece era următoarea pe lista mea de vizite ulterioare, căci partenerul meu îi făcuse recent un abonament la *Turnul de veghere*. Am vizitat-o și am făcut tot ce-am putut pentru a o mângâia cu unele din prețioasele adevăruri ale Scripturilor. Am fost bucuros s-o aud spunând că aceste neazuri erau pentru a ne încerca credința; de asemenea, că ea făcuse abonament la *Turnul de veghere* din pricina mamei sale, care cu mulți ani în urmă îi împrumutase să citească *Harpa lui Dumnezeu*. Această strângere finală este o grandioasă lucrare de mângâiere. Am vizitat multe persoane din aceste părți răzlețe și am pus lecturi celor care sunt orbi și paralizați și multora cu membrele rupte, cauzate de iernile aspre. Mă bucur în această lucrare”.

Prejudecată învinsă (Ohio)

Lucram într-o zonă cu pensiuni din Campbell, în lucrarea din casă în casă. Fiind un oraș industrial, are multe pensiuni, care sunt suficient de mari pentru a fi hoteluri. În unele există sală de mese și o cameră adiacentă de relaxare pentru oamenii ieșiți din tură. În acest caz m-am apropiat de proprietar și i-am cerut permisiunea să pun fonograful, ceea ce a îngăduit. La sfârșitul înregistrării el și-a exprimat simpatia pentru mesaj și apoi, adresându-se celor treizeci și ceva de oameni aflați acolo, a zis: ‘Oameni buni, acest bărbat este unul din martorii lui Iehova și ar putea să ne explice câteva lucruri despre care discutăm noi de ceva vreme’. Oamenii au fost de acord.

Mi-am scos setul, mi-am luat Biblia și am oferit o lectură de 45 de minute despre martorii lui Iehova, începând cu Abel și până la cei de astăzi, scoși pentru a pune o mărturie finală, arătând metodele lor de lucrare, motivele, echipamentul lor, anunțând cu zel literatura. În cameră era așa liniște că puteai auzi musca. La sfârșit am fost abordat de proprietar, care a zis: ‘Nu sunt bogat, dar în ultimul timp îmi merge bine și aș vrea să-ți dau această bancnotă [care, apropo, era una nou nouă de 20\$] și să dai acestor băieți câteva din aceste minunate cărți pe care le-ai descris așa de elocvent’. I-am cerut să trimită doi din băieți să vină la sala noastră unde am un stoc. Le-am dat 80 cărți legate și am aranjat o altă lectură și o adunare. Vinerea trecută m-am întors și am avut prezente 35 de persoane, cărora le-am pus să asculte seriile *Mângâiere* și apoi am avut un studiu despre acestea. Oamenii interesați vorbesc ucraineana, rusa, poloneza, slovacă, slovena, maghiara, suedeza și italiana”.

Latino americanii se trezesc (New Mexico)

„Lucrând noul nostru teritoriu special în două orașe colonizate de spanioli, am pornit rapid să ajungem la fiecare casă, plasând cât mai multă literatură posibil, știind că atunci când *papa* primea informații că suntem în oraș, își avertiza „turma” să nu ia literatură. Acest lucru a avut ca rezultat un mare număr de plasamente în ambele orașe, pe care le-am lucrat în 15 zile. Aceasta l-a ațâțat pe *papa* până acolo încât să meargă la oameni și să le ofere 25 de cenți pentru fiecare carte. Cu toate acestea, majoritatea a refuzat. O fată cu bunăvoință mi-a spus despre niște călugări care i-au întrebat pe copii la școală, ‘câți de aici aveți acele cărți despre Iehova?’, la care aproape toți copii au ridicat mâna, după care le-au cerut: ‘Să le puneți pe foc diseară!’ ‘Dar ei nu le vor arde’, a continuat fata; ‘Câteva din prietenele mele spun că purgatoriul și focul iadului, pe care le învață călugării, sunt atât de îngrozitoare, încât citirea cărții *Copii* ne face să-l iubim pe Dumnezeu, în loc să avem o astfel de teamă îngrozitoare. Lor le place să citească despre David și despre cum acest Pământ urmează să devină un paradis cu tot felul de animale de companie’. După ce am intrat într-o casă, trebuie să fi fost 30 de icoane cu „sfinți” atârând pe pereți, am avut o surpriză foarte plăcută când doamna a zis: ‘Acea înregistrare a fost foarte bună. Cred că ai dreptate când spui că purgatoriul este o escrocherie și că *papa* îi ajută pe dictatori’. Ea a împrumutat bani de la o vecină și a luat 4 cărți. Fără îndoială, printre spanioli există câteva oi care, în cele din urmă, în locul idolilor vor servi pe Iehova”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 Iunie 1943

Nr. 11

ORDINE TEOCRATICĂ SUB PERSECUȚIUNE

„Ei mă persecută fără temei; ajută-mă.” – Psalmii 119:86.

Iehova este Dumnezeuul ordinii. Fără dezordine, El a făcut corpurile strălucitoare ce înfrumusețează cerurile și le-a pus în pozițiile lor. Stelele și planetele se mișcă în spațiul fără drumuri pe calea hotărâtă lor de marele Creator și în felul acesta ordinea străbate întreg Universul vizibil omului. Totul, în relație cu orice altceva, scoate în evidență că voința divină va putea fi împlinită, la timpuri stabilite de Iehova Dumnezeu. Observând acest fapt ca adevărat în ce privește creația materială neînsuflețită, toți care doresc să facă voia Creatorului apreciază necesitatea și oportunitatea organizării. Ei văd necesitatea de a-și hotărî locul potrivit în organizația Sa aprobată și că trebuie să-și mute încoace și încolo lucrarea în interiorul organizației, ca rezultatul final să fie spre gloria și lauda Creatorului. Către cei care se tem de Dumnezeu, porunca Lui este: „Toate lucrurile să fie făcute spre edificare. Toate lucrurile să fie făcute cu decență și în ordine” (1Cor. 14:26,40). Pe de altă parte, dictatorii totalitari și ierarhia religioasă, care plănuiesc să înființeze o așa numită „nouă ordine bazată pe principii morale”, nu procedează supuși regulii și poruncii lui Dumnezeu, și Dumnezeu nu este autorul sau organizatorul „noii lor ordini” făcute de om. De aceea, aceasta va duce numai la dezordine mondială și va pieri.

² Prin Cuvântul lui Dumnezeu suntem informați că El are o mare organizație în cerurile nevăzute, de heruvimi, serafimi, îngeri, stăpâniri și puteri, toate fiind guvernate într-un mod ordonat de Iehova Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos. „Isus Cristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile”. (1Pet. 3:21,22). Sub El, unele creaturi cerești sunt puse în poziții mai responsabile decât ale altora, pentru a se îngriji de partea lor din organizație și pentru a avea grijă ca lucrarea încredințată lor să fie făcută în mod potrivit. Prin organizare și cooperare unii cu alții, în unitatea minții și a scopului, s-a realizat mult. Rebeliunea puternicei creaturi spirit, Lucifer, și separarea lui satanică de organizația cerească a lui Dumnezeu, urmate de atacurile lui diabolice asupra acesteia, au eșuat a sfârâma buna ordine și acțiunea plină de succes a organizației vii a lui Iehova.

³ Până în prezent acest trădător, Satan Diavolul, a adus ocară, batjocură și dispreț pe numele lui Iehova, și numele lui Dumnezeu este desconsiderat de toți religioniștii din „creștinătate”. Pentru a scoate din lume un „popor pentru numele Său”, Iehova Dumnezeu l-a trimis pe apostolul Petru cu mesajul Împărăției la casa unui centurion [sutaș] italian, când Dumnezeu a început pentru prima dată să cerceteze națiunile păgâne. În felul acesta, privilegiul de a purta numele lui Iehova n-a mai fost limitat la iudeii creștinați, ci s-a extins pentru a cuprinde de aici înainte națiunile sau popoarele ne-iudaice (Fapte 15:14). Ca un Dumnezeu al ordinii și al organizării, Iehova, prin Cuvântul Său, poruncește ca un aranjament bine ordonat să fie stabilit printre „poporul pentru numele Lui”, pentru a se compara în organizare și ordine eficiente cu aranjamentul Său teocratic din ceruri.

⁴ În organizația Sa tipică teocratică, ce a fost stabilită printre iudei cu mult timp înainte de Cristos, Iehova l-a folosit pe profetul Său Moise pentru a transmite legea Lui teocratică. Ea era teocratică pentru că Moise o primise de la Dumnezeuul Cel Prea Înalt. Legea a fost citită izraeliților și ei au făcut un legământ cu Dumnezeu pentru a o respecta. Același cod de legi se

aplica tuturor izraeliților, indiferent unde locuiau. Indiferent cărei din cele douăsprezece seminții aparținea vreun izraelit, legea teocratică i se aplica și nu putea fi schimbată de el prin dispense speciale făcute de preoți sau altfel. Legea lui Dumnezeu nu este supusă schimbării de către oameni. „Căci Eu, Iehova, nu Mă schimb” (Mal. 3:6, *A.R.V.*). „Fiule, teme-te de Iehova și de rege; și nu te însoți cu cei care fac schimbări” (Prov. 24:21, *A.R.V.*). Poporul teocratic tipic al lui Dumnezeu era împărțit în douăsprezece seminții, cu cei din seminția lui Levi acționând ca preoți și leviți în serviciul direct al lui Iehova la tabernacolul sau templul Său. Fiecare seminție avea bătrânii ei și propria organizare internă supusă legii teocratice generale. O astfel de organizare a semințiilor era obligată să aibă grijă ca voia marelui Domnitor Teocratic nevăzut să se facă în toate chestiunile de poporul Său de legământ.

⁵ Simon Petru, care a devenit un apostol al lui Isus Cristos, a fost născut sub legea teocratică a legământului lui Dumnezeu cu Israel prin Moise. Moise a fost o figură tipică, profetică, a unui mai mare profet ce avea să vină și despre care profet mai mare decât Moise, Petru spunea: „[Dumnezeu] să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Cristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un profet ca mine, pe El să-l ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Profetul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului” (Fapte 3:20-23). Deci, sub amenințarea cu pedeapsa nimicirii, toți membrii Israelului spiritual, „poporul pentru numele lui Iehova”, sunt obligați să respecte legea Lui teocratică, dată prin Cristos, Mai Marele Moise.

⁶ În timpul când Petru a scris creștinilor prima scrisoare sau epistolă, el se afla în Babilon, vechea cetate de pe malurile râului Eufrat din Mesopotamia. De când regele Nebucadnețar distrusese Ierusalimul, cu șase secole înainte de Cristos, și deportase iudeii în Babilon, iudeii circumciși continuaseră să trăiască în acea cetate până în zilele lui Petru. Petru a mers la acești iudei circumciși pentru a le predica evanghelia. Acest lucru a avut loc după o împărțire ordonată de teritoriu între apostolii Iacov, Ioan, Pavel și Petru (sau Chifa). Pavel spune: „Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată evanghelia pentru cei tăiați împrejur – căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul neamurilor – și când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim, noi la neamuri, iar ei [inclusiv Petru] la cei tăiați împrejur”. (Gal. 2:7-9). Deci Pavel a mers în vest și în cele din urmă a ajuns la Roma. Petru a lucrat în Orientul Apropiat, inclusiv așezările iudaice din Babilon, care se aflau atunci în regatul Partiei din afara Imperiului Roman. În teritoriul lui Petru se aflau provinciile romane din Asia Mică, anume Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia. Către creștinii care erau „străini” pentru această lume și răspândiți prin toate aceste provincii, Petru și-a adresat în mod expres prima epistolă sau scrisoare, din pricina persecuțiilor ce se dezlănțuiseră atunci împotriva „poporului pentru numele lui Iehova”. (1Pet. 1:1,2). Așa că Petru și-a încheiat epistola, scriind: „Biserica ce se află în Babilon, aleasă împreună cu voi, vă salută; așa face și fiul meu Marcu” – 1Pet. 5:13, *Versiunea catolică Douay*.

⁷ În capitolul al cincilea al primei lui epistole, Petru precizează aranjamentul ordonat pentru biserica lui Iehova Dumnezeu în decursul persecuției cauzate de Satan Diavolul și agenții săi religioși de pe pământ. Potrivit principiului sau riglei de măsură declarată la 1Corinteni 10:11 și Romani 15:4, ceea ce a scris Petru era destinat mai ales poporului pentru numele lui Dumnezeu, Martorii lui Iehova, acum, la sfârșitul lumii, când, așa cum i-a avertizat Isus dinainte, „veți fi urâți de toate națiunile din pricina numelui Meu” (Mat. 24:3-9). Foarte înverșunat și activ în a ațâța o astfel de ură împotriva martorilor lui Iehova stă sistemul religios al Ierarhiei, cu cartierul ei general din Cetatea Vaticanului, din Italia fascistă. Această Ierarhie religioasă pretinde că este fondată pe Petru ca primul ei papă. Prin urmare, cititorul va găsi de mare interes să

descoperire dacă Ierarhia, care pretinde că este infailibilă și nu se schimbă, trăiește sau nu conform instrucțiunilor și exemplului lui Petru.

Adevărații bătrâni

⁸ Bătrânii adunării creștine, cărora s-a adresat Petru în special, nu sunt bătrânii aleși sau cei puși în funcție prin numire datorată unei alegeri a adunării, sau printr-un papă sau vreun demnitar religios. Ei nu sunt religioniști, ci sunt creștini și sunt *bătrâni* datorită progresului creștin, fiind maturi, bine pregătiți în legea teocratică a lui Iehova și împlinindu-I poruncile prin calea de acțiune pe care o iau. Acești bătrâni din adunări sunt cei care dau exemplul în mod potrivit pentru membrii asociați.

⁹ Pe aceștia îi sfătuiește astăzi Petru, după cum urmează: „Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi, eu, care sunt un bătrân ca și ei, un martor al suferințelor lui Cristos și părtaș al slavei care va fi descoperită” (1Pet. 5:1). Petru era unul dintre „cei dintâi apostoli”, deci era unul din bătrânii de frunte din acele timpuri apostolice (2Cor. 11:5; 12:11). Când Petru a fost restabilit în favoarea lui Dumnezeu, după ce îl tăgăduise pe Fiul lui Dumnezeu de trei ori, Isus Cristos i-a reamintit de trei ori lui Petru despre obligația sa de a fi un păstor spiritual în legătură cu ceilalți apostoli. Isus cel reînviat i-a zis lui Petru: „Paște mieluşei Mei... Paște oițele Mele...Paște oile Mele”. Aceasta era în armonie cu porunca lui Isus pentru toți apostolii, cu câțiva ani mai devreme: „Mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. Fiecare apostol, ca bătrân, trebuia să fie un păstor spiritual și să hrănească oile Domnului – Ioan 21:15-17; Mat. 10:1-6.

¹⁰ De aceea, Petru a mers dintr-o adunare creștină într-alta, în Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia și în altă parte (nu există nici o înregistrare în Biblie că el a ajuns la Roma), în toate locurile îndemnându-i pe bătrâni și adunările cu scopul ca ei să rămână credincioși și să-și păstreze integritatea creștină față de Iehova Dumnezeu. Petru era un martor al suferințelor lui Isus Cristos; căci el umblase cu Isus imediat după botezul Său și până la moartea Lui crudă prin mâna religioniștilor. Petru fusese de asemenea martor și era un „părtaș al slavei care va fi descoperită”, mai ales pe muntele sfânt, unde Isus a fost transfigurat în glorie înaintea lui Iacov, Ioan și Petru. Aceasta era o *viziune* profetică a gloriei ce va veni peste Isus Cristos în Împărăție – Mat. 17:1-9; 2Pet. 1:16-18.

¹¹ Petru a fost nu numai martor al suferințelor lui Isus, ci el însuși a suferit persecuție, deoarece a urmat calea potrivită de acțiune, de predicare a evangheliei Împărăției. El a zis tribunalului religios din Ierusalim, când a fost arestat și pus la grea încercare: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit. ... Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 4:19,20; 5:29). Deoarece Petru avea mărturia spiritului lui Dumnezeu și purta o parte din suferințele care erau lăsate pentru membrii trupului-biserică a lui Cristos, apostolul a fost asigurat că el va fi părtaș la adevărata glorie ce va fi descoperită în Cristos (1Pet. 1:7; 4:13,14). Deoarece el urmase calea de acțiune de a servi pe Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui, continua cu credincioșie în aceasta și se împărtășea în suferința lui Cristos, Petru avea să se împărtășească, în cele din urmă, în moartea Lui. La întoarcerea lui Cristos și venirea la templu, Petru avea să se împărtășească de învierea Lui, și se descoperea gloria cerească a lui Isus Cristos și avea să se împărtășească de ea. Petru n-a încercat să fabrice o anumită glorie pentru sine, mai înainte, pretinzând că este reprezentantul lui Cristos și papă, și apoi domnind ca rege al Cetății Vatican și semnând concordate politico-religioase cu dictatorii totalitari ai fascismului, nazismului și imperialismului japonez. Petru nu a cerut nimănui să-i sărute importantul vârf al pantofului, ci s-a smerit sub mâna lui Dumnezeu.

„Hrănește turma”

¹² „Simon Petru, serv și apostol al lui Isus Cristos”, avea clar în minte importanța păstrării integrității lui creștine (2Pet. 1:1-12). El știa că, făcând așa, trebuia să hrănească „oile” Domnului și să se îngrijească bine de interesele lor veșnice. Nu numai *el* trebuia să facă așa, ci toți cei care sunt puși în locuri de răspundere în organizația teocratică. Dintre aceștia, care sunt bătrâni datorită cunoștinței, maturității și experienței creștine, sunt luați cei ce sunt făcuți servi în organizația lui Dumnezeu. Dumnezeu îi pune în trupul-biserică așa cum îi place Lui (1Cor. 12:18). Acestor bătrâni, indiferent dacă ei dețin sau nu o poziție specială de serviciu în organizație, Petru le scrie un îndemn care se aplică mai ales acum, în acest timp al persecuției martorilor lui Iehova: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine; nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei” – 1Pet. 5:2,3.

¹³ În timpul lui Petru, bătrânii menționați erau toți membri ai „trupului lui Cristos”, deci erau unși cu spiritul lui Dumnezeu și în legământ cu El pentru Împărăția cerului. Speranța lor era să aibă parte atât de suferințe cât și de gloria Împărăției împreună cu Isus Cristos, și în felul acesta să aibă o parte în justificarea numelui mult vorbit de rău al lui Iehova. În anul 1914 A.D. s-a sfârșit perioada de așteptare a lui Cristos stând la dreapta lui Iehova și el a fost instalat pe tron ca Rege activ. Faptele arată că în 1918 El a venit la „casa spirituală”, sau la templu, în gloria Împărăției Sale (1Pet. 2:5; Mal. 3:1). Prin lumina pe care El o revarsă asupra Cuvântului scris al lui Dumnezeu și prin împlinirile profeției sacre, El își descoperă gloria urmașilor Săi credincioși, care practică creștinismul, și nu religia. Poporul pe care Iehova îl scoate dintre națiuni pentru a fi un „popor pentru numele Său”, este moștenirea Lui și organizația lui Satan caută să-i zdrobească (Ps. 94:5). Din această moștenire, pe pământ rămâne numai o rămășiță. Aceștia trebuie să-și încheie în moarte, la timpul potrivit, calea de acțiune pământească, pentru a fi împreună moștenitori cu Isus Cristos în glorie. Toți trebuie să fie *bătrâni*.

¹⁴ Rapoartele de participare la celebrarea anuală a Comemorării din ultimii ani arată că nu sunt mulți din acești *bătrâni*, care vor alcătui glorificatul „trup al lui Cristos”, care să fie încă pe pământ (Apoc. 4:4,10). Acești puțini trebuie să se îngrijească bine de interesele Împărăției și să preia conducerea în proclamarea Împărăției, imitându-L pe Isus, care, asemenea unui păstor, a mers totdeauna înaintea oilor lui, ca acestea să-l urmeze (Ioan 10:3,4). În afară de „turma mică” de oi, care sunt membri ai „trupului Său”, Păstorul cel Bun are „alte oi”, persoane consacrate cu bunăvoință, care vor trăi veșnic pe pământ sub împărăția cerească. Deoarece rapoartele arată că, de exemplu, în Statele Unite, numai aproximativ 15 procente din toți cei care participă la celebrarea Comemorării, sau cina Domnului, sunt unșii trupului lui Cristos, deci numărul mai mare ce astăzi urmează pe Păstorul cel Bun sunt din clasa „alte oi” ale Sale, care așteaptă să locuiască veșnic pe pământ și să ia parte la mandatul divin pentru a „umple pământul” – Ioan 10:11-16.

¹⁵ Mulți din clasa „alte oi”, care sunt însoțitori ai rămășiței unse, se află pe această cale de mulți ani de la venirea lui Cristos la templu în 1918. Ei au devenit maturi, bine instruiți în învățătura Domnului Dumnezeu. Ei și-au menținut până acum integritatea, suferind în tot acest timp persecuția pe care Diavolul o aduce împotriva lor. Ei s-au dovedit a fi frați demni de încredere. Din pricina acestor fapte și a anilor mulți de serviciu credincios, ei sunt clasați, în mod potrivit, ca cei maturi sau maturizați. În multe locuri unde există puțini membri ai rămășiței unse, sau nu există deloc, ei au fost numiți să servească din pricina maturității sau a „bătrâneții” lor și ei au acceptat aceste responsabilități ca frați bătrâni. Acest lucru este perfect potrivit după Scripturi. „Alte oi” ale Domnului, care Îl servesc pe Iehova zi și noapte la templul Său, au fost preumbrite de netinimii din vechime, care erau dedicați dintre națiunile păgâne, pentru a ajuta pe leviți la templul lui Iehova. Acești netinimi aveau bătrâni și o căpetenie din numărul lor, precum Ido, căpetenia din Casifia (Ezra 8:17,20). „Celelalte oi” au mai fost preumbrite de Ionadab, fiul lui Recab și de ceilalți recabiți. Ionadab era un bătrân pentru acei recabiți, așa cum este tatăl pentru un fiu și el i-a învățat pe recabiți să evite satisfacerea dorințelor proprii și demonismul sau religia

(Ier. 35:1-19). Aceasta a preumbrit că vor exista frați bătrâni printre clasa Ionadab de astăzi, cărora le vor fi date responsabilități speciale.

¹⁶ Mai ales din anul 1938, când a fost restaurată conducerea teocratică pentru poporul de legământ al lui Iehova, printre Martorii lui Iehova există aceeași organizare cum a existat în timpul apostolilor. Unii sunt puși în diferite posturi de serviciu pentru a se îngriji de interesele Împărăției în diferite grupe ale poporului devotat al lui Dumnezeu. În timpurile apostolice existau bătrâni, sau frați maturi, unși de Dumnezeu, care erau numiți în diferite poziții pentru a se îngriji de aceste interese ale Împărăției. Astăzi, numai cu o rămășiță spirituală lăsată încă pe pământ, care la timpul potrivit trebuie să moară pentru a completa numărul întreg al „trupului lui Cristos”, este necesar să se asocieze cu organizația vizibilă a lui Dumnezeu însoțitori devotați care sunt bucuroși să accepte anumite responsabilități și aceștia trebuie să iasă dintre „alte oi”. Deoarece aceștia sunt maturi și instruiți în învățăturile lui Cristos, în instrucțiunile de organizare și în practică, ei au acceptat cu bucurie invitația pentru anumite responsabilități, precum cele de serv de grupă, serv ajutor de grupă, serv de vizite ulterioare, serv de teritoriu, serv de publicitate, etc. De aceea, îndemnul arătat la 1Petru 5:1-3 se aplică acum nu numai la „bătrâni” care sunt cei din rămășița trupului lui Cristos, ci și la însoțitorii lor de pe pământ. Aceștia din urmă, ca bătrâni, trebuie, de asemenea, să ocupe numirile de serviciu de mai sus și să îndeplinească cu seriozitate aceste funcții încredințate în mâinile lor consacrate.

¹⁷ Atunci, datorită acestui fapt, toți cei care dețin aceste poziții de răspundere într-o organizație locală de grupă, trebuie să „hrănească turma”. Oile sunt creaturi sociabile și urmează păstorul, care are grijă în mod iubitor ca ele să fie conduse la izvoare de apă și pășuni verzi, în locuri de odihnă, la ape liniștite, fără teamă de prădători (Psalm 23). Hrana din care se hrănesc „oile” Domnului și pe care cei care le hrănesc trebuie să le-o servească este hrana spirituală furnizată de marele Dătător de viață, Iehova. El o dă prin Păstorul Său cel Bun, Isus Cristos. Iehova Însuși este marele „Păstor și Episcop al sufletelor voastre”. El se îngrijește ca aceasta să fie hrană bună, la timpul potrivit, și să fie servită prin organizația Lui aprobată văzută. Hrana spirituală servită în decursul celor șaiszeci de ani trecuți și publicată în multe limbi, în sute de milioane de exemplare de literatură, dovedește că Societatea poporului consacrat al lui Iehova, așa cum este reprezentată de Societatea de Biblii și Tarate Turnul de Veghere, este organizația văzută aprobată a lui Dumnezeu. Deși există multe așa numite „Societăți de Biblii”, Societatea Turnul de Veghere este singura care s-a devotat cu credincioșie nu publicării de tradiții și erori religioase, ci tipăririi și distribuirii explicațiilor armonioase și conforme faptelor din Biblie, ca și Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu.

¹⁸ La sediul central al Societății sub conducerea lui Cristos și prin intermediul „bătrânilor” sau celor unși, toți care alcătuiesc „o turmă” a lui Dumnezeu sunt hrăniți cu „hrana necesară”. Ea le este adusă din Cuvântul scris al lui Dumnezeu sub îndrumarea credincioasă a Păstorului cel Bun, Isus Cristos, acum la templu. O astfel de hrană este transmisă poporului organizat al lui Iehova din lumea întreagă prin publicațiile Societății, în special prin revista *Turnul de veghere*. Aprovizionați astfel, servii locali trebuie să hrănească turma de lângă ei. Fără îndoială, majoritatea persoanelor cu bunăvoință sunt încă asemenea „oilor pierdute”, asemenea oilor împrăștiate, din pricina confuziei multelor religii și a metodelor jefuitoare ale politicianilor și ale traficantilor comerciali, care sunt capii organizațiilor religioase. De aceea, este necesar ca acei creștini, ce doresc să-i hrănească pe cei care vor deveni „alte oi” ale Domnului, să iasă pe teren asemenea păstorului plecat în căutarea oilor sale pierdute. Ei trebuie să înfrunte dușmanii și alte pericole și să caute adevăratele oi, din casă în casă, să le hrănească și să le arate calea cea dreaptă – Ier. 16:16.

¹⁹ Fie că o grupă de oi ale Domnului este mare sau mică, este necesară și esențială aceeași hrană pentru toți. De aceea, studiul în grupă din *Turnul de veghere* și din alte ajutoare de studiu biblic este de mare importanță. Într-o adunare, bătrâni sau servii locali trebuie să păstreze acest fapt în minte, luând în considerare îndemnul lui Petru: „Păstoriți turma iubită a lui Dumnezeu

care este printre voi” (*Rotherham*). Să facă așa este principala lor lucrare. Ei trebuie să aibă grijă ca turma să fie hrănită potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, să se îngrijească de ea și s-o protejeze. „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1Pet. 4:17). De aceea, trebuie să existe instruire în Cuvântul Său, ca ei să stea aprobați sub judecată.

²⁰ „Exercitând supraveghere nu din constrângere, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru bani, ci dintr-un cuget binevoitor” (1Pet. 5:2, *A.R.V.*). Pentru a ajuta servii să facă așa, din când în când au fost emise *Instrucțiuni de organizare* prin organizația vizibilă a lui Iehova, deoarece unii trebuie să preia conducerea în mod inteligent. Isus Cristos, Principalul Bătrân, a preluat supravegherea afacerilor când a fost pe pământ împreună cu apostolii Săi. El a condus atunci întreaga chestiune și așa face și acum, de la venirea la templu pentru judecată. După ce și-a încheiat cariera pământească acum nouăsprezece sute de ani și a fost ridicat la cer, El a trimis un mângâietor sau un ajutor apostolilor Săi și altor discipoli de pe pământ, anume spiritul sfânt. Apostolilor le-a fost încredințată supravegherea bisericii în zilele lor și ei au primit-o cu bucurie, potrivit voinței și numirii lui Dumnezeu. Ei nu s-au sustras de la responsabilitatea lor și n-au încercat s-o plaseze altcuiva. În executarea acestei supravegheri ei s-au îngrijit să se realizeze o organizare potrivită în grupele creștine din Ierusalim și din împrejurimi, și în toate țările în care au mers ca misionari.

²¹ N-a existat nici o constrângere exercitată asupra apostolilor pentru a prelua o astfel de supraveghere și îngrijire a turmei lui Dumnezeu, ci ei au acceptat de bunăvoie serviciul special de responsabilitate. Lucrarea din casă în casă în căutarea oilor pierdute, pe care au făcut-o toți acei apostoli, nu trebuia să fie impusă nimănui prin constrângere. Ea trebuia să fie întreprinsă de bună voie de cei doritori să servească pe Dumnezeu pe calea cea dreaptă. În același mod, dacă cineva nu dorește astăzi privilegiul de a servi în poziția de serv de grupă sau de alt serv dintr-o adunare, el nu trebuie obligat. Evident, el nu are înțelegerea potrivită din Cuvântul Domnului și nu se află în starea potrivită să „hrănească turma lui Dumnezeu care este printre voi”. De aceea, privilegiul de serviciu trebuie să fie reținut sau retras de la unul care nu dorește aceasta.

²² Aceeași însărcinare sau numire este pusă peste toți cei din poporul consacrat al lui Dumnezeu, anume de a publica și proclama Împărăția care va justifica numele lui Iehova și va distruge domnia asupritoare a organizației nelegiuite a lui Satan (Isa. 61:1-3; Luca 4:16-21). În felul acesta, înseamnă că poziția de importanță fundamentală dintr-o organizație a grupei este aceea de a fi un vestitor al Împărăției. Acestea fiind spuse, atunci servul sau „bătrânul” din orice funcție să nu se creadă mai bun decât frații lui, nici să aibă o părere prea bună despre sine. El realizează în mod obiectiv că vestitorul Împărăției, care merge din casă în casă și care acceptă de la Dumnezeu însărcinarea să facă aceasta ca serv ordinar, este cel care face în realitate importanta lucrare creștină pe pământ, și nu bătrânul care numai deține o funcție. Luat în considerare în mod corect, orice bătrân trebuie, pentru a fi compatibil, să fie un vestitor exemplar; altfel el n-ar trebui să dețină o poziție de supraveghere. El se va îngriji bine de corpul organizat de vestitori ai Împărăției și își va face partea în lucrarea de conducere pentru a exista unitate și armonie printre ei. El face acest lucru de bună voie, deoarece este pentru lucrarea de vestire, fără niciun fel de rezerve, și se bucură să fie un vestitor al Împărăției, fie el din rămășița unsă sau din clasa Ionadab. El nu face acest lucru pentru bani, nici pentru vreun câștig egoist ce poate fi scos din aceasta, ci pentru iubirea sa de Dumnezeu și de Împărăție. Contribuțiile pe care el le primește de la oamenii recunoscători cărora le lasă publicațiile TURNULUI DE VEGHERE le folosește numai pentru promovarea lucrării Împărăției.

²³ Nimeni să nu se asocieze cu organizația lui Dumnezeu pentru câștig personal; căci, dacă el încearcă să facă așa, va pierde totul. Trebuie să ai iubire pentru Dumnezeu și copiii Săi, deoarece fără iubire de frați nimeni nu poate câștiga ceva care să dureze. Isus Cristos ne spune că noi am putea câștiga lumea întreagă, dar dacă n-avem iubire pentru Dumnezeu și Împărăția Lui, vom pierde totul; sufletele noastre vor fi nimicite (Mat. 16:26). Dacă Dumnezeu permite, pentru încercare, ca unii care doresc o poziție înaltă, să obțină în cele din urmă poziții de conducere în

grupe și astfel să câștige întreaga organizație locală și conducerea ei, totuși, pentru că ei nu au iubirea ca motivație a lor, la timpul potrivit Domnul, prin străjerii Lui îngeri, îi va îndepărta din toate pozițiile din organizația Sa. Pofa lor după putere sau autoritate de conducere, sau de a face pe stăpânul în poporul de moștenire al lui Dumnezeu, îi face să servească pentru bani, ceea ce înseamnă câștig egoist. În consecință, cel care ascultă cuvintele și urmează exemplul lui Petru nu ar putea fi niciodată papă sau prinț ierarhic al unei organizații religioase. Adevăratul serv al lui Iehova servește fără egoism, deoarece orice serviciu numit este un mare privilegiu dat vestitorilor Împărăției, manifestând mai mare abilitate și calificare decât alții.

²⁴ A face așa „de bună voie” înseamnă a fi doritor să răspunzi imediat oportunităților mai mari de serviciu și în mod voluntar a face tot posibilul să pui în practică instrucțiunile de organizare teocratice. Cel care face așa este gata, la timp și ne la timp, să-și servească vestitorii tovarăși și să se îngrijească de toate interesele Împărăției. El este permanent în alertă, este punctual și ține lucrurile în ordine.

²⁵ Poporul pentru numele lui Dumnezeu sau martorii Lui unși sunt moștenirea Sa. Turma, care acum include și „alte oi” în afară de rămășița „turmei mici”, este „turma lui Dumnezeu”. De aici, avertismentul dat servilor: „Nu ca și cum ați fi stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu”. Toți membrii turmei, inclusiv bătrânii, sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu, Făcătorul lor. Atunci, de ce unul care deține poziția de serv într-o grupă să facă pe stăpânul peste alții din turmă, sau să încerce să-i facă pe alți creștini supuși sau inferiori lui? A face acest lucru înseamnă să încerci să uzurpezi poziția lui Dumnezeu față de turma Lui. Țineți bine minte că serviciul esențial și fundamental din organizația Domnului este să fi martor al lui Iehova, ceea ce înseamnă să fi un vestitor ce proclamă numele și Împărăția Sa. Aceasta este o onoare și un privilegiu suficient de care să te bucuri. Așadar bucurându-vă, voi nu o să cereți onoruri și servicii suplimentare de la vestitorii tovarăși, pentru că reprezentati poate pe Domnul în vreo calitate suplimentară printre ei. Atunci voi nu veți încerca să puneți mâna pe ce-i aparține lui Dumnezeu. Totuși, dacă voi încercați să vă faceți stăpâni sau stăpâne peste moștenirea lui Dumnezeu, cu siguranță veți pierde totul și la timpul potrivit veți fi scoși din organizația Sa ca nedemni.

Exemple de ordine

²⁶ Îndemnul este de a fi „exemple pentru turmă”. Modul în care un bătrân sau unul într-o poziție de răspundere poate face aceasta este să fie un martor credincios și adevărat, exact așa cum a fost Isus Cristos. Dintre toate revistele de astăzi, numai *Turnul de veghere* a adus cu putere în atenția publicului acțiunile fundamentale ale lui Isus Cristos când era pe pământ, că El a fost martorul credincios și adevărat al lui Iehova, că a mers din casă în casă, din sat în sat și din cetate în cetate și că prin aceasta El a fixat exemplul corect pentru turmă. El a făcut ce era bine. Apostolii Săi credincioși au călcat pe urmele Lui. După ce Isus a fost ucis în chinuri prin mâna organizației religioase a lui Satan, dar a fost înviat la viață și glorie, apostolii au reluat călcarea pe urmele Lui. Ei i-au îndemnat pe creștini să-i urmeze, deoarece ei Îl urmau pe Isus Cristos. Atunci, fiecare dintr-o organizație a grupei, ce deține poziția de serv ca frate bătrân, trebuie să fie un exemplu de maturitate pentru turmă și să fie, în mod activ, un vestitor al Împărăției.

²⁷ Aceasta este concluzia sănătoasă la care se ajunge: Atunci când vedeți în poporul lui Dumnezeu o persoană ce caută proeminență și autoritate, dar nu se angajează în lucrarea de vestitor pe teren, mergând împreună cu frații lui din ușă în ușă, pentru a predica evanghelia așa cum a făcut Isus Cristos, puteți fi siguri că un astfel de egoist nu este în practică un serv al Domnului. Cu siguranță, unul ca acesta nu este în stare să servească asemenea unui bătrân sau frate matur, capabil să dea un exemplu potrivit pentru turma lui Dumnezeu.

²⁸ Este foarte evident din epistola lui Petru că buna ordine și organizare trebuie să fie susținută în toate țările în ciuda persecuției. Scrisoarea lui a fost scrisă cu acest scop. Iehova, fiind un Dumnezeu al ordinii, bineînțeles că va pune un accent deosebit pe ordine în întreaga Lui

organizație, de la El în jos, ca marele Teocrat, prin Isus Cristos, prin care El își conduce atât organizația pământească, cât și pe cea cerească. Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt „Stăpânirile Cele Mai Înalte” și conduc afacerile poporului de legământ al lui Dumnezeu printr-o organizație pământească văzută – Rom. 13:1-4.

²⁹ Pentru ca poporul lui Dumnezeu să procedeze potrivit în lucrarea de mărturie, ca alții să audă mesajul Împărăției, trebuie să existe unitate și cooperare regulată unul cu altul. De aceea, Societatea de Biblie și Tarate Turnul de Veghere, prin biroul ei principal din Brooklyn, New York, a organizat filiale pe întreg pământul, care se îngrijesc de lucrare în numeroase țări. Sub conducerea acestora există organizații de grupă și în aceste organizații de grupă există servi numiți. Acești servi conduc activitățile în teritoriile date. În locurile unde nu există grupe, adică nu sunt grupuri de persoane care să se adune pentru a se închina lui Dumnezeu în unitate în spirit și adevăr, sunt trimiși vestitori ai Împărăției cu timp integral și aceștia sunt cunoscuți ca „pionieri”. Ei sunt servi speciali ai Societății, pentru a mângâia pe toți cei care plâng în teritorii izolate. Acești servi au însărcinarea Domnului de a aduna pe „alte oi” ale Sale în grupe, pentru studiu și acțiune. De aceea, asupra acestor servi cade răspunderea de a „hrăni turma lui Dumnezeu care este printre voi”.

³⁰ Oriunde se află, acești servi speciali iau supravegherea nu ca niște mercenari, pentru bani, ci de bună voie, ca pe un privilegiu de la Domnul. Ei nu primesc bani sau o răsplată financiară de pe urma activității lor. Cu toate acestea, ei lucrează „de bună voie” și sunt nerăbdători să fie în serviciu pentru oamenii cu bunăvoință. Ei își cunosc însărcinarea de la Dumnezeu. Ei știu, de asemenea, că toți care rămân în turma lui Dumnezeu trebuie să-și păstreze integritatea și astfel să ofere lui Dumnezeu un mijloc prin care să răspundă batjocoritorilor Săi și să-l dovedească mincinos pe dușmanul Lui, Satan.

³¹ Indiferent dacă servii marelui Teocrat sunt izolați sau într-o grupă, ei vor fi exemple tot timpul pentru ceilalți, de devotament credincios față de Guvernul teocratic. Vestitorul Împărăției deține o poziție cheie în organizația Domnului, deoarece vestitorul este cel care cântă laudele Celui Prea Înalt. Tuturor vestitorilor care arată constant zel și credincioșie și care, în afară de aceasta, au abilități naturale, li se pot acorda privilegiile relative mai mari de serviciu. Atunci se cere mai mult de la ei de către Domnul, deoarece de la cel căruia i s-a dat mult se va cere mult (Luca 12:48). Există numai un singur Păstor Principal și ei sunt responsabili înaintea Lui. Prin urmare, este ceva nelalocul lui ca cineva să caute să fie stăpân peste moștenirea și turma lui Dumnezeu.

³² La timpul potrivit Dumnezeu va da răsplata. „Și când se va arăta Păstorul principal, veți primi cununa nepieritoare a gloriei” (1Pet. 5:4, *Diaglott*; Iac. 1:12; 1Pet. 1:4). Acest premiu al Împărăției se dă tuturor membrilor trupului lui Cristos care-și încheie lucrarea de mărturie pe pământ și care sunt înviați după ce El vine la templu. Ei sunt atunci uniți cu El în cinstea glorioasei Sale Împărății. Din pricina serviciului lor credincios și pentru că și-au păstrat integritatea pentru justificarea lui Iehova, ei primesc atunci glorioasa cunună a nemuririi. O rămășiță de astfel de membri ai trupului lui Cristos se află încă pe pământ. Ei așteaptă cu bucurie privilegiul de a trece vie prin bătălia Armagedonului, pentru a vedea atunci pe Iehova triumfând prin Cristos peste toți dușmanii Săi. Prin urmare, la moartea lor la timpul potrivit al Domnului, în împlinirea legământului lor cu El prin jertfă, ei vor fi „schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi” și vor primi cununa nepieritoare a gloriei în Împărăție – 1Cor. 15:50-54; Apoc. 2:10.

³³ Isus Cristos este Păstorul Principal al „turmei mici” a acelor ce vor fi împreună moștenitori cu El pe tron în domnia cerească. El este Regele lumii noi a dreptății și al tuturor celor de pe pământ care se vor teme de Dumnezeu, vor da cinste Regelui, I se vor supune Lui și vor asculta de instrucțiunile de organizare. „Alte oi” ale Domnului, ce sunt adunate acum în turma Sa, vor forma „mulțimea mare” de supraviețuitori ai Armagedonului și în prezent ei Îl caută pe Iehova Dumnezeu deoarece iubesc dreptatea. Ei vin la Cristos prin auzirea mesajului. Ei Îl primesc pe El ca Salvator și Rege și fac un legământ sau o înțelegere solemnă să-L servească

pe Dumnezeu, legământ pe care-l simbolizează prin botezul în apă. Acesta este un legământ de ascultare de a face voia lui Dumnezeu.

³⁴ Deoarece își împlinesc legământul și își păstrează integritatea în mod credincios, aceste „alte oi” vor fi ocrotite prin Armaghedon și vor rămâne pentru totdeauna pe pământ în pace și prosperitate. Până la sfârșitul Armaghedonului ei își vor păstra integritatea sub presiune și persecuție prin marele adversar, care se străduiește să întoarcă toată omenirea de la Dumnezeu. După ce vor vedea maiestatea, puterea și gloria lui Iehova, manifestate la Armaghedon, și după ce vor fi supraviețuit celei mai mari catastrofe din toate timpurile, ei vor continua să-și demonstreze integritatea sub condiții foarte binecuvântate, fiind credincioși tot timpul după Armaghedon, întocmai cum au fost întotdeauna și înainte de el. Viața este ceea ce speră să câștige aceste „alte oi”, deoarece viața este ceea ce dorește orice creatură înțeleaptă. Viața fără sfârșit sub Guvernul Drept al lui Dumnezeu și sub stăpânirea Regelui Isus Cristos va fi marea lor binecuvântare. În cer, membrii trupului lui Cristos vor lua parte alături de El la administrarea afacerilor pământești prin organizația văzută pe care o va instala El. Atunci, nu există nici cea mai mică îndoială că sub împărăția cerească va exista un aranjament ordonat pe pământ. Scripturile arată clar că vor exista „prinți pe întreg pământul” care vor „domni cu dreptate” – Ps. 45:1,16; Isa. 32:1.

Smerenie sub ordinea teocratică

³⁵ Mulți care vor forma, prin harul lui Dumnezeu, acea „mulțime mare” de supraviețuitori sunt astăzi tineri. Îndemnul lui Petru este acum, fără îndoială, potrivit: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, ‘Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.’” (1Petru 5:5, *Diaglott*). Dumnezeu nu pune preț pe rangul persoanelor. Oricine are o stare dreaptă a inimii, deoarece iubește dreptatea și principiile adevărului arătate în Cuvântul lui Dumnezeu, îndeplinește condițiile pentru binecuvântări sub Împărăție și se poate asocia cu organizația teocratică pe care a stabilit-o Iehova Dumnezeu în timpul prezent. Tinerii sunt așa de înclinați să se amestece cu lucrurile lumii acesteia; așa că îndemnul este oportun, ca persoanele tinere să se supună celor mai în vârstă, adică celor care sunt mai maturi în învățatură, instrucțiuni și în serviciul Domnului. Aceștia să caute instruire de la membrii mai în vârstă ai organizației. Aceasta ei o pot primi cel mai bine printr-un studiu atent al *Turnului de veghere* la adunările regulate pentru acesta.

³⁶ Acum, prin organizația Domnului, s-a făcut o nouă îngrijire, anume, publicația de curând apărută, *Curs de serviciu teocratic*. Aceasta este nu numai pentru cei tineri, ci și pentru vârstnici, ca toți să se instruiască pentru a fi martori mai buni în vestirea Împărăției. Cursul este condus acum printr-un aranjament de școală teocratică în toate grupele martorilor lui Iehova. Toate persoanele mai tinere, nu neapărat tinere ca ani, ci în cunoștința adevărului, fac bine să se „supună” celor bătrâni în interesul bunei ordini și să se îmbrace cu smerenia. Datorită educației lumesti, unii sunt capabili să se exprime mai bine decât alții. Deși pot face aceasta, ei trebuie să se îmbrace cu smerenia nu mai puțin decât alții, sau să disprețuiască pe alții, ci să fie smeriți, drăguți și amabili cu frații mai slabi, și doritori să-i ajute.

³⁷ Potrivit profeției și în virtutea lucrării în care Iehova îi are pe martorii Lui să o facă pe pământ astăzi, o mare campanie educațională este în progres. Cei care iau parte la ea vor dori să-și îmbunătățească atât mintea în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cât și limbajul, pentru a se exprima pe înțeles. Mai mult decât atât, poate va veni timpul când ei vor trebui să-i educe pe mulți oameni care nu știu nici să scrie, nici să citească. Această necesitate decurge de pe urma faptului că Ierarhia a orbit mintea oamenilor obișnuiți, pentru a-i ține în întuneric și pentru a le refuza chiar și educația elementară. Persoana smerită, fie ea tânără sau bătrână, se află într-o stare sănătoasă să-i învețe pe alții. Iehova Dumnezeu ajută și acordă favoare celui smerit pentru a-și împlini serviciul. Pentru a avea succes, noi niciodată nu trebuie să fim mândri sau aroganți.

³⁸ În aceste zile, vestitorii speciali cu timp integral, precum și ceilalți vestitori ai Împărăției, au o minunată oportunitate să meargă în sate și orașe mici, și acolo să ajute oamenii sinceri și să-i instruiască în studierea Bibliei. În multe țări dominate de cler este posibil să fie necesar, în acest scop, ca iubitorii dreptății să fie învățați să citească. În aceste țări politica ierarhiei religioase a fost să-și educe clerul și favoriții aristocrați și bogați pentru a citi și a scrie, și să țină masele în ignoranță. Acesta este un șiretlic al preoților; nu este ordinea teocratică realizată de Marele Păstor. El îi instruiește pe bătrâni să se supună pentru a servi necesitățile spirituale celor mai tineri, care doresc să vestească Împărăția lui Dumnezeu și nu să se înalțe pe ei înșiși și să limiteze cunoștința și mijlocul de a o câștiga. La rândul lor, persoanele mai tinere trebuie să se supună celor mai bătrâni și să învețe de la ei.

³⁹ „Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1Pet. 5:6,7). Iehova Dumnezeu este interesat în mod iubitor de toți cei aflați în relație de legământ cu El. El își va ține partea Sa de legământ și se va îngriji de fiecare individ, atâta timp cât acesta este ascultător sub mâna Sa tare, este supus conducerii și călăuzirii Lui. Această mână tare va înălța la timpul potrivit pe toți cei smeriți și credincioși. Pe cei din rămășiță această mână tare îi va înălța la o poziție binecuvântată pe gloriosul tron împreună cu Isus Cristos. Pe credincioșii din vechime, de la Abel la Ioan Botezătorul, care au dormit mult timp în moarte, mâna lui Dumnezeu îi va înălța ridicându-i din morți printr-o „înviere mai bună” și făcându-i „prinți văzuți pe întreg pământul”. Totuși, indiferent unde se află cineva în aranjamentul Domnului, acesta este într-o poziție înălțată, deoarece a fost favorizat cu serviciul și cunoștința marelui Teocrat, și se află pe calea vieții. Pe „alte oi” ascultătoare, care-și vor menține integritatea până în bătălia finală a Armagedonului, Dumnezeu îi va înălța prin triumf asupra nelegiuitorilor asupritori, purtându-i în siguranță prin această bătălie și dându-le însărcinarea de a curăța pământul și de a da naștere la urmași drepecți sub suveranul nevăzut, Isus Cristos, al lor „Părinte veșnic”.

Leul care răcnește

⁴⁰ Ca urmare a „războiului din cer”, care a început în anul 1914 d.Chr., Satan și organizația lui de demoni au fost izgoniți din cer jos pe Pământ. Prin urmare, acesta este un timp de nenorociri pentru pământ și mare. Cuvintele apostolului se potrivesc mai ales acum: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1Pet. 5:8). A fi treaz înseamnă a fi statornic, deci demn de încredere; a fi riguros, calm, netulburat, serios și zelos cu privire la toate chestiunile teocratice încredințate. Persoana trează nu va fi îmbătătită și influențată de plăcerile ameteitoare și de lucrurile acestei lumi, care ademenesc și ispitesc. Ea își va păstra întotdeauna mintea asupra adevărilor lui Iehova Dumnezeu și ale Împărăției Sale.

⁴¹ Cel care caută să-și țină legământul cu Dumnezeu va fi prudent, prevăzător sau grijuliu, astfel încât să descopere și să evite pericolele și să urmărească acea cale sigură. El va fi atent și precaut. El va avea această dispoziție știind că Diavolul, care își răcnește amenințările, încearcă să-i intimideze pe cei consacrați și să-i întoarcă de la serviciul lui Dumnezeu. Adversarul a afirmat că Iehova nu poate pune pe pământ oameni care să-și păstreze integritatea sub presiune. Această acuzație a fost dovedită falsă mereu, mai ales de Isus Cristos. Deși ea a fost dovedită falsă de alții, aceasta nu demonstrează afirmația că Diavolul nu te poate prinde pe *tine*. Prin urmare, numai fiind treji și veghind, noi putem vedea pericolul ce se apropie și îl putem evita. Astăzi, marele pericol pentru creștin este să fie prins și înghițit de adversarul asemenea unui leu, Diavolul. El lucrează într-un mod foarte viclan. Uneori pentru creștini sunt prezentate afirmații, care, la suprafață, nu par să-i îndepărteze de loialitatea lor față de Împărăție și de la privilegiul lor de a o servi. Apoi, înainte ca să-și dea seama, libertatea le este răpită, și ei lucrează șapte zile pe săptămână în ocupații lumești, neglijând interesele Împărăției încredințate lor ca martori ai lui

Iehova. Astfel, dacă cineva nu este atent și grijuliu cu interesele Împărăției, ci, fără să fie treaz, permite dorințelor și plăcerilor egoiste din această viață să-l abată de la drumul drept, acesta poate fi înghițit de lacoma organizație a lui Satan.

⁴² Cândva, când era în Corint, apostolul Pavel a mers pentru o vreme să confecționeze corturi, ca să nu fie o povară pentru alții, din punct de vedere financiar. „Și fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei și lucru; meseria lor era facerea corturilor. Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat și îndupleca pe iudei și pe greci” (Fapte 18:3,4). În timp ce Pavel își petrecea o parte din timp la facerea corturilor, lucrând la acestea cu Aquila și Priscila, el n-a neglijat niciodată să predice și să susțină evanghelia Împărăției în fiecare sabat iudaic, în sinagogă, pentru a-i determina pe cei ascultători să-l urmeze pe Cristos. Astăzi, fiecare vestitor consacrat al Împărăției trebuie să facă același efort. Nu permiteți niciodată ocupațiilor voastre zilnice să abuzeze atât de mult de timpul vostru, încât să vă scoată cu totul din serviciul activ al lui Dumnezeu. În fiecare săptămână, un anumit timp trebuie să fie consacrat activității creștine. Atunci, este de datoria noastră să fim treji și să veghem, pentru ca Diavolul, prin organizația lui, să nu ne subjege prin răcnete de propagandă și să ne înghițită. Nici o lucrare nu este așa de importantă încât să vă împiedice închinarea potrivită față de Atotputernicul Dumnezeu și Guvernul Lui teocratic.

⁴³ Celor care se vor împotrivi acestor asalturi și vor rămâne statornici în credință și credincioșie li se va da tărie și curaj divin și vor fi consolidați și întăriți în integritate, în ciuda tuturor nenorocirilor aduse de leul care răcnește. „Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi” (1Pet. 5:9). Nu este dată garanția că, dacă voi vă împotriviți cu fermitate atacului Diavolului și organizației lui lacome, veți respinge necazurile. Voi *veți* suferi persecuție. Mare batjocură va fi îngrămădită asupra voastră de cei care în trecut au mărturisit că vă iubesc, deoarece erați asociați cu ei în lume. Ei vă vor urî acum pentru poziția pe care ați luat-o. În asemenea necaz voi nu sunteți singuri. Frații voștri credincioși suferă lucruri asemănătoare. Asemenea lor, rămâneți credincioși lui Dumnezeu.

⁴⁴ Să fiți siguri de un lucru: vouă nu vi se va întâmpla nimic mai mult decât I s-a întâmplat Învățătorului vostru, Isus Cristos. Ocările care au căzut asupra Lui trebuie să cadă asupra tuturor urmașilor Lui credincioși, atât asupra celor din rămășița unsă, cât și asupra celor din clasa Ionadab. În plus, ocările ce cad asupra voastră în țara în care trăiți nu sunt altfel decât cele care cad asupra fraților voștri din alte părți ale pământului, nici mai mari decât ele. Fie că sunt izolați, împrăștiați sau în grupe, ei trec prin aceleași necazuri și întâmpină aceleași ispite din partea lui Satan în încercarea lui de a-i întoarce de la Împărăția și serviciul lui Dumnezeu. Acest gând să vă mângâie și să vă încurajeze.

⁴⁵ Situația de acum este mai rea decât în zilele lui Petru, dar Dumnezeu nu va permite ca peste servul Lui să fie pusă o sarcină mai mare decât o poate duce sau decât vine asupra altora. Aranjamentul totalitar cauzează griji și necazuri ce provoacă teamă. Cu toate acestea, ascultați de Dumnezeu, temeți-vă de El și aruncați-vă toate grijile asupra Lui, căci „El se va îngriji de voi”. El este foarte interesat de voi ca vestitori ai numelui și ai Împărăției Sale, deoarece vă păstrați integritatea și-l dovediți mincinos pe marele Lui adversar. Harul Său îi face capabili pe frații voștri în lume să stea fermi și necompromiși, necedând niciodată presiunii Diavolului.

⁴⁶ Gândiți-vă la frații voștri credincioși din Germania, care acum, după zece ani de suferință sub dominație nazistă, se află încă în chinuri prin dușmanul demonizat. Ei au căzut în puterea dușmanului, dar se vor ridica din nou. Ei vor fi eliberați prin puterea lui Dumnezeu, la timpul Său potrivit, chiar dacă aceasta se va întâmpla în bătălia Armagedonului. Atunci, după ce își vor fi menținut integritatea spre gloria lui Dumnezeu și vor fi înfruntat nenorocirile care au venit asupra lor din pricina numelui Său, ei vor primi, prin Isus Cristos, viață veșnică și glorie eternă în Lumea Nouă.

⁴⁷ „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Isus Cristos la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A

Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin!” (1Pet. 5:10,11). Suferința pe care El o permite nu este zadarnică. Prin ea voi sunteți făcuți perfecți în ascultare, gata să-L ascultați. Voi sunteți întăriți pentru serviciul Lui și în iubirea și devotamentul vostru de partea Sa în principala chestiune a stăpânirii universale. Voi sunteți consolidați ferm în scopul vostru, ca niciodată să nu vă abateți de la serviciul lui Dumnezeu, ci să rămâneți până la sfârșit vestitori ai numelui, ai Cuvântului și ai Împărăției Sale prin Isus Cristos. Voi v-ați decis în această chestiune fundamentală, că pe parcursul vieții sunteți hotărâți să rămâneți lângă Cristos ca Temelia voastră și asemenea Lui să rămâneți credincioși și loiali Atotputernicului Dumnezeu, facă Diavolul ce va putea. Toată persecuția va fi înfrântă. Disciplina, [instruirea] pe care o obțineți din ea va aduce sfințenie în voi (Evrei 12:9,10). În felul acesta, voi veți avea parte în justificarea numelui glorios al lui Iehova și a stăpânirii Lui veșnice.

Întrebări pentru studiu

1. a) Ce fapt demonstrează cerurile văzute referitor la Iehova, Creatorul lor? Prin urmare, ce necesitate discern acele persoane care doresc să-I facă voia? b) De ce va eșua și va pieri „noua ordine” plănuită?

2. Ce ne informează Cuvântul lui Dumnezeu despre organizația Lui din cerurile nevăzute? Ce efect a avut asupra ei rebeliunea lui Lucifer?

3. Cum a început Iehova să scoată dintre națiuni un popor pentru numele Său și, ca Dumnezeu al ordinii, ce a poruncit El să se facă printre ei?

4. Cum s-a aplicat legea teocratică la membrii națiunii Israel și ce organizare a existat printre cele douăsprezece seminții ale ei?

5. Ce relație a avut Simon Petru cu legea teocratică și ce a spus el despre Mai Marele Moise?

6. Cum s-a întâmplat că Petru și-a scris prima epistolă din Babilon și cui și-a adresat el epistola?

7. (a) Ce chestiune generală a precizat Petru în capitolul cinci și mai ales cui se aplică această instrucțiune? (b) Prin urmare, ce va fi interesat să hotărască cititorul *Turnului de veghere* și de ce?

8. Cine sunt bătrânii cărora li se adresează Petru și cum sunt ei astfel?

9. Cum era Petru un bătrân și sub ce obligație l-a pus Isus Cristos pe el și pe restul apostolilor Săi?

10. Ce făcea Petru în provinciile numite în epistola sa și cum era el un martor al suferințelor lui Cristos și al gloriei Lui viitoare?

11. Prin ce cale de acțiune s-a împărtășit Petru în suferințele lui Cristos și cum a fost făcut el un părtaș al gloriei ce urma să fie descoperită?

12. Ca bătrân, ce argument important a avut Petru clar în minte, și prin urmare ce îndemn a făcut el către adevărații bătrâni?

13. Care a fost și este relația cu Dumnezeu a acelor bătrâni cărora s-a adresat Petru, și care sunt privilegiile lor referitoare la suferințele și gloria lui Isus Cristos?

14. Ce trebuie să facă acești bătrâni, ca atare, referitor la ceilalți care Îl urmează pe Păstorul cel Bun și cine constituie astăzi majoritatea acelor care Îl urmează?

15. Ce arată faptele referitor la extinderea bătrânilor printre „alte oi” ale Domnului și cum arată Scripturile dacă este potrivit sau nu ca aceștia să fie numiți în poziții speciale de serviciu?

16. Atunci, cine trebuie să se împărtășească astăzi în responsabilități de bătrâni și cui se aplică acum sfatul din 1Petru 5:1-3?

17. Cum este furnizată de păstori hrana pentru oi și ce dovadă există că Domnul Dumnezeu folosește în acest scop o organizație văzută aprobată?

18. Cum este hrănită acum turma lui Dumnezeu prin această organizație văzută și ce cale de acțiune sunt obligați să ia creștinii pentru a hrăni pe „alte oi” ale Sale?
19. De ce este important acum studiul în adunare din ajutoarele de studiu biblic și de ce timpul face ca hrănirea oilor prin acest mijloc să fie o lucrare principală?
20. Pentru a-i ajuta pe servi să exercite o supraveghere potrivită, ce a fost emis din când în când de Societate și ce exemplu au fixat Isus Cristos și apostolii Săi cu privire la această supraveghere?
21. De ce nu trebuie aplicată nici o constrângere pentru a face pe cineva să preia un serviciu special de răspundere?
22. Care este poziția fundamentală de serviciu pentru toți din grupă și din ce motive acționează în această poziție fundamentală un bătrân sau un serv special?
23. De ce trebuie ca nimeni să nu se asocieze cu organizația lui Dumnezeu pentru câștig personal?
24. Ce înseamnă a supraveghea „de bună voie”?
25. Ce înseamnă a acționa „ca și cum ați fi stăpâni peste moștenirea lui Dumnezeu” și de ce nu trebuie să facă așa un bătrân?
26. Cum pot bătrânii sau servii de răspundere să fie „exemple sănătoase pentru turmă”?
27. Care este concluzia sănătoasă la care s-a ajuns referitor la cei care caută proeminență și care nu se angajează în serviciul fundamental?
28. Ce trebuie să fie susținut în toate țările, în ciuda persecuției și de ce pune Iehova Dumnezeu un accent deosebit pe acest lucru?
29. Pentru a acționa în mod potrivit față de lucrarea de mărturie, ce trebuie să existe între lucrători și cum pune Societatea Turnul de Veghere în vigoare această condiție și procedură pe întreg pământul?
30. De ce servii speciali preiau supravegherea de bună voie, și nu pentru bani?
31. Cum deține vestitorul regulat al Împărăției poziția cheie și de ce unor vestitori le sunt date privilegii mai mari de serviciu?
32. Când vor primi „cununa nepieritoare a gloriei” membrii trupului lui Cristos, inclusiv rămășița?
33. Pentru cine este Isus Cristos Păstorul Principal și ce cale de acțiune iau cei care vor forma „mulțimea mare”?
34. a) Care va fi destinul acestor „alte oi”, care țin legământul și integritatea? b) Cum vor fi administrate afacerile pământului după bătălia Armagedonului?
35. De ce este potrivit acum, fără îndoială, îndemnul lui Petru către „persoanele mai tinere” și cum se supun acestea celor mai bătrâni?
36. Ce nouă îngrijire a fost făcută pentru a-i instrui mai bine pe martori, cum și de ce să fie supuși și smeriți unii față de alții?
37. Ce fel de campanie este acum în progres și de ce doresc să se perfecționeze cei care iau parte la ea, dar să păstreze totuși smerenia?
38. Ce oportunitate minunată se deschide acum vestitorilor Împărăției și în această privință cum diferă ordinea teocratică de șiretlicul preoților?
39. De cine se îngrijește Iehova Dumnezeu și cum va înălța mâna Sa tare pe toți cei smeriți, la timpul potrivit?
40. De ce sfatul lui Petru de a fi treji este potrivit mai ales acum și ce înseamnă a fi treaz?
41. De ce trebuie să fie atent astăzi cel care ține legământul și ce mare pericol îi va ajunge din urmă pe cei care nu veghează și nu sunt treji?
42. Când lucra la facerea corturilor, ce aranja Pavel să facă întotdeauna cu regularitate și de ce să facă așa acum persoanele consacrate?
43. Ce lucruri necesare le vor fi date celor care se împotrivesc „leului care răcnește”, dar ce vor trebui ei să îndure pentru o astfel de împotrăvire?

44. Care este singurul lucru de care putem fi siguri, referitor la aceste neazuri și ocări și cum putem fi noi mângâiați și încurajați?

45. Ce aranjament face ca astăzi condițiile să fie mai rele, cum și de ce să ne aruncăm grijile asupra lui Dumnezeu?

46. Ce speranță glorioasă credem noi că este păstrată pentru frații noștri credincioși, chinuți îndelung sub dominația nazistă?

47. a) Cum „vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți” Dumnezeu după ce veți suferi pentru puțin timp? b) Cum va fi înfrântă persecuția de disciplina pe care o primiți sub ea?

CUM VINE LUMEA NOUĂ

Când un cutremur distrugător, o furtună dezastruoasă sau un puternic val de reflux lovește o comunitate și distruge case și oameni cu miile, și lasă alte mii fără cămin, urmează multă nenorocire și durere; și este necesar un mare efort pentru a alina suferința. Atunci, ce va fi cu bătălia Armagedonului? Ea va însemna colapsul complet a organizației lui Satan, văzută și nevăzută. Ceea ce reprezintă pentru o comunitate un cutremur, o furtună îngrozitoare sau un val de reflux, așa va fi pentru întreaga lume acel neaz final, numai că mult mai rău; și el va fi ultimul – Mat. 24:21,22.

Într-adevăr, se poate spune că istoria lumii a fost scrisă cu sânge omenesc; dar ce este mai rău încă nu s-a întâmplat. Lungul și îngrozitorul asediu al generalului Titus împotriva Ierusalimului din anul 70 d.Chr. a adus iudeilor suferințe de nedescris și atacul final asupra cetății de către romani a nimic-o complet. Nimicirea ei a avut loc în împlinirea profeției divine și a preumbrit ce se va întâmpla cu organizația lumii în bătălia cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic.

Necazul care a venit asupra Ierusalimului a fost o expresie a indignării lui Dumnezeu împotriva călcătorilor de legământ care Îl părăsiseră și urmaseră pe „dumnezeul acestei lumi”, Satan. Clerul acelor zile, ce poza ca reprezentant al lui Dumnezeu și afirma în mod ipocrit că era interpretul legii Sale, a fost responsabil pentru îngrozitoarea calamitate care a căzut asupra cetății. Acum, religioniștii „creștinătății” au întors mintea oamenilor de la Iehova Dumnezeu. De aceea, necazul ei va fi mai îngrozitor decât cel care a lovit Ierusalimul în anul 70 d.Chr. Iehova Dumnezeu a promis să aducă un sfârșit complet al sistemelor rele în ultimul neaz, care este iminent.

Noi ne putem aduce aminte toate dezastrele care au lovit rasa umană în decursul existenței sale, toate războaiele, toate cutremurele, cicloanele sau alte calamități; atunci vom ști că niciunul din acestea nu egalează în nenorocire ceea ce va lovi lumea în decursul bătăliei Armagedonului. Că această concluzie este corectă este dovedit de cuvintele lui Isus, că pe pământ va fi un neaz cum nu a mai fost de la începutul lumii și nu va mai fi vreodată. Dar acest mare timp de neaz va avea ca rezultat în cele din urmă justificarea numelui și cuvântului denaturat ale lui Dumnezeu și o mare binecuvântare pentru „oamenii cu bunăvoință”. Dumnezeu a hotărât aceasta.

După ce mânia dreaptă a lui Dumnezeu va fi exprimată complet împotriva organizației lumii lui Satan, marea furtună ce va fi zdrobit munții și va fi despiciat stâncile va înceta să mai bată; cutremurul ce va fi zguduit pământul va înceta; flăcările ce vor fi aprins cerul, după ce le va trece furia, vor înceta să mai ardă, iar liniștea și odihna vor veni din nou pe pământ. Supraviețuitorii se vor bucura.

Atunci va veni din cer glasul blând și liniștit, și mesajul rostit cu mult timp în urmă de profetul lui Dumnezeu va spune cu blândețe cuvinte de speranță și bucurie pentru toți

supraviețuitorii Armaghedonului, pe care El îi va ocroti: „Închinați-vă înaintea DOMNULUI îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului. Spuneți printre neamuri [națiuni, reprezentate de mulțimea mare a supraviețuitorilor]: DOMNUL împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină. Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea DOMNULUI! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credințioșia Lui” – Psalmii 96:9-13.

Orice profeție divină își are împlinirea la timpul potrivit și poate fi înțeleasă numai atunci când se împlinește sau este în curs de împlinire. Profeția de mai sus a început să se împlinească acum, prin faptul că cei care veghează la desfășurarea scopului lui Iehova văd că în anul 1914 d.Chr. Atotputernicul Dumnezeu, prin Regele Său Isus Cristos, și-a luat puterea și a început să domnească pentru o lume nouă. De aceea, ei știu că în curând va urma împlinirea completă a profeției. Promisiunea valoroasă făcută aici de psalmist este: „De aceea, lumea este tare și nu se clatină”.

„Lumea” de aici înseamnă Lumea Nouă a dreptății pentru justificarea și gloria Dumnezeului Cel Prea Înalt, prin Isus Cristos, și pentru folosul tuturor oamenilor cu bunăvoință răscumpărați de jertfa lui Cristos. Lumea nouă și dreaptă este alcătuită atât din cer, cât și din pământ. *Cerul* înseamnă partea nevăzută a lumii, în timp ce *pământul* se referă la partea ei văzută. De secole, partea nevăzută a „acestei lumi” este alcătuită din Satan și demonii lui, în timp ce partea văzută constă din forme organizate de guvernare de pe Pământ, influențate și controlate de „dumnezeul acestei lumi”. Privind la timpul când lumea lui Satan trebuie să piară, Iehova Dumnezeu spunea prin profetul Său: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie, pentru cele ce voi face” (Isa. 65: 17,18). Această profeție trebuie să-și aibă împlinirea.

În armonie cu aceste cuvinte ale sfântului profet, apostolul Petru descrie în mod profetic trecerea cerurilor și a pământului satanice. El spune: „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului” (2Pet. 3:12). Să se observe că acestea trec în „ziua lui Dumnezeu”; adică în timpul mâniei exprimate a lui Iehova. Apoi Petru adaugă: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou în care va locui dreptatea” (2Pet. 3:13). Datorită acestor doi martori furnizați în mod divin, Isaia și Petru, noi avem asigurarea deplină că lumea nouă va fi întemeiată și că ea va fi așa complet stabilită, că nu va putea fi niciodată clătinată, ci va fi o „lume fără sfârșit”.

De multe secole Satan dușmanul, ca suzeran, ajutat și instigat de îngerii nelegiuți, constituie cerurile care au influențat și au controlat națiunile și popoarele Pământului. Odată cu venirea lui Isus Cristos în putere în anul 1914, Satan și oștirile lui de demoni au fost aruncați din cer jos pe Pământ (Ps. 110:6; Apoc. 12:1-12). Prin urmare, cerul nou este acum un fapt dovedit. Isus Cristos se află la controlul acestuia.

Următoarea mare manifestare a puterii Domnului va fi nimicirea „curvei celei mari”, Babilonul, și a aliaților politici și comerciali ai acestei organizații religioase, așa cum sunt simbolizate în Apocalipsa 17 și 19 ca „fiara” și „profetul mincinos”. Cu acestea nimicite și apoi cu Satan legat, așa cum este descris în Apocalipsa cap.20, întregul pământ (nelegiuitele sisteme văzute) va trece. Apoi nu vor mai exista elemente nelegiuite ale omenirii, descrise în mod simbolic ca „marea”, ci va urma întemeierea pământului cel nou. Odată cu întemeierea lui va fi stabilită completa Lume Nouă, deoarece atât cerul cât și pământul vor fi atunci sub controlul Regelui drept al lui Iehova, Prințul Păcii.

Apostolul Ioan a avut o viziune a Lumii Noi și a scris: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am

văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” – Apoc. 21:1,2.

Cerul nou este guvernul lui Mesia, Teocrația, născută și aflată în putere. El este cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim. Acesta este guvernul păcii, cu Prințul Păcii ca și cap al lui și domnitor în funcțiune, Guvernul teocratic al lui Iehova sub Mesia, care va lua locul la ceea ce conduce lumea în mod nevăzut de mult timp. Cerurile noi, sau partea nevăzută a noului guvern, sunt minunate și glorioase, asemenea unei mirese împodobită pentru bărbatul ei. Acela este timpul când își face apariția o femeie în splendoarea ei. Noul Ierusalim se limitează la 144.000 de creștini, care sunt „logodiți cu un bărbat, Cristos” și care iau numele organizației lui Iehova. Aceasta este în mod deosebit organizația lui Cristos, al cărui Cap este El; ea este „nevasta Mielului” – 2Cor. 11:2; Apoc. 21:9.

Deoarece Satan dușmanul și demonii lui, care alcătuiesc cerul vechi, sunt nevăzuți, înseamnă aceasta că și cerul cel nou va fi nevăzut? Da; cerul cel nou va fi nevăzut. Principalul din acest cer nou este Isus Cristos. În ce privește faptul dacă El va mai fi sau nu vreodată văzut de oamenii de pe pământ, noi avem propriile Lui cuvinte: „Încă puțină vreme și lumea nu Mă va mai vedea” (Ioan 14:19). Isus Cristos este imaginea expresă a lui Iehova și niciun ochi omenesc nu-L poate vedea pe Dumnezeu (Evr. 1:3; 1Tim. 6:16). Satan, creatura spirit, este de asemenea nevăzut omului și exercită putere și control asupra lui. Chiar și așa, Domnul Isus, Regele gloriei, deși nevăzut omului, va exercita putere și control asupra oamenilor de pe pământ.

Din timpul Edenului până la nimicirea completă a organizației sale, Satan are reprezentanți văzuți pe pământ. Înseamnă aceasta că Prințul Păcii, marele Mesia, va avea reprezentanți văzuți pe pământ? Da, va avea.

Deoarece Dumnezeu a promis să creeze un cer nou și un pământ nou, și Petru spune că în acest cer nou și pe acest pământ nou va locui dreptatea, putem fi siguri că noua organizație văzută de reprezentanți ai lui Mesia va fi dreaptă. Reprezentanții văzuți de pe pământ ai Regelui drept vor fi în armonie cu porunca Sa și ascultători de ea. Atunci nu vor mai exista ambițioși și puternici pe pământ pentru a se pune înaintea și a se strecura în organizația văzută de guvernare, pentru a o controla și a aduce o stare de nedreptate. Toți aceștia vor fi fost nimiciți de bătălia Armagedonului. Promisiunea lui Iehova este: „Atunci regele va împărăți cu dreptate și prinții vor cârmui cu nepărtinire” (Isa. 32:1). Aceasta îi va înlătura pe toți cei ambițioși și puternici ca să nu mai exercite tendințe politice și să nu mai pună stăpânire pe guvern sau pe vreo parte a lui.

Dar toți oamenii sunt descendenți ai lui Adam; deoarece toți aceștia sunt imperfecti, unde se poate găsi cineva care să domnească pe pământ în justiție și dreptate, ca reprezentanți ai Regelui lui Dumnezeu?

Cu mult timp în urmă, Iehova Dumnezeu a pregătit anumiți oameni care, sub condiții adverse, și-au dovedit loialitatea și credincioșia față de Dumnezeu și apoi au murit. Acești oameni au primit aprobarea Sa. Ei vor fi înviați din mormânt. Ei vor fi aduși afară ca oameni perfecți, complet devotați Domnului, și vor fi reprezentanți văzuți ai Împărăției drepte a Domnului pe pământ. Ei vor constitui în mod oficial „pământul cel nou”, sub cerurile teocratice.

Este o regulă fixă a aranjamentului divin, că Dumnezeu nu acordă viață veșnică niciunei creaturi până când aceasta nu este mai întâi complet încercată și sub încercarea integrității își dovedește loialitatea și credincioșia. La origine, Dumnezeu i-a dat lui Adam viață și apoi l-a pus la încercare, înainte să-i dea viață veșnică. Sub încercare Adam a căzut. Eșecul său s-a datorat faptului că el și-a arătat supunerea față de trădătorul Satan, dușmanul lui Iehova Dumnezeu de curând apărut. Adam a fost un om atât neloyal, cât și necredincios.

Următorul om perfect de pe pământ a fost Isus. Înainte ca Tatăl ceresc să-i dea lui Isus marea și nobila răsplată a vieții veșnice ca spirit divin, El l-a supus mai întâi pe Isus la cele mai aspre încercări. Isus a înfruntat cu succes toate aceste încercări și astfel și-a dovedit loialitatea și credincioșia față de Dumnezeu.

Imediat apare absurditatea doctrinei nemuririi moștenite a sufletului uman. Satan este autorul acestei doctrine false și reprezentanții lui, clerul religios, proclamă de secole printre religioniști această doctrină falsă. Înainte să fie furnizată jertfa de răscumpărare, prin moartea omului perfect Isus, era imposibil ca vreunui om să-i fie acordată viața veșnică. Acest fapt este adevărat pentru motivul că toți oamenii sunt descendenții lui Adam și au moștenit rezultatul păcatului său (Rom. 5:12). Este regula lui Dumnezeu că „după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Cristos” (1Cor. 15:22). Moartea și învierea lui Isus Cristos trebuia să aibă loc înainte ca vreunui om să i se acorde viața veșnică. Totuși, aceasta n-a împiedicat oamenii imperfecti să-și dovedească loialitatea și credincioșia față de Dumnezeu în măsura posibilității lor. Făcând așa, ei au putut avea aprobarea Lui.

Deoarece nu există niciun alt nume sub cer prin care să poată veni salvarea la viață în lumea nouă, decât prin meritul lui Isus Cristos, înseamnă că viața nu putea fi acordată până la venirea lui Isus Cristos și până când nu era dată răscumpărarea prin El. El „s-a dat pe Sine [viața Sa] însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” (Fapte 4:12; 1Tim. 2:5,6). Înseamnă că indiferent cât de credincios s-ar fi dovedit un om înainte să fie dată răscumpărarea, lui nu i se putea da viața veșnică până când răscumpărarea nu era prezentată ca jertfă pentru păcat înaintea tronului milei lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, moartea și învierea Domnului Isus a adus la lumină viața și nemurirea prin evanghelie (2Tim. 1:10). Cei răscumprați trebuie să aibă oportunitate pentru viață. Oportunitatea pentru nemurire este numai pentru cei care o caută, potrivit căii stabilite de Dumnezeu, și anume conformându-se morții de jertfă a lui Isus Cristos, iar aceștia sunt făcuți o parte, alături de El, a cerurilor noi a Lumii Noi a dreptății.

În ce privește oamenii care vor trăi pe pământ în lumea nouă, tot ce pot face ei pentru a fi salvați la viața veșnică este să aibă credință și, sub încercarea integrității lor față de Dumnezeu, să-și dovedească loialitatea și credincioșia față de El și Împărăția Lui prin Isus Cristos.

AVRAAM, PRIETENUL LUI DUMNEZEU

Prietenii lui Dumnezeu sunt singurii care vor trăi în Lumea Nouă a lui Iehova. Cum se poate bucura cineva de această relație binecuvântată cu Creatorul său? Prin prietenie cu religiile, care mențin contacte prietenești cu elementele politice și comerciale ale lumii acesteia? Îl vor face pe cineva să fie un prieten al lui Dumnezeu relațiile de prietenie cu lumea „nouă” de după război, construită de om pe temelii religioase? Nu; o astfel de cale va face exact contrariul, căci „prietenul lumii este vrăjmașul lui Dumnezeu” (Iac. 4:4). Atunci ce cale de acțiune să urmeze cineva? Cu mult timp în urmă, oamenii credincioși ne-au lăsat exemple (Iac. 5:10). De aceea, este potrivit să luăm în considerare viața unuia care a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”, Avraam – Iac. 2:23; 2Cron. 20:7; Isa. 41:8.

„Terah a trăit 70 de ani și a născut pe Avraam, pe Nahor și pe Haran” (Gen. 11:26). Deși este numit primul, Avraam n-a fost fiul cel mai mare, ci a fost născut când Terah avea 130 de ani. Descendent al lui Sem, el a fost născut în Ur din Caldeea la 352 de ani după potop. Această cetate se afla în partea inferioară a văii mesopotamiene și pe malul vestic al râului Eufrat. Locuitorii ei se închinau la idoli și la corpuri cerești, în special la Lună, deci erau controlați de demoni (Deut. 4:19; 17:3). Tatăl lui Avraam era un închinător la idoli și tradiția iudaică susține că a fost un făuritor de idoli. Caldeenii din Ur îl zeificau pe Nimrod ca pe sămânța promisă a femeii din Geneza 3:15. Dar Avraam avea credință în Iehova, deci și cunoștință (Rom. 10:17). Dumnezeu îl informase despre adevărul cu privire la Sămânța și „femeia” Sa, despre lumea Sa nouă și Avraam a crezut aceste lucruri. El este numit „tatăl celor care cred”. (Rom. 4:11,16). Refuzând să se amestece în afacerile caldeene, el a rămas nepătat de acea lume convertită la religie. Credința lui, dovedită prin fapte, a fost răsplătită.

În timp ce se afla încă în Ur, Iehova i-a spus lui Avraam să iasă, să părăsească locuința tatălui său pentru a merge într-o țară pe care i-o va arăta Dumnezeu. Lui i-a fost făcută promisiunea: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. (Gen. 12:1-3; Fapte 7:2-4, *Diaglott*). El a pornit imediat spre Canaan însoțit de tatăl său, nepotul său Lot și soția Sara, care era și sora lui vitregă (Gen. 11:31; 20:12). Având turme și cirezi de care se îngrijeau în timp ce călătoreau, migratorii n-au mers pe drumul scurt peste deșert spre Canaan, care era așezat la vest de Ur, ci au traversat spre țărmul de est al Eufratului, călătorind spre nord pe lângă râu, folosindu-se de minunata pășune. Ajungând în Haran, aproape de cursul superior al Eufratului, și-au ridicat pentru un timp tabăra. Acolo Terah a murit la vârsta de 205 ani și Avraam, împreună cu Lot și cu Sara, au traversat imediat râul Eufrat, au călătorit spre sud și vest și au intrat în țara Canaan. El avea 75 de ani în timpul acela, ceea ce dovedește că Terah avea 130 de ani la nașterea lui Avraam – Gen. 11:32; 12:4; Fap. 7:4, *Diag.*

După intrarea lui Avraam în țara Canaanului, legământul avraamic a intrat în vigoare. Avraam nu și-a stabilit pentru totdeauna o locuință, ci a locuit acolo în corturi (Evr. 11:9, *Am. Rev. Ver.*). El n-a luat parte la guvernarea cetăților întemeiate, ci a rămas separat de afacerile canaanite. Avraam n-a dorit să aibă parte de cetățile temporare făcute de om, ci aștepta o cetate care avea temelii tari, al cărui „ziditor și făcător este Dumnezeu” (Evr. 11:10). Prin credință el a văzut ziua din viitor când va domni lumea nouă a lui Iehova de sub conducerea lui Cristos, Sămânța, și aceste „vești bune” i-au umplut inima de bucurie. Iehova „i-a predicat ... evanghelia lui Avraam” (Gal. 3:8). Isus a zis: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” – Ioan 8:56.

Avraam și familia lui, încă însoțit de Lot, au călătorit mai departe spre sud și au intrat chiar în Egipt, datorită unei foamete cumplite din Canaan. De acolo, el s-a întors în cele din urmă în locul unde-și fixase pentru prima dată cortul în Canaan, între Betel și Ai. În acest timp, averea călătorilor, turmele și cirezile lor, crescuseră așa de mult încât țara nu mai era încăpătoare ca ei să rămână împreună. A urmat o ceartă între păzitorii turmelor lui Avraam și cei ai turmelor lui Lot. Avraam a propus o despărțire pentru a evita o ceartă necuviincioasă. Lot a ales să locuiască în câmpia bine irigată a Iordanului și a plecat. După aceasta, Iehova i-a vorbit lui Avraam spunându-i să privească spre nord, sud, est și vest, căci toată țara, cât vedea cu ochii, avea să fie dată seminței lui pentru veșnicie și sămânța sa va fi ca nisipul. Această promisiune arăta spre scopul lui Iehova de a-L face pe Isus Cristos posesorul pământului, împreună moștenitorii Lui fiind membrele trupului Său. Această Sămânță, Cristosul, era în timpul lui Avraam la fel de nenumărabilă ca nisipul, prin faptul că numărul asociaților lui Isus Cristos din Împărăție nu fusese atunci descoperit.

Deși un iubitor de pace, Avraam a luptat atunci când situația a cerut (Neem. 4:14). Când Lot a fost luat prizonier de regii păgâni, Avraam și-a înarmat servii, a pornit în urmărirea lor și și-a eliberat nepotul. Cu ocazia întoarcerii lui din acea bătălie, a avut loc o întâlnire dintre Avraam și Melchisedec, pe care Avraam l-a recunoscut ca „preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt”, dându-i zeciuală – Gen. 14:8-20.

De mai multe ori, Iehova îi declarase lui Avraam că sămânța sa va fi ca nisipul; totuși, la 85 de ani el era încă fără copii, iar Sara era stearpă. Pentru a ridica o sămânță, Sara i-a dat lui Avraam de soție pe roaba ei egipteană, Agar, care a rămas însărcinată și l-a născut pe Ismael când Avraam avea 86 de ani (Gen. 16:16). Dar nu acesta avea să fie sămânța. Când Avraam avea 99 de ani, Dumnezeu i-a vorbit, a instituit legământul circumviziei (tăierii împrejur) și a amplificat promisiunea declarată adesea că sămânța lui Avraam va fi nenumărată, schimbându-i numele din „Avram” în „Avraam” care înseamnă „tatăl unei mulțimi” (Gen. 17:1-14). În timpul acela, Iehova a prezis că sămânța va veni prin Sara, care până atunci fusese stearpă, atunci în vârstă de 90 de ani. „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta, ci numele ei să fie Sara. ... Ea va fi mama unor națiuni; ... Cu adevărat, nevastă-ta Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el” (Gen. 17:15,16,19). Toate

acestea erau o parte a mării ilustrații profetice condusă de Iehova. Relația maritală dintre Avraam și Sara reprezenta relația dintre Iehova și „femeia” Lui, organizația universală, Sionul sau Ierusalimul, care la timpul potrivit dă naștere copiilor săi – Isa. 54:1-5,13; Gal. 4:23,26-28.

Credincios promisiunii Sale, Iehova a cercetat-o pe Sara la bătrânețe și ea a născut un fiu, numit Isaac (Gen. 21:1-6; Evr. 11:11,12). La vârsta de 5 ani Isaac a fost batjocorit de Ismael. Ca urmare, Ismael și mama lui, Agar, au fost izgoniți. Batjocorirea lui Isaac era începutul perioadei de 400 de ani de necaz al seminței lui Avraam pe care Dumnezeu i-o făcuse de cunoscut acestuia mai înainte, perioadă de timp ce s-a sfârșit cu exodul izraeliților, sămânța sa, din Egipt, împreună cu o mare avere (Gen. 15:13,14; Ex. 12:35,36,38). Isaac a fost educat de părinții săi vârstnici în „sfatul și muștrarea Domnului” – Gen. 18:19.

Când Isaac crescuse și ajunsese la maturitate, Iehova l-a probat pe Avraam și a făcut o mare ilustrație profetică. Întâmplările sunt înregistrate la Geneza, capitolul 22. Pe scurt, Avraam a fost instruit să-și ia singurul fiu prin Sara cea iubită și să-l ofere ca ardere de tot. Fără îndoială, Avraam a fost pus în încurcătură. Sara urma să fie mama multor națiuni. Isaac trebuia să aibă o sămânță după el. Totuși, iată că i se poruncise să-și jertfească fiul iubit. Deși nu înțelegea, Avraam n-a ezitat, ci s-a ridicat imediat și a făcut o călătorie cu Isaac în țara Moria, așa cum fusese instruit. Isaac s-a supus să fie legat și pus pe altar. Mâna lui Avraam care ținea cuțitul a fost ridicată pentru a da lovitură mortală. Isaac a fost „ca și mort”. Atunci, la momentul crucial, îngerul Domnului a oprit mâna lui Avraam și a fost ca și cum fiul său s-ar fi întors din morți. Un berbec agățat prin apropiere l-a înlocuit pe Isaac pe altar.

În felul acesta, Iehova a preumbrit jertfirea singurului Său Fiu născut, Isus Cristos, născut ca și creatură umană în mod miraculos așa cum a fost Isaac, și aducerea Sa înapoi dintre cei morți prin înviere (Ioan 3:16; Evr. 11:17-19). Prin această Sămânță a Mai Marelui Avraam și a „femeii” Lui, Dumnezeu va „binecuvânta pe toți cei ascultători din familiile pământului”. (Fap. 3:25,26; Evr. 5:9). La Armagedon, această Sămânță „va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei” și după aceea vor urma binecuvântări fără sfârșit pentru locuitorii pământului – Gen. 22:17.

Sara a murit la vârsta de 127 de ani și a fost înmormântată în peștera Macpela, cumpărată de Avraam de la Efron. Trei ani mai târziu, Avraam l-a trimis pe cel mai bătrân și mai de încredere serv în țara sa de naștere, pentru a-i căuta lui Isaac o soție, serv ce se afla sub jurământ de a nu-i lua lui Isaac soție dintre fiicele Canaanului. Rebeca, nepoata lui Nahor, fratele lui Avraam, a fost adusă din Mesopotamia și a devenit soția lui Isaac. Orientarea lui Avraam de a-i alege lui Isaac o soție ilustrează bine „atragerea” de către Iehova și punerea în „trupul lui Cristos” a acelor care alcătuiesc „mireasa” Regelui Său Uns.

După moartea Sarei, Avraam a avut șase fii prin Chetura, și aceasta în mod necesar printr-un miracol, având în vedere vârsta lui înaintată. Acești șase fii au ilustrat pe rămășița celor 144.000 de membri ai trupului lui Cristos, Isaac ilustrând Capul, Isus Cristos. Isaac a fost singurul moștenitor al lui Avraam, cei șase fii primind daruri. Tot la fel, Mai Marele Avraam L-a făcut pe singurul Său Fiu născut Isus Cristos „Moștenitorul tuturor lucrurilor”, membrele trupului Său fiind fii prin adopție – Evr. 1:2; Rom. 8:15.

Avraam a murit la venerabila vârstă de 175 de ani și a fost înmormântat în aceeași peșteră Macpela, unde el o înmormântase pe Sara cu 38 de ani înainte.

Cu Avraam, Iehova Dumnezeu a început ilustrații ce arată spre organizația Sa capitală, condusă de Sămânța Isus Cristos, prin care va veni justificarea și dominația universală necontroversată. Scopul legământului avraamic a fost justificarea numelui lui Iehova.

EXPERIENȚE DE TEREN

Catolicii din Edinburgh (Scoția) își însușesc adevărul

„Soția mea a vizitat o femeie al cărei soț servește în armată și care are o mare admirație pentru martorii lui Iehova. ... Atât doamna cât și bărbatul sunt catolici, dar au luat cartea *Copii* și broșura *Martorii lui Iehova – Poziția lor* și au aranjat un studiu model din Biblie. Soția mea s-a îmbolnăvit, așa că a fost necesar să merg eu în locul ei. Imediat ce am sosit, doamna a dorit să pună o întrebare. Unul din prietenii săi era la ea și aceasta îi spusese tot despre martorii lui Iehova, multe spre neplăcerea lui. Ultima lui declarație a fost: „Preotul tău va fi foarte supărat că ai cumpărat această carte și încurajezi această societate”. Întrebarea ei adresată mie a fost: „Îi va fi necaz preotului?” I-am spus că îi va fi într-adevăr necaz, deschizând astfel calea unei discuții. Ea a recunoscut că nu credea în purgatoriu și nu putea înțelege cum se întâmpla că preoții spuneau că papa era prietenul nostru, când el era un străin dușman, ce trăia într-o țară dușmană și binecuvântând chiar soldații să meargă să lupte împotriva noastră. I-a fost pusă o mărturie și când i-am vorbit de studiul din înregistrările lecturii „Demascat”, ea a fost încântată. I-am pus întrebarea direct: „Dacă descoperiți că, Cuvântul lui Dumnezeu se contrazice cu cuvântul papei, pe care îl veți accepta”? Replica ei a fost imediată: „Oh, Cuvântul lui Dumnezeu, bineînțeles”. Ea își crescuse copilul pentru a fi un catolic înfocat. Deși avea numai trei ani, copilul își economisea toți banii pentru a cumpăra lumânări pe care să le ardă pentru tatăl său. Am avut o discuție despre aceasta și ea a fost foarte neliniștită să afle că s-ar putea să-și fi crescut copilul pe calea Diavolului. La următoarele mele două vizite ea era plecată. Am început să mă întreb dacă hotărâse să rămână în „biserica”, dar ieri dimineață am găsit-o și chiar a cerut broșura *Descoperit*, pe care promisesem să i-o las. În ultimele zile ea își vizitase mama, care era pe moarte; și aceasta arată ce necesar este să consideri nevinovați pe acești oameni și să-i vizitezi din nou. Ea a aranjat cu nerăbdare s-o vizităm din nou duminica viitoare pentru a putea avea un studiu real din seria „Demascat”. Sunt foarte optimist că ea va lua curând poziție pentru adevăr și se va alătura în proclamarea lui. Noi am descoperit că acum mulți catolici își însușesc adevărul”.

Un nou vestitor „luptă pentru libertate”

„Ea primise multă literatură de la diferiți vestitori de-a lungul anilor și ascultase câteva înregistrări scurte. Am început imediat un studiu din cartea *Copii*. După câteva studii, ea a remarcat: „Când cineva studiază, cu siguranță aceasta îl pune într-o situație delicată dacă nu iese în serviciu, nu-i așa?” Atunci am făcut aranjamente s-o scoatem în serviciu, dar o cădere serioasă de grindină a reținut-o acasă pentru o lună. Accentuând mereu serviciul, i-am amintit să fie cu ochii pe noua broșură *Lupta pentru libertate pe frontul intern*. Apoi ea a participat la două studii din *Turnul de veghere*, și a fost încântată. Societatea a trimis prin poștă un exemplar din noua broșură la toți abonații *Turnului de veghere* și a ajuns și la ea. Ea l-a citit și a comandat imediat 50 de exemplare. Soțul ei nu este interesat, dar ea i-a dat broșura să o citească, remarcând că el se trezise mai bine. Când au sosit cele 50 de exemplare, ea a început imediat să le pună la fiecare casă de pe strada ei. Deoarece eu însumi lucrasem teritoriul din jurul casei sale de câteva ori, eram foarte familiarizat cu mulți din cei care le lăsase ea broșuri, mulți dintre ei alungându-mă în repetate rânduri. Când vecinii ei nu erau acasă, ea le lăsa broșura și se întorcea să le spună cine o lăsase. Într-un loc în care tot timpul erau nepoliticoși cu mine, ea a înmănat broșura doamnei casei, zicând: „Poate că pe dumneavoastră nu vă interesează, dar soțului și chirieșului dumneavoastră poate le va plăcea s-o citească. Sper că o veți citi cu toții!” Unul din vecinii ei a contribuit cu un penny. Ea i-a informat de asemenea despre un studiu din Biblie ținut în casa ei, invitându-i”.

„După o lucrare stradală timp de doi ani”

Lângă casa noastră, fără să vedem multe rezultate, iată ce s-a întâmplat. Un ciocănit la ușa noastră. Era un tânăr, în vârstă de șaisprezece ani, cerându-mi revista *Mângâiere*. Când l-am

invitat înăuntru, a zis: „Încerc să aflu unde locuiesc martorii lui Iehova de când am obținut un exemplar din revista voastră pe bulevardul Blue Hill. Într-o zi am văzut un bărbat mergând pe stradă și l-am recunoscut ca pe unul din cei care erau jos pe bulevard în lucrarea cu reviste și m-am luat după el pentru a afla unde locuia. Am aflat, și prima ocazie pe care am avut-o să mă interesez am făcut așa, și acesta este motivul pentru care mă aflu aici”. El a întrebat despre ce credeau martorii lui Iehova. Când i-am spus despre întemeierea Împărăției lui Dumnezeu, el a întrebat în modul cel mai încordat și nerăbdător: „Credeți că este prea târziu ca eu să iau poziție?” ... Atunci el ne-a spus că părinții lui erau romano-catolici și că mama lui era irlandeză, făcând-o mai catolică decât alții. El era încredințat că organizația romano - catolică era greșită, după ce se întâmplase să citească 1Timotei 4:3-5 și citind în același timp în ziare despre persecuția martorilor lui Iehova și despre cum ei nu se compromiseseră niciodată cu persecutorii lor, ceea ce a dovedit că ei trebuie să aibă dreptate; altminteri ei, mai devreme sau mai târziu, cedau. Rezultatul a fost că s-a aranjat un studiu model cu el în casa noastră. Pentru a găsi repede cărțile Bibliei, el le-a memorat pe toate, precum și multe versete. Sâmbăta trecută el s-a abonat la revista *Turnul de veghere* și a ieșit în lucrarea de mărturie”.

„Deoarece am fost întemnițat [Indiana]

Am avut privilegiul, prin harul Domnului, să împrumut de peste 3.000 de ori din literatura Împărăției și mulți de aici învață despre Iehova și bunătatea Sa. Cât de clare și adevărate apar Scripturile în mintea noastră, atunci când faptele fizice, precise cu secole în urmă în Biblie, ajung să se împlinescă: „Vameșii și curvele intră în Împărăția lui Dumnezeu înaintea liderilor religioși”. (Matei 21:31). Oamenii din închisoare primesc mesajul cu mai mare respect și cu mai multă amabilitate decât toți predicatorii religioși pe care i-am întâlnit în cei cinci ani de când Domnul mi-a permis să merg din casă în casă cu veștile bune ale Împărăției. Pe măsură ce-mi vine în minte scriptura „Lucrurile pe care le înțelege Domnul sunt fără număr”, îmi aduc aminte că în acea zi (29 ianuarie) am primit noua ediție a *Turnului de Veghere*. *Lumea Nouă* și *Cartea anuală* pe 1943 de la Societate, după ce fuseseră refuzate aici în două ocazii anterioare, era textul din Biblie pentru acea zi. Poate că unii din poporul Domnului, care sunt liberi și pot avea aceste îngrijiri prețioase din abundență, nu pot înțelege în realitate adevărata lor valoare, față de un serv al Domnului care poate avea numai una din fiecare.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 Iunie 1943

Nr. 12

AMBASADORI AI LUMII NOI LA CASELE OAMENILOR

„El a zis atunci: Du-te și spune poporului acestuia, ... Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case” – Isaia 6:9,11.

Iehova este Trimițătorul veștii bune la casele oamenilor. Vestea bună sau evanghelia, vorbește despre Lumea Nouă a dreptății și Iehova Dumnezeu este Trimițătorul ambasadorelor cărora li s-a încredințat mesajul despre această lume binecuvântată. Ambasadorii Lui nu sunt trimiși direct sau în primul rând la reședințele diplomatice sau politice ale acestei lumi vechi. Ei sunt trimiși direct la oameni, la casele lor. Aceasta se datorează faptului că niciuna dintre națiuni nu va supraviețui ca atare în lumea nouă și de aceea, fiecare individ trebuie să ia propria hotărâre, primind sau respingând vestea bună, și apoi suportând consecințele. În felul acesta, individului i se oferă oportunitatea de a scăpa de nimicire împreună cu națiunile în conflictul universal care va izbucni în curând pentru dominația Universului.

² Când Iehova Dumnezeu a făcut anunțul referitor la omul destinat să fie premergătorul Regelui Lumii Noi, El și-a trimis mesagerul credincios la Zaharia, care a fost onorat să devină tatăl lui Ioan Botezătorul. „Drept răspuns, îngerul i-a zis: eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună”. Vestea era prea bună pentru Zaharia ca s-o creadă adevărată. „După ce i s-au împlinit zilele de serviciu [la templul din Ierusalim], Zaharia s-a dus acasă”. La timpul potrivit, o mare bucurie i-a umplut casa, la nașterea celui care avea să vestească pe Domnitorul Lumii Noi și toți vecinii cu bunăvoință s-au bucurat de asemenea, exact așa cum spusese Gabriel. „El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui” – Luca 1:11-58.

³ Șase luni mai târziu, Iehova Dumnezeu a trimis un alt înger, care s-a înfățișat nu înaintea oficialităților de la curtea regelui Irod, ci păstorilor smeriți, oameni din casele poporului de rând, care își supravegheau turmele noaptea. „Și îngerul le-a zis: Nu vă temeți; căci, iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: căci astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Salvator, care este Cristos Domnul. Și acesta va fi semnul pentru voi: Veți găsi pruncul înfășat în scutece și pus într-o iesle. Și deodată, i s-a alăturat îngerului o mulțime de oaste cerească laudând pe Dumnezeu și zicând: Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pe pământ pace oamenilor cu bunăvoință” – Luca 2:10-14, *Versiunea Douay*.

⁴ Fără întârziere, păstorii s-au dus să pună mărturie despre nașterea umană a Fiului lui Iehova Dumnezeu. Atunci ei au dat de știre peste tot, persoanelor cu bunăvoință, despre îndurarea lui Iehova față de oameni și astfel au devenit martori ai lui Iehova. Faptul că ei nu erau preoți sau din cler, ci erau țărani păstori, nu le-a făcut mărturia lipsită de valoare și nici nu i-a privat de obligația de a pune mărturie. Foarte favorizați au fost ei să devină martori ai lui Iehova, mărturisind despre nașterea Domnitorului ales al Lumii Noi a păcii și liniștii fără sfârșit. Spre deosebire de acei păstori, clerul religios din toate denomițiile nu vede și nu procedează în conformitate cu onoarea și privilegiul mai mari de a pune mărturie despre un fapt de importanță și însemnătate mult mai mari, nașterea Guvernului teocratic al lui Iehova sub Cristosul Său, în anul 1914 d.Chr. Acest Guvern domnește acum din cer în mijlocul vrăjmașilor săi, demoni și oameni,

și va câștiga o victorie glorioasă asupra lor în bătălia iminentă de la Armagedon, asupra chestiunii stăpânirii universale – Apoc. 12:1-12.

⁵ În timp ce clerul „creștinătății” se amestecă în controversese și problemele politice ale acestei lumi nelegiuite și eșuează în obligația creștină de a servi ca ambasadori ai Guvernului întemeiat al Lumii Noi a lui Dumnezeu, cine de pe Pământ sunt cei care se folosesc cu bucurie de un asemenea privilegiu la invitația expresă a lui Iehova? Bărbați, femei și copii de condiție și ocupație modeste, asemenea păstorilor sinceri și temători de Dumnezeu din Betleem, persoane devotate complet lui Iehova Dumnezeu, gata să sufere cu bucurie tot felul de batjocuri și persecuții pentru a servi ca ambasadorii Săi. „De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați; printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1Cor. 1:26-29; Ier. 9:23,24). A lui Dumnezeu să fie toată gloria!

⁶ „Creștinătatea” are mulți preoți religioși de profesie, ce au absolvit seminariile teologice. Ea îi recunoaște pe aceștia, dar nu funcția sau serviciul celor „nebuni”, „slabi”, „de rând” și „disprețuiți”, pe care Iehova Dumnezeu îi cheamă să acționeze ca martorii și ambasadorii Lui pentru toate naționalitățile. Cel mai mare ambasador sau trimis al lui Iehova este singurul Său Fiu născut, Cel care a fost născut cândva ca un copil de parte bărbătească fără adăpost, într-un staul din Betleem, și care a devenit mai târziu tâmplar în cetatea disprețuită Nazaret. El a fost născut în seminția lui Iuda, despre care legea lui Dumnezeu prin Moise nu spusese nimic referitor la preoție (Evrei 7:13,14). Referitor la educația sau instruirea lui Isus, nu este înregistrat absolut nimic, decât că, potrivit cu Deuteronomul 6:4-7 și a altor legi, mama sa și tatăl lui vitreg se aflau sub obligația legală de a-l învăța cu sârguință pe Isus despre poruncile lui Iehova. Atunci când Isus a crescut și a început să învețe în public, criticii lui ziceau cu uimire: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” (Ioan 7:15). Așa cum clerul de profesie din acest secol nu-i recunoaște pe urmașii Lui credincioși ca servi ai evangheliei, nici clerul iudeu nu l-a recunoscut pe Isus ca martorul și ambasadorul lui Iehova. Ei au contestat vehement însărcinarea Lui de la Dumnezeu.

⁷ Cu șapte secole înainte de Cristos, profetul Isaia a servit pentru mulți ani ca martorul lui Iehova pentru națiunea Israel. Numele său înseamnă „Salvarea lui Iehova”. El l-a ilustrat sau l-a prefigurat pe însuși Isus Cristos (Isa. 8:16,18; Evrei 2:13). Ca un astfel de tip al lui Isus, Isaia spunea în mod profetic: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați.” (Isa. 61:1,2). Aceste cuvinte profetice au fixat condițiile însărcinării lui Isus de la Capul și Conducătorul Său, Iehova Dumnezeu. Această însărcinare a fost cea pentru care Isus Cristos a fost trimis pe Pământ s-o împlinească în calitate de Ambasador Principal al lui Iehova. Isus nu și-a primit însărcinarea de la clerul iudeu, sau de la școala lor teologică din Ierusalim, ci de la Dumnezeu. „Isus le-a răspuns: Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine”. „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” – Ioan 7:16,17; 12:49,50.

⁸ N-au existat niciun fel de ceremonii pompoase de absolvire sau manifestări fascinante de acordare a diplomelor, când Isus a fost uns cu putere de sus și a fost astfel însărcinat pentru serviciul Său de pe Pământ. Numai un singur om a fost martor la însărcinarea sau ungerea lui Isus. Acela a fost Ioan Botezătorul, pe malurile râului Iordan. Semnul ungerii lui Isus a fost

manifestarea vizibilă a spiritului Domnului Său, Iehova Dumnezeu, coborând asupra Lui imediat ce Ioan l-a ridicat din apa botezului. „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut spiritul coborându-se din cer ca un porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea spiritul coborându-se și oprindu-se este Cel ce botează cu spiritul sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1:31-34). Cu această ungere, El a devenit Isus Cristos sau Isus Unsul – Fapte 10:37,38.

⁹ Isus Cristos n-a prezentat nici o diplomă de absolvire de la școlile religioase din zilele Sale. El a îndreptat atenția publicului asupra faptului că era uns sau însărcinat de Iehova Dumnezeu. Aceasta se datora faptului că se consacrase complet lui Dumnezeu, o astfel de consacrare fiind simbolizată prin botezul în apă. Ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu ducea cu sine autoritatea și însărcinarea de a predica vestea bună, așa cum a fost declarat în mod profetic de Isaia. Isus a declarat așa de clar în sinagoga din Nazaret, după ce citise chiar cuvintele despre însărcinarea Sa de la Isaia 61:1,2. „Atunci a început să le spună: Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”. Apoi, pentru a înștiința dinainte că religioniștii nu vor accepta sau aproba însărcinarea sau ordinarea Sa ca serv al evangheliei, Isus a zis: „Nicăieri nu este prețuit un profet mai puțin decât în patria și în casa lui”. (Luca 4:16-24; Mat. 13:57). Când El a dat exemple istorice, pentru a demonstra că acestea fuseseră experiențele martorilor lui Iehova înaintea Lui, religioniștii din Nazaret s-au dezlănțuit împotriva lui Isus. Ei „s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până la sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie”. Isus a reușit să scape de încercarea de linșare din partea acestei gloate religioase, deoarece timpul Său pentru martiriu „nu sosise atunci”. (Luca 4:25-30). Mai târziu, Isus i-a arătat lui Ioan Botezătorul, care atunci era în închisoare, dovada că Isaia 61:1,2 referitoare la Cristos, se împlinea cu El, zicând: „Săracilor li se propovăduiește evanghelia” – Mat. 11:5.

¹⁰ Până la acel sfârșit dureros, clerul de profesie al evreimii, care avea propria ordine religioasă, a refuzat să recunoască ordinarea sau ungerea divină a lui Isus. Ei au contestat autoritatea Sa de a predica Împărăția lui Dumnezeu. În cele din urmă, când El a stat la judecată înaintea Sinedriului din Ierusalim, Marele preot a luat cuvântul și l-a zis: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu”. „Da” i-a răspuns Isus, „sunt!” (Mat. 26:63,64). Pentru această mărturisire a adevărului, Isus a fost acuzat de blasfemie ce merita moartea. Când Sinedriul l-a dat pe mâna guvernatorului politic din Ierusalim pentru o scurtă judecată, Isus a continuat să-și îndeplinească însărcinarea de a predica despre lumea nouă, zicând: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; ... Împărăția Mea nu este de aici. ... eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:36,37). Isus nu numai că și-a mărturisit însărcinarea de a predica, dar a și îndeplinit-o cu integritate perfectă față de Dumnezeu, în ciuda împotrivirilor răuvoitoare și violente ale religioniștilor. El și-a citit însărcinarea așternută negru pe alb în Cuvântul lui Dumnezeu. El a luat-o în serios. Îndeplinirea credincioasă de către El a condițiilor însărcinării Sale a fost cea care a dus la moartea Lui prin mâna religioniștilor de profesie.

¹¹ Deși Isus a fost Principalul Serv al lui Dumnezeu și Marele Său Preot după ordinul lui Melchisedec, clerul l-a înfierat ca escroc și impostor. Astăzi, relativ puțini calcă într-adevăr pe urmele lui Isus, consacându-se complet lui Dumnezeu și primind de la El însărcinarea de a predica evanghelia, așa cum a făcut Conducătorul lor Isus Cristos. Aceștia nu se pot aștepta și nici nu se așteaptă la vreun tratament mai bun din mâna clerului „creștinătății” sau a celor proeminenți în turmele lor religioase, care ocupă funcții politice, de judecători sau în consiliile de conducere ale școlilor, etc. În timpul când și-a trimis cei doisprezece apostoli să predice evanghelia Împărăției, Isus a zis: „Ucenicul nu este mai presus decât învățătorul său, nici servul mai presus decât domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și servului să fie ca domnul lui. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui? Așa că nu vă temeți de ei. ... Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină, și ce

auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor” (Mat. 10:1,7,24-27). Acele cuvinte profetice ale lui Isus se împlinesc acum cu discipolii Lui credincioși, martorii lui Iehova. În armonie cu cuvintele Sale, împotriva lor se vorbește de rău pretutindeni prin clerul de profesie, ordinarea lor de a predica este luată în batjocură și serviciul lor creștin este ignorat. Deci nu cu elementul religios se împlinește profetia din Isaia 61:6 referitoare la martorii consacrați născuți de spirit ai lui Iehova, anume: „Veți fi numiți preoți ai DOMNULUI; oamenii vă vor numi servii Dumnezeului nostru”.

¹² Asemenea lui Isus, martorii lui Iehova din prezent, arată spre Isaia 61:1-3 și 43:10-12 ca însărcinarea lor de la Dumnezeu de a predica vestea bună despre dreapta Lume Nouă. Dar dușmănia religioasă și prejudecata îi fac pe politicieni, funcționarii poliției, legiuitori, judecători, diferitele departamente și comisii să-i clasifice pe martorii lui Iehova ca „agenți de cărți”, „negustori ambulanti”, „vânzători comerciali”, „tulburători ai liniștii”, „călcători ai proprietății private”, „tulburători ai ordinii” și „căutători de prozeliți”. Apoi, aceste personaje oficiale încearcă pretutindeni să se facă plăcute clerului religios, amestecându-se în predicarea evangheliei a servilor creștini ai lui Iehova Dumnezeu și refuzându-le libertatea de exprimare, libertatea presei, libertatea de teamă și libertatea de închinare la Dumnezeu după o conștiință instruită în Cuvântul Lui. În același timp, purtătorii de cuvânt de profesie ai acestei lumi ruinată de război, transmit cu voce tare și impresionant profeții referitoare la „lumea mai bună” pe care ei propun s-o creeze cu propriile mâini. Astfel de religioniști anti - Iehova sunt „profeții falși”, care au fost preziși că se vor ridica la „sfârșitul lumii”, în timp ce orice examinare sinceră a însărcinării de a predica, declarată la Isaia 61:1-3, arată că martorii din casă în casă ai lui Iehova sunt adevărații predicatori și ambasadori ai singurei lumi noi a libertății sub Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos.

¹³ Vă amintiți că cele „Patru Libertăți” au fost anunțate de un religionist la 6 ianuarie 1941, membru al corpului legislativ național ce include mulți religioniști de crezuri contradictorii. Aceste libertăți au fost și sunt oferite ca promisiune a ceea ce va veni în „noua ordine mondială” stabilită prin mâini omenești. Cea oferită mai accentuat dintre toate este „libertatea religiei”. În cursul lunii martie a acestui an a fost înființată de Consiliul Federal al organizațiilor religioase protestante din America o Comisie pentru studierea bazelor unei păci drepte și durabile. Ea propunea „șase stâlpi ai păcii”, cel de-al șaselea și ultimul din ei declarând: „Pacea trebuie să stabilească ÎN PRINCIPIU, și să caute să realizeze în practică, dreptul indivizilor de pretutindeni la libertate religioasă și intelectuală” (New York Times, 19 martie, 1943). Aceasta vrea să spună că în aranjamentul mondial de după război, în Spania și în alte țări, unde numai religiei romano - catolice i se permite acum să acționeze liber, dreptul indivizilor la libertatea religioasă și intelectuală va fi stabilit numai în principiu. Aceasta nu va fi făcută o realitate sau nu va fi realizată în practică, deoarece Ierarhia romano - catolică și uneltele lor politico-religioase din diferite națiuni se împotrivesc uneia din cele „patru libertăți”.

¹⁴ În organizația mondială de după război se vor rosti multe vorbe goale despre principii pompoase prin agențiile de propagandă, dar nu va exista o aplicare universală a acestor principii. Modul în care martorii lui Iehova se închină Dumnezeului Cel Prea Înalt va fi o chestiune inevitabilă în sistemul de după război, chiar așa cum este printre toate națiunile în prezent. Mai ales Ierarhia romano - catolică și agenții ei ascultători, din justiția națiunii și din funcțiile politice, pun un accent deosebit pe ceea ce ei numesc „dreptul și libertatea de a fi lăsat în pace”, adică să fie lăsat în pace în mod religios, deoarece lucrarea de evanghelizare a martorilor lui Iehova distruge pășunile clerului religios și proclamă „libertate prizonierilor și deschiderea temnițelor pentru cei care sunt legați” (Isa. 61:1). Martorii lui Iehova nu se limitează la a pune mărturie în săli de adunare, ci merg printre prizonierii legați de crezuri, aflați sub papucul clerului, și din casă în casă, pentru a le spune despre evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Judecătorii religioși și alții afirmă că acesta este un amestec în parohiile ecleziastice ale clerului și o invadare a drepturilor religioase ale victimelor clerului; și de aceea este potrivit ca administrația orașelor să pună o taxă

de autorizație pe distribuirea de literatură biblică de către martorii lui Iehova, pentru a-i constrânge să lase în pace pășunile clerului.

¹⁵ Exact contrar unei astfel de afirmații ne-americane, ne-democratice și ne-creștine, prin vizitarea din casă în casă a oamenilor, indiferent de crez, martorii lui Iehova refuză să recunoască barierele ce provoacă ură ale sectarismului religios și ale intereselor sectare, bariere despărțitoare ce sunt anti-creștine, deoarece „Cristos nu este împărțit”. Mai mult decât atât, aceasta este și o recunoaștere practică de către martorii lui Iehova a „libertății de închinare” a fiecărui individ și a dreptului său deplin la „libertatea de teamă”, prin exercitarea libertății de a auzi și a alege ce dorește referitor la Dumnezeu și la Împărăția lui Cristos. Vizitarea de către ei din ușă în ușă, plasarea de literatură oamenilor și primirea de contribuții binevenite de la primitori, nu-i transformă din evangheliști în agenți de cărți. Distribuirea de către ei a literaturii biblice înseamnă predicarea evangheliei Împărăției prin pagini tipărite, pe lângă predicarea cu gura, și aceasta nu poate fi supusă unei taxe de autorizare, prin niciun fel de argumentare. Cu acest adevăr este de acord hotărârea majoritară a Curții Supreme din Statele Unite. În remarcabila ei hotărâre de 5 contra 4 din 3 mai 1943, Curtea Supremă a națiunii și-a anulat sentința nefavorabilă din 8 iunie 1942, și a schimbat hotărârile nefavorabile ale curților statului și a hotărât că pe literatura biblică a martorilor lui Iehova, distribuită la casele oamenilor, nu poate fi pusă, din punct de vedere constituțional, o taxă de autorizare (*Jones contra Opelika, Ala.*). Când a rostit o altă părere majoritară a Curții Supreme, la aceeași dată, la un caz asemănător, domnul judecător Douglas a făcut referire la primul amendament al Constituției S.U.A. și a zis:

„Reclamanții își distribuie interpretările din Biblie și crezurile religioase, în mare parte, prin împărțirea literaturii cu mâna, prin lucrători cu timp integral sau parțial. Ei susțin că urmează exemplul lui Pavel, învățând „public și din casă în casă”. - Fapte 20:20. ... Împărțirea cu mâna de pliante religioase este o formă străveche de evanghelistism misionar – la fel de veche ca istoria presei tipărite. ... Ea este mai mult decât predicare; este mai mult decât împărțire de literatură religioasă. Este o combinație din amândouă. Scopul ei este la fel de evanghelic ca și adunarea de renaștere religioasă. Această formă de activitate religioasă ocupă aceeași poziție înaltă sub Primul Amendament ca închinarea în biserici și predicarea de la amvon. Ea are același drept la protecție ca majoritatea manifestărilor ortodoxe și convenționale ale religiei. Ea are, de asemenea, același drept ca celelalte la garanția libertății de exprimare și a libertății presei. ... În mod cinstit, nu este posibil să i se interzică sau să i se pună taxe unei comunități pentru răspândirea punctelor de vedere, pentru că membrii ei sunt nepopulari, supărători sau neplăcuți. Dacă acest procedeu ar fi vreodată sancționat, aceasta ar pregăti un instrument pentru suprimarea credinței care îi este dragă unei minorități, dar care se întâmplă să nu fie pe placul altora. Aceasta ar însemna negarea filozofiei Declarației drepturilor omului” – *Murdock, Jr. vs. Commonwealth din Pa., City of Jeannette.*

Vestitorul pionier din casă în casă

¹⁶ Există multe persoane drăguțe care observă activitățile de pe teren ale martorilor lui Iehova, le primesc literatura și o citesc, dar care spun: „Cred în Iehova Dumnezeu și în Împărăția Fiului Său, dar nu mă voi înjosi sau nu mă voi expune pericolului, mergând ca ei din ușă în ușă sau stând la colțul străzii și pe trotuare și răspândind acest mesaj. Nu înțeleg că este voia lui Dumnezeu ca eu să fac acest fel de predicare despre Împărăția Sa. Ca să fiu creștin și să mă închin lui Dumnezeu nu trebuie să fac această formă de lucrare, care supune o persoană batjocurii, persecuției și loviturilor. Voi participa cu evlavie la adunarea de studiu din Biblie și voi studia singur acasă, și apoi îmi voi lăsa modul de viață, de înaltă ținută morală, și caracterul plăcut și inofensiv să vorbească despre puterea lui Dumnezeu din mine”.

¹⁷ Un astfel de punct de vedere, ca cel al „creștinătății” în general, se datorează eșecului de a vedea și a aprecia exemplul de serviciu pe care Isus l-a stabilit ca demonstrație a creștinismului

practic. Lucrarea din casă în casă a martorilor lui Iehova nu este nouă, ci este mai veche de nouăsprezece sute de ani. Ea pare „ciudată”, rușinoasă și diferită de lucrarea lui Cristos, numai pentru religioniști, din pricina orbirii lor. Realitatea este că aceasta a fost inițiată de însuși Isus Cristos, care a fost un deschizător de drumuri în această privință. Ea este o parte a regulii și a procedurii teocratice, pe care El însuși a adus-o la porunca Tatălui Său, marele Teocrat. Ioan Botezătorul, premergătorul lui Isus, nu s-a angajat în lucrarea de mărturie din casă în casă. El a procedat astfel nu pentru că n-a fost un martor al lui Iehova (căci a fost), ci pentru că trebuia să fie ca un semn al împlinirii profeției divine, mai ales profeția din Isaia 40:3, care prezicea: „Glasul celui ce strigă în pustiu: Pregătiți calea DOMNULUI, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru”.

¹⁸ De aceea, Ioan a evitat cetățile și s-a limitat la pustiu, la ținuturile nelocuite de-a lungul râului Iordan, unde era multă apă pentru botez (Mat. 3:1-5). El a mărturisit că profeția lui Isaia se împlinea atunci pentru prima dată, cu el; și Isus a declarat, de asemenea, că oamenii mergeau în pustiu să-l vadă pe Ioan și că Ioan era ca profetul Ilie (Ioan 1:19-23; Mat. 11:7-14; 17:11-13). În realitate, calea de acțiune a lui Ioan a preumbrit „lucrarea Ilie” a martorilor lui Iehova dintre anii 1878-1918, în decursul căror patruzeci de ani n-a existat o lucrare de mărturie din casă în casă, prin viu grai, cu excepția câtorva sute de pionieri, ce și-au devotat tot timpul mărturiei din ușă în ușă. Lucrarea generală de mărturie, din casă în casă, a început în adevăratul sens, pentru prima dată, după ce Domnul a venit la templu în 1918 și după ce lucrarea Ilie a fost oprită cu forța în acel an și apoi a început, în 1919, succesoarea ei, „lucrarea Elisei”.

¹⁹ Foarte puțini cititori ai Bibliei par să fi observat lucrarea din casă în casă și de vizite ulterioare pe care Isus, Exemplul nostru, le-a făcut. În cele 114-116 pagini de relatări ale celor patru Evanghelii despre serviciul lui Isus, cuvintele „casă” și „acasă” apar de mai mult de 130 de ori, și în majoritatea cazurilor ele sunt în legătură cu predicarea lui Isus. Cu o ocazie, apostolul Petru a venit la El și i-a zis: „Doamne, noi am lăsat tot și Te-am urmat”. La aceasta, Isus a răspuns: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult case, frați, surori, mame, copii și holde împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor viața veșnică” (Marcu 10:28-30). În felul acesta, Isus a adus la lumină faptul că Atotputernicul Dumnezeu a lăsat ca locuințele și casele oamenilor să fie vizitate de cei care își lasă propria casă și membrii ei, din pricina lui Cristos și a evangheliei, adică pentru a imita exemplul lui Cristos și a predica evanghelia. Dumnezeu nu dă case, în mod literal, de o sută de ori mai mult, niciunui creștin care stă acasă, încercând să-și vadă de propriile treburi și nu de cele ale lui Dumnezeu. Pentru a „primi acum case de o sută de ori mai mult” și așa mai departe, creștinul trebuie să iasă afară din propria casă din pricina evangheliei, să-L imite pe Isus Cristos, să viziteze casele viitorilor frați, surori, mame, copii și rude din familia credinței și să nu se teamă de persecuțiile din mâna religioniștilor, din cauza acestor vizite din ușă în ușă.

²⁰ Observați acum, cum Isus, care n-avea un cent sau dinar în buzunarul sau punga Sa și care n-avea unde să-și pună capul, nici măcar o „vizuină de vulpe”, a primit de o sută de ori mai mult case și frați spirituali, ca recompensă pentru că și-a lăsat serviciul de tâmplar, și-a părăsit casa și mama, Maria din Nazaret, din pricina evangheliei, pentru a o predica. Când Isus a spus cuvintele de mai sus lui Petru, El era aproape de sfârșitul celor trei ani și jumătate de predicare și se afla pe drumul spre Ierusalim pentru a fi omorât. Deci, El avea peste trei ani de experiență și observații personale, din care să vorbească lui Petru. El știa despre ce vorbea.

²¹ După botezul Său și cele patruzeci de zile de ispitire în pustiu, Isus s-a întors în preajma lui Ioan la Iordan, la un fel de vizită ulterioară. El știa că Ioan pregătea calea înaintea Lui, deci îi instruia pe mulți din viitorii discipoli ai lui Isus. Așa că Isus s-a dus să ia legătura cu acești viitori discipoli. „A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus. Isus s-a întors; și când i-a văzut că merg după El, le-a zis: Ce căutați? Ei l-au răspuns: Rabi

(care tălmăcit înseamnă Învățătorule), unde locuiești? Veniți să vedeți, le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea” sau aproximativ ora 4 p.m. Aceștia doi erau străini în acea parte a orașului, așa cum era și Isus, așa că El i-a luat în locuința gazdei Lui și ei au avut o adunare cu întrebări și răspunsuri; trei persoane se adunaseră în numele Domnului Dumnezeu. Puterea și efectul acelei simple întâlniri au fost așa de mari, încât Andrei l-a recunoscut pe Isus ca Mesia, Cristosul. El l-a căutat imediat pe fratele său Simon Petru și i-a adus la cunoștință că îl descoperise pe Mesia și apoi l-a adus pe Petru la Isus. Andrei trebuie să-l fi condus pe Petru la locuința gazdei lui Isus, pentru o întâlnire particulară cu El – Ioan 1:35-42.

²² Următoarea vizită la o casă a fost cea făcută de data aceasta de Isus la locuința lui Petru. Era sâmbatul și, ca iudeu, „născut sub lege”, Isus a mers în sinagogă și acolo a pus mărturie despre puterea și Împărăția lui Dumnezeu. Este scris: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod” (Mat. 9:35; Luca 4:44). Isus mergea în sinagogă în zilele în care oamenii se adunau în aceste locuri de întâlnire, deoarece atunci era acolo un auditoriu și cineva era invitat să se adreseze ascultătorilor - Fapte 13:15.

²³ De exemplu, Isus a fost invitat să predice în sinagoga din orașul Său natal. Atunci, El „S-a sculat să citească și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: Spiritul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului. În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a stat jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” – Luca 4:15-21.

²⁴ Isus n-a mers la adunare cu o Biblie sub braț. Nu există nici o înregistrare că în toate călătoriile și serviciul Său, El și discipolii Săi purtau suluri cu diferite cărți ale Bibliei Ebraice. Exemplare ale acestora nu se aflau în proprietatea publicului general, ci erau păstrate cu regularitate în sfântul chivot sau în magazia sinagogii. Deci Isus și discipolii Lui nu erau atât de favorabil și convenabil echipați pentru a predica, așa cum sunt astăzi urmașii Lui. În acele timpuri ei trebuiau să se bizuiescă cu totul pe cunoștința din Scripturi pe care o acumulasera în minte, potrivit oportunităților lor de a asculta Scripturile citite sau de a le citi singuri. Nici Biblia nu era împărțită în versete, așa cum este ea astăzi, nu aveau nici o concordanță a Bibliei sau un index prin care să poată localiza un text sau un verset din Biblie în mai puțin de un minut. Faptul acesta trebuie ținut minte, pentru a aprecia împrejurările în care Isus și ucenicii Lui și-au făcut lucrarea de mărturie în acele zile.

²⁵ Isus n-a construit sinagogi, n-a făcut colecte pentru a construi una, n-a închiriat vreuna în care să se pună ca predicator permanent sau ca *rabbi* acolo. Nu aceasta era calea lui Dumnezeu pentru ca Fiul Lui să împlinească însărcinarea de predicare, pe care Isus o citise din profeția lui Isaia. Nu erau acolo miile de case ale oamenilor pentru a le vizita și a le predica? Deși Isus nu avea un exemplar personal al Bibliei în timp ce predica, totuși înregistrarea spune, „cuvântul Său era cu putere”; „căci îi învăța ca unul care are autoritate, nu cum îi învățau cărturarii”. Aceasta se datora faptului că Isus cita Scripturile, și nu tradițiile oamenilor, ca autoritate pentru ce spunea. Cuvintele Lui aveau puterea lui Dumnezeu în ele – Marcu 1:22; Luca 4:32.

²⁶ Când se afla la Ierusalim, Isus predica de asemenea în templu, căci acesta nu era o casă religioasă confesională, ci era susținut de întreaga națiune iudaică. Chiar Isus a contribuit ca iudeu pentru susținerea lui. Așa cum este raportat la Matei 17:24-27, când Isus a fost întrebat despre tributul în bani pentru întreținerea templului, El a plătit tributul, trimițându-l pe Petru să prindă un pește, în gura căruia acesta a găsit o monedă, suficientă atât pentru Isus, cât și pentru Petru (Ex. 30:13,14; Neem. 10:32). Ca și contribuabil, Isus a procedat în conformitate cu dreptul Său de a predica în templu. Într-un sens tipic, acel templu era casa Tatălui Său, și ca iubitul și

principalul Fiu al lui Dumnezeu, Isus avea cel dintâi drept pentru a-i folosi curțile publice în scopul mărturiei despre Împărăție. În timpul sărbătorii, când iudeii asemenea Lui trebuiau să participe acolo și când iudeii din toate colțurile țării și din națiunile din afară sărbătoreau la templu, Isus a profitat de acest lucru pentru a predica mulțimilor, dintre care mulți îl auziseră deja predicând în satele și sinagogile lor locale. Astăzi, în Statele Unite, nu se cer taxe publice pentru scopuri și susținere religioase. De aceea, martorii lui Iehova nu au dreptul să invadeze templele religiei neinvitați și să folosească aceste proprietăți ca pe un forum public. Dar acum să ne întoarcem la cheștiunea caselor particulare.

²⁷ La Capernaum, „după ce a ieșit din sinagogă, a intrat împreună cu Iacov și Ioan în casa lui Simon și a lui Andrei”. Soacra lui Petru era bolnavă și Isus a vindecat-o. El a rămas în casa lui Petru și a condus un studiu din Biblie, iar femeia vindecată le-a servit la toți. Seara, când soarele apusese, sabatul trecuse și oamenii se simțeau liberi să poarte greutatea, ei și-au adus bolnavii la ușa casei lui Petru și Isus le-a pus acolo o mărturie suplimentară la acea ușă, vindecându-i pe mulți care erau năpăstuiți în fel și chip – Marcu 1:29-34; Mat. 8:14; Luca 4:38.

²⁸ Mai târziu, în aceeași cetate, numită „cetatea Sa”, deoarece o făcuse sediul Său local, Isus a intrat într-o altă casă particulară pentru a predica, într-o zi de lucru. Când s-a aflat că El era în casă și în împrejurimi, oamenii s-au adunat și casa și-a deschis ușile pentru o adunare între vecini. Casa era așa de aglomerată, încât au trebuit să facă o spărtură în acoperiș, pentru a coborî înaintea lui Isus un om paralizat care avea nevoie de vindecare. Din pricina credinței demonstrată prin asemenea eforturi, Isus l-a vindecat. Astfel de adunări suprapopulate la domiciliu nu sunt neobișnuite în experiențele martorilor lui Iehova în timpurile contemporane – Mat. 9:1-7; Marcu 2:1-12; Luca 9:1-8.

²⁹ La ceva timp după aceasta, Isus a trecut pe lângă Matei Levi, ce strângea impozitele pentru guvernul roman, în calitatea sa de vameș sau colector de taxe. Isus l-a invitat pe Matei să-l urmeze ca discipol. Apoi Matei l-a invitat pe Isus în casa lui pentru un studiu din Biblie și a dat un mare ospăț pentru El, la care Matei și-a invitat cunoștințele, vameși ca el, și pe alții. Isus a folosit ocazia nu numai pentru a bea și a mânca, ci pentru a-și împlini însărcinarea de a predica – Mat. 9:9,10.

³⁰ Sunt înregistrate multe situații despre cum a fost Isus în case particulare și a luat masa, așa de multe, încât religioniștii le foloseau ca motive pentru a-L condamna. Ioan Botezătorul n-a lucrat din casă în casă, de aceea nu s-a bucurat de aceste ospete la care să predice. Răspunzând propriilor Săi critici, Isus spunea: „Căci a venit Ioan nici mâncând, nici bând, și ei zic: Are drac! A venit Fiul omului mâncând și bând, și ei zic: Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor! Totuși, Înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei” (Mat. 11:18,19). Rodul căii de acțiune a lui Isus printre oameni a dovedit înțelepciunea conduitei Sale. El n-a avut locuință personală, n-a avut bucătărie, bucătar sau alți servitori. Mai mult decât atât, El a declarat: „Vrednic este lucrătorul de plata lui”. Așadar, El a acceptat aceste ospete ca recompensă parțială pentru neprețuitul mesaj al Împărăției, pe care l-a făcut de cunoscut gazdelor Sale. În felul acesta, contribuabilii aveau o parte în susținerea lucrării Sale a evangheliei. Acceptarea unei invitații de către Isus în casa unui vameș disprețuit a arătat că El nu era „pretențios” cu teritoriul Său, fiind preocupat de reputația lui, potrivit cercurilor religioase. Dacă o casă deschidea ușa mesajului, Isus era bucuros să intre în ea – Mat. 9:10-13; Marcu 2:14-17; Luca 5:27-39.

³¹ Așa că puteți parcurge mai departe înregistrarea despre serviciul lui Isus. În repetate rânduri relatarea arată că „El a intrat într-o casă” și mulțimile s-au adunat și le-a pus mărturie despre Împărăție. La o casă l-au căutat doi orbi pentru a fi vindecați (Marcu 3:19,20; Mat. 9:28). În multe case El și-a instruit discipolii în particular cu informație suplimentară despre lucrurile pe care tocmai le predicase deschis oamenilor. În felul acesta, după adunări, El dădea în case informație suplimentară celor ce căutau mai multă cunoștință și înțelegere. Cu toate acestea, El nu rămânea în aceste case și nu le păstra pentru sine și pentru cercul Său particular de apostoli.

Înregistrarea specifică faptul că „El a plecat de acolo” pentru mai multă activitate pe teren – Mat. 13:36-53; Marcu 7:17; 9:28,29; 10:10.

³² Într-o noapte El a fost vizitat într-o casă, la adăpostul întunericului, de Nicodim, un fariseu și conducător al iudeilor, cu care Isus a avut o lungă discuție din Biblie (Ioan 3:1-21). Într-o casă, la nord, El a fost vizitat de o femeie siro-feniciană, pe a cărei fiică, deși dintre neamuri, Isus a vindecat-o. Cu o altă ocazie, El a acceptat o invitație la masă în casa lui Simon fariseul, unde a venit o femeie păcătoasă, a plâns la picioarele Lui, ștergându-le cu părul ei, deși acesta este o glorie a femeii. Într-o altă casă, El a pus în mijlocul lor un copilaș și l-a folosit ca o ilustrație într-un discurs către discipolii Săi (Mat. 15:21-28; Marcu 7:24; Luca 7:34-50; Mat. 18:1-10; Marcu 9:33-37). În casa unui alt fariseu, la care era oaspete la masă, El a fost criticat pentru că nu-și spălase mâinile, în mod religios, înainte de a mânca. Atunci el s-a folosit de ocazie pentru a îndrepta eroarea criticilor Săi, demascându-le ipocrizia religioasă. El nu se simțea sub nici o obligație să practice religia numai pentru că era oaspete. El se afla acolo în primul rând ca martor al lui Iehova, decât ca un oaspete la masă, așa că mai degrabă a încercat să-i ajute pe membrii acelei familii, decât să se lase în voia ospitalității lor – Luca 11:37-54.

³³ Când Isus a venit în orașul Betania, lângă Ierusalim, „o femeie numită Marta L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui”. Familia era împărțită. Maria a realizat adevăratul scop al lui Isus, cinstindu-le casa cu o vizită și ea a ascultat învățătura Sa din Cuvântul lui Dumnezeu. Marta era preocupată să pună o masă bună și de alte chestiuni materiale ale familiei. Ea a întrerupt învățătura lui Isus pentru a-i cere să-i lase sora, pe Maria, s-o ajute să pregătească repede masa pentru El. Marta n-a realizat că mâncarea lui Isus era să facă voia Tatălui Său și că pentru El s-o instruiască astfel pe Maria era mai întăritor decât hrana pe care o pregătea Marta. De aceea, Isus a zis: „Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” – Luca 10:38-42.

³⁴ Atunci când martorii lui Iehova conduc un studiu din Biblie, într-o casă unde familia este împărțită în interes, ei îi lasă pe cei neinteresați să-și vadă de îndatoririle casei sau de treburile lor și-și fixează atenția către cel sau cei interesați. Mai ales datorită interesului Mariei, Isus a făcut vizite ulterioare la acea familie și în cele din urmă, atât Marta cât și fratele ei Lazăr, au devenit interesați. Exact înainte de moartea Sa, Isus a făcut o vizită ulterioară la casa lor, sau cel puțin la casa vecinului lor, Simon leprosul. Lazăr, Marta și Maria au fost prezenți și Maria a uns capul și picioarele lui Isus cu un ulei scump și și-a folosit părul pentru a-i șterge picioarele – Ioan 11:1-5; 12:1-9; Mat. 26:6-13.

³⁵ În ultima Lui călătorie spre Ierusalim, Isus a văzut pe deasupra capetelor mulțimii un om scund, cățărât într-un copac de pe marginea drumului. Isus s-a oprit și l-a strigat: „Zacheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi o să rămân în casa ta”. Pentru cei neinformați, aceasta s-ar putea să sune ca un aer de îndrăzneală și necuviință din partea lui Isus, în stare să se invite singur în casa unui străin și la masa pe care Zacheu a pregătit-o pentru Isus. Totuși lucrurile nu stăteau așa. În lucrarea Lui obișnuită din casă în casă, Isus se apropia de orice ușă și își anunța prezența, fără o invitație prealabilă. Apoi El se prezenta, sau mai degrabă își prezenta misiunea, și se oferea să intre și să dea instrucțiune din Biblie (Luca 10:1-5). Așa că Isus n-a făcut altceva decât i-a spus lui Zacheu că intenționa să facă o vizită casei sale și se oferea să-i pună, lui și familiei sale, o mărturie despre Împărăție, dacă dorea. Dacă Zacheu nu dorea să-L lase pe Isus înăuntru pentru a-și oferi mesajul, era dreptul lui să refuze să-L lase pe Isus să intre.

³⁶ Mulți oameni religioși din apropiere i-ar fi spus lui Isus: „Nu te duce la casa aceea. Acolo stă Zacheu. El este vameș, colector de taxe pentru guvernul roman păgân. El nu este interesat. Este lumesc și îl interesează numai să-i stoarcă pe oameni de bani prin taxe exagerate”. Dar Isus n-a lăsat să-i scape nici o casă unde interesul pentru Împărăție ar fi putut fi ascuns de un paravan prohibitiv. Efortul extraordinar de a se urca într-un copac pentru a-l vedea pe Isus trecând, chiar din curiozitate, denota un interes prietenos. Aceasta era o situație prea bună pentru a nu o lua

în seamă și a nu verifica o deschidere pentru mesajul lui Dumnezeu. Așa că Isus și-a anunțat vizita plănuită și a lăsat ca Zacheu să accepte oferta.

³⁷ Zacheu i-a surprins pe religioniști. El a coborât și l-a primit cu bucurie pe Isus în casa lui și l-a invitat la masă. Petrecerea timpului de către Isus în case particulare și acceptarea de către El de invitații la masă nu erau ocazii de a rămâne prea mult într-o casă și de a-și irosi timpul Lui și pe cel al celor doisprezece însoțitori apostolici ai Lui. El nu avea Biblia cu sine, nici vreo literatură tipărită care să explice Biblia, pentru a le prezenta lui Zacheu sau altora și pe care să le lase acestora să le citească și să le studieze, după ce El mergea mai departe, la următoarea casă. De aceea, era necesar ca Isus să petreacă timp într-o casă și mai întâi să-și prezinte vasta mărturie despre Împărăție și apoi să răspundă la întrebări din Biblie și despre calea de acțiune pe care s-o urmeze cel care pune întrebările. Ca lucrător în lucrarea evangheliei, nu era un fapt nelalocul lui ca El să primească o invitație la masă, dacă timpul îi permitea și dacă recunoștința ascultătorilor Săi îi mișca să ofere acest lucru. Mai mult decât atât, Isus profita de ora mesei pentru a predica vestea bună și în felul acesta servea hrană spirituală mesenilor. Înțelepciunea și corectitudinea acțiunii lui Isus față de Zacheu a fost demonstrată prin faptul că acest vameș s-a căit de practicarea profesiei lui și s-a oferit să se îndrepte, iar Isus a zis: „Astăzi a intrat salvarea în casa aceasta”. Apoi El le-a spus lui Zacheu și celorlalți prezenți pilda polilor sau despre interesele Împărăției – Luca 19:1-10.

³⁸ În armonie cu propriul Său exemplu, Isus și-a instruit discipolii să ia legătura cu oamenii la ei acasă, în toate cetățile, orașele și satele din teritoriu. Celor doisprezece apostoli El le-a zis: „În orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămâneți la el până veți pleca. La intrarea voastră în casă urați-i de bine; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi. Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre”. „În orice casă veți intra, să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela” (Mat. 10:1-14; Luca 9:4). Cum se puteau ei interesa într-o cetate cine din ea era vrednic? Cea mai directă și sigură cale era să meargă din casă în casă, prezentând evanghelia Împărăției, în felul acesta identificându-se, și astfel dându-le oamenilor posibilitatea să-și demonstreze vrednicia, acceptând cu bucurie vestea bună.

³⁹ Când a trimis alți șaptezeci de vestitori ai Împărăției, El a zis: „În orice casă veți intra, să ziceți întâi: Pacea să fie peste casa aceasta! Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămânea peste el; altminteri ea se va întoarce la voi. Să rămâneți în casa aceea și să mâncați și să beți ce vi se va da; căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblați din casă în casă”. (Luca 10:1-8). Această instrucțiune nu vrea să însemne că martorii lui Iehova nu trebuie să meargă din casă în casă cu mesajul Lumii Noi. Aceasta înseamnă că ei nu se vor muta dintr-un loc cu ospitalitate literală în altul, din vreo cetate sau vreun oraș, unde ei lucrează și persoanele cu bunăvoință îi vor primi și-i vor găzdui cu generozitate. Ei sunt datori cu serviciul spiritual al mesajului Împărăției pentru o astfel de grijă și înprospătare materială. După cum redă traducerea accentuată a lui Rotherham cuvintele lui Isus: „Și în casa aceea în care rămâneți, mâncați și beți ceea ce au ei; căci vrednic este lucrătorul de plata sa; nu vă mutați dintr-o casă în alta”. Adică, după ce v-ați instalat acolo, în timp ce puneți mărturie la alții din oraș, fiți mulțumiți, nu vă mutați în alte locuri și nu vă privați gazdele de ajutor spiritual.

⁴⁰ Că acesta este înțelesul, este dovedit de cuvintele apostolului Pavel. El a spus: „Imitați-mă pe mine, întocmai cum și eu Îl imit pe Cristos” (1Cor. 11:1, *A.R.V.*; 2Tes. 3:9). El interpretează înțelesul cuvintelor lui Isus pentru noi, când arată propria metodă de predicare a evangheliei, zicând: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și DIN CASĂ ÎN CASĂ, și să vestesc iudeilor și grecilor” (Fapte 20:20,21). El a mers atât la casele iudeilor, cât și la cele ale neamurilor sau grecilor. Lucrarea sa „din casă în casă” n-ar fi putut fi făcută în încălcarea cuvintelor lui Isus, căci el l-a imitat cu credincioșie pe Isus. Activitățile publice ale apostolilor și ale celorlalți discipoli,

atât înainte cât și după ziua Cincizecimii, au dovedit, de asemenea, că întrebuintărea metodei de predicare a evangheliei din casă în casă este potrivită și conform instrucțiunilor lui Isus și se află sub călăuzirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu revărsat atunci – Fapte 2:46; 5:42.

⁴¹ Metoda din casă în casă și a vizitelor ulterioare, de luminare a oamenilor obișnuiți în mesajul despre Lumea Nouă, este dovedită astfel a fi o metodă asemenea celei a lui Cristos și calea ordonată de Dumnezeu pentru cei care doresc să servească și să se închine astăzi lui Dumnezeu în spirit și adevăr. Pentru a I se închina Lui în adevăr, închinătorul trebuie să-L servească pe Dumnezeu proclamându-I adevărul (Ioan 4:23,24). Ușile caselor particulare sunt numite în Scripturi ca locuri potrivite pentru a vorbi despre Împărăția și răzbunarea lui Dumnezeu. La Ezechiel 33:30 Iehova îi spune martorului Său, Ezechiel: „Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor și zic unul altuia, fiecare fratelui său: Veniți, dar, și ascultați care este cuvântul ieșit de la DOMNUL” – nota marginală.

⁴² Isus a recunoscut și a făcut clar dreptul imitatorilor Săi credincioși de a se apropia de ușile oamenilor, fără vreo autorizație prealabilă de la autoritățile lumești și fără vreo invitație prealabilă de la membrii casei, de a bate la ușă pentru a-i invita pe cei dinăuntru să asculte vestea Împărăției. Isus a spus: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apoc. 3:20). Isus a arătat acolo că este dreptul omului să hotărască dacă dorește sau nu, să asculte mesajul și să primească sau nu, în casă pe martorul lui Iehova. Dacă el dorește, omul va cina la masa Domnului prin intermediul mesajului pe care martorul lui Iehova îl aduce. Nici o ordonanță anti-sunat-la-ușă, cum a fost hotărârea din 3 mai 1943, de 5 contra 4 a Curții Supreme a Statelor Unite, declarată neconstituțională, nu poate retrage sau nu poate anula acest drept dat de Dumnezeu al martorilor lui Iehova (*Martin vs. City of Struthers, Ohio*). „Cristos ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui”. (1Pet. 2:21). „Eu stau la ușă și bat”.

⁴³ La 1 februarie 1943, s-a deschis în statul New York colegiul Lumii Noi, anume Colegiul Biblic de la Gilead al Turnului de Veghere. La sfârșitul acestei luni (iunie) va avea loc absolvirea primului corp de studenți. Acești bărbați și aceste femei erau deja în timpul admiterii la colegiu servi ordonați și activi ai evangheliei, din pricina deplinei lor consacrări față de Dumnezeu și potrivit legii și însărcinării Lui ce li se aplică; de aceea, diploma lor nu va fi una de ordinare ca servi, ci va demonstra că ei au urmat un curs de instruire. La colegiu ei vor fi primit o instruire intensivă pentru a-i face servi mai capabili pentru a purta roadele Împărăției lui Dumnezeu din ușă în ușă, mai ales în țări străine. Pe parcursul întregului lor curs de studiu a fost scoasă în relief lucrarea esențială și fundamentală a creștinului ca fiind din casă în casă și în casele oamenilor întristați. Ca absolvenți ai colegiului, ei vor fi trimiși, așa cum și-a trimis Isus apostolii și evangheliștii, cu o apreciere extinsă și o eficiență mărită privitoare la însărcinarea lor divină, cunoscând clar lucrarea ce le stă înaintea până la bătălia Armagedonului.

⁴⁴ Atâta timp cât există case ale oamenilor, ambasadorii lui Iehova pentru Cristos trebuie să meargă la ele, vestind Împărăția, declarând ziua iminentă a răzbunării lui Dumnezeu, și arătând spre calea de scăpare furnizată de Dumnezeu pentru siguranță și viață. În vechime, când profetul Isaia a răspuns chemării la acțiune cu „Iată-mă; trimite-mă!”, Domnul i-a dat însărcinarea ca martor al lui Iehova. Atunci, profetul a întrebat: „Până când Doamne?” și Domnul a răspuns: „Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case și țara va fi pustiiată de tot; până va îndepărta DOMNUL [Iehova] pe oameni și țara va ajunge o mare pustie” (Isa. 6:8-12). Pentru echivalentul modern al lui Isaia, martorii lui Iehova, aceasta înseamnă până când Atotputernicul Dumnezeu va aduce sfârșitul final peste „creștinătate” și peste toată organizația lui Satan.

⁴⁵ Prin urmare, concluzia este inevitabilă, că purtătorii veștii bune despre lumea nouă a dreptății a lui Dumnezeu trebuie să continue să meargă la casele oamenilor, indiferent dacă guvernele acestei lumi vechi controlate de demoni aprobă aceasta sau nu (Mat. 24:14; Ioel 2:9). Până când „actul nemaiauzit” al lui Iehova va pustii casele tuturor persoanelor ce nu sunt cu

bunăvoință față de El și domnia Sa teocratică prin Isus Cristos, ambasadorii Lui trebuie să continue să meargă prin toată țara „însemnând frunțile celor care suspină și gem” de urâciunile religioase și care doresc cu înfocare manifestarea puterii lui Dumnezeu și inaugurarea completă a „cerurilor noi și a pământului cel nou, în care va locui dreptatea”. (Ezec. 9:4-6). Proverbe 14:25 declară: „Martorul adevărat eliberează suflete”. N-ar putea exista nici un alt serviciu mai mare pentru oamenii din toate națiunile și spre gloria lui Dumnezeu decât a pune mărturie despre calea lui Iehova de eliberare. Mare a fost cinstea și privilegiul îngerului ceresc de acum nouăsprezece secole, când a anunțat păstorilor nașterea Regelui promis al Lumii Noi. Mult mai mare și mai grandios este privilegiul acordat acum, atât martorilor lui Iehova, cât și însoțitorilor lor cu bunăvoință. Acest privilegiu este să proclame nașterea Împărăției promise cu mult timp în urmă și să vorbească despre gloriile Lumii Noi, pe care acel Guvern o va inaugura pe întreg Pământul pentru toți cei care acum iau poziție de neclintit pentru Dumnezeul Cel Prea Înalt și al Său Prinț al păcii.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Al cărei vești este Iehova Trimițător și prin cine? (b) La cine sunt aceștia trimiși direct și de ce?
2. Care a fost vestea pe care Iehova a trimis-o preotului Zaharia la templu, și ce a adus împlinirea acesteia casei și vecinilor lui?
3. Șase luni după nașterea lui Ioan, ce veste a trimis Iehova, cum și cui?
4. În calitate de ce au fost atunci obligați să acționeze acei păstori și cum eșuează clerul religios de astăzi, în ce privește onoarea mai mare decât cea a acelor păstori?
5. Atunci, cine se folosește de privilegiul de ambasadori și cu ce regulă din Scriptură este în armonie faptul acesta?
6. Pe cine recunoaște și pe cine nu recunoaște „creștinătatea” ca servi ai evangheliei și cum este în armonie acest lucru cu atitudinea religioasă adoptată față de instruirea și însărcinarea lui Isus?
7. Ce profet și profetie a lui a preumbrit pe Isus Cristos și însărcinarea Sa și de la cine și-a primit Isus însărcinarea?
8. Care au fost evenimentele ce au însoțit ungerea sau însărcinarea lui Isus? Cine a fost martor al acestor evenimente?
9. Ce aducea cu sine ungerea lui Isus și ce efect a avut asupra religioniștilor din orașul Său natal dezvoltarea că era însărcinat de Dumnezeu?
10. Ce poziție a luat clerul iudaic față de ordinarea lui Isus, până la sfârșit, și cât de departe a continuat Isus să-și exercite însărcinarea de a predica?
11. Câți calcă, într-adevăr, astăzi pe urmele lui Isus și de ce nu se așteaptă și nu se pot aștepta ei ca profetia din Isaia 61:6 să se îplinească față de ei prin mâna elementului religios?
12. a) Spre ce arată martorii lui Iehova ca însărcinare a lor, dar cum sunt ei clasificați de funcționarii care se fac plăcuți clerului? b) Spre cine arată a fi profeți falși faptele și însărcinarea de a predica?
13. Dintre cele „Patru Libertăți”, care este oferită foarte accentuat și unde o va stabili pacea de după război numai în principiu, dar nu o va realiza în practică?
14. De ce modul de închinare al martorilor lui Iehova va fi o chestiune de discuție după război și pe baza căror argumente sau afirmații?
15. a) Prin lucrarea lor de vizitare din casă în casă, ce refuză să recunoască martorii lui Iehova și ce libertăți recunosc ei? b) Cum le afectează adevăratul lor statut de serviciu oferirea literaturii pe contribuții și cum a arătat majoritatea Curții Supreme a Statelor Unite acordul în legătură cu aceasta, pe 3 mai 1943?
16. Ce atitudine iau multe persoane cu înclinație prietenoasă, care citesc literatura, față de participarea lor personală în activități ca cele ale martorilor lui Iehova?

17. De ce nu este nouă sau diferită de a lui Cristos, lucrarea din casă în casă și de ce nu s-a angajat Ioan Botezătorul într-o asemenea mărturisire?

18. Prin urmare, la ce s-a limitat Ioan și ce a preumbrit calea sa de acțiune în timpurile moderne?

19. a) Ce fapt este trecut cu vederea, în general, de cititorii Bibliei, referitor la serviciul lui Isus? b) Ce i-a spus Isus lui Petru despre cei care-și lasă casa din pricina Lui și a evangheliei și cum împlinește Iehova Dumnezeu această promisiune față de cei care sunt îndreptățiți pentru aceasta?

20. Cum a fost îndreptățit Însuși Isus pentru această promisiune și cum putea vorbi El din cunoștință directă?

21. Sub ce împrejurări și cu cine și-a început Isus serviciul în case particulare?

22. De ce și cu ce scop a mers Isus în sinagogă?

23. Ce s-a întâmplat la vizita Lui în sinagoga din orașul Său natal?

24. Sub se împrejurări, în ce privește echipamentul pentru predicare, și-au făcut lucrarea de mărturie Isus și discipolii Săi, în contrast cu avantajele noastre de astăzi?

25. De ce n-a fost obligat Isus să construiască o sinagogă în care să predice? De ce cuvântul Său era plin de putere și cu autoritate?

26. a) De ce predica Isus, în mod corect, în templul din Ierusalim? b) De ce martorii lui Iehova n-au astăzi un astfel de drept în templele religiei?

27. Ce serviciu a îndeplinit Isus în casa lui Simon Petru?

28. La Capernaum, cum s-a dezvoltat o adunare între vecini la o casă și ce a făcut necesar acea aglomerație?

29. Cum era Matei Levi numit și cum i-a folosit Isus casa?

30. a) Sub ce criticism religios l-au adus pe Isus vizitele Lui din casă în casă? b) De ce calea de acțiune a lui Isus din case a fost una a înțelepciunii și bunăcuviinței, și ce se poate spune despre alegerea teritoriului Său pentru punerea mărturiei?

31. Ce arată înregistrarea despre serviciul lui Isus, în ce privește locurile sale pentru punerea mărturiei, activitatea după adunări și limitarea lui la o casă particulară?

32. a) Unde au avut loc întâlnirile cu Nicodim, femeia siro-feniciană și copilașul? b) La ospățul cu fariseii, cum a arătat Isus care era principalul său scop în acceptarea invitației la masă?

33. Cum a arătat El și și-a declarat scopul principal prin vizitarea unei case în legătură cu Maria și Marta?

34. Prin urmare, ce trebuie să facă martorii lui Iehova într-o casă unde interesul este împărțit și de ce a făcut Isus vizite ulterioare în casa acelor două femei?

35. Cum s-a purtat Isus cu Zacheu și de ce n-a fost necuviincioasă acțiunea Sa față de acesta, ci a fost în armonie cu procedura lui obișnuită?

36. Care ar fi putut fi atitudinea religioasă față de casa lui Zacheu, dar de ce n-a ocolit-o Isus?

37. Cum a răspuns Zacheu și de ce timpul petrecut de Isus acolo, și în alte case, și acceptarea invitației la masa oferită, n-a fost timp pierdut?

38. Ce și-a instruit Isus discipolii să facă pentru a pune o mărturie directă și cum s-ar putea ei interesa mai bine într-o cetate de cei vrednici?

39. Ce instrucțiuni speciale a dat Isus altor șaptezeci de vestitori ai Împărăției, și le-a interzis El să meargă din casă în casă?

40. Cum au arătat apostolul Pavel, precum și ceilalți apostoli și discipoli, de la și după ziua Cincizecimii, interpretarea potrivită care să fie dată cuvintelor lui Isus?

41. Cum se închină cineva lui Dumnezeu în adevăr și ce desemnează Scripturile ca locuri potrivite pentru a vorbi despre mesajul lui Dumnezeu?

42. La Apocalipsa 3:20, ce drept al urmașilor Săi a făcut Isus clar și cum a confirmat acest lucru Curtea Supremă a Statelor Unite, în hotărârea ei majoritară din 3 mai 1943?

43. De ce Colegiul Biblic de la Gilead al Turnului de Veghere nu va licenția persoane ca servi ordinați și ce lucrare creștină esențială a fost ținută înaintea lor ca proeminentă, în decursul cursului lor de la colegiu?

44. Ce obligație impune martorilor lui Iehova existența caselor locuite și pentru cât timp, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu către Isaia?

45. a) Ce concluzie este inevitabilă în ce privește porunca de a merge în lucrarea lor și pentru ce scop? b) De ce nu există acum un serviciu mai mare decât al lor, folositor oamenilor și spre gloria lui Dumnezeu?

Pentru cine este darul vieții?

Referitor la prețul cu care a fost cumpărat dreptul la viață pentru omenire, un apostol scrie: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1Pet. 1:18,19). Sângele omului Isus Cristos furnizează prețul de răscumpărare pentru omenire.

Prin dreptul de cumpărare Isus este proprietarul omenirii, investit cu putere și autoritate depline, pentru a aduce salvarea din moarte și dreptul la viață pentru creaturile umane, care se supun la ceea ce legea lui Dumnezeu cere. Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, este marele Salvator, deoarece „salvarea aparține lui Iehova” și El L-a făcut pe Isus Cristos „Autorul salvării veșnice” (Ps. 3:8, *A.R.V.*). Isus a suferit timp de trei ani și jumătate opoziția păcătoșilor și a fost persecutat continuu de păcătoșii religioși, dar sub aceste condiții adverse El și-a menținut integritatea față de Dumnezeu. „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evrei 5:8,9). Aceasta înseamnă că El este Funcționarul executiv al lui Dumnezeu, care dă omenirii salvarea la viață după voia lui Dumnezeu.

Este dreptul la viață veșnică acordat tuturor oamenilor, indiferent dacă oamenii doresc sau nu să fie salvați? Nu; acesta nu este pentru cei care nu-l doresc. Observați din nou că Scriptura spune că Isus a fost făcut „autorul unei mântuiri veșnice pentru toți cei ce-L ascultă”. Salvarea este acordată omului conform cerințelor și condițiilor specifice pe care Dumnezeu le-a pus în Cuvântul Său și o condiție specifică este: „Oricine crede în El [Isus Cristos] să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Dumnezeu l-a trimis pe Isus în lume „ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16,17). Există anumite condiții legate de această îngrijire divină pentru viață, care trebuie îndeplinite. Îngrijirile lui Dumnezeu pentru salvarea omului n-ar putea însemna salvare obligatorie, ci această salvare trebuie să fie pentru cei care cred, întrucât pentru cei care cred promisiunea este că nu vor pieri. A pieri înseamnă a înceta complet din existență.

Iubirea lui Dumnezeu este cea care se îngrijește de salvarea omului, adică de salvare pentru cei care doresc să fie salvați. Deoarece salvarea este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, urmează că niciun om păcătos n-ar putea câștiga salvare la viață pentru omenire (Rom. 6:23). Viața este un dar gratuit de la Dumnezeu și va fi dat cu generozitate celor care se vor supune condițiilor legate de acest dar.

Salvarea nu este furnizată pentru toată lumea. Creatura inteligentă, care cu voia și în mod deliberat este adversara lui Iehova Dumnezeu, cu siguranță nu va primi salvare la viață ca dar gratuit de la Dumnezeu. Necredinciosul Lucifer, Satan Diavolul, este un dușman voluntar și deliberat al lui Dumnezeu și sfârșitul lui va fi nimicirea, așa cum este declarat la Isaia 14:19 și Ezechiel 28:19. Adam, când a fost creat, a fost un om perfect; căci toată creația lui Dumnezeu este perfectă (Deut. 32:4). Adam, fiind perfect, era inteligent și era deplin informat de legea lui Dumnezeu și de pedeapsa lui Dumnezeu pentru violarea legii Lui.

Satan, adversarul lui Dumnezeu, a amăgit-o pe soția lui Adam, pe Eva, și a condus-o în păcat, dar „Adam n-a fost amăgit”. Ademenit de soția lui, el s-a alăturat voluntar Diavolului în rebeliunea împotriva lui Dumnezeu. Deci el a fost un păcătos inteligent, cu voia și deliberat (1Tim. 2:14). Adam a avut privilegiul să obțină viața veșnică pe pământ cu condiția ascultării sale față de Dumnezeu. Adam, fiind informat corect că păcatul cu voia însemna moarte și sfârșitul vieții, a pășit intenționat în moarte. Prin urmare, nu există niciun motiv să tragem concluzia că el ar putea găsi vreodată, după aceasta, răscumpărare și salvare la viață. Dumnezeu l-a condamnat pe Adam la moarte și Dumnezeu nu se schimbă – Mal. 3:6.

Iehova Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte pentru Adam: „Te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Gen. 2:7; 3:19). Această judecată este definitivă și nu este supusă anulării. Ea trebuie să rămână pentru totdeauna. Dumnezeu l-a condamnat pe Adam la moarte în timp ce era în Eden, dar El a amânat executarea completă a acelei judecăți pentru un timp, și aceasta din pricina scopului Său înțelept. La timpul potrivit al lui Dumnezeu, Adam a murit (Gen. 5:5). Nu se găsește nici o promisiune în Scripturi că va avea loc vreodată răscumpărarea, învierea și salvarea lui Adam. El a avut o încercare corectă pentru viață și a eșuat complet. Dacă Dumnezeu ar oferi o a doua încercare, sau o a doua șansă pentru Adam, aceasta ar însemna o tăgăduire a dreptății proprii Lui judecăți pronunțate împotriva lui Adam. Aceasta este o imposibilitate la Dumnezeu; „El nu Se poate tăgădui singur” – 2Tim. 2:13.

Cu urmașii lui Adam, născuți în afara Edenului, situația este complet diferită. Înainte ca Adam să păcătuiască, el și soția lui, Eva, nu-și exercitaseră puterea și funcția de a naște copii. Este clar că Dumnezeu, în armonie cu marea chestiune aflată în discuție, a amânat executarea completă a judecății de moarte împotriva omului pentru ca Adam și Eva să poată aduce pe lume copii; ceea ce au și făcut (Gen. 4:1,2,25; 5:3-8). La timpul judecății împotriva lui Adam, copiii lui nu erau în probă pentru viață, ei nefiind născuți.

Copiii lui Adam nu făcuseră nimic înainte sau în timpul nașterii care să-i facă păcătoși, căci într-adevăr ei nu puteau face nimic în acest sens. Concepția și nașterea lor au fost fără cunoștința sau consimțământul lor. Ei au devenit păcătoși prin moștenire. Acest lucru este adevărat în ceea ce privește toți copiii care s-au născut pe pământ, cu excepția lui Isus. Despre acest punct al păcatului moștenit, Scriptura este clară, adevărată și indiscutabilă – Rom. 5:12,14.

Adam n-a fost un tip al lui Isus Cristos, marele Salvator al omului din moarte; dar în perfectul Adam din Eden noi vedem o figură a perfecțiunii umane pe care Isus Cristos trebuia s-o posede pentru a răscumpăra omenirea. Copiii lui Adam, fiind imperfecti prin moștenire, prin urmare fiind sub condamnare, trebuie să sufere de-a lungul timpului moartea și întoarcerea în țărână, deoarece Dumnezeu nu i-ar putea aproba pe cei imperfecti și nu le-ar putea permite acestora să trăiască veșnic (Hab. 1:13). Dumnezeu putea avea în mod consecvent îndurare față de toți care n-au fost păcătoși cu voia și deliberat, sau potrivnici ai lui Dumnezeu, dar nu față de un disprețuitor călcător de lege. Această regulă fixă Iehova Dumnezeu a accentuat-o în declarația legii Sale către izraeliți, prin Moise, anume: „Cine a călcat legea lui Moise este omorât fără milă pe mărturia a doi sau trei martori” (Evrei 10:28; Deut. 17:2-7). Toți cei din omenire, fiind născuți ca păcătoși și sub condamnare, ar trebui să piară, dacă n-ar fi făcută pentru ei o îngrijire ca să trăiască. Dumnezeu, Dătătorul vieții, nu se află, bineînțeles, sub nici o obligație să furnizeze salvarea. Pe de altă parte, „Dumnezeu este iubire” și în exercitarea devotamentului Lui neegoist sau a iubirii pentru dreptate, El ar putea arăta milă omenirii, și chiar așa a făcut în mod consecvent, îngrijindu-se de salvare prin Cristos. *Mila* este bunătatea iubitoare extinsă de Iehova la cei aflați sub condamnare (și pe bună dreptate așa) și supuși nimicirii. Dumnezeu a arătat milă omenirii, într-un mod foarte remarcabil, furnizând răscumpărarea și salvarea prin propriul Său Fiu – Ioan 3:16,17.

Pentru a fi drept, trebuie ca Dumnezeu să-și extindă mila la fiecare creatură? Nu. Cei care sunt potrivnici cu voia și deliberat ai lui Dumnezeu nu-I vor accepta mila dacă va fi extinsă la ei și

bineînțeleas că Dumnezeu nu-și va extinde mila la acești potrivnici; El nu va face aceasta. Mai mult decât atât, mila nu este rezultatul exercitării dreptății, ci a bunătații iubitoare, când aceasta poate fi exercitată consecvent cu dreptate.

„Este scris, pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât” (Rom. 9:13). Iacov a fost credincios și ascultător de Dumnezeu. Fratele său geamăn Esau a disprețuit bunătața lui Dumnezeu și a pierdut binecuvântarea divină (Evrei 12:16,17). Dumnezeu a știut dinainte că Iacov va rămâne credincios. De aceea, El l-a folosit pe Iacov pentru a ilustra acea clasă de persoane care primește mila lui Dumnezeu și continuă credincioasă și ascultătoare față de Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu a știut dinainte că Esau, din pricina egoismului său, se va dovedi a fi dușmanul lui Dumnezeu. Esau a făcut așa și de aceea Dumnezeu a făcut cu Esau o ilustrație profetică a unei clase de persoane ce refuză să continue în credință și ascultare de Dumnezeu. A existat nedreptate din partea lui Dumnezeu pentru că a făcut așa? Cu siguranță, nu. „Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum! Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine Îmi va plăcea să am milă, și Mă voi îndura de oricine Îmi va plăcea să Mă îndur. Așadar, nu atârna nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă” – Rom. 9:14-16.

Regula de acțiune a lui Iehova Dumnezeu, sau legea Sa, nu se schimbă (Mal. 3:6). Mila Lui se extinde la toți care se supun regulilor Lui fixe, dar nu așa se întâmplă cu cei nelegiuți și necredincioși. „DOMNUL păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi” – Ps. 145:20.

Omul care începe să se teamă de Dumnezeu câștigă înțelepciune. Teama de Iehova Dumnezeu înseamnă a urî răul și a iubi ce este drept (Prov. 8:13). Teama de Domnul este începutul înțelepciunii și cunoștinței (Ps. 111:10; Prov. 1:7). De aceea, omul care se teme de Dumnezeu începe să posede cunoștință, în înțelegerea Scripturii, și să meargă pe calea cea dreaptă, care este calea înțelepciunii. „Iată, ochii DOMNULUI privesc peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în mila Lui” (Ps. 33:18). Atunci, ce regulă a lui Dumnezeu trebuie să fie urmată de creatura care va primi mila lui Dumnezeu? Credință în Dumnezeu și în Isus Cristos, și ascultare de poruncile Domnului. Aceasta este calea care duce la viață, deoarece ea este calea cea dreaptă și poruncile lui Dumnezeu sunt corecte și drepte. „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și legea Ta este adevărul” (Ps. 119:142). De aceea, la Evrei 11:6 este scris: „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”. Mila lui Iehova Dumnezeu față de creatura care este păcătoasă de la natură este acordată numai celor care cred în Dumnezeu și în Isus Cristos. După cum este scris la Ioan 3:35,36: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

Prețul de răscumpărare a rasei umane este prețiosul sânge al lui Isus Cristos, vărsat în moarte, pentru toți care cred în El și ascultă poruncile Domnului. De la această regulă divină nu există excepție. Cei care primesc beneficiul acestei reguli și care continuă în credință și ascultare, primesc salvare la viață veșnică.

LOT, UN OM DREPT ELIBERAT

Eliberarea de toate urâciunile! Cât de fierbinte doresc aceasta iubitorii dreptății! Pretutindeni dovezile circumstanțiale se înmulțesc tot mai mult, arătând că acestea sunt zilele din urmă. Acum sunt timpuri primejdioase cauzate de demoni și de oameni egoiști. A fost prezis că oamenii descriși ca iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, hulitori, neînțelegători, trădători, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, vor fi în majoritate în zilele din urmă. Ei au religie din belșug sau o formă exterioară de evlavie, dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu de a domni și dreptul martorilor Săi de a se închina nestingheriți. Strigând după „mai multă religie” și obținând-o, „oamenii răi ... progresează în mai rău”. Ca niciodată înainte, ei sunt „dușmani cruzi” ai „oamenilor de bine”, creștinii

ascultători de Iehova Dumnezeu (vezi 2Timotei 3:1-5,13, *Emphatic Diaglott*). Iubitorii dreptății sunt foarte neliniștiți și tulburați de toate urâciunile făcute de acești nelegiuiți și caută o cale de eliberare. O pot găsi ei? Dacă da, unde o pot găsi? Și ce trebuie să facă pentru a ajunge la ea? O dramă profetică condusă în mod divin cu secole în urmă și înregistrată în Cuvântul lui Dumnezeu, dă răspunsul în aceste zile din urmă – 1Cor. 10:11.

Un caracter biblic pe nume Lot, nepotul lui Avraam, a fost personajul principal al dramei. Când Avraam a părăsit Ur din Caldeea în ascultare de porunca lui Iehova, pentru a merge în țara Canaan, Lot l-a însoțit. În cele din urmă, averea, corturile, turmele și cirezile li s-au înmulțit așa de mult încât țara nu mai era încăpătoare ca ei să rămână împreună. De aceea, Avraam a propus o despărțire și l-a lăsat pe Lot să-și aleagă țara. „Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime, înainte de a nimici DOMNUL Sodoma ... Lot și-a ales toată câmpia Iordanului; ... Lot a locuit în cetățile din câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma” (Gen. 13:10-12). Astfel a ajuns Lot să fie un locuitor al Sodomei.

În timp ce locuia acolo, Lot a fost eliberat cu două ocazii diferite. Prima dată a fost atunci când patru regi i-au învins pe alți cinci, dintre care unul era regele Sodomei. Învingătorii au prădat cetatea cucerită a Sodomei și l-au luat pe Lot prizonier. Un refugiat i-a spus lui Avraam despre starea de plâns în care se afla Lot, după care Avraam l-a eliberat pe neprihănitul Lot, printr-o intervenție armată în ajutorul lui (Gen. 14:1-16). În această primă eliberare a lui Lot, Avraam l-a ilustrat pe Iehova Dumnezeu, în timp ce Lot a fost un simbol profetic al oamenilor cu bunăvoință față de Dumnezeu, clasa „alte oi” care vor forma „mulțimea mare” (Apoc. 7:9-17). Eliberarea lor de hoardele asupritoare și demonizate ale „acestei prezente lumi rele” va veni numai prin Mai Marele Avraam, Iehova al oștirilor, care va câștiga victoria la Armagedon.

Cea de-a doua eliberare a lui Lot are un scop mai mare și un caracter complet în semnificația ei profetică. Pentru a o aprecia pe deplin, trebuie să se dea atenție stabilirii evenimentelor ei dramatice, care au culminat cu actul lui Dumnezeu de nimicire prin foc ce a venit asupra Sodomei. De ce a căzut acest cataclism pustiitor asupra acestei cetăți în care locuia neprihănitul Lot? Scripturile răspund: „Oamenii din Sodoma erau răi și din cale afară de păcătoși împotriva DOMNULUI”. „Păcatul lor, într-adevăr, este nespus de mare” (Gen. 13:13; 18:20). Pentru a accentua că populația Sodomei făcea ce este rău aproape în unanimitate, Biblia înregistrează o conversație dintre Iehova Dumnezeu și Avraam, în care Avraam, gândindu-se la dreptul Lot, întreba cu nedumerire: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?” Începând cu declarația că dacă vor fi găsiți acolo cincizeci de oameni drepecți vor fi cruțați, în decursul dialogului numărul a fost redus la zece (Gen. 18:23-33). Dar Sodoma a fost nimicită; n-au fost nici măcar zece oameni drepecți în cetate.

Iehova a trimis doi îngeri în Sodoma, prezentându-se ca oameni, pentru a o nimici, deoarece strigătul ei împotriva Domnului era mare (Gen. 19:13). Evenimentele ce au precedat cu puțin timp actul nimicitor al lui Iehova, precum și actul în sine, constituie o dramă profetică ce răspunde la întrebările ridicate mai înainte. Că acele întâmplări importante din Sodoma, de acum aproape 4.000 de ani, sunt profetice pentru aceste zile din urmă, observați cuvintele lui Isus de la Luca 17:29,30: „Dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți. Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului”.

Cei doi îngeri, reprezentanții Domnului, au ajuns în Sodoma seara. Lot i-a văzut, a ieșit să-i întâmpine și a insistat ca aceștia să-i accepte ospitalitatea (Evr. 13:2). După ospățul pe care Lot l-a pregătit pentru ei și înainte ca aceștia să se culce pentru odihna din timpul nopții, bărbații din cetate, tineri și bătrâni deopotrivă, au înconjurat casa. Ei i-au cerut lui Lot să-i dea pe oaspeții pe mâna lor ca să-i pângărească, săvârșind păcatul respingător al sodomiei. Lot a ieșit afară, a închis ușa după el și i-a rugat cu insistență pe acei oameni să nu facă asemenea nelegiuire. Pentru a-și proteja oaspeții aflați sub acoperișul său, el a mers până acolo încât a oferit gloatei pe cele două fiice fecioare ale lui. Degeaba! Perversii sexual s-au întors spre Lot pentru a-l maltrata. La acest punct crucial, îngerii au acționat. Trăgându-l pe Lot înapoi în casă, ei i-au lovit cu orbire

pe acei oameni răi. Nimicirea sodomiților a fost îndreptățită și pecetluită prin calea lor de acțiune din acea seară.

Lui Lot i-au fost date instrucțiuni vitale; ei trebuiau să fie ascultători și să se grăbească. Cetatea urma să fie nimicită; Lot trebuia să trâmbițeze avertismentul. Pe toți cei care erau drepti, el trebuia „să-i scoată din locul acesta”. „Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi, care luaseră pe fetele lui: Sculați-vă, a zis el, ieșiți din locul acesta; căci DOMNUL are să nimicească cetatea. Dar ginerii lui credeau că glumește” (Gen. 19:12-14). Următoarea instrucțiune dată lui Lot era că el trebuia să fugă împreună cu soția și cele două fiice. „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte ca să nu pieri” (Gen. 19:17). Viața lui Lot depindea de fuga lui. Aceea era o chestiune de maximă urgență, ce trebuia executată în mare grabă. Îngerii au realizat aceasta și l-au grăbit pe Lot, apucându-i de mână pe el, pe soția sa și pe cele două fiice și scoțându-i din cetate. Îngerii au fost de acord cu rugămintea lui Lot de a i se permite să fugă în cetatea Țoar și l-au grăbit pe drumul lui, spunându-i că nu puteau „face nimic până nu vei ajunge acolo” (Gen. 19:22). După ce l-a evacuat pe neprihănitul Lot din cetatea condamnată, realizând astfel eliberarea lui, Iehova „a plouat peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la DOMNUL din cer; El a nimicit cu desăvârșire cetățile acelea”.

Prin ce sunt toate acestea profetice? Sodoma a preumbrit lumea, mai ales lumea convertită la religie asemănătoare celei care l-a răstignit pe Isus Cristos. În timpul acesta ea se numește „creștinătate”. Aceasta este „cetatea cea mare”, sau organizația lumii dominată de religie, care-i persecută pe martorii lui Iehova, în secolele trecute răstignindu-l chiar pe Martorul Său Principal, Isus Cristos (Apoc. 11:3-8). Tineri și bătrâni sunt vinovați de păcatele ei, așa cum a fost în cazul gloatei care a atacat casa lui Lot. Aparent, cei răi prosperă. Este acesta un motiv ca oamenii evlavioși să fie neliniștiți? Nu; căci Isus a zis despre aceste primejdioase zile din urmă: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; ... Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului” (Luca 17:28-30; Ps. 37:1-11; 92:7). Această lume veche își va vedea de afaceri, batjocorind avertismentul dat de martorii lui Iehova, așa cum sodomiții l-au batjocorit pe Lot; da, ea chiar va construi și va face „ultimele retușuri” pentru crearea guvernului ei de după război, când se va arăta Fiul omului, Isus Cristos, în catastrofa Armagedonului, care va „nimici” pentru totdeauna acea „nouă ordine” și pe îngâmfații ei ziditori – 2Pet. 3:7,10; 2Tes. 1:7-9.

Cei doi îngeri, ca reprezentanții lui Dumnezeu ce l-au avertizat pe Lot, l-au condus din cetatea condamnată și i-au arătat calea spre siguranță, au ilustrat pe rămășița unsă a „trupului” lui Cristos aflată încă pe pământ, care îi instruește pe oamenii cu bunăvoință, le întinde o mână de ajutor (așa cum i-a făcut Iehu lui Ionadab) în scăparea lor din cursele religioase și le arată calea spre Teocrație, singurul loc de siguranță în decursul furtunii Armagedonului. După ce au părăsit odată această lume veche și muribundă și așteaptă cu nerăbdare să intre în lumea nouă a lui Iehova, ei nu trebuie să privească înapoi. „Niciunul care pune mâna pe plug și se uită la lucrurile rămase în urmă, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62, *Roth.*). Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi; ea a devenit un stâlp de sare. Voi, cei care fugiți, „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot” (Luca 17:31,32). Așa cum îngerii l-au îndemnat pe Lot să se grăbească, tot la fel rămășița unsă a lui Iehova urgencează pe „alte oi”: FUGIȚI ACUM! După cum îngerii trebuiau să vadă că Lot și familia lui erau îndepărtați din cetate înainte să înceapă actul nimicitor al lui Dumnezeu împotriva Sodomei, tot la fel astăzi, „alte oi” ale Domnului trebuie să fie adunate înainte să izbucnească Armagedonul.

Observați că și Lot a fost un martor al lui Iehova. După cât se pare, el vorbise deschis împotriva nelegiuirilor din Sodoma înainte de vizita îngerilor; căci în timpul acela bărbatul din Sodoma l-au acuzat, zicând: „acesta a venit aici singur să stea pentru o vreme și trebuie întotdeauna să acționeze ca un judecător” (Gen. 19:9, *Roth.*). Apoi, după ce Dumnezeu i-a descoperit prin reprezentanții Săi soarta Sodomei, el i-a avertizat și pe alții din acea cetate nelegiuită (Gen. 19:14). Tot la fel și astăzi, clasa Lot aude și îi avertizează și pe alții despre

venirea nenorocirii Armagedonului asupra „creștinătății”, ‘cetatea numită după numele lui Dumnezeu’ (Ier. 25:29). Când ei se asociază în felul acesta cu rămășița și luptă pentru dreptate, oamenii acestei lumi religioase se întorc împotriva lor și i-ar maltrata, așa cum au făcut și cu rămășița unsă.

După scoaterea clasei Lot din lumea lui Satan, asupra acestei lumi coboară nimicirea de foc din cer. „În ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimic pe toți” (Luca 17:29). Osteneala în serviciul lui Iehova va elibera pe „alte oi” și pe rămășița de cursa Sodomei, nepăsătoare (Ezec. 16:49). Numele lui Lot înseamnă „învelitoare”, „văl” sau „ascuns”. Cei care urmează o cale de acțiune asemănătoare cu a lui au fost odată sub vălul care este aruncat peste toate națiunile și popoarele, dar au fost scoși de sub acesta și aduși în favoarea și îndurarea lui Iehova (Isa. 25:7). Lot a fost eliberat deoarece era drept, era „întristat de viața destrăbălată a acestor stricați” și „suspină și gemea din pricina urâciunilor făcute în cetate”. Domnul însemnează acum o clasă simbolizată de Lot pentru eliberarea lor de toate urâciunile, mai ales de „urâciunea pustiirii” de după război, despre care Isus a avertizat, însemnându-i pentru ocrotirea lor în decursul Armagedonului – 2Pet. 2:7,8; Ezec. 9:4-6 Mat. 24:15-18.

După participarea lui Lot în această mare dramă profetică, înregistrarea arată că el s-a depărtat de cetatea Țoar și a locuit într-o peșteră în munți împreună cu cele două fiice ale sale. Acolo, pentru a păstra o sămânță și nu pentru satisfacerea unor dorințe nepotrivite ale pacatului, fiicele lui l-au făcut să bea vin și apoi s-au culcat cu el. Cei doi fii veniți astfel în existență au devenit părinții națiunilor Moab și Amon (Gen 19:30-38). Nu mai este dată nici o relatare despre Lot sau despre modul ori timpul morții sale.

Atunci, în mod clar, prin înregistrarea experienței lui Lot din Sodoma, Iehova a făcut evidentă originea eliberării și cerințele ce trebuie îndeplinite. Toți aceia care trăiesc acum pe pământ, care sunt drepti, iubesc dreptatea și se vor conforma aranjamentelor Creatorului lor, se vor bucura de eliberare în timpul cataclismului universal ce stă înaintea.

Experiențe de teren

Marinari americani

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA. „Doi tineri în uniforme de marinar au venit la noi și au întrebat despre ce credeam, etc., și apoi au acceptat cele mai recente reviste *Turnul de veghere* și *Mângâiere*, pentru care au contribuit cu bucurie. Un soldat de vârstă mijlocie (un ex-legionar) a început să râdă batjocoritor de mine în timp ce puneam mărturie celor doi marinari și le-a ordonat cu asprime să nu accepte literatura. Acești băieți au sărit imediat în apărarea mea și l-au întrebat pe soldat dacă credea în Biblie. El a răspuns: „La naiba cu Biblia”. Fiind jigniți de aceasta și muștrându-l aspru, marinarii l-au întrebat dacă nu pentru aceasta luptau ei. Aceștia l-au informat că petrecuseră 90 de zile din ultimele 112 în bătălia din Pacificul de Sud și apoi au întrebat ce însemna litera „T” de pe brațul lui. Ei i-au spus că aceasta era o evaluare făcută lui de când izbucnise războiul și că el era staționat aici, în această țară, și nu fusese pe front, și în timp ce ei trăiau într-un pericol continuu de când începuse războiul, el probabil curăța cartofi și nu făcea nimic pentru a influența pozitiv rezultatul războiului. În locul unei dispute între armată și marina militară chiar acolo, soldatul a contribuit pentru cele mai recente reviste și a luat și broșura *Pacea – putea-va ea dura?* și a zis că dorea să se uite prin ea, pentru a vedea motivul pentru care marinarii se interesau de literatură. Când el a plecat, marinarii mi-au spus că soldatul trimis pe front nu purta litera „T” pe mânecă, ci trese, și că cei care nu poartă trese sunt cei care se laudă cel mai tare. După foarte multe întrebări referitoare la Scripturi, băieții au plecat, luând cu ei cartea *Copii* și zicând că după bătălia în care tocmai fuseseră, cu siguranță credeau în Biblie și doreau tot ajutorul pentru a putea primi o înțelegere a ei. Ei au spus că nu vor șovăi un minut să

lupte împotriva oricui spunea ceva împotriva Bibliei, deoarece ei duceau acum un război pentru a apăra libertatea de închinare”.

NEW HAMPSHIRE. „Un bărbat a ieșit dintr-un restaurant pe trotuarul aglomerat. Văzându-l pe Richard, s-a oprit pe bordura trotuarului și a încercat să-l atragă într-o conversație despre război. Richard a răspuns că el se afla într-un război în care armele nu sunt literale, ci spirituale, și că sabia lui era adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și apoi i-a explicat *Turnul de veghere*. Bărbatul a devenit abuziv și apoi, ca să-l poată auzi toată lumea din apropiere, a urlat la el: „Unde îți este uniforma?” Chiar atunci doi marinari, care observaseră incidentul s-au oprit. Unul i-a zis huliganului: „Apropo, ție unde îți este uniforma?” „Da”, a zis celălalt marinar, „tu de ce n-ai uniformă? Și ce te interesează pe tine dacă acest om nu este în armată?” Celălalt a continuat: „Poate n-a vrut el să meargă în armată, poate n-a putut trece examenul medical, poate are o mie de motive pentru că nu poartă uniformă”. Aceasta a fost prea mult pentru agresorul lui Richard și el a început să abuzeze marinarii. „Tacă-ți gura aia murdară!; e prea mare; cine ți-a cerut să te amesteci în asta?” Marinarii: „Tu ești cu gura mare; tu ai început-o, dar noi o s-o încheiem”. În acest punct, un băiat de aproape 13 ani cu o privire inteligentă s-a oprit și s-a adresat omului asemenea caprelor: „Domnule, vă băgați unde nu vă fierbe oala. Ce vă interesează dacă el nu este în armată? Poate are motive pentru care nu merge în război. Poate nu vrea să meargă. Poate este ca acești doi marinari; ei n-au vrut să meargă niciunul, dar au fost făcuți să meargă”. La aceasta omul a dispărut în mulțime. ... Chiar printre huligani, când încep să ne lovească, apare neînțelegerea și ei sfârșesc certându-se între ei; aceasta arată cum lucrează dezbinarea în Portsmouth. În Kittery există o opoziție îngrozitoare, dar aceasta este compensată de faptul că șeful poliției citește *Lumea Nouă* și îi place. Oricând există neplăceri luăm numărul mașinii, aflăm cui îi aparține și unde locuiește și șeful îi face o „vizită neoficială” acestuia cu un avertisment blând: „să se lase de acest obicei”! Rezultatul este că ei doar mormăie și spumegă de mânie când trec pe lângă noi”.

În aziluri de bătrâni, Safron Walden, Essex, Anglia

„Sora mea conducea un studiu model din Biblie împreună cu un cuplu în vârstă dintr-un azil de bătrâni de aici. Într-o seară, a apărut infirmiera șefă. A urmat scandalul obișnuit. Când acesteia i s-a dat de înțeles că sora mea nu intrase aici cu forța și că acești oameni erau nerăbdători ca ea să vină la ei, ea a urlat mai tare, i-a insultat pe acei oameni în vârstă, precum și pe sora mea și a ordonat ca martorii lui Iehova să fie dați afară odată pentru totdeauna. În aceste ocazii cel mai bine este să treci la atac. Atunci Domnul ne sprijină să rămânem învingători pe poziție. În această săptămână am fost în concediu, dar am promis să merg împreună cu sora mea la azilul de bătrâni imediat ce mă întorc. Nu există nicio lege să împiedice oamenii din azil să primească vizitatori cuviincioși, sau să aibă un mic studiu din Biblie cu prieteni, dacă ei doresc, așa că mi-am propus s-o fac pe matroană să știe că ea comitea un delict dacă se amesteca. Cu toate acestea, sora mea n-a putut să aștepte până m-am întors eu, ci a aranjat alte două studii model în azil. O doamnă din a doua clădire a azilului părea foarte interesată; așa că i-am trimis o carte poștală, invitând-o la ceai și după aceea să ni se alăture la studiul *Turnului de veghere*. I-am explicat că noi ne întâlneam două sau trei persoane în cămăruța mea de la mansardă. La sfârșitul studiului, ea a întrebat cum poate să primească cu regularitate *Turnul de veghere*. Ea a făcut un abonament pe o jumătate de an. O altă doamnă de curând interesată a urmat, contribuind pentru un abonament pe un an. Alta, de asemenea prezentă, al cărui abonament pe o jumătate de an aproape expirase, l-a reînnoit. Sâmbăta următoare această doamnă a venit cu noi, pentru a participa la lucrarea de mărturie pe trotuar. Ea s-a manifestat după aceea foarte emoționată și a vorbit mult despre aceasta. Aceasta se întâmpla acum nouă zile. De atunci ea face eforturi suplimentare în serviciu pe teren. În timp ce sora mea a continuat în azil în cealaltă zi, ea a venit

din nou în contact cu infirmiera șefă. Aceasta n-a făcut nicio încercare s-o oprească, doar a continuat să spumege furioasă.”

Bine practic făcut în timp de război

„În timp ce puneam mărturie, am găsit o doamnă aflată în mare necaz, deoarece amândoi fiii îi fuseseră chemați la război. I-am lăsat publicația *Mângâiați pe cei întristați*. Mai târziu i-am făcut o vizită ulterioară și am început cu ea un studiu de carte. Astăzi ea este un vestitor pentru Teocrație și ia parte la toate activitățile lucrării. Mi-a spus că duminică dimineața, când am vizitat-o prima dată la ea acasă, își pregătise masa, dar din pricina tristeții nu putuse mânca. Când am bătut la ușa ei și i-am spus despre binecuvântările Domnului, ea s-a putut bucura mai târziu de masa ei.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 IULIE 1943

Nr. 13

CURTEA SUPREMĂ INTERPRETEAZĂ

„Căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale. Toți împărații pământului Te vor lăuda, Doamne, când vor auzi cuvintele gurii Tale” – Ps. 138:2,4.

IEHOVA este Judecătorul Suprem. „Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Împăratul nostru; El ne mântuiește” (Isaia 33:22, *Am. Rev. Ver.*). Nu în virtutea unei constituții redactată de creaturi, pentru a organiza un guvern național sau mondial, este Iehova Judecătorul Cel Prea Înalt și El nu este împiedicat sau ținut în frâu de ceea ce este scris în vreun document juridic de pe pământ. El este Primul și Cel Prea Înalt Judecător după propriul Său drept, prin propria Sa putere și înțelepciune și potrivit propriei Sale Ființe ce există dintotdeauna și a calității Lui de Creator. El este izvorul legii supreme, lege care este perfectă, deci dreaptă. „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul” (Psalm 19:7, *A.R.V.*). El este Creatorul Constituției scrise care guvernează organizația Lui vizibilă de pe pământ. „Având în dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele; toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stat la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale” – Deuteronom 33:2,3.

² Iehova nu are nevoie de un judecător sau de judecători asociați, cu care să se consulte, care să autorizeze sau să anuleze legile, judecățile sau hotărârile Lui. „Cine a cercetat spiritul DOMNULUI [Iehova] și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscut calea priceperii? (Isaia 40:13,14). Răspunsul la această întrebare provocatoare este: Nimeni! De aceea, El Însuși este Curtea Supremă.

³ În procesele legii omenești sau lumești, curtea supremă a națiunii este tribunalul ultimului apel în majoritatea cazurilor; aceasta reprezintă ultima instanță. Hotărârile acestei curți pot părea că au infailibilitate și că sunt irevocabile; totuși această curte supremă omenească nu este infailibilă. Ea face greșeli și uneori își anulează hotărârile. Curtea Supremă din cer este infailibilă; hotărârile ei nu se schimbă. În mod corect, ea este curtea primului apel. Pentru a umbla cum trebuie și a fi călăuzite pe calea aprobării divine și a vieții în pace și prosperitate, toate creaturile trebuie să apeleze mai întâi la hotărârile ei și să rămână credincioase lor. „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” – Eclesiastul 12:13,14.

⁴ Iehova Dumnezeu a creat și a luat ca asociat un alt judecător, dar nu egal cu El în autoritate și putere. Acest Judecător Asociat este unul drept și perfect, iubitul și singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. O astfel de acțiune a avut loc numai după ce legea supremă a lui Dumnezeu a fost pusă în discuție în întreg universul. Numirea acestui Judecător Asociat a avut loc numai după ce Fiul lui Dumnezeu s-a dovedit în mod ferm loial și ascultător de legea și judecățile Judecătorului Suprem universal. Marele Judecător și-a trimis Fiul pe pământ ca om acum nouăsprezece secole. El l-a trimis pe acest pământ, unde legea supremă este ignorată, disprețuită și violată continuu de omenirea imperfectă și păcătoasă. Cu câteva excepții, întreaga rasă zace sub puterea primului violator al legii divine, anume Satan Diavolul. În mijlocul acestei lumi a călcătorilor de lege, Cel pe care Iehova l-a numit să fie Judecătorul Său Asociat și să-I

execute judecățile față de violatorii legii, trebuia să fie încercat în ce privește păzirea perfectă a poruncilor lui Dumnezeu. El trebuia să pună pe primul loc legea lui Dumnezeu și să asculte mai degrabă de ea decât de legile și practicile care sunt populare printre oamenii păcătoși. Pentru a-și dovedi devotamentul de neclintit față de standardul și judecățile drepte ale lui Dumnezeu, Fiul nu trebuia să se abată niciodată de la a face voința Tatălui Său, chiar sub ură, batjocură și împotrivire violentă din partea celor care disprețuiesc legea și cuvântul lui Dumnezeu.

⁵ Păstrându-și astfel integritatea sub încercare, Fiul se dovedea demn de încredere și credincios, atât față de Dumnezeu, cât și față de toate celelalte creaturi. Lui avea să-i încredințeze Dumnezeu, cu încredere, judecata cerească alături de Sine, împreună cu obligația acesteia de a executa litera judecăților și sentințelor divine față de oameni și îngeri. Toți iubitorii și făptuitorii dreptății de pe pământ, cărora li se refuză dreptul de către această lume rea, ar putea și pot conta pe Judecătorul încercat și probat al lui Iehova pentru un proces corect și o hotărâre dreaptă. Judecătorul numit de Iehova, Isus Cristos, s-a dovedit credincios și supus, în mod ireproșabil, față de legea și regulile Curții Supreme, față de Judecătorul și Legiuitorul Cel Prea Înalt. De aceea, Atotputernicul Dumnezeu L-a instalat în funcția de judecător. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. ... Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului” (Ioan 5:22,23,27). „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” – Fapte 17:31.

⁶ Iehova este Judecătorul Suprem și Isus este Judecătorul Superior. Împreună Ei alcătuiesc sau constituie „Stăpânirile Cele Mai Înalte”, cărora toate sufletele vii trebuie să li se supună în dreptate (Romani 13:1). Judecătorul Superior a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi, judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30). În zilele Sale, pe când era în carne, fariseii religioși urmau tradițiile oamenilor și astfel călcau poruncile lui Dumnezeu și le făceau fără valoare; și Isus le-a zis: „Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine. În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată; deci despre Mine însumi mărturisesc Eu și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M-a trimis” – Ioan 8:15-18.

⁷ Acest Judecător Asociat a cărui integritate a fost dovedită, a vorbit adesea despre dreapta lume nouă, în decursul căreia El va judeca omenirea răscumpărată. El zicea: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea, lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” – Ioan 12:46-50.

⁸ Prin urmare, cuvântul lui Isus Cristos, Judecătorul, este cuvântul lui Dumnezeu. El exprimă porunca lui Dumnezeu pentru cei care caută viață din belșug. Porunca Sa este spre viață veșnică și ascultarea de poruncile Lui are ca rezultat darul vieții fără sfârșit pentru cel ascultător. Mai ales în timpul judecății, cuvântul și porunca lui Dumnezeu sunt făcute de cunoscut, clar și pe înțeles, deoarece după acest cuvânt și această poruncă sunt judecate creaturile aflate în probă. Aceasta înseamnă o vastă publicare a cuvântului și legii lui Dumnezeu în „zilele din urmă”, ziua judecății. De aceea, la Isaia 2:2-4 este scris: „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei DOMNULUI va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: Veniți să ne suim la muntele DOMNULUI, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui”. Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim cuvântul DOMNULUI. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare”.

⁹ „Zilele din urmă” au început în anul 1914 d.Chr. În acel an s-au sfârșit „timpurile neamurilor”, sau cei 2.520 de ani de domnie neîntreruptă a neamurilor pe pământ și a început „războiul din cer” pentru a alunga pe Satan și demonii lui. Pe pământ a început, de asemenea, primul război mondial, acesta fiind una din dovezile sau semnele vizibile pe care le-a prezis Isus Cristos că vor marca începutul „timpului sfârșitului” pentru toate națiunile păgâne ale lumii. Acest Mare Profet a prezis apoi că după încheierea primului război mondial „această evanghelie a Împărăției” va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate națiunile. O astfel de predicare a evangheliei Împărăției va servi ca mijloc de a judeca aceste națiuni. După transmiterea acestei mărturii despre Împărăția lui Dumnezeu la națiuni, peste acestea va veni sfârșitul final într-un timp al necazului de nedescris, unul care n-a mai avut loc niciodată până acum. Aceasta dovedește că judecata va fi împotriva națiunilor – Matei 24:14-22; 25:31,32.

¹⁰ Cu privire la cine dă și cine vestește cuvântul de judecată la sfârșitul lumii, Psalmul 68:11,12 spune: „Domnul a dat cuvântul; mare era grupa celor care l-au vestit. Împărații oștirilor au fugit în mare grabă”. Acei împărați au condus armate în opoziție cu Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Ei au respins cuvântul, deci au fost judecați nefavorabil prin aceasta. De la și după sfârșitul primului război mondial din 1918 există o astfel de vestire a cuvântului în lumea întreagă, pe care îl dă Dumnezeu. Acesta a inspirat teamă împăraților sau conducătorilor pământului și ei au încercat într-una să-l suprimă, cu un succes aparent. Ei descoperă că acest cuvânt al lui Iehova, Judecătorul Suprem, este indestructibil. El este „cuvântul lui Dumnezeu care este viu și care rămâne în veac” (1Petru 1:23,25). Mai degrabă vor pieri părțile văzute și nevăzute ale organizației lui Satan, decât să dea greș sau să fie nimicite Cuvântul scris al lui Dumnezeu. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, zicea Isus – Mat. 24:35.

Cui aparține Biblia?

¹¹ Astăzi, Cuvântul scris al lui Dumnezeu este complet. El este complet de la moartea ultimului sau celui mai în vârstă dintre apostolii lui Cristos, anume Ioan, la sfârșitul primului secol d.Chr. Cele șaiszeci și șase de cărți inspirate ale Cuvântului lui Dumnezeu, Sfânta Biblie, au fost puse laolaltă ca o Carte în decursul celui de-al II-lea secol. Aceasta s-a făcut sub supravegherea marelui Autor al Bibliei și prin oameni care au fost complet devotați Lui, printr-o consacrare deplină. Este cu totul în dezacord cu adevărul, ca să nu spunem arogant și hulitor, ca vreo organizație religioasă să afirme că ea a făcut Biblia și că are drept exclusiv asupra acesteia. Într-o duminică a lunii februarie din acest an, un preot religios din Toledo, Ohio, a spus următoarele în predica lui către adunare, după cum este raportat de un ziar local:

„Biblia aparține în exclusivitate Bisericii romano - catolice. Biserica catolică a făcut Biblia; ea a păstrat-o; și ea o interpretează. Poate că alții citesc Sfintele Scripturi – și ei sunt îndemnați să facă așa – dar în afară de aceasta ei nu au niciun drept în privința lor. Atotputernicul Dumnezeu a pus această prețioasă moștenire în exclusivitate în mâna Bisericii catolice. ... Biserica catolică a putut să facă aceasta numai cu ajutorul Duhului Sfânt, împlinind în mod activ promisiunea infailibilității pe care Domnul nostru a făcut-o bisericii Sale. Nici o altă instituție n-a posedat acest dar; nici una nu și-ar fi îndeplinit obligația. Dacă Biserica catolică n-ar fi compilat astfel Biblia, noi n-am fi avut astăzi Biblia. De aceea, este perfect adevărat să spui că Biserica catolică a făcut Biblia. Biserica catolică nu numai că a făcut Biblia; ea a și păstrat-o” – Toledo *Blade*, 1 martie, 1943.

¹² Lăudăroșenia religioasă de mai sus se află pe aceeași treaptă cu afirmațiile anumitor religioniști iudei, care de asemenea pretind că sunt „creatorii Bibliei”. Toate aceste afirmații și lăudăroșeniile sunt egoiste și o batjocură pe numele lui Dumnezeu. Iehova este Creatorul, Compilatorul și Dătătorul Bibliei. Niciun om sau grup de oameni, nu poate revendica în mod realist și corect o astfel de relație cu această Carte sfântă. Dacă oamenii sau organizațiile religioase ar fi creatorii, făuritorii și compilatorii Bibliei, aceasta n-ar fi o carte inspirată și

infaibilă; ea ar fi plină de erori religioase, de tradiții ale oamenilor și demonism. Sub presiunea eforturilor diabolice făcute în decursul secolelor până acum, pentru a distruge Biblia, ea ar fi dispărut de mult. „Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu” (Fapte 5:38,39). Preținșii păstrători ai Bibliei n-au reușit s-o nimicească, deoarece Dumnezeu este păstrătorul și creatorul ei. El este inspiratorul ei; „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Timotei 3:16,17). „Căci nici o profeție n-a venit vreodată prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind mișcați de spiritul sfânt” (2Petru 1:21, *A.R.V.*). (Vezi și Luca 1:68-70; 2Samuel 23:1,2).

¹³ Fiind inspirați, scriitorii diferitelor cărți ale Bibliei n-au cunoscut deplina însemnătate sau valoarea profetică a ceea ce scriau, nici interpretarea completă a profețiilor pe care ei au fost inspirați de marele Făuritor al Bibliei să le scrie și să le rostească. De aceea, apostolul Petru spunea: „Profeții, care au profetit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere spiritul lui Cristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Cristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi, spuneau aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit evanghelia, prin [spiritul] sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească” – 1Petru 1:10-12.

¹⁴ Cea mai mare organizație religioasă a „creștinătății”, care pretinde că este biserica lui Cristos în exclusivitate, învață că „biserica lui Cristos este independentă de Biblie, că aceasta a existat înainte de Biblie și va continua să existe neschimbată fără Biblie”. Aceasta ridică întrebarea: Ce este mai important: Cuvântul lui Dumnezeu scris în Biblie sau o organizație de creaturi de pe pământ? Și poate adevărata biserică să dea la o parte și să ignore Biblia, și să continue sub inspirație și călăuzire divine, fără Cuvântul scris al lui Dumnezeu? Răspunsul și faptele ce sprijină acest răspuns nu se pot deduce din tradițiile organizației ce își are sediul în Cetatea Vatican din Italia fascistă. Răspunsul trebuie să fie dedus dintr-o sursă inspirată, anume Sfânta Biblie. Unii membrii ai adevăratei biserici au fost inspirați să scrie douăzeci și șapte de cărți din acest Cuvânt sacru și Isus, Capul adevăratei biserici, a zis în rugăciunea către Iehova Dumnezeu: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:14,17). În această rugăciune (versetul 12), Isus a citat din cartea Psalmii, carte ce mai declară: „Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice”. „Cuvintele DOMNULUI sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori” (Psalm 119:160; 12:6). Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu are nevoie de nici o adăugare de tradiții orale, deoarece aceste tradiții orale ale oamenilor se dovedesc a fi minciuni care fac fără valoare Cuvântul scris al lui Dumnezeu. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos” (Proverbe 30:5,6). Cuvântul lui Dumnezeu dă răspunsul adevărului.

¹⁵ Înainte să vină în existență biserica lui Cristos, Biblia exista, adică partea în ebraică a acesteia. Cu profetul Moise a început șirul de profeți care au scris, după cum arată propria relatare a Bibliei. Moise a fost unul din martorii lui Iehova, căci Domnul Dumnezeu l-a trimis pe Moise să mărturisească în mod deosebit în numele Lui și să declare scopul lui Iehova (Exod 3:15-18, , *A.R.V.*; 6:3). Moise a fost inspirat să scrie primele cinci cărți ale Bibliei. Despre el, Înregistrarea spune: „Și Moise a scris toate cuvintele DOMNULUI” – Exod 24:4.

¹⁶ Înainte de Moise, înregistrarea despre relațiile lui Dumnezeu cu oamenii a fost transmisă pe cale orală din generație în generație, după câte putem constata. De aceea, această învățătură a fost recunoscută și acceptată de bărbații și femeile consacrate lui Dumnezeu ÎNAINTE de începerea SCRIERII Bibliei (Geneza 18:17-19). În conformitate cu ce arată înregistrarea scrisă de

Moise, precum și cu relatarea apostolului Pavel din cartea Evrei, capitolele 11 și 12, Abel a fost primul martor al lui Iehova. El a fost martor înainte ca Biblia să fi început să fie scrisă. Cu toate acestea, cuvântul lui Dumnezeu a existat chiar înainte de nașterea lui Abel. Abel a primit cuvântul, l-a crezut, acesta a avut efect asupra lui; s-a devotat lui Iehova, I s-a închinat și a pus mărturie despre scopul Său. Acest cuvânt al lui Dumnezeu fusese dat oral în grădina Eden, când Iehova Dumnezeu a prezis nimicirea aceluia Șarpe Vechi, Diavolul, și triumful lui Isus Cristos, Sămânța lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a zis șarpelui: „În toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:14,15). O astfel de declarație a scopului lui Dumnezeu și toate promisiunile Lui ulterioare către oamenii credinței au fost înmânate pe cale orală până la Amram, tatăl lui Moise. Când Moise a scris, el a încorporat toată această învățătură în înregistrare. Spiritul inspirației de la Dumnezeu l-a făcut pe Moise să înlăture toate tradițiile oamenilor care erau în dezacord cu scopul declarat al lui Dumnezeu, și să aștearnă în scris înregistrarea demnă de încredere. Aceasta era spre gloria lui Dumnezeu și pentru instruirea și călăuzirea sigură a poporului de legământ al lui Iehova Dumnezeu.

¹⁷ Sub puterea spiritului lui Iehova, Moise atât a declarat, cât și a scris, această promisiune pentru organizația vizibilă a lui Dumnezeu a poporului Său de legământ: „DOMNUL Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un profet ca mine; să ascultați de el” (Deuteronom 18:15-19). Isus Cristos a fost și este acel Profet asemenea lui Moise; El este un martor pentru Iehova, fiind de fapt Martorul Principal al lui Iehova (Isaia 55:4). Isus le-a zis iudeilor religioși care Îl persecutau: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” – Ioan 5:16,39,46,47, *Douay Version*

¹⁸ Isus nu i-a condamnat sau muștrat pe acei iudei pentru că cercetau Scripturile, ci pentru că refuzau să creadă Scripturile și să le vadă împlinirea în El. În sinagoga din Nazaret Isus a citit din profeția lui Isaia și a informat adunarea că profeția se îplinea cu El (Luca 4:16-21). Este adevărat că nu există nici o înregistrare care să arate că Isus și discipolii Săi purtau cu ei cărți sau suluri din Biblie în călătoriile lor de predicare. Totuși, acest fapt nu înseamnă că ei puseseră deoparte Cuvântul scris al lui Dumnezeu ca inutil și se considerau pe ei înșiși mai importanți decât Biblia. Ei nu le-au cerut oamenilor să le accepte predicarea fără să țină seama de dovezile din Biblie. Din contră! După ce Isus a fost botezat și a fost dus de spiritul lui Dumnezeu în pustiu, pentru a fi ispitit de Diavol, Isus a înfruntat toate atacurile violente ale Diavolului citând din Biblie și urmând conducerea aceluia Cuvânt scris al lui Dumnezeu. El n-a citat vreo tradiție orală de-a oamenilor, ci s-a împotrivit fiecărei ispite de-a adversarului, zicând „este scris” și apoi exprimând interpretarea corectă din Cuvântul lui Dumnezeu. Realizând puterea Scripturilor asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu, din care Isus era un membru, și Diavolul a citat câteva scripturi, dar el a dat o interpretare greșită și amăgitoare acestor texte citate (Matei 4:1-11). Rămânând neclintit lângă Biblia scrisă, Isus l-a biruit pe ispititor și și-a păstrat integritatea față de Iehova Dumnezeu. El s-a dovedit demn să fie Justificatorul nu numai al numelui Iehova, ci și al Cuvântului Său scris, întrucât numele Lui este legat inseparabil de acest Cuvânt.

¹⁹ După aceea, în toată predicarea Sa, Isus s-a referit continuu la Cuvântul scris al lui Dumnezeu și a citat din el. Aceasta este ceea ce a făcut cuvântul lui Isus să fie „cu putere”, producând uimire: „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Luca 4:32; Matei 7:29). În ziua învierii Lui din morți, când mergea alături de doi din discipolii Săi, El a zis: „Nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la toți profeții și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Mai târziu, în aceeași zi, El s-a înfățișat înaintea apostolilor Lui credincioși și le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în profeți și în Psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca

24:26,27,44,45). El n-a recunoscut niciodată vreuna din tradițiile oamenilor, ci a pus Cuvântul scris al lui Dumnezeu deasupra tradițiilor religioase. El a numit aceste tradiții *aluat* și și-a instruit discipolii să se păzească de acesta – Matei 15:1-9; 16:6-12.

²⁰ Luând în considerare faptele de mai sus, țineți minte că Isus a fost începutul bisericii lui Iehova; căci Isus Cristos este Capul acesteia, precum și Piatra de temelie. Isus a arătat la toți apostolii Lui că El este Stânca și Piatra prezisă în profețiile inspirate, și apoi le-a zis: „Și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica și porțile locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). În armonie cu acele profeții, apostolul Petru a fost de acord că Isus Cristos este acea Stâncă și Piatră (Fapte 4:12; 1Petru 2:3-9). În plus, apostolul Pavel a mărturisit despre Isus: „El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” (Coloseni 1:17,18). În lumina clară a faptelor de mai sus, se poate susține, în mod scriptural, că „biserica lui Cristos este independentă de Biblie, că ea a existat înainte de Biblie?” Categorie, nu! Cu secole înainte de Cristos, canonul sau catalogul ebraic al cărților inspirate a fost completat și compilat. Isus a avut multe controverse cu cărturarii sau copiiștii Bibliei, dar faptul că acești cărturari au făcut unele copii din canonul ebraic al Scripturilor nu argumentează că ei au făcut Biblia, sau au fost creatorii ei, ori că ei au păstrat Biblia. Chiar acei cărturari s-au împotrivit lui Isus și au fost instrumentele Diavolului pentru a face nule și neavenite poruncile lui Dumnezeu prin tradițiile oamenilor, tradiții pe care le copiau și le scriau tot acei cărturari. Prin acestea, ei ascundeau oamenilor adevăratul înțeles al Scripturilor inspirate (Marcu 7:1-13). Același lucru este adevărat și în ce-i privește pe călugării copiiști din sistemele religioase până în secolul al XV-lea d.Chr.

²¹ Bineînțeles, actuala Biblie cu cele șaiszeci și șase de cărți inspirate nu era completă în zilele lui Isus. Cele douăzeci și șapte de cărți ale acesteia, scrise la origine în greacă de discipolii lui Isus, au fost adăugate mai târziu. Până când acele cărți au fost scrise și adăugate, cei care îi ascultau pe apostoli predicând primeau de la ei numai învățătură orală despre Isus ca și Cristosul lui Dumnezeu. Referitor la această învățătură apostolică, Pavel scrie adunării din Tesalonic, Grecia, zicând: „Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit, fie prin viu grai, fie prin epistola noastră”. „În numele Domnului nostru Isus Cristos, vă poruncim fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi. Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l și să n-aveți niciun fel de legături cu el, ca să-i fie rușine” – 2Tesaloniceni 2:15; 3:6,14.

²² Învățăturile pe care apostolul le transmitea bisericii nu erau tradițiile oamenilor. Apostolul renunțase la toate acestea atunci când a devenit creștin și a încetat să mai persecute biserica lui Dumnezeu. Așa declară el la Galateni 1:11-16. Învățăturile pe care le comunica el nu erau „de la vreun om” și nici „de obârșie omenească”. Apostolul Pavel a scris bisericii mai multă informație decât oricare alt apostol, dar el n-a considerat biserica a fi „independentă de Biblie”. În toate epistolele lui apostolice, el a citat mereu din canonul ebraic al Bibliei. El a arătat spre împlinirea și aplicarea acestuia la Isus Cristos și la „trupul lui Cristos”, biserica. Discipolii asociați cu Pavel, care au scris de asemenea bisericii sub inspirație, au citat în același fel din Scripturile Ebraice. Predicând „public și din casă în casă”, Pavel avea încredere în acele Scripturi scrise și cita din ele: „căci înfrunța cu putere pe iudei înaintea norodului și le dovedea din Scripturi că Isus este Cristosul” (Fapte 18:28). Când Pavel le transmitea ascultătorilor cu bunăvoință învățăturile orale despre Cristos, el nu făcea aceasta independent de Biblie. El nu propovăduia contrar ei, sau împotriva a ceea ce el însuși scrisese mai înainte sub inspirația lui Dumnezeu (Gal. 1:6-9). Nici adevărații credincioși nu i-au acceptat învățătura orală fără dovezi din Cuvântul înregistrat al lui Dumnezeu. De exemplu, religioniștii din Tesalonic, care acceptaseră, fără dovezi din Scriptură, tradițiile părinților lor religioși, au respins mesajul pe care-l rostea Pavel, în timp ce persoanele cu bunăvoință din Berea au acceptat mesajul lui Pavel. De ce? Deoarece ei nu s-au considerat „independenți de Biblie”. „Iudeii aceștia aveau o inimă mai

aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea era așa” – Fapte 17:11; vezi Romani 1:1,2.

²³ Rolul esențial îndeplinit de Cuvântul lui Dumnezeu în viața și existența bisericii creștine este declarat de Isus și apostolii Săi. Isus a zis: „Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Pavel zice: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Cristos”. „Cum a iubit și Cristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt” (Romani 10:17; Efeseni 5:25,26). Iacov zice: „El [Dumnezeu], de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui. Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” – Iacov 1:18,22.

²⁴ Iehova Dumnezeu a furnizat Biblia ca hrană spirituală pentru cei din biserică, deoarece ei au nevoie de ea continuu. El n-a spus în nici o parte a Cuvântului Său că biserica putea sau „va continua să existe neschimbată fără Biblie”. Într-adevăr, prin permisiunea lui Dumnezeu, organizația romano-catolică există până acum „fără Biblie”, dar nu așa se întâmplă cu biserica adevărată, care este zidită pe Stânca Isus Cristos. Ea se ține de Biblie și refuză să fie schimbată de tradițiile oamenilor religioși. Celor care alcătuiesc adevărata biserică a lui Dumnezeu, apostolul Pavel le scrie: „Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile să avem nădejde” (Romani 1:7; 15:4). Tânărului Timotei, el i-a scris: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Isus Cristos” (2Timotei 2:15,16; 3:14,15). Apostolul Petru a arătat că era de acord cu ce scria Pavel, deoarece el a scris pe un ton aprobator despre scrisorile lui Pavel. Asemenea aceluiași apostol, și Petru a citat de nenumărate ori din Sfintele Scripturi scrise mai înainte și a căutat cu sârguință să împartă drept cuvântul lui Dumnezeu al adevărului – 2Petru 3:15,16.

²⁵ Complet contrar descurajării studierii Bibliei, apostolii credincioși au îndemnat cu putere la studierea credincioasă și continuă din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Acest Cuvânt cuprinde acum cărțile și epistolele inspirate scrise de apostoli și asociații lor. Diavolul și demonii lui sunt cei care le-ar lua oamenilor Cuvântul înregistrat al lui Iehova Dumnezeu. Religia este cea mai subtilă metodă a Diavolului de a înlătura acest Cuvânt și de a-l înlocui cu tradițiile omenești ale închinării la demoni. Clarvăzător, Iehova Dumnezeu și-a furnizat Cuvântul scris în mod iubitor și înțelept, ca o lumină călăuzitoare neschimbătoare, pentru ca servii și martorii Lui credincioși să nu fie înșelați de tradițiile călăuzelor false aflate sub controlul demonilor, ci să fie conduși cu precizie pe calea care duce pe cineva la aprobare divină și la viață veșnică. Petru zice: „Nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ... Și avem cuvântul profeției făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2Petru 1:16-19). În felul acesta Petru nu este de acord cu organizația religioasă care învață că „biserica este independentă de Biblie, că a existat înainte de Biblie și va continua să existe neschimbată fără ea”, organizație religioasă care, prin urmare, poruncește enoriașilor ei să creadă și să asculte mai degrabă de ce spune ea, decât de ce spune Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

²⁶ O astfel de organizație religioasă este condusă de oameni care au trecut de la Biblie în tabăra adversă și care vor să-i rețină și să-i abată pe oameni de la Biblie, pentru a-i ține ignoranți de schimbarea făcută. Astfel de oameni sunt echivalentul modern al cărturarilor religioși, fariseii și învățătorii legii, cărora Isus le-a zis: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor; nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre”. „Vai de voi învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței;

nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre” – Matei 23:13; Luca 11:52.

Cel mai înalt tribunal de interpretare

²⁷ De la inventarea tiparului cu litere mișcătoare, în secolul al XV-lea, și de la apariția societăților de editare și distribuire a Bibliei, de la și după începutul secolului al XIX-lea, Biblia circulă în mai mult de o mie de limbi bine cunoscute pe întreg pământul, prin sute de milioane de exemplare. Mai ales de la și după anul 1918 d.Chr., martorii lui Iehova, prin întrebunțarea Societății de Biblie și Tratatul Turnul de Veghere, ca agenția lor de publicitate, răspândesc explicații tipărite ale Bibliei pe întreg pământul, în peste optzeci de limbi diferite, prin sute de milioane de exemplare de cărți, broșuri, reviste și pliante și prin întrebunțarea a zeci de posturi radio, precum și a lecturilor biblice înregistrate cu fonograful. Neputând să împiedice vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, Ierarhia religioasă a Vaticanului minimalizează în continuare studiarea Bibliei de către oamenii obișnuiți, atribuindu-și infailibilitate și susținând că este singura organizație autorizată și calificată să interpreteze Biblia. În sprijinirea acestei supoziții religioase, răposatul Cardinal Gibbons, în cartea sa foarte răspândită, *Credința părinților noștri*, scrie următoarele, în capitolul XI, intitulat „Infailibilitatea papilor”:

„Pe scurt, Suveranul Pontif este pentru Biserică, totuși într-o măsură mai mare, ceea ce este Curtea Supremă pentru Statele Unite. Noi avem un instrument numit Constituția Statelor Unite, care este statutul drepturilor și libertăților noastre civile. Dacă se ridică o controversă în ce privește o clauză constituțională, chestiunea este deferită ultimei instanțe, Curții Supreme de la Washington. Președintele Curții, împreună cu judecătorii lui asociați, cercetează cazul și apoi pronunță sentința asupra lui; această hotărâre este finală, irevocabilă și practic infailibilă. Dacă n-ar exista un astfel de tribunal care să rezolve chestiunile constituționale, însăși Constituția ar deveni curând literă moartă. Fiecare împlicat ar hotărî cu conștiințiozitate disputa în favoarea sa și curând ar urma anarhia, sciziunea și războiul civil. Dar, prin intermediul acestei Curți Supreme disputele sunt încheiate și uniunea politică a Statelor Unite este perpetuată. ... Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu este constituția Bisericii. Acesta este Magna Charta a libertăților noastre creștine. Papa este custodele oficial al constituției noastre religioase, așa cum președintele Curții Supreme este custodele constituției noastre civile” – Paginile 124,125, ediția a 83-a.

²⁸ Comparația de mai sus a ierarhiei religioase cu Curtea Supremă a democrației americane nu ține. De asemenea, referirea Ierarhiei la sine ca „tribunal suprem înființat în mod divin” în chestiunea interpretării Bibliei, este nescripturală. În legătură cu această chestiune, să se observe aceste puncte: (1) Curtea Supremă este un produs al Constituției Statelor Unite, prin Articolul III, Paragraful I din aceasta. În contrast cu aceasta, ierarhia religioasă din Cetatea Vatican nu este un produs al Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu, Biblia; căci Biblia condamnă religia și este dușmanul oricărei ierarhii de lideri religioși (1Petru 5:1-4). Biblia a existat înaintea bisericii lui Cristos, și a existat cu mult înainte de ierarhia religioasă, în timp ce Ierarhia afirmă că a existat înaintea Bibliei. (2) Curtea Supremă nu-și arogă puteri mai mari decât îi permite Constituția. Totuși, Ierarhia își asumă puteri în cer, pe pământ și în iad, inclusiv în așa-numitul „Purgatoriu”, puteri ce sunt nescripturale, fiind bazate pe răstălmăcirea unor scripturi și pe tradițiile nefondate ale părinților religioși ai Ierarhiei. (3) Curtea Supremă elogiază Constituția, luptă pentru păstrarea ei, îi clarifică înțelesul și încurajează studiarea ei de către toți cetățenii națiunii. Cu toate acestea, Ierarhia slăbește autoritatea și poziția unică a Bibliei. Ea declară că Biblia nu este suficientă și conține numai adevărul parțial și că ea trebuie să fie completată cu tradițiile ecleziastice, de aceea Scriptura și tradiția constituie împreună regula credinței; de asemenea, că hotărârile papei, din locul său al autorității, în chestiuni de credință și morală, sunt de autoritate egală cu Biblia și sunt infailibile.

²⁹ Nici o organizație religioasă sau de alt fel n-a încercat mai mult decât Ierarhia să țină departe Biblia de oameni și să împiedice sau să descurajeze studiarea Bibliei. Nenumărate arderi, atât de Biblii cât și de studenți ai Bibliei, sunt înscrise în înregistrarea criminală a Ierarhiei. Nu mai departe de anul 1940 d.Chr., dictatorul religios nazi-fascist al Spaniei a cauzat, cu aprobarea Ierarhiei, ca 110.000 de exemplare ale Bibliei, care au fost trimise în Spania pentru distribuire, să fie distruse și hârtia reciclată (N.Y. *Times*, 6 octombrie 1940).

³⁰ În cele din urmă, (4) Curtea Supremă este obligată să rămână credincioasă Constituției și să hotărască împotriva oricărei încalcări a ei; ea nu poate abroga, anula, desființa sau revoca acel document. Pe de altă parte, Ierarhia nu rămâne credincioasă Bibliei, ci o face nulă și neavenită adoptând tradițiile omului, precum și ritualuri, ceremonii și accesorii ale demonismului. Ea se împotrivesc și caută să-i nimicească pe toți cei care ascultă și vestesc cu credințioșie adevărurile și poruncile Bibliei. Atunci, bineînțeles că un astfel de sistem religios n-ar putea fi infailibil, în mod rațional, asemenea Bibliei, nici n-ar putea fi interpretatorul călăuzit în mod divin al acestui Cuvânt inspirat.

³¹ Afirmația oricărui individ sau a oricărei organizații religioase, că este interpretatorul Cuvântului sacru al lui Dumnezeu, este falsă și amăgitoare. Nici o creatură sau organizație de pe pământ nu poate să afirme cu adevărat că ocupă poziția de tribunal suprem de interpretare a Sfintei Biblii. Iehova Dumnezeu, Judecătorul Suprem, nu a înființat o astfel de curte supremă de interpretare pe planeta noastră. Judecătorul Său Asociat, Isus Cristos, nu a numit un așa-numit „vicar” sau „vice-regent”, care să acționeze în numele Lui ca interpretator pentru biserica Sa. În timpul din vechime, evreul credincios Iosif a zis: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu.” Când a fost chemat înaintea Faraonului din Egipt pentru a da o interpretare, el a zis: „Nu eu! Dumnezeu este acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!” (Geneza 40:8; 41:16). Secole după aceea, apostolul Petru a relatat cum Dumnezeu a făcut ca împlinirea profeției să aibă loc cu privire la Isus Cristos și în felul acesta, cum a dat Dumnezeu interpretarea profeției. Apoi, apostolul Petru a adăugat: „Și avem cuvântul profeției făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate să știți că nici o profeție din Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o profeție n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de [spiritul] sfânt” – 2Petru 1:19-21 (Vezi și Fapte 15:5-18).

³² Prin urmare, Iehova Dumnezeu este singura Curte Supremă de interpretare a Cuvântului Său inspirat. Referitor la poziția exclusivă a lui Dumnezeu, Isus Cristos, Fiul Său, a spus în profeția despre sfârșitul lumii și timpul războiului final al Armagedonului: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, NICI FIUL, ci numai Tatăl” (Marcu 13:31,32). Tatăl cere să cheme în serviciul Lui pe iubitul Său Fiu ca Interpretatorul Său inspirat divin al întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. El a prezis că Fiul Său va acționa în această calitate. În drama profetică a lui Iov, Dumnezeu l-a folosit pe acesta pentru a ilustra cum rămășița credincioasă de astăzi a bisericii creștine va suferi un mare necaz, batjocură și persecuție prin mâna Diavolului și a amăgiților săi religioși de pe pământ. În dramă Dumnezeu l-a ridicat apoi pe tânărul Elihu. Dumnezeu l-a inspirat pe Elihu să rostească o profeție despre sfârșitul lumii, timpul când martorii lui Iehova vor fi urâți de toate națiunile și se vor afla în mare necaz și în nevoia de a fi luminați despre Biblie. „Sufletul i se apropie de groapă și viața de vestitorii morții. Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, un interpretator, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu se îndură de el și zice îngerului: Izbăvește-l ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el” (Iov 33:22-24). Acel mesager, interpretator și preț de răscumpărare este Isus Cristos, Judecătorul lui Iehova de la templu.

Modul de interpretare

³³ Scripturile au profețit că Mesagerul, Interpretatorul și Judecătorul lui Iehova va veni la templul spiritual al lui Dumnezeu. Multe fapte, în împlinirea profeției, demonstrează că El a venit acolo în primăvara anului 1918 d.Chr. (Vezi Maleahi 3:1-4; Apocalipsa 11:18,19). Profeția lui Maleahi arată că Isus Cristos va sta ca meșter curățitor al argintului, adică al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu că acest Cuvânt scris al lui Dumnezeu este impur, ci pentru că cei care caută să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu au amestecat, fără să vrea, atâtea impurități ale religiei cu convingerile lor. De aceea, cei consacrați complet lui Dumnezeu și dedicați serviciului Lui, aveau nevoie de purificare de toate murdăriile și pângăririle religiei. O astfel de pângărire se lipise de ei de la marea confuzie religioasă care s-a instalat la scurt timp după moartea apostolilor și a asociaților lor credincioși (Fapte 20:28-31; 2Tesaloniceni 2:2-12). La venirea lui Cristos la templu în anul 1918, El i-a adunat înaintea Lui pentru judecată pe toți creștinii mărturisitori, deoarece „judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1Petru 4:17). El a prezis că îi va judeca prin cuvântul Său, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Isus Cristos face aceasta acționând ca Interpretatorul Cuvântului lui Dumnezeu și clarificând înțelesul și mesajul Bibliei, pentru a slăvi numele și scopul lui Iehova, și Guvernul sau Împărăția Sa teocratică – Isaia 42:19-21.

³⁴ Timpul venirii lui Cristos în Împărăția Sa și apoi venirea la templu este timpul pentru grandioasa împlinire a profețiilor ce vorbesc despre stabilirea Teocrației și sfârșitul organizației lumii lui Satan. În consecință, acesta este timpul descoperirii și vestirii adevărului, deci timpul interpretării profețiilor (Daniel 12:1-4). În zilele din vechime, Iehova Dumnezeu a folosit un canal vizibil pentru a-și face de cunoscut adevărul și interpretările poporului Său consacrat. Iehova Dumnezeu nu-și schimbă regula de acțiune și în acest timp al sfârșitului folosește un canal asemănător. Care este acel canal sau acea organizație vizibilă? Isus Cristos a descris-o atunci când și-a rostit profeția despre dovezile vizibile ce vor marca sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan și stabilirea Guvernului teocratic. Învățătorul și Interpretatorul nostru inspirat a zis: „Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de servul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale” (Matei 24:45-47; vezi și Luca 12:42-44). Pe cine dovedesc faptele din zilele noastre a fi acel „serv credincios și înțelept”?

³⁵ Cu excepția lui Isus Cristos, profeția divină nu prezice niciun om individual. În trecut, figuri profetice precum Ilie, Elisei și alții, au fost folosiți pentru a preumbri un grup sau o societate de servi credincioși, devotați lui Dumnezeu, care vor fi martorii lui Iehova la sfârșitul lumii, unde ne aflăm în prezent. În același mod, expresia „servul credincios și înțelept” nu ilustrează vreun om sau individ de pe pământ acum, ci înseamnă rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova, care este născută de spiritul Său și adunată în unitate pentru El și serviciul Său. Ei sunt o parte a organizației teocratice și sunt supuși conducerii teocratice, care înseamnă voința divină în ce privește organizarea și lucrarea. Ei acționează ca o grupă sau o societate, făcând împreună „lucrarea ciudată” a lui Iehova, pe măsură ce El le-o descoperă (Isaia 54:13; Psalmi 25:14). O astfel de „societate” nu este o societate sau o corporație legală, cu un statut după legile unui stat sau ale unei națiuni, ci este o societate sau o asociație formată de Creator, Iehova Dumnezeu, și alcătuită din rămășița Sa spirituală aprobată de Isus Cristos la judecata de la templu. Totuși, o astfel de societate poate folosi ca servul sau mijlocul său pământesc o corporație legală precum Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere; și ei fac așa începând cu anul 1884 d.Chr. Isus Cristos este Principalul Serv al lui Iehova Dumnezeu și este Capul ceresc sau nevăzut al clasei „servului credincios și înțelept” – Isaia 42:1; Matei 12:15-21.

³⁶ Acestei rămășițe de servi credincioși ai lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos i-a încredințat toate „averile sale”, sau interesele pământești ale Împărăției. Aceasta nu înseamnă că rămășița credincioasă sau societatea martorilor unși ai lui Iehova, este un tribunal pământesc de interpretare, delegat să interpreteze Scriptura și profețiile ei. Nu; Isus Cristos, Regele, nu le-a încredințat lor acea îndatorire. CURTEA SUPREMĂ ÎNCĂ INTERPRETEAZĂ, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu; și Isus Cristos, purtător de cuvânt oficial de interpretare al Curții, își rezervă

acea poziție de Cap al clasei „servului credincios și înțelept” al lui Iehova. El folosește clasa „servului” numai pentru a publica interpretarea, după ce Curtea Supremă o dezvăluie prin Isus Cristos. Cum face cunoscută interpretarea Domnului Dumnezeu? Cauzând să aibă loc în mod evident faptele care au loc în împlinirea profeției sau a ceea ce este spus la întuneric sau a scripturii greșit înțelese. După aceea, „la vremea hotărâtă”, El aduce această împlinire sau clarificare a profeției și a scripturii în atenția clasei „servului Său credincios și înțelept”. În felul acesta, El îi face responsabili să facă de cunoscut însemnătatea acestor scripturi tuturor membrilor casei credinței și tuturor persoanele cu bunăvoință. Aceasta înseamnă că le dă „hrană la vremea hotărâtă”.

³⁷ Odinioară, cei care acum alcătuiesc clasa „servului credincios și înțelept” sau rămășița martorilor lui Iehova, au crezut multe lucruri care nu erau corecte întocmai după Scripturi. Ei au continuat să țină la aceste convingeri chiar și pentru ceva timp după anul 1918 d. Cr., când Isus Cristos a sosit la templu. Astăzi ei văd și înțeleg diferit, cu sprijinul Scripturilor. Înseamnă aceasta că Dumnezeu este Autorul confuziei sau că ei nu sunt din organizația Lui teocratică? Nu! Iehova Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci este Cel care îndepărtează confuzia de la poporul Lui devotat, care se roagă și caută să-I cunoască adevărul. Deși înțelegerea clasei „servului” Său s-a clarificat și a fost corectată, totuși textul din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu nu s-a schimbat și informația lui se află acolo tot timpul, din vechime.

³⁸ După ce Judecătorul regal Asociat al lui Iehova a venit la templu pentru judecata și curățirea poporului Său, Iehova Dumnezeu și-a folosit Mesagerul și Interpretatorul să curețe încetul cu încetul și puțin câte puțin orice înțelegere greșită, care se datora faptului că ei fuseseră în trecut în contact cu religia sau că nu avuseseră la îndemână faptele împlinite, deoarece încă nu era timpul potrivit al lui Dumnezeu. În felul acesta, Iehova, prin Isus Cristos, continuă până în această zi să-i conducă pe calea adevărului și ei urmează hotărârile descoperite ale Curții Supreme de interpretare și umblă în lumină. O astfel de creștere a luminii este în împlinirea promisiunii lui Dumnezeu: „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbe 4:18). Lumina continuă să devină mai strălucitoare și miezul zilei este aproape, atât timp cât noi umblăm cum ne conduce Călăuză și Interpretatorul nostru – Psalm 25:9.

³⁹ În felul acesta, marele Interpretator Suprem își slăvește acum Cuvântul infailibil. Curând, în bătălia Armagedonului, Iehova, prin Judecătorul și Executorul Său Asociat, va justifica acest Cuvânt. El își va slăvi, de asemenea, sfântul nume și va nimici pe toți împărații care se împotrivesc ai acestei lumi. Din acest motiv, membrii rămășiței Lui credincioase, care sunt candidați să fie „regi și preoți” împreună cu Isus Cristos, își pleacă genunchiul înaintea lui Iehova Dumnezeu, care se află, în mod tipic, în templul Său cel sfânt, prin Isus Cristos. Iubiții lor însoțitori pământești își pleacă genunchiul împreună cu ei și spun cu toții: „Mă închin în templul Tău cel sfânt și laud numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale” – Psalm 138:2.

Întrebări pentru studiu

1. Prin virtutea a ce este Iehova Judecătorul Suprem, și ca atare pentru ce este El izvor și creator?
2. De ce Iehova nu are nevoie să se asocieze în judecată și ce este El în Sine?
3. De ce Curtea Supremă din cer ar trebui să fie curtea primului apel pentru om?
4. Pe cine a luat Iehova în asociere cu Sine ca judecător, și după ce a îndeplinit ce calificări și cerințe?
5. Păstrându-și integritatea sub încercare, ce a dovedit Fiul lui Dumnezeu cu privire la sine, în ce privește judecata, și cum L-a răsplătit Dumnezeu?

6. În asocierea Lor astfel, ce poziții respective ocupă Iehova și Isus și cum a arătat aceasta mărturia lui Isus?
7. Ce a avut de spus acest Judecător Asociat referitor la lumea nouă și judecată?
8. a) Prin urmare, ce exprimă cuvântul lui Cristos și ce are ca rezultat ascultarea de acesta?
b) Când trebuie să fie făcut cunoscut acest cuvânt și de ce așa? Prin urmare, ce denotă acest fapt?
9. Când au început „zilele din urmă” și ce a prezis Isus Cristos că va marca acele zile, mai ales în ce privește cuvântul lui Dumnezeu?
10. Cine dă și cine vestește acest cuvânt de judecată la sfârșitul lumii? Ce experiență au conducătorii națiunilor cu acest cuvânt?
11. a) De când este completă Biblia, cum și când a fost ea strânsă într-o carte? b) Cine pretinde că posedă și că a făcut Biblia și de ce?
12. Cine este creatorul și dătătorul Bibliei? Ce s-ar fi întâmplat cu Biblia dacă oamenii sau organizațiile religioase ar fi aceștia?
13. De ce scriitorii cărților Bibliei n-au cunoscut însemnătatea completă sau valoarea profetică a ceea ce scriau? Ce a spus Petru despre profeți, referitor la această chestiune?
14. a) Ce spune cea mai mare organizație religioasă a „creștinătății” despre biserica creștină în legătură cu Biblia? Ce întrebare ridică aceasta? b) Din ce sursă trebuie să fie dedus răspunsul la o astfel de întrebare și de ce nu este necesară nici o adăugare a tradițiilor oamenilor?
15. În această privință, când era Biblia deja în existență și cum a început existența ei?
16. a) Cum a fost transmisă înregistrarea despre relațiile lui Dumnezeu cu oamenii înainte de Moise și ce a fost înainte: primul martor al lui Iehova sau cuvântul Său? b) Când a început să fie dat cuvântul profetic al lui Dumnezeu și cum au fost scoase toate tradițiile oamenilor din Înregistrarea scrisă, când a fost făcută?
17. Ce promisiune divină, despre un profet viitor, a scris Moise și la cine s-a referit?
18. a) A condamnat s-au i-a mustrat Isus pe acei iudei pentru că cercetau Scripturile, și este un argument împotriva Bibliei scrise faptul că El și discipolii Săi nu o purtau cu ei? b) Cum a înfruntat Isus atacurile ispititorului și cum și-a păstrat integritatea?
19. Cum a mai arătat Isus, după aceea, importanța Cuvântului scris al lui Dumnezeu în contrast cu tradițiile oamenilor?
20. a) Având în vedere relația lui Isus cu biserica, ce este cu afirmația că biserica este independentă de Biblie și a existat înaintea ei? b) Ce argumentează faptul că scribii și călugării au făcut copii ale Bibliei în ce privește crearea și păstrarea ei?
21. De ce și cum a fost completată Biblia? Până atunci, cum trebuiau să primească informația ascultătorii mărturiei despre Isus?
22. a) Care erau învățăturile pe care apostolul le transmitea bisericii și cum a arătat el dacă aceasta era sau nu independentă de Biblie? b) Cum au arătat primii credincioși dacă ei considerau sau nu biserica independentă de Biblie?
23. În ce cuvinte au declarat Isus și apostolii Săi rolul fundamental jucat de Cuvântul lui Dumnezeu în viața bisericii Lui?
24. De ce a furnizat Dumnezeu Biblia și ce au scris apostolii Pavel și Petru în ce privește ‘existența bisericii neschimbată fără Biblie’?
25. De ce a fost furnizată Biblia în ce privește studierea, călăuzirea și luminarea? Cine sunt cei care ar înlătura-o și cum?
26. De ce vrea această organizație religioasă să-i țină pe oameni departe de Biblie? Al cui corespondent modern sunt acești religioniști ?
27. a) Ce lucrare se face cu mesajul lui Dumnezeu tipărit de la și după inventarea tiparului? b) Având în vedere cele de mai sus, cum încearcă Ierarhia să minimalizeze studiul particular al Bibliei și ce comparație cu ea însăși face Ierarhia în acest scop?
28. Care sunt cele trei puncte importante în care comparația Ierarhiei nu ține?

29. Ce înregistrare, până nu departe de anul 1940, demonstrează efortul Ierarhiei de a ține departe Biblia și studierea ei?
30. În care al patrulea punct compararea Ierarhiei cu Curtea Supremă nu ține?
31. Ce fapte scripturale arată că pretenția vreunui individ sau a vreunei organizații religioase că sunt interpretatorii Bibliei este falsă?
32. a) Ce a spus Isus despre poziția exclusivă a lui Iehova în ce privește interpretarea? b) Pe cine a luat Iehova în serviciul de interpretator și cum a prezis Dumnezeu aceasta în drama profetică a lui Iov?
33. Când a venit la templu Mesagerul și Interpretatorul lui Iehova și cum a stat El și a acționat ca un curățitor al argintului?
34. a) Timpul venirii lui Cristos la templu este timpul pentru ce tratament al adevărului și ce întrebuițează Dumnezeu pentru acest scop? b) Sub ce expresie profetică a descris Isus acest canal vizibil?
35. a) Pe cine ilustrează acest „serv credincios și înțelept”? b) Înseamnă aceasta o corporație legală sau ce rol joacă aici corporația legală?
36. a) Ce legătură are cu interpretarea Scripturilor încredințarea de către Domnul a „tuturor averilor Sale” clasei „servului”? b) Cum face de cunoscut Domnul Dumnezeu interpretarea și ce responsabilitate cade apoi asupra clasei „servului”?
37. De ce diferența de înțelegere din zilele noastre de cea avută mai înainte, nu dovedește pe Dumnezeu autorul confuziei sau că rămășița martorilor lui Iehova nu este din organizația Sa?
38. Atunci, cum explicăm, în mod scriptural, schimbarea înțelegerii de la venirea Domnului la templu?
39. Ce face, în felul acesta, Interpretatorul Suprem cu privire la Cuvântul Său? Din acest motiv, ce fac rămășița și însoțitorii lor credincioși cinstind pe Iehova Dumnezeu?

CERINȚE DREPTE

Împărăția lui Dumnezeu este cel mai înalt guvern pe care îl poate servi o creatură. Pentru ca tot serviciul Împărăției să fie acceptabil, acesta trebuie să-și găsească motivația în iubirea pentru Domnul. Creatura inteligentă ce dorește să fie plăcută lui Dumnezeu trebuie totdeauna să aibă în minte acest fapt important. Chemarea la acțiune ce se face poporului Domnului de pe întreg pământul, în acest timp, este o chemare dreaptă și acțiunea este o cerință dreaptă. Această chemare la acțiune poporul Domnului a primit-o mai ales din octombrie 1938. În anul 1938, prin *Turnul de veghere*, Domnul a prezentat dovada scripturală incontestabilă ce stabilea faptul că Iehova este marele Teocrat, că Isus Cristos este Regele Său uns și că în 1918 Regele a venit la clasa templului Său alcătuită din membrii trupului Său consacrați, născuți de spirit și unși. Pe aceștia El i-a judecat, i-a curățit și i-a însărcinat să acționeze ca „servul Său credincios și înțelept” – Matei 24:45-47.

Pe acest serv El l-a pus peste casa Lui pământescă și l-a însărcinat peste toate averile Sale, cu instrucțiuni precise de a da „hrană la timpul potrivit” casei credinței. Servul a fost de asemenea uns „să aducă vești bune celor nenorociți; ... să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestească un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâie pe toți cei întristați” – Isaia 61:1-3.

Scripturile și faptele stabilesc clar că însărcinarea dată „servului credincios și înțelept” are sprijin în Cuvântul Domnului. Există doar o singură organizație pe pământ astăzi care împlinește cerințele drepte conturate în această însărcinare de la Domnul. Societatea, reprezentată de Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, este singura care:

Predică vești bune celor nenorociți;

Vindecă pe cei cu inima zdrobită;
Vestește robilor slobozenia;
Vestește prinșilor de război izbăvirea;
Vestește anul de îndurare al Domnului;
Vestește ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru;
Mângâie pe toți cei întristați.

„Societatea” este alcătuită din servii Domnului unși, consacrați și născuți de spirit și este clasa „servului credincios și înțelept” care, sub conducerea Regelui însărcinat al lui Iehova, Isus Cristos, împlinește această însărcinare. Să nu ne așteptăm că mai mult de o singură organizație face această lucrare și faptul că nu există alta dovedește clar cine este „servul credincios și înțelept”, pe care Domnul îl pune peste casa Lui. Domnul n-a însărcinat un număr de servi să acționeze pentru El, nici nu și-a răspândit lucrarea și bunurile la o mulțime de organizații. Nu! Numai un singur „serv” ar putea exista; și așa cum Iefta a demonstrat că el era alegerea Domnului, făcând lucrarea Domnului în spiritul și puterea Lui, tot la fel Societatea demonstrează astăzi clar tuturor care au cugetarea Domnului și sunt interesați de justificarea numelui lui Iehova că aceasta este alegerea Domnului și „servul Său credincios și înțelept”, face lucrarea Domnului în puterea și spiritul lui Iehova.

Această Societate a fost autorizată de Domnul să aducă lucruri vechi și noi pentru casa credinței și să facă lucrarea pentru care Domnul a organizat-o. De aceea, ea este pe deplin calificată și autorizată corect să emită o „chemare la acțiune” pentru toți care afirmă că sunt de partea Domnului, pentru a se ocupa cu îndeplinirea lucrării Domnului.

Această „chemare la acțiune” emisă de Domnul prin Societate se bazează pe profețiile împlinite din Cuvântul Său, descoperite clar celor care au cugetarea Domnului, prin astfel de articole ale *Turnului de veghere* precum profeția din Daniel 11:27-45, „Mica”, „Cântarea-chemare la acțiune”, „Învingerea persecuției”, „Singura lumină”, „Luptător pentru Lumea Nouă”, etc. Aceste profeții mișcătoare au fost aduse în atenția noastră în decursul anilor trecuți și descoperă clar cerințele Domnului pentru cei care se află sub conducerea Regelui Său. Prin urmare, acestea sunt cerințe corecte și drepte pentru fiecare serv consacrat al Domnului.

Cum emite Domnul chemarea către poporul Său? Vine aceasta sub forma unui ultimatum nemilos: Faceți așa, că de nu ... ? Nu! Aceste ultimatumuri nu sunt necesare. Domnul nu adoptă niciodată această atitudine față de servii Săi și nimeni altcineva nu are dreptul să facă așa. Multe necazuri din organizațiile de grupă ar fi evitate dacă toți din poporul Domnului ar aprecia acest punct. Cei care Îl iubesc într-adevăr pe Domnul nu au nevoie de un astfel de tratament. Despre ei este scris: „Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă” (Psalm 73:24). Pe cei care nu-L iubesc pe Domnul și se împotrivesc Împărăției Sale, Domnul nu-i vrea în serviciul Său. Despre aceștia, Domnul zice: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu?” – Psalm 50:16.

Prin urmare, această chemare este pentru cei care Îl iubesc pe Domnul, se bucură de cerințele Lui drepte, doresc să trăiască în Lumea Nouă și să accepte responsabilitățile ei. Aceștia își arată credința și credincioșia prin răspunsul lor la chemarea la acțiune. Când această clasă vede chestiunea și aude chemarea, nu le trebuie mai mult. Isus spune despre ei: „Căci ei cunosc glasul Păstorului cel Bun și nu merg după un străin”. (Ioan 10:4,5). Domnul își emite întotdeauna chemarea la acțiune într-un mod organizat și sistematic. Acest fapt este accentuat în întreaga Biblie, de la capitolele de început ale Genezei, până la capitolele de încheiere din Apocalipsa. Să luăm în considerare unul sau două cazuri pentru exemplificare.

În Geneza 1:26 Iehova a emis o „chemare la acțiune” fiului Său, Logosul, și altor agenți necesari pentru crearea omului, în aceste cuvinte: „Și Dumnezeu a zis: Să FACEM om după chipul și asemănarea noastră”. N-a fost nevoie de mai mult. Iehova și-a exprimat voința. Această voință exprimată a devenit „instrucțiuni de organizare” pentru Logos. În timpul acela „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”.

(Iov 38:7). O altă ilustrație minunată despre cum și-a exprimat Iehova voința, care voință exprimată a devenit „instrucțiuni de organizare” pentru Isus și pentru toți ceilalți servi ai Domnului ce participă la marea dramă, este Psalmul 110, mai ales primele trei versete: „DOMNUL a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. DOMNUL va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi! Poporul Tău este plin de înflăcărare când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua”.

Fiecare organizație are nevoie de instrucțiuni precise pentru toți aceia care servesc în ea. În trecut Domnul și-a transmis „instrucțiunile de organizare” servilor Săi prin canalul sau instrumentul Său central. Fiecare și-a primit cu bucurie partea acolo și a îndeplinit-o cu credincioșie.

Acum, spune apostolul, Iehova ne vorbește prin Fiul Său (Evrei 1:1,2). Fiul s-a întors ca Rege; El a venit la templul Său. El și-a numit „servul credincios și înțelept”, care este purtătorul Său de cuvânt vizibil și zice celor care sunt privilegiați să-L reprezinte pe pământ: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile” (Matei 24:14); și „Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă și vor zice: Haidem să ne rugăm DOMNULUI și să căutăm pe DOMNUL oștirilor” (Zaharia 8:21), și: „Iată, trimit o mulțime de pescari, zice DOMNUL, și-i vor pescui; și după aceea voi trimite o mulțime de vânători și-i vor vâna pe toți munții și pe toate dealurile și în crăpăturile stâncilor” – Ieremia 16:16.

Aceste expresii ale voinței lui Dumnezeu, prin Regele Său și prin organizația Sa stabilită, constituie legea sau regula Sa de acțiune pentru „servul credincios și înțelept” și pentru însoțitorii lor cu bunăvoință de astăzi, care vor locui pe pământ pentru totdeauna în Lumea Nouă. Domnul încă ne împarte instrucțiunile de organizare și le face mai aplicabile, instruindu-ne în continuare prin „servul Său credincios și înțelept”. El zice: „Să dăm teren, lumea, pionierilor speciali, pionierilor obișnuiți și grupelor martorilor lui Iehova, într-un mod ordonat, suficient ca fiecare să pună mărturie temeinic acolo și să punem asupra fiecăruia responsabilitatea de a se îngriji de interesele Lumii Noi în aceste numiri corespunzătoare”. El spune că cerințele pentru pionierii speciali vor fi de 175 de ore și 50 de vizite ulterioare pe lună, care să se dezvolte într-un număr rezonabil de studii; și pentru pionierii obișnuiți 150 de ore și atâtea vizite ulterioare și studii câte se pot dezvolta, în mod potrivit, în acest timp. Pentru vestitorii din grupe, El spune: „Să facem o cotă de 60 de ore, 12 vizite ulterioare și cel puțin un studiu pe săptămână pentru fiecare vestitor”. Aceste instrucțiuni vin la noi de la Domnul prin canalul Său stabilit, arătând ce se cere de la noi; și pentru cei care Îl iubesc într-adevăr pe Domnul și sunt călăuziți de sfatul Său, aceasta este o cerință de serviciu rezonabilă. Această exprimare a voinței Domnului va fi sfârșitul tuturor controverselor. Aceste cerințe sunt făcute pentru binele vostru; căci, în felul acesta, vi se dă posibilitatea să vă dovediți integritatea și să slăviți numele Domnului.

Aceste instrucțiuni de la Domnul vin la noi ca indivizi și ca unități colective, numite „grupe”. În principiu fiecare persoană care este consacrată Domnului recunoaște că o grupă are nevoie de organizare pentru a funcționa cum trebuie, dar nu toți acești frați apreciază faptul că ei, ca indivizi, au nevoie de organizare pentru a-și îndeplini responsabilitățile individuale la fel ca grupa. Să dăm exemplu: Toți realizează că fiecare grupă trebuie să aibă o repartizare precisă de teritoriu în care să se pună mărturie, dar nu toți apreciază că fiecare individ din acea grupă trebuie să-și aibă propria repartizare de teritoriu, al lui sau al ei, în care să pună mărturie. Este la fel de nesăbuit pentru un vestitor să tragă concluzia că el poate servi Domnului cum se cuvine fără o repartizare personală, cum ar fi pentru o grupă să decidă că ea ar putea funcționa în mod acceptabil pentru Domnul fără o repartizare de teritoriu. Grupei i se cere să aibă un teritoriu repartizat și să lucreze sistematic în el din casă în casă, să facă vizite ulterioare, să conducă studii de carte și în general să ajute pe oamenii cu bunăvoință. În acest teritoriu ea trebuie să continue toate formele de lucrare cu reviste. În mod logic, ea își are propriul oraș și acel teritoriu învecinat pe care îl poate lucra în mod potrivit. Ar fi culmea nesăbuiței ca ea să-și părăsească propriul oraș

și să meargă într-un oraș la treizeci de kilometri depărtare, repartizat altcuiva, și să încerce să pună mărturie în el în mod sistematic. Fiecare persoană inteligentă va recunoaște că aceasta n-ar fi numai nebunie, ci necredincioșie grosolană față de Domnul. Același principiu se aplică și vestitorului care refuză să accepte responsabilitatea pentru o repartizare personală de teritoriu și să aibă acea repartizie cât mai aproape posibil de locuința sa. Cu cât mai departe de locuința sa este acea repartizare, cu atât mai puțin timp va avea să-și consacre pentru ea și cu atât mai dificil va fi să dea atenția cuvenită celor interesați din teritoriu. În consecință, este un act de necredincioșie față de Domnul a irosi astfel timpul și energia care Îi aparțin.

A venit timpul când fiecare trebuie să-și poarte propria sarcină, pe deplin, înaintea Domnului. Cu îngrijirile pe care Domnul le face acum, aprovizionându-ne cu cărți noi, broșuri cu întrebări, care conțin instrucțiuni complete pentru a conduce un studiu în mod potrivit, etc., nu există absolut nici o scuză pentru nimeni, bărbat sau femeie, să afirme că nu poate să accepte o repartizare individuală de teritoriu și să-și asume responsabilitatea deplină pentru el. Cei care Îl iubesc într-adevăr pe Domnul și sunt luptători pentru Lumea Nouă nu vor încerca să se scuze cu acest motiv sau cu altul, ci vor asculta Cuvântul Domnului când El zice: Să *facem* așa, și țineți minte totdeauna că *noi* include și pe Domnul, care va fi cu voi în orice acțiune – Matei 18:20.

Prin „servul Său credincios și înțelept”, Domnul ne spune acum: „Să *ne acoperim teritoriul de patru ori în șase luni*”. Acestea devin instrucțiunile noastre de organizare și au aceeași forță asupra noastră, cum a avut declarația Sa către Logos, când a zis: „Să facem om după chipul nostru”. Este datoria noastră să acceptăm această instrucțiune suplimentară și să ascultăm de ea. Dar va zice cineva: „Împrejurările sunt diferite. În cazul Logosului, El putea îndeplini ceea ce Iehova i-a poruncit să facă; dar când vine vorba să ne acoperim teritoriul de patru ori în șase luni, acest lucru este exagerat. Niciodată nu l-am acoperit mai mult decât o dată, sau de cel mult două ori în șase luni. Acest lucru nu se poate face nicidecum”. Toți am auzit acest argument înainte. Și dacă ar fi adevărat, ar fi într-adevăr un semn rău și ar însemna că Domnul ne cere să facem ceva care este imposibil de realizat pentru noi. Copiii lui Israel au mers în jurul Ierihonului de *șapte* ori în *ultima* zi.

Teritoriul care acum este acoperit o dată sau de două ori în șase luni, ar putea foarte ușor să fie acoperit de patru până la șase ori în aceeași perioadă, dacă fiecare și-ar lua în serios responsabilitățile Împărăției. Aceasta *nu* este teorie, ci realități actuale, bazate pe cifre adunate de la un număr de grupe în ultimele șase luni. Psalmul 116:12-18 pare demn de luat în considerare aici: „Cum voi răsplăti DOMNULUI toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele DOMNULUI; îmi voi împlini juruințele făcute DOMNULUI în fața întregului Său popor. Scumpă este înaintea DOMNULUI moartea celor iubiți de El. Ascultă-mă, Doamne, căci sunt robul Tău; robul Tău, fiul roabei Tale, și Tu mi-ai desfăcut legăturile. Îți voi aduce o jertfă de mulțumire și voi chema Numele DOMNULUI. Îmi voi împlini juruințele făcute DOMNULUI în fața întregului Său popor”.

Să faci aceasta poate însemna timp și efort, pe care acum le devotezi intereselor „lumii vechi”, și să le transferi intereselor Lumii Noi, care sunt ale lui Dumnezeu și vor rămâne veșnic. Cuvintele apostolului Petru sunt la subiect în această privință: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” (2Petru 3:11). Înainte să se facă un adevărat progres în creșterea activității noastre, fiecare trebuie să recunoaștem aceste chemări la acțiune ca venind de la Domnul și care ni se aplică personal și să răspundem la ele din toată inima.

Guvernul Lumii Noi este vechi de 29 de ani. În consecință, acesta ar trebui tot timpul să fie ținut înaintea minții oamenilor, vizitându-i la casele lor și spunându-le despre el, făcând vizite ulterioare și conducând studii cu ei, lucrând teritoriul în care sunt firme și intrând în birouri. Lor trebuie să li se pună mărturie pe străzi cu revistele noastre, vestitorii prezentând mesajul despre Lumea Nouă. Indiferent unde merg, oamenii trebuie să aibă totdeauna înainte dovada că Guvernul Lumii Noi a început să funcționeze.

Așa cum grămada de pietre din mijlocul Iordanului făcea ca șuvoiul de apă să se rostogolească permanent peste ele și printre ele, pe măsură ce năvălea, tot la fel astăzi, indiferent unde se întorc oamenii, la locuințele lor, la treburile lor, pe străzi sau în magazine, ei se confruntă cu dovada Guvernului Lumii Noi în funcțiune, reprezentat de servii lui care „oferă cuvântul vieții”. Oamenii cu bunăvoință din mijlocul lor vor vedea, vor auzi, se vor întoarce și vor lua poziție pentru Teocrație; și servii Domnului vor fi fără vină în această zi a Domnului, deoarece, prin harul lui Dumnezeu, și-au îndeplinit rolul, împlinind cerințele drepte ale Teocrației.

ISAAC, O FIGURĂ PROFETICĂ

Iehova Dumnezeu i-a făcut lui Satan declarația profetică din Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Oamenii credincioși din vechime au așteptat cu nerăbdare venirea acelei Semînțe care va zdrobi pe Șarpe și-i va distruge organizația, eliberându-i astfel pe oamenii ascultători de domnia sa asupritoare și justificând numele lui Iehova. Unii din acești martori credincioși din vechime au fost folosiți de Atotputernicul Dumnezeu pentru a prefigura acea Sămânță promisă, Isus Cristos. Unul din aceștia a fost Isaac, sămânța lui Avraam (Galateni 3:16). Aceste lucruri fiind adevărate, iar faptele fizice din timpul prezent mărturisind că acestea sunt zilele din urmă și timpul când va avea loc zdrobirea lui Satan și a hoardelor sale și când va veni eliberarea și justificarea prin Sămânța promisă, o luare în considerare a vieții lui Isaac nu este numai o istorie din vechime, ci are o semnificație profetică și este foarte oportună.

Isaac a fost singurul fiu al lui Avraam prin soția sa iubită Sara. El era un copil al promisiunii și i-a fost prezis lui Avraam când patriarhul avea 99 de ani (Geneza 17:1,19). Când Sara era în vârstă de 90 de ani și Avraam de 100 a fost născut Isaac. Acela a fost un miracol făcut de Iehova, căci trupul lui Avraam era ca și mort în ceea ce privește copiii și Sara era de asemenea trecută de vârsta nașterii. Credința lui Avraam în promisiunea lui Dumnezeu a fost neclintită. „Și fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape 100 de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii” – Romani 4:19.

Nașterea lui Isaac a fost un motiv de mare bucurie pentru vârstnicul cuplu și mai ales pentru Sara, care până atunci fusese fără copii. Era o rușine ca o femeie să fie stearpă. Iehova Dumnezeu îndepărtase acum acea rușine și Sara s-a bucurat. „Sara a zis: Dumnezeu m-a făcut să râd; așa că toți care vor auzi vor râde cu mine”. Numele „Isaac” înseamnă „râset”. Credința Sarei în promisiunea lui Dumnezeu fusese răsplătită – Evrei 11:11.

Primul eveniment înregistrat din viața lui Isaac este acela când, la vârsta de 5 ani, a fost batjocorit de Ismael, fiul lui Avraam prin egipteanca Agar, deci fratele vitreg al lui Isaac. Sara a fost martoră la tachinările batjocoritoare ale lui Ismael și i-a cerut lui Avraam să-i alunge pe această roabă și pe fiul ei, ca acesta să nu fie moștenitor împreună cu Isaac. Domnul l-a sfătuit pe Avraam să asculte dorințele Sarei în această privință și, ca urmare, Agar și Ismael au fost izgoniți. Batjocorirea lui Isaac a fost un eveniment important prin faptul că a marcat începutul împlinirii unei profeții rostită de Iehova lui Avraam: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății” (Geneza 15:13,14). Acea perioadă de necaz asupra semînței lui Avraam s-a încheiat odată cu exodul națiunii Israel din Egipt.

Probabil că cel mai important eveniment în ceea ce privește semnificația profetică a fost atunci când Isaac a fost dus de Avraam în țara Moria, pentru a fi o jertfă, așa cum poruncise Iehova. Muntele Moria, care înseamnă „Iah se îngrijește” era locul unde Solomon a început mai

târziu construirea templului. În timpul când Isaac a fost dus acolo, el era un tânăr puternic, în timp ce tatăl său era în vârstă. Tânărul s-ar fi putut împotrivi cu succes să fie jertfit, dacă era înclinat să facă așa, dar relatarea nu dezvăluie nici măcar un protest verbal din partea lui Isaac. De aceea, el trebuie să se fi supus de bună voie, în ascultare de instrucțiunile pe care Domnul i le dăduse lui Avraam (Geneza cap. 22). Chiar în clipa când cuțitul de sacrificare urma să ia viața victimei, îngerul Domnului a strigat la Avraam, oprind jertfirea umană și a făcut ca un berbec să fie folosit ca înlocuitor pentru aceasta. Era ca și cum Isaac s-ar fi întors dintre cei morți.

Când Isaac avea 37 de ani, mama lui, Sara, a murit. Trei ani mai târziu a avut loc căsătoria lui cu Rebeca, în felul acesta el fiind mângâiat de moartea mamei sale (Geneza 25:20; 24:67). Modul în care a fost aleasă soția lui Isaac este important și în mare contrast cu procedura urmată în aceste zile. Avraam, tatăl lui Isaac, și-a trimis cel mai de încredere serv în cetatea lui Nahor, în Mesopotamia, pentru a o alege pe soția fiului său. Acest serv era legat printr-un jurământ solemn de a nu lua pentru Isaac o soție dintre fiicele canaanitilor, printre care locuia Avraam. Cine îndruma alegerea? Avraam a zis servului său cel mai în vârstă: „El [Iehova] va trimite pe îngerul Său înaintea ta”. Împrejurările alegerii Rebecăi, nepoata lui Nahor, fratele lui Avraam, așa cum sunt înregistrate în capitolul 24 al Genezei, oferă dovada indiscutabilă că alegerea ei a fost condusă de Iehova Dumnezeu. Realizând pe deplin aceasta, atât Rebeca, cât și familia ei, și-au dat imediat consimțământul la acea căsătorie propusă și ea a părăsit Mesopotamia și s-a întors în Canaan cu acel serv, pentru a deveni soția lui Isaac.

Timp de douăzeci de ani după căsătoria ei, Rebeca a fost stearpă, dar apoi Domnul a ascultat rugămintea stăruitoare a lui Isaac și soția lui a rămas însărcinată și a născut doi gemeni, Esau și Iacov (Geneza 25:21-26). Când Isaac îmbătrânise și vederea îi scăzuse, iar moartea părea inevitabilă, el și-a dat binecuvântarea asupra lui Iacov, crezând că era fiul său mai mare Esau. Aceasta a fost manevrată de Rebeca și de Iacov printr-o procedură condusă de Domnul, în împlinirea unei profeții și pentru realizarea unei ilustrații – Geneza 25:23.

Din înregistrarea divină este evident că în decursul vieții sale, Isaac a fost un om pașnic și foarte blând. Filistenii s-au purtat rău cu el, căci erau invidioși pe prosperitatea de care se bucura el, ca rezultat al binecuvântării Domnului. Cu mai multe ocazii, el a fost forțat de ei să se mute, să-și sape fântâni noi și să se restabilească în diferite părți ale țării. El a fost singurul moștenitor al lui Avraam. (Geneza 25:5). Lui, de asemenea, i-a fost repetată de Iehova promisiunea făcută tatălui său: „Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Geneza 26:4). Isaac a locuit în corturi; în timpul acela el nu avea un loc stabilit unde să locuiască, ci aștepta cu nerăbdare o locuință mai bună, lumea nouă promisă a lui Iehova (Evrei 11:9,10). Isaac a murit în Hebron când avea 180 de ani și a fost înmormântat în peștera Macpela alături de părinții lui și de Rebeca – Geneza 35:27-29; 49:30,31.

În această relatare despre viața lui Isaac, ce fapte se desprind care să arate că el a fost o ilustrație profetică a lui Isus Cristos, Sămânța promisă la care s-a făcut referire în Eden? În primul rând, modul nașterii sale. El a fost un copil al promisiunii, născut printr-un miracol al Domnului (Galateni 4:28). Nașterea lui a fost o ocazie de mare bucurie. Existența umană a lui Isus Cristos a fost promisă cu secole înainte de a avea loc și, fiind născut printr-o fecioară, a fost ceva miraculos. În ceea ce privește bucuria cu acea ocazie, observați cuvintele unui înger al Domnului, adresate păstorilor: „Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: astăzi, în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul”. La acel eveniment fericit, îngerii lui Dumnezeu din organizația Lui invizibilă s-au bucurat și au cântat laude Celui Prea Înalt, așa cum a făcut Sara la nașterea lui Isaac (Luca 2:4-14; Geneza 21:6). Iehova, ilustrat de Avraam, s-a bucurat fără îndoială de nașterea lui Isus, deoarece aceasta era un pas înainte în împlinirea scopului Său de a-Și justifica numele. Toți cei ascultători de pe pământ

vor fi binecuvântați și se vor bucura de îngrijirea pentru această Sămânță promisă, Isus Cristos, Regele și Răscumpărătorul lor.

Isaac a fost batjocorit de Ismael. Ismael a ilustrat națiunea lui Israel, care L-a respins pe Isus Cristos ca moștenitor de drept al pământului, L-a batjocorit și L-a ponegrit, în cele din urmă provocându-I moartea pe stâlp. (Marcu 8:31; Ioan 1:11). Chiar până în această zi, „creștinătatea” necredincioasă, asemenea națiunii Israel, batjocorește și persecută rămășița Seminței, sau „trupul” lui Cristos (Galateni 3:29; 4:29; Apocalipsa 12:17). Toți aceia care-i batjocoresc pe cei săraci în spirit care alcătuiesc Teocrația, Îl batjocoresc pe Dumnezeu și vor fi izgoniți din familia Mai Marelui Avraam, suferind nimicirea. „Cine batjocorește pe cel sărac, batjocorește pe Făcătorul său”.

Când Avraam l-a luat pe Isaac să fie jertfit, Iehova a arătat în mod ilustrativ cum, la timpul potrivit, El va trimite pe singurul Său Fiu născut pe pământ ca o jertfă pentru păcat și după aceea El Îl va primi înapoi dintre cei morți. (Evrei 11:17-19). Trei zile după moartea Sa de jertfă, Isus Cristos a fost înviat din mormânt, iar patruzeci de zile mai târziu, S-a înălțat la cer la Tatăl și Dătătorul Său de viață. Asemenea lui Isaac, Isus nu s-a împotrivit scopului Tatălui Său de a-și jertfi Fiul, ci s-a supus cu smerenie, zicând: „Facă-se voia Ta” (Matei 26:42; Isaia 53:7). Pentru credinșia Sa, Isus Cristos a devenit „moștenitorul tuturor lucrurilor” – Evrei 1:2.

„Biserica”, cei 144.000 de membri ai „trupului” lui Cristos, reprezintă pe mireasa lui Cristos sau „soția Mielului” (Efeseni 1:22,23; Coloseni 1:18; Apocalipsa 14:1-4; 21:2,9,10). Cei chemați să fie o parte a acestei clase a „miresei” sunt aleși și așezați în acest „trup” de Tatăl Mai Marelui Isaac, Iehova Dumnezeu (Ioan 6:44; 1Corinteni 12:18). În felul acesta, se vede cum alegerea din tip a soției lui Isaac de către Avraam este împlinită în antitip.

Să fim siguri că Isaac n-a înțeles rolul pe care l-a jucat în drama pe care o conducea Iehova Dumnezeu, dar el a avut credință în Dumnezeu și I-a urmat conducerea cu supunere. Rezultatul este spre gloria lui Iehova și spre bunăstarea veșnică a lui Isaac. Iehova recunoaște că El este Dumnezeul lui Isaac și că Isaac va trăi iarăși pentru totdeauna, în lumea Sa nouă fără sfârșit. „Eu sunt Dumnezeul lui ... Isaac, ... Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii” (Matei 22:31,32). Multe persoane care trăiesc acum îl vor vedea pe Isaac în lumea nouă a lui Iehova și vor fi acolo împreună cu el în siguranță și viață veșnică (Matei 8:11). Se pare că mulți alții - clasa de batjocoritori a clerului religios și urmașii lor orbi - îl vor vedea pe Isaac ridicat din morți pentru a fi un prinț al Lumii Noi, dar se vor găsi scoși afară și nimiciviți la Armagedon (Luca 13:28). Vei fi tu împreună cu Isaac sub domnia Împărăției sau vei fi scos afară? Calea de acțiune pe care o urmezi acum îți va hotărî poziția de atunci.

EXPERIENȚE DE TEREN

Învingând obstacolele (Superior, Arizona)

„Superior este o tabără de exploatare minieră foarte aglomerată. Practic, toată lucrarea noastră se desfășoară pe jos peste povârnișuri și făgașe bolovănoase și stâncoase. Mai mult de trei sferturi din oameni sunt mexicani, dintre care un număr surprinzător vorbesc engleza puțin sau deloc. Multe obiceiuri și atitudini superstițioase fac dificil tot timpul să realizăm că ne aflăm în S.U.A. Am întâmpinat două obstacole: Nu vorbeam spaniola; nu puteam stârni interesul oamenilor să participe la studii, din pricina rotației schimburilor de la mină. Înregistrările în spaniolă cu fonograful și fișa de mărturie au ușurat lucrarea din ușă în ușă; de asemenea, folosirea revistelor în spaniolă au făcut posibilă lucrarea stradală. Totuși, ca să conduci studii era indicată necesitatea unei cunoștințe active în spaniolă. Am schimbat abonamente la revistă pe cărți de învățare a limbii spaniole, ne-am trezit dimineața puțin mai devreme pentru a le studia și am făcut

comparații silitoare din Biblie și din literatura Societății, atât în spaniolă cât și în engleză, și tot timpul, dacă se ridica o întrebare la care nu puteam răspunde în spaniolă, găseam răspunsul în literatura englezească și scripturile și apoi îl localizam în spaniolă și îi lăsam pe ei să-l citească. Pentru a-i face pe oameni să participe la studii am făcut studiu prin rotație cu fiecare grupă; adică, timp de două săptămâni o grupă de studiu se întâlnea la 9 a.m., alta următoarele două săptămâni la 3 p.m. și cea de-a treia, următoarele două săptămâni la 8 p.m. și apoi făceau iar cu schimbul.

În prezent există 16 grupe de studiu de carte, unele în spaniolă, unele mixte și altele în engleză. De asemenea, avem un număr de studii model din Biblie și acum sunt în curs aranjamente pentru un studiu din *Turnul de veghere*. Câțiva sunt gata să se angajeze luna aceasta în lucrarea de mărturie. Credem că aici va funcționa o grupă înainte ca vara să se sfârșească. Majoritatea acestor oi au fost înainte „buni catolici” care nu văzuseră niciodată o Biblie. Aceștia au trebuit să fie învățați cu răbdare cum să găsească textele din Scriptură. Această cunoștință, atât de nouă pentru ei, n-o consideră ușoară. Multă presiune s-a exercitat asupra acestora de preoții și pastorii de aici, care nu numai că ne-au denunțat pe noi și lucrarea, de la amvoane, dar au venit intenționat acasă la oameni în timpul studiilor și al vizitelor ulterioare, încercând, fără succes, să provoace controverse. Deși unii au dat înapoi înfricoșați, alții se interesează mai mult. Un băiat zelos de paisprezece ani spunea, după ce a fost supus multor batjocuri și ridiculizat pentru că participa la un studiu în grupă: „Înțeleg că dacă îmi plac mie, nu pot să plac totdeauna lui Iehova. Vreau să plac Lui și să ascult de El”. O femeie a început să studieze, deoarece simțea că *trebuie* să fie într-adevăr important dacă noi continuăm să venim la ușa ei și trecem prin așa multe necazuri (din punctul ei de vedere) pentru a o face să asculte, chiar cerându-i să citească despre aceasta pe stradă” – Trei pionieri speciali.

Ecouri din Anglia

La scurt timp după interzicerea Congresului Lumii Noi din Manchester, în timp ce mă întorceam de la o vizită ulterioară din cartierele sărăcicioase ale Manchesterului, eu împreună cu alt vestitor al Împărăției am văzut aceste cuvinte scrise pe zidul unei fabrici: „Dacă M-au persecutat pe Mine și pe voi vă vor persecuta. Dumnezeu să binecuvânteze pe martorii lui Iehova. Fii credincios până la moarte și vei primi cununa vieții!” – G.C., pionier.

Într-o duminică dimineața am plasat cartea *Copii* doamnei K. și am aranjat o vizită ulterioară pentru seara de luni, săptămâna următoare. La timpul stabilit am sunat, dar n-am primit niciun răspuns; așa că am bătut la ușa următoare unde locuia sora ei, doamna G. Nici acolo nu era nimeni. Dezamăgiți, am încercat să sunăm din nou, dar fără succes. Ne-am întors iar la ușa doamnei G. și de data aceasta am găsit-o acasă. Ea, împreună cu soțul (aflat în permisie), au ascultat o lectură înregistrată. Doamna ne-a povestit cum, cu ajutorul cărții *Salvare*, atât ea, cât și soțul, au ÎNVĂȚAT SĂ CITEASCĂ. După această vizită am încercat la doamna K., următoarea ușa, și am găsit-o acasă. Ea împreună cu cei trei copii ai săi au luat parte la un studiu din cartea *Copii*. Cea de-a doua săptămână doamna G. era acasă la doamna K. când am sunat. Toți au participat, erau cinci persoane, și s-au pus multe întrebări. În cea de-a treia săptămână mai erau prezenți încă doi copii, făcând un auditoriu de șapte persoane. Am dat fiecăruia din acești copii, cu vârste între cinci și treisprezece ani, să pregătească pentru săptămâna viitoare câte o întrebare și ei au așteptat studiul cu nerăbdare. Acum doamna G. îi trimite soțului în armată literatură cu regularitate”.

În regiunile îndepărtate (Kentucky)

„În ținutul Elliot, așa cum știe oricine care a fost aici, casele sunt situate în unele locuri accidentate. Urmăream o potecă de pe vârful unei costișe, când foarte departe în vale am zărit o baracă micuță. Am încercat să ajung acolo, dar aparent nu era nici o potecă în jos. Așa că, în cele

din urmă, am găsit un copac mare ce creștea aproape de costișă. Am sărit dincolo și m-am târât în jos pe fund și așa am ajuns la acea casă. Rezultatele au fost favorabile. Ei s-au bucurat că cineva făcuse tot drumul spre locuința lor izolată pentru a le aduce un mesaj de speranță. Am lăsat o broșură, deoarece ei încă nu puteau lua o carte. Am fost tratat foarte amabil și m-au rugat să mai vin iar în curând. La o altă experiență am lăsat broșura *Coloana a cincia* unui zidar. Când i-am făcut o vizită ulterioară, mai târziu, l-am găsit foarte prietenos. Fiind la asfințit, a insistat să-mi petrec noaptea la el. Așa am făcut. El mi-a spus că de 25 de ani predica exact ce spunea Rutherford; că ierarhia Romano-catolică era cauza necazului, etc. O altă experiență. Sunasem la o casă de multe ori, dar nu promisem nimic decât glume răutăcioase. Am mai sunat încă o dată, crezând că s-ar putea să stărnesc puțin interes, sau cel puțin să prezint Lumea Nouă. Așa am făcut, oferind un exemplar din revista *Mângâiere*. Doamna a luat-o cu nerăbdare, promițând să se aboneze la următoarea mea vizită, deoarece soțul ei era plecat și acum nu avea bani deloc. Trecusem de multe ori pe lângă o altă casă, despre care se zicea că este locuită de o persoană nebună. Vecinii ziceau că doamna G. era nebună. Într-o zi m-am hotărât să fac o vizită în acest loc. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o Biblie și câteva din cărțile noastre, *Creație, Bogăție*, etc. Această doamnă mi-a spus apoi că văzuse cu mulți ani în urmă ipocrizia din biserici, așa că-și scosese numele din cartea bisericii. Ceva mai târziu, un martor al lui Iehova a trecut pe acolo și ea a luat multe din cărți. Soțul ei a fost foarte supărat, el îi ura pe toți martorii lui Iehova. Așa de rele au devenit împrejurările, încât ea s-a mutat din propria locuință pentru a trăi în ceea ce odată era un coteț de găini. Atunci soțul ei a răspândit zvonul că era nebună. Deoarece lumea de afară n-o văzuse deloc, așa se credea. Nu mai este nevoie să spunem că această doamnă are acum toată literatura și primește de la mine cu regularitate *Turnul de veghere* și *Mângâiere*. Prin intermediul vizitelor ulterioare ea a ascultat majoritatea lecturilor. Da, ea încă locuiește singură”.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 IULIE 1943

Nr. 14

SERVII - UN SEMN AL ÎMPĂRĂȚIEI

„Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul... Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?” – Mat. 24:14,45.

IEHOVA este Regele Veșnic, Cel care deține stăpânirea universală. „DOMNUL este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Rege veșnic. Pământul tremură de mânia Lui și națiunile nu pot să sufere urgia Lui”. (Jeremia 10:10, nota margin.). Iehova Dumnezeu este Autorul Împărăției care va elibera toată creația de orice rebel împotriva stăpânirii Lui universale.

² Cu mii de ani în urmă, Regele universal a fixat în mod neschimbător timpul pentru întemeierea Împărăției în mâinile Fiului Său, Isus Cristos. Înregistrarea Regală arată clar că acest timp urma să fie la sfârșitul domniei neîntrerupte a acestei lumi prin Satan Diavolul. În același timp expirau și cele „șapte timpuri” neîntrerupte ale stăpânirii acestui glob de către națiuni. Un astfel de sfârșit a sosit în toamna anului 1914 d.Chr. Atunci Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și-a luat puterea Sa cea mare și a început să domnească și împărăția promisei Lumi Noi a devenit Împărăția activă și în funcțiune a Domnului nostru Iehova și a Cristosului Său. (Apocalipsa 11:15-18, , *Am, Rev. Ver.*). Tu vei întreba: „Care sunt dovezile acestui fapt? Spre ce semne puteți arăta?”

³ Sunt necesare semne pentru a discerne acest fapt minunat. Noi nu-L putem vedea cu ochiul liber pe Iehova Dumnezeu domnind pe tronul Său solemn în Univers. Cu mult timp în urmă, când profetul Isaia a avut doar o viziune a Domnului Dumnezeu, stând pe tronul Său în templu, profetului i-a fost frică de moarte că nimicirea sa era iminentă. El a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:1-5, traducerea *Young*). Dintotdeauna, Marele Rege al Veșniciei „locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică” (1Timotei 6:16). Fiul Său, căruia Iehova îi dă Împărăția Lumii Noi, este Cel „prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a stat la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri” – Evrei 1:2-4.

⁴ Este tot atât de imposibil, și totdeauna va fi imposibil, ca o creatură umană de pe acest pământ să vadă cu ochiul liber uman pe Fiul înviat al lui Iehova, Isus Cristos, pe tronul Împărăției Sale. Cu toate acestea, este posibil să se priceapă și să se înțeleagă acest fapt cu ochiul credinței, credința în Cuvântul lui Dumnezeu, susținută de semnele din zilele noastre. Dar cei cărora le lipsește iubirea pentru Împărăția lui Dumnezeu și sunt orbiți de egoism și admirația deșertăciunilor omenești, refuză să exercite credință și să vadă, exact așa cum oamenii egoiști n-au văzut și n-au înțeles că Isus Cristos este Rege, când El a fost în mijlocul lor pe pământ, ca om. „De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis: Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec. Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui [Iehova] și a vorbit despre El”. (Ioan 12:39-41). În consecință, în mijlocul norilor bătăliei Armagedonului va fi necesar ca Isus Cristos să facă orice ochi să vadă, sau să înțeleagă, faptul că El a venit în Împărăția Sa. Când toți „care L-au străpuns”

și toate neamurile pământului vor fi forțați să vadă acest fapt, ei vor vedea că luptă împotriva Regelui domnitor al lui Iehova și că norii de război ai mâniei divine tună și fulgeră nimicire peste ei. Atunci toți se vor boci cu amărăciune, dar nu cu căință – Apocalipsa 1:7.

Semne

5 Deoarece Regele uns al lui Iehova și Împărăția Lui teocratică sunt nevăzuți ochilor literală ai omului, Dumnezeu furnizează, prin harul Său, semne abundente și copleșitoare, ca dovadă că domnia sau lumea neîntreruptă a lui Satan a luat sfârșit și că Guvernul lumii noi a fost întemeiat. Cei care văd semnele și dau atenție, în mod înțelept, prevestirilor lor, vor servi cu zel pe Rege și Împărăția. Cei care rămân orbi în fața semnelor, în mod egoist, și le sfidează însemnătatea, vor arăta indiferență față de interesele Împărăției și se vor deda, în stare de beție, la lucrurile acestei lumi și se vor împotrivi cu fățarnicie Împărăției și servilor ei. De fapt, printre semnele ce vorbesc cel mai tare despre sfârșitul lumii și despre prezența nevăzută a lui Cristos în Împărăție este semnul vizibil despre doi servi aflați în opoziție, un „serv credincios și înțelept” și „acel serv rău”. Existența acestor servi și activitățile lor trebuie să apară clar atunci când se sfârșește domnia lumii lui Satan și începe Împărăția lui Iehova. Acești servi sunt vizibili astăzi, împreună cu multe alte semne prezise. Aceasta este dovada puternică și indiscutabilă că domnia lui Satan a fost întreruptă și că a început Împărăția.

⁶ Potrivit propriei profeții a Regelui, trebuie să ne așteptăm la aceasta acum și să privim în jur pentru a-i observa pe cei doi servi. De ce? Deoarece s-a prezis că servii vor ieși la rampa acțiunii după primul război mondial. Orice persoană informată știe că primul război mondial a început în anul 1914 d.Chr. și s-a sfârșit cu un armistițiu în 1918. Și când Isus Cristos a fost întrebat: „Când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul venirii [*parousia*, sau prezență] Tale și al sfârșitului lumii?, n-a răspuns El: „O națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor”? În acel prim conflict mondial, națiuni întregi, echipate complet pentru război, s-au ridicat împotriva altor națiuni, echipate de asemenea total. Apoi a urmat criza de alimente, raționalizarea, ciuma devastatoare și cutremure distrugătoare, care s-au adăugat măcelului războiului printre necombatanți și neutri. Necazurile începute acolo peste organizația lumii lui Satan n-au luat sfârșit nici până astăzi, douăzeci și nouă de ani mai târziu. Cu siguranță, națiunile n-au luptat atunci pentru stabilirea și promovarea Împărăției lui Dumnezeu; lumea de după război nu are nici o asemănare cu Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. În realitate toate națiunile i-au urât și năpăstuit pe cei care s-au devotat cu totul și neîmpărțit Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Cristosul Său – Matei 24:3-9.

⁷ Pentru ca aceia care se mărturisesc a fi creștini sau evrei să facă o alegere inteligentă și responsabilă, fie pentru Guvernul lumii noi, fie împotriva lui, este necesar ca vestea bună despre Împărăție să fie vestită, pentru a-i informa ce înseamnă aceasta. Cel puțin lor trebuie să le fie arătat cum să obțină o astfel de informație vitală. Dacă ei refuză această informație, responsabilitatea pentru ignoranță și împotrivire cu voia este a lor. „Fiindcă oricine va chema numele Domnului va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc evanghelia! Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos” (Romani 10:13-15,17). Că oamenii nu vor fi lăsați în ignoranță, ci va exista o campanie de publicitate puternică, pentru a răspândi vestea bună că Împărăția lui Iehova a fost întemeiată în anul 1914 d.Chr. și că lumea veche este pe cale să fie îndepărtată, Isus Cristos a prezis în mod expres.

⁸ După ce a detaliat necazurile războiului mondial și persecuția discipolilor Săi credincioși, Isus a adăugat: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Această evanghelie a Împărăției

va fi predicată în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:13,14). Și nu există o uimitoare predicare despre Împărăția Mesianică a lui Iehova, ca mărturie pentru toate națiunile lumii, de la 1914 d.Chr. încoace sau, mai ales, de la sfârșitul primului război mondial din 1918 încoace? Ba da, există; Și de către cine? Nu de către organizațiile religioase ale „creștinătății” și ale evreimii, cu planurile lor de a aduce împărăția Mesianică prin convertirea lumii. Nu; nu de ei, ci de martorii lui Iehova, care îi caută stăruitor pe oameni la casele lor, an de an, pentru a pune oamenilor o mărturie directă despre stabilirea de către Iehova a Guvernului Teocratic al iubitului Său Fiu, Isus Cristos. Acești martori sunt relativ puțini, o minoritate într-adevăr, împotriva a milioane de catolici, protestanți și alți religioși. Totuși, eforturile lor continue de la 1918 încoace, în mijlocul opoziției și persecuției în creștere, au avut ca rezultat plasarea a mai mult de 400 milioane de exemplare de cărți și broșuri, în peste optzeci de limbi diferite. Adăugat la aceasta au fost distribuite alte sute de milioane de reviste, broșuri și pliante gratuite și nenumărate lecturi din Biblie la platforma publică, la radio și prin înregistrări audio.

⁹ Lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos le este dat meritul pentru această realizare fără precedent. Aceasta a trebuit să aibă sprijin divin, deoarece profețiile divine au prezis o astfel de mărturie a Împărăției și profețiile nu pot să dea greș niciodată, ci să fie împlinite exact la timpul potrivit. Profețiile nu sunt încă împlinite complet; și astfel, lucrarea de mărturie merge mai departe și va merge mai departe, până va veni sfârșitul final al necazurilor națiunilor, la Armagedon.

„Serv credincios și înțelept”

¹⁰ Faptele de mai sus sunt incontestabile și mai presus de orice îndoială. Ele sunt semne de neînlăturat ce dovedesc că „lumea”, sau domnia neîntreruptă a lui Satan, s-a sfârșit în 1914 d.Chr. prin nașterea Împărăției lui Iehova Dumnezeu și a Cristosului Său. După ce a prezis faptele ce acum sunt dovedite, Isus Cristos a îndreptat atenția spre alte semne impresionante despre Împărăția nevăzută și despre venirea Sa la templu pentru judecată. Venirea Sa în puterea Împărăției a avut loc în anul 1914 d.Chr., dar profețiile au prezis venirea Sa la templu după aceea, pentru a executa judecata, mai întâi a urmașilor Lui mărturisiți și apoi a tuturor națiunilor lumii (Maleahi 3:1-4; Hagai 2:6,7; Zaharia 3:8,9; Apocalipsa 11:18,19). În profeția Sa despre sfârșitul lumii, Isus le-a zis discipolilor Lui consacrați, avertizându-i: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este, deci, servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de servul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un serv rău, care zice în inima lui: Stăpânul meu zăbovește să vină! Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul servului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” – Matei 24:44-51.

¹¹ Prin asemenea cuvinte, marele Profet nu înștiința dinainte despre apariția a două persoane individuale înainte de venirea Sa la templu pentru judecata servilor Săi. Isus Cristos este singurul individual despre care au prezis profețiile sacre. Ioan Botezătorul a fost numai o împlinire în mic a anumitor profeții și, în afară de aceasta, el însuși a servit într-un rol profetic. Altfel, profețiile Bibliei tratează despre clase sau organizații de individuali. Apostolii către care Isus și-a exprimat profeția direct erau membri ai poporului de legământ al lui Iehova, națiunea Israel. Ei erau, de asemenea, primii dintr-o mică rămășiță de izraeliți, care Îl primiseră pe Isus Cristos ca Mesia la prima Sa venire. Despre aceasta, apostolul Pavel spune: „Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți” (Romani

11:5,7). Această rămășiță a preumbrit cum la stabilirea guvernului mesianic și la venirea Domnului la templu va exista, de asemenea, doar o rămășiță ai cărei membri se vor dovedi a fi discipolii Săi credincioși și adevărați. Aceștia sunt izraeliți nu după carne, ci după spirit. Ei sunt poporul de legământ al lui Iehova nu în virtutea legământului legii, pe care El l-a făcut cu izraeliții naturali prin Moise ca mediator, ci în virtutea noului legământ pe care Iehova îl face cu izraeliții spirituali, prin Mediatorul mai mare decât Moise, Isus Cristos.

¹² Cei pe care Tatăl ceresc Iehova îi primește și îi naște prin spiritul Său, pentru a deveni copiii Lui spirituali împreună cu Isus Cristos, constituie izraeliții Lui spirituali, „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6:15,16). Iehova Dumnezeu îi adoptă și îi face membrii casei Sale regale de fii, al cărei Cap este Isus Cristos. De ce? Deoarece ei cred mesajul lui Iehova, Îl fac Dumnezeul lor și Îl primesc pe Isus Cristos ca Răscumpărătorul și Regele lor. Apoi, ei își dovedesc credința prin fapte. Cum? Consacrându-se lui Dumnezeu prin jertfa meritorie a lui Isus Cristos și apoi căutând să-și împlinescă această consacrare, făcând cu credincioșie voința lui Dumnezeu, așa cum este arătată în Cuvântul Lui scris. Înainte ca El să-i ia pe aceștia în legământ cu Sine prin jertfă, Iehova Dumnezeu îi face acceptabili pentru El, îndreptându-i prin meritul jertfei lui Cristos. După ce-i ia în legământ prin jertfă, pentru a muri printr-o moarte de jertfă împreună cu Isus Cristos, Dumnezeu îi naște la speranță de viață în spirit (1Petru 1:3,4,14-23). Pe acești născuți de spirit, deoarece manifestă credincioșie sub încercare, El îi unge apoi cu spiritul puterii Sale, pentru a fi martorii Lui numiți, predicatorii veștii bune ai Împărăției Sale și împreună moștenitori cu Isus Cristos în acea Împărăție. Lor le este scris: „Și Cel ce ne întărește împreună cu voi în Cristos și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna spiritului” – 2Corinteni 1:21,22.

¹³ Profetul Isaia a privit în viitor la sfârșitul lumii și la mica rămășiță a Israelului spiritual, care a luat poziție nu pentru oamenii de frunte ai acestei lumi, ci pentru Împărăția întemeiată a lui Iehova. Atunci el a zis: „Dar tu, Israel, servul Meu, Iacov pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu, tu, pe care te-am luat de la marginile pământului și pe care te-am chemat dintr-o țară îndepărtată, căruia ți-am zis: Tu ești servul Meu, te aleg și nu te lepăd!” (Isaia 41:8,9). Acum țineți minte că Isus a prezis că toate națiunile vor urî pe rămășița urmașilor Săi consacrați și că se vor ridica profeți și cristoși mincinoși, care vor face preziceri despre lucruri din viitor. În legătură cu aceasta, profetul Isaia a continuat să vorbească, pentru a-i identifica pe cei care fac parte cu adevărat din servul lui Dumnezeu: „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Care dintre ei ne-au făcut cele dintâi prorocii? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică: "Adevărat!" "Voi sunteți martorii Mei - "zice Domnul, - voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi, ... Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi; voi Îmi sunteți martori - zice Domnul, - că Eu sunt Dumnezeu. Poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele.” (Isaia 43:9,10,12,21, *Roth*). „Nu vă temeți, și nu tremurați; căci nu ți-am vestit și nu ți-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteți martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta! Ține minte aceste lucruri, Iacove, și tu, Israele, căci ești robul Meu. Eu te-am făcut, tu ești robul Meu, Israele, nu Mă uita!” – Isaia 44:8,21, *Roth*.

¹⁴ În lumina acelor profeții care se concentrează asupra timpului despre care a profețit Isus, se deslușește clar că profeția Domnului nostru despre „servul credincios și înțelept” nu prezicea despre un anume individual. El prezicea o clasă, un popor, anume rămășița martorilor lui Iehova. Acum nouăsprezece secole, după ce numai o rămășiță din iudeii naturali s-au lepădat de sine și și-au luat asupra stâlpul ocării, pentru a veni după Isus Cristos ca și Conducătorul și Regele lor, Iehova Dumnezeu s-a întors spre națiunile ne-iudaice, pentru a alege dintre ele pe ultimii membri ai „trupului lui Cristos”. Simon, care a fost numit Petru, a fost primul apostol pe care l-a trimis Dumnezeu la aceste națiuni păgâne. „Simon a spus cum, mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat

privirile peste națiuni, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte numele” – Faptele Apostolilor 15:14.

¹⁵ Un astfel de popor scos dintre națiuni trebuie să servească pe Iehova Dumnezeu ca martori pentru numele Său, adică în calitate de martori ai lui Iehova. De-a lungul secolelor, de atunci și până acum, Domnul Dumnezeu alege dintre națiunile lumesti acest „popor care să-I poarte numele”, izraeliții spirituali, peste care este chemat numele lui Iehova. Aceștia, *ca popor*, alcătuiesc servul lui Dumnezeu, și Isus Cristos este Servul Principal al lui Iehova printre ei și Capul lor. Pentru acest motiv, când era pe pământ, Isus le-a cerut oamenilor pe care-i vindecase, „să nu-l facă de cunoscut; ca să se împlinească ce fusese vestit prin profetul Isaia, care zice: Iată servul Meu, pe care L-am ales, Prea iubitul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune spiritul Meu peste El și va vesti națiunilor judecata. Și națiunile vor nădăjdui în Numele Lui” – Matei 12:14-18,21.

Pregătirea servului

¹⁶ Timpul venirii lui Cristos la templu este un timp de judecată, când El face clar cine este „servul credincios și înțelept” și cine este „acel serv rău”. Profetia lui Maleahi, capitolul trei, anunță că înainte de sosirea acestui mare Mesager la templul spiritual al lui Iehova va exista o lucrare de pregătire, ca poporul credincios al lui Iehova să fie scos dintre națiuni și să umble pe calea care duce la Împărăție și pentru ca Mesagerul Domnului de la templu să fie primit de o rămășiță devotată a acestui „popor pentru numele Său”. Istoria demnă de încredere relatează o astfel de lucrare de pregătire, care a început aproximativ cu patruzeci de ani înainte de sosirea Mesagerului.

¹⁷ Aproximativ în jurul anului 1878, un mic grup de creștini consacrați, pe deplin devotați lui Iehova Dumnezeu, care căutau să-i cunoască voința și să-L servească, se întâlneau pentru studierea Scripturilor, în căutare de „hrană la timpul potrivit”, lăsând la o parte toate sectele religioase. În anul următor, Domnul Dumnezeu a cauzat ca să înceapă a fi servită „hrana la timpul potrivit” celor flămânzi din punct de vedere spiritual, prin intermediul publicării unei reviste numită la început „Turnul de Veghere al Sionului și Vestirea prezenței lui Cristos”. În primul său număr, cel din iulie 1879, *Turnul de veghere* spunea, referitor la scopul ei: „Așa cum arată numele ei, aceasta intenționează să fie un post de veghe de unde să fie anunțate chestiuni în interesul și beneficiul „turmei mici” și, ca „*Vestitor al prezenței lui Cristos*”, să dea „hrană la timpul potrivit” „casei credinței”. ... Noi înțelegem că scopul mărturiei prezente este „să scoată un popor care să-I poarte Numele” – Biserica – care la venirea lui Cristos vor fi uniți cu El”.

¹⁸ Mai târziu, (1909) revista s-a numit „Turnul de veghere și vestirea prezenței lui Cristos”. Ea a fost prima revistă care a publicat și a dovedit că a doua prezență a lui Cristos trebuia să fie în spirit, nevăzută ochiului omenesc și că venirea Sa era urmată de prezența Sa, ori *parousia* (tradusă greșit „venire”). Scopul *parousiei* este strângerea rămășiței Lui de urmași credincioși din toate organizațiile religioase și apoi legarea lui Satan și nimicirea organizației lui nelegiuite. În numărul *Turnului de veghere* din iunie 1880, pagina 6, aceasta anunța că sfârșitul celor „șapte timpuri” ale națiunilor cădea în anul 1914 d.Chr. (Luca 21:24). Aceasta era într-adevăr „hrană la timpul potrivit”. Hrănindu-se din ea, poporul consacrat al lui Dumnezeu pentru numele Său era pus în așteptare și în stare de veghe.

¹⁹ În 1884 s-a văzut de bine să se înființeze o corporație pentru o mai mare și mai eficientă răspândire a adevărilor Bibliei, prin broșuri, pliante, articole și alte documente. De aceea, Societatea de Tratat Turnul de Veghere al Sionului (acum Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere) a fost înregistrată în Allegheny, Pennsylvania, potrivit legii corporațiilor a aceluia stat. Această corporație legală non-profit a fost numai un instrument pentru vestirea mesajului și pentru organizarea și înaintarea lucrării celor dedicați complet serviciului lui Iehova. Aici a fost apoi o grupă, un grup sau un corp de creștini, un „popor pentru numele Său”, detașat complet de toate sistemele religioase și consacrați fără rezerve și separați pentru Domnul Dumnezeu, căutând

numai să facă voința Sa, așa cum este descoperită în Cuvântul Său sfânt. În această calitate ei au constituit un corp-serv al Domnului, supus complet voinței și poruncilor Lui. Ei așteptau ca Învățătorul și Capul lor să încheie lucrarea pământească cu biserica Lui și să-i ia la Sine pe tărâmul ceresc. Ei n-au știut cu precizie data, ziua sau ora venirii Domnului lor la templu pentru judecată; dar ei așteptau să aibă loc lucruri minunate la sfârșitul timpurilor națiunilor în 1914. Au fost aceștia pregătiți, ca și clasa „servului credincios și înțelept”, în anii de pregătire a căii înainte de venirea la templu a lui Cristos? Cum vom constata aceasta?

²⁰ Isus Cristos a spus: „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7:16.17). Domnul se îngrijește de roade pentru cei care Îi poartă roadele. Acestea sunt roade bune, fiind găsite în Cuvântul Său scris, pe măsură ce El îl face ușor de înțeles. „Servul” Domnului trebuie să ducă și să ofere aceste roade la alții, care flămânez după adevăr și dreptate. Alături de aceasta, observați încă o dată cuvintele lui Isus: „Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?” (Matei 24:45). Iehova Dumnezeu nu are mai mulți de acest fel; El are numai un singur „serv credincios și înțelept” și pe acest grup al „servului” el îl face stăpân peste casa Lui în ce privește distribuirea hranei spirituale și conducerea lucrării membrilor acestei case. Iehova Dumnezeu nu are mai multe organizații, fiecare din ele în conflict cu celelalte și fiecare căutând să fie stăpâne peste întreaga casă, sau să împartă conducerea și să exercite control peste o diviziune a acestei case. „Este Cristos împărțit?” Nu! „Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, – tot așa este și Cristos. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților” – 1Corinteni 1:13; 12:12; 14:33.

²¹ Marele Dumnezeu și Tată al casei credinței are numai o singură organizație văzută, pe care El o folosește ca pe canalul Său „serv”, pentru a da „hrană la timpul potrivit”. Acest canal nu este religios, întrucât religia nu este „hrană la timpul potrivit”, ci este alcătuită din învățături și practici tradiționale ale oamenilor aflați sub influența demonilor, care fac fără valoare Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, „religia organizată” este împărțită și în conflict cu ea însăși, și duce la confuzie în ce privește credința în Iehova Dumnezeu și în Împărăția Sa; ea hulește și îngrămădește ocări pe numele Lui. Deci aceasta nu poate fi „poporul pentru numele Său”; ea nu poate fi „servul” pe care Dumnezeul Cel Prea Înalt l-a făcut pentru a-I vesti lauda. Religia, și toate sistemele ei aflate în conflict, sunt o parte a lumii acesteia, prietenoase cu ea, și servesc interesele acestei lumi pe care încearcă s-o convertească și s-o domine. Un astfel de comportament este adulter spiritual: „Suflete precurvar! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Judecată după roadele ei, și după urmările actuale ale mâncării din ele de către oameni, „religia organizată” n-ar putea fi acel „serv credincios și înțelept”, pe care Dumnezeu l-a făcut stăpân peste ceata slugilor Sale pentru a le pune înainte „hrana la timpul potrivit” susținătoare de viață.

²² Adevărata grupă sau societate a „servului” trebuie să fie curată de această lume și religia ei. „Servul” trebuie să fie complet devotat serviciului lui Iehova, fiind alcătuit din creaturi consacrate Lui, ce exercită credință deplină în Cuvântul Său și servesc altora adevărurile descoperite din Biblie, pentru a-i zidi în „cea mai sfântă credință”. „Servul” trebuie să fie alcătuit din cei care sunt născuți de spiritul lui Dumnezeu pentru moștenire cerească și care caută mai întâi Împărăția cerului și dreptatea ei. Ei trebuie să o anunțe ca pe singura speranță a omenirii și astfel să întărească bunăvoința față de acest Guvern drept al lui Dumnezeu prin Isus Cristos. De aceea, istoria „servului” devine deschisă pentru toți spre a o consulta. La ce concluzie duce aceasta?

²³ Faptele fizice de la 1878 d.Chr. până în 1918, dovedesc faptul că micul corp de bărbați și femei consacrați și născuți de spirit, care serveau și servesc în unitate pe Iehova Dumnezeu și

Împărăția Lui, în legătură cu Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere, se potrivește descrierii profetice a „servului”. Prin urmare, aceștia, deși literal sunt împrăștiați pe întreg pământul, totuși cooperează în unitate prin intermediul Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere, alcătuiesc corpul „serv” al Domnului pe pământ. Acest „serv” este înțelept, deoarece se teme de Iehova Dumnezeu și nu de demoni sau oameni: „Frica de DOMNUL este începutul înțelepciunii”. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în DOMNUL n-are de ce să se teamă” (Proverbe 9:10; 29:25). Acest „serv” este credincios, deoarece arată credință în Cuvântul lui Dumnezeu, îi rămâne credincios, se dovedește demn de încredere și ascultător în serviciul Lui, și păzește legământul făcut cu El printr-o integritate de neclintit.

²⁴ „Ferice de servul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale” (Matei 24:46,47). Această profeție dă asigurarea că această clasă „serv” a lui Iehova se va dovedi credincioasă până la venirea Domnului la templu în anul 1918 d.Chr. La acea dată importantă, după cum este bine cunoscut, rămășița „poporului pentru numele Său” a lui Iehova colabora cu Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere ca și corpul lor de guvernare legal. De asemenea, ei erau singurii care, în ciuda războiului mondial și a urii tuturor națiunilor, stăruiau în proclamarea Împărăției lui Iehova și vesteau întemeierea ei în anul 1914 d.Chr. Isus Cristos a declarat că va fi *ferice* de „servul” găsit credincios și înțelept, și activ în serviciu, la timpul venirii Sale la templu pentru judecată. Astfel, Domnul îi încredința „toate averile Sale”, adică toate interesele Împărăției Lui vizibile de pe pământ. Atunci, cu siguranță, acest „serv” va fi cel pe care Regele Isus Cristos îl va folosi pentru a-i împlini profeția scadentă după primul război mondial: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”. O astfel de evanghelie a Împărăției, ca născută în anul 1914, este predicată cu o publicitate fără pereche în toată lumea, pentru toate națiunile, de la 1918 încoace, așa de mult încât toate națiunile „creștinătății” și toate organizațiile religioase s-au ridicat în opoziție față de mărturia Împărăției. Îndeplinirea actuală a acestei mărturii pentru Împărăție, sub persecuție, arată în mod clar spre cel pe care Domnul l-a ales ca „servul” Său, anume Martorii lui Iehova, prin care a continuat și continuă să fie dată mărturia în lumea întreagă.

²⁵ Aceasta este dovada reală că Isus Cristos a aprobat și și-a pus mâinile peste rămășița martorilor lui Iehova, ca reprezentanții Lui vizibili, și că El i-a unit cu Sine în templu. Astfel, de la 1918 încoace, ei constituie, împreună cu El și sub El, clasa „servului credincios și înțelept”. Isus Cristos este Domnitorul lui Iehova peste toate „bunurile” sau interesele Împărăției și Domnitorul a încredințat aceste interese de pe pământ rămășiței credincioase și înțelepte. De aceea, principala lor responsabilitate este să „predice această evanghelie a Împărăției” celor blânzi și să dea „hrana la timpul potrivit”, pe care Regele le-o furnizează. Ei trebuie să dea această hrană „altor oi” ale Domnului, persoanele cu bunăvoință împrăștiate pe întreg pământul, care trebuie să fie strânse, hrănite și aduse în staulul Păstorului Cel Bun, înainte să se dezlănțuie bătălia Armageddonului.

²⁶ În acest scop, Iehova Dumnezeu a uns, prin Isus Cristos, clasa „servului credincios și înțelept” cu spiritul Său, în împlinirea profeției Lui referitoare la sfârșitul lumii: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din spiritul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste servii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din spiritul Meu și vor prooroci” (Ioel 2:28,29; Fapte 2:16-18). Această revărsare a spiritului ungerii peste rămășița în carne, clasa „servului credincios și înțelept”, se manifestă mai ales de la 1922 d.Chr. încoace, de când lucrarea de mărturie și vestire a Regelui și a Împărăției lui Iehova a crescut în vitalitate, activitate și eficiență. De la și după anul 1922 a urmat cea mai mare mărturie a Împărăției din timpul primului martor al lui Iehova, Abel. Religioniștii privesc cu uimire la Martorii lui Iehova, la eforturile lor intense și la credincioșia neclintită față de interesele Împărăției și se întrebă ce înseamnă toate acestea. Acesta este semnul apariției Împărăției în putere. Martorii activi ai lui Iehova sunt

semnul vizibil al acesteia și toți religioniștii care o înfierează ca fiind lucrarea omului, luptă împotriva ei și încearcă să dea la o parte acest semn, nu pot s-o distrugă. Ei se dovedesc că luptă împotriva lui Dumnezeu.

²⁷ Acest semn a fost prezis de un martor al lui Iehova din vechime, zicând: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18, *Young*; Evrei 2:13,14). Vorbind despre Isus Cristos, Marele Preot al lui Iehova și Odrasla din templu, un alt profet declara: „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne [nota marginală: ei sunt oameni ai semnului]. Iată, voi aduce pe Servul Meu, ODRASLA” (Zaharia 3:8). Religioniștii „creștinătății” disprețuiesc semnul și refuză să-l creadă, se răscoală împotriva recunoașterii societății martorilor unși ai lui Iehova ca „servul Său credincios și înțelept”. De aceea, ei persecută și se opun clasei „servului” lui Iehova și îi numesc profeți mincinoși. Totuși, aceștia sunt singurii echipați cu „hrana la timpul potrivit” de la Iehova și unși de El s-o predice; și este foarte aproape ziua când Iehova Dumnezeu își va justifica clasa „servului” credincios. „Când se vor întâmpla însă aceste lucruri – și iată că se întâmplă – vor știi că era un profet în mijlocul lor” – Ezechiel 33:27-33.

„Acel serv rău”

²⁸ În primul rând Isus Cristos este „Servul ales” al lui Iehova și este Capul, Conducătorul și Comandantul clasei „servului credincios și înțelept” (Isaia 42:1; 55:4). În timpul când Isus, pe pământ, a intrat călare în Ierusalim și apoi a venit la templu și l-a curățit de comercianții religioși, El a avut între apostolii Săi un serv necredincios și trădător. Exact înainte ca Isus să vină la templu, Iuda Iscarioteanul a obiectat împotriva interesului iubitor arătat lui Isus și s-a arătat ofensat, dar într-un mod fățarnic, zicând: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor? Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea”. Ziua următoare Isus a intrat călare în Ierusalim și a curățit templul (Ioan 12:1-16). Isus l-a numit pe Iuda „diavol” (defăimător), necurat, „fiul pierzării” și pierdut (Ioan 6:70,71; 13:10,11,18; 17:12). Cu siguranță, Isus Cristos n-a murit ca răscumpărare pentru Iuda și alții ca el!

²⁹ Lui Iuda i s-au încredințat interesele Împărăției după ce a fost însărcinat să predice mesajul Împărăției și să facă miracole de vindecare. Ca unul din cei douăsprezece discipoli cei mai apropiați de Isus, el a avut o relație apropiată și se bucura de încredere din partea „Servului Ales” al lui Iehova. Totuși, Iuda a fost necredincios răspunderii lui, era lacom după banii cu care se contribuia pentru serviciul Împărăției, a întrebuințat rău informația secretă pe care o avea despre Isus Cristos și apostolii Săi și a căutat câștig din partea dușmanului, spre paguba organizației vizibile a poporului lui Iehova. El și-a ascuns până la sfârșit inima și scopul trădător de apostolii nebănuitori. El a îndrăznit cu neobrăzare să-L sărute pe Isus și să-L salute cu „Plecăciune, Învățătorule!”, chiar în timp ce săvârșea actul trădării și L-a adus înaintea tribunalelor legii țării, anume Curtea Supremă sau Sinedriul, curtea guvernatorului Pilat și curtea regelui Irod (Matei 26:14-16,47-50,57-68; Luca 23:1-25). Prin urmare, Iuda Iscarioteanul este prototipul „acelui serv rău” pe care l-a prezis Isus. Cine este astăzi acest „serv rău”?

³⁰ „Dar dacă acel serv rău va zice în inima lui: Stăpânul meu zăbovește să vină! Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii” (Matei 24:48,49). Expresia „dar dacă acel serv rău” nu înseamnă că „servul credincios și înțelept” ajunge neglijent, arogant, îngăduitor cu sine și devine neînțelept, necredincios și rău. Aceasta nu înseamnă că clasa rămășiței martorilor lui Iehova abuzează de serviciul Domnului, îl pervertește, renunță la el și devine nelegiuită, asupritoare și necredincioasă obligației sale. Faptele vizibile astăzi nu sprijină o astfel de răstălmăcire a cuvintelor profetice ale Domnului nostru. Din contră, Isus Cristos ne asigură că, după ce l-a găsit pe serv credincios și înțelept la venirea Sa, el îl promovează și-l face

reprezentantul Său vizibil pe pământ și stăpân peste toate „averile” Sale sau interesele Împărăției. Realizarea neegalată, de la 1918 încoace, a Martorilor lui Iehova, prin intermediul Societății de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere, în predicarea „acestei evanghelii a Împărăției”, dovedește că Domnul îi consideră „credincioși și înțelepți”, îi păstrează în serviciul Lui și le încredințează averile Lui regale sau interesele Împărăției.

³¹ „Servul credincios și înțelept” nu este un om individual de pe pământ. De asemenea, „acel serv rău” nu este o persoană individuală, ci reprezintă o clasă de persoane ce ia o cale de acțiune rea și au parte de un destin asemănător. „Acel serv rău” se referă la o clasă de bărbați și femei, odată *servi* ai lui Iehova Dumnezeu și asociați cu organizația Lui vizibilă. Ei s-au devotat odată lui Dumnezeu în consacrare, au fost născuți de spiritul Său și luați în casa Lui ca fii spirituali și pentru un timp au fost aparent credincioși. Dar ei n-au suportat până la sfârșit în serviciul lui Dumnezeu și s-au întors la păcat. În timpul când Domnul începe judecata la templu, calea lor rea de acțiune este demascată. Astfel, ei se fac de cunoscut de la și după anul 1918.

³² Necazul lor începe cu inima, sediul afecțiunii și al motivației (Proverbe 4:23). În inima ei, această clasă zice: „Stăpânul meu zăbovește să vină”. Într-adevăr, această clasă poate afirma că ea crede în prezența invizibilă a lui Cristos și că prezența Lui, sau *parousia*, a început în 1874, potrivit înțelegerii de către ei a cronologiei. Dar în inima lor, și prin acțiunile lor ce sunt motivate de starea inimii lor, ei amână venirea și prezența Domnului. Cum așa? Deoarece venirea și *parousia* Lui înseamnă timpul când El își adună membrii credincioși ai trupului Său, aflați încă pe pământ, în unitate cu Sine la templu, făcând din ei o singură organizație de serviciu indivizibilă. Acesta este timpul când Domnul Isus pune în practică procedura și conducerea teocratică în interiorul acestei organizații, instalând peste ea o conducere unificată și conducând-o de sus în jos, și nu lăsând-o la cheremul dictaturii preferințelor personale, de jos în sus. Clasa „servului rău” s-ar fi alăturat acestei organizații, acelei conduceri unificate și teocratice și s-ar fi supus ei, dacă în inimă credea că Domnul a venit și este prezent. Ei ar fi fost de acord că un astfel de aranjament teocratic, și o astfel de supunere mulțumită și voluntară se aștepta de la ei, ca fiind potrivită timpului și ocaziei prezenței Sale. Dar acțiunea din inima lor egoistă și dorința lor ca „fiecare om să facă ce este drept în ochii lui”, dovedesc faptul că ei nu cred că Regele Teocratic a venit la templu pentru judecată. În planurile secrete din inima lor, ei spun: „Stăpânul meu zăbovește să vină”; eu îmi pot urma propria înclinație și pot merge mai departe cu aceasta.

³³ Clasa „servului rău” nu vede organizația Domnului, că aceasta este una singură și este teocratică în aranjament și funcționare și că Iehova Dumnezeu „a pus membrele în trup, pe fiecare așa cum a voit El”. Ei sunt șireți, încăpățânați, căutând conducerea pentru ei înșiși. Ei nu apreciază că tovarășii lor din organizație nu se află sub comanda și ordinele lor, ci sunt servii Domnului. Ei îi critică și judecă pe servii Domnului, de parcă aceștia ar fi proprietatea lor, și „vorbesc de rău demnitățile”, cei pe care Domnul Dumnezeu i-a învrednicit, punându-i într-o poziție de răspundere în trupul organizat al lui Cristos. Ei devin băgăreți, persoane care își vâra nasul în treburile altor oameni și sunt ambițioși să fie independenți și într-o poziție mai înaltă decât i-a pus Domnul. Ei vorbesc rău despre aranjamentul Domnului, pe care nu-l înțeleg (vezi Matei 25:24-26; 1Corinteni 4:1-3; Romani 14:4; Iuda 8-16).

³⁴ Apoi, acest grup necredincios vorbește rău despre tovarășii lor servi, azvârlind acuzații false și răutăcioase împotriva fraților lor care își îndeplinesc datoriile ca pentru Domnul. În felul acesta ei „îi bat pe tovarășii lor de slujbă” și cauzează suspiciuni, bănuieli rele, tulburare, ruptură și dezbinări în organizație. Ei acționează ilegal în ce privește legea teocratică și nu urmează regula Domnului declarată la 1Corinteni 6:1,2: „Cum! Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuiți și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate?” Ei preferă compania „bețivilor”.

³⁵ „Bețivii” sunt cei din această lume, care se află în întunericul nopții ei, nepăsători și indiferenți de venirea Domnului. În consecință, ei se umplu de lucrurile egoiste ale acestei lumi,

neîngrijindu-se să dea hrană și de băut „celorlalte oi” ale Domnului. Clasa „servului rău” nu ține pasul cu „hrana la timpul potrivit” pe care Domnul o furnizează, nici nu caută să dea mai departe altora această hrană spirituală, fraților lor și „altor oi” ale Domnului. Ei se văd ca o clasă spirituală, pe lângă care ceilalți trebuie să aștepte în ce privește favorurile lui Dumnezeu și hrana spirituală. Așa că ei „se hrănesc singuri”, „mâncând și bând” pentru dorințe egoiste, după obiceiul lumii „bețive”, mai ales clerul sau elementul ei ecleziastic. Imediat înainte de venirea Domnului la templu în 1918, o astfel de clasă asociată cu Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere a început să se facă de cunoscut și să urmărească o astfel de cale de acțiune față de Iehova Dumnezeu, Cristosul Său și față de frații lor. Ei n-au așteptat sosirea Domnului la templu în primăvara anului 1918.

³⁶ „Stăpânul servului aceuia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 24:50,51). Domnul este cel care, prin îngerii Lui, îl scoate afară din organizație pe „servul rău”; și așa a făcut Domnul Isus la templu de la și după anul 1918 (Matei 13:41,42). În judecata de la templu, El nu aprobă calea lor de acțiune nelegiuită și încăpățânată, nici nu le încredințează „averile Sale”, ci taie în bucăți din organizația Lui vizibilă această nelegiuită clasă-serv. De aceea, Iehova Dumnezeu nu și-a revărsat spiritul peste ei și nu i-a uns cu „ungere de la Cel Sfânt”. Această clasă nu este și nu a fost niciodată o clasă unsă. Ca demonstrație a acestor fapte, aceștia s-au separat de Societatea de Biblie și Tratat Turnul de Veghere și și-au înființat organizații independente proprii, supuse propriului lor control și nu regulii teocratice. „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” – 1 Ioan 2:19,20.

³⁷ Clasa „servului rău” poate că studiază încă Biblia și editează documente religioase cu citate din Biblie și poate că încă îl cheamă pe Isus Cristos „Doamne, Doamnel!” Dar Regele de la templu nu este amăgit de o astfel de linguire și de mărturisiri mieroase de loialitate. Asemenea judecătorului Iefta din vechime, El observă diferența dintre mesajul lor și teocratica Lui „hrană la timpul potrivit”; El observă că, asemenea efraimiților rebeli din vechime, ei nu pot să publice și să declare cuvântul-încercare „șiboleț”, ci sunt prefăcuți, fățarnici (Judecători 12:1-6). El este complet conștient că ei nu fac voința Sa, lucrând în pace și unitate cu aprobatul Său „serv credincios și înțelept” și în ascultare de regula teocratică. Deoarece nu „strâng” împreună cu El și „servul” Lui, ei risipesc; întrucât nu sunt cu El, ei sunt împotriva Lui. Ei declară lumii cele mai secrete și confidentiale chestiuni din organizația Domnului pe care le-au aflat în timp ce erau asociați cu ea. În felul acesta, ei o fac proprietate publică, pentru întrebuințarea și avantajul dușmanului. Pentru faptul că nu este de acord cu organizația „servului credincios și înțelept” a Domnului, ci o critică, o condamnă și lucrează împotriva ei, aceștia se aliniază cu națiunile și religioniștii lumești care luptă împotriva Împărăției lui Iehova și a martorilor Săi – Matei 12:30.

³⁸ În ce privește pe acel „serv rău”, Judecătorul de la templu nu ezită „să-i hotărască soarta împreună cu fățarnicii” și poruncește acestei clase să se depărteze de la El ca „lucrători ai fărădelegii”. El îi pune în clasa fățarnicilor religioși (Matei 7:22-24). Întrucât aceștia au fost preumbriți de Iuda și de prototipul său Ahitofel, sfetnicul trădător al regelui David, care în cele din urmă s-a spânzurat, clasa „servului rău” alcătuiește partea apostatului „om al păcatului”, „fiul pierzării”. De fapt, fiind odată asociați cu poporul organizat al lui Iehova, bucurându-se de o relație confidențială cu acesta, și apoi răscolându-se și dovedindu-se neadevărați, ei sunt partea cea mai vinovată a clasei „omului păcatului”, observând că ei au avut o poziție mai responsabilă, ca servi născuți de spirit ai lui Dumnezeu, decât a avut vreodată clerul religios. Expresia „fiul pierzării” arată la sfârșitul lor final, nimicirea – 2 Samuel 15:30-37; 16:23; 17:1-23; 2 Tesaloniceni 2:3-8.

³⁹ Înainte să ajungă la o astfel de pierzare sau nimicire, această clasă dă frâu liber „plânsului și scrâșnirii dinților” pentru tot restul vieții. Ei scrâșnesc din dinți la clasa „servului credincios și înțelept” și nu le arată simpatie în persecuția prin care aceștia trec în lumea întregă.

Ei declară public că n-au fost niciodată martori ai lui Iehova și acuză deschis că Martorii lui Iehova nu sunt o organizație creștină. Ei „plâng” nu de remușcări sau că le pare rău, ci pentru că se simt ofenșați de comportamentul celor credincioși și nu pot să-și concretizeze țelurile și scopurile egoiste împotriva celor credincioși, și pentru că și-au închipuit nedreptăți pe care ei afirmă că cei credincioși ai Domnului le-au comis împotriva lor. Ei mărturisesc că sunt „copiii Împărăției”; fără îndoială când, în curând, Atotputernicul Dumnezeu îi va învia din morți pe profeții și martorii credincioși din zilele dinaintea lui Cristos, și-i va face reprezentanți vizibili princiari ai Împărăției cerului, clasa „servului rău” va plânge și va scrâșni din dinți. Isus i-a pus pe aceștia în contrast cu „alte oi” ale Sale, zicând: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8:11,12). După ce vor vedea aceasta, ei vor merge la pierzare în bătălia Armaghedonului. „Alte oi”, pe care ei au refuzat să le caute și să le servească „hrană la timpul potrivit”, vor supraviețui aceluia necaz mare, vor sta împreună cu prinții Împărăției și vor avea parte de binecuvântările Împărăției – Luca 13:25-30.

⁴⁰ Alte scripturi fac foarte clar că această clasă a „servului rău” se va face de cunoscut în „timpul sfârșitului”, cu cât ne apropiem de sfârșitul final al întregii gloate a lui Satan. Principalul prinț-spirit al lui Satan, Gog, va folosi mai ales clasa „servului rău”, deosebit de informată, în conspirație cu toate celelalte elemente lumești ale lui, împotriva rămășiței credincioase a lui Iehova și a însoțitorilor ei, „alte oi” (Ezec. 38:3-23). Astfel, clasa „servului rău” își va trăda mai deschis nelegiuirea cooperare cu toate celelalte elemente ale organizației lui Satan, religios, politic și comercial, și vor arăta clar că ei sunt cei ce „mănâncă și bea” cu ei, ca parte a acestei lumi. Prin urmare, semnul celor doi „servi” trebuie să devină mai clar și mai evident.

⁴¹ „Servul credincios și înțelept” este un semn vizibil de partea lui Cristos în marea chestiune de discuție, partea în favoarea stăpânirii universale a lui Iehova peste toate creaturile vii. „Acel serv rău” este un simbol vizibil al părții aflate în opoziție în această chestiune principală. Ambii „servi” sunt acum activi, fiecare în interesul părții lui corespunzătoare în chestiune. Ceasul hotărârii este aici. Alegerea trebuie să aibă loc, fie pentru a deveni însoțitori ai „servului credincios și înțelept” și să servească în mod loial pe Iehova și Împărăția Lui împreună cu „servul” Său, fie pentru a se alătura clasei „servului rău”, să „plângă și să scrâșnească din dinți” împotriva organizației vizibile a lui Dumnezeu și în cele din urmă să sufere nimicire arzătoare, pierzarea. Pentru avertizarea celor care caută să se închine lui Dumnezeu în spirit și adevăr, Iehova Dumnezeu pune acum în contrast, în mod profetic, cele două clase de „servi” potrivnice și destinele lor la Isaia 65:13-16. Citiți această profecție și apoi acordați atenție, cu înțelepciune, semnului Împărăției astfel dat.

Întrebări pentru studiu

1. Care este relația lui Iehova cu universul viu?
2. Așa cum a fost stabilit de Iehova Dumnezeu, la ce timp urma să aibă loc întemeierea Împărăției și când a avut loc?
3. De ce sunt necesare semne pentru a discerne acest fapt nemaipomenit?
4. Ce ține oamenii la distanță ca să nu discearnă acest fapt? Când și cum vor fi forțați ei să vadă acest fapt?
5. Care este calea de acțiune a celor care acordă și a celor care nu acordă atenție semnelor? Ce semn special vorbește astăzi cel mai tare?
6. De ce trebuie să așteptăm noi astăzi și să privim în jur pentru a-i observa pe cei doi „servi”?
7. Pentru ca evreii și creștinii să facă o alegere înțeleaptă și responsabilă în ce privește Împărăția, ce este necesar, și a fost prezis acest lucru?

8. Care a fost prezicerea specială a lui Cristos despre aceasta, cum și prin cine s-a împlinit acest lucru?
9. Cui trebuie să-i fie dat credit pentru o astfel de realizare și de ce?
10. Pentru ce sunt semne faptele de mai sus? În afară de prezicerea lor, ce semn de avertizare a prezis El cu privire la serviciu?
11. a) De ce Isus n-a prezis despre două persoane individuale? b) Cine dintre izraeliți l-a primit pe Isus Cristos la prima Lui venire și ce preumbrește aceasta?
12. Prin ce cale de acțiune și prin ce relație divină față de ei devin aceștia fiii spirituali ai lui Dumnezeu și martorii Săi unși?
13. Ce profeție a făcut Isaia despre servul lui Dumnezeu și despre identitatea acestuia?
14. Într-o astfel de lumină profetică, ce se distinge a fi „servul credincios și înțelept” și din ce popor este o parte acest „serv”?
15. Prin urmare, cum trebuie să servească acest popor și, potrivit profeției lui Isaia, cine este Capul lor?
16. Ce „servi” trebuie să fie făcuți de cunoscut la judecata de la templu și de ce venirii lui Cristos la templu trebuie să-i precedă o lucrare de pregătire?
17. În consecință, ce era în curs de desfășurare în anul 1878 și ce s-a publicat în iulie 1879?
18. Ce adevăruri oportune, sau „hrană la timpul potrivit”, a trebuit să publice, în primul rând, această revistă?
19. a) Ce s-a organizat în 1884 și pentru ce scop? b) Ce corp distinctiv de creștini a fost astfel în evidență pe pământ și ce așteptau ei cu nerăbdare?
20. Prin ce calitate aducătoare de roade trebuie să fie determinată identitatea „servului credincios și înțelept” și de ce să nu căutăm noi mai mulți astfel de servi?
21. Câte organizații vizibile întreprind încă Iehova ca și canalul Său „serv”? De ce acesta n-ar putea include „religia organizată”?
22. Prin urmare, care trebuie să fie poziția adevăratei grupe „serv” în ce privește această lume, religia și Iehova Dumnezeu?
23. Cine dovedesc faptele fizice că se potrivește descrierii „servului” și în ce sens este „servul” credincios și înțelept?
24. a) Ce arată cuvintele lui Isus în ce privește calea de acțiune a „servului” până la venirea Sa în 1918? b) Cum va fi fericite de acest serv și spre cine arată, în mod sigur, participarea activă într-o astfel de fericire?
25. Potrivit faptelor, peste cine și-a pus Domnul mâinile la venirea Sa, ce constituie ei de atunci încoace și care este principala lor responsabilitate?
26. Ce profeție despre însărcinarea divină a împlinit deci Dumnezeu cu ei, mai ales de când se manifestă acest lucru și despre ce este acesta un semn?
27. Cum a fost prezis acest semn de profeții Isaia și Zaharia? De ce Iehova își va justifica clasa „servului” credincios?
28. Cine este capul clasei „servului” credincios? Cum s-a comportat și s-a exprimat Iuda Iscarioteanul când Isus a venit la templul din Ierusalim?
29. Cum s-a făcut de cunoscut Iuda ca trădător și serv necredincios; de aceea, pentru cine este el un prototip?
30. Cum a fost răstălmăcită însemnătatea cuvintelor: „Dar dacă acel serv rău”, dar ce dovedesc faptele în ce-i privește pe Martorii lui Iehova?
31. Atunci, pe cine ilustrează „acel serv rău” și când s-a făcut de cunoscut acesta?
32. Ce dovedește, și cum, că cei din clasa „servului rău” zic în inima lor: „Stăpânul meu zăbovește să vină”?
33. Ce dovedește că această clasă a „servului rău” nu vede organizația Domnului și alcătuirea ei?

34. Cum „îi bat pe tovarășii lor de slujbă” cei din această clasă și cum acționează în mod nelegiuit?

35. Cum „mănâncă și bea cu bețivii” „servul rău”? Când a început să se arate că o astfel de clasă urmează această cale de acțiune?

36. Cine scoate afară din organizație această clasă? Cum și, prin urmare, ce acțiune iau ei în ce privește organizația?

37. Cum, faptul că ei studiază mereu din Biblie și publică documente religioase, nu dovedește că servesc pe Iehova Dumnezeu și adună împreună cu Isus Cristos?

38. În ce clasă îi pune Domnul pe aceștia, de cine au fost preumbriți și din ce grup mai mare formează ei partea cea mai vinovată?

39. De ce clasa „servului rău” dă frâu liber „plânsului” și de ce și împotriva cui „scrâșnesc ei din dinți”?

40. Când trebuie să se facă de cunoscut, mai clar, clasa „servului rău” și de ce?

41. a) Pentru ce este un simbol fiecare din aceste clase a „servului” și ce decizie trebuie luată acum cu privire la ei? b) În această privință, ce descriere profetică dă Iehova Dumnezeu pentru avertizarea noastră; prin urmare, ce trebuie să facem noi?

GILEADUL ACORDĂ DIPLOME DE ABSOLVIRE PRIMEI CLASE DE STUDENȚI

Pe data de 15 februarie a acestui an, *Turnul de Veghere* a făcut emoționantul anunț de deschidere a Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere. Aceasta a venit ca o plăcută surpriză pentru persoanele cu bunăvoință din întreaga lume. „Gilead”, minunata clădire ridicată pe Ferma Împărăției de 283 hectare în South Lansing, New York, în 1940, urma să găzduiască această acțiune a Lumii Noi și să devină locuință pentru pregătirea servilor teocratici care, prin harul Domnului, vor alcătui în toate părțile pământului o movilă a mărturiei pentru Teocrație.

Luni, 1 februarie, colegiul a fost dedicat printr-un serviciu impresionant făcut de președinte și unii directori ai Societății.

Chiar de la începutul orelor de curs, imediat după aceea, corpul de studenți de o sută de bărbați și femei, toți servi ordinați, și-au pus inima și sufletul în studiile lor. În câteva zile studenții și corpul profesoral se acomodaseră complet noului lor program de viață la Colegiul Biblic al Turnului de Veghere, care, de la început a funcționat ca orice instituție înființată de mult timp.

Fondatorii colegiului făcuseră aranjamente pentru găzduire, hrănire, precum și pentru instruire educațională. Familia Gileadului a fost organizată să funcționeze ca și casa Betel a Societății Turnului de Veghere din Brooklyn. Instrucțiunile și rutina familiei Betel, fiind bine perfecționate pe o perioadă de cincizeci de ani de experiență în New York, a ajutat foarte mult la acomodarea studenților în ce privește viața lor de zi cu zi, asocierea și lucrarea.

Ziua de colegiu, de luni până vineri, începea la ora 8 a.m., după care urmau cinci perioade de instruire dimineața, de câte 40 minute fiecare, cu 10 minute pauză, și două perioade similare în prima parte a după-amiezii. Aceste perioade de instruire cuprindeau prezentări la sala de clasă și perioade de cursuri. De la ora 3 la 6 p.m., în fiecare zi, tuturor studenților le erau încredințate sarcini de a ajuta la funcționarea casei și fermei. Surorile lucrau la spălătorie, bucătărie, mașini de cusut, făceau curățenie în dormitoare și munceau în grădină. Frații lucrau pământul, în atelierul mecanic, la construcții și la pădure. Toată această activitate în afara programului s-a găsit a fi o mare binecuvântare pentru studenți. Ea le-a dat posibilitatea să-și relaxeze mintea de studiu și în același timp să câștige cunoștință, experiență și instruire practică.

După doar prima lună de colegiu, iată câteva din remarcile făcute de studenți: „Ce am învățat în luna care a trecut socotesc de neprețuit”. „Calitatea instruirii de aici este dincolo de așteptări”. „Mă găsesc puțin mai ruginit decât mă așteptam”. „Spaniola și engleza sunt materiile mele cele mai dificile”. „Realizez că este voința Domnului ca eu să sap adânc, în timp ce sunt privilegiat să stau aici”. „Concentrarea este lupta mea cea mai mare”. „Credeam că noi cunoaștem Biblia, dar acum realizăm ce puțin știm cu adevărat”. „Socotesc acesta cel mai mare privilegiu care mi s-a oferit vreodată în anii de serviciu ca pionier”.

După ce durata colegiului de cinci luni a fost împărțită în două semestre, de câte zece săptămâni fiecare, directorii Societății Turnul de Veghere s-au gândit să programeze examinările la fiecare curs, la sfârșitul fiecărui semestru. După examinările primului semestru din 10 aprilie s-a constatat că șase dintre studenți nu mai puteau să continue studiile. Restul de 94 au fost admiși să încheie durata colegiului. Societatea a stabilit standarde înalte școlare și chiar dacă unii studenți poate au mers la diferite cursuri, totuși aceasta nu i-a calificat pentru a primi o diplomă. Numai cei care trec cu merit sunt astfel calificați. La sfârșitul celui de-al doilea semestru au avut loc examinările finale, pentru a se constata complet gradul de cunoștință pe care o primiseră toți pe parcursul întregii perioade de douăzeci de săptămâni de studiu. Fiecare student a realizat importanța acestor examinări finale și a făcut o recapitulare vastă a tuturor subiectelor. Pregătirile pentru examene au fost luate așa de mult în serios, că în zilele dinaintea lor studenții erau ocupați să studieze până noaptea târziu și unii au crezut necesar să se trezească la ora patru dimineața.

Pe 18 iunie au început examenele de încheiere mult așteptate și au durat patru zile. Suntem încântați să raportăm că toți cei 94 de studenți au terminat cursurile și dintre aceștia, 84 le-au absolvit cu merit, calificându-se astfel pentru a primi diplome. La aceste examinări finale frații au demonstrat că ei știau într-adevăr ceea ce fuseseră învățați în decursul celor cinci luni trecute. Când cineva se gândește la vasta cantitate de material acoperit într-o perioadă scurtă pe durata colegiului, material care cuprinde în domeniul său un studiu complet din întreaga Biblie, un studiu minuțios al tuturor învățăturilor principale învățate în Scripturi, o cunoaștere practică în lucrare a legii și relațiilor internaționale, cunoștințe istorice necesare, un studiu minuțios pentru vorbitori, un studiu cuprinzător al instrucțiunilor teocratice de organizare și al serviciului practic pe teren, un studiu al englezei de la facultate, al matematicii, de cunoaștere a vorbirii și citirii în spaniolă, cu siguranță numai cei devotați complet Teocrației ar fi putut realiza consolidarea acestei vaste cunoștințe. În școlile lumești aceasta ar fi cuprins un plan de învățământ de doi ani.

Serviciul misionar aplicat, pentru care s-a făcut o selecționare, cuprindea aplicarea efectivă pe teren a cunoștinței și a instruirii primite în școală. Pe lângă studiile lor intensive și sarcinile de la fermă și din casă, studenții au realizat o medie de peste douăzeci și cinci de ore de serviciu efectiv pe teren în fiecare lună. Tot teritoriul pe o rază de treizeci de mile de Gilead a fost acoperit efectiv și a fost servit cu mesajul Împărăției. S-a luat parte la fiecare latură a lucrării, precum vizite ulterioare, studii model din Biblie, lucrare stradală cu reviste și lucrare din casă în casă.

Miercuri, 23 iunie, a marcat un eveniment istoric, prima absolvire a colegiului Lumii Noi. Fix la ora 8:30 a.m. festivitatea a început, fiind deschisă cu o rugăciune potrivită către Iehova Dumnezeu. Președintele colegiului a servit ca președinte al acestei adunări, la care au fost invitați nu numai studenții, ci și toți membrii familiei Fermei Împărăției. Au participat aproximativ 160 persoane în minunatul auditoriu al „Gileadului”. Primul vorbitor introdus de președinte a fost W. E. Van Amburgh, vârstnicul secretar-casier al Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere. El a transmis câteva sfaturi înțelepte și competente pentru edificarea studenților. Apoi a urmat o scurtă cuvântare a servului de la Ferma Împărăției, care și-a exprimat aprecierea pentru minunata cooperare adusă de toți studenții, atât în lucrare, cât și în asocierea și viața lor casnică de la Gilead. Apoi, fiecare din instructori a rostit câteva cuvinte de rămas bun și binecuvântare pentru absolvenți.

Partea principală și așteptată cu nerăbdare a programului pentru ziua de absolvire a fost cuvântarea rostită de președintele colegiului, N. H. Knorr, președinte de asemenea al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. Fratele Knorr a făcut un emoționant apel la „Lucrare, răbdare și credință”. Cuvintele sale de deschidere au fost: „Iehova este Marele Lucrător al tuturor timpurilor”. Într-un limbaj minunat, el a descris glorioasa lucrare, realizarea plină de succes a scopului lui Iehova și privilegiul fiecăruia aflat în legământ cu El să colaboreze cu Dumnezeu. Aceste comentarii au servit ca introducere la cuprinsul general al cuvântării „Viitorul absolvenților colegiului”, care este publicată mai jos.

La încheierea lecturii a fost deschisă o cutie mare ce conținea diplome și a fost pusă pe masa de pe podium. Unul după altul, au fost strigate numele tuturor studenților de către președinte, pentru a veni să-și primească diploma. În interiorul fiecărei diplome, care este un document îmbrăcat într-o minunată copertă de piele, era prezentă o fotografie a clasei și caracterizarea sau carnetul de note. Apoi, în mijlocul sentimentelor de bucurie amestecată cu nostalgie, la părăsirea îndrăgitului colegiu, studenții au oferit în mod spontan următoarea declarație:

Declarație

Întregul corp de studenți dorește să facă următoarea declarație:

Noi, prima clasă care a absolvit Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere, ne exprimăm în acest fel profunda apreciere față de Iehova și organizația Sa teocratică, Societatea Turnul de Veghere, față de președintele ei și membrii corpului profesoral al colegiului, pentru minunatul privilegiu de a fi primit instruire și învățatură teocratice suplimentare, ce ne face capabili să devenim ambasadori mai eficienți ai Teocrației.

Apreciem, de asemenea, multele îngrijiri iubitoare făcute pentru confortul nostru și pentru tovarășia și ajutorul dat de familia de la Ferma Împărăției.

În felul acesta, noi reiterăm hotărârea de a fi credincioși însărcinării sacre încredințată nouă de Tatăl nostru ceresc, Iehova, și, prin harul Său, noi Îl vom servi cu credincioșie în orice teritoriu în care ne trimite, vestind Lumea nouă și hrănind cu „hrană potrivită” pe „alte oi” care vor alcătui „mulțimea mare”.

Vom porni la drum conștienți totdeauna că numai prin harul și în tăria Domnului, și printr-o luptă continuă împotriva demonilor, noi ne vom dovedi, spre gloria Sa, „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” – Romani 8:37.

(Făcută și adoptată astăzi, 23 iunie 1943, în ziua absolvirii Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere).

Înainte de ziua de absolvire, președintele a repartizat fiecărui student locul final de serviciu în una din nouă țări latino-americane. De asemenea, au fost făcute repartizări unui număr din ei pentru serviciu temporar, ca vestitori speciali, în diferite părți ale Statelor Unite, așteptând aranjamente finale pentru călătoria lor în străinătate. Studenților li s-a dat voie să-și aleagă parteneri și să formeze grupe de patru până la doisprezece pentru o astfel de activitate teocratică viitoare în străinătate. Îngrijirile abundente făcute de Societate și dezvăluite lor în ziua absolvirii au fost aproape copleșitoare. Toate inimile debordau de fericire. Absolvenții, corpul profesoral și oaspeții au fost cu toții adânc mișcați. A fost o zi și un eveniment ce nu se va uita niciodată.

Ca și observație de încheiere, trebuie să fie consemnat ce spirit exemplar a domnit printre studenți, corpul profesoral și frații de la fermă tot timpul. Studenții s-au maturizat foarte mult în cunoștință, înțelegere și înțelepciune. Iubirea și devotamentul lor pentru Domnul au devenit mai evidente. Chiar și sănătatea lor trupească s-a îmbunătățit în decursul cursurilor lor la Gilead. Chiar de la început, studenților li s-a dat mereu o viziune despre viitoarea lor lucrare în străinătate și au fost întăriți în acest scop, prin harul Domnului. Absolvenții erau doritori să-și primească

noile numiri și să se descarce de responsabilități față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa. Rugăciunile și cele mai bune urări ale întregului popor al lui Iehova de pe tot pământul sunt cu ei. După vacanța de vară, Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere își va deschide porțile pentru un nou grup de studenți.

VIITORUL ABSOLVENȚILOR COLEGIULUI

Discursul rostit de președintele Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere, la prima festivitate de absolvire - 23 iunie 1943.

Creaturile din organizația lui Dumnezeu ar trebui să fie foarte doritoare să facă lucrurile încredințate lor în mod potrivit, mai ales absolvenții Colegiului Biblic Gilead al Turnului de Veghere. Știind că Dumnezeu are pe pământ o organizație a „servului credincios și înțelept”, cu care noi suntem asociați și cooperăm, noi ar trebui să fim doritori să îndeplinim lucrarea încredințată nouă cu sârguință, cu rigurozitate și cu cea mai mare grijă. Noi nu dorim să facem lucrurile după tăria noastră proprie, căci știm că nu putem face asta; ci suntem preocupați să obținem cele mai bune rezultate în interesul Împărăției, căci aceste rezultate vor cinsti numele și cuvântul Domnului. Noi suntem doritori în mod serios, tot timpul, să facem lucruri mai mari, mai mărețe în interesul Guvernului Său drept, dacă acest lucru este cât de cât posibil; nu spre gloria vreunui om, nici pentru promovarea vreunei organizații omenești. Numai pentru că suntem interesați de Lumea Nouă și de justificarea numelui lui Iehova și de proclamarea deplină a Împărăției, dorim noi să promovăm aceste interese ale Împărăției.

Cunoscând scopurile lui Iehova, noi apreciem că interesele Împărăției au fost încredințate în mâinile poporului Său și că aceste interese trebuie să fie promovate de servii Lui. De aceea, în mod potrivit, noi încercăm să facem aceasta într-un mod plăcut Domnului și după capacitatea noastră. Dacă suntem vestitori într-o grupă a martorilor lui Iehova, încercăm să ne aranjăm treburile ca să putem deveni pionieri sau vestitori cu timp integral. Dacă ne aflăm în grupa pionierilor, încercăm să ne îmbunătățim abilitățile și timpul în lucrare, cu perspectiva de a deveni vestitori speciali. Dacă suntem vestitori speciali, s-ar putea în cele din urmă să ne calificăm pentru a fi servi călători pentru frați; sau, dacă suntem astfel de servi, datorită lucrării noastre eficiente, a dorinței de a cinsti numele Domnului și de a promova interesele Împărăției Sale, putem fi însărcinați cu responsabilități în țări străine. Dacă suntem credincioși în poziția noastră actuală, aceasta aduce adesea privilegii mai mari, cu o mai mare responsabilitate. Astfel de privilegii și responsabilități n-ar trebui să fie niciodată evitate sau respinse. Noi ar trebui să mulțumim Domnului pentru ele.

Indiferent de avansare, noi ne facem lucrarea, deoarece aceasta este voința Domnului și este corectă. Noi știm că deținem adevărul. Știm că lucrăm împreună cu organizația lui Dumnezeu. Știm că organizația diabolică a lui Satan urmează să fie doborâtă și nimicită și mai știm, cu siguranță, că Împărăția lui Dumnezeu, în toată puterea și gloria ei, va aduce binecuvântări de nedescris pentru acest pământ. Noi avem cuvântul Lui sigur al profeției că o mare mărturie trebuie să fie dată pe tot pământul, ca mărturie în acest scop; că oamenii cu bunăvoință trebuie să fie mângâiați; că există o altă turmă de oi, mai mare decât „turma mică”, ce trebuie să fie adusă într-un singur staul. Strângerea acestor „alte oi” în organizația Domnului este în ea însăși o mare lucrare; nu o lucrare ce va aduce cinste oamenilor sau indivizilor, ci una care va aduce cinste și glorie Tatălui nostru ceresc.

Din scripturi noi știm că urmăm calea dreaptă de acțiune. Noi am studiat Cuvântul lui Dumnezeu și suntem binecuvântați de el. Deoarece suntem siguri că am adoptat calea dreaptă de acțiune, noi am pus deoparte orice dorință pământească a egoismului. Pe noi nu ne interesează confortul casei, sau al familiei, sau înființarea de mari afaceri comerciale care să ne scoată numele în evidență; ci noi am căutat să urmăm calea în viață care este disprețuită de toți oamenii

egoiști. Aceasta este o cale de acțiune simplă și ciudată în ochii creaturilor; pentru ei aceasta nu înseamnă mult. De ce? Deoarece noi nu lăsăm un nume mare pentru generațiile viitoare. Nu este o afacere care să aducă profit, lăsată în urmă, pe care să o transmitem urmașilor noștri, dacă avem. Nu este nicio avere mare, pe care s-o dăm altora. Totuși, în ce privește lucrul, voi munciți la fel de greu ca alții, consumând la fel de mult timp, dar, măsurat în bunurile lumii acesteia, voi nu câștigați nimic. Totuși, voi nu sunteți niște naivi; deoarece în lumea care va veni, voi veți câștiga viață veșnică. Bărbații acestei lumi vechi, femeile și copiii lor, strâng bogății pe acest pământ, încercând să aibă un loc de siguranță prin ele. Dar reușesc ei cu adevărat? Ei nu pot fi niciodată în siguranță de nimicirea inevitabilă ce urmează să vină peste întreaga lume. Cu toate acestea, cei care au intrat în legământ cu Dumnezeu strâng bogății în cer, care nu vor rugini și nu vor fi distruse. Ele au valoare înaintea lui Iehova Dumnezeu, care este în cer.

Așadar, lucrarea pe care voi, absolvenți ai colegiului biblic, o faceți mergând din ușă în ușă sau la colțul străzii, proclamând mesajul Împărăției, conducând studii de carte și studii model din Biblie; lucrarea voastră de a merge în orașe mici, unde n-au mai mers martori niciodată înainte, sau proiectul vostru de a merge în alte țări, unde mesajul n-a fost transmis vreodată; toată aceasta este o lucrare vitală preliminară stabilirii Lumii Noi a dreptății. Ea este lucrarea pe care Iehova Dumnezeu a poruncit să fie făcută acum și ea trebuie să fie făcută fără greș. Dacă ea nu este făcută de creaturile care sunt însărcinate s-o facă, atunci chiar pietrele vor striga mesajul Domnului. Dar lucrul acesta nu va fi necesar. Cei care formează „turma mică” spirituală și „alte oi” pământești, însoțitori asociați cu ei, au acceptat de la Iehova Dumnezeu responsabilitatea și marele privilegiu de a se îngriji ca acest mesaj să fie vestit pe tot pământul, spre cinstea și gloria Domnului Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a făcut suficiente îngrijiri pentru instruirea și învățarea potrivită a poporului Său și s-a îngrijit ca ei să fie hrăniți cu „hrană potrivită”. În aceasta El n-a eșuat niciodată. Noi suntem siguri că lucrarea lui Dumnezeu va fi dusă la bun sfârșit, fie că El o face prin creaturi cerești, fie prin creaturi pământești. Lucrarea vestirii Împărăției, pe care El a poruncit-o, va fi făcută cu credincioșie de servii Lui devotați de pe pământ. Din pricina credincioșiei lor, ei vor primi marea răsplată a vieții veșnice, unii în Împărăția cerească, și unii pe pământ, unde vor avea gloriosul privilegiu de a aduce pe lume urmași drepecți sub Regele Isus Cristos, în împlinirea mandatului divin, până la câte generații nu știm.

Înainte ca aceștia să poată primi astfel de binecuvântări minunate de viață, pentru a-și servi Dumnezeul în toată eternitatea care va veni, într-un mod plăcut Lui și în armonie completă cu voința Sa, ei dovedesc acum anumite lucruri. Ei trebuie să-și demonstreze devotamentul absolut față de El și să-și mențină integritatea față de Dumnezeu. Aceasta trebuie să se facă sub împrejurări de încercare. Ei își pot dovedi integritatea și devotamentul față de Domnul numai prin fapte. La Filipeni 2:12,13 este scris: „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. Aceste cuvinte ale apostolului lui Cristos se aplică mai ales astăzi. Voi, cei din acest corp de studenți ce absolviți acum, ați ascultat de Tatăl vostru din cer cu mult înainte să veniți aici, prin serviciul credincios în activitatea de pionieri. Timp de douăzeci de săptămâni care au trecut, de asociere cu Societatea, cât ați fost prezenți aici la Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere, ați fost studenți și martori credincioși și ați făcut binele. Dar, după cum apostolul fixează regula, deși ați ascultat de Domnul la acest colegiu și sub directa supraveghere a corpului său profesoral, încă mai este necesar să lucrați la salvarea voastră cu frică și tremur. Să nu pierdeți niciodată din vedere relația voastră individuală cu Iehova Dumnezeu și organizația Lui, indiferent că lucrați în grupuri, în grupe mari sau în locuri izolate. Este necesar totdeauna să fim conștienți că noi colaborăm cu marea organizație a lui Dumnezeu, pe care El a înființat-o pe pământ în acest timp, în această „zi a lui Iehova”; și că El este Cel care „lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”.

Voi sunteți dornici să faceți voința Domnului. Ați aflat această voință prin studiarea Cuvântului Său. Aici, la acest colegiu, ați studiat intens Cuvântul Său în decursul celor cinci luni trecute. Voi ați cunoscut mult din voința lui Iehova înainte să veniți aici. Astăzi o să aveți o mai bună apreciere a voinței Sale cu privire la voi, despre cum îi puteți face buna Lui plăcere în viitor cu o mai mare eficiență. Voi apreciați avantajul studierii și creșterii cunoștinței. Sunt sigur că nu veți înceta niciodată să faceți asta, adică să studiați și să vă sporiți cunoștința din Cuvântul Domnului. Acest lucru este esențial pentru sănătatea voastră spirituală și pentru salvarea voastră; este esențial pentru lucrarea voastră, prin care vă dovediți integritatea.

Dumnezeu pe care noi îl servim nu este nepăsător de lucrarea și de truda iubirii pe care voi le-ați realizat atât aici, cât și afară pe teren, în trecut. Dar El ne sfătuiește prin apostolul Său, la Evrei capitolul 6, că deși nu este nepăsător de bunele realizări din trecut ale servilor Săi în interesul Împărăției, totuși ei trebuie să-și continue activitatea până la sfârșit, și să nu le slăbească mâinile sau să fie leneși. Numai prin credință și răbdare (sau rezistență), vom realiza promisiunile arătate în Cuvântul Său cu privire la noi. Capitolul șase din Evrei, versetele 10-12, spune: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru numele Lui, voi care ați ajutat și ajutați pe sfinți. Dorim, însă, ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele”.

Când Societatea v-a ales dintre servii ordinați ai Domnului, lucrători cu timp integral pe terenul activității Împărăției, invitându-vă să veniți aici ca studenți, aceasta s-a datorat faptului că Domnul n-a fost nepăsător de truda iubirii voastre și de faptele pe care le-ați arătat față de frații voștri, despre cum ați servit pe cei sfinți și pe oamenii cu bunăvoință. Și acum că ați încheiat acest curs intensiv de studiu la Colegiul Biblic al Turnului de Veghere, dorința Societății este ca fiecare din voi să arătați aceeași osteneală în viitor, pentru asigurarea deplină a speranței până la sfârșit. Noi înțelegem că Împărăția lui Dumnezeu este stabilită în cerurile noi și că înainte de „învierea mai bună” a oamenilor credincioși din vechime, pentru a deveni „prinți pe tot pământul”, noi suntem astăzi privilegiați să fim reprezentanți activi văzuți ai Împărăției stabilite. Totuși, speranța noastră este ca noi să avem privilegiul să trecem cu viață prin apropiata bătălie a Armagedonului, în care toată opoziția față de Împărăție va fi nimicită și prinții ei pământești vor fi instalați în funcție. Noi nu vom realiza niciodată acea speranță dacă devenim leneși sau neglijenți. Mai degrabă, așa cum este îndemnat de apostol, noi vom urma întocmai aceeași credință și rezistență răbdătoare ca acei bărbați credincioși din vechime, care au fost înaintea noastră, precum Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Iefta, toți credincioșii din vechime amintiți la Evrei capitolul 11.

Este absolut necesar ca noi să arătăm aceeași credință ca Avraam, când și-a părăsit propriul popor și a mers într-o țară străină (Evrei 12:1). Acolo a devenit el în realitate moștenitor al promisiunii că „în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Aceasta nu s-a întâmplat în persoana seminței lui proprii, Isaac; totuși, Avraam a avut credință că, în viitor cândva, va fi adusă o sămânță care va aduce cu sine Împărăția, sau Guvernul Teocratic, sub care Avraam dorea să trăiască. N-a contat că aceasta nu s-a întâmplat în zilele lui. Mulți alții au avut aceeași credință și răbdare și lor nu le-au slăbit niciodată mâinile, indiferent ce le-a cerut Domnul să facă prin îngerii sau purtătorii Lui de cuvânt. Acei oameni din vechime n-au realizat în acel timp promisiunea, ci au primit deplina asigurare de la marele lor Dumnezeu din cer că sunt credincioși și aprobați, deoarece au făcut dovada credinței lor prin faptele lor ascultătoare.

Cum să facem binele

Dar acum, ce se întâmplă cu voi, care astăzi absolviți acest colegiu și care ați continuat cu credincioșie până în timpul prezent? Datorită faptului că ne aflăm unde ne aflăm în cursul

timpului, există posibilitatea și o probabilitate foarte mare ca voi, dacă veți continua credincioși, adevărați și statornici față de Domnul, să vedeți împlinită promisiunea Sa față de acei oameni credincioși din vechime și voi personal veți realiza promisiunea dată tuturor celor care au intrat în legământ cu Dumnezeu. Aceasta se va realiza numai prin credința și răbdarea voastră în lucrarea pe care încă o aveți de făcut. Deoarece părăsiți acest colegiu și mergeți în alte terenuri repartizate și începeți lucrarea în această țară acum și apoi, mai târziu, pe măsură ce Domnul deschide calea, mergeți în alte țări, se va cere mare răbdare. Dar voi dețineți prețioasele promisiuni de la Iehova Dumnezeu că El vă va sprijini în încercările și greutățile voastre. Uneori credința voastră va fi încercată până la extrem, dar atunci gândiți-vă la Moise când a mers înaintea lui Faraon, apoi când a ieșit din Egipt și a trecut prin Marea Roșie și apoi când a stat în pustiu. Moise nu s-a abătut niciodată. Gândiți-vă la Iosua când a traversat râul Iordan spre Țara Promisă; el a avut de dus o luptă adevărată acolo. Aveți credință la fel ca a lor. Promisiunile cu privire la Împărăție și binecuvântările care vor veni la cei credincioși au rămas sigure și reale, deși nu toate s-au împlinit în zilele lor, și Iehova a îndeplinit acele scopuri la timpul Său potrivit. „Ați auzit vorbindu-se de răbdarea lui Iov”. – Iacov 5:11

Apostolul Iacov declara (1:3-5): „Ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic. Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. Drumul pe care îl aveți înaintea încă poate fi lung; el poate fi greu. Suntem siguri că acesta va fi greu, dar nu poate să mai fie prea lung. El nu va fi la fel de lung ca cel pe care a trebuit să meargă Avraam, sau Moise, sau ceilalți profeți; căci noi trăim acum în „zilele din urmă” și sfârșitul final nu este prea departe. Dar indiferent de timpul care mai poate fi, încercarea credinței voastre să lucreze răbdare, rezistență; și răbdarea să-și facă lucrarea perfectă, ca voi să puteți fi desăvârșiți în ascultare, adică să fiți găsiți fără vină în integritate, făcând voința Domnului tot timpul, și să nu duceți lipsă de nimic, deoarece ați fost credincioși în ce este puțin, precum și în ce este mult, fără să vă lipsească vreodată zelul, devotamentul și efortul ascultător. Voi aveți nevoie de astfel de calități mai mult decât de mâncare și îmbrăcăminte. Dacă noi căutăm mai întâi Împărăția cerului, atunci toate aceste îngrijiri materiale ne vor fi adăugate.

Omul înțelept nu va abandona niciodată calea dreaptă de acțiune, indiferent de opoziția sau împotrivirile ce se vor ridica, sau de încercările aduse peste el. Așa că lucrul de care aveți nevoie este înțelepciunea de sus. Apostolul Iacov spune: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea”, sub încercările dificile care vor veni peste voi, aveți credință în Izvorul înțelepciunii, apelați la El. Dacă vă lipsește înțelepciunea pentru împrejurările ivite de curând, atunci cereți-o la Dumnezeu și faceți așa cu credință, și El vă va da înțelepciunea și vă va arăta calea de acțiune potrivită pe care s-o luați. Calea de acțiune potrivită pe care trebuie s-o luați va fi întotdeauna cea care este supusă conducerii teocratice și care va aduce cinste și glorie numelui și Cuvântului lui Iehova. Orice altă cale nu va fi calea de acțiune a înțelepciunii.

Studiul și instruirea pe care le-ați avut aici la Colegiul Biblic al Turnului de Veghere v-au adus o cunoștință mai cuprinzătoare despre Cuvântul lui Dumnezeu și organizația Sa. Voi cunoașteți calea de acțiune pe care trebuie s-o urmați. Voi aveți înțelepciune; și veți avea nevoie de ea. Domnul va permite să fiți aspru încercați de Diavol, pe măsură ce ieșiți din nou pe teren și începeți să puneți în practică acele lucruri pe care le-ați învățat aici. Înțelepciunea lui Dumnezeu va fi suficientă pentru voi, mai ales pentru că sunteți mai bine echipați să continuați pe teren grație acelor lucruri pe care le-ați studiat și le-ați dobândit aici.

Voi sunteți femei și bărbați liberi. Voi ați fost eliberați de robia acestei lumi din pricina iubirii voastre de Cristos și deoarece călcați pe urmele Lui. Voi nu mai sunteți supuși fricii asupraitoare a religiei; ci, din pricina studierii de către voi a Cuvântului lui Dumnezeu și a faptului că ați făcut o consacrare și un legământ să faceți voința Lui, ați devenit creaturi libere. Atunci, țineți bine minte ce spune Iacov în continuare (1:25): „Dar cine își va adânci privirile în legea

desăvârșită, care este legea libertății, și va stăruia în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui”.

În decursul celor cinci luni trecute voi ați avut unul din cele mai minunate privilegii acordate creaturilor, anume să vă devotați tot timpul, adâncindu-vă privirile în legea perfectă a libertății, studierea Cuvântului lui Dumnezeu, care vă face liberi de toate organizațiile asupritoare și mai ales liberi de religie. Îndemnul este să continuați în această lege a libertății; și nu numai aceasta, ci să nu fiți niște ascultători uituci. Înainte să veniți aici, voi erați servi ordinați ai lui Dumnezeu. Voi urmați acum această cale de acțiune avansată în serviciul teocratic și în felul acesta ați fost mai bine pregătiți pentru teren. Voi nu doriți să uitați lucrurile pe care le-ați auzit și studiat aici. Voi *le-ați fi* uitat dacă nu ați fi continuat în lucrare; dar acum, că ați auzit și studiat, sfatul Domnului este să fiți „împlinitori cu fapta”. Și dacă sunteți împlinitori ai lucrării lui Dumnezeu, atunci ‘veți fi fericiți în lucrarea voastră’. Aceasta este o promisiune sigură arătată aici în Cuvântul lui Dumnezeu și care vi se aplică pe măsură ce mergeți în activitatea voastră viitoare. După ce ați studiat, v-ați instruit și pregătit, așa cum fac toți din poporul Domnului de pretutindeni, lăsând la o parte faptul că voi ați avut o oportunitate mai grațioasă și mai binecuvântată, sunteți acum responsabili să fiți lucrători, să prezentați și să arătați altora cunoștința pe care ați dobândit-o. Domnul vă garantează, sau vă dă Cuvântul Său sigur, că din pricina activității voastre în această privință, El vă va binecuvânta în lucrarea voastră. Uneori viitorul poate fi foarte întunecat; este posibil să lucrați luni și poate chiar ani și aparent să nu vedeți rezultate. Dar tocmai datorită faptului că Domnul ne-a promis, voi, nefiind ascultători uituci, ci împlinitori ai lucrării Lui, veți fi binecuvântați în activitatea sau lucrarea voastră. Rezultate binecuvântate vor apărea cu siguranță la timpul potrivit, ca o consecință a faptului că ați mers în mod ascultător din loc în loc. Apostolii au fost binecuvântați în activitatea lor; Iacov a fost, Pavel a fost și toți servii credincioși ai Domnului au cules multe roade, deoarece au fost credincioși și înțelepți și au continuat să-și împlinească însărcinarea.

În parabola „semănătorului”, așa cum este înregistrată în Luca 8, Domnul nostru a arătat că sămânța care a căzut în pământ bun se referă la aceia care au o inimă cinstită și bună. Relatarea spune: „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac roadă în răbdare” (Luca 8:15). Necesită timp să aduci roade cu răbdare; aceasta nu se întâmplă într-o zi. Domnul zice: „După roadele lor îi veți cunoaște”. Așa trebuie să se întâmple și cu voi, studenți absolvenți, care veți merge de la Gilead în diferite părți ale pământului pentru a răspândi în lung și-n lat Cuvântul lui Dumnezeu. Unele persoane pe care le veți întâlni vor asculta, dar Diavolul le va lua cuvântul din inimă, ca ei să nu creadă și să-L urmeze pe Domnul. Altă sămânță va cădea pe stâncă; acolo oamenii vor primi cuvântul cu bucurie trecătoare, dar, așa cum spunea Învățătorul, acesta nu va prinde rădăcini. Pentru o vreme ei vor crede, dar când vor veni ispite și încercări arzătoare, ei vor cădea. Altă sămânță va cădea printre spini; de aceea, pe măsură ce aceasta se dezvoltă va fi năpădită de griji, bogății și plăceri ale vieții acesteia și nu va aduce roade la perfecțiune.

Cu toate acestea, noi suntem asigurați că ceva sămânță VA cădea pe pământ BUN, și aceștia sunt cei cărora vestitorii Împărăției le vor acorda atenția lor specială. Deci, indiferent de rezultate, voi să continuați să predicați evanghelia Împărăției. Căci, așa ne spune Învățătorul: „Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acoperă cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina. Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tănuit, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină. Luați seama, dar, la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are” – Luca 8:16-18.

Tuturor celor de aici vi s-au acordat privilegii inestimabile de instruire și serviciu. Voi să vă lăsați lumina să strălucească mai eficient și bogata binecuvântare a Domnului va fi peste voi pentru aceasta. Nu există niciun motiv pentru care privilegiile de serviciu pe care le-ați primit, și cu care veți mai fi încă însărcinați de Societate, să vă fie vreodată luate. Dacă aceasta se va

întâmpla, ea va fi din pricina propriului vostru eșec, pentru că v-ați pus lumina sub obroc. Dar dacă voi vă lăsați lumina de la Dumnezeu să strălucească, veți aduce roade pentru Împărăție și veți fi binecuvântații Dumnezeului Cel Prea Înalt. Lucrare, cu răbdare și credință, este ceea ce se cere din partea fiecărei creaturi, pe măsură ce aceasta continuă pe calea sa creștină. Lucrarea este astăzi esențială; căci, așa cum este declarat în Scripturi, „Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). Așadar, cele două merg mână în mână. Noi ne arătăm credința față de Făcătorul nostru prin faptele pe care le facem. Faptele pe care le realizăm sunt potrivit poruncilor Domnului, așa cum sunt arătate în Cuvântul Său, și pe care ne face plăcere să le facem.

Pe măsură ce ne împlinim sarcina noastră zilnică în marea organizație a lui Dumnezeu, ce acționează acum pe pământ, noi trebuie să avem credință pentru a răbda și încercarea credinței noastre va lucra răbdare sau îndurare. Lucrurile pe care noi dorim poate să le realizăm ca și creaturi, lucrurile pe care ne-ar plăcea să le facem, nu se întâmplă întotdeauna; dar aceasta să nu descurajeze pe nimeni. Faptul că rezultatele nu sunt cele care noi credem că ar trebui să fie în momentul acela, nu este un motiv sănătos de descurajare.

Să ne asigurăm de un singur lucru: că noi ne-am îndeplinit lucrarea și ne-am arătat credința, așa cum ‘omul îmbrăcat în haina de in și cu călimara la brâu’ a raportat Domnului: „am făcut ce mi-ai poruncit” (Ezechiel 9:11). Făcând așa, noi vom avea răbdarea necesară pentru a continua în serviciul lui Dumnezeu chiar până la sfârșit. Fiți totdeauna conștienți de promisiunile sigure ale Domnului pentru poporul Său și nădăjduiți în El. „Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea” (Psalm 71:5). Indiferent câte pot fi zilele noastre în serviciul binecuvântat al Domnului, nădejdea noastră în prețioasele Lui promisiuni să nu se năruiască niciodată. „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” – 1 Tesaloniceni 5:24.

Noi trăim în timpul când acest lucru se întâmplă. Nu mai sunt ilustrații tipice făcute prin poporul de legământ al lui Dumnezeu, ci noi ne aflăm la timpul împlinirii ilustrațiilor profetice făcute cu mult timp în urmă, și în ziua când profețiile sunt aduse la împlinire. La Efeseni 2:12,13 apostolul pune în contrast starea din trecut și cea prezentă a credincioșilor dintre neamuri, zicând: „Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legământele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos”. Astăzi noi nu suntem departe. Împărăția este aici! Isus Cristos se află pe tronul Său la templu. Ziua de judecată a început și noi trăim în zilele din urmă ale acestei lumi rele și în pragul celei noi. Voi aveți o nădejde minunată. Voi trăiți în timpul cu mult mai binecuvântat decât a fost vreodată; timpul când organizația Diavolului e pe cale să dispară și al extinderii acțiunilor Împărăției lui Cristos pe pământ. Acum mai mult ca oricând, noi să fim credincioși însărcinării noastre. Rugăciunea mea este ca toți să puteți continua credincioși, fermi și loiali legământului pe care l-ați făcut cu Dumnezeu și ca mari și multe să fie privilegiile voastre din viitor, peste toate generațiile care vor veni sub mandatul divin.

Diploma

Studentilor care și-au încheiat cursurile la Colegiul Biblic Gilead al Turnului de Veghere cu un calificativ merituos, așa cum este stabilit de Societate, li se va înmâna o diplomă sau un document de atestare. Acest document nu va fi dat fiecărui student care a frecventat acest colegiu, deoarece Societatea, care a înființat această instituție, trebuie să mențină anumite standarde înalte de școlarizare în ce-i privește pe cei cărora ea le acordă această diplomă. În diplomă se specifică:

„În felul acesta se atestă că [*studentul*], un serv ordinar al evangheliei, a încheiat cu merit cursul complet de studiu și instruire la acest colegiu. Prin urmare, el este atestat ca special calificat pentru a se angaja în lucrarea educațională, promovând bunăvoința și lucrând în interesul

păcii permanente și a legii ordinii și dreptății perfecte printre oameni. El este recomandat special pentru serviciu ca reprezentant al fondatorilor acestui colegiu, al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, pentru a colabora cu ei în predicarea evangheliei Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos”.

Sunt sigur că toți care pleacă de la acest colegiu consacrat, după ce își vor primi repartiția de la Societate, vor pleca mai departe în cea mai mare campanie educațională care a început vreodată pe acest pământ, anume educarea oamenilor cu bunăvoință în Cuvântul lui Dumnezeu; și că de aici înainte voi veți fi întotdeauna promotori ai bunăvoinței față de Iehova Dumnezeu și Guvernul său Teocratic; că veți lucra în interesul păcii permanente a Împărăției și a legii ei a ordinii și dreptății perfecte „printre toți oamenii”. Pacea durabilă, ordinea și dreptatea perfecte pot fi realizate numai prin funcționarea neîmpiedicată a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Și este buna plăcere a ambasadorilor acestei Împărății să promoveze aceste lucruri acum, în mijlocul unei lumi nenorocite. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt singurii care au pace și care se află în libertate să îndeplinească această mare lucrare pe pământ. Cei care primesc diploma, pe care Societatea este încântată să o acorde ca recomandare pentru serviciu, ca reprezentanții ei speciali, prin harul Domnului vor continua să predice evanghelia Împărăției lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.

Fiind deja servi ordinați înainte de a deveni studenți ai colegiului de aici, prin urmare indiferent dacă studentul și-a încheiat sau nu cursul de studiu cu un calificativ suficient de mare pentru a primi diplomă, nu se va face nici o diferență între voi ca individuali în serviciul vostru pentru Dumnezeu. Și, dacă veți continua credincioși, nu veți fi deposedați de privilegiile voastre prezente. Fiecăruia care și-a încheiat cursul i se va da o repartiție specială de Societate. Speranța noastră este ca, la timpul potrivit, toți să aveți privilegiul de a merge în alte țări în interesul promovării bunăvoinței și păcii printre oamenii drepti din acele țări. Cu fiecare și cu toți laolaltă va merge binecuvântarea lui Iehova, pe măsură ce depuneți toate eforturile pentru a-I slăvi numele și a-I face de cunoscut Cuvântul.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 AUGUST 1943

Nr. 15

VICTORIE PRIN CREDINȚĂ

„Prin credință au cucerit ei împărății, ...s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.” – Evrei 11:33, 34.

1. Iehova, Dumnezeuul oamenilor de credință de la Abel și până în zilele noastre, este elementul indispensabil din orice credință adevărată. El este Cheia pentru credința victorioasă. Fără El, ceea ce se numește „credință” nu ar putea fi deplină. Religia, care se dispensează de Iehova Dumnezeu și aduce ocară asupra numelui Său, nu are și nu poate avea credință, deoarece ea respinge Temelia de stâncă a credinței adevărate. A-l îndepărta pe Iehova din credința, speranța și încrederea ta este ca și cum ai îndepărta centrul solar al sistemului nostru planetar, și totuși ai aștepta ca lumina zilei să inunde pământul nostru. Credința nu poate exista fără El, Centrul universului viu, marele Izvor al vieții veșnice, al adevărului etern și a veritabilei bunătați.

2. Fiul unic al lui Dumnezeu, care a fost mai înainte cu Iehova și Îl cunoaște cel mai bine, de cel mai mult timp și cel mai îndeaproape, este cel mai mare exemplu și adept al credinței în Iehova. El a spus: „Să aveți credință în Dumnezeu.” (Marcu 11:12-24) Fără credință în Iehova, nici o creatură omenească nu poate să fie plăcută marelui Creator: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6). Fără credință este peste putință să crezi în existența Lui și să accepți Cuvântul Lui și, ca atare, este imposibil să urmezi Cuvântul Lui și să fi plăcut Lui. Iehova Dumnezeu înseamnă stabilitatea întregului univers, El fiind Creatorul, Cel care-l menține și-l conservă; a avea credință în El nu este niciodată o greșală. – Isaia 33:6.

3. Ce este credința? De ce, acum, exercitarea credinței are cea mai mare importanță? Și de ce victoria, care înseamnă viață și libertate, poate fi obținută doar ținând ferm de credință? În starea revoluționară și de neliniște în care se află azi lumea, acestea sunt întrebări vitale, iar răspunsurile corecte la ele sunt un ajutor necesar. Un om care a scris mai mult despre credință decât orice alt om inspirat, și anume apostolul Pavel, ne dă definiția: „Și credința este o încredere neclintită [substanța] în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1). *Substanța* înseamnă literalmente ceea ce stă dedesubt, deci o bază, ori un fundament, și deci, ceva ce devine un temel de încredere. Văzând substanța drept un temel al asigurării încrezătoare, apostolul folosește expresia și la Evrei 3:14, zicând: „Căci ne-am făcut părtași ai lui Christos, dacă păstrăm până la sfârșit *încrederea* nezguduită de la început.” Pentru a crede în lucrurile pe care le nădăjduim, trebuie să existe temeluri ferme și de neclintit, o bază, ori fundament pentru încredere și bizuire. De ce astfel? Pentru că ceea ce nădăjduim nu vedem încă. „Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde; pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare”. – Romani 8:24, 25.

4. Credința este, de asemenea, și „mărturia lucrurilor care nu se văd”. *Mărturie* înseamnă aici literalmente *convingere*, ceea ce ne convinge, o manifestare sau demonstrație evidentă, fiind astfel o convingere împotriva erorii, o dezmințire a ei, o respingere și o dojană îndreptată împotriva neadevărului. Apostolul Pavel scrie că această convingere este furnizată de Cuvântul Domnului: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să

îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire. Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16, 17). Sau, după traducerea Young: „Fiecare Scriptură este insuflată de Dumnezeu, bună pentru învățătură, pentru *convingere*, pentru îndreptare, pentru învățătură spre neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie înzestrat, pentru ca fiecare lucrare bună să fie isprăvită.” Pentru a sluji acestui scop de convingere, scrierea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie adevărul absolut. Iar referitor la aceasta, Fiul lui Dumnezeu a zis într-o rugăciune către marele Autor al Bibliei: „Propriul Tău cuvânt este adevărul.” – Ioan 17:17, *Rotherham*.

5. Întreaga creație vizibilă, stelele, soarele, luna și planetele, pământul nostru, inclusiv omul de pe el, care este „minunat și cu sfială făcut”, toate acestea sunt, și ar trebui să fie o dovadă convingătoare și o bază temeinică pentru convingerea că există un Creator, că Dumnezeu *există*. Legile neschimbătoare potrivit cărora creația vizibilă există, constituie de asemenea motive pentru a crede că Dumnezeu este un Răsplătitor al celor care se conformează legilor Lui și slujesc scopurile bune ale acestor legi. Fără îndoială, în condițiile existente de șase mii de ani, mărturia tăcută a creației vizibile nu a fost suficientă pentru credința în adevărul Dumnezeu. De ce nu este mărturia fără glas a creației vizibile o „substanță” suficientă „a lucrurilor nădăjduite, o mărturie a lucrurilor care nu se văd”? Pentru că mărturia acelor lucruri create a fost pervertită de un dumnezeu imitator, care s-a ridicat și a devenit „dumnezeul acestei lumi”. (2 Corinteni 4:4). De mii de ani, acel nelegiuit i-a făcut pe oameni să interpreteze greșit și în mod egoist mărturia faptelor vizibile ale creației, i-a deturnat să creadă în dumnezeul imitator, și să-l venereze pe el și pe falșii dumnezei asociați cu el.

6. Cei care pretind a fi „*Deiști*,” adică cei care mărturisesc credința în Dumnezeu, dar nu cred în revelația specială scrisă de la Dumnezeu, aceștia nu pot să se închine orbește la adevărul Dumnezeu, ci, de fapt, ei se închină la imitatorul Celui Adevărat. Închinarea lor la un dumnezeu care se revelează doar prin așa-numita „natură”, este, potrivit înțelegerii și priceperii lor limitate, inteligență și interpretare, și deci, este religie. Cu ajutorul religiei faptele referitoare la adevărul și veșnic viul Dumnezeu au fost răstălmăcite și încurcate, deoarece religia este produsul unui dumnezeu imitator și ea a fost creată de el tocmai cu acest scop.

7. Cine este adevărul Dumnezeu, și cine este imitatorul? Cum se numesc ei? Fără o inspirație directă de la adevărul Dumnezeu, numele lor nu ar putea fi cunoscute sau deduse. Aplecându-ne asupra Cuvântului scris, pe care Fiul lui Dumnezeu l-a numit adevărul, îl auzim pe adevărul Dumnezeu zicând: „Așa vorbește Iehova Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el. Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu, și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor. Iată că cele dintâi lucruri s-au împlinit, și vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple.” (Isaia 42:5, 8, 9, *Young*). Dumnezeu declară că numele Său este Iehova, și l-a anunțat odată cu mărturisirea scopului Său neclintit referitor la creaturile de pe pământ. (Versetele 10-25) De fapt, numele de *Iehova*, oricare ar fi interpretarea sa literală, înseamnă scopul lui Dumnezeu față de creaturile Sale. Îndeplinirea acestui scop va aduce justificarea numelui lui Dumnezeu, care a fost denaturat de către dumnezeul imitator. Îl va justifica pe El ca fiind Dumnezeu adevărat, atotputernic, suprem, înțelept, drept, întotdeauna victorios, pe care poți să te bazezi, baza finală, fundamentală, a întregii credințe adevărate.

8. Indiferent cât de grandios mărturisesc lucrurile vizibile ale cerului și pământului existența lui Dumnezeu, ele nu pot revela sau declara omului de pe pământ scopul sigur și de neclintit al Atotputernicului Dumnezeu. O declarație a scopului lui Iehova Dumnezeu este absolut necesară pentru a-L cunoaște cu adevărat pe El, și, în consecință, pentru adevărata credință în Dumnezeu. De aceea Cuvântul anunțat și dat este necesar pentru adevărata credință. Fără cunoașterea Lui și a scopului Său, nu există efectiv credință, deoarece credinței și convingerii îi lipsește cel mai necesar lucru. Cunoașterea necesară sau mărturia adevărată referitoare la Iehova, este împărtășită creaturilor de pe pământ prin Cuvântul Său declarat și scris, astfel încât credința

este imposibilă fără Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Ca urmare, astăzi, *credință* înseamnă cunoașterea și acceptarea Cuvântului scris al lui Dumnezeu ca adevărat, și o bizuire pornită din inimă pe acest Cuvânt. Pentru persoana cu adevărată credință, Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este „substanța lucrurilor pe care le nădăjduim, mărturia lucrurilor pe care nu le vedem”. Putem spera cu adevărat și cu încredere că lucrurile bune vor veni, doar dacă avem Cuvântul scopului lui Dumnezeu. Putem avea convingerea că lucrurile bune încă nevăzute, vor apărea la timpul cuvenit, spre slava lui Dumnezeu și spre binele omului neprihănit, doar dacă aceste lucruri ni se arată mai înainte prin Cuvântul declarat și scris al lui Dumnezeu. Cuvântul Lui dă substanță speranțelor noastre și este toată mărturia de care avem nevoie. Din acest motiv noi ne punem încrederea în Cuvântul Său, acționăm în armonie cu el și, deci, avem *credință*.

CRECULITATEA RELIGIEI

9. Dumnezeu fals este un imitator, nu din admirație pentru adevăratul Dumnezeu, ci pentru a se opune Lui, pentru a-L denatura și a crea confuzie, pentru a îndepărta creaturile de Prea Înaltul Dumnezeu. Deci el este *oponentul* lui Dumnezeu; iată semnificația cuvântului *Satan*. El este defăimătorul sau denaturatorul răutăcios al lui Dumnezeu, iată semnificația cuvântului *diavol*. Descriindu-l cu adevărat, Iehova Dumnezeu a dat imitatorului numele de *Satan Diavolul*. Năzuința puternică a imitatorului este ca el să fie singurul adorat în locul adevăratului Dumnezeu și, ca urmare, el este autorul religiei. Religia susține că ea crede într-o putere superioară și se închină la aceasta, dar ea nu se închină potrivit Cuvântului revelat al lui Dumnezeu. Religia se închină potrivit tradițiilor creaturilor aflate sub controlul imitatorului. Religia ia Cuvântul lui Dumnezeu doar în parte, și folosește acea parte în mod deformat, pentru a lua o aparență de adevăr. Totuși, prin tradițiile oamenilor, religia respinge adevărurile fundamentale și învățăturile Cărții lui Dumnezeu, Biblia, lipsindu-le pe acestea de orice sens. Se susțin preceptele și tradițiile oamenilor, deși acestea contrazic Cuvântul lui Dumnezeu.

10. Fiul lui Dumnezeu a atras atenția religioșilor asupra acestui fapt, la Matei 15:1-9 și Marcu 7:1-13. În legătură cu aceasta El a citat din Isaia 29:11-14: „De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru ei ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: Ia citește! El răspunde: Nu pot, căci este pecetluită! Sau dacă dai cartea unuia care nu știe să citească și-i zici: Ia citește! El răspunde: Nu știu să citesc. DOMNUL zice: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteste cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine; frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.”

11. De aceea religia nu-i zidește pe oameni în credință, pentru că ea respinge adevărata mărturie referitoare la Iehova, Dumnezeu scopului, și preia tradițiile religioșilor, încercând să deformeze Cuvântul lui Dumnezeu, în conformitate cu aceste tradiții. Ceea ce religia formează în oameni nu este credință, ci credulitate. *Credulitate* înseamnă încredere sau predispoziția de a crede în tradiții bazate pe mărturii slabe sau nesigure, și care pot fi ușor impuse de către preoți sau învățători ai religiei. În realitate religia este ne-credință față de Cuvântul lui Dumnezeu; este o lipsă de credință. Religioșii aud Cuvântul lui Dumnezeu, fără ca să fie și împlinitori ai acelui Cuvânt, prin faptele lor. (Iacov 1:22) Să observăm existența conflictului dintre religie și Cuvântul lui Dumnezeu, dintre ne-credință și credință, chiar de la începuturile existenței omenești.

PIERDEREA CREDINȚEI

12. Vorbind despre lucrurile nădăjduite, dar încă nevăzute, apostolul Pavel a scris: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine, va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin

credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului. Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că prin aceasta cei din vechime au căpătat o bună mărturie.” (Evrei 10:37-39; 11:1, 2, *Roth.*). „Pentru că în aceasta li s-a făcut mărturie celor din vechime.” (*Young*)

13. Dar, cine a fost cel dintâi dintre cei „din vechime” care „le-a adus mărturie” datorită credinței lor? (*Am. Rev. Ver.*). Nu a fost Adam, deși îi fusese dat cuvântul lui Dumnezeu. Adam nu a exercitat credință, ci a dat înapoi spre nimicire, cu bună-știință. Atunci când Dumnezeu i-a dat lui Adam o nevastă, Iehova Dumnezeu a declarat scopul pentru care a creat pământul, și a așezat pe el această pereche omenească perfectă. El a declarat acest lucru, transmițând celor doi un mandat divin, și anume: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:28, *Douay*). Însuși Dumnezeu spune la Isaia 45:18, că un pământ plin de bărbați și femei, toți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este scopul divin pentru această planetă: „Căci așa vorbește Iehova, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: Eu sunt Iehova, și nu este altul!” (*Am. Rev. Ver.*). Acest scop va fi împlinit.

14. Văzând în umplerea pământului posibilități egoiste pentru sine, Lucifer, stăpânul invizibil al omului, prezent în grădina Edenului, s-a răzvrătit împotriva Creatorului, Iehova Dumnezeu, într-o încercare de a se înălța pe sine ca dumnezeu independent deasupra întregii omeniri. (Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:11-15) Pentru a-și atinge scopurile el a prezentat imediat omenirii religia. El a făcut acest lucru semănând îndoieli, temeri și neîncredere față de Cuvântul lui Dumnezeu. Folosindu-se de strălucitorul și șiretul șarpe, zeitatea auto-proclamată a pus sub semnul întrebării cuvântul lui Dumnezeu, zicând femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Femeia a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină; dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Imediat, Satan Diavolul, a negat cu impertinență adevărul cuvântului și poruncii lui Dumnezeu, zicând: „, Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Astfel Satan a ademenit-o pe femeie în păcatul neîncrederii în cuvântul și porunca divină. Fiind acum atrasă de dorința egoistă și ademenită, ea a acceptat tradiția creaturii și s-a îndepărtat de la credința în Creator și cuvântul Său. În neîncrederea sa ea a călcat porunca lui Dumnezeu, încălcând astfel și integritatea sa față de Dumnezeu. Acesta a fost un caz de credulitate față de Satan Diavolul și tradiția sa. A fost începutul practicării religiei de către omenire, lipsa credinței în Dumnezeu.

15. Când Adam a intrat în scenă, femeia i-a dat din rodul oprit, iar „el a mâncat”. Procedând astfel, Adam a sfărâmat credința în Dumnezeu. El s-a alăturat în nesupunere celorlalți, dar nu pentru că ar fi fost înșelat de către contrazicerea lui Satan a poruncilor și pedepselor lui Dumnezeu, ci datorită lipsei de credință. Cum s-a întâmplat acest lucru? Adam cunoștea legea lui Dumnezeu și a înțeles că nevasta lui era acum supusă pedepsei cu moartea. Dar el mai cunoștea și mandatul divin de a umple pământul. Acel scop al lui Iehova Dumnezeu de a umple pământul cu o rasă omenească neprihănită trebuia împlinit. Dacă Adam ar fi avut credință în Dumnezeu, el ar fi crezut încă în mandat și ar fi putut avea un rol în împlinirea lui, chiar dacă nu prin această primă femeie. Dacă Atotputernicul Dumnezeu, care i-a dat această femeie, n-ar fi găsit nici o cale de iertare pentru ea, femeia urmând să sufere consecințele actului ei de necredință, atunci Iehova Dumnezeu încă ar mai fi putut duce la îndeplinire scopul Lui original creând o altă femeie perfectă pentru a fi soția lui Adam. Dar Adam nu a ales să creadă în puterea și scopul lui Dumnezeu. Fiind mistuit de o dorință egoistă față de soția lui neascultătoare, el a ales mai bine să

moară cu ea, decât să trăiască fără ea. El a ales să păcătuiască cu ea, decât să fie despărțit de ea prin acțiunea lui Dumnezeu.

16. Adam s-a retras de la supunerea față de legea divină, iar sufletul lui Dumnezeu nu putea găsi plăcere în el. Adam nu a continuat să trăiască în credință, fără femeia lui, dacă dreptatea cerea acest lucru, ci, el s-a retras spre pierzanie și nimicire. Pierzându-și credința în cuvântul și porunca lui Dumnezeu, el a devenit un religios. Lui îi lipsea acum iubirea lui Dumnezeu, și a devenit subjugat de chinurile fricii. El a început să facă voia omului, în primul rând a lui însuși, iar apoi a soției sale. Astfel a încercat să-și justifice lipsa de credință. Fiind acum amândoi lipsiți de credință, Adam și Eva nu mai înțelegeau corect ceea ce știau sau aflau din cuvântul lui Dumnezeu, ci denaturau lucrurile ca să se potrivească cu propriile lor dorințe și speranțe egoiste. Alungați din casa copiilor lui Dumnezeu, și cu credința în El pierdută, ei trebuiau, prin forța împrejurărilor, să se închine la, și să-l slujească pe Satan ca Dumnezeu. Începând să creadă în, și să-l urmeze pe Satan, în loc să aibă credință și să-L urmeze pe Dumnezeu, Adam și Eva au continuat să fie subjuogați de minciunile religioase ale lui Satan și de către tăgăduirea cuvântului lui Dumnezeu de către ei. Ei au perseverat în păcatul necredinței și al practicării religiei în locul neprihănitei închinări la Dumnezeu, care este credința în Dumnezeu și slujirea Lui. – Geneza 3:1-24; 2:16-25.

17. Mandatul divin, ca scop revelat al lui Dumnezeu în ce privește pământul, încă era valabil, deși Adam și Eva nu mai urmau acum să aibă rol în împlinirea lui. Atunci, Iehova a adăugat la cuvântul Lui scris, dezvăluind scopul Lui în situația de urgență ivită. El a blestemat șarpele, blestemând astfel simbolic pe cel nevăzut din spatele lui, și anume pe Satan Diavolul. Apoi a proorocit nimicirea lui Satan, zicând: „Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:14, 15). Nu exista nici o dușmănie între Eva și acel Bătrân Șarpe, deoarece Eva își oferise serviciile Diavolului, prin faptul că și-a convins soțul, pe Adam, să facă plăcere Diavolului și să păcătuiască.

18. Satan Diavolul a călăuzit-o pe Eva spre religie, determinând-o să creadă că ea era femeia din cuvântul promisiunii lui Dumnezeu, și că unul din fiii ei, cel mai probabil întâiul născut, va fi „sămânța femeii”, care va zdrobi capul șarpelui. Aceasta nu însemna credință în cuvântul lui Dumnezeu. Era credulitate, fiind lipsită de fundament, de vreme ce toate faptele și împrejurările erau împotriva. Era o ipoteză religioasă a ei privind promisiunea lui Dumnezeu. Că nu era credință, ci credulitatea religiei, este dovedit și de faptul că lucrurile nu au luat acea turnură. Adevărata credință în Iehova Dumnezeu și scopul Lui, arată acum că *femeia* pomenită în sentința de moarte dată Șarpelui, este organizația sfântă a lui Dumnezeu. Ea este formată din toate creaturile Sale care continuă să fie supuse și credincioase Lui, și care sunt unite sau făcute una cu El, printr-o deplină consacrare față de El, făcând voia și scopul Lui. Din trupul acestei organizații promise Iehova a dat naștere seminței sau a vlăstarului. Această sămânță a „femeii” Lui, trebuia să pătimească de pe urma loviturilor și vrăjmășiei dușmanului, dar, la timpul convenit, urma să dobândească victoria și să-l nimicească pe acel bătrân Șarpe, Diavolul, și pe sămânța lui. Adam și Eva, izgoniți din Eden, grădina lui Dumnezeu, nu mai făceau parte din organizația sfântă a lui Dumnezeu.

CEL DINTÂI CREDINCIOS DIN VECHIME

19. Nici Cain, cel dintâi fiu născut al lui Adam și Eva, nu a fost primul care a exercitat credința în Dumnezeu. Este adevărat că el a oferit o jertfă lui Iehova Dumnezeu, dar ea nu a fost plăcută lui Dumnezeu, deci era fără credință. Era o formă de închinare, dar nu era adevărata și credincioasa închinare; era o ceremonie sau formalism religios. Refuzul de către Dumnezeu a jertfei religioase a lui Cain l-a împins pe acesta spre pizmă, și mânat de ură religioasă el și-a ucis fratele. Putea fi acest om ucis să fie primul care și-a exercitat credința față de Dumnezeu?

Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nici o îndoială în această privință. După ce definește credința și afirmă că ea aduce mărturia de aprobare din partea lui Dumnezeu, apostolul Pavel zice: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.” – Evrei 11:4.

20. Abel a fost cel dintâi martir al credinței în Iehova Dumnezeu. *Martir* înseamnă literalmente *martor*; și, într-adevăr Abel a fost un martor al lui Iehova, primul dintr-un șir al martorilor lui Iehova, care a continuat până în acest an, 1943. Desigur jertfirea de către Abel a unui miel din turma sa, nu era o jertfă care putea să-l răscumpere, ori să-l izbăvească de imperfecțiune și păcat înaintea lui Dumnezeu. Și totuși jertfa lui a fost acceptată deoarece a arătat credință în scopul declarat al lui Dumnezeu, cuvântul Lui. Era închinare adevărată, fiind în spiritul promisiunii lui Dumnezeu în Eden. A prefigurat în mod corect că Sămânța femeii lui Dumnezeu va îndura lovituri de moarte din partea marelui Șarpe și a seminței lui religioase, dar cu toate acestea se va ridica victorioasă deasupra marelui Amăgitor, Calomniator și Oponent al lui Dumnezeu. Prin jertfirea unei creaturi vii, un miel nevinovat, Abel și-a exprimat credința în promisiunea lui Dumnezeu ca, prin moartea Celui victorios, să fie izbăvit de păcat și de condamnarea la moarte, și să dobândească viață veșnică. El a căutat astfel justificarea numelui lui Dumnezeu și justificarea cuvântului lui Dumnezeu ca fiind adevărat și pe care te poți baza. Pentru Abel cuvântul lui Dumnezeu era „substanța lucrurilor nădăjduite, mărturia lucrurilor care nu se văd”. Pentru această încredere în cuvântul lui Dumnezeu și pentru închinarea în armonie cu credința lui, Abel a fost plăcut lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a considerat pe Abel neprihănit. – 1 Ioan 3:12, 13; Matei 23:34, 35.

21. Cu puținul pe care Abel îl avea din cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, cu mult timp în urmă, aproape de începuturile omenirii, el totuși și-a exercitat credința în Dumnezeu. De aceea el este un exemplu pentru aceia care astăzi, tot așa își manifestă credința în Iehova Dumnezeu și se închină Lui. Închinându-se la Iehova, ei dau mărturie despre scopul Lui împotriva „dumnezeului acestei lumi”, și sunt gata să îndure pentru aceasta ura dezlănțuită a întregii lumi și să fie credincioși până la moarte. Ei nu merg pe calea religioșilor: „Nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite. Nu vă mirați fraților dacă vă urăște lumea. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viață veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3:12-15). Martorii lui Iehova, al căror model este Abel, iubesc persoanele de bunăvoință față de Dumnezeu, care acum se manifestă pe întreg pământul. Ca expresie a acestei iubiri ei merg din casă în casă ca martori ai marelui Dumnezeu al scopului, și îi caută pe cei cu bunăvoință. Ei aduc mărturie despre Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, care Sămânță este Isus Christos Împăratul, că în curând va zdrobi capul Șarpelui, în bătălia Armagedonului, justificând astfel numele lui Iehova, spre binele tuturor creaturilor cu bunăvoință.

CREDINȚĂ ÎN LUMEA VIETII VEȘNICE

22. Următorul înregistrat ca manifestând credință în Iehova Dumnezeu împotriva situațiilor existente într-o lume profund religioasă, este Enoh. În zilele lui Enos, un străbunic al lui Enoh, „atunci au început oamenii să cheme numele DOMNULUI [lui Iehova]” (Geneza 4:26). Dar toate erau un formalism religios ce nu era plăcut lui Iehova Dumnezeu, ci doar aducea ocară numelui Său. Procedând astfel, oamenii nu umblau cu Dumnezeu. Singurul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu, care este criteriul nostru de apreciere, îl menționează ca umblând cu Dumnezeu, în acea perioadă când oamenii dădeau numele de Iehova lor înșiși, ori unor falși dumnezei, este Enoh. Geneza 5:24 spune: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.” Predominanța faptelor și vorbelor nelegiuite ale păcătoșilor din vremea lui, este

dezvăluită într-o proorocie inspirată de Dumnezeu lui Enoh, despre venirea unei zile a judecății asupra tuturor religioșilor, acea zi în care Sămânța femeii lui Dumnezeu trebuie să zdrobească capul Șarpelui. (Iuda 14-16) Era necesar ca Enoh să protesteze împotriva cuvântărilor dure pe care păcătoșii nelegiuți sau ipocriții religioși le țineau împotriva adevăratului Dumnezeu, și să-i avertizeze privind judecata divină. Ei au fost împiedicați să ia viața lui Enoh, căci l-a luat Dumnezeu, fără durere, în timpul extazului inspirației profetice, când lui Enoh i-a fost dat să arunce o privire spre Lumea Nouă, unde el și alți oameni cu bunăvoință vor fi binecuvântați cu viața veșnică pe pământ.

23. De ce a avut parte Enoh de această favoare extraordinară? Înregistrarea ne dă răspunsul: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” – Evrei 11:5, 6., *A.R.V.*

24. Enoh este un exemplu al martorilor consacrați ai lui Iehova la sfârșitul acestei lumi, cărora li se fac cunoscute proorociile sfinte despre Lumea Nouă, și care vor fi efectiv martori pe pământ ai venirii acelei lumi drepte și veșnice. Ei, de asemenea, declară ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva păcătoșilor nelegiuți, care se ascund la adăpostul frazei „mai multă religie”. Din acest motiv, „alte oi” ale Domnului sunt acum adunate și îndepărtate de acești religioși, pentru a deveni tovarășii martorilor lui Iehova. Viețile lor vor fi salvate în cursul bătăliei de la Armagedon, iar ei vor intra în Lumea Nouă fără a vedea vreodată moartea. Acestei mari mulțimi supraviețuitoare a „altor oi” li se va reafirma mandatul divin, iar ei vor umple pământul cu urmașii lor neprihăniți.

25. Cât privește rămășița martorilor lui Iehova de azi, prefigurați de acel martor din vechime care a fost Enoh, Dumnezeu îi va mântui de încercările criminale venite din partea religioșilor, și îi va păstra pentru serviciul Lui. El va îngădui rămășiței, ca alături de „alte oi” să supraviețuiască bătăliei Armagedonului, și să vadă Pământul Nou unde „nu va mai exista moarte”. Apoi Domnul Dumnezeu îi va lua. Fiind o clasă spirituală, și sperând la viață cu Isus Christos în Împărăție, ei trebuie să-și împlinescă cu credință consacrarea față de Iehova Dumnezeu, chiar cu prețul morții. Cuvântul lui Dumnezeu declară că atunci când va sosi vremea Lumii Noi, ei nu vor dormi în moarte, așteptând venirea Seminței femeii lui Dumnezeu, ci vor avea parte de o înviere instantanee la viață în spirit. Ei „toți vor fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.” Lipsa morții, nemurirea, în spirit, va fi partea lor; ei au făcut o mărturie mult plăcută lui Dumnezeu, deoarece ei acum umblă cu Dumnezeu, „prin credință, nu prin vedere.” – 1 Corinteni 15:51-54; 2 Corinteni 5:7.

26. Un alt exemplu remarcabil de credință adevărată, concretă pentru vremurile sale, este acela al unui om a cărui credință a fost batjocorită de întreaga lume, și a fost considerată ridicolă și imposibilă. Acel om a fost Noe. Acest „propovăduitor al neprihănirii”, a avut convingerea lucrurilor ce urmau să vină, înainte ca vreun ochi omenesc să le fi văzut. Substanța sau baza speranței sale în sfârșitul unei lumi a brutalității și religiei, își avea sursa în cuvântul declarat al lui Dumnezeu. Munca de a construi o enormă arcă, și de a aduna în ea tot soiul de animale, pentru a supraviețui împreună cu propria-i familie, mărturisește, cât se poate de vizibil, marea sa credință în Iehova. El a avut credința de a supraviețui sfârșitului unei întregi lumi, într-un potop ce a acoperit tot globul, fiind pentru prima dată când se prezicea că întreaga lume urma să-și găsească sfârșitul într-o catastrofă devastatoare. O asemenea credință în cuvântul și scopul lui Iehova, era plăcută Lui, și Noe împreună cu alți șapte din casa lui, ce credeau la fel, au fost considerați neprihăniți. Ei au avut privilegiul de a supraviețui în lumea ce a urmat, și să pornească o nouă generație neprihănită a omenirii. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa;

prin ea, el a osândit lumea [de necredință], și a ajuns moștenitor al neprihănirii] care se capătă prin credință.” – Evrei 11:7.

27. Cuvântul profetic al lui Isus Christos stabilește fără putință de îndoială, că Noe și casa lui, prefigurează pe rămășița martorilor lui Iehova, și pe tovarășii lor pământești, „alte oi”, la sfârșitul lumii. (Matei 24:37-39; 1 Petru 3:20-22). Deși „creștinătatea” pretinde a crede într-un „sfârșit al lumii”, ea localizează orbește acest eveniment într-un viitor mult îndepărtat de această generație, cu mult dincolo de lumea nouă postbelică pe care ea speră să o construiască atunci când acest război se va sfârși. Ea nu are încredere în toate semnele care se arată în jurul ei, și care au fost proorocite în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste semne profetice, împlinindu-se în această generație, sunt dovada că sfârșitul lumii va veni în timpul acestei generații; nu un sfârșit al creației lui Dumnezeu, ci al organizației spirituale și pământești a lui Satan, iar un nou cer și un nou pământ vor urma. Rămășița martorilor lui Iehova și tovarășii lor, așa cum au fost ei prefigurați de către fiii lui Noe și nevestele lor, au credință în Cuvântul lui Dumnezeu, care anunță apropiata nenorocire universală, bătălia Armagedonului. Ei rezistă în fața păcatului necredinței sau religiei, care contaminează întreaga lume, și poartă mărturie despre Iehova și despre lucrurile ce vor veni, ca justificare a numelui și cuvântului Său, ca „propovăduitori ai neprihănirii”. Însuflețiți de teamă dumnezeiască, ei trăiesc și se pregătesc pentru Lumea Nouă, găsind adăpost în arca organizației lui Iehova sub Mai Marele Noe, Isus Christos.

„NU ÎI ESTE RUȘINE SĂ SE NUMEASCĂ DUMNEZEUL LOR”

28. Alte exemple de credință față de Iehova și față de Cuvântul Său stau de mărturie, că este falsă lauda de sine a lui Satan, cum că el poate să-L dovedească pe Dumnezeu incapabil de a așeza pe pământ un om care să susțină dominația universală a lui Dumnezeu, și care, persecutat fiind, să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu. Apare acum un om, care a ajuns să se numească „tatăl tuturor celor care cred”. (Romani 4:11, 16; Galateni 3:7) Pentru început, el a fost un locuitor al cetății Ur din Caldeea, un om cu mari oportunități în domeniile lumești ale religiei, politicii și comerțului. Mai apoi însă, a ajuns la el cuvântul lui Dumnezeu, declarând scopul Lui pentru o lume nouă cu binecuvântări pentru toate familiile credincioase de pe pământ, și invitându-l și pe acest om să-L slujească pe Dumnezeu spre împlinirea acestui scop. Va asculta acest om cuvântul lui Dumnezeu și va depinde de El? Ascultați: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, cu Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință și Sara, [nevasta lui Avraam] cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească și a primit un prunc [Isaac] fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om [Avraam], și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.”

29. Să trăiască într-o cetate organizată a acestei lumi sau să se rupă de ea, și pentru restul vieții sale pământești să trăiască liber în corturi, un străin pentru această lume, dar privind spre Lumea Nouă, ca o cetate, ori guvern neprihănit, construit și realizat de către Dumnezeu, între aceste două căi trebuia să aleagă Avraam. El a ales calea credinței și a supunerii față de Iehova Dumnezeu, și împreună cu urmașii lui, Isaac și Iacov, a continuat în această credință până la moarte.

30. „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care au ieșit, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu îi este rușine să se numească

Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11:8-16). Avraam, Isaac și Iacov „nu erau dintre aceia care s-au tras înapoi spre pierzanie, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului”. Ei au trăit în credință și au murit „potrivit credinței”. (Nota marginală). Ei întotdeauna au privit înainte și au acționat cu credință pentru aducerea unei patrii mai bune, Lumea Nouă, sub guvernare cerească, aceea a Seminței femeii lui Dumnezeu. Asemenea credință și fapte pline de credință, au fost plăcute și L-au slăvit pe Dumnezeu.

31. De aceea Iehova nu s-a rușinat să-i facă pe aceștia martorii Lui și să le descopere mai departe scopul Lui. Ei nu s-au rușinat să creadă în El, mărturisindu-L drept Dumnezeu Cel Prea Înalt, iar Dumnezeu nu se rușinează să fie numit „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov”, ci dimpotrivă, a înregistrat acest lucru în Cuvântul Lui. Deși morți, zăcând în mormintele lor, acești oameni de credință „pentru El sunt toți vii”, fiind moștenitori ai vieții în Lumea Nouă, potrivit scopului Lui. (Luca 20:37, 38). El le va arăta că este Dumnezeu lor, folosind în curând forța Lui de regenerare, scoțându-i din morminte pentru „înviere la viață”. În Lumea Nouă, le va da un loc permanent pe acest pământ, „cetatea” pregătită de El, adică un rol în organizația de guvernare vizibilă de pe pământ; căci pe acești predecesori ai lui Isus Christos, Dumnezeu îi va „pune domni în toată țara”. (Psalmii 45:16; Ioan 5:28, 29). Credința lor în înviere va fi răsplătită.

32. „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să-l învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi. Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare, care avea în vedere lucrurile viitoare. Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif [fiul lui Iacov], și s-a închinat lui Iehova Dumnezeu rezemat pe vârful toiagului său. Prin credință a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt [din Egiptul lumesc] și a dat porunci cu privire la oasele sale.” (Evrei 11:17-22; Geneza 22, 27, 48, și 50:22-26) Care este trăsătura principală care luminează relatarea istorică? Este credința nepieritoare a lui Avraam, Isaac, Iacov și Iosif în cuvântul de făgăduință al lui Iehova. Faptul că au trebuit să-și trăiască viețile fără să vadă împlinirea făgăduințelor, nu a slăbit credința lor, ci, ei au mărturisit scopul anunțat al lui Iehova, și au transmis și altora cuvântul sigur al lui Dumnezeu, spre a servi de călăuză prin această lume. Până în ultima zi a vieții lor, ei au fost martori credincioși ai lui Iehova; nu au cedat niciodată în fața păcatului necredinței, și nu și-au potrivit viețile după regulile acestei lumi. Ei și-au crescut urmașii „în respect și teamă față de Dumnezeu”. Urmând neabătut acest drum al practicării credinței, ei sunt exemple pentru martorii lui Iehova de azi.

33. Și Moise a demonstrat credință victorioasă în scopul divin, așa cum a fost declarat în cuvântul lui Iehova. Părinții lui s-au supus mai degrabă lui Dumnezeu, decât faraonului Egiptului, care poruncise ca Moise să fie ucis la naștere. „Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, când s-a născut; pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului. Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon [cea care-l adoptase pe Moise], ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Christos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii ațintiți spre răsplată. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; căci a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin credință a prăznuit el Paștele, și a făcut stropirea sângelui, pentru ca nimitorul celor întâi născuți [din Egipt] să nu se atingă de ei.” După ce au părăsit în grabă Egiptul, „prin credință au trecut ei Marea Roșie, ca pe uscat, pe când egiptenii care au încercat s-o treacă au fost înghițiți.” – Evrei 11:23-29.

34. Moise, mai mult ca oricare dinaintea lui, a fost un martor pentru Iehova Dumnezeu, el fiind un prototip al lui Isus Christos, Mai Marele Prooroc și Principalul Martor al lui Iehova. Pașii care l-au purtat pe Moise în supunere față de cuvântul și porunca lui Dumnezeu, au necesitat o continuă exercitare a credinței din partea lui. Păcatul necredinței dădea permanent târcoale în

apropiere, asediindu-i cărarea în încercarea de a-l păcăli și a-l pierde pe calea spre viață veșnică în Lumea Nouă. La adăpostul credinței, Moise a rezistat neclintit la îndemnul lui Satan spre necredință. La fel a făcut și Isus Christos. Ucenicii Lui adevărați Îl imită.

CREDINȚA PERSOANELOR CU BUNĂVOINȚĂ

35. Vechea generație a izraeliților aflați sub Moise nu a intrat în Țara Promisă a Palestinei, din cauza păcatului lor de neîncredere în cuvântul lui Iehova. „Cuvântul care lor le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei care l-au auzit.” (Evrei 3:7-19; 4:1,2). Trei dintre cei din vechime, care au avut credință, au intrat în Țara Promisă a laptelui și a mierii, iar unul dintre aceștia a fost succesorul lui Moise, Iosua. Sub el ,noua generație de izraeliți a înconjurat, la porunca cuvântului lui Iehova, timp de șapte zile, cetatea păgână asediată a Ierihonului. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.” – Evrei 11:30.

36. Din ruinele acelei cetăți, și de execuția locuitorilor ei religioși, au scăpat și au fost lăsați în viață, doar femeia Rahav și neamurile pe care ea le adusese în casa ei. De ce? „Prin credință n-a pierit curva Rahav, împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.” (Evrei 11:31). Acele iscoade erau doi izraeliți care veniseră la casa ei pentru a căuta găzduire. Înainte de sosirea lor, la urechile lui Rahav ajunseseră vorbe despre lucrările lui Iehova în folosul poporului lui Israel. Întorcându-se în credință spre Iehova, Rahav a abandonat religia Ierihonului. Ea și-a mărturisit credința în Iehova ,celor două iscoade, și i-a ascuns pe aceștia de ostașii împăratului ,care îi căutau ca să-i omoare. Apoi ea i-a ajutat ca să fugă înapoi la tabăra lui Iosua. Credința ei vie a justificat scăparea ei la viață în neamul sfânt al lui Iehova. „Tot așa, curva Rahav n-a fost și ea socotită neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” – Iacov 2: 25, 26.

37. Întocmai ca izraeliții ce ocoleau Ierihonul, în nădejdea unei „fapte ciudate” a lui Iehova Dumnezeu împotriva acelei citadele a religiei, tot astfel, rămășița „neamului sfânt” al martorilor lui Iehova mășăluiește acum în jurul impunătorului bastion al religiei din zilele noastre. Ea este o organizație a necredinței în Cuvântul lui Iehova și a opoziției față de scopul Împărăției. Martorii lui Iehova au început asediul „religiei organizate”, pur și simplu tropăind la vedere în fața dușmanilor religioși, purtând mărturie despre numele și împărăția lui Iehova și răspândind Cuvântul Lui. Acest lucru necesită credință, pentru a rezista până la terminarea perioadei de mărturie („cele șapte zile”); dar cei care vor răbda până la sfârșitul „ciudatei lucrări” vor primi răsplata credinței lor. În curând ei vor scoate strigătul de triumf, iar puterea miraculoasă a lui Iehova va zdrobi adăpostul îndărătul căruia religioșii necredincioși ai acestei lumi se ascund, iar Dumnezeu pe care ei l-au ocărât, îi va executa în bătălia Armagedonului.

38. Rahav ilustrează „alte oi” ale Domnului din zilele noastre, care fac bine „fraților” lui Christos, martorii lui Iehova, și astfel fac bine însuși lui Christos, Împăratul. (Matei 25:31-40). Prin credința ei în scopurile lui Iehova, credință dovedită de faptele neprihănite, Rahav a obținut aprobarea și îndurarea, ea fiind îngăduită să trăiască în Teocrația tipică a lui Dumnezeu în Israel, și să devină mamă a unor urmași temători de Dumnezeu. Tot în acest fel trebuie și „alte oi” ale Domnului să învingă necredința „religiei organizate”, și trebuie să-și arate credința față de Iehova și Cuvântul Lui, prin lucrări de colaborare cu Izraeliții spirituali, rămășița martorilor unși ai lui Iehova. De vreme ce păcatul necredinței duce la teama față de om, ceea ce aduce cu sine capcana nimicirii, ei trebuie să se teamă de Dumnezeu, și nu față de conducătorii acestei lumi și ajutoarele lor, care caută să-i nimicească pe slujitorii lui Iehova. Ei trebuie să creadă în Cuvântul lui Iehova, referitor la răzbunarea Lui împotriva „religiei organizate” și a restului din organizația lui Satan, și trebuie să-i prevină pe ceilalți, ajutându-i să se adune în locurile stabilite pentru siguranță și păstrare sub organizația Teocratică a lui Iehova. Doar procedând astfel vor putea ei să facă parte

din acea clasă pământească pe care puterea Atotputernicului Dumnezeu o scapă din Armaghedon, și care, după aceea, va avea privilegiul de a da naștere la urmași neprihăniți, în împlinirea mandatului divin în Lumea Nouă.

CREDINȚA ÎMPOTRIVA PĂCATULUI COPLEȘITOR

39. „Și ce voi mai zice?” scrie apostolul, „ Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de prooroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile dușmane...(ei, de care lumea nu era vrednică) - au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:32-40) Luând în considerare toate aceste lucruri, unde stă victoria acelor bărbați și femei din vechime, cărora Iehova Dumnezeu le-a adus mărturie că îi sunt plăcuți Lui, și care la timpul cuvenit vor fi „făcuți desăvârșiți”? Victoria stă în credința lor. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.” – 1 Ioan 5:4.

40. Credința în cuvântul lui Dumnezeu i-a întărit pe acei biruitori să îndure insulte și persecuții, și să se mențină fermi pe calea credinței și închinării la Iehova Dumnezeu. Credința în Iehova și în descoperirea scopului Său le umplea inimile. Inimile lor sau sediul motivației, le-a pus în mișcare buzele ca să poarte mărturie curajoasă și lipsită de compromisuri despre supremația Lui, ca singurul Dumnezeu viu și adevărat, și despre Guvernul promis al neprihănirii, precum și să-l demaște pe dumnezeul imitator și religia lui. Astfel, prin credință, ei au continuat până la moarte să fie martorii neînfricați ai lui Iehova. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (2 Corinteni 4:13; Romani 10: 10). Credința acelor martori din vechime era în Iehova și în promisiunea-legământ referitoare la Sămânța femeii Lui, care va zdrobi capul Șarpelui, și în care toți credincioșii neamurilor pământului vor fi binecuvântați. Aceasta nu era altceva decât credință în Christosul lui Iehova. Prin jertfa vrednică de laudă a lui Isus Christos, și prin împărăția Lui, ei vor fi înviați și li se va da răsplata vieții și slujirii domnești pe pământ, sub „noile ceruri”.—Isaia 9:6; Romani 6:23; Psalmii 45:16.

41. Acum, la final, care este concluzia ce poate fi trasă din recapitularea faptelor acestor „oameni din vechime”, și ce hotărâre suntem îndemnați să luăm? Ea este următoarea, așa cum ne este ea prezentată de către apostolul Pavel: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria care-i era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:1, 2) Noi, ca niște credincioși în Dumnezeu, dedicați să-I împlinim voia, ne găsim în tovărășia acestui mare „nor de martori”, martorii lui Iehova din vechime, incluzându-L ca mai mare peste toți, pe Isus. Trebuie să privim spre Isus, așa cum credincioșii martori din vechime L-au așteptat cu nerăbdare, crezând în făgăduința lui Dumnezeu și în venirea Sa. Isus este începătorul sau făuritorul unei asemenea credințe, cum putem acum să avem în Iehova ; El este Cel în care credința își găsește forma ei finală, desăvârșită. De aceea, El este Desăvârșitorul credinței noastre în Dumnezeu. – Ioan 1:18.

42. Dacă acei martori din vechime au putut demonstra o asemenea credință și au triumfat prin ea, cu atât de mult timp înainte de venirea Împăratului, atunci cu atât mai multe motive avem noi ca să triumfăm prin credință. Noi avem chiar mai mult decât exemplele care ne înconjoară, și pe care ne așteptăm să ne înconjoare în curând, când ei vor fi ridicați spre acea „înviere mai

bună”. Noi avem parte de semnele vizibile ale vremurilor care împlinesc proorocirile Cuvântului lui Dumnezeu, și care dovedesc că Împăratul este întronat, iar Împărăția este aici, domnind în mijlocul vrăjmașilor Împăratului. Acum mai mult ca oricând ar fi culmea nebuliei să nutrim, fie și pentru o clipă, ideea mârșavă de a da înapoi. A da înapoi ar fi cel mai reprobabil lucru acum. Ar putea fi „plăceri de o clipă”, dar sfârșitul inevitabil ar fi nimicirea pe vecie, ca fiu al Gheenei, încălcător de legământ. – Romani 1:31, 32.

43. Cuvântul lui Dumnezeu și împlinirea lui tot mai accelerată ne fac semne spre credință pentru viață. „Acum, cei dreپți vor trăi prin credință.” Să ne debarasăm atunci, de orice povară care ne încetinește înaintarea și care ar putea în cele din urmă să ne epuizeze și să ne aducă la o oprire completă, lipsită de viață în Lumea Nouă! Deci, la o parte și cu „păcatul care atât de ușor ne ia cu asalt”! Acel păcat este lipsa de credință, neîncrederea, indiferența față de Cuvântul lui Dumnezeu; pe scurt, religia! Acest *păcat* asediază acum întreaga lume care stă în cel rău, Satan, dumnezeul religiei, iar acoliții lui cer, și promit încă „mai multă religie” pentru „ordinea mondială” de după acest război total. Pentru ca „alte oi” ale Domnului să poată fi izbăvite din această situație mortală, martorii lui Iehova, și acei tovarăși care acum stau de partea lor, trebuie să continue războiul împotriva religiei, și să fie exemple curajoase de credință, precum au fost Isus și oamenii din vechime, dinainte de El. Exemplele de slăbiciune și de oameni care se tem să se expună ca martorii lui Iehova pentru toate neamurile, nu pot să-i întărească pe ceilalți pentru a fi cuceritori prin credință. „Ridică-te, strălucește!” Demonstrați credința voastră cu curaj, acționând ca martori și oferind tuturor „cuvântul vieții”. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu stă la baza întregii credințe, iar oamenii aflați în întunericul religiei și al necredinței, trebuie să poată auzi acel Cuvânt al lui Iehova, și să-și dezvolte credința care duce spre Unica Lumină și spre viață. „Astfel credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu.” – Romani 10:17.

44. Zidindu-i pe ceilalți cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, ne sporim propria prețuire, și ne zidim totodată și pe noi, în singura credință cu care putem fi plăcuți lui Dumnezeu. Să nu ne lăsăm pe tânjală să facem acest lucru, căci Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Christos pentru viața veșnică.” – Iuda 20, 21; Proverbele 11:25.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este elementul cel mai important în adevărata credință, și de ce?
2. Cine este cel mai mare exemplu de credință, și de ce creatura fără credință nu poate fi plăcută lui Dumnezeu?
3. Care este definiția credinței, așa cum ne-o dă apostolul, și care este substanța credinței?
4. Care este semnificația cuvântului *dovadă*, în definiția credinței; ce se constituie în dovadă?
5. Cărui fapt mare îi este dovadă creația vizibilă? De ce nu este acum suficientă „substanța lucrurilor nădăjduite”?
6. De ce nu se închină așa-numiții „deiști” la adevăratul Dumnezeu?
7. Cum putem ști numele adevăratului Dumnezeu, și care este semnificația acestui nume?
8. a) Ce este absolut necesar pentru adevărata cunoaștere și credință în Dumnezeu, și cum ne este dat acest lucru? b) Ce înseamnă, deci, *credința*, și de ce?
9. a) Care este numele dumnezeului imitator, și de ce i se potrivește acest nume? b) Cărei forme de închinare îi este el autor, și care sunt caracteristicile ei?
10. Cine a atras atenția religioșilor asupra acestui lucru, și ce citat a fost dat ca dovadă?
11. Ce zidește religia în oameni, și deci, ce înseamnă religia de fapt?

12. Cum trebuie să trăiască cei neprihăniți în Iehova, și ce se va obține respectând acest lucru?
13. Cum i-a declarat Iehova lui Adam scopul Lui referitor la pământ, și ce cale a ales Adam?
14. a) Cum, și de ce, a introdus Lucifer religia printre oameni? b) Cum a început practicarea religiei de către omenire încă din Eden?
15. De ce, și din ce punct de vedere anume, nesupunerea lui Adam se datorează lipsei de credință?
16. a) De la ce s-a dat înapoi Adam, și ce a devenit el acum? b) Ce cale trebuie deci, să urmeze de atunci, Adam și Eva, în ce privește credința și închinarea?
17. Ce a adăugat Dumnezeu la cuvântul Lui rostit, și de ce cele revelate nu s-au mai aplicat în cazul Evei?
18. a) Ce părere a adoptat Eva cu privire la promisa „sămânță a femeii”, și, de ce procedând astfel ea nu arăta credință? b) Ce vede acum adevărata credință, cu privire la identitatea femeii și a seminței ei?
19. De ce Cain, cu jertfa lui, nu a fost primul om care a exercitat credința în Dumnezeu? Ce mărturie există cu privire la primul care a făcut acest lucru?
20. Din ce spiță lungă a fost Abel cel dintâi, și, de ce jertfa lui a fost un act de adevărată jertfă și închinare?
21. a) Ca martir al credinței, pentru cine constituie Abel, azi, un exemplu? b) față de cine exprimă aceștia iubire frățească, și cum?
22. a) Ce activitate religioasă avea loc în zilele lui Enoh, și cum a fost ea demascată prin calea aleasă de Enoh? b) Cum au fost împiedicați religioșii să ia viața lui Enoh?
23. De ce a fost favorizat Enoh într-un mod atât de extraordinar, conform înregistrării de la Evrei 11?
24. Pe cine exemplifică Enoh? Cine sunt adunați, în mod corespunzător, în tovărășie cu aceștia?
25. Cum prefigurează Enoh, prin salvarea și luarea lui, rămășița martorilor lui Iehova?
26. Cum a constituit Noe un exemplu remarcabil de credință pentru vremea lui? Cum a fost credința lui răsplătită?
27. Pe cine prefigurează Noe și casa lui aflați în arcă, și cum contrastează ei cu „creștinătatea”?
28. Cum a ajuns să fie numit Avraam, și cum s-au dovedit, el și soția lui, demni de această cinste?
29. Care sunt cele două căi între care trebuia să aleagă Avraam? Care a fost alegerea lui, și pentru cât timp?
30. În ce direcție s-au mișcat Avraam și tovarășii lui urmași? Spre ce priveau ei prin credință?
31. De ce și cum arată Iehova, că nu se rușinează să fie numit Dumnezeul lor?
32. a) Ce altă relatare ne dă apostolul referitoare la Avraam, Isaac, Iacov și Iosif, și ce idee principală se desprinde de-a lungul acestei relatări? b) Cum au fost ei afectați de nerealizarea făgăduinței în timpul vieții lor?
33. Prin ce și-a arătat Moise credința victorioasă, și cum?
34. Pentru cine a fost Moise un prototip? Cum a rezistat el păcatului necredinței?
35. De ce nu a intrat vechea generație a izraeliților în Țara Promisă? Datorită cărui fapt au căzut zidurile Ierihonului?
36. Cine a fost salvată din nimicirea Ierihonului, și ce a făcut persoana respectivă?
37. Pe cine ilustrează izraeliții ce au înconjurat timp de șapte zile zidurile Ierihonului? Cum și de ce vor fi răsplătiți cei care vor continua în același fel până la sfârșit?

38. a) Pe cine ilustrează Rahav, și cum a fost ea răsplătită pentru credința ei? b) Cum trebuie să procedeze clasa „Rahav” din zilele noastre, și cum vor fi ei răsplățiți pentru credință?

39. Ce concluzionează apostolul privind restul bărbaților și femeilor credincioși din vechime? În ce stă victoria lor?

40. a) Ce i-a întărit pe ei ca să poată îndura, și ce i-a determinat să mărturisească? b) În cine și-au pus ei credința? Cum vor primi ei viață și serviciu în Lumea Nouă?

41. a) Ce concluzie trebuie trasă din această retrospectivă? Ce hotărâre ne îndeamnă să luăm? b) În ce fel este Isus „autorul și desăvârșitorul credinței noastre”?

42. a) Comparându-ne cu ei, ce motive avem noi ca să triumfăm prin credință? b) Ce avem noi în plus, și de ce retragerea ar fi acum un lucru nebușesc și reprobabil?

43. a) Ce trebuie, atunci, să lăsăm grabnic deoparte? b) De ce nu sunt adecvate situației, exemplele slabe de credință? De ce trebuie oferit cu curaj, acum, „cuvântul vieții”?

44. Cum beneficiem noi prin zidirea altora cu Cuvântul lui Dumnezeu? Ce ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu să facem fără zăbavă?

PREZENȚA LUI IEHOVA

Sfintele Scripturi abundă în relatări despre vremurile trecute când Iehova Dumnezeu a venit pe pământ, era prezent și S-a arătat oamenilor. Ele mai afirmă, de asemenea, că în vremurile viitoare, El va veni, va apărea și se va arăta oamenilor pe pământ. A doua venire a Fiului Său, Isus Christos, este de asemenea promisă. Să presupunem acum că am adopta următoarea poziție: Isus, pentru a veni iar, și pentru a fi prezent pe pământ, ar trebui să-și părăsească locul ceresc și să-și asume în corp, un loc în atmosfera pământului nostru. Atunci, luând în considerare Scripturile referitoare la venirea și prezența lui Iehova, și fiind consecvenți cu noi înșine, ar trebui să facem următorul raționament: și El trebuie să-și părăsească tronul ceresc și să fie prezent în corp pe pământ.

A adopta un asemenea punct de vedere cu privire la Iehova, ar fi plin de îngâmfare și complet lipsit de logică. Puterea Lui este atât de mare, iar persoana Sa atât de minunată, încât Lui îi sunt adresate aceste cuvinte: „Cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă!” Având în vedere aceste lucruri, regele Solomon spune în continuare: „Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ?” (1 Regi 8:27). Biblia localizează tronul lui Dumnezeu în mod categoric în ceruri: „Domnul își are scaunul de domnie în ceruri.” (Psalmii 11:4). Din cerul Lui sfânt, El îi vede pe cei care-L iubesc, și asupra lor își revarsă El iubirea. Vederea Lui atotcuprinzătoare și puterea Lui nu au limite, ci pot ajunge în cele mai îndepărtate colțuri ale universului. – Psalmii 20:6.

Pentru Iehova spațiul nu este nimic. De aceea psalmistul a exclamat: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților [mormânt] , iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca....Iată că nici întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina: întunericul și lumina sunt amândouă la fel pentru Tine.”(Psalmii 139:7-12). Cu siguranță psalmul nu vrea să spună că Iehova trebuie să călătorească dintr-un punct într-altul, ci, că în exercitarea puterii Sale El nu cunoaște limite, iar puterea vederii Sale nu este în nici un fel îngădită.

De asemenea, este scris în Psalmul 113:6, că, de acolo din lăcașul Lui din ceruri, El binevoiește să privească spre pământ: „El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ.!” Atunci, dacă așa cum declară Scriptura, El își pleacă privirile să vadă ce se întâmplă pe pământ, concluzia inevitabilă este că El vede ce se întâmplă pe pământ. Mai trebuie atunci să credem că este necesar ca El să-și părăsească tronul și să viziteze pământul în prezență trupească?

A face acest lucru, ar fi sub demnitatea și măreția Prea Înaltului Dumnezeu, și ar fi un indiciu că există o oarecare limitare a puterii Sale și mărimii organizației Sale. Desigur, Iehova ar putea, dacă ar vrea, să viziteze orice parte a universului Său, dar ar însemna să acordăm o importanță mult prea mare pământului nostru, pretinzând că numai venirea Sa fizică ar împlini litera făgăduințelor Sale.

Noi trebuie să știm că atotputernicul și preaînțeleptul Iehova are o organizație completă și desăvârșită. Scripturile arată că El are o astfel de organizație pentru a se îngriji de întreg universul Lui. El delegă responsabilități diversilor membri ai organizației Sale, care merg în chip de reprezentanți ai Lui. Ei acționează, vorbesc și tratează pentru El, în numele Lui și folosindu-se de autoritatea Lui. Prin acest aranjament, efectul este același ca și când Iehova ar fi mers și acționat personal. Acești reprezentanți cerești își îndeplinesc sarcinile în numele Lui, prin puterea și la poruncile Sale. Ce altceva ar mai fi necesar ca să vedem că ceea ce Dumnezeu vrea, se împlinște întotdeauna!

Dumnezeu este marele Duh, Creatorul cerurilor și al pământului, iar slava, măreția și puterea Lui sunt deasupra cerurilor și pământului, ne declară Psalmul 148:13. Prezența directă a lui Dumnezeu în persoană pe pământ nu este un lucru vital pentru a duce la îndeplinire scopul Lui. De aceea este limpede că despre Iehova se poate vorbi ca venind și fiind prezent oriunde își îndreaptă fața sau atenția, și își exercită puterea la mari distanțe, ori își trimite reprezentanții pentru a-I rezolva problemele. În sprijinul acestei concluzii să examinăm acum unele pasaje din Scripturi, deoarece prin Cuvântul Lui trebuie să dovedim toate lucrurile.

Poporul ales de El a locuit în Egipt și a fost năpăstuit în robia acelei ticăloase organizații a Diavolului. Iehova le-a auzit strigătele și le-a văzut necazurile, și se afirmă clar că El a coborât să-i mântuiască de asupritorii lor: „DOMNUL a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. *M-am pogorât* ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor.” (Exodul 3:7, 8). Să tragem concluzia, din cauza limbajului atât de accentuat, că Iehova a trebuit să-și lase tronul din ceruri și să meargă în Egipt, în persoană și în trup? Ar fi lipsit de sens! Cercetați contextul din cartea Exodului și vă va arăta că, de fapt, era un înger cel trimis de Dumnezeu, și care vorbea. Acel înger, investit cu autoritate, vorbea, ca și cum ar fi însuși Dumnezeu: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău.” – Exodul 3:6.

La vremea cuvenită, Domnul Iehova și-a izbăvit poporul din Egipt și i-a trecut peste Marea Roșie și prin pustie, oprindu-i la poalele muntelui Sinai. Exodul 19:3 spune: „Și Moise s-a suit la Dumnezeu, și DOMNUL l-a chemat de pe munte.” Atunci Iehova a rostit un mesaj pentru poporul Lui ales, Israel. „Și DOMNUL a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi, și să aibă întotdeauna încredere în tine.” Moise a spus DOMNULUI cuvintele poporului.” Apoi Moise i-a povățuit pe oameni: „Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi DOMNUL *se va pogorî*, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.” „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că DOMNUL *se pogorâse* pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. DOMNUL *s-a pogorât* pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. DOMNUL a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus.” – Exodul 19:9, 11, 18, 20.

Cu secole mai târziu, proorocul David, aflându-se sub inspirație, a scris următoarele referitoare la acest eveniment: „Dumnezeule, când ai ieșit Tu în fruntea poporului, și când mergeai în pustie, - s-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.” – Psalmii 68:7, 8.

Scripturile de mai sus vorbesc despre venirea lui Iehova din ceruri, despre faptul că este prezent, și că se adresează slujitorilor și poporului Lui. Dar înseamnă aceasta prezența Lui fizică, că El a fost personal pe munte, în loc să acționeze de pe marele Lui tron? Contextul scriptic ne arată că El a fost acolo reprezentat de către trimișii Lui sau îngeri, cărora El le-a delegat puterea și autoritatea de a vorbi pentru El și în numele Lui. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată limpede că

atunci El și-a folosit trimișii sau îngerii pentru a lămuri problemele cu izraeliții. Apostolul Pavel a înțeles acest lucru, atunci când a scris despre inițierea acolo a legii legământului cu Israel. El a scris: „A fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19) El menționează iar, același eveniment la Evrei 2:2, zicând: „Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezugduit, și orice abatere ori neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire.”

Într-o altă dovadă de intermediere, la Isaia 63:9, citim: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și îngerul care este înaintea feței Lui, i-a mântuit.” Povățuindu-i pe Moise și pe izraeliți, Dumnezeu le-a spus: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul pe care l-am pregătit.” (Exodul 23:20). Mai târziu, când Moise a terminat de pledat în fața lui Iehova, în favoarea izraeliților, care au păcătuit închinându-se la un vițel de aur, Domnul i-a poruncit lui Moise: „Du-te dar, și du poporul unde ți-am spus. Iată, îngerul Meu va merge înaintea ta...” (Exodul 32:34) Fără îndoială, înțelesul este că îngerul urma să-i însoțească în drumul lor spre Canaan.

La același rezultat ajungem citind și Exodul 33:14-16: „Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine, și-ți voi da odihnă. Și Moise i-a zis: „Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.” Această prezență menționată se referă, fără îndoială, la faptul că Domnul Iehova este prezent, nu în persoană fizică, ci prin reprezentanții îngerești, investiți cu autoritatea corespunzătoare. Mai apoi, în timpul evenimentelor din pustietate, prin care au trecut Moise și izraeliții, se vorbește în mod repetat despre Domnul ca venind, ori pogorându-se. Să observăm la Numeri 11:25: „DOMNUL s-a pogorât în nor, și a vorbit lui Moise; i-a luat din duhul care era peste el [Moise], și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni.” Numeri 12:5: „DOMNUL s-a pogorât în stâlpul de nor, și a stat la ușa cortului. A chemat pe Aron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi.”

Mai târziu, regele Balac al moabiților l-a angajat pe proorocul păgân Balaam ca să-i blesteme pe izraeliți. Ce s-a întâmplat atunci? „Dumnezeu a venit la Balaam, și a zis: „Cine sunt oamenii aceștia pe care îi ai la tine?” Dumnezeu a venit la Balaam în timpul nopții, și i-a zis: „Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te, și du-te cu ei; ...Balaam a zis lui Balac: „Stai lângă arderea ta de tot, și eu mă voi depărta de ea; poate că DOMNUL îmi va ieși înainte.” (Numeri 22:9, 20; 23:3) Toate scripturile de mai sus spun că în timpul prezenței Sale, Iehova Dumnezeu a venit, ori s-a pogorât în câteva împrejurări. Cu siguranță nu trebuie să considerăm că în fiecare dintre aceste ocazii Dumnezeu și-a părăsit tronul ceresc, iar după aceea s-a reîntors în ceruri, apoi s-a pogorât din ceruri și s-a reîntors iar, atunci când misiunea Sa a fost încheiată! Dumnezeu a fost reprezentat prin prezența și acțiunile îngerului prezenței Sale. În mod logic trebuie să tragem concluzia că puterea lui Iehova este atât de mare, încât o va exercita indiferent de distanță.

În Scripturile scrise înainte de Christos, cuvântul „prezență” este tradus în majoritatea cazurilor din cuvântul ebraic însemnând „fața”. Acest cuvânt, la rândul lui, este derivat din verbul însemnând „a întoarce”, deoarece fața este considerată acea parte a corpului care, fie se întoarce spre un obiect, fie se întoarce de la el. Din experiență știm că, dacă cineva căruia ne adresăm ne întoarce spatele, atunci aceasta înseamnă refuzul de a asculta, ori dezaprobarea. Când fața este întoarsă spre noi, aceasta înseamnă ascultare, ori atenție. De aceea, acest cuvânt este în mod frecvent tradus cu *față, înfățișare, chip*. Indiferent încotro își întoarce Iehova fața, acolo El devine prezent, nu fizic, ci îndreptându-și chipul și atenția spre problemele pe care își oprește ochii.

Desigur există și alte părți în Scripturi, unde, în mod evident, cuvântul „prezență” nu se referă doar la fața, ori la a avea parte de atenția lui Dumnezeu, ci la faptul de a fi literalmente față în față cu El, chiar pe loc, și în prezența fizică a lui Iehova. Această concluzie reiese din următoarele pasaje: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat dinaintea DOMNULUI. Și a venit și Satan în mijlocul lor... Și Satan a plecat dinaintea DOMNULUI.” (Iov 1:6, 12 ; 2:1, 7) „Înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice la dreapta Ta.” Psalmii 16:1, 11.

În scrierile apostolilor creștini și ai tovarășilor lor există cazuri similare unde cuvântul *prezență* este, în multe cazuri, extras din cuvântul *față* și unde implică mai mult decât doar a acorda atenție. Un exemplu de acest fel se poate observa la Luca 1:19: „Drept răspuns, îngerul i-a zis: „Eu sunt Gavril, care stau în prezența [literalmente în față] lui Dumnezeu ; am fost trimis să-ți vorbesc, și să-ți aduc această veste bună.” Evrei 9:24: „Căci Christos n-a intrat într-un lăcaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” Iuda 24 : „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.” Aici, cât și în paragraful precedent, *prezență* se referă la faptul de a fi personal la fața locului. Totuși, examinarea și a altor scripturi ne arată că prezența nu putea întotdeauna, în mod logic și necesar să poarte cu sine ideea de situație corporală. Nu susținem faptul că Iehova nu ar putea fi personal prezent. Argumentarea este că El ar putea fi personal prezent, ori nu, și în nici unul din cazuri puterea Lui nu este limitată ori îngrădită.

Povățuindu-l pe Moise cu privire la preoția lui Israel, Iehova Dumnezeu a zis: „Vorbește fratelui tău Aaron, și spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdeaua dinăuntru , înaintea capacului ispășirii, care este pe chivotul sfânt, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor.” (Leviticul 16:2) Norul pomenit aici a apărut deasupra capacului ispășirii, chiar între heruvimii de la ambele capete ale capacului ispășirii. Prin slava de lumină ce se revărsa din acel nor, Iehova a apărut, ori și-a manifestat prezența, în cel mai sfânt dintre corturi. Din această pricină s-a zis că Iehova stătea între heruvimi: „DOMNUL împărățește: popoarele tremură; El șade pe heruvimi: pământul se clatină.” (Psalmii 99:1) „Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi!” (Psalmii 80:1) Nimeni nu va putea susține în mod serios, că, în timpul sutelor de ani cât chivotul legământului era în cel mai sfânt loc din cort ori templu, Iehova a fost literalmente absent de pe tronul lui din ceruri, și fizic prezent în sanctuarul sfânt pe pământ, șezând într-un nor sfânt, între heruvimi pe capacul ispășirii. Totuși, nu există nici cea mai mică îndoială, că prezența Lui s-a manifestat în acel loc.

În realitate, norul simbolizând ori reprezentând prezența lui Iehova care stătea între heruvimii de aur, era obiectul unei lecții. Ea ilustra cum locuiește Iehova în locurile înalte și sfinte din ceruri, printre creaturile care slujesc acolo în organizația Lui. (Isaia 57:15). Ca dovadă efectivă, că prezența fizică a lui Iehova nu se afla în templu în Ierusalim, avem faptul că Isus Christos, atunci când a prezentat meritul jertfei Lui omenești lui Dumnezeu, nu a intrat în sanctuarul templului în Ierusalim. Nu, El a plecat spre ceruri, pentru a apare acolo în fața lui Dumnezeu. Isus a arătat că prezența reală a lui Dumnezeu este sus, în ceruri. – Evrei 9:24.

În conformitate cu aceasta, după ce a construit templul pământesc în Ierusalim, regele Solomon i-a spus lui Iehova, atunci când i-a închinat templul: „Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă; cu atât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Împărați 8:27) În sprijinul aceleiași idei, apostolul Pavel prezintă un argument convingător, atunci când zice: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini.” (Faptele apostolilor 17:24). Astfel, este limpede că prezența lui Iehova, în vreun cort ori templu a fost, în cel mai bun caz simbolică, ori era reprezentată de vreunul din îngerii sau trimișii Lui cerești.

În mod frecvent, Iehova, a vorbit despre faptul că se afla cu poporul Lui, atunci când aceștia se supuneau cu bucurie poruncilor Lui, și urmau căile trasate lor. În acest sens i-a făcut promisiuni lui Moise: „Prezența mea va merge cu tine.” Lui Iosua, atunci când i s-a încredințat să ducă la bun sfârșit lucrarea lui Moise, în calitate de succesori, Domnul i-a zis: „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. ... Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înpăimânta și nu te îngrozi, căci DOMNUL Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1:5, 9) Iosua a avut dovada specială a acestui lucru, atunci când, cercetând zidurile Ierihonului, înainte de căderea lor, a dat peste un om cu sabia scoasă din teacă. La întrebarea lui Iosua, omul a răspuns: „NU, ci eu sunt căpetenia oștirii DOMNULUI, și acum am venit.” „Iosua

s-a aruncat cu fața la pământ și s-a închinat.” (Iosua 5:13, 14) Iosua și-a dat seama că era un înger sau trimis al lui Iehova Dumnezeu.

Doar un înger i s-a arătat acolo lui Iosua, și totuși era evident că el nu era singur, deoarece el vorbea despre el ca fiind „căpetenia oștirii DOMNULUI”. El trebuie să se fi referit la o mare oștire de îngeri invizibili, care se aflau acolo ca să-i apere pe izraeliți, în vreme ce aceștia asediau cetatea păgână a Ierihonului. Adesea în Scripturi Iehova este pomenit ca „DOMNUL oștirilor”. Cu acel prilej o oaste de îngeri ai lui Iehova își făcuse tabără acolo, alături de izraeliții luptători, pentru a-i proteja de vrăjmași, atât de cei vizibili, de pe pământ, cât și de demonii invizibili. Prezența lui Iehova era prevăzătoare, alături de poporul Lui. Tot astfel, prezența Lui este și azi alături de poporul credincios Lui, alături de devoția Lui martori sub Mai Marele Iosua, iar pentru a-i întări și mângâia este scris: „Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară DOMNUL pe poporul Său, de acum și până în veac”. – Psalm 125:2.

Cântați lui Iehova, toți locuitorii pământului; vestiți din zi în zi mântuirea Lui. Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! Căci Iehova este mare și foarte vrednic de laudă... Măreția și strălucirea sunt înaintea feței Lui; tăria și bucuria sunt în lăcașul Lui. ...Să se spună printre neamuri că Iehova împărățește. – 1 Cronici 16:23-25, 27, 31, A.R.V.

IACOV, PĂRINTELE UNUI NEAM

De multe ori, Scripturile asociază numele a trei bărbați: Avraam, Isaac și Iacov. Ei au fost părinții națiunii Israel; ei au fost singurii cărora le-a fost făcută vreodată promisiunea avraamică. Acești trei bărbați împreună au prefigurat Teocrația: Avraam l-a ilustrat pe Iehova, Marele Teocrat; Isaac pe Sămânța promisă, Isus Cristos; și Iacov pe membrii „trupului” lui Cristos, sau pe aceia care alcătuiesc „națiunea sfântă”. (1Pet. 2:9). Că Iacov urma să devină o națiune este arătat prin cuvintele lui Iehova adresate mamei sale Rebeca, înainte de nașterea lui: „Două națiuni sunt în pântecul tău. Și două popoare se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din popoarele acestea va fi mai puternic decât celălalt. Și cel mai mare va servi celui mai mic”. (Gen. 25:23). Cei doi gemeni, Iacov și Esau, de temperamente foarte diferite, au ajuns să fie două națiuni diferite și au preumbrit națiuni care aveau să apară în viitorul foarte îndepărtat și între care va exista o prăpastie mare și imposibil de trecut. Observați calea de acțiune din viața lui Iacov și vedeți cât de potrivit este că el a fost folosit să illustreze „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu.

El a fost născut în 1860 î.Chr. când Isaac, tatăl său, avea 60 de ani. Înainte de nașterea sa, Iehova rostise profeția: „cel mai mare va servi celui mai mic”. Aceasta era o excepție de la regulă, cel mai mare primind în general dreptul de întâi născut și moștenirea dublă ce însoțea acest drept, precum și conducerea familiei. Dar Dumnezeu a cunoscut dinainte (nu a predestinat) calea dreaptă pe care cel mai mic, Iacov, o va urma, precum și răutatea celui mai mare, Esau. În plus, El făcea un tablou profetic. Esau, un vânător îndemânat, se întorsese cu mâinile goale de la vânătoare și era sleit de putere. Iacov a negociat cu el și pentru o neînsemnată porție de supă roșie, Esau și-a vândut dreptul de întâi născut. Cu siguranță el l-a disprețuit; și profeția lui Iehova era în curs de împlinire.

Iacov i-a luat locul lui Esau complet atunci când, cu ajutorul Rebecăi, a urmat o procedură cu care și-a câștigat binecuvântarea tatălui, care de obicei îi era rezervată fiului întâi născut. Binecuvântarea lui Isaac către Iacov era, în parte: „Să-ți fie supuse popoare și națiuni să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraților tăi și fiii mamei tale să se închine înaintea ta!” (Gen. 27:29). Mai târziu, când Esau a mers la Isaac să primească binecuvântarea și a aflat că aceasta îi fusese dată lui Iacov, Isaac i-a zis lui Esau: „Iată, l-am făcut stăpân peste tine și i-am dat ca servi

pe toți frații lui” (Gen. 27:37). În felul acesta a manevrat Iehova evenimentele în împlinirea profeției Sale: „cel mai mare va servi celui mai mic”.

Curând după aceea, Isaac l-a trimis pe Iacov în Padan-Aram, la Laban, fratele Rebecăi, pentru a-i lua o soție dintre fiicele lui Laban. În călătoria sa, Iacov a avut un vis sau o viziune în timp ce dormea noaptea. „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe scara aceea. Și DOMNUL stătea deasupra ei” (Gen. 28:12-14). Aceasta ar părea să arate că clasei Iacov, în special rămășiței unse care este acum pe pământ, îi va fi dată o viziune despre funcționarea Guvernului Teocratic, despre comunicarea lui cu „pământul nou” prin intermediul mesagerilor invizibili ai guvernului lumii noi și despre legătura strânsă care va exista între cerurile și pământul acelei lumi noi. Mai presus de toate, Iehova Dumnezeu, Marele Teocrat, este văzut prezidând. În acel vis, Iehova i-a declarat și lui Iacov, pentru prima dată, promisiunea avraamică. După ce s-a trezit, Iacov a făcut un legământ cu Domnul că dacă Dumnezeu îl va călăuzi, îl va păzi și va face să se întoarcă în siguranță în casa tatălui său în pace, atunci Iehova va fi Dumnezeul lui.

Continuându-și călătoria, Iacov a sosit în Haran și a locuit cu Laban. După ce trecuse o lună, Laban a zis ca Iacov să nu-l servească pe degeaba și l-a întrebat care să-i fie plata. Iacov a iubit-o pe Rahela, fiica lui Laban, și a zis: „Îți voi servi șapte ani pentru Rahela, fiica ta cea mai mică” (Gen. 29:14-18). Când cei șapte ani au trecut, Laban i-a dat-o pe fiica lui cea mai mare, Lea, în locul Rahelei, Laban spunând că cea mai mică nu trebuia să fie dată înaintea celei dintâi născute. După ce a fost de acord să mai servească încă șapte ani pentru Rahela, Iacov a luat-o și pe ea de soție în timpul acela. În anii care au urmat, lui Iacov i s-au născut unsprezece fii și o fiică. El a locuit împreună cu Laban douăzeci de ani, servind paisprezece ani pentru cele două neveste ale sale și șase ani pentru animalele pe care le-a căpătat în timp ce era acolo; în timpul acesta Laban schimbându-i simbria de zece ori. – Gen. 31:41.

Din pricina prosperității lui Iacov, datorită binecuvântării Domnului, fiii lui Laban erau invidioși și încuviințarea lui Laban era împotriva lui Iacov. Atunci Iehova i-a vorbit lui Iacov, zicând: „Întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere și Eu voi fi cu tine” (Gen. 31:1-3). Într-o viziune, îngerul lui Dumnezeu i-a amintit lui Iacov jurământul lui (Gen. 28:20,21) și imediat după aceea Iacov a plecat împreună cu soțiile, copiii și bunurile sale spre țara Canaanului și aceasta în ciuda hotărârii lui Esau de a-l ucide (Gen. 31:13; 27:41). Iacov s-a bizuit pe Domnul pentru protecție, amintindu-și promisiunea Lui de a fi cu el.

Deși Iacov a fost urmărit de Laban, după puțină ceartă, cei doi bărbați s-au despărțit în pace, fiind făcut un legământ marcat prin ridicarea unei grămezi de pietre. Locul a fost numit Galed (movila mărturiei) și Mițpa (turn de veghere), în recunoașterea faptului că Iehova, Dumnezeul păstrător de legământ, va veghea între cele două părți ale legământului când ei se vor pierde din vedere unul pe altul, ca mărturie că înțelegerea era ținută (Gen. 31:44-49). Trimițându-și înaintea lui în Canaan turmele, cirezile, servii din casa lui, soțiile și fiii, însoțiți de daruri pentru Esau, mânia celui furios împotriva lui Iacov a fost împăcată.

Înainte ca Iacov să urmeze pe fâgașul acestei căi de imigrant, a avut loc un eveniment de o mare importanță. Acesta este înregistrat la Geneza 32:24-29: „Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. ... El a zis: Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile. Dar Iacov i-a răspuns: Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta. Omul acela i-a zis: Cum îți este numele? Iacov, a răspuns el. Apoi a zis: Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; ... Și l-a binecuvântat acolo”. Pentru credințioșii și integritatea Sa, Iehova i-a dat lui Iacov numele nou de „Israel”, însemnând „luptător alături de Dumnezeu”, adică unul care ține cu tărie la Iehova Dumnezeu și la Teocrația Lui în timp de primejdie, până când îi este dovedită integritatea și obține binecuvântarea. Asemenea lui Iacov, rămășița unsă a Israelului spiritual care se află acum pe pământ, ține cu tărie la Dumnezeu și la dreptatea Sa, în ciuda unei mari împotriviri, iar ei au primit binecuvântarea Lui și au câștigat o parte spirituală, interesele Împărăției.

Stabilit din nou în țara Canaanului în pace, Iacov trebuia să-și îndeplinească partea de legământ, adică: „Atunci DOMNUL va fi Dumnezeul meu” (Gen. 28:21). Iacov a făcut așa. Toți dumnezeii străini care se aflau în casa lui au fost îndepărtați și Iacov i-a zidit Domnului un altar în Betel, locul unde fusese făcut legământul (Gen. 35:1-7). În acel timp, Dumnezeu i-a repetat lui Iacov promisiunea făcută mai întâi lui Avraam. Din Iacov, acum numit Israel, urma să vină „o națiune și o mulțime de națiuni” și a fost prezis că din coapsele lui vor ieși chiar și regi (Gen. 35:9-12). La scurt timp după aceea, Rahela a murit după ce i-a dat naștere lui Beniamin.

Când Iacov a primit vestea despre presupusa moarte a iubitului său fiu Iosif, cuvintele sale din acel timp au arătat că el nu accepta minciuna religioasă că omul are un „suflet nemuritor”. El a zis: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în locuința morților” (Gen. 37:35). El știa că fiul său se afla în starea morții sau în mormânt, nu în cer sau în „chinul iadului”.

La vârsta de 130 de ani, Iacov a aflat că Iosif trăia în Egipt și el, împreună cu întreaga familie, au coborât în Egipt pentru a scăpa de ravagiile foametei de șapte ani care bântuiau atunci prin țară. El și-a trăit ultimii 17 ani din viață acolo, murind la vârsta de 147 de ani (Gen. 47:9,28). Ultima sa faptă a fost să-și adune pe cei doisprezece fii și să le spună ce se va întâmpla semințiilor lor. Este remarcabilă profeția rostită cu privire la Iuda, care arăta spre venirea lui Isus Cristos, Domnitorul Lumii Noi (Gen. 49:10). Iacov a obținut promisiunea de la Iosif că va fi înmormântat în țara Canaan. Această promisiune a fost împlinită. – Gen. 47:29-31; 50:1-13.

Multe scripturi arată că Iacov a fost o ilustrație profetică a „națiunii sfinte”, membrii unși ai „trupului” lui Cristos. Ieremia 30:5-11,17 vorbește despre „necazul lui Iacov” și se referă la timpurile de încercare de peste poporul lui Dumnezeu în decursul primului război mondial, când brutele lui Satan au încercat să nimicească rămășița pământească a „națiunii sfinte”. În relatarea lui Ieremia, termenii „Iacov” și „Sion” sunt folosiți pentru a reprezenta același trup de creștini. Atacul dușmanului a eșuat. Deși greu apăsată și eșuând în anumite privințe să îndeplinească cerințele lui Iehova, rămășița a fost curățită și eliberată (Rom. 11:26). Acei preumbriți de Iacov au fost eliberați în timpul acela de captivitatea din organizația lui Satan și după aceea au onorat și au proclamat în mod zelos numele lui Iehova pentru totdeauna. Acela a fost scopul eliberării lor. „Așa zice Domnul Iehova: Acum voi aduce înapoi pe captivii lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel și voi fi gelos pentru numele Meu cel sfânt” (Ezec. 39:25, *Am. Rev. Ver.*). Această „națiune sfântă” și Regele ei cap, Isus Cristos, vor rămâne pe veci. – Luca 1:31,33.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ÎN MISSISSIPPI, ÎN VREMEA LEGII ÎMPOTRIVA RĂZVRĂTIRII

„Am avut o adunare minunată aici (Greenville) pe 17 și 18 aprilie, dar și multe necazuri. Sâmbătă dimineața, primarul Smith ne-a întâmpinat sosirea în oraș și ne-a dat permisiunea să folosim localul primăriei pentru întâlnirea noastră de două zile. El a primit de la noi Turnul de veghere, Mângâiere, precum și o broșură intitulată „Luptând pentru libertate pe frontul de acasă” și a acceptat să le citească. Când i-am spus că noi vom lucra în oraș încercând să plasăm revistele la colț de stradă și umblând din casă în casă, el ne-a dat asigurări că nu vom fi molestați. Îl va chema pe șeful poliției și îi va da instrucțiuni ca să nu se amestece în munca noastră creștinească. Evident instrucțiunile au ieșit pe dos, pentru că, în mai puțin de zece minute, el s-a năpustit afară, a azvârlit literatura primită de la noi în mâinile unui martor al lui Iehova, și ne-a spus că tocmai auzise de chestiunea drapelului, și că nu putea permite să folosim localul primăriei pentru adunarea noastră. La protestul nostru că ar fi foarte neconvenabil pentru noi să ne căutăm o altă locație atât de târziu, el ne-a spus: „Veți găsi voi un loc, sunt convins. Nimeni n-a putut încă să vă oprească pe voi.” La observația noastră suplimentară că acest lucru era discriminare

religioasă, de vreme ce unei organizații bisericești locale i se permitea să folosească sala pentru slujbele lor, în mod regulat, el a răspuns că nu avea timp pentru aceste discuții, și a plecat. Ne-a permis, totuși, să folosim sala pentru adunarea de la ora nouă sâmbătă dimineața. Domnul ne-a îndrumat pașii spre clădirea unui depozit gol, pe care am putut să o închiriem la un preț acceptabil. Un localnic, antreprenor de pompe funebre, a contribuit cu suficiente scaune pentru nevoile noastre, zicând că vrea mai degrabă bunăvoință, decât banii noștri. Șeful poliției ne-a avertizat că oricine va fi prins oferind materiale în oraș, va fi aruncat la închisoare. Pe la ora 2 după amiaza el a început să-i zorească pe distribuitori să părăsească orașul înainte de ora 5. Când a văzut că nu-i poate păcăli, a adunat un grup de circa cincizeci de bărbați, femei și copii, și i-a mînat spre închisoarea orașului. Cam după o oră, au fost transferați la închisoarea districtuală, unde în jur de 32 de inși au fost îngrămădiți într-o singură celulă. Mulți copii mici au fost lăsați afară în ploaie. La aflarea acestui lucru, una dintre surori s-a dus la închisoare și a luat cu ea 13 copii deodată, cu vârste de la nouă ani în sus. Pe la nouă seara li s-a dat drumul la toți, aceștia promițând că se vor întoarce la proces, dacă Curtea Supremă a Statelor Unite va aproba drept constituțională „legea împotriva răzvrătirii” în Mississippi.... Toți au fost încântați de broșura *Slujirea Teocratică și Știrile Împărăției no. 12*, dar mai ales de anunțarea conferinței.”

„LUMEA NOUĂ” SCĂPATĂ DIN FLĂCĂRI

„În timp ce mărturiseam cu cartea Lumea Nouă în mână, un om s-a apropiat de mine și a spus că ar vrea una din cărțile acestea, dar nu le poate lua deoarece soția lui era așa de pornită împotriva adevărului, încât a zis că le va da foc. Câteva zile mai târziu, soția aceluia om s-a îmbolnăvit și a fost dusă la spital. În timp ce ea se afla la spital, casa din vecini a luat foc și a ars. Familia care locuia în acea casă avea un exemplar din Lumea Nouă; în timpul incendiului a avut loc o explozie de la gaz, iar suflul exploziei a azvârlit cartea afară din casă, la adăpost de flăcări. Casa, și tot ce se afla în ea, au fost complet distruse, dar nici măcar un cuvânt din Lumea Nouă nu a fost pârjolit. Bărbatul de bunăvoință s-a îndreptat spre ruinele casei din vecini, a ridicat cartea, a luat-o acasă și a citit-o, în timp ce soția lui se afla la spital.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 AUGUST 1943

Nr. 16

ADUNARE PENTRU PACE ȘI PROSPERITATE

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești!” – Psalmii 122:6,7, *Rotherham*.

Iehova Dumnezeu nu iubește pacea cu vrăjmașul; nici pacea „noii ordini” postbelice nu va fi opera Sa. Constructorii aceluiași aranjament global mai unit, sprijiniți de forțe considerate suficiente pentru siguranță, nu-L vor avea drept aliat pe „Prințul Păcii”, iar cei ce fac planuri pentru viitor nu îl consideră aliat. Ce pot să spere atunci oamenii de la asemenea planuri ale viitoarei păci și prosperități mondiale?

² Tot mai multe persoane ajung la concluzia că pământul are nevoie de un guvern puternic, care să impună respect și care să aibă suficientă putere pe tot globul. Totuși, pentru a fi fâuri și a menține o pace durabilă și o prosperitate neschimbătoare, este nevoie de mai mult decât de un guvern mondial. Neprihănirea, însoțită de un devotament neegoist față de ea este singura bază a unei păci durabile. Un guvern mondial nu ar fi o garanție a dreptății ei, mai degrabă, ar putea deveni instrumentul marilor puteri în exercitarea celei mai mari opresiuni asupra întregii omeniri. Niciun guvern omenesc sau alianță de guverne, nu a putut vreodată și nici nu poate să legifereze dreptatea în rândul oamenilor egoiști și imperfecti. Referitor la acel factor indispensabil păcii, a scris profetul lui Iehova, dându-ne speranța într-un lucru mai bun decât o afacere omenească, dinainte sortită eșecului: „Atunci nepărtinirea va locui în pustie, și neprihănirea va locui în grădina roditoare. Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roada neprihănirii, odihna și liniștea pe vecie. Iar poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” (Isaia 32:16-18) O altă promisiune încurajatoare spune: „Munții vor aduce pace poporului, și dealurile de asemenea, ca urmare a dreptății Tale. În zilele lui va înflori cel neprihănit, și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună.” – Psalmii 72:3,7.

³ Nici o astfel de promisiune a domniei păcii prin neprihănire nu se aplică sau nu depinde de vreun sistem omenesc de conducere, fie el actual, ori postbelic; în caz contrar promisiunile ar fi sortite eșecului. Se pare că oamenii nu vor să priceapă niciodată, că motivul răspândirii răului și al nedreptăților, precum și eșecul constant al măsurilor de pace, are obârșie mai înaltă decât a omului; că există puteri nevăzute și mult mai puternice decât toți oamenii și decât toate guvernele omenesti la un loc, și că acestea au împiedicat până acum instaurarea neprihănirii, păcii și prosperității pe pământ.

⁴ Încăpățânați, oamenii materialişti ai acestei lumi vor râde chiar și la simpla aluzie că puterile demonice nevăzute, aflate sub porunca unei căpetenii a demonilor, sunt responsabile. „Răzvrătire!” vor striga ei, la simpla afirmație că, indiferent de onestitatea și bunele intenții ale multor oameni de afaceri organizațiile omenesti politice, economice și social sunt împânzite și controlate de asemenea forțe demonice supraomenești, și că religia îi ține pe oameni în întuneric în această problemă, slăbindu-le astfel vigilența și făcându-i să ajute în mod strălucit planurilor demonice. Deși Biblia, care expune promisiunile de mai sus referitoare la neprihănire și pace, declară în mod hotărât și deschis că „dumnezeul acestei lumi” este căpetenia demonilor, totuși acești învățați lumești au ales să ignore acest lucru. Ei nu cercetează niciodată dacă nu cumva se închină și slujesc unui asemenea dumnezeu al dominației mondiale. În

ciuda necredinței lor, rămâne un fapt că „întreaga lume zace în cel rău”, și niciun guvern de origine omenească nu a fost capabil să schimbe situația, iar toate rugăciunile religiei au fost fără succes. Se poate trage o singură concluzie:

⁵ Dacă este să existe un pământ neprihănit și pașnic, atunci trebuie să fie și ceruri neprihănite deasupra omenirii. *Ceruri* nu înseamnă numai ceea ce este vizibil în spațiu, deasupra capetelor noastre, ci înseamnă puteri mai înalte, inteligente, mult mai puternice decât oamenii, și invizibile pentru ei, datorită superiorității lor. Legătura inseparabilă dintre cer și pământ pentru neprihănirea, pacea și fericirea permanentă a omenirii, reiese clar din cuvintele de speranță adresate de către apostolul Petru creștinilor, în special celor ce trăiesc acum: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” – 2 Petru 3:13.

⁶ „Dumnezeul acestei lumi” nu este Cel Puternic al neprihănirii, ci, dimpotrivă, cel care a întins peste capetele oamenilor un cer al nedreptății, imposibil de controlat de către ei, și de care ei nu au puterea să scape pentru a se elibera. El a copleșit pământul. De aceea el a putut să îi arate lui Isus Christos „toate împărățiile pământului”, și să pretindă că sunt ale lui; motiv pentru care Isus le-a refuzat de la Satan Diavolul cu orice preț. (Luca 4:5-8) Ca urmare, controlul invizibil asupra guvernelor omenești ale acestei lumi, nu a trecut în alte mâini nici până în ziua de astăzi, fapt arătat și de actuala „nenorocire și dezorientare a neamurilor”. Din fericire, totuși, acest dezastru internațional, care nu are leac, este dovada sigură că domnia neînteruptă a lui Satan Diavolul asupra oamenilor s-a sfârșit în anul 1914 d.Chr. Nimicirea cerului rău de demoni, cât și a pământului pe care îl manipulează, va veni curând prin lucrarea Atotputernicului Dumnezeu al neprihănirii. (Luca 21:7, 25-28) Aceea va fi victoria ce va încununa „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. După aceea se va împlini, pentru „oamenii cu bunăvoință”, făgăduința unui pământ nou, aflat sub ceruri neprihănite, iar pacea acelei „Lumi Noi” de după Armaghedon, nu va avea sfârșit. – Apocalipsa 16:14-16.

⁷ Pentru a avea pace și ordine, trebuie să existe o unitate a omenirii, lucru ce nu poate avea loc, având în vedere existența actualelor divizări naționale și rasiale, precum și a religiei. Recent, un pastor protestant din New York, a spus în predica sa duminicală: „Cu fiecare ocazie oamenii bisericii cer ca națiunile să facă proiecte pentru o mai mare unitate și cooperare, în timp ce, mulți dintre ei, nu sunt aparent conștienți de faptul că însăși religia constituie una din marile forțe de dezbinare din propria noastră civilizație.... Poate că acest război mondial va ajuta să ne îndrepte spre o credință mondială.” (New York Times 21 iunie 1943). Dar oare credința a cărei religii va fi aceea? Și dacă o asemenea religie mondială le va fi impusă oamenilor de dragul supraviețuirii religiei, atunci religia tot va fi încă un factor de dezbinare între Iehova Dumnezeu și oameni. Oare nu știe clerul că religia, care a fost pentru prima dată introdusă în Eden, l-a despărțit pe om de Iehova Dumnezeu? Da, „dumnezeul acestei lumi”, cel care îi orbește pe oameni cu privire la Evanghelia lui Iehova de mântuire prin Christos, este înșelătorul care a impus prin fraudă religia pe acest pământ. (Geneza 3:1-4) Religia nu poate niciodată crea unitatea dintre om și om, și nici dintre om și Dumnezeu. Ea eșuează în mod sigur în calitate de călăuză și de mijloc al creării unei păci durabile între națiuni.

⁸ Singura cale sigură de obținere a unității, și a roadelor ei de pace și prosperitate, este închinarea în duh și adevăr la Dumnezeu dreptății, la care nici o nedreptate nu este posibilă. Acest Dumnezeu este Dumnezeu cel viu și adevărat, „singurul al cărui nume este IEHOVA”. Este scris: „Iehova este în Templul Lui cel sfânt, Iehova își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor, Iehova îl pune la încercare pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia.... Căci Iehova este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc fața Lui.” – Psalmii 83:18; 11:4-7, *Am. Rev. Ver.*

⁹ Nimeni nu se poate închina cu adevărat la Dumnezeu Cel Prea Înalt, fără a iubi neprihănirea. Nu va exista pace și neprihănire printre oamenii care trăiesc pe pământ, până când ei nu se vor uni într-o sinceră închinare la Iehova Dumnezeu, potrivit cunoașterii și înțelegerii

adevărului. Voința Lui de neînving este ca toate creaturile încununute cu viață în cer și pe pământ, să fie adunate împreună, în ce privește închinarea lor la El, deoarece El este Cel Suprem, Dumnezeu Atotputernic. Doar cei ce fac astfel, se vor dovedi a fi demni și vor avea dreptul să trăiască veșnic. Deci trebuie să fie o mare adunare a creaturilor, pentru închinarea curată la Iehova; iar acest lucru nu înseamnă altceva în efectele lui, decât o adunare pentru pace și prosperitate. Acum este în curs de realizare. În special cu referire la oamenii de pe pământ, a început în anul 1918 d.Chr., după venirea Solului împărațesc al lui Iehova, Isus Christos, la templu pentru judecată, de atunci încoace Iehova fiind reprezentat în Templul Său sfânt. (Habacuc 2:20; Psalmii 27:4; Maleahi 3:1-4) Toate persoanele cu bunăvoință față de Iehova sunt chemate acum să se alătore acestei adunări.

Unde și sub ce guvernare?

¹⁰ Dacă adunarea se va întruni, sub ce guvernare, cu ce scop și cu ce folos, toate acestea sunt fapte prezentate în limbaj profetic și în termeni simbolici în Psalmul 122. Acesta este unul dintre cei cincisprezece „psalmi ai treptelor”, literalmente „cântare a treptelor”. Indiferent de ce interpretare este dată acestor psalmi sau cântări ale treptelor, ele nu sunt doar compuneri poetice, ci sunt profeții. Ele se aplică în cel mai critic moment al istoriei omenești, „timpul sfârșitului”, când Guvernul Teocratic al lui Iehova Dumnezeu este pus în funcție în mâinile Regelui Său, Isus Christos. După aceea, la timpul convenit El vine la lucrarea de judecată din Templu, iar „lucrarea ciudată” a lui Iehova este dusă mai departe pe pământ, în mijlocul unor mari pericole și persecuții pentru rămășița credincioasă a martorilor și pentru cei cu bunăvoință care li se alătură ca tovarăși. Titlul Psalmului 122 spune că este „al lui David”, dar în unele surse autorizate antice, precum versiunile în Aramaică, Greaca veche (Septuaginta) și Latina Vulgata, se omite această atribuire lui David. Acestea sunt cele care aduc dovezi puternice că a fost scris de împăratul Ezechia, care l-a succedat pe David la tron, cu circa trei sute de ani mai târziu. Totuși, adevăratul autor este Iehova Dumnezeu, care l-a inspirat pe scriitor, prin puterea spiritului sau energiei Sale nevăzute.

¹¹ David, din neamul lui Iuda, care, pe când era tânăr păstor, l-a ucis pe filisteanul uriaș Goliat cu ajutorul unei praștii și a unei pietre, era profet. El scrie: „Iată cele din urmă cuvinte ale lui David. Cuvântul lui David, fiul lui Isai, cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeuului lui Iacov, cuvântul cântărețului plăcut al lui Israel. Duhul DOMNULUI [IEHOVA] vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea.” – 2 Samuel 23:1,2.

¹² După ce a atras atenția asupra sursei sale de inspirație, și anume Iehova, David descrie apoi singurul guvern care ar trebui să vină la conducere asupra oamenilor. El de asemenea atrage atenția asupra propriei legături cu acesta, întrucât Iehova Dumnezeu făcuse cu el un legământ pentru ca împărăția să rămână în „casa” lui David, adică în linia lui de descendență. În mod corespunzător, Conducătorul etern al acelei împărății trebuie să fie „fiul lui David”. David scrie: „Dumnezeu lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: Cel ce împărătește între oameni cu dreptate, cel ce împărătește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeața. Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea?” – 2 Samuel 23:3-5, *Roth*.

¹³ Iuda, seminția lui David, era una dintre cele douăsprezece seminții ale poporului liber al lui Israel, căruia Iehova i-a dat Țara Promisă, poruncindu-i să nimicească pe toți băștinașii din țară, deoarece erau religioși, închinători la diavol. Dacă cele douăsprezece seminții nu ar fi făcut acest lucru, religioniștii supraviețuitori ar fi fost un spin în coasta lor, iar religia lor ar fi fost o capcană care cu ușurință i-ar fi constrâns spre păcat. Înainte de a-i aduce în țara unde „curge lapte și miere”, și pentru a-i întări împotriva religiei locuitorilor demonizați, Iehova Dumnezeu le-a poruncit izraeliților să facă tabăra la poalele Muntelui Sinai, în Arabia. Apoi, prin

Moise, mijlocitorul Lui, Iehova a dat lui Israel mărturia Sa, cuprinsă în legile și dispozițiile legământului încheiat cu ei.

¹⁴ „Mărturia” atrăgea atenția asupra adevărului principal că Iehova este Dumnezeu adevărat și viu, Cel Prea Înalt și Atotputernic, care i-a eliberat pe ei din sclavia închinătorilor la diavol din Egipt. Ea mărturisea împotriva religiei ca fiind de la Diavol, și deci o capcană pentru cei ce au încheiat legământul cu Iehova Dumnezeu. Le porunca să se închine, să îl adore și să îl slujească numai pe Iehova Dumnezeu, și le-a dat sfaturi despre cum ar putea să facă acest lucru pentru a se putea păzi de viclenele subjugări ale religiei. Fiind de la Dumnezeu, mărturia era Teocratică, era expresia voinței divine. Dumnezeu, Dătătorul, l-a făcut pe mijlocitorul Său prooroc, Moise, să construiască un chivot sfânt îmbrăcat în aur, iar în privința scopului lui, i-a poruncit lui Moise: „Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine, și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe capacul ispășirii, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.” – Exodul 19:1-25; 20:1-26; 25:21,22.

¹⁵ Deși erau douăsprezece familii mari sau seminții, având fiecare o origine comună în strămoșii lor, Iacov, Isaac și Avraam, totuși puterea care trebuia să îi unească nu era cea a sângelui, ci trebuia să fie închinarea lor comună la Mântuitorul lor, Iehova, cu care aveau un legământ să fie poporul Lui și să îi împlinească voința. Prin legământul Său, El a instaurat deasupra lor un guvern Teocratic tipic; tipic, deoarece era modelul în mic și profetic al celui viitor Guvern puternic, adevărata Teocrație a lui Iehova Dumnezeu pentru administrarea Noii Lumi a dreptății.

¹⁶ Dumnezeu la care ei se închinau, era de asemenea, și Conducătorul și împăratul lor. Astfel ei erau organizația vizibilă a lui Dumnezeu pe pământ, și cât timp au continuat cu credință, au purtat numele de „Ieshurun”, ceea ce înseamnă „cel drept”. Referitor la conducerea Teocratică a lui Iehova asupra lor, se scrie: „Iar El era împărat în Ieshurun, când se adunau căpeteniile poporului și semințiile lui Israel.” (Deuteronom 33:5) În înțelepciunea Sa, împăratul lor nu le-a permis un mod de închinare divizat, lăsând ca fiecare seminție să se închine Lui acolo unde ar fi vrut. El a stabilit un sanctuar sau un templu în mijlocul lor, unde, în „sfânta sfintelor” a fost așezat chivotul mărturiei. Acolo unde Dumnezeu a stabilit locația templului, trebuiau să meargă cele douăsprezece seminții, și să se închine la Iehova în mod regulat. Moise a spus: „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place. ...Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire DOMNUL, Dumnezeuul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc, pe care-l va alege DOMNUL, Dumnezeuul vostru, ca să facă să locuiască numele Lui acolo. Acolo să duceți tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielele, cele dintâi roade, și darurile alese pe care le veți face DOMNULUI [Iehova] pentru juruințele voastre. Acolo să vă bucurați înaintea DOMNULUI, Dumnezeuului vostru,...în locul pe care-l va alege DOMNUL în una din semințiile tale.” – Deuteronom 12:8-14.

¹⁷ La timpul potrivit, Dumnezeu lui Israel a ales locația finală unde să își așeze numele și unde poporul să se adune pentru închinare, dar și pentru judecată înaintea tribunalului suprem al națiunii. El l-a folosit pe unsul Său, pe împăratul lor vizibil, pentru stabilirea locației. Cum? După învingerea izraeliților de către filistenii la Silo, unde se afla tabernacolul, chivotul mărturiei nu a avut un loc permanent timp de mulți ani. Izraeliții nu au împlinit în totalitate poruncile Domnului de a curăța Țara Promisă de toți religioniștii canaaniti, iar iebusiții închinători la demoni au continuat să ocupe o parte din cetatea Ierusalimului. (Iosua 15:63; Judecători 1:18,19). Atunci Iehova a ales un om „după inima Sa”, pe David, al cărui nume înseamnă „mult iubit”, iar pe el Domnul l-a uns pentru a împărăți. După ce a domnit șapte ani și jumătate în Hebron, David, aflat sub îndrumarea Domnului, a luat cu asalt porțiunea Ierusalimului ocupată de păgânii iebusiți. Deși ei erau puternic fortificați cu șanțuri de apărare, „totuși David a pus mâna pe cetățuia Sionului; aceasta este cetatea lui David... David s-a așezat în cetățuie, pe care a numit-o cetatea

lui David.” (2 Samuel 5:4-9). Ierusalimul fiind acum reședința împăratului, unde acesta făcea judecata împărțind dreptatea, a devenit sediul scaunului de domnie, capitala sau cetatea principală a națiunii lui Israel. Acolo David „a șezut pe scaunul de domnie al lui Iehova, ca împărat”, „domnind în frica Domnului”. (1 Cronici 29:23, *Am. Rev. Ver.*). Era o Teocrație împărătească.

¹⁸ Ierusalimul s-a încununat cu slavă atunci când David a dat poruncă să fie luat chivotul mărturiei din locul temporar în care se afla, să fie adus în cetate, și să fie așezat într-un cort ridicat de el pe înălțimile Muntelui Sion, cetatea lui David. În timpul domniei fiului său, Solomon, acel cort a fost înlocuit cu un minunat templu, construit pe muntele alăturat, Moria, în Ierusalim. Atunci când a închinat această casă lui Dumnezeu, Solomon s-a rugat astfel lui Iehova: „Ochii Tăi să fie deschiși zi și noapte asupra casei acesteia, asupra locului despre care ai zis: „Acolo va fi numele Meu!” Ascultă rugăciunea pe care ți-o face robul Tău în locul acesta.” – 2 Samuel 6:1-19; 1 Împărați 8:1-29.

¹⁹ După ce Regele David a așezat chivotul mărturiei între zidurile Ierusalimului aproape de palatul său, Iehova Dumnezeu a încheiat cu acest domnitor teocratic credincios legământul pentru împărăție. Când timpul hotărât al lui Dumnezeu s-a împlinit, cu peste o mie de ani mai târziu, Domnul a stabilit acel legământ împărătesc cu Isus Christos, „care după trup s-a născut din sămânța lui David” și de aceea era numit „fiul lui David”. (2 Samuel 7:1-29; Romani 1:3; Matei 1:1; Luca 22:28-30). În mijlocul unei mulțimi tumultuoase, Isus Christos a intrat în Ierusalim călare pe un asin, s-a dus la templu și s-a prezentat ca împărat al poporului care a făcut legământ cu Dumnezeu. „Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele care veneau în urmă, strigau: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!” – Matei 21:1-16.

²⁰ De aceea Regele David era anti-tipul Regelui veșnic, al lui Isus Christos cel înviat și înălțat, pe care Iehova Dumnezeu L-a așezat pe scaunul de domnie al Guvernului teocratic în anul 1914 d.Chr. Ierusalimul cel credincios era tipic pentru acel Guvern puternic și stabil. El nu este un guvern mondial sau supranațional, ci este organizația capitală a întregului univers. Ea a fost născută din organizația universală a lui Iehova de creaturilor sfinte, asupra cărora domnește. Așa cum este scris: „Isus Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu după ce s-a înălțat la ceruri, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.” Iehova Dumnezeu „L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta [inclusiv perioada postbelică a guvernului mondial], ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.” – 1 Petru 3:21,22; Efeseni 1:20-23.

²¹ Templul construit de Solomon pe muntele Moria era de asemenea tipic, preumbrind un templu mult mai slăvit al lui Iehova Dumnezeu, un templu spiritual etern, în care El locuiește în spirit. Acolo, Isus Christos este Principala Piatră Vie, fiind atât Fundamentul, cât și Piatra Unghiulară Principală care încununează templul. Celelalte „pietre vii” ale templului sunt membrii trupului căruia Isus Christos îi este Capul. Ei sunt ucenicii Lui credincioși, care se consacră Domnului Dumnezeu și sunt câștigați de El ca fii ai lui Dumnezeu. Ei sunt chemați la împărăție cu Isus Christos și unși, dovedindu-se credincioși până la moarte. (1 Petru 2:5-9; Isaia 28:16; Psalmii 118:22-26). Aceștia formează „biserica care este trupul Său”, și ei sunt frații Lui. Isus Christos, Mesagerul regal al lui Iehova, a venit la templu în anul 1918 d.Chr. și a fost așezat în sens deplin ca „piatra din capul unghiului”. Constructorii postbelici ai acestei lumi L-au respins în favoarea Ligii Națiunilor sau a politicii izolaționiste. Acest lucru însă, nu a schimbat cu nimic poziția lui Christos în Templu, și nu a împiedicat lucrarea Lui de judecată. El judecă întâi „casa lui Dumnezeu” sau „pietrele vii” ale Templului; apoi va judeca toate neamurile care L-au respins. – 1 Petru 4:17; Matei 25:31-46.

Invitație la adunare

²² Când Regele a venit la templu în 1918 ca să înceapă judecata la casa lui Dumnezeu, ucenicii Lui consacrați, născuți de spiritul sfânt, de pe pământ erau „urâți de toate neamurile”. Care era motivul? Ei au propovăduit numele lui Christos ca Domnitorul de drept al pământului, vestind că împărăția Lui a fost stabilită în 1914, și au refuzat să ia parte la conflictul dezlănțuit atunci pentru dominația mondială. Deranjați de acest lucru, elementele politice, comerciale și religioase ale națiunilor au conspirat împotriva lor, au intervenit când ei proclamau în public împărăția, și i-au împrăștiat pe acești creștini care așteptau să primească un loc în templul spiritual al lui Iehova. Dar nu pentru mult timp, deoarece „dezlegarea” sau administrarea împlinirii vremurilor începuse în anul 1914, și, în loc să fie împrăștiați, voința lui Iehova a fost ca: „să-l aducă la îndeplinire (scopul Său) la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Christos, toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pământ.” (Efeseni 1:9,10) Deci, ca să împlinească voința de neînfrânt a lui Dumnezeu, Isus Christos, aflat pe tronul Său în Templu, a trimis îngerii Lui cei sfinți și a început să adune rămășița împrăștiată și dezorganizată a celor credincioși.

²³ După cum ne arată datele istorice, adunarea a început în anul 1919, la scurt timp după oprirea primului război mondial, dar acțiunea a sporit în forță din anul 1922. În acest moment începe împlinirea Psalmului 122, care se deschide cu exprimarea bucuriei: „Mă bucur când mi se zice: „Haidem la casa lui Iehova!” (Psalmii 122:1, *Am. Rev. Ver.*). Membrii împrăștiați și risipiți ai rămășiței credincioase sunt cei care vorbesc aici. Acești fii ai lui Dumnezeu și-au dat seama că, deși inimile lor nu s-au îndepărtat de la Domnul, ei L-au nemulțumit în aceea că cedaseră presiunilor în timpul războiului mondial, și de frică au neglijat serviciul împărăției Lui. Împărăția era aici, era începută, și totuși ei erau încă tăcuți sau nu o vesteau cu curajul pe care Cel mai grandios dintre guverne îl merita. Dar în anul 1919, Tatăl îndurătorilor, prin Împăratul Său din Templu, și-a trimis invitația spre ei. Dacă ei se vor aduna spre adevărata închinare și în serviciu activ, atunci nemulțumirea Lui va trece, și ei vor fi aprobați la proba judecării, așa cum fusese prevestit la Isaia 12:1: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat.”

²⁴ Invitația din partea Dumnezeului oricărei mângâieri, prin împăratul Lui aflat pe tronul judecării a fost înaintată printr-o organizație vizibilă, Societatea de Biblii și Tractate Turnul de Veghere, dar mai ales cu ajutorul revistei *Turnul de veghere*. Nici un merit nu revine creaturilor omenești pentru aceasta; singur Dumnezeu, în blânda Sa îndurare, a ales instrumentul potrivit și gata de a fi folosit. Invitația a plecat înainte, precum sunetul unei mari trâmbițe din ceruri, către cei aleși de Dumnezeu. (Matei 24:31). Să nu vă temeți, le spunea, ci să fiți curajoși și neînfricați, precum Elisei, proorocul din vechime, în fața lumii ostile. Îi invita să reia serviciul Domnului, și le atrăgea atenția asupra noilor oportunități și instrumente cu care să slujească. Le-a reamintit că împărăția, Cetatea Sfântă, este stabilită, și că arată spre marea lucrare de mărturie care le stă în față, și în care ei ar trebui folosiți ca agenți de publicitate ai Regelui lui Dumnezeu și ai împărăției, i-a îndemnat să fie uniți în închinarea la Iehova Dumnezeu, în Templul Lui, slujind în mod activ ca martori și laudând numele Lui înaintea popoarelor, înainte ca El să își arate măreața atotputernicie în bătălia Armagedonului. Îi chema la adunare pe toți cei consacrați Lui, slujitori unși cu spirit, împreună la campania de vestire a împărăției. Aceasta a fost forma marcantă a invitației, începând din anul 1922, când prezența Mesagerului regal al lui Iehova la templu a fost observată și anunțată, și când chemarea trâmbiței a sunat astfel: „Vestiți, vestiți, vestiți pe Rege și Împărăția Lui.” Toți aceia care sunt „pietrele vii” ale templului, trebuie să vorbească despre slava lui Iehova și a minunatului Său Rege și despre împărăție. – Psalmii 29:9.

²⁵ Toți cei care tânjeau cu ardoare după Dumnezeu și servirea Lui activă, precum inima tânjește după apa pâraielor înviorătoare, s-au bucurat la auzul invitației. „Să mergem la casa lui Iehova!”, au strigat ei triumfător; iar pe măsură ce și alții auzeau strigătele de bucurie și

destinația, se alăturau lor. Ei nu au permis nici unei probleme personale de acasă, ori vreunei afaceri laice, să îi lege și să îi țină deoparte. Ei nu au făcut pe surzii, privind cu ochi lacomi la oportunitățile lumești ale perioadei de pace, și nu s-au lăsat captivați de politica, marile afaceri, sau de religia reconstrucției postbelice. Ei și-au întors fețele spre Noul Ierusalim, zicând: „Acest lucru îl voi face” și „Spre casa lui Iehova mergem!” (*Young, Rotherham Pss.*). Nerăbdători și recunoscători, ei și-au reînnoit eforturile lor în serviciul Domnului, „propovăduind această Evanghelie a împărăției în întreaga lume, pentru a mărturisi tuturor neamurilor”. Aceasta a devenit principala lor preocupare, iar frica lor de vrăjmași s-a risipit în vânt, ei temându-se doar de Iehova Dumnezeu. Isus Christos i-a judecat și i-a aprobat adunându-i la Sine în Templu; iar Iehova a turnat spiritul Lui de ungere asupra acestor credincioși aprobați, (Ioel 2:28,29) El i-a pus la lucru în templu, ca martori ai Lui, și le-a dat un „nume nou” - Martorii lui Iehova. Bucuros, Isus Christos „Regele, i-a luat la Sine în legământul pentru împărăție. – Isaia 62:2; Apocalipsa 2:17.

Tovarășii

²⁶ În anul 745 î.Chr., atunci când împăratul Ezechia a curățat templul neglijat din Ierusalim, și a trimis invitație tuturor celor douăsprezece seminții ale lui Israel să vină să participe la praznicul de Paște la templu, au venit acolo nu numai evreii credincioși, ci și foarte mulți „străini” cu bunăvoință, care nu erau evrei. Se adunaseră mulți, amestecându-se cu cele douăsprezece seminții. „Străinii care proveneau din țara Israelului; și care locuiau în Iuda”, s-au bucurat alături de evrei. În calitate de tovarășii ai lor, aceștia s-au bucurat de privilegiile lor în slujirea și închinarea la Iehova. (2Cronici 30:25) Invitația trimisă a avut și rolul unei probe de judecată, și a făcut ca oamenii să fie împărțiți. Când au sosit solii cu invitația, mulți l-au respins pe Iehova și pe împăratul Său uns, și „rădeau și își băteau joc de ei”. (2Cronici 30:5-10) Totuși, evreii temători de Dumnezeu și „tovarășii” lor, „străinii” cu bunăvoință, au venit la templu. Acolo, toți în unitate, s-au veselit atât de mult, cum nu se mai întâmplase de la închinarea templului: „De pe vremea lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, nu mai fusese la Ierusalim așa ceva.” Adunarea a prilejuit o asemenea bogăție și dărnicie, încât la templu s-au adunat daruri din belșug, iar împăratul Ezechia a aranjat ca surplusul să fie distribuit ordonat și cum se cuvine slujitorilor credincioși ai templului. A urmat apoi o acțiune cu consecințe asupra religiei, iar mai târziu amenințarea asiriană cu asalt asupra Ierusalimului a fost împiedicată de un act de judecată al lui Iehova Dumnezeu, care a adus prăpădul asupra invadatorilor, iar pacea și prosperitatea Ierusalimului a continuat netulburată. – 2Cronici 30:11-27; 31:1-20; 32:9-23.

²⁷ Tot așa s-a întâmplat și de când Domnul a venit la templu în anul 1918: a curățat și a invitat-o pe rămășița credincioasă la serviciul templului. Judecata la casa lui Dumnezeu fiind începută, El a început să adune toate neamurile pământului înaintea tronului Său de judecată, cu ajutorul mesajului împărăției, pe care clasa rămășiței credincioase din templu îl răspândește, ca mărturie tuturor neamurilor. După cum acceptă, ori resping mesajul, marele „Fiu al lui David”, Isus Christos, îi judecă pe indivizii acestor neamuri, și îi desparte, întocmai cum un păstor desparte oile de capre. Clasa „oilor” face bine rămășiței martorilor lui Iehova, iar Judecătorul îi adună la dreapta tronului Său și îi face tovarășii ai rămășiței. Aceștia au fost prefigurați de către „străinii” cu bunăvoință, care au venit la praznic și s-au închinat lui Iehova. Ei se alătură rămășiței, răspândind mărturia împărăției.

²⁸ Psalmistul îi descrie pe pelerini sosiți în Cetatea Sfântă și stând între zidurile ei puternice și palatele ei mărețe. El vorbește în numele lor: „Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!” (Psalmii 122:2, *Roth.*) Rămășița Izraeliților spirituali și tovarășii lor cu bunăvoință sunt toți „străini și călători” în această lume rea, și se îndreaptă spre Noua Lume neprihănită, întocmai cum Avraam, Isaac, Iacov și alții din vechime au făcut-o. (1 Petru 2:11; Evrei 11:3). Membrii rămășiței, fiind aprobați, unși și luați în legământul împărăției, devin parte a organizației

Teocratice, iar „cetățenia lor este în ceruri”, „noile ceruri”, „cetatea sfântă, noul Ierusalim”. (Filipeni 3:20, *Am. Rev. Ver.; Roth. Apocalipsa 21:2*). Tovarășii lor pământeni, „alte oi” ale Domnului, consacrându-se lui Iehova Dumnezeu prin credință în Isus Christos, se refugiază în organizația Lui Teocratică, punându-se sub adăpostul Teocrației, Noul Ierusalim. Atât rămășița, cât și tovarășii lor apreciază faptul că au privilegiul ca picioarele lor să stea ferme pe Stânca puternică, Fundamentul Noii Lumi, și nu permit, în mod hotărât, ca ceva să-i îndepărteze de Guvernul Teocratic al Noului Ierusalim.

Guvern puternic, unit

²⁹ Cu cât rămășița și „alte oi” servesc mai mult în aranjamentele de serviciu ale lui Iehova, și studiază descoperirile adevărului Său, cu atât mai mult se minunează ei de tăria, slava și neprihănirea Teocrației sub Isus Christos. Psalmistul îi descrie privind cu încântare împrejur, la lucrurile minunate specifice ale Noului Ierusalim, și exclamând: „Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie semințiile, semințiile lui Iehova, după legea lui Israel, ca să laude numele lui Iehova. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David!” – Psalmii 122:3-5, *Roth. Pss.*

³⁰ Aruncați o clipă privirile spre guvernul mondial propus, spre acea organizație internațională pentru care pledează conducătorii acestei lumi, și pe care ei speră să o instaureze după războiul total de dominație mondială. Ea plănuiește ca religia să fie liantul ei principal, și să o sprijine și să o stabilizeze cu ajutorul unei forțe de poliție internațională. Popoarele pământului, înșelate, vor rămâne uimite la aparenta invincibilitate a acelei puteri domnitoare mondiale. Și totuși, când acea „urâciune a pustiirii” controlată de demoni își va concentra toate forțele și întreaga putere împotriva Guvernului Teocratic, în bătălia Armaghedonului, atunci popoarele vor putea vedea cum, deodată, cu o repeziciune uimitoare, idolul lor va fi spulberat și nimicit de către Puternicul Guvern Teocratic al lui Iehova. Nu degeaba a spus, cu mult timp în urmă, Împăratul Cel Uns: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Nici o putere, pe care Diavolul mai reușește încă să o instaureze pe pământ, nu poate fi mai puternică decât cea a „casei lui David”. Este Guvernul despre care proorocul Daniel, în mod inspirat, a spus: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârși și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.” (Daniel 2:44). Dumnezeuul cerurilor îi invită pe cei consacrați Lui să își fixeze privirile asupra Teocrației, și să ia aminte la ceea ce Cuvântul Lui spune despre tăria ei de neînving și forța ei de apărare: „Străbateți Sionul, și ocoliți-l, numărați-i turnurile, priviți-i întăritura și cercetați-i palatele, ca să puteți povesti generațiilor ce vor urma.” (Psalmii 48:12,13) Privind astfel Teocrația, „călătorii și străinii” caută refugiu și își pun credința în ea, și nu se mai bazează pe niciun guvern mondial postbelic.

³¹ Ierusalimul antic a devenit necredincios adoptând religia, a căzut și a fost călcat în picioare de celelalte neamuri. (Luca 21:24). Noul Ierusalim, pe care Dumnezeu l-a făcut sediul Teocrației adevărate și veșnice, nu va ajunge niciodată sub călcâiul neamurilor. „Timpurile neamurilor” au trecut, ele sfârșindu-se odată cu nașterea Teocrației în anul 1914. Puterile neamurilor, atașându-se cu încăpățănare de ideea dominării pământului, întâi înființând Liga Națiunilor, iar acum înființând o asociere postbelică a națiunilor, în opoziție cu domnia Teocratică a pământului, sunt confruntate cu nimicirea în bătălia Armaghedonului. Din anul 1918 încoace, ei au dat atac după atac asupra organizației vizibile a Teocrației, martorii lui Iehova și tovarășii lor, dar aceștia au strâns rândurile, iar închinarea la Iehova a devenit legătura unificatoare. Ei rezistă! Agresiunile vrăjmașului nu reușesc să știrbească unitatea lor, să epuizeze tăria devotamentului lor față de domnia Teocratică sau să oprească „lucrarea ciudată” de mărturisire a numelui și împărăției lui Iehova.

³² Cei credincioși au fost zidiți, unificați și organizați ca „o cetate făcută dintr-o bucată”, „o adevărată cetate toată adunată într-una”, de către marele Organizator al Teocrației (*Rotherham*). În această unitate în Christos stă tăria. „Funia împletită în trei nu se rupe ușor.” (Eclesiastul 4:12). Rămășița este povățuită să *caute* întotdeauna să păstreze „unirea duhului prin legătura păcii”. (Efeseni 4:3). Rezistând împotriva religiei și a forțelor ei de dezbinare, ei vor putea face acest lucru prin mila lui Dumnezeu. Nu există loc pentru religie în Teocrație. Așa cum Ierusalimul credincios a conținut în sine Templul și a fost sediul principal al închinării la Iehova, tot astfel Guvernul Teocratic încorporează în sine închinarea cu credință la Dumnezeu Cel Prea Înalt. Cu adevărat, clasa slăvită a templului sub Isus Christos, Căpetenia, nu sunt alții decât înșiși membrii Guvernului.

³³ Rămășița spirituală a martorilor lui Iehova a fost adunată la Isus Christos în Templu. Acest lucru se manifestă prin supunerea lor față de El și față de exemplul Lui, și prin unitatea lor cu El, în serviciul Tatălui lor, Iehova, pe întreg pământul. Iată cum descrie psalmistul acest fapt realizat în ce privește Ierusalimul: „Acolo se suie semințiile, semințiile lui Iehova, după legea lui Israel, ca să laude numele lui Iehova,” (*Roth.*). Când Domnul a venit la templu pentru judecată, creștinii, începând cu apostolii și până în zilele noastre, care s-au dovedit credincioși până la moarte, erau adormiți în Isus. Apoi El i-a ridicat din somnul morții, la viață în spirit cu El, în Noul Ierusalim ceresc. Rămășița aflată încă pe pământ pentru a finaliza lucrarea de mărturie, este judecată, aprobată, unsă și luată apoi la Templu pentru „a lăuda Numele lui Iehova” pe întreg pământul. Deși Isus Christos și membrii trupului înviați se află în tărâmul ceresc invizibil, iar rămășița credincioasă se află încă pe pământ în trup ca martori, ei toți sunt în unitate în Templu, iar Isus Christos este Conducătorul și Comandantul invizibil al lucrării din Templu, potrivit cu voința și scopul lui Dumnezeu.

³⁴ Toți aceștia sunt Izraeliți după spirit, „Israelul lui Dumnezeu”. Ei au fost prefigurați de către credincioșii celor douăsprezece seminții ale lui Israel, care au venit la Templu, și pe care psalmistul îi numește „semințiile lui Iehova”. Isus Christos a proorocit această adunare, printr-o viziune simbolică în Apocalipsa 7:4-8, și a dezvăluit și numărul lor total, ca fiind 144.000. Apoi a făcut ca apostolul Ioan să aibă o viziune a adunării lor cu Isus Christos, „Mielul lui Dumnezeu” în Templul din Sion; iar Ioan a scris: „M-am uitat, și, iată că Mielul stătea pe Muntele Sion, iar cu El se aflau o sută patruzeci și patru de mii, ce aveau scris pe frunte numele Tatălui”. Descriind apoi cântecele armonioase cu care martorii lăudau Numele și împărăția lui Iehova, Ioan continuă: „Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii, și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.” – Apocalipsa 14:1-3.

³⁵ Guvernul noii lumi neprihănite nu este un sistem de conducere care să își aibă originea și puterea în consensul oamenilor guvernați. El nu se ridică de pe pământ, din puterile creatoare ale mâinilor și minților omenești. El vine din ceruri, de la Dumnezeu, și de aceea este Teocratic; Iehova Dumnezeu este Căpetenia Supremă, iar sub El, Isus Christos este „Domnul domnilor și Regele regilor”. Cei 144.000 de membri ai Lui, care îndură și sufăr alături de El și sunt credincioși până la moarte, sunt chemați să domnească cu El ca „regi”. Apostolul Ioan scrie despre El și asociații Lui, astfel: „Domnul împăraților pământului. Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Lui.” – Apocalipsa 1:5,6.

³⁶ Ioan vorbește despre eforturile neabătute ale acelor regi de a aduce slavă doar împărăției lui Dumnezeu, și ne spune despre binecuvântările pe care Guvernul Teocratic le va revărsa asupra „altor oi” ale Domnului, care dintre toate neamurile iau poziție pentru împărăție: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Iar eu, Ioan, am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă,

noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. Și în ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.” – Apocalipsa 21:1,2,24-26.

³⁷ Această viziune coincide cu faptele începute în anul 1918: „alte oi” ale Domnului, „străinii” cu bunăvoință, aud invitația trimisă în toate zărrile de a se aduna și de a acorda loialitate Noului Ierusalim, Teocrației, și răspund acestei chemări în număr foarte mare. Rămășița, aflată sub Isus Christos, a luat conducerea pe drumul trasat spre împărăție, iar „alte oi” aud cum îi invită vocea Marelui Păstor, și apoi se alătură rămășiței pe drumul sfințeniei, urmându-i pe aceștia în chip de „tovarăși” de serviciu, ocări și suferințe. Această mare mulțime de tovarăși apare în viziunea lui Ioan, iar el scrie despre ei: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui. Iar Cel ce șede pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui.” – Apocalipsa 7:15.

³⁸ Invitația de a se aduna este „o mărturie pentru Israel”. Ea mărturisește rămășiței Israelului spiritual că împărăția s-a născut și lucrează în mijlocul vrăjmașilor, iar rămășița trebuie să se adune la un loc într-o unitate organizată, sub Regele Isus Christos, pentru a vesti împărăția. Ei trebuie să anunțe cum aceasta va justifica Numele lui Iehova, și va declanșa răzburarea asupra tuturor națiunilor și guvernelor care se opun. Făcând astfel, ei aduc „laudă numelui lui Iehova”. Aducerea de laude este scopul expres afirmat al adunării. Ei aduc laude numelui Său, care înseamnă „scopul Lui față de creaturile Sale”. Ei nu atribuie salvarea și mântuirea nici unei organizații politico-religioase de pe pământ. – Proverbe 18:10.

³⁹ Scopul principal al împărăției este de a face dreptate dominației universale a lui Iehova împotriva tuturor ambițioșilor uzurpatori și opozanți, și de a justifica Numele Lui împotriva unor astfel de vrăjmași; împărăția duce la îndeplinire cu dreptate sentința de pieire dată acestor „capre”. Persoanele cu bunăvoință, pe care Judecătorul aflat pe scaunul de domnie le consideră inofensive, educabile și „oi” supuse, El le mântuiește de asupritorii nedrepti și le binecuvântează cu viață veșnică, însoțită de lucruri bune. Judecata Domnului este deja răspândită pe pământ. Clasa „servului rău” a fost prinsă în actul de necredință față de Domnul și frații Lui, și a fost deja izgonită din organizația lui Dumnezeu, iar împărțirea neamurilor în „oi” și „capre” se desfășoară. Deci cei ce privesc Teocrația în lumina acestor judecăți, declară: „Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David.” – Psalmii 122:5, *Young*

⁴⁰ Cei adunați se bucură de prezentele judecăți ale Domnului și de perspectiva viitoarelor judecăți din Armaghedon, ale Justificatorului, Mai Marele David sau Cel Prea Iubit, Isus Christos. Ei exclamă: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele Tău? Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:3,4). Membrii trupului, care sunt chemați să șadă alături de Isus Christos pe tronul ceresc, atât timp cât sunt pe pământ, au privilegiul să anunțe judecățile Lui înregistrate împotriva vrăjmașilor împărăției, și astfel „să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă; aceasta este o cinste pentru toți sfinții Lui.” – Psalmii 149:9.

Pentru a cui pace și prosperitate este rugăciunea?

⁴¹ Să-i lăsăm pe acei clerici religioși, care acum iau poziție politică în conflictul mondial dintre „împăratul de la miazănoapte” și „împăratul de la miazăzi”, să se roage pentru preferatul lor. Martorii lui Iehova se vor ruga pentru guvernul teocratic, pentru a-l cărui sprijin și slujire s-au adunat, și anume, Noul Ierusalim, Teocrația. Ei se roagă pentru prosperitatea lui, pentru promovarea intereselor lui pe pământ, și pentru victoria sa timpurie în justificarea numelui lui Dumnezeu. Ei sunt sfătuiți să se roage astfel: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și prosperitatea în casele tale

domnești!” De ce îi îndeamnă regele-psalmist să se roage astfel? „Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina casei DOMNULUI [Iehova] Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.” – Psalmii 122:6-9.

⁴² Un asemenea îndemn de rugăciune la Iehova, „Împăratul Veșniciei”, de a domni încununat de succes și în liniște, prin Regele Cel Uns, Isus Christos, este în concordanță și cu îndemnul dat prin apostolul Pavel, pe care îl citim la 1Timotei 2:1-8: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru TOȚI OAMENII [care vor dobândi viață în Lumea Nouă, pe care Dumnezeu o iubește atât de mult]; pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru; care voiește ca TOȚI OAMENII să fie mântuiți, și să vină la cunoașterea adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru TOȚI; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită. ... Vreau dar, ca BĂRBAȚII SĂ SE ROAGE ÎN ORICE LOC, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.” Ne rugăm astfel, pentru propășirea lucrării lui Dumnezeu.

⁴³ Prin asemenea rugăciuni arătăm dorința inimii noastre, și ni se reamintește și suntem îndemnați să acționăm în armonie cu rugăciunile noastre. Noi trebuie să lucrăm pentru o condiție pașnică, unificată și prosperă a părții vizibile a organizației Teocratice a lui Iehova, și pentru tovarășii asociați, „alte oi”. Aceasta este acea parte a organizației, care încă este expusă focului vrăjmaș, amestecului și persecuțiilor. De aceea are nevoie de rugăciunile noastre. Și Isus Christos s-a rugat pentru aceasta (Ioan 17:17-26); iar Iehova, prin Isus Christos, va răspunde rugăciunilor venite din inimă ale celor adunați. Adunarea va avea de câștigat în prosperitate spirituală, pace și o cale de acțiune aprobată pentru ei. Adunarea nu este încă completă. O mulțime nenumărată mai așteaptă încă să audă invitația de a merge la casa lui Iehova Dumnezeu, iar în acest scop Iehova păstrează deschisă calea de a extinde invitația către ei.

44. În acord cu rugăciunile noastre, noi trebuie să veghem la pace și unitate și între noi. În timp ce ne rugăm pentru prosperitate, ar trebui să lucrăm pentru acest lucru, și să așteptăm înaintarea „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu până când aceasta se realizează. Deoarece Teocrația îl preamărește pe Iehova Dumnezeu, și deoarece lucrează la extinderea acestei preamăriri pentru a include toți „oamenii cu bunăvoință” disponibili printre închinătorii Lui, noi vom lucra cu toată dăruirea în interesul teocrației, cu o râvnă specifică casei Sale de rugăciune. După cum spune și Mai Marele Psalmist, Isus Christos: „Din pricina casei lui Iehova, Dumnezeul nostru, fac urări pentru fericirea ta.” (Psalmii 122:9, *Am. Rev. Ver.*) SUNTEȚI INVITAȚI SĂ VĂ ADUNAȚI ÎN TEOCARATIA LUI, ÎN TOVĂRĂȘIA „NAȚIUNII SALE LIBERE”.

Întrebări pentru studiu

1. Ce legătură vor avea Iehova Dumnezeu și „Prințul Păcii” cu aranjamentele postbelice de pace?
2. La ce concluzie ajung tot mai mulți oameni în privința nevoilor actuale de pe pământ? De ce acest lucru nu este suficient pentru nevoile de pace și prosperitate?
3. Se aplică astfel de promisiuni în cazul conducerilor omenești? Care este motivul general al răspândirii răului și al eșecurilor de pace?
4. Împotriva căror motive sugerate obiectează oamenii lumii? Ce argument rămâne valabil în ciuda obiecțiilor lor?
5. De ce este nevoie pentru a avea un pământ neprihănit și pașnic? Cum arată apostolul Petru acest lucru?
6. Ce fapt dovedește că „dumnezeul acestei lumi” nu este Prea Puternicul neprihănirii, și că nimicirea lumii lui este aproape?

7. Ce condiție trebuie îndeplinită pentru a exista pace și ordine? De ce religia, în mod sigur, nu este capabilă să asigure acest lucru?
8. Care este singurul mijloc sigur al asigurării unității, în locul religiei? Ce atribut al lui Iehova face ca acest mijloc să fie unul sigur?
9. Pentru a avea pace și neprihănire, ce trebuie să se întâmple acum din partea celor ce doresc să trăiască veșnic? Când a început acest lucru?
10. a) Ce sunt „psalmii treptelor”, și când este momentul aplicării lor? b) Cui îi este atribuit Psalmul 122, și cine este adevăratul lui autor?
11. Cine a fost David, și ce spune el despre datoria lui profetică?
12. Cum descrie David în mod profetic singurul guvern capabil? Ce legătură a avut el cu acesta?
13. Din ce seminție făcea parte David? Ce poruncă și mărturie le-a dat Iehova pentru a-i înarma împotriva religiei?
14. În ce chestiuni aducea declarații „mărturia”? Unde a poruncit Dumnezeu ca ea să fie așezată?
15. Care este puterea ce a unit națiunea lui Israel? Pentru ce era tipic guvernul lor?
16. a) Cine a fost împăratul lor? Când li s-a aplicat denumirea de „Ieshurun”? b) Ce aranjamente și ce poruncă a dat Iehova împotriva unei închinări împărțite?
17. După ce șir de întâmplări a ales Iehova cetatea unde dorea să își pună numele?
18. Cum s-a încununat cu slavă Ierusalimul, prin faptele lui David și Solomon?
19. Ce a făcut Dumnezeu cu Regele David, după ce a așezat chivotul pe muntele Sion? Cine este, pe bună dreptate, numit „fiul lui David”?
20. Pentru cine este tipic David? De ce Guvernul puternic și stabil nu este un guvern mondial, sau supranațional?
21. a) Pentru ce era tipic templul lui Solomon? b) Când, și de cine a fost respinsă „Piatra Unghiulară Principală”? Ce continuă, totuși, să se întâmple?
22. Cum, și de ce s-a manifestat în 1918 ura neamurilor împotriva ucenicilor lui Christos? De ce nu li s-a mai permis să rămână mult timp împreună?
23. a) Când a început adunarea, și când găsește aplicabilitate versetul 1 din Psalmul 122? b) Cine a rostit cuvintele din versetul 1, și de ce?
24. Prin cine a fost lansată invitația? Ce îi sfătuia ea pe cei invitați să facă?
25. Cum au răspuns aceștia? Ce acțiune au întreprins, la rândul lor, Iehova Dumnezeu și Isus Christos, față de ei?
26. Cine a răspuns invitației împăratului Ezechia de a lua parte la praznicul templului? Cum a urmat pacea și prosperitatea fără întrerupere ?
27. Cum a avut loc o asemenea judecată și separare începând cu 1918?
28. Unde îi vede psalmistul pe călători că stau? Ce cale urmează rămășița și „alte oi” pentru a obține o poziție atât de favorabilă?
29. De ce se minunează aceștia, și cum exprimă psalmistul încântarea lor?
30. a) Care va fi rezultatul comparației în ce privește tăria și puterea, dintre Teocrație și guvernul mondial propus, la darea cărților pe față? b) La ce îi invită Iehova să privească pe cei consacrați? Ce cale îi îndeamnă să urmeze?
31. De ce a fost călcat în picioare Ierusalimul antic de către neamuri? Ce succes au atacurile puterilor neamurilor împotriva reprezentanților vizibili ai Noului Ierusalim?
32. De către cine au fost uniți în mod strâns cei credincioși? Cum reușesc ei să reziste împotriva forțelor dezbinatoare?
33. Cum se manifestă faptul că rămășița a fost adunată la Templu? Cum de există unitate între toți membrii clasei Templului?
34. Cum de aceștia sunt „semințiile lui Iehova”, câți sunt la număr, și cum descrie apostolul Ioan, adunarea lor la Templu?

35. De ce nu este Guvernul neprihănit o democrație? Cine este Căpetenia supremă, și cum se numește imediat următorul, aflat sub El?

36. Ce ne arată apostolul Ioan referitor la „împărații pământului”, și „neamuri”, în ce privește Noul Ierusalim?

37. Cum coincide această viziune cu faptele întâmplare, din anul 1918 încoace, cu „tovarășii” rămășiței?

38. Cum este invitația la adunare „o mărturie pentru Israel”? Cui i se aduc laude și mulțumiri?

39. Care este scopul primordial al împărăției? Ce arată că judecățile ei sunt deja larg răspândite pe pământ?

40. Ce exclamă cei adunați, la vederea acestor judecăți? De ce privilegiu se mai bucură ei, în legătură cu aceasta?

41. Pentru cine se roagă clericii religioși? Pentru cine se roagă Martorii lui Iehova, așa după cum au fost îndemnați?

42. Cu ce fel de îndemn apostolic la rugăciune, se armonizează cele de mai sus?

43. De ce trebuie să ne rugăm pentru frații și tovarășii noștri? Cu ce trebuie să fie însoțite aceste rugăciuni, și care vor fi rezultatele pentru adunarea noastră?

44. Ce va trebui să fim atenți să facem, în concordanță cu rugăciunile noastre? Cărei invitații ne alăturăm?

ADUNAREA TEOCRATICĂ A „NAȚIUNILOR LIBERE”

Zilele de 20-22 august inclusiv, constituie perioada a ceea ce promite a fi remarcabila adunare a creștinilor pe anul 1943. De când a fost făcut anunțul acum câteva luni, ca o minunată perspectivă viitoare, martorii lui Iehova și tovarășii lor continuă să își înalțe inimile în rugăciuni spre Atotputernicul Dumnezeu, pentru ca El să le călăuzească pașii în pregătirea aranjamentelor și evenimentelor acestei adunări. Este voința Lui, ca poporul Lui și „străinii” cu bunăvoință să se întâlnească într-o adunare generală pentru închinare, instruire și serviciu, în special într-o vreme de restriște ca cea actuală. (Evrei 10:25). Și până acum El a răspuns rugăciunilor poporului Său, deoarece ele sunt în concordanță cu voința Lui.

De aceea, avem plăcerea de a anunța pe toți iubitorii libertății, care sunt cu bunăvoință față de Guvernul lui Dumnezeu al națiunii Sale libere, că Adunarea teocratică a „Națiunilor Libere” va avea loc în zilele amintite mai sus.

S-a acceptat, chiar și de către cele mai înalte foruri executive ale acestei țări, ca interesele spirituale ale oamenilor să nu fie subminate, neglijate sau conturbate în timpul acestei perioade de război împotriva asupritorilor totalitari; vor fi satisfăcute doar anumite reglementări naționale, pentru a nu îl stânjeni pe „Cezar” în gestionarea celor „patru libertăți”, dintre care una este libertatea credinței. Acest lucru a fost luat în considerare așa cum se cuvine atunci când au fost făcute aranjamentele pentru adunare. Deci, având în vedere condițiile predominante existente pe tot întinsul țării, în loc să fie o adunare generală convenită într-un singur punct, așa cum s-a întâmplat în anii precedenți, Adunarea teocratică a „Națiunilor Libere” va fi răspândită în peste 100 de orașe, de la o coastă la alta, Minneapolis din Minnesota fiind orașul cheie. Acest lucru va reduce la minimum necesitatea deplasărilor spre Adunare și, ca urmare, nu va aglomera în mod inutil mijloacele de transport, și așa suficient de aglomerate deja. Acest lucru face ca Adunarea să fie accesibilă multor oameni cu o situație financiară nu prea bună, sau care nu pot să își ia osteneala unei călătorii spre un congres general, aflat la mare distanță. În afară de aceasta, mii de oameni au aranjat ca să își ia concediile în timpul acestei adunări Teocratice. Și orașe din multe țări străine vor participa la această Adunare, care depășește toate granițele naționale stabilite de oameni.

Adunarea nu va avea pereche în unicitatea ei. Este pentru prima dată când atât de multe orașe ale Americii vor fi în legătură cu orașul-cheie prin telefon, și astfel vor avea parte de un program uniform al evenimentelor. Președintele Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere va participa la adunarea esențială din Minneapolis. De la acea tribună, el se va adresa în mod regulat, în toate cele trei după amiezi, oaspeților adunați ai Domnului, pe teme de cel mai mare interes și de importanță stringentă. O importanță deosebită va avea cuvântarea de bază, ce va fi ținută în 20 august, vineri după amiaza, în ziua de deschidere. Este de dorit ca această cuvântare să poată fi auzită de cât mai multe persoane în toate punctele de adunare.

S-a organizat un grandios program de evenimente și activități, care vor fi identice la toate adunările. Astfel legătura uniformității dintre ele va fi și mai puternică și de nezdruccinat decât rețeaua liniilor telefonice. Totul va decurge până la marele punct culminant de duminică, 22 august, ora centrală 3 p. m., când președintele Societății este programat să vorbească, atât în mod direct audienței din Minneapolis, cât și prin sistemul de telefonie, pe tema „Libertate în Lumea Nouă”. Am fost asigurați de către el, că această cuvântare publică, astfel intitulată, nu urmează să aibă izul vreunei propagande politice de niciun fel, ci va fi exprimarea curajoasă de lămurire a adevărului pentru mângâierea acum a tuturor „oamenilor cu bunăvoință”. Se așteaptă adunarea celei mai mari mulțimi de iubitori ai adevărului și vieții care au fost vreodată la un Congres Teocratic, pentru a auzi discutându-se acest subiect emoționant. Sperăm că veți fi acolo la Adunare ca să auziți, și nu doar voi, ci și toate rudele voastre, și toți prietenii cu bunăvoință, care doresc să își aplece urechea.

Acest anunț este publicat în mod corespunzător și ca o invitație pentru toți abonații și cititorii revistei *Turnul de Veghere*, să participe pe tot parcursul congresului de trei zile, Adunarea Teocratică a „Națiunilor Libere”. Intrarea la toate conferințele este liberă pentru toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu, și care caută calea Lui spre viață veșnică în Lumea Nouă. Veniți, instruiți-vă, edificați-vă și umpleți-vă de lumină, bucurie și speranță, iar dacă simțiți nevoia, luați parte la activitățile Adunării, în special la răspândirea conferinței publice de duminică. Efortul ce vă va costa de a depăși orice obstacol sau dificultate aflată aparent în calea voastră, va fi mai mult decât compensat de beneficiile pe care le veți primi, pregătindu-vă și întărindu-vă să faceți față problemelor imediate cu un curaj reaprins, hotărâre sporită pentru adevăr și dreptate, și pentru perspective largite ale unei vieți demne de dobândit.

Să nu pierdeți din vedere următorul lucru: dat fiind că forțele demonice nevăzute, cât și forțele totalitariste se străduiesc, fără preget, să împingă întreaga omenire spre groaznică nimicire în catastrofa mondială din Armaghedon, grija pentru interesele voastre spirituale trebuie să fie cea mai importantă și vitală preocupare a voastră și a celor pe care îi iubiți și îi puteți ajuta. Bătălia Armaghedonului nu poate fi evitată; toate națiunile fără câință se apropie din ce în ce mai mult de ea, și singurul lucru pe care îl putem face este să ne pregătim să trecem prin ea, cu tărie, ajutor și pază, ce se găesc, nu în noi înșine, ci în Iehova Dumnezeu.

Oferim doar o singură ilustrare din Scripturi, despre corectitudinea acestui lucru. În zilele împăratului Iosafat, strănepotul lui Solomon, forțele demonismului și cele ale totalitarismului s-au alăturat și au mărșăluit pentru a cotropi țara lui Iuda, având ca obiectiv principal cetatea Ierusalim. Deși Ierusalimul era destul de bine apărat, împăratul Iosafat nu s-a încrezut în acele sisteme de apărare naturală sau artificială împotriva oștilor care înaintau ale moabiților, amoniților și ale locuitorilor din muntele Seir. El a văzut că bătălia ce se apropia, era de proporții și implicații mult mai mari decât simplul schimb de focuri dintre vrăjmași. El și-a dat seama că erau implicate și interesele spirituale ale poporului Teocratic al martorilor lui Dumnezeu. Dar, ce a făcut împăratul Iosafat, aflat sub presiunea războiului nedorit, ce îl amenința pe el și pe poporul său?

Împăratul a chemat întreg poporul la adunare în cetatea Ierusalimului, acolo unde Iehova Dumnezeu și-a așezat numele. Bărbați, femei, copii, chiar purtați în brațe, cu miile au venit, fie pe jos, pe drumurile aglomerate, fie cu mijloace de transport aflate atunci la îndemână, mai încete

sau mai rapide, toți au venit la adunarea generală. Împăratul Iosafat, reprezentantul uns al lui Iehova, i-a adunat la templul închinării la Iehova, aflat pe muntele Moria. Acolo, el i-a condus într-o rugăciune națională adresată Preaînaltului și Atotputernicului Dumnezeu, pentru ca Iehova Dumnezeu să oprească forțele vrăjmașului, să își justifice propriul nume sfânt și pentru ca națiunea lor să rămână liberă. Rugăciunea împăratului poate fi citită în 2 Cronici 20:5-12.

Adunarea generală a Teocrației tipice a lui Iehova a fost răsplătită și binecuvântată. Instrucțiunile divine au sosit chiar acolo la templu, în auzul tuturor bărbaților, femeilor și copiilor, și le-a spus despre izbânda sigură și rapidă asupra hoardelor demonismului și subjugării. La auzul acestora rugăciunile s-au transformat în strigăte de bucurie și laudă. În ziua următoare, adunarea cea mare a mășăluit fără frică afară din Ierusalim, și a văzut înfrângerea și completa nimicire a dușmanului, fără nici o intervenție fizică din partea lor. În afară de prada de război, din bătălia pe care Iehova a purtat-o pentru poporul Său, națiunea a mai beneficiat de o ridicare spirituală inestimabilă, și a rămas liberă și prosperă în toate zilele împăratului Iosafat. Relatarea acestor evenimente s-a păstrat pentru justa noastră povățuire acum. Avem înțelepciunea să urmăm sfaturile în aceste vremuri de criză mondială.

Pentru a putea alege și participa la cel mai apropiat și convenabil punct de Adunare, publicăm mai jos numele tuturor orașelor din America și adresele fiecărui Comitet local al Congresului Turnului de Veghere. Pentru a obține informații suplimentare în ceea ce privește cazarea, precum și alte aranjamente locale pentru îngrijirea voastră, contactați comitetul local.

ORAȘE ALE CONGRESULUI, ADRESELE COMITETELOR CONGRESULUI, ȘI SĂLI DE CONFERINȚĂ

MINNESOTA

Key City: **Minneapolis**
2013 Washington Ave. N
Minneapolis Auditorium, Grant & Third
Ave. S

ALABAMA

Birmingham
c/o Fraternal, 2213 1/4 Third Ave. N.
Fraternal Hali, 2213 Vi Third Ave. N.

Mobile

1407 St Stephens Road
Kingdom Hali 1407 St Stephens Road

Mobile (Colored)

Sisterhood Hali, 365 N. Scott St.

Montgomery

2 S McDonough St.
The Arena, 407 Lee St.

Montgomery (Colored)

Tullibody Auditorium, State Teachers
College

ARIZONA

Phoenix

11 ION. 16th St.
Shrine Audifm 15th Ave. & W.
Washington St.

ARKANSAS

Hot Springs

700 Benton St.
The Casino, Gulpha & Laurel Sts.

Pine Bluff

1120 West 5th Ave.
Labor temple, 620 Vi main st.

CALIFORNIA

Bakersfield

713 Sumner St.
Strelch Stadium, 2201 „V” St.

Eureka

1240 East Ave.
Moose Auditorium, 107 - 5th St.

Fresno

Room 318 Rowell Bldg.
Rolla-Torium, 1624 *TT St.

Los Angeles

2412 Edgewater Terrace
Shrine Ballroom, 700 W. 32nd St.

Sacramento

3451 -5th Ave.
Eastem Star Temple 2719 „K” St.

San Bernardino

1246 Acacia
Pickering Park Ballroom, Colton Ave.

(1/4 Mi. Southwest Of Orange Show Bldg.)

San Diego

2643 „C St.

Vasa Clubhouse, 3094 El Cajon Blvd.

San Francisco

2230 Union St.

Scottish Rite Temple, Van Ness Av. & Sutter St.

COLORADO

Denver

2572 Chase St.

Municipal Auditorium, 14th & Curtis Sts.

Grand Junction

c/o Gedney, 1st Fruitridge

I. O. O. F. Hali, 5th & Rood Ave.

Pueblo

2515 Pine St.

Erickson Hali, Evans And Northern Aves.

CONNECTICUT

New Haven

47 Wharton St. West Haven

Fraternal Hali, 19 Elm St., New Haven

DISTRICT OF COLUMBIA

Washington

1603 Massachusetts Ave. NW.

Tumers Arena, 14th & T' Sts. NW

FLORIDA

Jacksonville

1418 Liberty St.

Friday Musicale Auditorium, 645 Oak St.

Jacksonville (Colored)

Kingdom Hali, 318 West State St.

Miami

1819 N. W. 15th Ave

Biscayne Temple 120 N. W. 15th Ave.

GEORGIA

Atlanta

203 Spring St. N. W.

Municipal Auditorium Ballroom, 30 Courtland St.

Atlanta (Colored)

Kingdom Hali, 292 1/4 Edgewood Ave. N.E.

Savannah

318 East 36th St.

Kingdom Hali 202 West Duffy St.

Savannah (Colored)

Odd Fellows Hali, 501 West Broad St.

IDAHO

Emmett

418North Wardwell

Emmetton Dance Hali

ILLINOIS

Decatur

342 Standard Office Bldg.

Kingdom Hali, 316-1/3 N. Main St.

INDIANA

Evansville

1221 Marshall Ave.

Kingdom Hali, 3^d & Court Sts.

Indianapolis

2126 E. Michigan St.

Pensy Gym. 71 S. State St.

South Bend

303 Vi S. Michigan St.

Indiana Club, 320 W. Jefferson Blvd.

KANSAS

Wichita

824 McCormick

Kaliko Kat Dance Pavilion, 3100 S.

Broadway

KENTUCKY

Louisville

4320 S. First St.

Labor Temple, 515 E. Broadway St.

LOUISIANA

New Orleans

333 Carondelet St.

Carpenters' Auditorium, 836 Carondelet St.

New Orleans (Colored)

San Jacinto Club, 1422 Dumaine St.

Schreveport

216 Jordan St.

Municipal Mem'l Aud., Grand Av. & Milam St.

MAINE

Bangor

c/o Lucille Quinn Rte 3, South Brewer

I. O. O. F. Hali 43 Park St. Bangor

MARYLAND

Cumberland

107 S. GeorgeSt.

Queen City Hotel Ballroom, Queen City Sidewalk

Salisbury

P. O. Box 608

I.O. O. F. Hali, 132 E. Main Street.

MASSACHUSETTS

Boston

65 St. Botolph St.

Symphony Hali, **Hunt'gton** &
Massachusetts Av.

Springfield

146 Parallel St.

Vasa Hali, 35 Alden St.

MICHIGAN

Detroit

1276NineteenthSt.

Cass Tech High School, Vernor H'y &
Sec'd Blvd.

Grand Rapids

506 La Grave Ave., S. E.

I. O. O. F. No. 11 Hali, 316 Noith Ottawa
Ave.

MISSISSIPPI

Vicksburg

c/o ace club, rte2

ace club, intersection of highways 80 & 3

Vicksburg (Colored)

Colored y.m.c.a., Jackson st.

MISSOURI

Kansas City

Studio Building, 9th & Locust

Athenaeum, 900 E. Linwood Blvd.

St. Louis

3624 Pine Gr. Av., Pine Lawn [St. L's
Assembly]

Jeffla Halls, 2354 Lafayette Ave., St.
Louis

Springfield

C/O Smith, 927 Cherry

Pipkin Junior High School, 1101
Boonville St.

MONTANA

Butte

423 S. Main St.

Old Butte Public High School, Park &
Idaho Sts.

NEBRASKA

Grand Island

1424W. 4thSt.

Liederkrantz, 403 West 1st St.

NEWHAMPSHIRE

Manchester

1081 Sommerville St.

I. O. O. F. Building, 83 Hanover St.

NEYVJERSEY

Newark

64 Willoughby St.

Newark Opera House, Washington &
Court Sts.

NEWMEXICO

Albuquerque

4130N. SecondSt.

Chano's Mexican Cafe, 3879 West Central
Av.

NEW YORK

Binghamton

785 Ri vers ide Drive, Johnson City

Masonic Temple, 66 Main St.

Buffalo

545 Elmwood Ave.

Memorial Auditorium, Lower Terrace &
Main St.

Mount Vernon

23 Monroe St.

Westchester Woman's Club, 110 Crary
Ave.

New York

101 Henry St. Brooklyn

Royal Windsor, 69 W. 66th St. 'New York
N. Y.

Schenectady

368 Kenmore Ave.

Sons OfItaly Hali, 123 S. Ferry St.

Syracuse

1265-7W. GeneseeSt.

Lloyd Building, 529 North Salina St.

Watertown

1109 State St.

NORTH CAROLINA

Asheville

c/o Miller, 342 S. French Broad Ave.

Asheville Auditorium, Haywood St.

Raleigh

P. O. Box 742

Hugh Morson High School, 301 E.
Hargett St.

Raleigh (Colored)

Washington High School, 1000
Fayetteville St.

NORTH DAKOTA

Williston

803 West Broadway City Armory, 322 - 1st
Ave.. E.

OHIO

Cincinnati

c/o Otho Sennett, Route 10, Box 160, Sta. M

Emery Auditorium, 1116 Walnut St.

Cleveland

2515 Franklin Ave.

Mus. Hali, Cleve'd Pub. Aud., St. Cl'r & E 6 Sts.

Columbus

235 N. High St.

Seneca Hotel Ballroom, 361 E. Broad St.

Toledo

826 Western Ave.

The Civic Auditorium, S. Erie St. At Nebr. Av.

Youngstown

30 W. Princetown Ave.

Staumbaugh Auditorium, Fifth & Park Aves.

OKLAHOMA**Oklahoma City**

217 W. Washington St.

Shrine Auditorium, Sixth & Robinson Sts.

Tulsa

323 W. 2nd St.

OREGON**Eugene**

804 Washington St.

4H Club Building, Lane Co. FairGrounds

Portland

25 N. W. 18th St.

NorseHall, 111 N. E. 11th Ave.

PENNSYLVANIA**Allentown**

537 N. 6th St.

Allentown Fair Grounds, 17th & Chew Sts.

Bradford

8 Bishop St.

Ertz & Joseph Auditorium, 39 Mechanic St.

Erie

11 West 8th St.

Masonic Temple, Peach & Sth Sts.

Harrisburg

619 Emerald St.

Chestnut Street Auditorium, 223 Chestnut St.

Philadelphia

c/o Miss Frances Jones, 6855 Oxford Ave.

Pittsburg

553 Lincoln Ave.

Syria Mosque, Bigelow Blvd.

RHODE ISLAND**Providence**

259 Weybosset St.

Elks Auditorium, 241 Washington St.

SOUTH CAROLINA**Columbia**

1821 Sumter St.

265

Columbia Township Auditorium, 1703 Taylor St.

Columbia (Colored)

13131 Oak St. ■

Carpenters Hali, Gervais At Heidt St.

TENNESSEE**Chattanooga**

212 Martin Road, North Chattanooga 5

Com'y Hali, Chat'ga Mem. Aud., 339 McCallie Av.

Memphis

1086 Linden

Hodges Field, Jefferson & Sommerville Sts.

Nashville

715-16th Ave., S.

TEXAS**Amarillo**

1900 Lincoln St.

Merchant Building, Tri-State Fairground

Brownsville

C/O Hailey, 1312 S. E. Adams St

Society Hidalgo Hali, S. E. Monroe & 15 Sts.

Corpus Christi

1226 S. Brownlee Blvd.

Dallas

4815 Bryan St

Show Boat, N'west H'way, N'r White Rock Lake

El Paso

2601 E. Y'andell Blvd.

Kingdom Hali, 4021 North Piedras St.

Houston

2005 Brentwood

Kingdom Hali, 2003 Harold

Houston (Colored)

1. L. A. Union Hali, 1304 Schwartz

San Angelo

1502 N. Magdalen St.
„The Hangar”, U. S. Highway 67, West

San Antonio

134 Devine St.
San Pedro Playhouse, San Pedro Park

Texarkana

1608 West 11th St.
Kingdom Hali, 1409 W. 8th St.

Wichita Falls

1601 Bluff
Senior High School Auditorium, Ave. H
& Bell

UTAH**Salt Lake City**

338 West 1st South
I. O. O. F. Hali, Post Office Place

VERMONT**Barre**

72 North Main St.
Barre Municipal Auditorium, Seminary St.

VIRGINIA**Bristol**

935 Hill., St., Bristol, Tenn
Thomas Jefferson School Auditorium,
Mary St.

Norfolk

1805 Goode Ave.
Piazza Hali, 617 Colly Ave.

Norfolk (Colored)

TentHall, 1620 Church St.

Roanoke

308 Vi S. Jefferson St.
City Market Auditorium, 100 E. Campbell
Ave.

WASHINGTON**Bellingham**

2611 LafayetteSt.
I. O. O. F. Hali, 1212 Commercial St.

Spokane

1508 N. Monroe
Ice Arena, 1407 N. Elm St.

Tacoma

6808 S. Alder St.
Odd Fellows Temple, 508 Si.xth Ave.

Yakima

1006 S. 22nd Ave.
Woman's Building, State Fair Grounds

WEST VIRGINIA**Charleston**

224 Morrison Bldg. 8¹⁵ Quarrier St
Municipal Auditorium, Virginia &
Truslow Sts.

WYOMING**Casper**

605 S. Park Ave.
Kingdom Hali, 826 East A St.

ESAU, UN DISPREȚUITOR AL PRIVILEGIILOR DE SERVICIU

Clerul „creștinătății” pretinde că ei sunt cei favorizați de Atotputernicul Dumnezeu. Ascultând declarațiile lor de auto-înălțare, cineva ar crede că ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu și custozii serviciului Său de pe pământ. Sunt ei aceia? Îl reprezintă ei pe Dumnezeu și îndeplinesc serviciul pe care l-a ordonat El? Sunt activitățile acestor preoți în făurirea unei lumi religioase de după război lucrarea de serviciu pe care Dumnezeu o încredințează creștinilor? Scripturile dau răspunsul la aceste întrebări, identificând clar adevărata poziție a acestor oameni în legătură cu serviciul Său, și prezic exact care va fi relația lor față de El și sfârșitul care îi așteaptă. Acest lucru a fost realizat prin istoria profetică a vieții unui om, Esau.

Esau a fost născut în anul 1858 î.Chr. și exact înainte de nașterea lui, Iehova i-a zis mamei sale, Rebeca: „Două națiuni sunt în pântecele tău și două popoare se vor despărți la ieșirea din pântecele tău. Unul din popoarele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic” (Geneza 25:23). După aceasta, doi fii gemeni au fost născuți de Rebeca, primul ieșind roșu și acoperit cu păr. De aceea, el a fost numit „Esau”, care înseamnă „păros”. Geamănul mai tânăr a fost numit Iacov. Numele lui a fost schimbat mai târziu în Israel de către Iehova

Dumnezeu și el a devenit tatăl națiunii izraelite. Esau a fost strămoșul națiunii Edom. – Geneza 36:9.

Două evenimente cu semnificație profetică se disting în mod evident în viața lui Esau. Unul este menționat aproape imediat după relatarea nașterii lui și arată disprețul său față de binecuvântările promise ale lui Dumnezeu. Esau era un om al câmpului și al pădurii, urma o viață a sălbăticiiei și a aventurii după propria alegere și era recunoscut ca un „vânător îndemânat”. Fără îndoială că el a ucis animale ca sport sau distracție, violând legământul veșnic cu privire la sfințenia vieții. Întorcându-se cu mâinile goale de la o partidă de vânatoare, epuizat, sleit de putere și fiindu-i foame, el l-a observat pe liniștitul și harnicul Iacov fierbând niște linte. El i-a zis: „Dă-mi, te rog, să mănânc din supa aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală”, Iacov i-a răspuns: „Vinde-mi astăzi dreptul tău de întâi născut”. Esau a acceptat oferta. El nu era doritor să rămână credincios dreptului său de întâi născut, dacă aceasta atrăgea după sine suferință și greutate. El n-a dorit să fie credincios până la moarte, chiar dacă dreptul lui de întâi născut, în cazul acesta, aducea cu sine binecuvântările promisiunii avraamice. El i-a jurat lui Iacov că va renunța la drepturile sale de întâi născut în schimbul a ceva care să-i satisfacă dorințele sale trupești. El a disprețuit privilegiile de serviciu ale dreptului său de întâi născut. Geneza 25:27-34.

Iehova Dumnezeu n-a predestinat viața acestor doi oameni, dar El a cunoscut dinainte calea de acțiune pe care o va urma fiecare. Ei au fost folosiți de El pentru a ilustra națiuni, a căror cale de acțiune El de asemenea a cunoscut-o dinainte. Iacov reprezintă pe cei care Îl iubesc și Îl servesc pe Iehova; pe aceștia Dumnezeu îi iubește. Esau prefigurează pe liderii religioși ai națiunilor numite „creștinătate”, o clasă necredincioasă, care neglijează poruncile lui Dumnezeu și refuză să îndeplinească lucrarea de serviciu legată de primirea binecuvântărilor teocratice pe care le pretind pentru ei înșiși. Dumnezeu urăște această clasă. (Romani 9:13-15). Iehova nu forțează îndurarea și binecuvântările serviciului Său asupra celor care nu doresc să le primească. Esau era candidat la dreptul de întâi născut și la privilegiile speciale ale lui Iehova, dar el și-a vândut dreptul de întâi născut din pricina egoismului, socotindu-l un lucru de valoare neînsemnată sau o oportunitate neînsemnată. El trăia pentru ce putea scoate din viață în acel moment. Dumnezeu știa dinainte că el va face aceasta; de aceea a fost făcut acel aranjament, ca Iacov să aibă dreptul de întâi născut. În același fel, Iehova a știut dinainte calea de acțiune pe care o va lua clerul „creștinătății” și a prezis lepădarea acestuia, conducând această dramă profetică cu secole în urmă. Esau reprezintă pe creștinii mărturisitori care sunt așa numai cu numele, care se întorc de la privilegiile de serviciu ale lui Dumnezeu pentru a-și urma propriile planuri egoiste, făcându-și astfel din pânțece un dumnezeu, asemenea lui Esau. – Filipeni 3:19; Romani 16:18.

Cel de-al doilea eveniment remarcabil din viața lui Esau este de asemenea în legătură cu dreptul de întâi născut și binecuvântările lui însoțitoare. Deși îi „vânduse” cu totul lui Iacov statutul său privilegiat, atunci când a venit timpul ca tatăl său Isaac să acorde binecuvântarea asupra posesorului dreptului de întâi născut, Esau a fost acolo pentru a-l revendica. După ce s-a dovedit necredincios față de Dumnezeu, acum el își călca legământul făcut prin jurământ cu Iacov. Încercarea lui de a uzurpa binecuvântarea lui Iacov a eșuat. Iehova Dumnezeu, care îl ordinase pe Iacov să primească binecuvântarea și căruia i-a declarat mai târziu promisiunea avraamică, a condus lucrarea, Iacov primind binecuvântarea. (Geneza 27:6-29). Așa cum era de așteptat, religioniștii din zilele moderne critică aspru procedura adoptată de Iacov și Rebecca cu această ocazie și simpatizează cu călcătorul de legământ, Esau. De asemenea, clerul își exprimă nemulțumirea, încruntând din sprâncene, față de calea integrității la care aderă acum martorii lui Iehova pentru a avea și a păzi binecuvântarea lui Dumnezeu și îndreptățesc practicile superficiale ale religioniștilor.

Când Esau a aflat că Iacov fusese binecuvântat, „a ridicat glasul și a plâns” (Geneza 27:38; Evrei 12:16,17). Cu privire la aspirații religioși la binecuvântările împărăției, Isus zicea că ei „vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. (Matei 8:12). Acești „aruncați afară” plâng cu amărăciune și scrâșnesc din dinți împotriva adevăraților servi ai

lui Dumnezeu, în inimile lor făcându-și loc chiar și crima, dovedind astfel completa lor alianță cu Satan. (Ioan 8:44). Ciuda manifestată împotriva martorilor lui Iehova de clerul care abandonează serviciul lui Dumnezeu pentru o carieră religio-politică și care, știind în inimile lor că au pierdut favoarea lui Dumnezeu și că martorii o au, îi persecută cu violență și conspiră la moartea martorilor și a lucrării lor de serviciu, a fost foarte bine ilustrată de reacția lui Esau. „Esau a prins ură pe Iacov din pricina binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său. Și Esau zicea în inima sa: Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape și apoi am să-lucid pe fratele meu Iacov.” (Geneza 27:41). Douăzeci de ani mai târziu, când Iacov s-a întors din Mesopotamia, unde fugise pentru a scăpa de Esau, crima se găsea încă în inima „vânătorului îndemânat” – Geneza 32:6.

O altă dovadă împotriva lui Esau este fapta lui de a-și lua neveste dintre fiicele Canaanului blestemat. (Geneza 36:2; 27:46; 28:1). Această relație care prinde în cursă a fost evitată de tatăl său Isaac, precum și de Iacov. Unirea servilor lui Dumnezeu cu aceste femei păgâne, închinătoare la Diavol, era împotriva voinței lui Dumnezeu și conducea la comiterea de adulter spiritual. (Exod 34:15,16). Clasa „Esau” de astăzi mărturisește că sunt servii Domnului și un popor scos din lume pentru numele Său, dar ei săvârșesc adulter spiritual, având relații nepermise cu elementele politice și comerciale ale „acestei prezente lumi rele” – Iacov 4:4.

Esau a părăsit țara promisă și și-a zidit propria moștenire în Muntele Seir. El și urmașii lui s-au stabilit acolo și au luat țara în stăpânire. S-ar părea că Esau a murit în Seir, deși înregistrarea nu spune aceasta. În ceea ce privește drama lui Dumnezeu, acest lucru este lipsit de importanță, căci urmașii lui au călcat pe urmele sale și au fost folosiți pentru a continua ilustrația despre clerul lipsit de credință, în special Ierarhia romano-catolică.

„Edom” este numele dat urmașilor săi. Ei n-au fost ramuri semitice pure, așa cum au fost izraeliții. Esau și-a luat două neveste dintre fiicele Canaanului și cealaltă nevestă a sa era o urmașă a egiptencei Agar. De aceea, toți edomiții au fost copii ai unei uniri nepotrivite dintre Esau și femeii din seminția lui Ham și aveau sânge amestecat. Edomiții anti-tipici, Ierarhia romano-catolică și aliații lor, clerul, se trag din nenumărate secte și culte, sunt o adunătură ecumenică de religii, unite într-un singur lucru, anume să lupte împotriva clasei „Iacov”. Fiind odată candidați la casa regală a lui Dumnezeu, dar vânzându-și privilegiile în schimbul unui câștig egoist, ei au fost înlocuiți cu cei care socotesc prețios serviciul lui Dumnezeu, mai presus de orice altceva. Devenind mândri împotriva martorilor credincioși ai lui Iehova, care evident au favoarea divină, ei îi persecută cu răutate și îi vânează cu viclenie pe acești creștini adevărați, instigând ura religioasă și violența gloatelor pentru a-i despărți de serviciul lor binecuvântat al Regelui. (Mica 7:2). Mai ales șiretenia iezuită este activă în această vânare, în special sub forma interdicțiilor guvernamentale împotriva martorilor, prin conducătorii pământești ai lui Satan.

Așa cum edomiții s-au așezat pe înălțimile Muntelui Seir, o fortăreață aparent invincibilă, tot la fel și papa, ierarhia și ceilalți din cler se înalță mult mai presus de laici, „turma de rând” care îi susțin. Refugiul și fortăreața lor sunt munții sau guvernele lui Satan, pe care ei le numesc „stăpânirile înalte”. Simțindu-se în siguranță, „Edomul” modern întrebă în mod lăudăros: „Cine mă va arunca la pământ?” (Obadia 1-3). Iehova Dumnezeu va face aceasta. Cum? În primul rând ei au fost răsturnați din poziția înaltă și aleasă și au fost înjosiți în fața tuturor oamenilor sinceri prin declarația stăruitoare a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. (Obadia 4-8). Acest mesaj publicat de martorii Lui descoperă înșelătoriile eclesiastice și demască activitățile „coloanei a cincea” a religioniștilor împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor simpli cu bunăvoință. Apoi va urma fără întârziere nimicirea completă în „actul nemaiauzit” al lui Iehova, Armageddonul. Acest lucru este sigur, deoarece a fost prezis de Cel care cunoaște sfârșitul de la început – Isaia 28:15-21.

De ce va veni nimicirea lor? Obadia 10 răspunde: „Din pricina violenței făcute împotriva fratelui tău Iacov, vei fi acoperit de rușine și vei fi nimicit cu desăvârșire pentru totdeauna”. Ei se bucură când servii lui Iehova suferă din pricina dreptății și instigă forțele politice să lupte împotriva lui Dumnezeu. (Obadia 11-14; Psalmii 137:7; Ezechiel 35:1-7). Chiar acum ei sunt

absorbiți de făurirea unei „noi ordini mondiale” care să domine pământul și să păzească interesele lor religioase împotriva apropiatei lumi noi făurită de Iehova. Temelia religioasă a propusei lor „noi ordini” este nisipul și Iehova, vorbind despre eforturile edomiților moderni sau despre preoții asemenea unor epave, declară: „Să zidească ei, căci Eu voi surpa și se vor numi *Țara răutății și Poporul pe care s-a mâniat DOMNUL pentru totdeauna*”. (Maleahi 1:4; Matei 7:26,27). Clasa Esau și faptele lor vor fi ca miriștea înaintea judecăților arzătoare ale Armagedonului. – Obadia 18.

Edom s-a împotrivit întotdeauna Israelului. Vă amintiți că principalul acuzator al lui Iov a fost Elifaz din Teman, un descendent al lui Esau. Dușmanul lui David, Doeg, și Irod care i-a tăiat capul lui Ioan Botezătorul, erau amândoi edomiți. Ca și națiune, Edomul a fost nimic. Regele David a adus Edomul în supunere sub Teocrația tipică. Mai târziu, după căderea Ierusalimului, s-a împlinit în mic nimicirea Edomului, așa cum fusese profețit de Iehova. La Armagedon va avea loc împlinirea completă, când edomiții anti-tipici vor fi pustiți pentru totdeauna.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

A ÎNȚELEGE „TURNUL DE VEGHERE” (CALIFORNIA)

„În ultimele trei luni am înregistrat o serie de abonamente la *Turnul de veghere*. Am descoperit că mulți au citit-o ca pe oricare altă revistă, sau pur și simplu nu i-au acordat nici o importanță. Câțiva au înțeles și le-a plăcut revista. Se părea că *Turnul de veghere* era ca sămânța ce cădea pe piatră, și mă întrebam de ce. În cele din urmă m-am hotărât să fac ceva în această privință. Cu oamenii cu care făceam un studiu de carte, am încercat această metodă, cu următoarele rezultate: am luat zece minute din timpul studiului de carte, și am cerut numărul din 1 aprilie 1943 al *Turnului de veghere*. Apoi am împărțit materialul de studiu pentru a doua zi (2 mai) în șapte părți a câte trei paragrafe fiecare (pentru șapte zile). Apoi am citit titlul articolului, și textul, Psalmul 34:12-14, și am rugat-o pe doamnă să citească primul paragraf, ceea ce ea a și făcut. Apoi i-am pus prima întrebare tipărită; răspunsul ei a fost destul de slăbuț. Atunci am folosit un creion pentru a sublinia răspunsul, așa cum este el dat în paragraful din *Turnul de Veghere*, și am hașurat în Scriptură partea ce sprijinea răspunsul din *Turnul de Veghere*, acesta fiind răspunsul Scriptural, și nu părerea omului. Pe când am terminat cu primele trei paragrafe, doamna a fost atât de încântată, încât a promis să participe la studiul *Turnului de Veghere* din 2 mai, căci va ști răspunsul, „a învățat lecția”, după cum s-a exprimat ea. Ea s-a ridicat, și scormonind într-un maldăr de reviste vechi, pe care tocmai voia să le dea omului care aduna deșeuri, a scos alte trei numere din urmă ale *Turnului de veghere*. „Am de gând să le studiez și pe acestea”, a zis ea. Când întâlneam un abonat străin, întrebam cât de mult îi place *Turnul de Veghere*. Răspunsul era: „E în regulă.”; „Am citit câte ceva”; „Da, sigur. E o revistă bună”; „Cred că nu prea înțeleg”; „Nu am prea multă școală”; și tot așa. Am încercat și cu aceste persoane aceeași metodă, ca la studii. Fețele lor s-au luminat și au început să arate interes. O doamnă fixase în spărtura unei mici ferestre, numărul din 1 aprilie al *Turnului de Veghere*. Am întrebat de ce a folosit *Turnul de Veghere* ca să astupe gaura, întrucât era mesajul lui Dumnezeu. Răspunsul a fost: „Oh, dar l-am terminat, l-am citit”. Atunci am scos revista cu grijă, și am netezit-o. Am studiat împreună primele opt paragrafe. Când eram pe plecare ea a spus: „Cu siguranță Dumnezeu te-a trimis, pentru că m-am rugat ca într-o bună zi să pot să învăț cum să studiez Cuvântul lui Dumnezeu.” Se pare că persoanele cu bunăvoință au nevoie de ajutor atât pentru *Turnul de Veghere*, cât și la studiile de carte.

UMBLÂND CU FONOGRAFUL PORTABIL (UTAH)

„Am intrat într-o berărie, și, deși am avut parte de o primire rece, am reușit totuși să pun un disc cu o conferință, la fonograf. Dintre cei câțiva ascultători, doar un soldat a fost mai atent, așa că la sfârșit m-am dus spre el și i-am făcut o scurtă mărturisire. Între timp au intrat alți trei oameni, iar unul dintre ei a întrebat, arătând spre fonograf, „Ce-i aceasta?” Înainte să pot spune ceva, soldatul a zis simplu: „Cuvântul lui Dumnezeu.” ; la care câțiva au chicotit. Atunci soldatul s-a ridicat de pe scaun și a zis: „Ia ascultați! Tocmai m-am întors dintr-o acțiune în Pacific, și pot să vă spun că atunci când privim moartea în față, ne gândim la multe lucruri, ceea ce voi, cei de aici, nu faceți.. Nu era niciunul dintre ai noștri, care să nu fi rostit bucurosi mulțumiri, la fiecare masă. Eu respect această muncă.” S-a lăsat o tăcere respectuoasă peste cei de acolo. Soldatul a continuat, adresându-mi-se: „Aș vrea să vii la noi acasă înainte să mi se termine permisia. Vreau ca și mama și tata să audă aceasta.” Apoi, în fața asistenței uimite, a luat o bucată de hârtie și a scris pe ea adresa lui, și mi-a făcut cinste cu o băutură rece. Am mers la el acasă la timpul stabilit, dar el era plecat într-o vizită, întrucât permisia i se termina în acea seară, iar el era un tip popular pe plan local, și care se întorsese ca erou de război. Când a auzit că am ajuns la ei, s-a grăbit spre casă, și împreună cu tatăl și mama lui au ascultat discul. Părinții lui erau simpatici, iar mama lui a adus un exemplar din *Turnul de Veghere* și o carte, *Lumea Nouă*, de care făcuse rost în prealabil. L-am întrebat pe soldat dacă nu credea că lupta pentru libertate va trebui să continue și după ce între națiuni se va încheia pacea? El a fost de acord, și a zis: „Iar eu mă voi apuca de treabă alături de tine.”

TURNUL DE VEGERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 SEPTEMBRIE 1943

Nr. 17

DUMNEZEUL CELOR LIBERI

„Iehova, cel care izbăvește prizonierii.” – Psalmii 146:7, *Rotherham*.

Iehova singur este liber în mod absolut. Pe vremea când era singur, adică înainte de a fi început lucrarea de creație în univers, El nu purta povara responsabilității pentru nici o creatură. Din propria Sa voință liberă și bună plăcere El și-a început lucrarea de creație și a făcut lucrurile vii și cele neînsuflețite. Și totuși, El nu este responsabil față de nici una din creaturile Sale. Nimeni nu poate, pe bună dreptate, să facă reclamații la Dumnezeu pentru poziția pe care o ocupă printre lucrările Creatorului. „Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: Pentru ce mai făcut așa?” (Romani 9:20) „Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! - Un ciob dintre cioburile pământului! Oare lutul zice el celui ce-l făcuiește: „Ce faci?” Și lucrarea ta zice ea despre tine: „El n-are mâini?” Vai de cine zice tatălui său: „Pentru ce m-ai născut?” Și mamei sale: „Pentru ce mai făcut?” Așa vorbește DOMNUL, Sfântul lui Israel și Făcătorul său: „Vrea cineva să Mă întrebe asupra viitorului, să-Mi poruncească pentru copiii Mei și pentru lucrarea mâinilor Mele?” – Isaia 45:9-11.

² Toți fiii credincioși ai lui Iehova sunt liberi. El nu l-a creat pe nici unul din fiii Lui în robie. Totuși, libertatea lor este condiționată; ea nu există separat de Tatăl lor, Iehova. Libertatea lor constă în a trăi și acționa în armonie cu legile și condițiile pe care El le-a făcut pentru ei, și care le dau posibilitatea să dea expresie deplină vieților lor, cu bine pentru ei și pentru toți cei din jurul lor, spre slava Creatorului lor, Dumnezeu. Iehova Dumnezeu este Cel Suprem, marele Dumnezeu al libertății, și singurul ca atare. Libertatea își are izvorul în El. Ea nu poate veni de la nimeni altcineva.

³ Un potrivnic al lui Iehova și al voinței Sale nu poate fi un susținător al libertății. Marele adversar al lui Dumnezeu nu poate fi altceva decât dușmanul libertății, și trebuie să fie și este asupritorul ticălos. Satan, Diavolul este dumnezeul robiei. Efortul de a deveni independent de Domnul Iehova, nu aduce libertate absolută creaturii încăpățanate, ci înseamnă doar pierderea libertății pentru înrobire față de Diavol; înrobire care duce la amărăciune și moarte. De adevărata libertate te poți bucura doar pe cărarea care duce spre viața veșnică.

⁴ Țelul neabătut al marelui adversar, Satan, este de a aduce pe toate creaturile lui Dumnezeu în robie față de el. Din acest motiv, chestiunea de primă însemnătate care trebuie rezolvată, este dominația universală; cu alte cuvinte, să trăiască universul creaturilor liber în Iehova, Creatorul tuturor lucrurilor bune, sau să existe ca robi ai Diavolului? Odată și odată, chestiunea trebuie tranșată, și ea va fi în curând. Universul nu poate exista veșnic așa cum este azi, parțial liber, parțial în robie. Creația universală nu a fost niciodată sortită să fie în robia egoismului și a nedreptății. Rezultatul acestei îndelung purtate controversate este fără dubiu, și a fost proorocit cu mult timp în urmă. Cauza libertății va câștiga veșnicia păcii. Libertatea este elementul favorabil în care pot trăi creaturile lui Iehova. Cei care trăiesc și Îl slujesc pe El în veci, trebuie să o facă din propria lor voință și alegere, și să facă acest lucru cu bucurie.

⁵ Răzvrătindu-se față de Iehova, pentru a avea independență de acțiune, necontrolată de Dumnezeu, Satan rebelul, nu a câștigat o nouă și mai mare libertate. Dorința sa de a nu da socoteală nimănui decât lui însuși, cât și efortul său de a exista separat de organizația universală

și legile ei date de marele Creator și Dătător de viață, nu era calea auto-eliberării. El a fost în întregime covârșit de propria sa dorință de a avea dominația universală și de a fi adorat și slujit precum Iehova Dumnezeu. Singurul rezultat a fost însă, de a deveni victima și robul propriului său egoism, ceea ce este un păcat. Prin aceasta a devenit fiul morții, al nimiciri totale. „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.... Este un păcat care duce la moarte... Orice nelegiuire este păcat.” (1 Ioan 3:4,8; 5:16,17) Fiul lui Dumnezeu, care a venit ca să elibereze din robie, a spus: „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul [păcatului] nu rămâne pururi în casă; Fiul însă rămâne pururi. Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:34-36). Fiind el însuși în robia păcatului, Satan Diavolul este mare înșelător atunci când oferă libertate altora. Pe cei care pleacă urechea la el, îi prinde, și îi ia în robia voinței sale. – 2Timotei 2:26.

⁶ Cel care păcătuiește nu poate niciodată să scape de pedeapsă. „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Christos, Domnul nostru.” (Romani 6:23). Calea neprihănirii și a respectării obligațiilor față de Iehova Dumnezeu poate părea o cărare îngustă, dar creatura care se lasă în voia plăcerilor și impulsurilor păcatului, va găsi în final doar strâmtoarea gropii și a mormântului. În ciuda lățimii acestei căi, ea nu este o cale liberă, iar sfârșitul ei este pierderea întregii mișcări și activități. „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7:13,14). Satan Diavolul a împins întreaga lume pe calea cea lată, iar cei ce umblă pe calea cea îngustă, spre viață veșnică, trebuie să se țină ferm pe drumul lor, și să nu se abată nici la stânga, nici la dreapta.

⁷ Dumnezeu a făcut creaturile Sale cu voință liberă, cu libertatea de a alege, fie să trăiască supunându-se voinței Sale desăvârșite și neprihănite, fie să uite și să nege relația cu Făcătorul lor, făcându-și ei singuri legea lor. Nici o creatură nu dorește să își piardă libertatea. Singură, lipsa de înțelegere este cea care poate face ca creatura să se lepede de voința Celui care a creat-o și i-a dat viață ca să se bucure de ea. De aceea, Satan, ticălosul înrobitor, trebuie să se prezinte pe sine ca un eliberator, pentru a putea induce în eroare alte creaturi, să le facă să se lepede de legile lui Iehova Dumnezeu, și să le arunce pe acestea de partea oponentului lui Dumnezeu, cum bine se spune la 2Corinteni 11:14,15: „Căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” Pentru a-și pune în aplicare planul, Satan Diavolul și slujitorii lui trebuie să-l reprezinte pe Iehova într-o lumină falsă, ca fiind un Dumnezeu al asupririi, al cruzimii și al întunericii. Aceasta vrea să spună că Satan și slujitorii lui trebuie să folosească religia pentru a-i îndepărta pe oameni de la adevăratul Dumnezeu și să-i facă pe oameni să piardă libertatea dată lor de Dumnezeu. „Să folosească religia”? Da, pentru că religia este aceea care îl reprezintă în mod denaturat pe Iehova, și îi conduce pe oameni spre nesupunere față de El. Ca atare, religia nu este adevărul, ci întunericul. Ea orbește creatura și o aduce în robia greșelii și a păcatului, care au drept sfârșit moartea. Satan este autorul religiei.

⁸ Satan a introdus religia în grădina Edenului, pe vremea când lumea dreaptă, în care primul om și femeia lui trăiau, era încă nouă și tânără. El a făcut aceasta mințind în privința lui Iehova Dumnezeu, și stârnind false speranțe în femeia Eva. El a stricat înțelegerea ei corectă, și a ispitit-o, cu un lucru aparent bun, de a încălca limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit. El a convins-o că în afara acelor limite se afla libertatea. Și astfel a argumentat Șarpele, că bizuindu-se pe propria ei judecată și ignorând cuvântul și poruncile lui Dumnezeu, ea putea să Îl sfideze, putea să mănânce ce vroia și putea să facă o lume mai mare și mai bună pentru ea și pentru Adam. Eva cunoștea avertismentul pedepsei cu moartea pentru nesupunere, dar prin practicarea religiei, ea s-a gândit că va dobândi prețul nemuririi și că își va spori cunoștințele dincolo de limitele pe care le știa ea atunci. Deci, ea a acționat în baza cuvântului acestui „înger de lumină”, împotriva cuvântului cunoscut al lui Dumnezeu.

⁹ Adam s-a alăturat nevestei lui în practicarea religiei, acceptând și mâncând fructul interzis din mâna ei. Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că *el* a fost înșelat, ci el a dorit să aibă plăcerea de a sta de partea ei, împărțind consecințele alături de ea și astfel, păstrând-o pe Eva pentru el. El nu s-a temut de Dumnezeu; căci dacă ar fi exercitat o astfel de teamă dumnezeiască, ar fi evitat orice act sau faptă, ce l-ar fi nemulțumit pe Dumnezeu. În loc să fie slujitor al lui Dumnezeu prin supunere, el a ales să fie slujitor al sinelui, și astfel să devină slujitor sau rob al egoismului, ceea ce este păcat. El a făcut plăcere creaturii, și nu Creatorului, și a făcut acest lucru pentru că a pierdut înțelegerea și credința în Dumnezeu. „[Pentru că] fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11:6). Religia este o lipsă de înțelegere a propriei relații cu Dumnezeu și o lipsă de credință în cuvântul Lui. Adam și Eva nu au stat fermi în libertatea în care Dumnezeu îi făcuse. Ei au ajuns în robia păcatului și a morții prin părăsirea credinței și a supunerii, și prin preluarea religiei.

¹⁰ În loc să continue să trăiască între limitele grădinii Edenului, ei au fost lăsați afară pe pământul mare, nelimitat, cu suficient loc pentru exercitarea propriilor lor voințe. Dar, deși le-a fost astfel dat pe mână pământul, erau ei oare, liberi? Nu, ei nu mai erau copiii lui Dumnezeu sau membri ai casei Sale. „Legea păcatului și a morții” acționa acum printre ei, iar de această lege ei nu puteau scăpa până când, în cele din urmă pedeapsa lui Dumnezeu cu moartea asupra lor, îi aducea îndărăt în țărâna din care fuseseră luați. Iehova nu mai era Dumnezeul lor. Ei au ales să se supună unui dumnezeu ales de ei. După cum este scris: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6:16). Ei s-au dat pe ei înșiși lui Satan Diavolul. Ei nu l-au iubit pe Dumnezeu, căci iubirea de Dumnezeu înseamnă respectarea poruncilor Lui. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” – Matei 6:24; 1 Ioan 5:3.

¹¹ Prin calea pe care a ales să o urmeze, Adam a adus mare ocară asupra Numelui lui Dumnezeu. Dacă el nu s-ar fi hotărât să stea de partea nevestei lui, ci ar fi fost credincios lui Dumnezeu, chiar cu prețul pierderii Evei, atunci el ar fi oprit chiar de la început imaginea denaturată și ocara adusă lui Dumnezeu. El l-ar fi dovedit pe Diavol ca mincinos, și ar fi justificat numele Creatorului său. Prin lipsa sa de iubire, devotament și considerație față de Dumnezeu și numele Lui, și prin actul său nerecunoscător de a lua poziție cu bună știință alături de religiosul Satan și acolitul lui, Eva, Adam a atras nimicirea asupra lui. Lumea cea nouă, mai bună și neîngrădită, nu s-a materializat. În realitate ea a devenit o lume religioasă, o lume coruptă și moartă, o lume sortită nimicirii. Satan Diavolul a devenit dumnezeul acestei lumi, un dumnezeu al minciunii și răzvrătirii, un dumnezeu care le-a răpit copiilor lui Iehova libertatea, un dumnezeu al religiei și al împotrivirii față de domnia, legea și cuvântul lui Iehova.

¹² Până la această dată, neamul omenesc nu a scăpat de rodul amar al căii religioase alese de Adam. Este scris: „Întreaga lume zace în răutate”; sau, după o traducere mai literală: „Întreaga lume zace în cel rău.” (1 Ioan 5:19, *Versiunea Autorizată și Rotherham*) „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... Prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur;... printr-o singură greșeală, a venit o osândă care a lovit toți oamenii;... prin neascultarea unuia singur, cei mulți au fost făcuți păcătoși,... păcatul a stăpânit dând moartea.” (Romani 5:12,17,18,19,21) Nici un membru al rasei omenesti, indiferent de naționalitate, nu poate nega sau scăpa de aceste fapte. Cei care neagă, sunt orbiți de cel puternic în stăpânirea căruia se află, și care îi împiedică să găsească și să folosească mijlocul de scăpare „... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”. (2 Corinteni 4:4). Văzând astfel că robia Diavolului, a păcatului și a morții s-au întins asupra întregii omeniri, cum mai este posibil

să ne eliberăm? Și chiar mai important decât aceasta, dobândind libertatea, cum putem să o păstrăm neclintii ?

Adevărul te face liber

¹³ Iehova Dumnezeu a știut dinainte că se vor naște bărbați și femei care vor dori să se elibereze din această robie, nu doar pentru plăcerea lor proprie, repetând astfel ceea ce făcuse Adam în Eden, ci pentru a se închina și a sluji singurului și adevăratului Dumnezeu viu, îndurătorul lor Creator. Iehova Dumnezeu este marele Eliberator, și El a oferit, cu multă îndurare, fângăduința mântuirii, pentru ca toți iubitorii și căutătorii libertății să poată avea nădejde și să trăiască în conformitate. Citiți Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și veți găsi o permanentă înregistrare a promisiunilor și faptelor de mântuire ale lui Iehova, care în curând vor culmina cu o nouă lume a libertății care se va afla sub un Guvern al eliberării. Cei aflați sub asuprirea religioasă îi adresează Lui, cum se cuvine, rugăciunea: „Dumnezeule, Tu ești Împăratul meu: poruncește izbăvirea lui Iacov! Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri, cu numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri, și dai de rușine pe cei ce ne urăsc. Noi în fiecare zi ne lăudăm cu Dumnezeu, și pururi slăvim numele Tău.” – Psalmii 44:4-8.

¹⁴ Mântuirea totală va veni odată cu stabilirea aceluia Guvern de către Dumnezeu și prin acțiunea lui împotriva tuturor asupritorilor omului și hulitorilor numelui lui Dumnezeu, prin nimicirea lor în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. Dar chiar înainte de marea săvârșire a mântuirii în Armaghedon, există posibilitatea ca oamenii să se bucure de o eliberare de sub jugul actualei lumi rele. Cum? Cu ajutorul adevărului, adevăr care eliberează de spaima, lanțurile și orbirea religiei. Întâmplarea fatală din grădina Edenului arată clar că adevărul și religia sunt lucruri opuse. Dintotdeauna a avut loc o luptă între adevăr și religie, iar majoritatea copleșitoare a lumii s-a atașat de religie și se opune adevărului și celor ce spun adevărul. Adresându-se celor mai aprigi religioniști, cel mai mare predicator al adevărului de pe pământ, a spus: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru... Voi aveți de tată pe diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți. Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.” (Ioan 8:39-47). Acel predicator al adevărului era Isus Christos, care a spus astfel: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” – Ioan 14:6.

¹⁵ Tot astfel Iehova Dumnezeu a spus adevărul religioniștilor în grădina Edenului, chiar înainte de izgonirea lor de acolo, atunci când a dat sentința de nimicire Șarpelui înșelător, folosind un limbaj simbolic: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:14,15, *Roth.*) Acea rostire a adevărului a fost prima declarație de mântuire. Ea prevestea venirea Semînței sau a Celui din pântecul organizației lui Dumnezeu, care va duce Guvernul cel nou și drept pe umerii Lui. El va triumfa la călcâiul Său asupra tuturor persecuțiilor, și va zdrobi de moarte pe Diavol și sămânța lui de persecutori. Dumnezeu nu a pronunțat acel cuvânt al adevărului de dragul lui Adam și al Evei, căci ei se aflau dincolo de mântuire, ci de dragul acelor urmași ai lor, care vor auzi cuvântul lui Dumnezeu, și care vor trata acest cuvânt în mod diferit de părinții lor. Adam și Eva, fiind acum religioși, vor continua „să umble cu vicleșug cu cuvântul lui Dumnezeu, înșelându-se, atât pe sine, cât și pe mulți dintre urmașii lor, în ceea ce privește înțeleșul. (2Corinteni 4:2). Astfel ei se vor descurca în mod religios cu lucrurile cuvântului lui Dumnezeu, „lucruri grele de înțeleș, pe

care cei neștiutori și cei nestatornici le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.” (2 Petru 3:16). Prima victima a fost Cain, cel dintâi născut al lor. El a devenit religios. Primul care a trăit experiența eliberării de la condamnare și mântuirea de religie și din robia lui Satan Diavolul, a fost Abel, cel de-al doilea fiu al lor.

¹⁶ Cum a reușit Abel să se elibereze? Ce l-a făcut liber? A fost adevărul cuvântului lui Iehova, care adevăr nu a fost interpretat în mod denaturat de către Abel pentru a se justifica în mod egoist pe sine. El l-a acceptat cu credință și încredere drept călăuză pentru închinarea și drumul său prin viață. El s-a mărturisit pe sine ca un păcătos din naștere, imposibil de a se mântui singur. El de asemenea și-a exprimat credința în adevărul că prin Sămânța, care va fi rănită la călcâi de către Șarpe, Iehova Dumnezeu va asigura jertfa prin care, Abel și toți ceilalți credincioși, vor fi răscumpărați din păcat și moarte. Cât despre justificarea prin credință a lui Abel de la condamnarea moștenită, se scrie: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui.. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.” (Evrei 11: 4). Păcatul stătea la ușa lui Cain, iar el și-a urât fratele neprihănit. Ura a făcut din Cain un ucigaș al neprihănitului închinător la Iehova Dumnezeu. Lucrările lui au fost rele, iar el se afla în robia celui rău, Satan. Uciderea de către el a primului martor al lui Iehova de pe pământ, nu l-a eliberat din robie, în vreme ce, prin puterea de înviere a lui Dumnezeu, Abel va fi adus la viață și libertate în neprihănita Lume Nouă.

Întrebări pentru studiu

1. Cine este singurul liber în mod absolut, și cum este acest lucru dovedit?
2. Care creaturi sunt libere, care este izvorul libertății lor, și de ce libertatea lor este condiționată?
3. Cine este principalul inamic al libertății? La ce duce sau ce înseamnă orice strădanie de a deveni independent de Iehova Dumnezeu?
4. a) Ce chestiune de extremă importanță a ridicat țelul adversarului, și de ce această chestiune trebuie tranșată în scurt timp? b) Care va fi rezultatul acestei tranșări, și care este singurul element favorabil în care vor trăi creaturile credincioase?
5. Care a fost efectul asupra lui Satan al ruperi sale de Dumnezeu pentru a avea independența acțiunilor ? De ce este el un înșelător atunci când oferă libertate altora?
6. De ce nu se pot niciodată elibera cei care comit păcate? De ce calea cea lată urmată de ei nu este o cale liberă?
7. De ce trebuie ca Satan, pentru a-i determina pe alții, să se prezinte ca un eliberator, în fața acelor agenți morali creați liberi? Ce mijloace de înșelătorie trebuie el să folosească în consecință?
8. Când, și cu ce argumente insistente a introdus Satan religia? Cu ce gânduri a preluat victima religia?
9. Cum de Adam nu a arătat nici teamă, nici credință față de Dumnezeu? Unde a ajuns el și cum nevasta lui, ca urmare?
10. Cum li s-a dat apoi „în grijă pământul”? De ce totuși ei nu erau nici liberi, nici iubitori de Dumnezeu?
11. Cum a ajuns Adam, prin calea urmată de el, să aducă o mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu, și nimicirea asupra lui însuși?
12. Ce Scripturi scot în evidență faptul că rasa omenească nu a scăpat de roadele drumului urmat de Adam? Ce chestiuni se ridică în fața iubitorilor de libertate?
13. De ce Iehova este marele Eliberator? De ce a oferit El făgăduința mântuirii?
14. Când vine mântuirea totală, cum este posibilă orice liberare de sub jugul acestei lumi acum, și între care două lucruri opuse se dă lupta încă din vremea Edenului?

15. a) Care a fost prima declarație de mântuire? Pentru cine a fost ea făcută? b) Cum au continuat Adam și Eva să trateze Cuvântul lui Dumnezeu? Cine a fost prima victimă a acestui lucru, și cine a fost primul care a trăit o eliberare?

16. a) Cum sa eliberat Abel și ce l-a făcut liber ? b) De ce calea aleasă de Cain nu l-a scăpat din robie?

A SUȘTINE FERM LIBERTATEA

„Christos ne-a izbăvit ca să fim liberi; rămâneți dar tari, și nu vă plecați iar sub jugul robiei.” – Galateni 5:1, *Am. Rev. Ver.*

La două mii de ani după promisiunea lui Dumnezeu făcută în Eden, un adevăr puternic prevestind apropiata mântuire a omenirii, i-a fost dat lui Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”. Acesta dezvăluia că Eliberatorul va veni prin urmașii aceluia om al credinței. Nu departe de locul de naștere al lui Avraam, la Babel sau Babilon, religia fusese restabilită pe pământ și organizată, la scurt timp după potopul din zilele lui Noe. De asemenea, tot acolo fusese întemeiată dictatura și totalitarismul, având la bază religia pentru a le putea face mai suportabile pentru popor, ca și când acestea s-ar petrece la dorința și scopul cerului. Au urmat agresiunea sângeroasă și comerțul lacom. Avraam a ieșit de sub această robie lumească. El a ieșit de acolo, și nu a mai trăit ca parte a acelei lumi a religiei, comerțului și politicii, ducându-și zilele liber și fără obligații, trăind în corturi, oriunde Dumnezeu îi călăuzea pașii, și așteptând cu nerăbdare venirea unei lumi eliberată total de asemenea lucruri, inclusiv de izvorul lor, Satan Diavolul.

² Cum și-a obținut Avraam libertatea? Prin adevărul cuvântului lui Iehova, cu care Avraam a împletit credința și lucrările sale de credință. La adevărul pe care Avraam îl cunoștea deja, din descoperirea scopului lui Dumnezeu în Eden, Iehova a mai adăugat acum adevărul următor, referitor la Sămânță, și a zis: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri... Așa va fi sămânța ta!” (Geneza 12:3; 15:5) Deci „[Avraam] a crezut pe DOMNUL, și El i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”; și astfel, prin aceasta Avraam a făcut plăcere Domnului Dumnezeu, și a fost scăpat de condamnare. – Geneza 15:6.

³ Nevasta lui Avraam, Sara, a continuat să fie stearpă până la vârsta de șaptezeci și cinci de ani. De teamă ea i-a oferit-o lui Avraam pe slujitoarea sa egipteană, Agar, pentru ca aceasta să aibă un copil de la el, și astfel Avraam să aibă o sămânță în slujba lui Dumnezeu, dacă aceasta era plăcerea lui Dumnezeu. Avraam a luat-o pe femeia Agar, iar aceasta a devenit mama unui fiu pe nume Ismael. Dar Ismael, fiul roabei, nu era cel ales de Dumnezeu pentru a fi „sămânța promisă lui Avraam”. Cincisprezece ani mai târziu, pe când Avraam avea o sută de ani, iar Sara nouăzeci, puterea miraculoasă a lui Dumnezeu a lucrat în această pereche vârstnică și le-a dat fiul, prin care sămânța urma să vină, și care a fost numit *Isaac*. Isaac era fiul femeii libere, Sara.

⁴ După ce a fost înțărcat, Ismael, fiul roabei egiptene, și-a bătut joc și l-a persecutat pe Isaac, arătând că el era rob al Diavolului și nu avea credința lui Avraam. De aceea, în conformitate cu voința și porunca lui Dumnezeu, roaba și cu fiul ei au fost izgoniți din corturile lui Avraam, și îndemnați să meargă unde vor dori și să slujească pe oricine vor alege. Fiul lui Avraam, de la femeia liberă, urma să fie unicul și incontestabilul moștenitor al tatălui său. Întocmai ca și tatăl său, el nu trebuia să fie sluga nimănui pe acest pământ, ci trebuia să stea ferm în libertatea în care se născuse. El trebuia să facă acest lucru prin exercitarea aceleiași credințe cu a lui Avraam, acceptând cuvântul lui Dumnezeu, crezând în adevărul lui și păstrând poruncile lui Dumnezeu. – Geneza 16:1-16; 21:1-21; 25:5-11.

Parabolă

⁵ Aceste evenimente istorice au fost înregistrate în Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului pentru că ele servesc drept parabole. Cu alte cuvinte, ele au fost acte ale unei mari drame profetice jucată de către actori vii și prefigurând lucruri și mai mari ce urmau să vină, lucruri de mare interes și importanță astăzi pentru cei ce doresc să fie liberi. Pentru cei care, în ciuda intereselor lor, doresc să fie sub stăpânirea religiei, a ceremoniilor și ritualurilor ei, apostolul Pavel scrie: „Spuneți-mi voi, care doriți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut din făgăduință. Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai, naște pentru robie, și este Agar. [Celălalt legământ făcut cu Avraam se referea la sămânța în care toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate.] Căci Agar este muntele Sinai în Arabia și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este LIBER, și el este mama noastră.” – Galateni 4:21-26.

⁶ Ierusalimul din zilele lui Pavel era ocupat de către evrei, care erau prin naștere „în chip firesc”, descendenți ai lui Avraam, Isaac și Iacov. Ei erau evrei „în chip firesc”. Iacov și cei doisprezece fii ai lui au plecat în Egipt și acolo au devenit un mare popor. Apoi, din pricină că ei erau poporul ales al lui Iehova Dumnezeu, Diavolul a făcut ca egiptenii să-i urască și să-i aducă în robie. Dumnezeu nu a ales poporul Său ca să fie în robie, să slujească pe alți oameni, ci să aibă datoria de a sluji Dumnezeului Cel Prea Înalt. El l-a ridicat pe Moise ca eliberatorul lor. Prin mâna lui Moise, El i-a condus afară din robie și din cuptorul de fier, și i-a nimicit pe persecutorii lor, pe egipteni. Prin aceasta Dumnezeu Și-a făcut un nume pentru El însuși și i-a făcut pe izraeliți sau evrei să fie martorii Lui. El i-a adus la Sine, la Muntele Sinai. Acolo El a făcut un legământ cu ei și le-a dat legea celor Zece Porunci, împreună cu hotărârile și dispozițiile însoțitoare. Acest legământ al Legii a avut loc la patru sute treizeci de ani după legământul lui Iehova cu Avraam referitor la sămânța promisă. Când Dumnezeu a format națiunea lui Israel sub legământul Legii, ar fi însemnat aceasta că sămânța promisă putea să vină doar prin eforturile lor firești, potrivit legământului Legii? Nu! Și dacă nu, de ce a fost adăugat la legământul făcut cu Avraam?

⁷ Acest lucru s-a întâmplat pentru a-i ține pe izraeliți sau evrei, independenți de toate neamurile, curați și departe de toată religia, până când sămânța promisă urma să sosească. Atunci ei puteau să i se alătore, întocmai cum îl urmaseră și pe Moise. (Galateni 3:19,24-29) Astfel ei vor putea să devină într-adevăr sămânța lui Avraam, nu doar din motive de descendență naturală ca evrei „în chip firesc”, ci în virtutea credinței în Iehova și în Sămânța pe care El a adus-o. Având lipsa de desăvârșire și înclinarea spre păcat moștenită, ei erau aplecați spre păcat și spre forma lui subtilă, care este religia. Ca urmare, Dumnezeu i-a prevenit împotriva înjugării cu religioniștii, deoarece nu se putea ca neamul lor să fie în același timp și liber, și aliat cu robii religiei. Legea lui Dumnezeu a spus: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în țara ta, ca să nu te facă să păcătuiești împotriva Mea; căci atunci ai sluji dumnezeilor lor, și aceasta ar fi o cursă pentru tine. (Exodul 23:32,33; 34:12-16). „Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână Domnul, Dumnezeul tău; să nu arunci nici o privire de milă spre ele, și să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poțestești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeul tău.” – Deuteronom 7:16,25.

⁸ În timp, uneori, națiunea lui Israel a părăsit legea lui Iehova pentru a se deda religiei, închinându-se la lucruri făcute de mâinile creaturilor omenești, și intrând în alianțe și tratate cu religioniștii din preajma lor. Legea lui Dumnezeu este „legea libertății” față de păcat, religie și Diavol. Dacă izraeliții credeau cumva că nu erau liberi, fiind sub legea care le cerea să îl slujească pe Iehova, atunci când s-au răzvrătit împotriva legii și domniei Teocratice au aflat, întotdeauna,

că această cale i-a dus într-o amarnică robie față de Diavol și demonii lui, și față de fățarnicii săi religioși și agenții de pe pământ. Religia s-a dovedit, fără excepție, a fi o cursă pentru a-i prinde în robie. Ei au ajuns sub o mare asuprire. În repetate rânduri, Iehova Dumnezeu s-a manifestat ca Dumnezeu al libertății, eliberându-i pe aceștia de religie și religioniști. El a ridicat pentru ei eliberatori, și în acest rol toți au prefigurat sămânța ce urma să vină, sămânța lui Avraam, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, care trebuie să lovească și să zdrobească capul Șarpelui. – Judecători 2:11-19; 3.

⁹ Ultima astfel de eliberare din robia vrăjmașilor lor, s-a întâmplat după șaptezeci de ani de la pustiirea cetății Ierusalimului și captivitatea în Babilon. Atunci li s-a acordat libertatea de închinare în țara lor natală, iar împăratul Cir le-a permis la toți aceia „al căror duh l-a trezit Dumnezeu, să meargă să zidească la Ierusalim Casa Domnului.” (Ezra 1:1-5). După aceea, Ierusalimul și poporul lui, nu a mai căzut niciodată în închinarea la idoli și la dumnezei păgâni. Cu toate acestea, Ierusalimul și copiii lui nu a stat ferm pentru libertate. Ei au ajuns iar în robie, prin capcana religiei. Dar cum, veți întreba? Prin îndepărtarea de adevărul Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Ei au acceptat preceptele oamenilor și tradițiile omenești ale învățătorilor, care au pus interpretările și filozofiile lor, și ale altor oameni, înaintea Cuvântului lui Dumnezeu și a poruncilor Lui. Acest lucru i-a orbit pe evrei cu privire la adevăratul sens al Cuvântului și legilor lui Dumnezeu, și a dus la dezvoltarea clasei clerului printre ei, inclusiv a cărturarilor, fariseilor, saducheilor și judecătorilor. Isus le-a spus: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?... Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățători niște porunci omenești.” – Matei 15:1-9.

¹⁰ Această formă de închinare a ajuns să fie cunoscută ca „religia iudeilor”, sau „iudaism”, iar Saul din Tars a spus că cea mai îngustă partidă a acestei religii era să trăiești ca fariseu. În continuare a mai spus: „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor, cum prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea; și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești.” – Faptele Apostolilor 26:5; Galateni 1:13,14.

¹¹ Ierusalimul și copiii lui au ajuns în robie, și aceasta din pricina religiei. Deci legea lui Dumnezeu dată evreilor de către Moise, pe Muntele Sinai, nu le-a slujit ca un învățător, care să-i conducă pe religioniști înspre Isus Christos. În marea parabolă despre Avraam, nevasta lui liberă și roaba, acel „prieten al lui Dumnezeu” slujește drept figură profetică pentru însuși Iehova Dumnezeu. Sara, nevasta lui, a slujit ca imagine a „femeii” lui Dumnezeu, cea care a adus „sămânța”, și anume, sfânta organizație universală a lui Dumnezeu. Apoi, „sămânța lui Avraam”, care este de asemenea sămânța „femeii” lui Dumnezeu, este Isus Christos. El este Fiul lui Iehova Dumnezeu și este născut din trupul organizației universale a lui Dumnezeu. Pentru scopul special al lui Dumnezeu, El a fost ales ca Justificator al numelui Său, și ca Rege al Noii Lumi a libertății, stăvilul Eliberator care aduce mântuire prinșilor, și deschide închisorile pentru cei aflați în robie.” – Galateni 3:16.

¹² Organizația cerească a fiilor lui Dumnezeu este liberă, pentru că este unită cu Iehova Dumnezeu, așa precum Sara era cu Avraam. Prea iubitul Fiul al lui Dumnezeu, Isus Christos, este liber. El îi face liberi pe aceia care îl acceptă, aud adevărul din gura Lui, și îl urmează. Dar Ierusalimul religios împreună cu copiii lui de pe pământ, nu au devenit liberi. Isus a arătat din ce pricină, atunci când i-a spus „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum strânge găina pui sub aripă, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.” (Matei 23: 37,38). El și copiii lui au ales să stea în robia religiei din templu, și ea l-a respins pe Mântuitorul care ar fi eliberat-o. Copiilor lui religioniști, Isus le-a zis „Voi sunteți de la diavol, tatăl vostru”, iar ei au înfăptuit lucrările tatălui lor, omorându-L pe Isus Christos, și alegând de împărat pe păgânul Cezar. Patruzeci de ani mai

târziu, armatele Cezarului ștergeau Ierusalimul de pe fața pământului. Cauza determinantă și întreaga responsabilitate pentru aceasta, îi revine doar RELIGIEI!

¹³ Cu sute de ani mai înainte de acest eveniment, pe când Ierusalimul era credincios lui Iehova Dumnezeu, și pe când regele său uns, David, domnea pe Muntele Sion, Ierusalimul era o imagine tipică a organizației de sus a lui Dumnezeu. Regele David era un tip profetic al Fiului uns al lui Iehova, Isus Christos, Regele. Într-o zi de sabat, pe când propovăduia în sinagoga din Nazaret, Isus a citit și a aplicat pentru Sine proorocia lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vorbesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia, și orbilor, căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” – Luca 4:18,19, *Diaglott*

¹⁴ Isus a demascat religia și a declarat oamenilor adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu pentru a le arăta calea de eliberare de religie, păcat și Diavol. Acei iudei care au venit la El cu credință și au devenit ucenicii Lui, au continuat în cuvântul Lui al adevărului, și au devenit liberi. Ei s-au eliberat chiar și de legea lui Moise, care le cerea desăvârșirea neprihănirii. Ei nu puteau respecta o asemenea cerință, astfel că legea le arăta întotdeauna robia lor față de păcat, imperfecțiune și moarte. La vremea cuvenită, neamurile, adică cei ce nu erau iudei, au primit adevărul lui Isus Christos, l-au acceptat și au crezut în El ca fiind Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Sămânța lui Avraam, în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Mai mult decât atât, ei au fost eliberați de păcat și de condamnarea lui, de robia Diavolului, și de religie, care este demonism. Isus Christos nu a obligat aceste neamuri sau credincioși care nu erau iudei, la supunere față de legea lui Moise de pe Muntele Sinai, deoarece chiar și pe credincioșii iudei El i-a eliberat față de obligația impusă de legământul Legii de pe Sinai. Tuturor acestor credincioși, fie ei iudei, sau nu, Isus Christos le-a deschis calea să vină spre Iehova Dumnezeu, Tatăl. Iehova i-a împărțit cu duhul Său sau forța invizibilă a vieții, iar ei au fost adoptați și făcuți părtași cu Isus Christos din sămânța lui Avraam. O rămășiță din aceștia mai există azi pe pământ.

Eliberați pentru libertate

¹⁵ Din vechime și până în zilele noastre, religioniștilor le displace profund atunci când cineva se rupe de religie și pășește în libertate ca adevărat ucenic al lui Isus Christos. Ei utilizează măiestria și fac eforturi viclene pentru a-i atrage în cursă pe cei eliberați și a-i readuce în robie. În vremurile apostolice, maniacii religiei iudeilor au încercat să facă acest lucru. Ei i-au convins pe unii credincioși să se taie împrejur, „să țină zilele, lunile, vremile și anii”, și să încerce să se justifice pe sine prin lucrări ale firii, potrivit legii lui Moise mai degrabă, decât prin credință în desăvârșita lucrare de înviere a lui Isus Christos, Eliberatorul. – Galateni 1:16; 4:9,10; 5:2-6; 6:12,13.

¹⁶ Asemenea gândiri și filozofări pe marginea legii lui Dumnezeu prin Moise, nu sunt conforme cu Isus Christos sau cu inspirații Săi apostoli. Ele nu sunt în concordanță nici cu Marele Spirit, Iehova Dumnezeu. Ele sunt conforme cu religia și tradițiile ei făcute de oameni, oameni care îl resping pe Iehova ca Dumnezeu, pe Isus Christos ca Rege, și împărăția lui Iehova prin Isus Christos, ca fiind singurul mijloc de eliberare al omenirii. Ei doresc mai degrabă să arate ce pot face ei în chip firesc, și ce pot crea cu propriile lor mâini, călăuziți fiind de religie. Astfel de oameni nu sunt copiii unei organizații libere, ci ei aparțin organizației de asuprire mondială a lui Satan. În cuvinte meșteșugit spuse, în epistola sa către Galateni, Pavel strigă triumfător către fiii adoptivi ai lui Dumnezeu, care sunt parte a seminței lui Avraam cu Isus Christos, Mai Marele Isaac: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Și voi, fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai făgăduinței. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii acelei roabe, ci ai femeii slobode. Christos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” – Galateni 4:26,28,31; 5:1, *Am. Rev. Ver.*

¹⁷ Isaac cel din vechime a fost un martor al lui Iehova. Isus Christos, mai Marele Isaac, a câștigat prin mărturia Sa credincioasă referitoare la Iehova și împărăția Sa, strălucitul titlu de „Martorul Credincios și Adevărat”. (Apocalipsa 3:14). Martorii lui Iehova din zilele noastre, care sunt fii adoptați și unși ai lui Dumnezeu, sunt rămășița trupului lui Christos, Mai Marele Isaac, Sămânța lui Avraam. Ei sunt copii ai organizației libere, Ierusalimul ceresc; ei nu sunt parte a acestei lumi, care se află în robia „dumnezeului acestei lumi”, a religiei și ticăloșiei sale. (Ioan 15:19; 17: 14,16). Ei sprijină și aparțin Guvernului Teocratic al Lumii Noi, care lume, în curând va aduce libertăți, așa cum oamenii nu au mai cunoscut de șase mii de ani. Nu numai aceștia sunt liberi, ci și persoanele cu bunăvoință, care resping religia, acceptă adevărul, se consacră lui Dumnezeu, și devin tovarăși ai martorilor lui Iehova; chiar și toate aceste „alte oi” ale Domnului, sunt la fel de liberi ca ei. Cine i-a făcut pe ei liberi, și cu ce scop? „Pentru libertate ne-a slobozit Christos!” De aceea, sfatul apostolului este îndreptat spre noi: „Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iar sub jugul robiei?”. Fiind la porțile Lumii Noi, avem toate motivele să stăm fermi. Nici unul dintre aceia care sunt în robia lucrurilor care se opun lui Dumnezeu, nu va intra în lumea nouă. Doar cei liberi vor trece dincolo de porțile ei scânteietoare.

Jugul robiei

¹⁸ Nu trebuie să existe nici o nesiguranță cu privire la ceea ce „jugul robiei” înseamnă. Este religia, care înseamnă demonism. În acest stadiu crucial al istoria mondiale, poporul liber al lui Iehova se află într-un moment al deciziei, asemănător cu acela în care se aflau bărbatul și femeia din Eden, atunci când s-au confruntat cu ispitirile Șarpelui, Diavolul. Zidirea Noii Lumi a lui Dumnezeu, se află în fața noastră. Întrucât anunțarea ei a plecat spre toate zărilor, și continuă să înainteze spre toate națiunile lumii vechi, adversarul și vicelanul falsificator încearcă iar să se arate ca un „înger de lumină”. El asigură omenirea că vrea să îi vadă pe toți oamenii despovărați de temerile și greutățile lor. Cine nu a auzit de propaganda politică nazistă și fascistă referitoare la „o nouă ordine bazată pe dreptate și moralitate”? Iar pe lângă aceasta, pentru a nu fi întrecuți de către dictatori și alte figuri conducătoare ale lumii ies în față, plini de sinceritate, fără îndoială. Pentru a rezolva criza ei vin cu planuri pentru o organizație globală postbelică, în care, prin aranjamentele unor minți liberale, urmează să fie asigurate o abundență de daruri ale pământului pentru toți: o pace păzită cu tărie; garantarea securității drepturilor, privilegiilor și proprietății; spațiu suficient pentru auto-dezvoltarea și exprimarea personală; îndepărtarea tuturor motivelor de teamă; și cea mai deplină toleranță în manifestarea închinării fiecăruia. Toate aceste splendide idei pentru o lume nouă și mai bună, urmează a fi realizate dacă omul pur și simplu își va întinde mâinile și va crea această lume conform tiparelor religioase, politice și economice, trasate pentru el de către conducători lumii, iar tot meritul pentru obținerea unei lumi astfel transformate va fi al oamenilor, al creatorilor ei. În sfârșit, omul urmează să fie justificat, răzbunat, de către „lucrările firii”, de către creația propriilor sale mâini.

¹⁹ Nimeni nu pune sub semnul întrebării faima și înțelepciunea lumească a bărbaților și femeilor care garantează și promovează astfel de programe pentru noua ordine mondială făcută de mâna omului. Și nimeni nu se îndoiește că martorii lui Iehova sunt urâți și persecutați de către toate națiunile. Cu toate acestea, martorii lui Iehova nu pot, și nu vor renunța la dreptul și obligația lor, înaintea Atotputernicului Dumnezeu, de a proclama Guvernul Teocratic și lumea neprihănită, pe care El o va întemeia fără nici un fel de ajutor omenesc. Ei știu că înțelepții lumii, care propun o lume îmbunătățită, refăcută, sunt înșelați de „dumnezeul acestei lumi”, și sunt folosiți de către el pentru a abate atenția și dorința seminției omenești de la lumea făgăduită a lui Iehova Dumnezeu, spre imitația dezamăgitoare a lui Satan. Este doar un ultim și disperat efort al Diavolului de a-și menține dominația asupra lumii; sub el, nu poate exista și nu va exista niciodată o lume liberă, nu mai liberă decât este lumea de milenii încoace.

²⁰ „Creștinătatea” anului 1943 a fost preumbrită de Ierusalimul necredincios și copiii lui. Cu toții, atât mama cât și copiii, se aflau în robia religiei, și de aceea L-au respins pe adevăratul Mântuitor și Rege în favoarea dominației lumii de către Satan, prin agentul său vizibil, Cezar. Tot așa, și „creștinătatea” L-a respins pe Regele drept al lumii, și oferă un înlocuitor ieftin și poleit cu aur, care nu va putea realiza niciodată ceea ce autorii lui promit. Martorii lui Iehova nu se lasă înșelați pentru că ei sunt luminați de Cuvântul lui Dumnezeu și nu se sprijină niciodată pe înțelegerea oamenilor. Ei apreciază faptul că le-au fost acordate decizii favorabile în Curtea Supremă a Statelor Unite, cu privire la drepturile lor în calitate de creștini și propovăduitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. Ei apreciază faptul că Înalta Curte din Australia i-a dezvinovățit pe martorii lui Iehova și a hotărât că ei nu sunt o organizație „subversivă”, deci nici o organizație „ilegală”, ce trebuie interzisă. În ciuda acestora, martorii lui Iehova știu că aceste acte favorabile nu le garantează lor libertatea în epoca postbelică, și nici securitatea împotriva persecuțiilor și abuzurilor comise asupra lor pe tot cuprinsul lumii. Cuvântul lui Dumnezeu le-a deschis lor ochii pentru a vedea cine sunt adevărații conducători ai acestei lumi, și de ce, din această pricină, lupta lor nu este dusă împotriva creaturilor umane, sau a „cărnii și sângelui”.

²¹ Apostolul Pavel îi demască pe luptătorii din culise împotriva adevăratei libertăți, pe cei împotriva cărora trebuie să țină piept adevărații creștini. El le spune: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului [prințul demonilor]. Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:11,12, *nota marg.*). Căpeteniile, domniile demonice invizibile și conducătorii lumii sunt cei care domină situația pământească și toate manevrele egoiste făcute de oamenii acestei lumi. De aceea ordinea omenească propusă pentru perioada ce va urma acestui război total nu poate fi liberă; nu cu duhurile răului aflate deasupra oamenilor, uneltind ca toate neamurile să intre în opoziție cu Iehova Dumnezeu și cu Guvernul drept al Fiului Său. Satan, prințul demonilor, împreună cu toți îngerii lui răi au fost izgoniți din ceruri, iar acum se află întemnițați în apropierea pământului. Ei sunt copleșiți de mânie. Ei știu foarte bine că în curând se vor confrunta într-o luptă finală cu organizația victorioasă a lui Dumnezeu și a Împăratului Său, care a luptat cu ei și i-a azvârlit afară din ceruri. De aceea ei își concentrează toate eforturile în alinierea întregii omeniri împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru nu poate aduce libertate adevărată sub nici o formă. Toți oamenii care nu sunt liberi de organizația lui Satan și care nu țin piept cu tărie în scopul eliberării de ea, vor fi înregimentați de partea vrăjmașilor lui Iehova și ai Noii Lumi a dreptății.

²² Ce ar fi dacă dictatorii omenesți totalitari ar urma să fie eliminați? Cu dictatorii adevărați și mai puternici deasupra, iar oamenii aflați dedesubt, lipsiți de „toată armătura lui Dumnezeu”, ce progrese reale se mai pot face, ce libertate vor mai câștiga conducătorii oamenilor? Nici una! De aceea martorii lui Iehova și tovarășii lor știu că în această ordine cârpită, de după conflictul pentru dominația mondială, ei nu pot să slăbească vigilența. Mai mult ca oricând ei vor trebui să susțină ferm cauza libertății. Atenți la prorociile Scripturilor, ei anticipează formarea unei asocieri a națiunilor, care va constitui o organizație supra-națională pentru ordinea, legea și securitatea mondială. Aceasta ar fi mai înaltă decât orice guvern național actual, iar națiunile din această asocierie vor fi obligate să cedeze o parte din suveranitatea lor națională. Dar, lasă-i să o zidească tot atât de înaltă ca turnul Babel! Cuvântul lui Dumnezeu afirmă adevărul că doar Iehova Dumnezeu și Isus Christos, Regele Său care domnește, sunt „Înaltele Stăpâniri”, cărora trebuie să li se supună toate sufletele creștine de dragul conștiinței. Prin legământul făcut cu Suveranul Cel Prea Înalt și Regele Său, ei sunt obligați să se supună „lui Dumnezeu și nu oamenilor”.

²³ Uzurpările împotriva supunerii creștinești față de legea lui Dumnezeu și împotriva vestirii creștine a adevărului, vor continua, din pricină că religia, care este demonism, va ține lumea într-o strânsă încheștare de moarte. Iubitorii libertății să nu lase niciodată garda jos. Să nu uitați avertismentul profetic din Apocalipsa, capitolul 17, că „marea curvă” a religiei organizate

va continua păcătuirea ei cu conducătorii și negustorii pământului, care strigă: „Lumea are nevoie de mai multă religie”. Ea încă pretinde, și va dobândi un loc de vază în creația „securității colective” postbelice. Drept urmare „fiara”, și ale ei „zece coarne”, care vor primi puterea și îi vor da tăria lor „fiarei” pentru „o oră”, „vor face război cu Mielul”, Care este „Domnul domnilor și Împăratul împăraților”. Aceasta înseamnă campania finală a unui război religios împotriva martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor, care „urmează pe Miel oriunde merge El”.

²⁴ Martorii lui Iehova sunt conștienți de felul cum luptă religia. Avem la îndemână o scrisoare datată „Port of Fort Erie, Ontario, 15 martie, 1943” din publicația „National Revenue”, Canada. Ea este adresată Societății Turnul de Veghere, care a fost declarată de către Consiliul Ordinii Regale, în 1940, drept „organizație ilegală” în Canada, stat care se pretinde a fi o națiune creștină și care are mare respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Scrisoarea spune: „Domnilor, vă aducem la cunoștință că v-am expediat prin Railway Express Agency, un colet ce conține 7 BIBLII care au fost lăsate în biroul nostru de către diverse persoane, întrucât este interzisă distribuirea în Canada a BIBLIILOR editate de către firma d-voastră. Al d-voastră, (semnătura) Inspector al Vămirilor și Accizelor.” Doar religia organizată putea fi responsabilă de o asemenea acțiune directă împotriva acestor Biblii, care sunt Versiunea autorizată Regele Iacob, fără schimbări. Alte întreprinderi a ceea ce este rezervat adevărului în era postbelică, ne dă Rezoluția adoptată recent, în luna mai, la sesiunea de încheiere a congresului Asociației de Presă Catolică a Statelor Unite, în Toledo, Ohio, din care cităm o parte: „Ne exprimăm regretul cu privire la ceea ce pare a fi un atac sistematic și susținut asupra bisericii catolice, din partea unor reviste periodice din America. ...Asociația de Presă catolică își exprimă dezaprobarea față de toate atacurile asupra religiei și bisericii, mai ales în acest moment critic când colaborarea tuturor forțelor morale și spirituale este imperativ necesară.” (Toledo *Times*, 22 mai 1943).

²⁵ Vor fi depuse eforturi neabătute pentru a realiza condițiile, ca religia organizată, împreună cu consoartele ei, politice și economice, să poată striga „Pace și siguranță!”. Bineînțeles, fără referință la slujitorii lui Iehova și „oamenii cu bunăvoință” față de Împărăție. Fără să le pese de acțiunea asupra vrăjmașă a oamenilor aflați în poziții înalte de putere, acum și în viitor, poporul de legământ al lui Iehova sunt călăuziți de inspirata declarație: „PENTRU LIBERTATE NE-A SLOBOZIT CHRISTOS.” Ei vor refuza să sacrifice această libertate de a se închina și a-L lăuda pe Domnul Dumnezeu și Lumea Sa Nouă. Să cedezi ar însemna să te pleci în robia organizației lui Satan și a demonismului, care este religia. Ar însemna să devii rob al păcatului răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și al trădării Sale în ce privește dominația universală. Isus Christos, prin jertfa Lui de răscumpărare și prin adevărul Său, descoperit de când a venit la templu în anul 1918 d.Chr., ne-a făcut liberi, dar nu pentru a alege iar robia religiei și a păcatului și „ca urmare, a cădea din nou în puterea lui Satan, a demonilor lui și a lumii sale blestamate. Iehova Dumnezeu, prin Isus Christos, Eliberatorul Său, ne-a făcut liberi, pentru a rămâne astfel, pe vecie, ca oameni devotați ai Celui Prea Înalt.

²⁶ Dar nu pentru un scop egoist cei eliberați „vor susține ferm libertatea” și vor lupta ca „să nu se plece iar sub jugul robiei”. Ei trebuie să se folosească de poziția lor privilegiată pentru a face un bine durabil oamenilor, potrivit voinței și poruncilor lui Dumnezeu. Lor le sunt adresate următoarele cuvinte: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” – Galateni 5:13,14, *Diaglott*

²⁷ De aceea frații vor susține ferm libertatea lor în Christos, folosind-o pentru a arăta iubire față de „alte oi” ale Domnului, care au fost împrăștiate de către păstorii religiei organizate. Ei se vor supune poruncii lui Dumnezeu de a merge înainte și a duce hrană spirituală acestor oi care flămânez, să le arate calea de a scăpa de religie și de a intra în bunătatea și prosperitatea spirituală a organizației Teocratice a lui Iehova. Acum nu este timp pentru a ne lupta unul împotriva celuilalt, pentru a ne mușca unul pe altul în dezbinare; căci aceasta este calea de a ne

termina unul pe altul, ceea ce ar fi tocmai dorința Diavolului. Cu bună știință ar trebui să stingem toate problemele de interes egoist și să ne unim în cauza comună împotriva vrăjmașului; astfel am lucra pentru propășirea intereselor Împărăției împotriva atacurilor care vin din partea oamenilor controlați de către demoni. – Galateni 5:15.

²⁸ Nu este vremea ca noi să încercăm să facem pe plac oamenilor lumii cu mesajul nostru. Apostolul Pavel spune: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Christos. Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească.” (Galateni 1:10,11, *Weymouth*). Noi nu vom umbla potrivit acestei lumi și a lucrărilor ei firești, ci vom umbla după marele Spirit, Iehova, respectând legea Lui. Noi dorim să ne umplem de spiritul Lui, căci este scris: „Sprijină-mă cu un duh de bunăvoință.” (Psalmii 51:12). „Căci unde este Spiritul Domnului, acolo este slobozenia:” (2Corinteni 3:17, *Diaglott*) Nici pentru o clipă noi nu vom face loc pentru frații prefăcuți, membri ai clasei „servului rău”. Ei caută să ne iscodească libertatea, și apoi să pună la cale strategii și argumente subtile pentru a-l conduce pe omul nebănuitor și inconștient înapoi în robia visurilor de dezvoltare a caracterului, respect în lume, formalism religios, idolatrizarea omului, și altele de genul acesta. – Galateni 2:4,5.

²⁹ Noi nu putem să ne reîntoarcem în lume și să fim de acord cu planurile ei de reformare și de reconstruire pentru multă vreme de acum înainte; „Căci dacă zidesc iar lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege”, a spus apostolul. (Galateni 2: 18) Aceasta ar fi calea auto-înrobirii; dar Christos nu ne-a mântuit ca să facem această alegere. „Să nu fiți slujitorii oamenilor”, voi pentru care a murit Christos. Pentru a ne menține poziția în El, noi trebuie să continuăm lupta pentru libertate, și trebuie să continuăm să respectăm adevărul și să îl spunem și altora, pentru ca „celelalte oi” ale Domnului să poată dobândi eliberarea pe care adevărul o aduce. Având în vedere neîncetatele și crescânde agresivități ale vrăjmașului, care invidiază și pizmăiește libertatea în Christos a poporului lui Iehova, cea mai bună rezistență este să presăm, în mod constant, ofensiva împotriva forțelor demonismului, care este religia. Isus Christos, Căpetenia noastră, nu este în retragere, ci se află pe drumul care duce spre izbândă. Oștile care se află în ceruri îl urmează, și tot astfel face și rămășița de pe pământ, oriunde El o călăuzește.

³⁰ Rămășița, împreună cu tovarășii lor de arme, trebuie să continue ofensiva împotriva demonismului în aceste zile de încheiere a *lucrării Elisei*, a bisericii lui Dumnezeu, în Isus Christos. Amintiți-vă de sfatul proorocului Elisei, pe când se afla pe patul de moarte, atunci când sirienii închinători la demoni își desfășurau atacurile împotriva poporului lui Israel, împovărat de griji, împăratul lui Israel, nepotul împăratului Iehu, a venit să se plângă bolnavului Elisei. „Atunci Elisei i-a zis: Ia un arc și săgeți. Și a luat un arc și săgeți. Apoi Elisei a zis împăratului lui Israel: „Încordează arcul cu mâna ta.” Și după ce l-a încordat cu mâna lui, Elisei și-a pus mâinile pe mâinile împăratului.” Apoi Elisei i-a spus împăratului să deschidă fereastra dinspre răsărit, aflată în direcția Siriei, țărâmul vrăjmașilor religioși. „Elisei a zis: TRAGE! Și a tras. Apoi Elisei a zis: „Aceasta este o SĂGEATĂ DE IZBĂVIRE DIN PARTEA DOMNULUI [IEHOVA], o săgeată de izbăvire împotriva sirienilor; vei bate pe sirieni la Afec, până îi vei nimici”. Elisei a mai zis: „Ia săgeți!” Și a luat. Elisei a zis împăratului lui Israel: „Lovește în pământ!” Și a lovit de trei ori, apoi s-a oprit. Și [Elisei], omul lui Dumnezeu, s-a mâniat pe el și a zis: „Trebuie să lovești de cinci, ori șase ori; atunci i-ai fi bătut pe sirieni până i-ai fi nimicit; acum îi vei bate numai de trei ori.” – 2 Împărați 13:14-19.

³¹ Spre deosebire de împăratul Israelului, reprezentanții lui Iehova de pe pământ, să nu oprească ofensiva, și nici să nu le slăbească vigilența. Îmbrăcați în toată armura lui Dumnezeu, în acțiunea ce a mai rămas din lucrarea Elisei, ei vor continua, fără oprire, ofensiva împotriva demonismului. Luați tolba cu săgeți a adevărului Teocrației și trageți împotriva demonismului cu „SĂGEATA DE IZBĂVIRE A LUI IEHOVA!” Deci, luați săgețile adevărului, și faceți din ele un mănunchi puternic, indestructibil al uniunii adevărului. Apoi, loviți pământul, sau partea

vizibilă a demonismului, cu el, nu o dată, de două ori, sau de trei ori, ci să continuați loviturile până când Atotputernicul Dumnezeu îi dă în minte „fiarei” și celor „zece coarne” să se lepede de „marea curvă”. Apoi, pentru a desăvârși lucrurile, cuceritorul Împărat al împăraților, și Domn al Domnilor, îi va nimici până la ultimul, pe cei din religia organizată, care încearcă să scape. Când, după aceea, aliații înstrăinați ai religiei se vor năpusti asupra poporului de legământ al lui Iehova, încercând să îi extermine, atunci Împăratul va nimici, atât „fiara”, cât și cele „zece coarne” ale ei.

³² Voi, toți susținătorii libertății, continuați să trageți săgeata adevărului mântuitor al lui Iehova, și continuați să loviți cu ea, până când și ultima dintre „altele oi” ale lui Iehova a fost căutată și adunată de partea dreaptă a întronatului Rege al lui Iehova. Ajutând pe alții să dobândească libertatea, veți fi biruitori în a susține ferm libertatea pentru care Împăratul ne-a făcut liberi în templu. Făcând astfel, noi nu vom fi niciodată târați în robia nelegiurii, sub toiagul de cârmuire al celui rău, ci făgăduința lui Iehova se va împlini pentru noi: „Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară DOMNUL [Iehova] pe poporul Său, de acum și până în veac. Căci toiagul de cârmuire al răutății nu va rămânea pe moștenirea celor neprihăniți, pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mâinile spre nelegiuire.” (Psalmii 125:2,3). Având mâinile curate, doar cei care au susținut libertatea creștină, dată de Dumnezeu, vor intra în viața și libertatea veșnică în Lumea Nouă.

Întrebări pentru studiu

1. Cui i-a fost dat, la două mii de ani după Eden, un alt adevăr despre mântuire? Cum a ieșit acela din robia lumească?
2. Cum și-a obținut Avraam libertatea? Care este mărturia Scripturilor cu privire la eliberarea sa de condamnare?
3. Cum s-a întâmplat că Avraam a avut un fiu de la o roabă, și un fiu de la femeia liberă?
4. De ce au fost izgoniți Ismael și cu mama lui din corturile lui Avraam? Ce trebuia să facă Isaac, în calitate de unic moștenitor al lui Avraam?
5. Cum sunt asemenea fapte istorice o parabolă? Ce le-a scris apostolul Pavel galatenilor, care doreau să fie sub stăpânirea religiei și a riturilor ei?
6. Cum au ajuns strămoșii copiilor Ierusalimului în robie, cum au fost eliberați, și ce a adăugat Dumnezeu după aceea, la legământul Său încheiat cu Avraam?
7. De ce a fost adăugat acest legământ al Legii, la legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam? Ce avertismente împotriva religiei a inclus, și de ce?
8. Cum s-a demonstrat în cazul izraeliților, că legea lui Dumnezeu este „legea slobozeniei”? Cum s-a arătat Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu al libertății?
9. Când a avut loc ultima dată o astfel de mântuire din robie? Cum s-a întâmplat că iudeii au ajuns iar în robie prin capcana religiei?
10. Sub ce nume a ajuns să fie cunoscută această formă de închinare, și care a fost cea mai îngustă partidă a ei?
11. a) De ce legea legământului cu Dumnezeu nu a slujit religioșilor iudei drept călăuză spre Christos? b) Pe cine ilustrează, în marea parabolă, Avraam, Sara, și fiul ei?
12. De ce este organizația fiilor lui Dumnezeu o organizație liberă? De ce nu au devenit liberi Ierusalimul pământesc și copiii lui?
13. Pe cine preumbrea regele David și Ierusalimul din vremea lui? Ce proorocie și-a aplicat lui însuși, la Nazaret, anti-tipicul David?
14. a) De ce au fost eliberați ucenicii iudei ai lui Isus, de sub legea lui Moise? De sub ce au fost eliberați ucenicii care nu erau Iudei? b) Cum au devenit toți aceștia parte a „seminței lui Avraam”?
15. Ce le displace religioniștilor din vechime și până în zilele noastre? Ce încearcă ei să îi determine pe cei eliberați să facă, precum în zilele apostolice?

16. a) Cu ce sunt conforme asemenea filozofări și raționamente? Copiii cărei organizații sunt aceștia? b) În contrast cu aceasta, ce le strigă apostolul Pavel fiilor adoptivi ai lui Dumnezeu?

17. a) În ce calitate au acționat Isaac și Mai Marele Isaac? Cum sunt astăzi, cei asemenea lor, copiii organizației libere, și cum acționează? b) Cine mai este acum liber alături de ei, cu ce scop au fost ei făcuți liberi, și de ce sunt sfătuiți să se țină tare în acest sens?

18. Ce este „jugul robiei”? De ce poporul lui Iehova se află acum într-un moment al deciziei, precum se aflau odinioară bărbatul și femeia din Eden?

19. De ce nu vor renunța martorii lui Iehova la dreptul de a proclama Împărăția lui Dumnezeu și Cuvântul Său neprihănit? În ciuda căror circumstanțe?

20. Cum a fost prefigurată „creștinătatea” anului 1943 de către Ierusalimul necredincios și copiii lui? Ce hotărâri juridice apreciază martorii lui Iehova? Ce știu și văd ei, totuși?

21. Pe cine demască apostolul Pavel, ca fiind luptători ascunși împotriva libertății adevărate? De ce acest lucru nu mai asigură astăzi nici o reală libertate pentru cei ce nu stau fermi de partea lui Dumnezeu?

22. De ce poporul lui Iehova va trebui să susțină ferm libertatea, mai mult ca oricând, deși dictatorii omenirii vor fi eliminați în perioada postbelică?

23. De ce vor continua uzurpările la adresa supunerii și slujirii creștinești? Ce ne arată capitolul 17 din Apocalipsa cu privire la acest lucru?

24. Ce acțiune recentă a Ministerului de Finanțe Canadian arată modul în care luptă religia? Ce lucruri mai sunt rezervate adevărului, după cum reiese din recenta Rezoluție a Asociației de Presă Catolică?

25. Ce eforturi, îndreptate spre securitate, vor depune elementele lumesti? Ce declarație inspirată îi va călăuzi pe martorii lui Iehova?

26. Vor susține ei „ferm libertatea” în mod egoist, sau vor avea alt scop?

27. Cum își vor folosi ei libertatea ținută ferm, și de ce nu este acum timp pentru a lupta unul împotriva celuilalt?

28. a) De ce nu este vremea acum să facem plăcere oamenilor lumii cu mesajul nostru? b) Cum și cu cine vom umbla, și de ce nu trebuie să cedăm falșilor frați nici o clipă?

29. De ce nu putem fi de acord cu planurile celor ce vor să reformeze lumea? Ce formă de rezistență este mai bună, pentru a ne menține poziția?

30. În ce lucrare este angajată acum biserica lui Dumnezeu? Ce a făcut Elisei, fiind pe patul de moarte, și ce instrucțiuni i-a dat el împăratului lui Israel?

31. Ce trebuie să facă reprezentanții lui Iehova pe pământ, cu săgețile adevărului? Cât timp trebuie ei să continue ofensiva cu mănunchiul săgeților adevărului?

32. Care este scopul final pentru care susținătorii adevărului continuă să tragă astfel de săgeți? De ce aceste persoane cu mâinile curate nu vor fi iar târâte în robie sub toiajul de cârmuire al nelegiurii?

IUDA, FIUL FAVORIZAT AL LUI IACOV

„Iuda, tu vei primi laudele fraților tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta. Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică; cine-l va scula? Toiajul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiajul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo. Și de El vor asculta popoarele”. (Geneza 49:8-10). Cu mai bine de treizeci și șase de secole în urmă, aceste cuvinte de mare importanță profetică veneau de pe buzele unui om aflat pe moarte, Iacov, părintele națiunii Israel. Ele erau adresate celui de-al patrulea dintre cei

doisprezece fii ai săi, lui Iuda, și însemnau că seminția izraelită ce purta acel nume era destinată să fie remarcabilă în viața națională a Teocrației tipice și binecuvântată de Iehova mai presus de celelalte. Deși declarată în trecutul îndepărtat, în anul 1711 î.Chr., ultima parte a acestei profeții își are împlinirea finală tocmai acum, în această zi a lui Iehova. De aceea, să examinăm cu atenție istoria vieții acestui fiu favorizat al lui Iacov.

În timp ce Iacov l-a servit pe Laban douăzeci de ani pentru cele două soții ale sale și pentru vite, lui i s-au născut unsprezece fii, printre care și Iuda, prin soția sa Lea. În acel timp, Lea a zis: „De data aceasta voi lăuda pe DOMNUL. De aceea, i-a pus numele Iuda”, care înseamnă „laudă” (Geneza 29:35). Iuda și-a petrecut copilăria în Padan-Aram și pe când era încă flăcău, el a călătorit împreună cu familia spre țara Canaan. Acolo, cu ani mai târziu, când Iuda avea aproximativ 28 de ani, este făcută prima mențiune despre comportamentul său, și aceasta spre rușinea lui. El împreună cu nouă din frații lui supravegheau turmele la Dotan. În timp ce venea spre ei, l-au zărit de departe pe cel de-al unsprezecelea fiu, pe fratele lor vitreg Iosif, pe care-l urau, „visătorul”. Conspirația a fost pusă la cale: „Ei au zis unul către altul: Iată că vine făuritorul de vise! Veniți acum să-l omorâm!”. Ruben și Iuda au fost singurii care nu erau de acord cu aceasta. Iuda a propus o contraofertă: „Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem”. Ei l-au vândut pe băiat cu douăzeci de sicli de argint unui grup de negustori madianiți și ismaeliți, care se îndreptau spre Egipt (Geneza 37:18-28). Deși n-a fost de acord cu crima, Iuda s-a alăturat celorlalți în conspirație împotriva tânărului nevinovat și atât el, cât și Ruben, au participat la acoperirea crimei. Iuda n-a fost nevinovat, la fel cum cei care rămân în „creștinătatea” anti - Dumnezeu, și urmează și își sprijină liderii religioși, nu sunt nevinovați, ci vor avea parte de plăgile și nimicirea ei (Matei 15:14; Apocalipsa 18:4). Într-adevăr, în acest punct, Iuda a preumbrit o clasă de oameni care i-a invidiat și s-a purtat urât față de adevărații urmași ai lui Isus Cristos, deoarece au observat că acești creștini beneficiau de o mai mare favoare din partea lui Dumnezeu, având o viziune mai bună despre scopurile Sale și văzând necesitatea ca toți să-I dea respect Regelui Isus Cristos (Geneza 37:5-11; Filipeni 2:9-11). După târgul rușinos, concluzia lui Iuda, împărțită de frații lui, a fost că scăpase pentru totdeauna de acest tânăr frate vitreg care îi chinase cu adevărul și că a avut și de profitat, primind bani de la acei negustori. El nu se aștepta să-l mai vadă vreodată pe acest visător enervant.

După aceasta, Iuda s-a căsătorit cu Șua, o canaanită și a avut prin ea trei fii: Er, Onan și Șela. Er a fost rău înaintea Domnului și a fost omorât. Legea căsătoriei între rude cerea ca Onan să-i ridice fratelui său o sămânță prin soția lui Er, Tamar. Onan a refuzat și a suferit nimicirea. Iuda i-a spus atunci lui Tamar să aștepte până va crește Șela ca să poată împlini căsătoria între rude. Iuda n-a rămas credincios cuvântului său ori legii. Șela crescuse și totuși promisiunea rămânea neîmplinită. După aceea, Iuda însuși a avut o legătură cu Tamar fără să știe, s-a căsătorit cu ea și aceasta a dat naștere la doi gemeni, Pereț și Zerah. Iuda a devenit tatăl lui Pereț prin Tamar, nora lui, în condițiile pe care criticii Bibliei le-ar numi dezonorante. În mod clar, se pare că Iehova a manevrat împrejurările sub care a fost născut Pereț, ca el să fie o verigă a genealogiei care ducea la Rege. Din el s-a tras casa regală a lui David și mai târziu omul Isus (Rut 4:18-22; Matei 1:3). Religioniștii „mai sfinți decât tine” condamnă modul păstrării liniei regale a lui Iuda, care adesea a fost dificilă și periclitată de intervenția Diavolului, ei pierzând din vedere chestiunea vitală implicată. Tamar a avut respect pentru legea lui Dumnezeu și pentru numele Lui și a dorit să-L servească în mod sincer pe El și poporul Său. Ea a intervenit la timpul potrivit pentru a păstra numele lui Iuda, seminție căreia Iehova îi dăduse promisiunea că va da naștere Regelui său Justificator, „Leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5). Iuda și-a recunoscut nedreptatea față de Tamar, zicând: „Ea este mai puțin vinovată decât mine, fiindcă n-am dat-o de nevastă fiului meu Șela” – Geneza cap. 38.

S-au scurs douăzeci de ani de la vânzarea lui Iosif în robie. Primul din cei șapte ani de foamete începuse, Iacov le-a zis fiilor săi: „Iată, aud că este grâu în Egipt; coborâți-vă și

cumpărați-ne grâu de acolo ca să trăim și să nu murim” (Geneza 42:2). Frații vitregi ai lui Iosif au făcut o călătorie în Egipt, fratele lui bun Beniamin rămânând alături de tatăl său în vârstă. Iosif fusese făcut prim-ministru al Egiptului și administratorul hranei din țară. El i-a recunoscut pe frații lui când i-au apărut înaintea, deși ei nu și l-au amintit. Iosif i-a acuzat că erau spioni; aceasta cu scopul de a-i proba. Ei amintiseră de un „frate mai tânăr”, iar acum „trebuiau să dovedească”, pentru a vedea dacă trecuseră printr-o schimbare a inimii de la comportamentul lor criminal față de un alt „frate mai tânăr”, Iosif (Geneza 42:14,15). Ei trebuiau să-l aducă pe Beniamin în Egipt. Comportamentul lor față de Beniamin urma să fie piatra de încercare pe care se baza proba. La fel și astăzi, comportamentul față de martorii unși ai Domnului este cel care hotărăște judecata oamenilor de pe pământ, dacă ei vor fi fie separați ca „oi”, fie mânați în clasa „caprelor” (Matei 25:40,45). Reținându-l pe Simeon ca ostatic, Iosif îi trimite pe ceilalți pe drumul lor spre casă.

În decursul timpului, foametea, care se apropia de sfârșitul celui de-al doilea an, făcea absolut necesară o a doua călătorie în Egipt, dacă familia lui Iacov vroia să supraviețuiască. Dar Iacov nu este de acord cu acea învoială să-l trimită pe Beniamin cu frații lui. Iuda pășește înainte: „Trimite copilul cu mine ca să ne sculăm și să plecăm, și vom trăi și nu vom muri, noi, tu și copiii noștri. Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru totdeauna” (Geneza 43:8,9). Patriarhul se înduplecă în fața acestui legământ solemn făcut de Iuda și începe cea de-a doua călătorie spre Egipt, Beniamin însoțind caravana.

După ce petrec împreună cu Iosif în Egipt, călătorii se pregătesc de pornirea spre Canaan, încărcăți cu provizii. Acum Iosif aranjase o probă de cercetare a inimii. El a dat instrucțiuni ca potirul său din argint să fie ascuns în sacul lui Beniamin. Relatarea despre cum au fost ajunși din urmă călătorii după aceea, în călătoria lor spre casă, cum au fost acuzați că furaseră potirul primului ministru, cum le-au fost verificate bunurile, despre dovada găsită în sacul lui Beniamin, întoarcerea lor pentru a sta în probă înaintea lui Iosif, este una familiară. Judecata: Beniamin este condamnat să rămână ca sclav în Egipt; ceilalți, liberi să se întoarcă în Canaan.

Aici era o excelentă oportunitate ca ei să se descotorosească de Beniamin, favoritul tatălui lor în vremea aceea, dacă aveau încă aceeași dispoziție manifestată cu ani în urmă față de Iosif. Sau folosit ei de acea dovadă bazată pe împrejurări împotriva lui Beniamin și au făcut din asta o sursă de venit? Nu! O completă schimbare a inimii a fost demonstrată în mod izbitor de rugămintea tulburătoare făcută de Iuda pentru tânăr, acționând ca purtătorul de cuvânt al grupului. Ajungând la punctul culminant al rugăminții lui emoționante, Iuda încheie cu mărinimie: „Îngăduie, dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi” (Geneza 44:18-34). Înflăcărarea cu care Iuda a pledat în acest caz a îndepărtat toată îndoiala în ceea ce privește schimbarea inimii lui. Fără îndoială, schimbarea sa era radicală.

Este evident că Iuda a prefigurat o clasă de oameni care odată au fost potrivnici copiilor spirituali consacrați ai lui Dumnezeu, frații lui Cristos, dar care, după ce învață despre greșeala lor, au o inimă pocăită, doresc să se îndrepte și să facă bine acolo unde mai înainte au făcut rău. Așa cum a fost Beniamin, tot la fel sunt acuzați astăzi în mod fals cei unși, totul fiind permis de Mai Marele Iosif, Isus Cristos, și servind ca un test pentru oamenii cu bunăvoință. Aceste persoane pășesc înainte de bună voie și cu curaj, și vorbesc în apărarea martorilor unși ai lui Dumnezeu, stau umăr la umăr alături de ei, se împărtășesc de încercările, persecuțiile și bucuriile lor experimentate în serviciul Împărăției.

Mișcat foarte mult de pledoaria grăitoare și impresionantă a lui Iuda, Iosif nu s-a mai putut reține. El li s-a făcut de cunoscut ca fratele lor Iosif pierdut demult, i-a trimis acasă încărcăți de daruri și cu instrucțiuni de a-l aduce pe tatăl și familiile lor în Egipt, unde era hrană. Porunca lui de despărțire a fost: „Să nu vă certați pe drum!” (Geneza 45:24). Acum Isus Cristos trimite atât pe cei unși, cât și pe „alte oi” pe tot pământul cu invitația amabilă ca toți cei cu bunăvoință să vină la

Mai Marele Iosif și la Mai Marele Faraon pentru hrana spirituală susținătoare de viață, și în îndeplinirea acestei însărcinări ei nu trebuie „să se certe pe drum”.

Când Iuda și toți cei din familia lui Iacov au venit jos în Egipt, Faraon i-a zis lui Iosif cu privire la frații săi: „Dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele”. Aici se aflau privilegiile de serviciu. Întrucât Iuda a jucat un rol principal între cei zece frați vitregi în experiențele lor dificile din Egipt, fără îndoială că el a fost socotit un „om destoinic”. Nici „alte oi” ale Domnului nu sunt leneșe în timpul acesta, ci se ocupă în mod energic de activități teocratice. Zelul lor este răsplătit prin adăugarea de privilegii de responsabilitate ale serviciului și printr-o hrănire îmbelșugată în aceste timpuri de foamete spirituală din „creștinătate” – Geneza 47:11,12.

În înregistrarea divină nu mai apar alte dezvăluiri ale vieții lui Iuda. Urmașii lui au devenit primii din cele doisprezece seminții ale lui Israel (Judecători 1:1-4; 1Cronici 5:2). Istoria națională a Israelului dovedește că binecuvântarea pronunțată în Geneza 49:8-10 n-a fost murmurul unui vaiet neîntemeiat al unui bătrân aflat pe patul de moarte, ci a fost o profeție condusă de Dumnezeu. Prin această seminție a venit omul Isus Cristos; la El se adună poporul de legământ al lui Dumnezeu, iar acum, oamenii cu bunăvoință ilustrați prin Iuda, sunt adunați în acel „staul” al „lăudătorilor” numelui lui Iehova. Favoarea lui Iuda era de la Iehova. „Domnul a lepădat cortul lui Iosif și a ales seminția lui Iuda, pe care l-a iubit” – Psalmii 78:65-68.

Oamenii de pe pământ să profite de pe urma acestei drame profetice. Toate națiunile sunt adunate înaintea tronului Mai Marelui Iosif pentru judecată. Ceea ce separă „oile” de „capre” este reacția lor față de lucrarea fraților Săi spirituali și față de acuzațiile false aruncate împotriva urmașilor Săi. Așa cum Iosif a socotit acțiunile lui Iuda față de Beniamin ca și când ar fi fost făcute pentru el însuși, tot la fel privește Isus Cristos comportamentul față de „cel mai neînsemnat dintre frații Săi”. (Matei 25:31-40). Așa cum Iuda l-a apărat pe Beniamin, oamenii cu bunăvoință susțin poporul lui Dumnezeu în această criză mondială. Răspлата lor va fi viață în Lumea Nouă.

ACTIVI ÎN AFRICA DE SUD

Comunicarea între diferitele filiale ale Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, este înceată dar este bine să aflăm că, în cele din urmă, toate măsurile necesare pentru sprijinirea vieții și mângâierea tuturor persoanelor de bunăvoință, continuă să fie duse la bun sfârșit. Veștile bune care au fost supuse atenției corpului de martori ai lui Iehova veniți la Adunarea Teocratică „Lumea Nouă”, în luna septembrie, au ajuns și în Africa de Sud la timp, astfel că și acolo s-a organizat în luna aprilie un congres în Johannesburg. O scrisoare din acea parte a lumii, datată 14 mai, afirmă: „Binecuvântările lunii septembrie au fost distribuite, și toți au primit multe încurajări. Mesajul vostru din septembrie, concluzia dării de seamă, știrile de la colegiu, și extrasele din câteva scrisori recente, au fost primite cu mare entuziasm. Acea sesiune s-a încheiat cu citirea mesajului alăturat, destinat vouă. Strigătele entuziaste de aprobare, aproape că au făcut să se prăbușească tavanul.” Alăturat se află,

MESAJUL CĂTRE PREȘEDINTE

Martorii lui Iehova și tovarășii lor, veniți în număr de 1200 de persoane, din toate colțurile Uniunii Africii de Sud și din Rhodesia de Sud, adunați în Congresul din Johannesburg, în 23-26 aprilie, declară următoarele, după cum urmează:

1. CĂ suntem recunoscători pentru aranjamentul făcut de a ne întâlni, pentru a avea încă o ocazie de a preamări numele lui Iehova și de a răspândi veștile cele bune privitoare la Guvernul Teocratic;

2. CĂ noi recunoaştem conducerea Mai Marelui Iefta și controlul și comanda unificată exercitată de El prin Societate;

3. CĂ am apreciat mult ocazia de a ne bucura de multe dintre binecuvântările revărsate la adunarea teocratică din Cleveland, în septembrie 1942, și care, la vremea respectivă, nu au putut ajunge la noi;

4. CĂ inimile noastre s-au bucurat și noi am fost mult îmbărbătați de luarea în considerare a adevărilor, ce ne-au întărit și înviorat, adevăruri ce au fost supuse atenției noastre în ultimele luni și la acest congres;

5. CĂ, mai ales, „Mesajul din partea Președintelui”, pe care tocmai l-am audiat, ne-a umplut inimile de bucurie. Dovada evidentă a binecuvântării Domnului asupra muncii, încă din 1922, și mai ales în 1942, așa cum reiese din raport, ne reînnoiește hotărârea de a merge mai departe până când vom câștiga victoria finală;

6. CĂ în calitate de tovarăși ai celor dedicați lui Iehova, noi trimitem dragostea și salutările noastre fraților noștri din America, și în special ție, dragă frate Knorr. Noi te asigurăm că toate strădaniile tale de a sluji poporul lui Iehova în aceste vremuri, și de a extinde munca martorilor, sunt mult apreciate, iar dorința noastră fierbinte este de a coopera cu tine în calitate de luptători pentru Lumea Nouă;

7. CĂ, prin mila lui Dumnezeu, vom continua să veghem atent la interesele Împărăției, în această parte de lume, folosind toate înzestrările asigurate de către Domnul, și că, în lunile ce urmează, suntem hotărâți să dedicăm mai mult timp muncii pe teren și să facem mai multe vizite ca oricând;

8. CĂ, recunoscând faptul că a sosit vremea pentru adunarea „altor oi” ale Domnului, vom fi harnici în ai căuta și găsi pe aceștia, cu ajutorul vizitelor, a studiilor de carte, și îi vom ajuta să stea de partea lui Iehova, găsind astfel un adăpost; toate aceste roade vor fi oferite cu bucurie Domnului, spre slava Lui.

EXPERIENȚE DE TEREN

ADUNARE COMEMORATIVĂ, RIO DE JANEIRO, BRAZILIA

„În 16 aprilie, chiar cu două zile înainte de Congres, ni s-a adus la cunoștință, că aprobarea poliției ne-a fost retrasă, având la bază o lungă listă de acuzații împotriva Societății, împotriva servului Filialei, și altele. S-a făcut apel mai sus, la superiorii șefului poliției locale, „*delegado*” care a luat această decizie. Când s-a ajuns la al treilea superior, acesta a refuzat să acorde o audiență, dar a trimis vorbă primului „*delegado*”, să ne asculte cererea. Acesta din urmă, care primise informația de la un subordonat prejudiciat, ascultând prezentarea făcută de frați, și verificând o serie de acuzații, a fost de acord că Societatea și frații au căzut victime unei persecuții din partea celor ce susțineau păreri diferite. El a acordat permisiunea cu condiția ca un reprezentant al poliției să fie de față la fiecare sesiune a adunării. De acord! În cuvântarea de deschidere acest reprezentant a fost întâmpinat cu speranța că el ar putea dobândi informații care i-ar permite să se situeze de partea Teocrației și să dobândească viața. Nu am avut dovada că vreun polițist ar fi fost prezent la nici una din adunări; deși administratorul sălii ne-a prevenit că poliția cerceta întotdeauna *cărțile* de identitate ale străinilor, și îi excludea, ori îi aresta pe supușii puterilor Axei, nimănui nu i s-a cerut să prezinte *cartea* de identitate.

„O scrisoare a fost trimisă par avion președintelui Knorr pentru a afla data Comemorării, precum și alte informații necesare, dar înainte de a primi răspunsul poșta a început să vină (după o întrerupere de patru luni) aducând *Turnul de Veghere* din 1 martie, Calendarul pe 1943, și mai apoi *Anuarul* pe 1943. Bucuria noastră nu a cunoscut margini. Revista *Mângâiere* pe luna mai era

tipărită, conținând raportul anual pentru Brazilia, preluat din Anuar și o discuție despre „Botez”; *Turnul de veghere* din luna mai, ediția pentru Brazilia conținea un articol „În amintirea Împăratului”, preluat din numărul din martie al ediției engleze. Cuvântări ca acestea au fost ținute în timpul Adunării, după care au fost distribuite și revistele. Având 5000 de exemplare din ediția braziliană a *Turnului de veghere*, ce conținea cuvântarea „Pacea - poate ea să dureze?” ,am organizat o discuție publică pe această temă, în 21 aprilie miercuri după amiază; această discuție a fost popularizată prin pancarte, 300 de afișe puse la ferestre, și 20000 de fluturași. Pe dosul fluturașilor a fost tipărită, în partea de jos, următoarea notă: „Dacă sunteți interesat de subiectul acestei conferințe, dar nu puteți participa, completați formularul, trimiteți-l la adresa de mai jos și veți primi gratuit un exemplar al cuvântării.” Acest lucru a dus la crearea unui mare număr de contacte cu oameni interesați, și mai continuă să sosească cereri, și să se facă un număr de vizite pe această temă.

„Adunarea s-a deschis cu un cuvânt de bun venit, ținut de președinte, la ora 2 p. m., duminică în 18 aprilie, și a fost urmat de un discurs pe tema „Lumea Nouă”, care a cauzat stupeoare în sală la aflarea faptului că propovăduirea „acestei Evanghelii a împărăției”, precum și revistele, au fost în mod oficial interzise în Marea Britanic

„Nouăzeci de persoane au participat la Comemorare, în 19 aprilie, când a fost ținut discursul „În amintirea Împăratului”; 11 s-au împărțit din embleme, același număr pe care l-a slujit și Isus la prima Comemorare. În 20 aprilie, după serviciul pe teren, a început un studiu din *Informator*, urmat de o cuvântare „Mângâiați-i pe toți cei întristați”.

„Acest discurs, precum și punerea în circulație a broșurii ce conține discursul, au avut o semnificație specială. Primul transport cu aceste broșuri, venit din Statele Unite, se afla pe o navă ce a fost torpilată. În timp ce primeam vestea despre această pierdere, am fost anunțați că un al doilea transport se afla pe drum. Încercând să evite submarinele, vasul ce conținea al doilea transport, s-a izbit de o stâncă și aproape că s-a scufundat. Primind ajutor, încărcătura a fost transferată pe un alt vas, și în cele din urmă a ajuns în port. Fiind atât de răvășită, a durat ceva timp până ce încărcătura a putut trece de vamă. Deși ni s-au făcut zilnic promisiuni, abia în 20 aprilie au sosit câteva cutii cu broșura Mângâiere, tocmai la timp pentru a fi distribuite cu ocazia cuvântării din acea după amiază. Frații au fost atât de cuprinși de emoție, auzind cum Iehova a salvat broșurile și le-a adus în calea noastră, încât au ieșit de îndată pe stradă cu ele, și toate cele 5000 de exemplare au dispărut precum zăpada în soare. Această scurtă, dar intensă lucrare a fost urmată de un studiu al ediției braziliene a *Turnului de veghere*, încheindu-se astfel încă o zi festivă pentru distribuitorii Teocrației.

„În 21 aprilie, sărbătoare națională și ultima zi a acestei adunări, lucrul pe teren a fost sporit prin distribuirea de invitații la o conferință publică pentru ora 3 p.m. După un prânz rapid, a urmat o intensă popularizare cu pancarte și invitații, din care au fost împărțite 20000 de bucăți. Multe persoane curioase au participat la această conferință, la încheierea căreia a fost prezentată publicului revista *Turnul de veghere* ce conținea discursul. A domnit o ordine desăvârșită, iar atunci când conferința s-a încheiat, am fost fericiți că mâna protectoare a lui Iehova ne-a apărut de dușmanii Lui, ce ar fi dorit să tulbure Adunarea noastră. La ora 8 seara, responsabilul Filialei noastre a vorbit pe scurt, încheind congresul. El a prezentat o declarație, răspunzând acuzațiilor dușmanilor ce au încercat să împiedice ținerea acestui congres, declarație ce a fost adoptată în unanimitate. Zece persoane au fost botezate, dintre care una deja intrase în serviciul de pionier, iar celelalte au arătat o mare bucurie că au întâlnit Teocrația. La această Adunare a fost urmată schema de organizare Adunarea Lumea Nouă din septembrie trecut; ea a permis fraților ce nu mai avuseseră parte de asemenea responsabilități, să se desfășoare în mod ordonat și satisfăcător, astfel încât nici o chestiune nu a fost omisă și întregul program a fost dus la îndeplinire cu promptitudine. În timpul pauzelor și înaintea cuvântărilor au fost înălțate cântece de slavă lui Iehova. Interesantă a fost și experiența fraților care au venit din orașe îndepărtate, având parte de tot felul de probleme legate de transport și documentele personale.

De exemplu, unul dintre frați a călătorit timp de nouă zile, când în mod normal călătoria lui ar fi trebuit să dureze doar două zile; totuși el a ajuns la congres pentru a putea lua parte la binecuvântările care au fost revărsate de către Iehova, Dumnezeul tuturor mângâierilor și consolărilor, astfel încât noi să putem fi puternici și „mai mult decât învingători prin cel ce ne-a iubit”. În total au fost plasate 5649 de cărți și broșuri în locurile de întâlnire și pe teren.”

„ALĂTURAT GĂSIȚI UN CEC

de cinci dolari.” Acestea sunt cuvintele unui om de 77 de ani, care recent a ales să stea de partea Lumii Noi și acum este un distribuitor Teocratic. După ce a citit în *Turnul de veghere* articolul „Totul pentru chestiune”, el imediat s-a lăsat de fumat, deși fumase timp de 62 de ani. Această scumpă oaie este foarte săracă în bunuri lumești, dar acum pune de o parte banii cheltuiți mai înainte pe „iarba dracului”, și îi oferă Societății, pentru a putea fi folosiți la propovăduirea mesajului Împărăției, așa precum a poruncit Isus” – Indiana, S.U.A.

TURNUL DE VEĞHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 AUGUST 1943

Nr. 18

EDUCAȚIE GRATUITĂ PENTRU „OAMENII DE BUNĂVOINȚĂ”

„Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” – Apoc. 22:17

1. Iehova ocupă cel mai înalt loc, este cel mai presus Educator. El a făurit toate creaturile după chipul și asemănarea Sa, pentru a trăi veșnic. Dacă vor trăi veșnic, ori vor muri, aceasta depinde de conduita de urmat pe care o vor alege. Cei care aleg viața veșnică, trebuie să acorde atenție Prea Înaltului Educator, să învețe și să pună în aplicare învățăturile primite de la El. De fapt, toată învățătura adevărată, necesară pentru a situa pe cineva în viața veșnică, desfășurată în fericire, pace și libertate, purcede de la Iehova Dumnezeu. Un om înțelept, care a primit învățătura de la El, scrie astfel: „Iehova dă înțelepciune; din gura Lui izvorăsc cunoașterea și înțelegerea; El așează înțelepciune solidă în cei drepecți; El este un scut pentru cei ce umblă în cinste”. Iehova Dumnezeu este Tatăl întregii familii de fii pe care îi are în ceruri și pe pământ. El le zice fiilor Lui de pe pământ: „Fiule, nu uita învățăturile mele, și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor aduce multă pace. Fiule, să nu se depărteze învățăturile acestea de ochii tăi; păstrează înțelepciunea și chibzuința! Căci ele vor fi viața sufletului tău, și podoaba gâtului tău. Atunci vei merge cu încredere pe drumul tău, și piciorul nu ți se va poticni.” – Proverbele 2:6, 7; 3:1, 2, 21-23, *V.A.R.*

2. Celor care învață de la El, Iehova le asigură educație gratuită. El este preocupat de interesele lor în veșnicie. El nu face din învățatură o profesiune, care să-i aducă susținere și câștiguri egoiste, ci ea este expresia bunătații Sale iubitoare față de cei care caută și prețuiesc viața veșnică într-o lume liberă. El nu depinde de nici una dintre creaturi pentru îmbogățirea sa personală. Nimic din ceea ce învățăceii, ori ucenicii Lui ar putea să-i acorde marelui lor Învățător, nu ar putea spori bogăția Sa, căci toate lucrurile vin de la El, și numai de la El însuși pot creaturile sale să-i dea Lui. El dă învățătura fără egoism, doar pentru beneficiul pe care creaturile Sale îl pot obține din ea. Marea Lui plăcere este atunci când ei primesc învățătura și o folosesc în mod înțelept, ținându-se astfel departe de acele lucruri care ar putea lucra împotriva dobândirii de către ei a vieții veșnice. El spune, spre binele celor aflați în calea morții: „Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Iehova. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi.” (Ezechiel 18 : 31, 2, *V. A. R.*) Viața veșnică este un dar gratuit de la Iehova Dumnezeu „la tine este izvorul vieții”. Prin urmare educația dată de El care duce la viața veșnică, este de asemenea gratuită. – Ps. 36:9, *V. A. R.*

3. Mai ales, odată cu începutul războiului mondial, în 1914 d. Chr, această lume veche a fost lovită de o mare criză a educației. Nimeni nu poate nega faptul că și înainte de acest război educația a fost deficitară și zadarnică. Altminteri, conflictul, ce a aprins întreaga lume, nu ar fi avut loc împreună cu groaznicul lui tribut în vieți omenești, însoțit, drept consecință, de foamete și molime. A urmat, timp de două decenii, o pace șubredă și imperfectă, iar acum, întreaga omenire resimte șocul și ravagiile unui război global, care, încă e departe de a se sfârși, și al cărui cost, apreciat în vieți omenești și bunuri materiale, încă nu poate fi evaluat de nimeni de pe pământ. În răstimpul celor douăzeci de ani de pace s-a făcut o încercare de a se reforma

educația omului, iar unii religioși, politicieni și lideri din lumea finanțelor și a industriei, s-au apucat să submineze învățăturile și teoriile democratice și să îndoctrineze popoarele cu ideile totalitarismului. Acești noi educatori ai lumii, de tip Nazist, Fascist și din lumea Ierarhiei, au dobândit controlul în Europa Centrală. Fără milă, ei au adus popoarele la școala lor și au aplicat în mod forțat doctrinele lor, în ciuda protestelor multora care erau de altă părere decât ei.

4. Iehova Dumnezeu este marele Învățător al istoriei, și El a făcut ca istoria să fie scrisă înainte de timp, sub forma proorocirilor. El a prevestit atacurile acelei școli de înregimentare religioasă, politică și socială a omenirii. În proorocirea lui Daniel, capitoul unsprezece, El a descris puterea totalitară și pe aliații ei, sub numele simbolic de „împăratul de la miazănoapte”, deoarece sediul ei se afla la Roma, în Cetatea Vaticanului inclusiv, deci la nord de Egipt. Timp de multe secole, Egiptul a fost locul „împăratului de la miazăzi”, al cărui aliați și protectori în momentul de față includ, mai ales pe Marea Britanie și Statele Unite. Descriind uzurpările totalitarului „împărat de la miazănoapte”, în multe domenii ale gândirii, intereselor și strădaniilor omenirii, proorocirea spune: „Va cinsti pe dumnezeul cetățuilor acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți, și le va împărți moșii ca răsplată. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea.Își va întinde mâna peste felurite țări.” – Daniel 11 : 38, 39, 41, 42.

5. Totalitarul „împărat de la miazănoapte” nu numai că a copleșit și răsturnat „pământul” guvernării liberale din Italia, ci, cu ajutorul ierarhiei religioase și a marionetelor lor politice și financiare, au invadat și terenul guvernării republicane din Germania. Acolo a abolit tânără democrație și a instaurat o dictatură naționalistă aflată în mâinile unui religios. În doar câteva luni mai târziu, și anume în 20 iulie 1933, dictatorul nazist a încheiat un concordat cu Vaticanul pentru protejarea și promovarea intereselor religioase. Ceea ce a urmat acestui concordat, se cunoaște foarte bine din istorie.

6. Fără zăbavă, „împăratul de la miazănoapte” a invadat domeniul gândirii și educației naționale și a făcut în așa fel încât bibliotecile, universitățile și școlile publice să fie epurate de scrierile și cărțile bazate pe gândirea liberală, democratică și iubitoare de libertate; ele au fost arse, ori nimicite în alte feluri. Nu doar domeniul educației laice a căzut pradă furiei arzătoare a partenerilor concordatului, ci chiar și domeniul educației biblice. Ramura Central Europeană a Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, având birouri la Magdeburg, Germania, a fost interzisă, iar martorii lui Iehova au fost decretați drept o „societate ilegală”. Dictatura nazistă a decretat că posesia de publicații biblice ale Turnului de Veghere este o infracțiune, și într-una dintre ocazii a oferit publicului spectacolul arderii a 50.000 de exemplare deodată. În același spirit, dictatorul totalitar al Spaniei, care a ajuns la putere cu ajutorul dictatorilor Nazisto – Fascisto – religioși, a făcut ca 110.000 de exemplare ale Bibliei trimise din Marea Britanie, să fie confiscate și topite, iar acest lucru s-a întâmplat de curând, în octombrie 1940. – *New York Times*, 6 oct., 1940.

7. Demonii invizibili, aflați sub conducerea lui satan, „prințul demonilor”, se află în spatele acestor atacuri asupra învățării oamenilor în spiritul Cuvântului lui Iehova. Biblia dezvăluie în mod limpede că „împăratul de la miazănoapte” se află sub puterea demonilor, și slujește stratagema Diavolului de a obține dominația universală prin excluderea lui Iehova Dumnezeu. (Daniel 11:36, 45) Biblia ne dezvăluie în continuare că scopul bine-stabilit al demonilor este de a re-educa întreaga seminție omenească în spiritul ideilor și metodelor totalitariste, iar în același timp de a-i supune pe cei recalcitranți – aparent dintr-o absolut necesară auto-apărare – jugului totalitar, chiar dacă acest lucru se face sub un nume mai puțin suspicios și urât oamenilor. În termeni clari, dictatorul nazist al structurii „împăratului de la miazănoapte” a dat glas acestui scop al demonilor, în proclamația sa din 24 februarie, citită la o întrunire de

partid din München, iar apoi transmisă și înregistrată: „Lumea ideilor Naziste va deveni prin această strădanie, proprietate comună a tuturor popoarelor, chiar și a dușmanilor noștri. Unul după altul, statele vor fi obligate să recurgă la tezele Național Socialiste în desfășurarea războiului pe care ei l-au provocat.” – *New York Times*, 25 februarie, 1943.

8. Mulți oameni serioși, bărbați și femei, care sunt inamici ai “împăratului de la mieznoapte”, își exprimă acum temerea că această laudă a lui, este ceea ce se întâmplă chiar acum, pe măsură ce sunt martori ai pașilor succesivi făcuți de o „administrație cu forme de guvernare despotice și birocratice, care conduce prin decrete și edicte, în locul unor proceduri constituționale care să funcționeze cu respectarea legii” – ca să cităm cele spuse asupra acestui subiect. (*Cincinnati Times-Star*, 21 aprilie 1943) Președintele Camerei de Comerț a Statelor Unite a emis un avertisment împotriva „marelui guvern”, a „super-politicii de stat”, zicând: „Super-politica de stat nu este doar o gogoriță a imaginației oamenilor de afaceri.” (*New York Times* 25 martie 1943) Iar redactorul șef de la *New York Times* strigă: „America, încotro?” și își încheie avertismentul zicând: „Ar fi bine să știm din timp pe ce cale ne conduc. Altminteri, s-ar putea ca într-o bună zi să ne trezim și să aflăm că suntem cu toții supușii dependenți și lipsiți de putere ai unui stat totalitar, condus de propria noastră marcă a „Noilor Birocrați”.” – *New York Times* 14 martie, 1943.

9. Nu numai în țările invadate de către neîndurătorul „împărat de la mieznoapte”, ci și în țările alinate de partea democraticului „împărat de la miezăzi”, domeniul educației a fost afectat în mod vital, a fost mult alterat și subrezit. Acest lucru este în mod deosebit vizibil atunci când este luat în considerare corpul profesoral din școlile publice gratuite și din instituțiile laice de învățământ. De o bucată de vreme, în America pe prima pagină a ziarelor apare în mod regulat știrea că facultățile, universitățile și colegiile sunt puternic afectate de plecarea a mii de persoane, pentru a lua parte, mai mult ori mai puțin activă, la conflictul global dintre „împăratul de la mieznoapte” și cel „de la miezăzi”. Mulți profesori își părăsesc postul pentru că sunt slab plătiți și pot câștiga mai mult în alte ocupații care acum duc lipsă de personal. Există temerea că va exista o penurie de profesori, întrucât înlocuirea lor cu o generație mai tânără a absolvenților de colegii pare să fie dificilă datorită războiului.

10. Un studiu recent al Ministerului Educației din Statele Unite dezvăluie faptul că în primăvara trecută 106.000 de profesori din mediul rural și-au părăsit postul; ceea ce înseamnă unul din patru; în același timp la orașe doar unul din zece s-a retras. Lipsa de profesori crește în mod rapid, și, deși se încearcă diferite mijloace, printre care și angajarea de profesori pensionari, la orizont se prefigurează o lipsă de circa 60-90.000 de cadre. De prisos să mai spunem, că cei care au nevoie de mai multă atenție și ajutor în educație vor avea de suferit. Cu siguranță epoca postbelică va arăta acest lucru.

11. Educatorii și alții privesc înainte spre acea (pentru ei) „cantitate necunoscută”, aranjamentul mondial postbelic. Asociațiile educaționale cer ajutorul școlilor din rețeaua națională, în ciuda temerii unui control guvernamental al educației precum în Germania Nazistă. Reforme educative sunt necesare; schimbări impetuoase se prevăd în metodele de predare ale colegiilor; se exprimă speranța că spiritul artelor educative liberale va rămâne viu; și, se sugerează că re-educarea, nu numai a tineretului Germaniei, ci și cel al întregii lumi, va fi necesară pentru a avea o pace și securitate permanentă.

12. Comitetul de Reconstrucție a Educației din Statele Unite vede în „educația globală” o urgență. Ei argumentează că așa cum a existat un Birou Internațional al Muncii, aflat în legătură cu Liga Națiunilor, și la care Statele Unite au aderat, tot astfel, în cadrul aranjamentelor ce vor urma după război, va trebui să fie stabilit un „Birou Internațional al Educației” pentru a repara daunele făcute domeniilor învățării de către „împăratul de la mieznoapte”.

A CUI EDUCAȚIE ?

13. Admițând nevoia educației globale, ori a re-educării tuturor națiunilor în tranziția ce va urma, suntem confrunțați cu următoarele întrebări: Al cui program educațional va fi? Ale cui reforme vor fi? Cu ajutorul căror școli își vor relua studiile cei a căror educație a fost întreruptă de război? Cine va hotărî aceste lucruri? Luând în considerare toate precedentele istorice, este sigur că aceasta nu va fi lăsată în seama autorităților laice ale națiunilor victorioase. Lideri sociali, traficanți comerciali și politicieni disperăți pledau acum pentru „mai multă religie”. Cu siguranță RELIGIA va avea un rol călăuzitor și un cuvânt de spus în răspunsurile la aceste întrebări, și mai cu seamă acea religie care-și are cartierul general în Cetatea Vaticanului, în Italia. Nu poate fi uitat faptul că șeful statului în America, declara în 1934 intenția sa de a stabili relații diplomatice între America și Vatican de îndată ce Americanii vor putea fi convinși, și că a trimis un reprezentant personal la pontiful Roman, iar acum există la Vatican și un *însărcinat cu afaceri* American. Și oare ce altă semnificație, politică, ori de altă natură, ar avea vizita în luna februarie a arhiepiscopului de New York la Vatican, scopuri care încă nu au fost divulgate de cei implicați în tranzacție.

14. La 9 iunie, în Toronto, Ontario, s-a discutat, cu ocazia conferinței despre organizarea păcii, ținută la Institutul Nord American, care ar fi rolul bisericilor de toate felurile în cooperarea pentru reconstrucția postbelică. Cu această ocazie, clericul care a reprezentat departamentul Acțiunii Sociale din cadrul Conferinței Naționale Catolice, din Washington D. C., a zis: „Fiecare biserică trebuie să depună întreg efortul spre a educa oamenii pentru reconstrucție.” Este un fapt bine-cunoscut că superiorul de la Vatican al celui cleric susține că întreaga educație a oamenilor aparține de drept, și ar trebui să se afle sub conducerea și îndrumarea Ierarhiei de la Vatican, și, că toate școlile publice, precum și alte instituții de educație laică ale națiunii sunt „școli fără Dumnezeu”, iar enoriașii nu-și pot trimite copiii la aceste școli decât cu dispensă de la preot. Ierarhia nu numai că pretinde acest drept, dar este și hotărâtă să-l obțină. Pretențiile de a dobândi controlul exclusiv în domeniul religios și cel educativ se vede și din faptul că liderii Romano - Catolici au susținut la Ministerul de Externe al Statelor Unite că, activitatea misiunilor Protestante în țările Americii Latine predominant Catolice, este un obstacol în calea politicii de „bună-vecinătate” și ca urmare, ar trebui să înceteze. Ca protest la aceste afirmații, Adunarea generală Presbiteriană a dat o declarație oficială în 1 iunie, care zice: „Conform principiului exprimat de ierarhie, Romano - Catholicismul ar trebui suprimat în Statele Unite, având în vedere că țara este predominant Protestantă.” – *New York Times*, 2 iunie 1943.

15. Pentru o educație globală, ori o re-educare mondială, sau pentru a se înființa un Birou Internațional al Educației, cu siguranță trebuie să se ajungă la o înțelegere, sau mai degrabă, va trebui făcut un compromis cu Ierarhia, care își arogă pentru sine rolul principal, dominant în structurarea educației mondiale. Aceasta ar însemna suprimarea, ori pervertirea datelor istorice adevărate în ce privește organizațiile religioase din America, sau în orice altă țară dominată în prezent de Axă. Acest lucru este evident și din campania de zece ani desfășurată în America de către liderii celor trei grupări religioase predominante. Scopul prezumtiv al acestei campanii a fost de a scoate din manualele școlare ale școlilor publice toate pasajele considerate drept tendențioase din punctul de vedere al religiei și rasei. Care este rezultatul? Se afirmă că nu există reclamații în ce privește manualele folosite în școlile publice, dar mai există plângeri în ce privește manualele școlilor particulare, sau parohiale.

16. Predominanța religiei în cazul multor națiuni justifică propunerea a ceea ce ei au numit „cei șase stâlpi ai păcii”; iată ce a oferit Consiliul federal al organizațiilor Protestante din America, drept al șaselea „stâlp”: „Stabilirea PRINCIPIULUI drepturilor popoarelor de pretutindeni la libertate intelectuală și religioasă.” Punerea ÎN PRACTICĂ a acestei libertăți în

cazul popoarelor de pretutindeni este însă un alt lucru; Consiliul Federal admite că aici rezidă dificultatea, dar nu precizează din cauza cărui sistem religios. Nici nu este necesar.

17. Importantă pentru educația oamenilor, este libertatea presei, iar noii jurnaliști ai Americii propun ca la apropiata conferință de pace să se facă reprezentări pentru „libertatea presei mondiale”. (New York Times, 20 aprilie, 1943) Și profesorii din școli au cerut o reprezentare a educatorilor la acea conferință. Nevoia de instruire și iluminare a poporului, pentru a putea păstra bruma de libertate pe care încă o mai are, a fost afirmată cu tărie de către Thomas Jefferson, campionul democrației. Într-o scrisoare adresată lui George Wythe, învățătorul și prietenul său, co-semnatar al Declarației de Independență în 13 august 1786, Jefferson a spus: „Cred că, pe departe, cea mai importantă lege din codul nostru este aceea pentru răspândirea cunoștințelor în rândul oamenilor. Nu se poate avea în vedere nici un alt fundament mai solid pentru păstrarea libertății și a fericirii. ... Propovăduiește, scumpe domn, o cruciadă împotriva ignoranței; înființează și îmbunătățește o lege pentru educarea oamenilor de rând. Conașionalii noștri trebuie să știe că doar poporul ne poate apăra împotriva acestor rele, și că taxele pe care le vor plăti în acest scop [al educației] vor fi mai mici decât a mia parte care va fi plătită, regilor, preoților și nobililor, care se vor ridica printre noi, dacă lăsăm poporul să rămână în ignoranță.”

18. Singura educație care îi va permite poporului să apere și să păstreze adevărata libertate și care îl va înzestra viața și pacea fără de sfârșit, este de la Iehova Dumnezeu prin Isus Christos. Conform Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu, perioada postbelică nu va fi lungă, deși oamenii își propun ca ea să dureze o mie de ani. Democrația, sau orice altă formă de guvernare națională ori internațională nu va dura mai mult decât era postbelică. Dar nu vă temeți! Lumea Nouă pe care Dumnezeu o va înființa după aceea va avea temelii atât de solide, că nu va putea fi clintită pe vecie. Noua lume a lui Iehova, cea a neprihănirii, nu va fi o „lume a oamenilor obișnuiți”, deși oamenii obișnuiți se vor bucura de cele mai mari binecuvântări primite vreodată. Nu va fi o democrație globală, ori o lume democratică, ci ea va fi una Teocratică.

19. Educația de care au nevoie popoarele tuturor națiunilor, acum și în epoca ce va veni, trebuie să fie în legătură cu ceea ce este de cea mai mare importanță pentru ei. Iar aceasta este Teocrația lui Iehova, împărăția lui Dumnezeu, exercitată prin Împăratul și Fiul Său, Isus Christos. O astfel de educație îi pregătește și îi adecvează pe „oamenii de bunăvoință” pentru viață în Lumea Nouă; iar acea viață va fi fără de sfârșit. Ce ar putea fi mai important decât acest lucru? întreaga învățătură și instruire este departe de a-i putea călăuzi pe oameni spre ceea ce dorește orice inimă neprihănită, și anume viața veșnică. Pregătirea în instituții religioase, ori lumești poate facilita accesul oamenilor spre succes în cadrul neobișnuitelor oportunități postbelice care sunt așteptate; dar ce beneficiu de durată le va putea aduce aceasta? Dacă pontiful Cetății Vaticanului ar cuceri întreaga lume, ce valoare eternă ar fi aceasta pentru el și pentru ierarhia lui? Inevitabila bătălie de la Armaghedon va nimici acea lume și ierarhie. Isus Christos a spus: „Și ce-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Matei 16 : 26, 27) Atunci când Isus Christos a vorbit despre pierderea propriului suflet pentru a dobândi actuala lume a religiei, politicii și afacerilor, El s-a referit la pierderea vieții veșnice în lumea nouă ce va urma după bătălia de la Armaghedon.

20. Iehova, marele Învățător, ne spune în Cuvântul Lui despre „oamenii de bunăvoință” care trăiesc acum, care vor afla despre El, și care vor acționa potrivit celor aflate și care de aceea vor traversa în viață „bătălia acelei mari zile a Atotputernicului Dumnezeu” ridicându-se la lumea nouă pe un pământ curățat. Ce educație, pentru vreo chemare, sau destin lumesc, ar putea întrece instruirea și pregătirea pentru această binecuvântată recompensă față de „oamenii de bunăvoință”? O astfel de educație o oferă acum Iehova Dumnezeu prin Isus Christos

„oricărui vrea”; iar cei care L-au îmbrățișat pe Isus Christos ca membri ai „miresei” Lui, au un rol în a da mai departe această educație smeriților de pe pământ spre binele și mângâierea lor.

EVOLUȚIA ISTORICĂ A EDUCAȚIEI

21. Învățătura rea duce la moarte, iar cea ne-esențială nu scutește pe nimeni de același rezultat. Învățătura corectă, care este în mod vital esențială, duce la viață. „Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții.” „Cine își aduce aminte de certare apucă pe calea vieții; dar cel ce uită mustrarea apucă pe căi greșite”. (Proverbele 6:23; 10:17) Există acum o foarte actuală nevoie de instruire în adevăr și neprihănire. Acest lucru se datorează faptului că greșeala, cu roadele ei care sunt păcatul și moartea, a invadat pământul, iar „tatăl minciunilor”, Satan, Diavolul, înșală de atunci întreaga omenire prin instruirea religioasă. Ca urmare instruirea adevărată trebuie adesea să ia forma mustrării, demascând greșelile religiei. Pentru o învățatură corectă și dătătoare de viață, persoana smerită trebuie să privească în sus spre Iehova Dumnezeu. „Pentru cel înțelept cărarea vieții duce în sus, ca să-l abată de la locuința morților.” (Proverbele 15 : 24) Iehova se interesează de cei care caută lumina și adevărul: „El face pe cei smeriți să umble în tot ceea ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalmii 25 : 9) Marele Supraveghetor asigură celor smeriți învățatură îndestulătoare.

22. Manualul de învățatură al lui Iehova este Cuvântul Său înregistrat, sfânta Biblie. Ea este Marea Carte a Libertății. Ea nu este cartea unui om; și nici emanația a celor mai mult de treizeci și șase de oameni care au scris Biblia. Ea a fost direct inspirată de către Domnul Dumnezeu. După cum mărturisește și inspiratul apostol Pavel: „Sfintele Scripturi... pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:15-17) Scriindu-i asemenea sfaturi tânărului Timotei, Pavel l-a povățuit: „Tu să rămâi la lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat! Din pruncie cunoști sfintele Scripturi ...” Tatăl lui Timotei era Grec, dar mama și bunica lui erau Evreice. (2 Timotei 3:14, 15; 1:5; Faptele apostolilor 16:1) Acest lucru ne atrage atenția asupra faptului că părinții Evrei, precum și toți bărbații și femeile cu credință își învățau de timpuriu copiii să respecte Cuvântul lui Dumnezeu. Există obiceiul ca Biblia să fie de învățatură copiilor de la vârsta de cinci ani cel puțin.

23. Înregistrarea divină ne arată că înainte ca Moise să scrie primele cinci cărți ale Bibliei, părinții cu credință în Prea Înalțul Dumnezeu își învățau copiii făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu, transmițând astfel pe cale orală Cuvântul Lui și istoria relațiilor Lui cu omenirea. (Geneza 18:18, 19; 28 : 1-5; 35 : 1-4; 48 : 1-22; 49 : 1-33) Atunci când Dumnezeu l-a folosit pe Moise drept mijlocitorul Lui și a încheiat un legământ cu neamul lui Israel făcându-i poporul Lui ales, atunci le-a dat legi, regulamente și hotărâri în scris. Prin acestea Domnul Dumnezeu a asigurat învățatură atât poporului cu care a încheiat legământul, cât și pentru străinii care se aflau în preajma lor. Era cea mai înaltă și necesară educație, cea a legii, a scopurilor și făgăduințelor lui Dumnezeu, pentru ca ei să poată fi apărați împotriva religiei și să-L poată sluji doar pe Iehova. Neamul lui Levi, cu preoții și Leviții lui, nu doar ei trebuiau să fie învățatori pentru adulți, ci și părinții trebuiau să-și învețe odraslele, din fragedă pruncie, despre sfintele Scripturi. Acest lucru stabilește și azi, pentru fiecare părinte, care s-a dedicat lui Dumnezeu, și deci se află într-o relație de legământ cu marele Dătător – de – viață, obligația ca să-și învețe odrasla în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este o parte a mărturisirii pentru Iehova cu aprobare divină, care nu poate fi neglijată sau evitată. – Exodul 12 : 26, 27; 13 : 8, 14, 15; Deuteronom 4 :

9, 10; 6 : 6, 7, 20-25; 11 : 19-21; 31 : 10-13; 32 : 46, 47; Proverbele 31 : 1, 2, 27, 28; Leviticul 10 : 8-10; Ezechiel 44 : 15, 23; Maleahi 2 : 7.

24. Mai mult chiar, neamul lui Israel trebuia să învețe să scrie și să citească, pentru ca ei să poată citi Scripturile și să le poată copia spre a avea o sursă continuă de referință și povățuire. Împlinirea dispozițiilor legii legământului necesitau, de asemenea cunoștințe elementare de aritmetică. (Deuteronom 6 : 9; 11 : 20; Leviticul 15 : 13, 28; 25 : 8, 15, 16, 50; Deuteronom 27 : 1-8; Iosua 8 : 32-35) De asemenea trebuia să li se predea și istoria de bază. Această istorie, începând cu Facerea, se ocupa cu originea legământelor cu Dumnezeu și prezenta faptele Lui împotriva celor răi și relațiile Lui cu slujitorii Lui credincioși și cu organizația Sa aleasă vizibilă. Pentru ca o istorie autentică și corectă să poată fi conservată, Domnul a ridicat problema din domeniul tradiției și a făcut ca insuflata relatare scrisă să fie păstrată în Biblie, în Sfintele Scripturi, și aceasta fără a cruța religia.

25. Școlile nu aveau alte dispoziții speciale în afară de prevederile de mai sus de a instrui întreaga populație a neamului. La început școlile s-au format din necesitatea de a instrui adulți care urmau să fie învățători pentru alții. Grupul de prooroci pe care Saul l-a cunoscut în vremea Judecătorului Samuel, se pare că era una din aceste școli, care era condusă de Samuel. (1 Samuel 10 : 1-13; 19 : 20-24) Cam cu două secole mai târziu împăratul Iosafat al Ierusalimului a încurajat învățarea și instruirea tuturor oamenilor împărăției lui Iuda în legea și cuvântul Dumnezeului lor. Aceasta a fost o bună pregătire a lor pentru a face față amenințării venite din partea religioșilor, a Moabiților, Amoniților și a celor din muntele Seir, care au fost nimiciți de Iehova Dumnezeu chiar mai înainte ca ei să ajungă la Ierusalim și fără ca Iosafat și poporul lui să fie nevoiți să lupte cu ei. (2 Cronici 17 : 3-9; 20 : 1-30) În aceeași vreme proorocii Ilie și Elisei îi învățau pe oamenii din nordul împărăției celor zece neamuri ale lui Israel. Împărăteasa Izabela a încercat să-i nimicească pe proorocii aflați în legătură cu Ilie și Elisei, și astfel să suprimă mișcarea educativă de închinare la Iehova în Israel, și chiar a reușit pe mulți să-i ucidă. Relatările acelor vremuri îi menționează pe „fiii proorocilor” în legătură cu Ilie și Elisei . Deși o astfel de formulare ca „școala proorocilor” nu apare, totuși acești „fii ai proorocilor” se aflau în mod vădit într-o școală, ori colegiu care să-i pregătească pentru lucrarea lor publică de educație populară. – 1 Împărați 18 : 4, 19 : 9, 10; 20 : 35; 2 Împărați 2 : 3, 5, 7, 15; 4 : 1, 38.

26. După robia evreilor în Babilon și a celor șaptezeci de ani de paragină a Ierusalimului, în toate comunitățile Iudaice s-au înființat școli unde părinții își puteau trimite copiii pentru a primi instruire suplimentară față de ceea ce primeau acasă. Aceste școli erau menținute în general în sinagogi, ori în preajma lor. Astfel națiunea Evreiască a devenit una din cele mai mari națiuni din vremurile antice în privința educației oamenilor ei. Școlile care ofereau educație elementară și avansată s-au înmulțit în asemenea măsură încât în majoritatea comunităților Evreiești funcționa cel puțin o școală, iar în Ierusalim, potrivit unora, existau 394 de școli, în timp ce după alții ar fi fost chiar 460 de școli. În general era nevoie de o școală, sau de un învățător la fiecare 20 de copii; acolo unde comunitatea avea patruzeci de copii, puteau să aibă un învățător maestru și un asistent. Învățătorii nu primeau salariu, ci se străduiau să se susțină singuri. Elevii, sau părinții acestora puteau contribui la susținerea învățătorului. Independența învățătorilor era posibilă deoarece pe lângă educația elementară fiecare copil Evreu trebuia să învețe și o meserie. Acest lucru explică de ce apostolul Pavel, deși avea o educație aleasă, mai avea drept meserie facerea corturilor, și deci se putea susține independent din această activitate, pentru a nu fi o povară pentru comunitățile creștine. (Faptele apostolilor 18 : 1-3; 2 Corinteni 11 : 7-9) El oferea educație în mod gratuit.

27. Satan Diavolul este împotriva oricărei educații a oamenilor în Cuvântul lui Dumnezeu, și s-a îngrijit ca aceste școli să fie corupte și să treacă la învățarea de povești și tradiții ale oamenilor, mai ales în cazul școlilor mai avansate. Când Isus s-a dus la Ierusalim, **acolo** existau sute de astfel de școli și colegii rabinice de învățătură. Pe atunci era în floare celebra

școală întemeiată de așa-zisul „Hilel I cel Mare”, unde prezida Gamaliel între anii 30-50 d. Chr., acel Gamaliel la picioarele căruia a șezut Saul din Tars, învățând și progresând în „religia Evreilor” și tradițiile strămoșilor, înainte de a deveni apostolul Pavel. (Faptele apostolilor 5 : 34-40; 22 : 3; 26 : 4, 5; Galateni 1 : 13, 14) Fără îndoială că Isus crescând în Nazaret, a fost trimis de către Iosif și Maria la o școală elementară locală, învățând în același timp și meseria de dulgher, care era și meseria tatălui său vitreg. Există dovezi care indică faptul că Isus cunoștea și vorbea patru limbi, ebraica, siriana, latina și greaca. Isprava lui Isus la templul din Ierusalim, pe când avea doisprezece ani, demonstrează că El nu era corupt de vreo învățătură a tradițiilor în școala pe care o frecventase, ci însușea cu discernământ educația cu adevărat esențială pentru a putea „ fi pe lângă treburile Tatălui Său”. – Luca 2 : 39-52; Matei 13 : 53-58.

MISIUNEA ÎNVĂȚĂTORULUI

28. Dar care era treaba Tatălui pentru Isus, și care era aceea pentru fiecare ucenic al lui Isus? Pentru Isus, după botezul Lui și după închinarea Sa specială față de Dumnezeu, această treabă nu era angajarea în muncile materiale de construire și zidire, precum dulgheria; El a părăsit această muncă ce aducea confort material oamenilor. El și-a dat seama care era misiunea pentru ce fusese uns de către Duhul lui Dumnezeu la râul Iordanului, și a citit despre acea misiune în Cuvântul lui Dumnezeu, și și-a însușit această obligație. Pentru ca Evreii să afle despre aceste lucruri, El a citit în ebraică misiunea Sa, în sinagoga din Nazaret, astfel: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4 : 16-21, *Weimouth*) Apoi le-a arătat că își părăsise munca de dulgher în Nazaret, deoarece misiunea lui, de acum încolo, dată de către Dumnezeu era să fie un Învățător, cel mai Mare Educator cea fost vreodată pe pământ. Ca atare El urma să fie martor al lui Iehova.

29. Învățătura pe care o oferea Isus nu putea fi primită în nici una din miile de școli Evreiești ale vremii, toate supuse religioșilor; „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” (Matei 7 : 29; Ioan 7 : 46) El oferea învățătură cu privire la lumea nouă și Guvernul Teocratic. Tema învățurii era, „Împărăția cerurilor este aproape; pocăiți-vă, și credeți în Evanghelia.” (Marcu 1 : 14, 15) Deși se petrecea cu nouăsprezece veacuri mai înainte de venirea la putere a Împărăției, în anul 1914 d. Chr., totuși învățătura referitoare la Teocrație era o educație de supremă importanță pentru oameni și în cel mai mare grad cinstire față de Dumnezeu. Acel Guvern va justifica numele lui Iehova, nume pe care întreaga educație greșită a acestei lumi pervertite, l-a interpretat greșit și l-a ocărât cu ajutorul minciunilor religiei.

30. Isus Christos a oferit învățătură gratuită omenirii. El niciodată nu a făcut colectă printre ucenicii Lui, supunându-i la vreo constrângere jenantă. În campania aceasta de învățare El i-a luat ca asociați pe apostolii Lui și pe alții, cărora le-a zis: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!” Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, FĂRĂ PLATĂ să dați.” Ceea ce beneficiarii lucrării de propovăduire ar fi dorit să contribuie, sub formă de hrană, sau adăpost, sau altă formă de asistență, urma să fie acceptat: „căci vrednic este lucrătorul de plata sa.” – Mat. 10 : 7-10; Luca 10 : 7.

31. Nu trebuie să existe nici un dubiu în ceea ce privește misiunea unui Creștin până la sfârșitul lumii. După moartea și apoi învierea Sa la viață în spirit, Isus le-a spus ucenicilor Lui: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28

: 18-20) Mai înainte când fusese întrebare cu privire la semnele sfârșitului lumii, El a prevestit ucenicilor Lui Războiul Mondial, foametea, cutremurele, molimele și persecuțiile ucenicilor Lui credincioși. Ce a prevestit Isus cu privire la calea pe care ucenicii Lui trebuiau s-o urmeze după războiul mondial? Pe ce fel de educație a pus accentul ca fiind de cea mai mare importanță pentru oameni în perioada postbelică? Era oare, pregătirea în științe economice, știință, religie, politică, relații sociale și relații internaționale pentru a-i pregăti pe oameni să contribuie fiecare cu ceva la rezolvarea problemelor revoluționare ale acestei perioade? Cât de necugetată și de inutilă este aceasta dacă sfârșitul lumii vine asupra omenirii! Cu înțelepciune, și cu simplitate fără greș, Isus a scos în evidență caracterul special al învățaturii de valoare și necesitate imediată pentru toate popoarele, atunci când a zis: „Evanghelia aceasta a ÎMPĂRĂȚIEI va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” – Matei 24 : 14.

32. Învățătura Împărăției trebuie să continue până la sfârșitul perioadei postbelice. Întrucât este o perioadă revoluționară în fiecare domeniu lumesc, și pentru că instituțiile educative ale națiunilor sunt obligate să suporte schimbări drastice pentru a întâmpina cerințele unei lumi globale, nu este nici un motiv pentru a se face vreo modificare în chemarea și țelurile primare ale bărbaților, femeilor și copiilor care s-au consacrat lui Iehova Dumnezeu să împlinescă voia Lui și să slujească împărăția Lui. Misiunea lor rămâne ne-afectată de schimbările revoluționare din lume. Nevoia oamenilor de mântuire spre viață în lumea nouă rămâne aceeași, de fapt devine chiar mai presantă. În loc să fie o penurie, ori lipsă de învățători în domeniul absolut esențial al învățaturii Împărăției pentru viață și pace; în loc să fie distrași Creștinii de la lucrarea de a răspândi învățătura Împărăției, pentru a obține recompense financiare mai mari din alte ocupații, ar trebui să existe mai mulți distribuitori ai Împărăției pe teren, dând mărturie tuturor neamurilor. Christos Isus, marele Învățător, ne-a dat exemplul propriei Sale alegeri de ocupație exclusivă de viață, și tot odată ne-a povățuit și ce să facem. În contrast cu desființarea multor instituții de educație și încetarea multor ore de învățatură în lume, ar trebui să se înființeze mai multe clase de studiu al Bibliei. Martorii lui Iehova ar trebui să formeze mai multe grupe de propovăduitori activi ai Evangheliei Împărăției. Având în vedere înființarea Împărăției și iminența bătăliei de la Armagedon, precum și venirea slăvitei lumi noi, acești ani ce urmează războiului și epoca postbelică ar trebui să fie martorii unei expansiuni a educației, cum nu a mai fost, în cel mai vital domeniu al educației omenești.

33. Dacă există nevoie pentru re-educarea tuturor popoarelor, atunci aceasta trebuie să se facă în respect față de numele lui Iehova Dumnezeu și a Teocrației Sale prin Isus Christos. A sosit acum vremea pentru educarea gratuită a „oamenilor de bunăvoință”. Această lume vociferează, și o va face tot mai tare și mai insistent, pentru revizuirea educației în alte direcții, care pot fi, și vor fi doar împotriva Împărăției. Totuși, factorul decisiv nu este ceea ce educatorii și conducătorii lumii cer, ci ceea ce cere poporul și ceea ce poruncește Prea Înaltul Dumnezeu. Situația constituie o provocare. Cine o va accepta, fără teamă, fără egoism, fără a face compromisuri și cu educația gratuită pe care o asigură marele Dătător de viață? Răspunsul Bibliei este: martorii lui Iehova și tovarășii lor, „celelalte oi”. Din acest motiv a fost întemeiat și inaugurat în februarie trecut Colegiul Biblic Turnul de Veghere, din Gilead.

EDUCAȚIE FĂRĂ BANI, ORI PLATĂ

34. Pentru a da oamenilor de bunăvoință avantajul unei educații gratuite, Isus s-a dus direct în casele oamenilor, ori în spațiile deschise din munți sau la malul mării. Învățătorul a mers la oameni și le-a asigurat învățătura fără taxă. El nu preda vreo știință lumească, ci lucrurile esențiale pentru mântuire care se poate face prin împărăția lui Dumnezeu și jertfa de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova pășesc azi pe urmele pașilor Lui. Ce dacă există sute de mii de clădiri și instituții religioase și laice de învățatură, pe tot cuprinsul

„Creștinătății” astăzi? Isus a continuat cu programul Său educativ în ciuda multor școli existente pe vremea Lui, și această atitudine o imită azi martorii lui Iehova. Dumnezeu le-a încredințat mesajul Împărăției și al vieții, ceea ce nici una din școlile „Creștinătății” nu are. Oricât de mult și-ar revizui și revoluționa conținutul și metodele, ele „vor învăța întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (2 Timotei 3 : 7) Iehova Dumnezeu are doar un singur canal prin care să răspândească educația Sa gratuită pentru viață eternă, iar acesta este organizația Sa Teocratică. Acestei organizații îi sunt adresate profeticele cuvinte din Isaia 54 : 13. „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului [Iehova] și mare va fi propășirea fiilor tăi.” – trad. *Leeser*.

35. Iehova Dumnezeu și Isus Christos alcătuiesc marea Facultate de Învățătură a organizației. Isus a spus: „În prooroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine. Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică.” (Ioan 6 : 45, 47) „Creștinătatea”, prin programul de reconstrucție educațională postbelică propus, îl împing pe Iehova Dumnezeu și Împăratul Său, Isus Christos, la o parte. Dar martorii lui Iehova, în ciuda persecuțiilor suferite pentru numele Lui, nu-i pierd din vedere pe adevărații Învățători, care călăuzesc spre viață. După cum stă scris: „Domnul vă va da pâine în necaz, și apă în strâmtorare. Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30 : 20, 21) Martorii lui Iehova privesc spre Învățătorii lor, Dumnezeu și Fiul Lui împărătesc, pentru a li se explica Biblia la timpul convenit, și se grăbesc să-și împlinească datoria, aducând această învățătură tuturor celor care au bunăvoință față de Iehova și Împărăția Lui.

36. Este adevărat că martorii lui Iehova poartă cu ei cărți de studiu al Bibliei, pe care le dau oamenilor acceptând o mică sumă, drept contribuție din partea oamenilor cu bunăvoință ca ajutor pentru munca lor. Acest lucru însă nu înseamnă că învățătura lor nu este gratuită pentru „oamenii de bunăvoință”. O mare cantitate de literatură este plasată fără nici un cost. Pe lângă aceasta martorii lui Iehova oferă spre ascultare conferințe Biblice înregistrate, cu ajutorul fonografelor portabile, și fac multe vizite la domiciliu la persoanele de bunăvoință fără nici un fel de plată. Ele organizează și conduc ore de studiu Biblic în multe case, pe cheltuiala proprie de timp și mijloace, și fără nici o cheltuială din partea celor care primesc această învățătură. Munca educativă nu este desfășurată pentru „bani murdari”; căci ea nu aduce nici un profit financiar. Ea este făcută la porunca lui Dumnezeu și cu multă trudă, cu muncă serioasă și suportând persecuții. Desigur, Isus nu ducea cu El cărți pe care să le distribuie. Pe vremea aceea nu existau tiparnițe care să multiplice Biblii ori cărți conținând cuvântările Lui în care explica Cuvântul și scopul lui Dumnezeu. Învățătura dată de El era fără plată, deși a acceptat oferte de mâncare și adăpost, iar anumite femei L-au urmat și L-au slujit după propria lor putință. – Matei 27 : 55, 56; Luca 8 : 1-3.

37. În legătură cu aceasta este citată o regulă din Scriptură (Galateni 6 : 6): „Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui care-l învață.” În loc să se refere la obligația învățăcelului de a contribui financiar la susținerea învățătorului, acest text se referă la metoda de învățare. Potrivit unei traduceri mai subliniate: „Oricum ar fi, cel care primește învățătura orală în Cuvânt, să facă tovarășie, în toate bunurile, cu cel care-l învață.” (*Rotherham*) *A învăța, ori a instrui oral*, se spune *katecheo* în grecește, de la care avem cuvântul *a catehiza* și în engleză. Înseamnă, cuvânt cu cuvânt „a face să sune” în urechi prin învățătura orală. Cel care este astfel învățat, trebuie să comunice, ori să răspundă oral, contribuind cu ceva la progresul și profitabilitatea întâlnirii de studiu. Aceasta este metoda pe care martorii lui Iehova o folosesc, și o încurajează, în studiile Biblice de la domiciliu. Ei nu folosesc așa-numitul „catehism”, ci broșurile cu întrebări, care acoperă fiecare paragraf al cărții de studiu Biblic. Întrebarea este propusă oral, iar învățăcelul, sau grupul de învățăcei trebuie să răspundă oral, ori

să *comunică* , să dea răspuns oral la întrebare; după care, paragraful din carte și textele citate din Scriptură, sunt citite cu voce tare, spre edificarea tuturor, atât a conducătorului de studiu, cât și a celor care învață. Astfel ei toți comunică din toate bunurile lor, spre profitul tuturor.

38. Această metodă de învățare este mult mai eficientă decât metoda directă a prelegerilor, așa cum este ea folosită în colegiile laice, și la care metodă, recent, Comisia de educație Liberală a recomandat să se renunțe, ea fiind considerată „demodată” și batjocorită. De aceea făcând vizite la domiciliul persoanelor de bunăvoință și conducând studii Biblice cu ajutorul materialelor de studiu Turnul de veghere, aceste metode au fost binecuvântate din plin și au permis căutătorilor de adevăr și viață să înțeleagă ceea ce ei citesc în Cuvântul lui Dumnezeu. Doar prin înțelegere și cunoaștere a adevărului „oamenii de bunăvoință” vor fi făcuți liberi cu libertatea pe care Isus Christos o acordă.

39. Marea campanie de educație gratuită a oamenilor de bunăvoință este în desfășurare! Ea se concentrează asupra a ceea ce este esențial pentru viața veșnică în Lumea Nouă. Nimic nu poate opri această campanie până când cei astfel educați vor absolvi în Lumea Nouă. De ce nu? Deoarece chiar marele Spirit sprijină această campanie. El oferă înviorarea adevărului dător de viață oricui este însetat după singura învățătură care contează. După cum este scris și în profeția care se aplică de când s-a întemeiat împărăția lui Dumnezeu prin Mielul Lui, în anul 1914 d. Christos: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. Și Spiritul [Isus Christos] și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22 : 1, 17) Pe lângă rămășița, aflată în zilele noastre pe pământ, a „miresei” lui Christos , „celelalte oi” ale Domnului care deja au auzit și au venit, se alătură acestei lucrări binecuvântate de a răspândi invitația lui Iehova prin Fiul Său, de a veni la râul adevărului Împărăției. (Psalmii 46 : 4) Toate persoanele de bunăvoință pot să răspundă și să se împărtășească din șuvoiul îndestulător, fără plată. Singurul cost, pe care ei trebuie să-l plătească, este timpul și efortul de a studia adevărurile răspândite de organizația Lui vizibilă, angajată în lucrarea lui Elisei. Binecuvântați sunt cei ce vor auzi adevărul cu urechi dispuse să audă, și care vor afla că adevăratul scop al adevărului este ca să-i conducă pe ei să se dedice complet Dătorului de viață, Iehova și slujirii Lui. Aceștia sunt binecuvântați să ia parte cu bucurie în campania educativă a Împărăției, înainte de venirea sfârșitului definitiv al lumii.

40. Acest serviciu educativ va continua până atunci. El este hotărât să cauzeze o separare completă între oameni. Amintiți-vă că atunci când Izraeliții conduși de Iosua au intrat în țara promisă, ei au putut face acest lucru doar trecând prin apele Iordanului, care au fost despărțite. Apele de la dreapta preoților care duceau chivotul, au fost ținute sus, în timp ce apele de la stânga au coborât până la amestecul lor cu sarea mării, cu Marea Moartă. Tot astfel, după ce proorocul Ilie a fost luat de lângă succesorul lui, Elisei, acesta a traversat Iordanul cu ajutorul intervenției speciale ale lui Dumnezeu. El a luat mantia ce căzuse de pe Ilie, a înfășurat-o și a izbit apele Iordanului așa cum făcuse și Ilie. El l-a chemat pe Iehova, strigând: „Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie?” Când Elisei a făcut acest lucru, apele s-au retras de o parte, și de alta; iar el a continuat în serviciul lui Iehova Dumnezeu pentru alți cincizeci de ani. – 2 Împărați 2 : 1- 15.

41. Apele Iordanului ilustrează popoarele pământului, care coboară cu repeziciune spre nimicire în marea morții de la Armaghedon. Lovirea apelor, ori a popoarelor, cu mantia profetică a început după ce Domnul a venit la templu în 1918, a judecat casa lui Dumnezeu și după aceea a început să judece neamurile, despărțindu-le în „oi” și „capre”. Lovirea apei de către clasa Elisei, a dus la „despărțirea apelor”; iar pe măsură ce lovirea cu mesajul împărăției continuă, despărțirea dintre oameni se va mări, până când se va ajunge la o separare completă. Apele din stânga lui Elisei, care au continuat să coboare spre Marea Moartă, ilustrează „caprele” , care nu acordă atenție muncii educative desfășurate de către clasa Elisei și a

tovarășilor lor, și care se precipită lipsiți de apărare spre nimicirea mondială de la Armaghedon. Apele de la dreapta lui Elisei, care s-au retras și l-au lăsat să treacă prin albia râului pentru a continua mărturisirea pentru Iehova, ilustrează clasa „oilor”. Aceștia sunt „oamenii de bunăvoință”, care nu caută să distrugă rămășița lui Iehova, ci care profită de pe urma muncii lor educative și se opresc din teribila cădere în nimicire.

42. Astăzi, „mantia” adevărului Teocratic, înfășurată în unitate, este din ce în ce mai puternică, iar puterea ei de lovire devine tot mai eficientă. Este obligația noastră să continuăm să lovim cu ea, iar în timp ce facem acest lucru, să strigăm: „Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie?” Apele deja s-au „despărțit” în chip minunat; ele vor continua să se separe până când se separă și adevărul și îi eliberează pe „cei umili de pe pământ” din organizația lui Satan. Aceștia trebuie să se grăbească să intre în serviciul lui Iehova alături de rămășiță, înainte de sfârșitul definitiv al acestei lumi condamnate. Deci, continuați cu educația gratuită a oamenilor de bunăvoință! Se apropie ziua binecuvântată când toți cei liberi și credincioși vor intra în viața îmbelșugată din Lumea Nouă, fiecare limbă mărturisind că Isus Christos este Domnul spre slava lui Iehova Dumnezeu, tatăl. – Filipeni 2 : 10; Țefania 2 : 3.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De la cine trebuie să primească educație și să o pună în aplicare, cei care au ales viața veșnică? De ce?
2. De ce educația pe care El o dă este gratuită, și care este marea Lui plăcere în ceea ce-i privește pe cei care învață?
3. Cum a afectat marea criză din educație această lume veche, începând cu anul 1914 d. Chr.?
4. **De care ramură a învățaturii aparține Iehova, marele Învățător? Cum a descris El agresiunile școlii totalitare de înregimentare?**
5. Ce domenii ale guvernelor a invadat „Împăratul de la miazănoapte”, și cum s-au legat acestea de interesele religioase în 1933?
6. Cum a invadat „împăratul de la miazănoapte” domeniul gândirii și educației naționale? Cum se demonstrează a fi o altă invazie și conduita lui față de Biblie și Societatea Turnul de Veghere?
7. Cine se află în spatele unor asemenea atacuri la adresa instrucției publice, și care sunt scopurile lor exacte, așa cum sunt ele dezvăluite în proclamația dictatorului Nazist din 24 februarie?
8. Cum își exprimă temerea anumite persoane, că această laudă a lui, este de fapt tocmai ceea ce se întâmplă?
9. Cum a fost afectată și șubrețită cauza educației în țările democratice?
10. Ce dezvăluie o recentă cercetare a Ministerului Educației din Statele Unite, în privința profesorilor? Cine suferă consecințele?
11. Ce măsuri se sugerează a fi luate, pentru a respecta aranjamentele mondiale postbelice?
12. De ce este nevoie urgent, după cum constată Comitetul de Reconstrucție a Educației din Statele Unite, și din ce motiv?
13. Referitor la problemele ridicate de educația globală, ori re-educarea națiunilor, cine, ori ce, va avea un cuvânt greu de spus? Ce sugestii vin din America?
14. Ce alte eforturi, pretenții și declarații oficiale ale clerului Romano – Catholic, constituie indicii suplimentare în această privință?
15. Ce înțelegere va trebui încheiată cu Ierarhia pentru transpunerea în viață a programului educațional mai sus menționat? Ce înseamnă acest lucru în viziunea datelor istorice?

16. Ce propunere a făcut Consiliul Protestant din America cu privire la „al șaselea stâlp al păcii”? Ce dificultate admite că există cu privire la înființarea lui?
17. Ce propun jurnalii și educatorii pentru apropiata conferință de pace? Cum a descris Thomas Jefferson nevoia de instruire a poporului, într-o scrisoare adresată de el lui George Wythe?
18. Care este singura educație potrivită pentru oameni pentru a obține libertate și viață?
19. De ce fel de educație au nevoie oamenii acum, și în epoca postbelică? Cum reiese din cuvintele lui Isus că nimic nu este mai important decât acest lucru?
20. Ce spune Cuvântul lui Iehova despre perspectivele de viață ale „oamenilor de bunăvoință”? Ce învățătură oferă El acum, și prin cine?
21. La ce conduce învățătura greșită și cea corectă? De ce învățătura corectă este adesea și mustrare? Spre cine trebuie să privească cei umili pentru a obține învățătură corectă?
22. Care este manualul lui Iehova, de ce nu este el cartea unui om, și când au folosit-o bărbații și femeile credincioase pentru a-și învăța copiii?
23. Cum erau învățați copiii înainte de începuturile Bibliei? Ce obligație era pusă pentru părinți în legământul lui Dumnezeu cu Israel, și ce regulă este stabilită acum, pentru părintele consacrat ?
24. Ce educație elementară a devenit necesară pentru ca Izraeliții să-și poată îndeplini legământul? Cum s-a îngrijit Dumnezeu pentru a asigura o istorie corectă și autentică?
25. Ce școli au fost înființate în Israel, potrivit înregistrărilor referitoare la Samuel, Iosafat, Ilie și Elisei?
26. În ce măsură au fost promovate școlile evreești, după cei 70 de ani de robie ai Ierusalimului, și cum au fost asigurați învățătorii?
27. Care a fost poziția lui Satan față de o astfel de educație? Cum se distingea Ierusalimul prin educatorii lui? Ce știm despre școlarizarea lui Isus?
28. Care era treaba Tatălui pentru Isus dulgherul? Unde, și cum evidențiază în mod clar acest lucru Isus?
29. Ce arată că învățătura pe care o oferea Isus, nu putea fi obținută în școlile Iudaice? Care era tema Lui principală, și de ce era de o extremă importanță, încă din vremurile acelea?
30. Ce ne demonstrează că Isus oferea învățătura gratuită, și de ce contribuțiile acceptate nu neagă acest lucru?
31. Ce cuvinte ale lui Isus, rostite înainte de ridicarea la ceruri, precum și proorociile Lui privind sfârșitul lumii, îndepărtează orice dubiu cu privire la misiunea Creștinului pe pământ?
32. Cât timp trebuie să continue învățăturile Împărăției? Cum trebuie să fie învățătura Biblică comparativ cu modificările intervenite în educația lumească?
33. Care este factorul decisiv cu privire la modul cum ar trebui educați oamenii? Cine va accepta, și acceptă deja provocarea aceasta?
34. a) Cum a făcut Isus posibilă educația gratuită pentru oameni? Cum trebuie să procedeze acum martorii lui Iehova? b) De ce sunt necorespunzătoare școlile „Creștinătății”? Cum este răspândită învățătura gratuită pentru viața veșnică?
35. Cine constituie mare Facultate de Învățătură a organizației, și cum nu se mai lasă aceștia dați la o parte?
36. De ce educația oferită de martorii lui Iehova este gratuită, în ciuda unor contribuții acceptate? De ce Isus nu oferea, sau distribuia cărți?

37. Cum comunică cel care primește învățătură cu cel „care învață, în toate bunurile”? Cum respectă această regulă martorii lui Iehova, în cazul studiilor Biblice organizate la domiciliu?

38. Ce altă metodă este la fel de eficientă? De ce au fost atât de binecuvântate de Dumnezeu vizitele la domiciliu și munca de studiu Biblic?

39. a) Pe ce se concentrează campania de educație gratuită, și de ce nu poate fi oprită? b) Care este costul băutului adăpatului din izvorul adevărului, și unde va conduce aflarea adevărului?

40. Ce va cauza acest serviciu educațional? Cum a fost acest lucru proorocit atât în vremea lui Iosua, cât și a lui Ilie și Elisei?

41. Ce ilustrează apele Iordanului? Când a început lovirea lor, și ce a rezultat de atunci?

42. Ce este „mantia”, și ce obligație avem noi să facem cu ea? Ce zi binecuvântată se apropie?

ADUNAREA TEOCRATICĂ „NAȚIUNEA LIBERĂ” DIN MINNEAPOLIS

LIBERTATEA a răsunat cu toată tăria timp de trei zile de neuitat, în Minneapolis, Minnesota, între 20 și 22 august. Sunetele ei triumfătoare și pline de bucurie, au fost auzite ca o mărturie cu privire la existența și activitatea incontestabilă a unei națiuni libere; iar ecourile ei continuă să răsună până la capătul pământului. Ea a pătruns, plină de bucurie și speranță, prin zăngănitul de arme al unui război global, tot atât de plăcută și mângâietoare pentru ureche, precum sunetul trâmbițelor *shofar*, în care suflau preoții Israelului, în anul Jubileului, pentru a „vesti libertatea tuturor locuitorilor de pe tot cuprinsul țării”. Mii de oameni, bucurându-se pentru nou-dobândita libertate, băteau din palme și strigau de bucurie. Ei salutau curajoasa declarație de libertate, libertate de care nenumărate alte mii de oameni vor ajunge încă să se bucure și să o cunoască. Ocazia acestei semnificative demonstrații din 1943, a fost prilejuită de Adunarea teocratică „Națiunea Liberă”, a martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor, adunare care a durat trei zile.

Dintre toate cele 100 de orașe Americane organizatoare ale acestei adunări mondiale, Minneapolis, orașul cel mai celebru în lume pentru chereștea și făină, a fost orașul cheie. Din acest loc s-au răspândit, ca un enorm evantai deschis, liniile telefonice care au făcut legătura cu alte nouăzeci și nouă orașe, de la Atlantic până la Pacific, iar din sudul graniței cu Canada până în Golful Mexic. Datorită acestor mijloace, adunările acestor iubitori de libertate au reușit să ștergă hotarele timpului și spațiului, așezându-se împreună cu cei din adunarea centrală la o masă comună pentru a se bucura de hrana spirituală. Dincolo de hotare și peste oceane, și anume în Mexic, Brazilia, Cuba, Africa de West, Suedia și Hawaii, adunări asemănătoare ale poporului lui Iehova, se împărțeau din ospățul comun al libertății; cum? Cu ajutorul copiilor principalelor cuvântări ale Adunării, ținute (traduse, acolo unde a fost necesar) în fața auditoriului local de către numiții speciali ai Societății de Biblie și Tratate Turnul de Veghere, susținătorii vizibili ai adunării. Alte multe mii de oameni, din alte țări au fost de asemenea prezenți în spirit alături de cei adunați, așa cum au arătat telegramele primite la Minneapolis din cele mai îndepărtate locații transoceanice.

Zece linii de tren, dintre care patru trans-continentale, pe lângă alte facilități aeriene și de autobuz, alimentează acest frumos „oraș al lacurilor și parcurilor”, aflat la izvoarele mărețului fluviu Mississippi; toate aceste mijloace de transport au adus participanții la Adunarea

Teocratică cu miile, pe lângă cei care au venit cu automobile particulare, și cărora „rațiile de benzină” le-au permis să ajungă în orașul cheie. Unii, mai întreprinzători, au făcut auto-stopul de la mari distanțe. Aproape toți au îndurat greutățile și neplăcerile călătoriei prilejuite de actualele condiții restrictive, iar un număr apreciabil din Canada, se pare că și-au riscat viața și libertatea pentru a lua parte la slăvitul ospăț asigurat de Iehova.

Deși Minneapolis este un oraș cu 325 de „biserici” religioase, multe mii de locuitori și-au deschis larg porțile caselor pentru a-i primi pe servii lui Iehova veniți acolo, și aceasta în ciuda unei teribile campanii de denigrare și înfierări desfășurată în presă împotriva acestor Creștini credincioși. Totuși, multe reședințe particulare și pensiuni au cedat presiunilor religioase au anulat rezervările, unele chiar refuzând oaspeții care sosiseră deja. Dar El, care pe pământ nu avea unde să-și culce capul, s-a îngrijit de adăpostirea ucenicilor Lui chiar și pentru credincioșii frați de culoare, în casele oamenilor de bunăvoință, ori altundeva; iar toate hotelurile orașului s-au umplut până la refuz. Fără îndoială că mulți dintre acești cetățeni de bunăvoință, care i-au luat la ei pe martorii lui Iehova, se gândeau la cuvintele lui Isus referitoare la sfârșitul lumii: „Eram un străin și ei m-au adăpostit.” Ei doreau să arate că făceau parte din clasa „oilor”. *Caprele* însă, nu s-au limitat doar la a-i refuza pe frații „cei mai umili” ai lui Christos. Ei s-au plâns autorităților municipale, și au dat mult de furcă primarului și celor 26 de consilieri, care s-au străduit să-și respecte obligațiile contractuale, și să apere drepturile și libertățile constituționale aparținând tuturor cetățenilor Americani.

Enorma și minunata Sală a Municipiului, construită în 1927 în stil Roman, și în valoare de 3.000.000 de dolari, s-a dovedit perfectă pentru această adunare esențială, cu o excepție doar, și anume, adunarea de duminică atunci când s-a înregistrat un aflux mare de public. Sala spațioasă, cu balcon și galerie, putea cuprinde 10.000 de persoane; dar și Sala de Expoziții de la subsol a fost folosită pentru a cuprinde o mare parte a surplusului de persoane. Scena largă se întindea 70 de picioare¹ de la un capăt la altul în fața auditoriului, și de aici se țineau cuvântările adresate audienței vizibile, iar prin cablurile telefonice ele ajungeau la stația de radio din Staten Island New York, și la audiența invizibilă din toate celelalte adunări. Sala mai era înzestrată cu o orgă în valoare de 125.000 dolari, cu 10.000 de tuburi, și având două console, una cu cinci octave și alta cu patru octave. Aceste console sunt montate pe o platformă mobilă care se ridică din podeaua scenei. La 800 de picioare sub nivelul străzii se afla o instalație de apă sub presiune care încălzea apa și furniza abur pentru instalația orgii. Coridoarele spațioase aflate la diferite etaje, cât și numeroasele încăperi adiacente furnizau loc pentru multele secțiuni ale funcționării congresului, cum ar fi de pildă birourile administrative, serviciul de voluntari, plasatorii, informațiile, înregistrarea pionierilor, infirmeria, serviciile auxiliare de electricitate și parcări, etc.

În sala de expoziții de la subsol a fost instalat un bufet cu autoservire unde o bucătărie completă putea să asigure, între orele 7a.m. – 9p.m., cu excepția perioadelor de conferință, hrană pentru cca. 1.000 de participanți la congres, pe oră, oferindu-le feluri de mâncare gustoase și hrănitoare. Cei flămânzi se așezau în mod ordonat, pe unsprezece rânduri, pentru a ajunge la teighele. Iehova Dumnezeu a asigurat suficiente „puncte de rație” pentru a întâmpina nevoile de hrană ale tuturor, și chiar cu un surplus servit la încheierea Adunării, întocmai cum a hrănit Isus Christos cele cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Departamentele de carte și teritoriale ocupau secțiunea estică a Sălii de Expoziții.

Tot ajutorul pentru a servi aceste multe departamente, a fost dat în mod voluntar, fără a primi vreo plată ; și mii de bărbați, femei și copii s-au oferit să-și dea ajutorul și au muncit multe ore, intens pentru a sluji pentru frații lor. Întreaga funcționare a fost o admirabilă demonstrație de organizare temeinică, prevedere atentă, desfășurare eficientă, zel pentru cauza lui

¹ 1 picior = 0,3048 metri

Dumnezeu, iubire față de oamenii de bunăvoință, ordine bună, fără neînțelegeri, unitate și cooperare frățească sub Christos. Observatorii lumesti s-au minunat de aceste lucruri. Iehova a fost onorat.

ZIUA DESCHIDERII

Zorii zilei de vineri, 20 august, au adus condiții de vreme ideale pentru marea adunare. La o oră matinală organizarea inițială funcționa deja la Sala mare, în timp ce mii de oameni începeau să sosească pentru copiosul „ospăț al bucatelor miezoase”. Exact la ora 8:30, președintele congresului a deschis „adunarea de dimineață pentru activitățile Teocratice”, la care au luat parte o mulțime estimată la 5.000 de persoane. După o cântare, rugăciune, o scurtă considerație asupra textului Biblic al zilei și instrucțiunile cu privire la serviciul pe teren, distribuitorii Împărăției au primit literatura și sarcinile pentru teritoriu, și au pornit pe străzile largi și curate ale orașului Minneapolis. Dimineața ei au purtat mesajul de la casă la casă, iar după-amiaza devreme au făcut lucrarea stradală, distribuind fluturași cu privire la adunările publice, oferind revistele Societății pe la colțuri și intersecții și dând informații pe panourile publicitare pe care le purtau. Aceasta în plus față de afișele lipite în autobuse și tramvaie încă din 9 august. Afișe erau lipite și pe geamurile vitrinelor, și anunțuri erau afișate pe barele de protecție și pe laturile automobilelor. Toate anunțau la unison: „Libertate în Lumea Nouă”; iar propaganda pentru așa-numitele „patru Libertăți”, desfășurată de politicienii lumesti, a fost serios frânată. Datorită dificultăților din transportul public, activitatea de mărturisire a fost restricționată la zona numită „Orașele Gemene”, Minneapolis și St. Paul, zona de peste fluviu, ambele totalizând o populație de peste 911.000 de locuitori.

La ora stabilită, acești agenți de publicitate ai Guvernului Teocrației lui Dumnezeu s-au reîntâlnit la Sala mare pentru un sfert de oră de cântări sfinte,acompaniate de la marea orgă de către mâini competente și dedicate. La ora 2:45 p.m. președintele congresului a rostit o rugăciune și un călduros cuvânt de bun-venit. Apoi, în vreme ce vocile celor 9.000 de persoane s-au împletit în cântarea „Etern Domn, Rege ceresc” adresată lui Iehova, sistemul de telefonie națională a legat într-o imensă rețea adunările din celelalte orașe cu adunarea principală. Auditoriul nevăzut a ascultat o parte din cântare. Câteva secunde după ora 3 p. m. un asistent de ședință l-a prezentat pe președintele Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, N. H. Knorr. În timp ce acesta își ocupa locul la tribună, în fața unei baterii de microfoane, pentru a-și susține cuvântarea de bază a Adunării, publicul l-a întâmpinat aplaudând cu bucurie. Scena de pe care vorbea, era împodobită cu palmieri minunați și cu coșuri pline cu splendide gladiole, ce reflectau puterea și slava lui Iehova. În spatele vorbitorului era desfășurată o cortină de pluș albastru. Pe aceasta, deasupra capului său era întinsă o pancartă de 40 de picioare lungime, care în partea de jos avea o bordură lată de franjuri albe. Pe fondul de pluș, de un violet închis al pancartei, sclipeau cu scânteieri de alb și auriu dinamicele cuvinte ale marelui Învățător, „Adevărul vă va face liberi!”, precum și sursa citatului dedesubt, Ioan 8 : 32. Acest text era în perfectă concordanță cu subiectul președintelui, „Susținând ferm libertatea”.

Nota dominantă a acestei cuvântări își are sursa în măiastra enunțare a principiilor libertății Creștine, conținute în scrisoarea apostolică adresată Galatenilor, mai ales în Galateni 5 : 1, care spune: „Christos ne-a izbăvit ca să fim slobozi; rămâneți dar tari, și nu vă plecați iar sub jugul robiei!” (V.A.R.) Lumea îl asculta vrăjită pe vorbitor, iar aplauzele izbucneau în mod repetat, pe măsură ce cuvântarea înainta. El a demascat religia ca fiind „jugul robiei”și a arătat cum „Creștinătatea, precum Ierusalimul și locuitorii lui din vechime, a fost adusă în robie. Martorii lui Iehova au fost eliberați de sub acest jug, dar trebuie să fie tot timpul în gardă ca să nu recadă, și să cedeze luptei și uzurpărilor neobosite ale religiei împotriva adevărului și martorilor lui. A fost enunțat un avertisment solemn că lupta, pentru a menține această libertate de adorare și

slujire a lui Iehova, trebuie să continue mai tare ca oricând în epoca postbelică. Ofensiva împotriva religiei trebuie întărită neabătut. Ilustrarea Scripturală punând accentul pe această necesitate, a ținut auditoriul ca vrăjtit pe măsură ce vorbitorul descria pe scurt vizita împăratului Israelului la proorocul Elisei, cel ținut la pat. Când vorbitorul a repetat porunca lui Elisei adresată împăratului, referitor la arcul încordat cu săgeata potrivită în el, și a strigat: „Trage!”, efectul asupra ascultătorilor a fost electrizant, și mulți au tresărit ca și când asupra lor s-ar fi tras. „Săgeata de mântuire a lui Iehova !”, s-a auzit în sală, cu accente de victorie și libertate. Lăsând la o parte ceea ce împăratul a făcut în vechime, martorii lui Iehova având mănunchiul de săgeți ale adevărului Teocratic, trebuie să izbească continuu organizația pământească vizibilă a lui Satan. Cei care continuă să tragă săgeți și să izbească, vor fi cei care îi vor ajuta și pe alții să obțină libertatea, iar ei înșiși vor putea apăra cu fermitate prețioasa proprietate. Cu siguranța Scripturii, vorbitorul a încheiat, zicând: „Doar cei care, cu mâinile curate, au apărat cu fermitate libertatea Creștină, dată de Dumnezeu, vor intra în viața veșnică și libertate în Lumea Nouă.” (Cuvântarea președintelui a fost publicată în întregime în numărul din 1 septembrie al revistei *Turnul de veghere*, și pe care îl recomandăm tuturor cititorilor noștri.)

Când aplauzele s-au stins, președintele de ședință l-a prezentat pe vicepreședintele Societății Turnul de veghere, care este totodată și juristul legal al societății, precum și un adevărat veteran al multor încleștări din tribunalele multor state, inclusiv la Curtea Supremă a Statelor Unite, pentru drepturile și imunitățile constituționale ale martorilor lui Iehova. El a folosit ceea ce a mai rămas din ora de transmisiune în rețea, tratând în mod corespunzător subiectul „Libertatea credinței”. Audiența, ridicată deja pe culmile entuziasmului de către cuvântarea președintelui, a aplaudat furtunos atunci când vorbitorul a spus: „Deși guvernele lumesti trebuie să recunoască acest drept, ele nu pot acorda martorilor lui Iehova o mai mare libertate de a se închina la Dumnezeu, decât îi pot da lui Dumnezeu libertatea de a primi această închinare. Libertatea nemuritoare, de a propovădui în calitate de slujitori ai Atotputernicului Dumnezeu, se avântă spre înălțimi, unde nu poate fi ajunsă de puterile, ori decretul pământești. Ea nu le poate fi luată! Cine sunt acești oameni? *Martorii lui Iehova !* ”

Apoi a trecut rapid în revistă lupta lor, în special din 1933 încoace, de a ține piept împotriva agresiunilor totalitarismului împotriva acestui drept Creștin, și în Europa, dar mai ales în Statele Unite. A fost o splendidă relatare a bătăliilor și victoriilor din mâinile lui Iehova spre credincioșii Lui martori. Dușmanului i s-a adus la cunoștință că nu va exista nici capitulare, nici retragere de pe pozițiile noastre îndreptățite. Pentru a-i ajuta și a-i pregăti pe participanții la bătălie să susțină lupta de prin tribunale cu și mai mare eficiență, Societatea a scos o binevenită broșură, intitulată „Libertatea Credinței”. Când vicepreședintele a ajuns la punctul culminant al cuvântării sale, anunțând apariția și imediata distribuire a acestei broșuri, s-a auzit iar un ropot de aplauze de bucurie și apreciere. Plasatorii au fost ocupați o bună bucată de vreme distribuind exemplare solicitanților.

Audiența s-a reunit iar la ora 7p.m.pentru a cânta. Au fost citite mesaje primite din diferite locuri îndepărtate, inclusiv o cablogramă primită din Capetown, Africa de Sud. Alta, venită de pe Continentul Negru, raporta 3.000 de persoane reunite în cinci locații în Africa de Vest. Telegramele sosite de la alte locuri ale adunării, transmițând date despre numărul participanților, receptarea de către ei a programului de la ora trei, cât și aprecierile lor, au sădit bucurie în sufletele participanților din orașul de bază al congresului.

La ora 7:15 p.m. au început cuvântările de seară, fiecare vorbitor având alocată o jumătate de oră. Primul vorbitor a fost un reprezentant al Societății care a fost solicitat să urmeze un curs de studiu la Colegiul Biblic Turnul de Veghere din Gilead. Cei doi vorbitori care au urmat, erau ambii absolvenți ai primei promoții la acest Colegiu Biblic, lucru care a stârnit aplauzele auditoriului. Pregătirea primită de acești tineri la institutul de învățătură creștină, a fost evidentă, atât din pregătirea cuvântării lor, cât și de maniera în care a fost susținută. Toate cele

trei prezentări s-au bazat pe articole apărute în ultimul an în *Turnul de veghere*. Numărul de participanți a fost mare, la fel ca și după amiaza. Această participare, atenția sporită acordată, cât și expresia sonoră a entuziasmului și a bucuriei, denotă câteva lucruri, și anume: nădejdea fraților în viitoare lucruri bune, dorința lor de a auzi sfatul deplin al lui Dumnezeu, cât și faptul că martorii lui Iehova nu urmează și nu ascultă un conducător om, ci iau parte la mesajul lui Dumnezeu prin organizația Lui vizibilă, sub Isus Christos, Conducătorul numit de El.

EDUCAȚIA NAȚIONALĂ

În afară de ridicarea generală a bunăstării materiale, pionierii, care au întemeiat și construit orașul Minneapolis, au fost interesați și de domeniul educației, astfel încât una din primele lor acțiuni a fost să întemeieze ceea ce a devenit acum Universitatea din Minnesota. Astăzi orașul are mai bine de o sută de clădiri de școală publică.; cu toate acestea, niciodată până acum, nu a găzduit o astfel de adunare educațională precum cea aflată în Sala mare în aceste zile memorabile. Această adunare a reprezentat interese educaționale de importanță covârșitoare, și de valoare eternă pentru oamenii acestui oraș, acestui stat, ai acestei națiuni, precum și ai tuturor națiunilor pământului. Desfășurarea evenimentelor celei de-a doua zile, în 21 august a dovedit din plin acest fapt.

Zorile au răsărit luminoase și blânde, iar cerul acela, care a dat statului numele Indian de *Minnesota*, însemnând *ape reflectând cerul*, zâmbea cu bunăvoință deasupra Adunării. Mulțimi de noi-sosiți continuau să se reverse și să se adune la Sala mare, numărul participanților ajungând cam pe la 12.000. Ca urmare a crescut și participarea la serviciul de pe teren. Această muncă de publicitate, desfășurată dimineața și după amiaza devreme, pe la casele oamenilor cât și pe domeniul public al „Orașelor Gemene”, a însuflețit și a stârnit apetitul pentru masa spirituală pe care Iehova Dumnezeu urma să o desfășoare după amiaza și seara pentru oamenii Lui devotați, chiar în mijlocul dușmanilor lor.

La ora 2:30 p.m. a fost o cântare înălțătoare, apoi au urmat relatări din experiențele personale. Adunarea a fost încântată în mod deosebit de tinerii absolvenți de la Colegiul Gilead, atât bărbați, cât și femei, care au povestit pe scurt despre experiențele lor din timpul colegiului și de după absolvire; fiecare, pe rând, a primit un ropot de aplauze. Încă o dată pregătirea lor la Gilead a strălucit în comportamentul și exprimarea lor; iar mulți pionieri din sală au simțit dorința puternică de a se dovedi cândva demni de a participa la un curs la Gilead.

La ora 3 p.m. circuitele vastei rețele telefonice au intrat în funcțiune, punând în legătură *toate* adunările desfășurate în orașele Americane. A fost cea mai mare rețea constituită, nu numai în istoria martorilor lui Iehova, ci, după câte știm, chiar din istoria telefoniei, și aceasta a funcționat timp de *două* ore, în ciuda războiului global. Asigurarea și posibilitatea ca acest vast sistem de intercomunicații să funcționeze atât de mult timp în aceste condiții, venea clar de la Atotputernicul Dumnezeu. Era fără îndoială vremea pentru un eveniment remarcabil în desfășurarea campaniei Sale educative, desfășurată de când Isus Christos, Mesagerul Lui, a venit la templu în 1918. Sala Municipală era acum plină, iar Sala de expoziții adăpostea surplusul. Atunci când cântarea „Ridică-te și strălucește!” s-a terminat, a început un simpozion cu participarea a patru vorbitori, toți fiind directori la Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere.

Prima cuvântare, de patruzeci de minute, pe tema „Națiunea liberă păzind adevărul”, s-a bazat pe proorocirea lui Isaia, capitolul 26. Ea a identificat în mod limpede care este singura națiune „liberă”, a arătat ce adevăruri păstra, și cum, și a prezentat libertatea de care doar această singură națiune favorizată se bucura, între toate neamurile pământului. (Textul integral al cuvântării se va putea citi în numărul următor al acestei reviste.) Următoare prelegere a avut ca temă „Serviciul trebuie să continue”. Vorbitorul a spus: „Suntem oamenii liberi ai lui

Dumnezeu.” Totuși, a continuat el să explice, toate aceste creaturi libere se află supuse cerințelor serviciului față de Dumnezeu, și nimeni nu este scutit de acest lucru. Dușmanul pune în aplicare diferite tactici pentru a-i lipsi pe aceștia de libertatea lor, dar, cu toate aceste uzurpări și opuneri ale dușmanului, serviciul față de Iehova și împărăția Lui trebuie să continue. Și va continua, indiferent ce cele va fi dat martorilor să îndure, și „, chiar până la ultima suflare”. –Iov 27 : 3-5.

Apoi președintele l-a introdus pe cel mai învârstă director al Societății, W. E. Van Amburgh, care, de patruzeci de ani, era secretar - trezorer. Apariția acestui înalt veteran al serviciului, purtând povara celor 80 de ani ai lui, a fost foarte apreciată de adunare. În timp ce ținea foaia din care citea „Progres în ciuda opoziției”, mâinile îi tremurau datorită bolii de care suferea, dar cuvintele introductive s-au auzit foarte clar: „Guvernul Teocratic al lui Iehova, constituie tema principală a Bibliei, de la Geneza până la Apocalipsa.” El a descris pe scurt progresele făcute de poporul organizat al lui Dumnezeu, în ciuda opoziției, mai ales de la 1894 încoace, și a arătat proporția mare a lucrării de mărturisire azi, atât de mare încât marile tribunale ale țării au fost nevoite să recunoască justetea lucrării martorilor lui Iehova.

Dovedind faptul că însăși lumea presei și a radioului, a fost constrânsă să arate că Iehova Dumnezeu are martori pe întreg pământul, vorbitorul a citit fragmente dintr-o relatare de presă din data de 29 iunie, despre lucrarea de mărturisire desfășurată în secret, dar care făcea progrese în Germania Nazistă, și pe care, toate încercările mișelești ale Hitleriștilor, nu au izbutit să o suprimă. După ce a menționat activitatea dăătoare de satisfacții a Colegiului Biblic Turnul de Veghere, el a încheiat, zicând: „Astfel, „servul credincios și înțelept” al lui Dumnezeu, Societatea sub Isus, înaintea victorioasă, sub conducerea Lui, spre noi triumfuri, spre completa detronare a lui Satan și a hoardelor lui ticăloase, pentru deplina justificare a numelui lui Iehova. Împărăția Lui, sub Christos, a fost întemeiată. Toți cei din rămășiță și tovarășii lor să strige „ALELUIA !” Și cu toată tăria vocii sale, el chiar a strigat acest cuvânt final de laudă lui Iehova, sărind și ridicându-și triumfător în aer mâna dreaptă. Răspunsul audienței a fost răsunător și instantaneu.

Remarcabilul caracter al programului de două ore, a fost continuat la ora 4 p. m. prin cuvântarea președintelui despre „Educație gratuită pentru oamenii de bunăvoință”. Datorită valorii și importanței ei pentru toți iubitorii de libertate, această prelegere este publicată în întregime în primele pagini ale acestui număr al revistei. Vigoarea și convingerea cu care a vorbit președintele, au adăugat o mare tărie celor spuse de el, și au smuls ropote de aplauze, chiar de la începutul cuvântării, continuând astfel de mai multe ori. El a încheiat, referindu-se la lovirea de către Elisei a apelor Iordanului cu mantia sa, strigând: „Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie?” Apoi a făcut actualizare la vremurile moderne strigând: „Deci, să pornească educația gratuită a oamenilor de bunăvoință! Se apropie ziua binecuvântată când toți cei liberi și credincioși vor intra în viața aflată din abundență în Lumea Nouă, fiecare limbă mărturisind că Isus Christos este Domnul, spre slava lui Iehova Dumnezeu, Tatăl.” Deja ascultătorii se aflau în cel mai înalt grad de așteptare, iar ceea ce a urmat va rămâne în amintire în Lumea Nouă. „Pot acum să supun spre adoptare această Declarație?” a spus președintele, și apoi a început să citească, cu o voce în crescendo, următoarea

DECLARAȚIE

Martorii lui Iehova și tovarășii lor, fiind adunați laolaltă, de pe tot cuprinsul lumii, în „Adunarea Teocratică a Națiunii Libere”, declară în cele ce urmează:

CĂ Iehova Dumnezeu prin adevărul Lui și prin jertfa preaiubitului Lui Fiu, Isus Christos, ne-a slobozit; și că, deși suntem în lume, noi nu suntem a ei, ci din lumea Lui nouă ce va veni;

CĂ libertatea noastră nu ne este acordată din vreun scop egoist, ori nelegiuit, ci ca să putem să-L slujim total pe El și interesele pământești ale împărăției Lui sub Isus Christos;

CĂ misiunea noastră primită de la Dumnezeu ne poruncește să fim martorii Lui și propovăduitorii Evangheliei împărăției Sale; Și trebuie să ne îndeplinim rolul ca atare, în lucrarea educativă pe care El a decretat că trebuie continuată la sfârșitul lumii, moment în care ne aflăm acum;

CĂ toți „oamenii de bunăvoință”, fără deosebire de rasă, culoare sau credință, trebuie găsiți și pregătiți pentru viață în lumea nouă; și că lucrarea educativă cu adevărul Împărăției este instruirea cea mai esențială a acestora, acum și în perioada postbelică, întrucât îi pregătește pentru viața veșnică;

CĂ lucrarea noastră nu este una distrugătoare a actualelor guverne, și nici nu se desfășoară din interese comerciale, ori scopuri egoiste, ori în interesul vreunei secte religioase; ci este pentru a răspândi bunăvoința printre oameni, promovând deplinul respect pentru lege, ordine și neprihănire, valori pe care se vor întemeia libertatea, prosperitatea și pacea permanentă a Lumii Noi;

CĂ manualul libertății este Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, Biblia, iar adevărurile pe care El le-a descoperit în ea, prin Fiul și Împăratul Lui la templu, îi fac pe oameni liberi ; fără ele toate libertățile anunțate de către oameni sunt trecătoare și iluzorii;

CĂ supunându-ne misiunii noastre, ne vom strădui, acum și în epoca postbelică, să extindem tot mai mult publicarea adevărului Împărăției, și să facem să crească numărul orelor de studiu Biblic gratuit, în casele „oamenilor de bunăvoință” de pe întreg pământul, folosind mijloacele educaționale pe care Domnul ni le asigură în acest scop. Suntem în favoarea educației gratuite, cu privire la Teocrație, a tuturor „oamenilor de bunăvoință”.

Abia ce a terminat de rostit fraza finală, când, în mijlocul unui ropot de aplauze, unul dintre directori a țâșnit spre tribună și luând microfonul a trecut la adoptarea Declarației. Vicepreședintele i-a urmat inițiativa. Președintele a zis: „Ați auzit propunerea de adoptare. Toți cei care sunt pentru, să spună DA!” Un puternic „DA” unanim s-a auzit într-o clipă, și zgomotul altor aplauze suplimentare a continuat. Președintele a rostit iar: „Prin mila lui Iehova, am acum privilegiul de a vă prezenta unul dintre cele mai recente mijloace educative, pe care El le-a asigurat prin organizația Sa, pentru uzul nostru, noua broșură intitulată...” Dar titlul broșurii nu s-a mai auzit din pricina aplauzelor venite din mii de palme, și, deodată, fără nici o înștiințare, toate luminile din sală s-au stins, ascunzând privirilor cărțulia cu frumoasa copertă violetă, și titlul imprimat cu litere aurii, pe care președintele o ținea în mâna ridicată. O undă de spaimă și îndoială a străbătut vasta adunare cât a durat clipa de întuneric; apoi toți ochii au privit cu uimire cum două raze de lumină, dirijate de pe două balcoane, au poposit pe semnul violet din mâna președintelui, făcând să strălucească literele aurii, ce spuneau: „Adevărul vă va elibera”. Privitorii au înțeles imediat, *acela* era titlul noii cărți!. Un strigăt a țâșnit din piepturi, unul cum nu se mai auzise din vremurile străvechi ale victoriilor lui Iehova pentru poporul ales de El. Toate luminile sălii s-au re-aprins, iar președintele a continuat: „Tuturor participanților la această adunare, începând cu vârsta de cinci ani, și care îl vor primi în spiritul acestei declarații, li se va da un exemplar GRATUIT!” Aceste ultime cuvinte au provocat un alt val de bucurie, de mărimea celui precedent.

Acesta era într-adevăr un lucru nou, atât de armonizat în spirit cu tema președintelui, „Educație gratuită pentru „oamenii de bunăvoință”.” În 1941, cu ocazia Adunării teocratice din St. Louis, Societatea a dăruit copiilor între 5 și 18 ani, un exemplar din cartea *Copii*. Dar niciodată până acum nu mai oferise *tuturor* participanților la o adunare generală, un exemplar nou, gratuit al unei publicații legate în pânză. Aceasta însemna un exemplar gratuit, nu doar celor peste 9000 de primitori din Minneapolis, ci și celor mai bine de o sută de mii de participanți la toate celelalte adunări de pe tot întinsul țării, și care au auzit anunțul făcut de

președinte, prin rețeaua telefonică națională. Înainte ca președintele de ședință să poată termina de anunțat că noua carte se va distribui tuturor pe măsură ce ieșeau din clădire, mii dintre ei, se sculară deja de pe scaune și au pornit într-un mare marș ordonat spre ieșiri. Au intrat atunci în acțiune 750 de ușieri pentru a dirija cum se cuvine șuvoaiile de bărbați, femei și copii. Coridoarele și etajele clădirii răsunau de tropăitul și vocile vesele și nerăbdătoare ale miilor de oameni. În zece minute, sala mare s-a golit, iar până în 20 de minute fiecare trecuse deja de ieșire și strângea la piept neprețuitul exemplar, „Adevărul vă va face liberi!”. Cum mai priveau și cercetau cartea, fericiții posesori! Ea depășea toate așteptările!

O oștire fericită re-invada sala mare a clădirii pentru sesiunea de seară. Cântări, experiențe personale ale pionierilor speciali și ale absolvenților de colegiu, mesaje venite din Londra, din Newfoundland, și din alte locuri bucurau pe ocupanții sălii înțesate. Au urmat apoi cuvântările, cea a vice-președintelui despre „Unitatea și foloasele ei”; cea a slujitorului Fermei Împărăției, unde se află Colegiul Biblic Turnul de Veghere, în clădirea Gilead, despre „Progrese în instruirea propovăduirii Teocratice”; și cea ținută de secretarul președintelui, cu titlul „Cui îi aparține manualul?” Apoi, însuși Fratele Knorr a prezentat și a atras atenția asupra broșurii cu întrebări descrisă în anexa de la „Adevărul vă va face liberi” O altă surpriză a constituit-o anunțul că acea broșură era terminată și că va fi distribuită chiar atunci. O veste bună a fost și anunțul lui că în octombrie urma să înceapă campania cu „Adevărul vă va face liberi” Acesta a fost finalul unei zile de copleșitoare binecuvântări. Cu nespusă recunoștință față de marele Dătător al tuturor darurilor bune și desăvârșite, poporul Lui iubit s-a retras spre a se odihni înainte de ziua finală a Adunării.

MĂREȚA ÎNCHEIERE

Mult-anunțata zi de 22 august, duminică a răsărit deasupra orașului Minneapolis, aducând în continuare o vreme plăcută. Ziua a fost deschisă cu o adunare matinală, la ora 8 a.m., unde după un discurs despre „Botez”, 237 de persoane și-au exprimat dorința și disponibilitatea de a fi scufundați în apă, ca simbol al consacrării lor din toată inima față de voința lui Dumnezeu. Aceștia au fost îndrumați spre Lacul Calhoun pentru acest botez. Între timp adunarea de la sala mare s-a încheiat, iar distribuitorii activi au plecat pe teren pentru campania educativă, și pentru a înmâna ultimele invitații pentru conferința publică.

Pe la ora 2 p.m. sala principală era deja ticsită, și toată lumea a fost mișcată de o prelegere a unui director al Turnului de veghere, pe tema „Servii hrănesc turma”. Efectul asupra participanților a fost cumulativ. A accentuat iar adevărul vital că, Isus Christos i-a eliberat pe ucenicii Lui pentru a-L sluji pe Iehova, și că apostolii Lui, precum și toți credincioșii nu au îngăduit niciodată organizației lui Satan, și a elementelor lor comerciale și de afaceri, să năpădească într-atât afacerile lor, încât să nu le lase răgaz pentru a propovădui Evanghelia. Obligația revine tuturor celor consacrați, care, prin cunoștințe, experiență și vârstă au ajuns la maturitatea, sau înțelepciunea de a hrăni turma, și mai ales „celelalte oi” ale Domnului, care au fost împrăștiate de religie. Efortul enorm, total, depus azi de organizația vrăjmașului în acest război total, va fi stăvilit de către cei credincioși, pentru a nu pune stăpânire pe trupurile și sufletele lor și a le fura timpul, atenția și puterea, și a-i face să dea greș în acțiunea lor de „hrănire a turmei”. Această cuvântare a făcut pe mulți să-și cerceteze adânc inimile.

A urmat o scurtă pauză până la marele eveniment public, timp în care, în sală a fost oferit un frumos program muzical. Departamentul de pompieri al orașului nu a mai permis nimănui să intre în sală, astfel că mii de oameni s-au adunat afară să asculte, pe lângă difuzoarele strategic plasate. În lungul unei străzi, cât puteai vedea cu ochii, oameni în automobile, și grupuri adunate, se opriseră să asculte; iar toată această mulțime creștea pe măsură ce programul se desfășura. Până spre 17.000 s-au adunat astfel pentru a audia, cuvântarea anunțată, „Libertate în

Lumea Nouă”. Întreaga scenă era o palmă dată ziarelor locale, ce au disprețuit nobilul scop educativ al Adunării teocratice, și care au recurs la multe presupuneri și insinuări murdare, și la declarații dezaprobatoare inserate ca știri principale. Enormul auditoriu, care a inclus multe mii de persoane din „Orașele Gemene”, a constituit o dovadă convingătoare, că poporul lui Iehova nu avea nevoie de presa aservită comercial și religioasă, pentru a-și anunța evenimentele.

Acum răsună o cântare a adunării, timp în care marea rețea de telefonie a fost cuplată, unind toate adunările din celelalte orașe răspândite, la masa spirituală din Minneapolis. Toți au putut auzi scurta introducere făcută de președintele adunării pentru a-l prezenta pe vorbitor, președintele Societății Turnul de veghere, care a fost primit cu ovații. Chiar de la primele cuvinte ale prelegerii, rostite cu o voce măsurată, auditoriul a fost acaparat: „Lumea liberă vine doar din mâinile Atotputernicului Dumnezeu. Ea este la ușă, și nici o putere din ceruri, ori de pe pământ nu poate împiedica mâna Atotputernicului Creator, de o zidi și de a o oferi, în toată slava ei, creaturilor demne de ea. „Timp de un sfert de oră, auditoriul (inclusiv ascultătorii de radio a WBBR) a păstrat o tăcere atentă, timp în care vorbitorul a declarat că lumea liberă va fi cea a fiilor lui Dumnezeu, și a arătat cum și-a pierdut omenirea libertatea, iar acum propaganda susține crearea unei lumi libere de către om. Atunci auditoriul nu s-a mai putut înfrâna, și au început aplauzele. Ele au continuat, și au continuat, cu frecvență sporită, pe măsură ce cuvântarea înainta.

Vorbitorul a dezvăluit motivele actualei propagande pentru o lume nouă, mai bună. El a arătat spre tipul din vechime al „Creștinătății”, Ierusalimul necredincios, a cărui conduită a prevestit felul în care viitoarea ordine postbelică, făcută de om, se va juca cu libertatea oamenilor, și îi va înșela, după care demonii supra-omenești vor aduce omenirea într-o stare, cu totul opusă celei dintr-o lume liberă. Religia împreună cu aliații ei din lumea politiciii și a comerțului, vor da greș și vor cădea unul după altul. În cele din urmă, Iehova Dumnezeu le va acorda la toți o „libertate în foamete, molime și sabie”, din pricina luptei lor împotriva lui Dumnezeu și a lumii Sale noi. „Nici unul dintre acești opozanți ai Lumii Noi Teocratice nu va supraviețui”; aplaudând auditoriul a fost de acord.

Apoi vorbitorul a prezentat promisiunea vrednică de nădejde a lui Iehova, înregistrată în Cuvântul Lui, a unei lumi noi. A fost o adevărată încântare să asculți descrierea progresivă a Guvernului teocratic al acelei lumi libere; reprezentanții vizibili ai ei pe pământ; libertățile pe care le va aduce, și pe care le va asigura oamenilor permanent, libertăți pe care oamenii acestei lumi vechi nici nu ar îndrăzni să le ofere; și în sfârșit, nimicirea morții și a mormântului, și chiar a prințului demonilor, Satan, Diavolul. Toate acestea vor culmina cu justificarea veșnică a numelui lui Iehova, și în alegerea Lui ca Dumnezeu lor, al tuturor credincioșilor care vor trăi în libertate adevărată și veșnică. Apoi vorbitorul a dat asigurări auditoriului său, cu aceste ultime cuvinte:

„Cele menționate mai sus, nu sunt vreo închipuire imaginară, visată de vreun „sfânt” religios [evident este vorba de catolicul sanctificat, Sir Thomas More] ci este vorba de Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevărat și garantat prin numele Lui. Acceptați și credeți Cuvântul Lui acum, și faceți ca el să devină mângâietorul vostru în viață, speranță și mângâiere. Dacă veți face așa, aceasta înseamnă că veți dobândi moștenirea vieții veșnice și LIBERTATE ÎN LUMEA NOUĂ.”

Cuvântarea s-a încheiat, iar vorbitorul a anunțat apariția ei în variantă tipărită, astfel ca fiecare să poată avea un exemplar gratuit pentru sine, și alte câteva, pentru prietenii de bunăvoință. Astfel, această nouă broșură, „*Libertate în Lumea Nouă*” s-a bucurat de o circulație enormă, chiar de la apariția ei, de vreme ce mii de oameni din Minneapolis și mulți alții de la alte locații ale adunării, au acceptat cu recunoștință exemplare, ca simbol al acestei crescânde campanii de „educație gratuită pentru oamenii de bunăvoință”. Această distribuție s-a adăugat la totalul literaturii distribuite de participanții la congres, în cele trei zile de activitate pe teren.

Mulți erau acum deja nevoiți să plece spre casele lor, și totuși sala mare era înțesată de lume venită pentru concluziile programate pentru seară. O jumătate de oră de relatări de experiență a delectat participanții la ospăț. Apoi președintele congresului, a cărui activitate s-a desfășurat în mare parte în culise, a ținut un discurs pe tema „Nu mai există timp pentru a urma vechea cale!” La încheierea acestor trei zile ale celei mai grandioase Adunări, frații chiar simțeau sincer acest lucru și erau, mai mult ca oricând, hotărâți să o pornească ei înșiși pe calea cea neprihănită care duce spre noua lume liberă. A urmat o altă cuvântare, pe tema „Servul Credincios și Înțelept”. Vorbitorul, unul dintre absolvenții de colegiu, a discutat despre locul pe care-l ocupă, servul uns al lui Dumnezeu, sub Christos, și servul legal, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, în înfăptuirea actualei lucrări a lui Dumnezeu pe pământ.

Participanții la congres au avut plăcerea de a-l mai vedea o dată pe Fratele Knorr pe scenă, pentru a da citire, așa cum fusese anunțat în program, unui „mesaj de la președinte”. Aceasta s-a dovedit a fi o jumătate de oră de căldură și voie-bună a unei mari familii ce-L iubește pe Dumnezeu, și care se iubesc unii pe alții, adunați împreună, pașnic, într-o casă primitoare, la sfârșitul zilei, și amintindu-și de lucruri dragi inimilor lor. Președintele a dat citire la numeroase telegrame primite recent de la alte puncte ale Adunării și din țări străine, apoi a încheiat cu o cuvântare improvizată. El a accentuat responsabilitatea sporită acum a celor consacrați lui Dumnezeu, datorită cunoștințelor sporite și a noilor instrumente puse în slujba Lui. A fost prezentată, ca o speranță îndreptățită a noastră, viziunea superbă a lucrării viitoare, având parte de oportunități largite, în timpul care a mai rămas înainte de bătălia de la Armagedon. Au fost rostite cuvinte curajoase despre hotărârea de a continua, în ciuda persecuțiilor și opoziției față de această campanie educativă, până la încheierea, stabilită de Dumnezeu, a lucrării. Apoi, cu o rugăciune de slavă și aducere de mulțumiri pentru binecuvântările primite continuu, președintele a dizolvat adunarea. A început marele drum către casă al oștirilor improspătate ale lui Iehova.

Spre Prea Înaltul Iehova și Isus Christos, Fiul Lui, se îndreaptă toată cinstea și prețuirea pentru succesul și binecuvântările acestei Adunări Teocratice a „Națiunii Libere”.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

„RĂSCUMPĂRÂND TIMPUL”

FLATBUSH, BROOKLYN, N.Y.: „Domnul binecuvântează lucrarea noastră matinală de mărturisire pe stradă. În această lună de iunie, am fost pe stradă între orele 5:30 și 8:30a.m. și am avut privilegiul de a plasa 10 exemplare din *Lumea Nouă*, 1 Biblie, multe reviste și broșuri, și chiar 3 cărți în suedeză.”

UN ALT ROB ELIBERAT

MOUNT CLEMENS, MICHIGAN: „Raportăm că pe luna iunie avem un nou distribuitor al Împărăției. Ea este o doamnă de 65 de ani, și are un frate preot, iar altul episcop într-o biserică Catolică. Ea s-a lăsat greu convinsă, căci era foarte ancorată în cele lumești. Am ținut studiu cu ea timp de șase luni. În clipa de față ea așteaptă să fie botezată.”

PERIOADA DE MĂRTURIE „ÎNFRÂNGEREA PERSECUȚIEI”

În această perioadă de Mărturie, pe parcursul întregii luni octombrie va fi lansată pentru distribuire publică noua carte „*Adevărul vă va face liberi*”. Această carte va fi oferită împreună cu noua broșură *Libertate în Lumea Nouă*, la prețul de 25 de cenți. Întrucât această Perioadă de Mărturie va fi respectată în întreaga lume, acolo unde distribuitorii Împărăției nu sunt aprovizionați cu literatura nouă, ei își vor desfășura munca mai intens, folosind ultima carte și broșură, la același preț. Cititorii noștri, cât și persoanele de bunăvoință sunt binevenite să ia parte la această puternică mișcare educativă, fără să se teamă de persecuții; doar prin „înfrângerea persecuției” cu ajutorul proclamării curajoase și supuse a mesajului Împărăției, în ciuda opoziției, poate fi dusă la bun sfârșit anunțata Perioadă de Mărturie, prin mila lui Dumnezeu. De aceea această perioadă reprezintă un triumf pentru cauza și adevărul lui Dumnezeu, și pe toți cei care doresc să aibă parte de ea, suntem gata să-i punem, la cerere, în legătură cu un grup organizat cum se cuvine, al martorilor lui Iehova. În ceea ce privește proviziile de materiale, teritoriul și timpul, toate pregătirile pentru această mărturie mondială trebuie să înceapă acum. Atunci veți avea rezultate deosebite pe care să le raportați la încheierea lunii, ori să le să le dirijați spre noi, ori spre grupa cu care sunteți asociați în lucrarea de pe teren.

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”

Cu mare recunoștință față de „Dumnezeul adevărului”, anunțăm aici, noua carte publicată, „*Adevărul vă va face liberi*”. Lansarea ediției distribuitorilor a acestei cărți, a fost un eveniment cu tărie aplaudat la Adunarea Teocratică a „Națiunii Libere”, ce a avut loc în luna august, simultan în mai mult de 100 de orașe. Adevărurile prezentate în succesiune neîntreruptă în cele 384 de pagini ale acestei cărți, ilustrată cu opere de artă în culori, vă vor uimi și încânta, și vă vor înzestra pentru actuala luptă pentru libertate. Cartea este legată în material de culoare mov, cu titlul imprimat în auriu și cu desene în relief, și conține instrucțiuni despre cum să fie studiată, precum și un index complet al tuturor textelor citate din Scriptură. „*Adevărul vă va face liberi*” vă este acum oferit la prețul de 25 de cenți exemplarul, și poate fi trimis prin poștă la orice adresă. Lansarea cărții pentru distribuire generală în întreaga lume este anunțată în altă parte.

STUDII „TURNUL DE VEGHERE”

Săptămâna 24 octombrie: „Educație gratuită pentru „oamenii de bunăvoință””, pag. 1-22 inclusiv, *Turnul de veghere*, 15 septembrie, 1943.

Săptămâna 31 octombrie: „Educație gratuită pentru „oamenii de bunăvoință””, pag. 23-42 inclusiv, *Turnul de veghere*, 15 septembrie, 1943.

BIBLIA ÎNVAȚĂ CLAR

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, din veșnicie în veșnicie și este Făcătorul cerului și al pământului precum și Dătătorul de viață creaturilor Sale; căci Cuvântul sau Logos era începutul creațiunii Sale și agentul Său activ la crearea tuturor celorlalte lucruri, și acum este Domnul Isus Christos în slavă, investit cu întreaga putere în ceruri și pe pământ, drept Principalul Funcționar Superior al lui Iehova;

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, a făcut omul perfect pentru pământ și l-a așezat pe el; că omul a călcat cu voință legea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte; că din pricina faptei rele a lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață;

CĂ LOGOSUL a fost făcut om, adică Omul Isus și a suferit moartea pentru ca să producă prețul de răscumpărare pentru oamenii ascultători; Că Dumnezeu l-a înviat pe Isus ca și creatură divină și la înălțat la cer, mai presus de orice altă creatură și orice alt nume și l-a investit cu întreaga putere și autoritate;

CĂ ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion, și că Christos Isus este Principalul Funcționar al acesteia și e Domnitorul de drept al lumii; că urmașii credincioși unși ai lui Christos Isus sunt copiii Sionului, membrii organizației lui Iehova, și sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească despre supremația lui Iehova, să declare scopurile Sale față de omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie, și să aducă roadele Împărăției înaintea tuturor celor care voiesc să asculte;

CĂ LUMEA VECHE s-a sfârșit în anul 1914 d.Chr., și Christos Isus a fost așezat de Iehova pe tron, care a aruncat afară pe Satan din ceruri și acum procedează la întemeierea „pământului nou” al Lumii Noi;

CĂ ELIBERAREA și binecuvântarea popoarelor pământului poate veni numai prin Împărăția lui Iehova sub Christos, care a început; că următoarea faptă mare a Domnului este să nimicească organizația lui Satan și să întemeieze pe deplin dreptatea pe pământ, și că sub Împărăție, oamenii de bunăvoință, care supraviețuiesc Armagedonului, vor îndeplini mandatul divin de a „umple pământul” cu o rasă de oameni drepti.

MISIUNEA SA

ACEASTĂ revistă se editează cu scopul de a permite oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice, destinate îndeosebi să ajute pe martorii lui Iehova și pe toți oamenii de bunăvoință. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar Societatea asigură în plus literatură în sprijinul unor astfel de studii. Ea publică material adecvat pentru conferințe radiofonice, cât și pentru alte mijloace de instruire în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve Împărăției lui Iehova Dumnezeu, sub Christos, Împăratul său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinare minuțioasă și critică a conținutului ei în lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse, și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 OCTOMBRIE 1943

Nr. 19

NAȚIUNEA LIBERĂ CARE PĂZEȘTE ADEVĂRUL

„Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios”. – Isaia 26:2.

1. Ziua lui Iehova este ziua libertății! Ea începe cu nașterea Națiunii libere. O mărturie puternică pentru libertate în întregul univers urmează să fie dată de către această națiune. Câmpul de acțiune este deopotrivă cerul și pământul. Cerul simte primul bucuria izgonirii vrăjmașului. Dar nu bombardamentele provocate de escadrilele de avioane din aer, sunt cele care garantează libertatea. Nu acestea, ci căderea marelui asupritor al omului, care se prăbușește din tronul lui ceresc de putere, în temnițele pământului, spre a se confrunta acolo cu execuția ce va veni „în scurt timp”. Strigătul de bucurie răsună cu tărie în cer: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” – Apocalipsa 12:1-10, traducerea *Emphatic Diaglott*.

2. Națiunea liberă, investită cu putere și autoritate și care aduce oamenilor mântuirea, este împărăția Celui Uns de Dumnezeu, Fiul înălțat al lui Dumnezeu, care acum își preia în mod activ puterea Sa. Părintele națiunii este Iehova Dumnezeu, care așează împărăția în mâinile Fiului Său. Mama sa este organizația universală a lui Iehova, a creaturilor credincioase și sfinte, numită Sion. Nașterea Națiunii Celui Uns s-a produs la momentul hotărât de Dumnezeu, în anul 1914 d.Chr., înainte să înceapă chinurile „războiului din ceruri”. Referitor la acel eveniment fără asemănare, profetul lui Dumnezeu a spus cu mult timp în urmă: „Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu. Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște un neam așa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și născut fiii!” – Isaia 66:7,8.

3. Ceilalți „copii” ai Sionului, pe lângă „Fiul omului” sau Regele Uns al noului Guvern, trebuie să fie născuți ca cetățeni ai Națiunii. Așa precum a fost profețit și în Psalmi: „Iar despre Sion este zis: Toți s-au născut în el, și Cel Prea Înalt îl întărește. Domnul numără popoarele, scriindu-le: 'Acolo s-au născut.’” (Psalmii 87:5,6). Națiunea cea nouă se numește *Sion*, după mama sa. Acest lucru a fost preumbrit pe pământ de către o cetate capitală cu același nume, Sion, al cărei prim împărat a fost David din seminția lui Iuda, și care cetate a domnit peste națiunea celor douăsprezece seminții ale lui Israel.

4. Pentru a putea domni în Sion, David a trebuit mai întâi să îndure prigonirile și suferințele luptei de eliminare a vrăjmașilor păgâni din cetatea Sionului, pentru ca după aceea să facă din ea capitala sa regală. Astfel a fost câștigată ocuparea completă a cetății Ierusalimului. (2 Samuel 5:6-9). Acolo și-a adus David casa regală, și acolo s-a născut Solomon, urmașul său. (2 Samuel 12:24,25). Totuși, în ziua lui Iehova, nașterea Guvernului „fiului omului” are loc înainte de „războiul din ceruri”. După acea luptă de eliminare a vrăjmașilor diavolești ai libertății, are loc nașterea celorlalți „fii”, sau membri ai națiunii libere. Deși Împăratul Uns al Împărăției este de viță cerească, El a fost cândva pe pământ și se numea „Fiul Omului”; și ceilalți membri ai Națiunii sunt chemați tot dintre oameni, pentru a fi „născuți în Sion”, acesta fiind cel mai înalt privilegiu. Nefiind deci vorba despre un guvern pământesc, cei chemați pentru a fi membrii lui,

atât timp cât se află pe pământ, nu pot să se amestece și să ia parte la activitățile nici unei organizații politice a vreunui guvern pământesc.

5. Cetatea capitală sau organizația conducătoare pe care a ales-o Dumnezeu Cel Prea Înalt și pe care a instalat-o la putere în anul 1914, este Sionul sau Noul Ierusalim. Acest lucru a fost ilustrat cu mult timp în urmă prin acțiunea pe care a întreprins-o Iehova Dumnezeu în aranjamentele națiunii lui Israel, acțiune despre care se scrie: „Însă a lepădat cortul lui Iosif, și n-a ales seminția lui Efraim; ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește. A ales pe robul Său David, și l-a luat de la staulele de oi.” (Psalmii 78:67,68,70) Astfel Iehova Dumnezeu a ales națiunea lui Israel aflată sub conducerea regelui David pentru a ilustra pe națiunea spirituală liberă, pentru care Fiul Său, Isus Christos, „Leul din seminția lui Iuda”, este „Domnul domnilor, și Regele regilor”. El este Căpetenia Națiunii sfinte, și toți urmașii Săi, care se dovedesc credincioși călcând până la moarte pe urmele pașilor Lui, sunt membrii „trupului” Său împărătesc. Scripturile afirmă categoric că numărul acestora este de 144.000, iar Isus Christos este Căpetenia reprezentând întreaga Națiune a Izraeliților spirituali. – Apocalipsa 7:4-8; 14:1,3; 20:4,6.

6. Adversarul ticălos al lui Iehova și al lui Isus Christos, acel „pârâș al fraților noștri”, este Satan Diavolul. Cetatea sau organizația conducătoare pe care el o opune Sionului, este alcătuită din spirite rele asemenea lui, și din reprezentanții lui oficiali aflați printre oameni. Ea se numește „Babilon”, și a fost ilustrată prin acel străvechi dușman al libertății, Babilon, tiranica cetate aflată pe malul Eufratului. Babilonul a fost întemeiat de Nimrod, cel care l-a sfidat pe Iehova ca Dumnezeu, a instaurat teama printre oameni, le-a răpit libertățile, s-a instaurat pe sine ca primul împărat de pe pământ, și a stabilit religia deasupra supușilor lui. Doar adevărații închinători la Iehova Dumnezeu, precum Noe, Sem și alți strămoși credincioși ai regelui David au rămas liberi de Nimrod și de organizația lui politică, comercială și religioasă, Babilonul. Organizația vizibilă a lui Satan nu numai că a inclus cetatea Babilon de pe fluviul Eufrat, ci a înglobat și „toate împărățiile lumii”. Satan însuși a afirmat acest lucru, atunci când l-a ispitit pe Isus cu domnia asupra întregii lumi, dacă El ar renunța la Iehova Dumnezeu și s-ar apleca să se închine adversarului lui Iehova. – Matei 4:1-11.

7. Babilonul, organizația lui Satan, includea și poporul lui Moab. Această națiune era așezată pe țărmul de răsărit al Mării Moarte, față în față cu seminția lui Iuda. Fiind parte a organizației lui Satan, și deci reprezentând-o, poporul religios al lui Moab a devenit simbol al întregii organizații a lui Satan. Capitala sau cetatea principală se numea „Ar”, ceea ce înseamnă „cetate”, iar uneori în profeții reprezintă întreaga națiune moabită. (Numeri 21:15,28; Deuteronom 2:9,18,29; Isaia 15:1) Semeța cetate Ar și întreaga națiune a Moabului erau vrăjmașii dintotdeauna ai poporului ales al lui Dumnezeu, încă din vremea când refuzaseră să asigure provizii izraeliților ce călătoreau spre Țara Promisă, și de când îl angajaseră pe necredinciosul prooroc Balaam ca să îi blesteme pe izraeliți și să îi ademenească în capcana religioasă a închinării la Baal. (Numeri 22,23,24;25:1-5) Ca urmare, porunca dată de Dumnezeu izraeliților a fost: „Să nu-ți pese de propășirea lor, nici de bunăstarea lor, toată viața ta, pe vecie.” – Deuteronom 23:3-6.

8. Moabul manifesta multă mândrie de sine, și în același timp dispreț față de poporul ales al lui Dumnezeu. Ei se bucurau de o considerabilă prosperitate economică și de bogățiile și bunurile ce rezultau din aceasta. (Ieremia 48:7,26,27,29,33,36) Corespondenții lor în zilele noastre sunt religioniștii „creștinătății”, și anume conducătorii religioși, comerciali și politici care practică religia pentru scopuri egoiste, făcând comerț cu religia. „Creștinătatea” de azi este comparabilă cu falnica cetate Ar din Moab. Ea este cea mai mândră „cetate” de pe pământ, colonizând practic întreg pământul, pentru a-l putea exploata în mod egoist. „Creștinătatea” este cel mai puternic sector al părții vizibile din organizația lui Satan, Babilon. Moabiții vremurilor moderne sunt mândri. Ei au un dispreț profund pentru Izraeliții spirituali de azi, cei care sunt uni cu spiritul lui Dumnezeu și chemați a fi membri ai „națiunii Sale sfinte”, Sion. Ei se opun din

totdeauna împărăției lui Dumnezeu și conspiră împreună cu toate puterile lumești împotriva acelor Izraeliți spirituali de pe pământ care reprezintă în mod vizibil Împărăția. (Psalmii 83:3-8) Moabiții moderni se ridică împotriva Cetății Sfinte, împărăția lui Iehova, și, opunându-se domniei ei pe pământ, ei se opun astfel libertății oamenilor.

Profetie despre nimicire

9. Ziua lui Iehova, începând din 1914, este timpul ales de El pentru a regla socotelile cu toți opozanții Săi, inclusiv cu moabiții moderni și cu falnica lor cetate. El face acest lucru prin nașterea noului Guvern, Împărăția Sa, ilustrată prin muntele Sion. „Creștinătatea” materialistă și aliații ei lumești refuză să recunoască Guvernul nou născut și conducerea lui, și își adună năvalnic întreaga putere pentru a menține dominația mondială printr-o asociere a națiunilor, printr-un guvern global. Referitor la aceste evenimente ale zilei lui Iehova, proorocul Său a profetizat următoarele, zicând: „Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărății pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, [zicând]: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” Cel ce stă în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” – Psalmii 2:1-6, *Rotherham*.

10. Mâna dreaptă a lui Iehova este una atotputernică, pusă în serviciul dreptății. Ea se odihnește acum în Sion, organizația Sa capitală, și va aplica lovituri nimicitoare moabiților moderni și falnicei lor cetăți religioase. Acest lucru trebuie să se întâmple în ziua lui Iehova, și despre acest lucru profetia spune: „Căci mâna DOMNULUI [Iehova] se odihnește pe muntele acesta, dar Moabul este călcat în picioare pe loc, cum este călcat în picioare paiul în bălegar. În mijlocul acestei băltoace, el își întinde mâinile, cum le întinde înotătorul ca să înoate.” Deci, așa cum fac înotătorii din Orient, lovind cu putere apa, mână după mână, și făcând zgomot puternic, astfel va izbi Iehova prin Împăratul Său instalat pe Muntele Sion pe moabiții moderni și organizația lor religioasă și comercială, în mod repetat, cu lovituri puternice, rapide, la dreapta și la stânga, pe măsură ce El își face de cunoscut scopul chiar în mijlocul vrăjmașilor Săi.

11. „Dar Domnul îi doboară mândria, și face de nimic dibăcia mâinilor lui. El surpă, prăbușește întăriturile înalte ale zidurilor tale, le prăbușește la pământ, în țărână.” (Isaia 25:10-12) În loc de Iehova și de Împărăția sa, moabiții moderni ai „creștinătății” fac din religie și asocierea de națiuni întărite de puterea militară, un înalt bastion de apărare îndărătul căruia ei își caută apărare. (Psalmii 9:9; 46:7,11; 59:6,16; Ieremia 48:1, nota marginală). Prin mesaje de condamnare împotriva religiei, așa cum au fost ele transmise de către credincioșii Săi martori începând cu anul 1918, Iehova Dumnezeu a aplicat lovituri zdrobitoare asupra „creștinătății” și asupra guvernului mondial pe care ea acum propune să îl scoată din starea de inactivitate și să îl reînvie. Aceste mesaje ale adevărului și profetii sunt doar premergătoare violentei lovituri pe care El o va da „creștinătății”, la executarea sentinței în „bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”, bătălia Armaghedonului. – Apocalipsa 16:14-16.

12. Profetia nimicirii Moabului modern, „creștinătatea”, continuă ilustrând modul în care Dumnezeul dreptății umilește mândra organizație religioasă și ridică organizația Sa aprobată, care se închină la El cu credință și îi preamărește Numele: „În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură”. (Isaia 26:1). Acea zi este „ziua lui Iehova al oștirilor”, începând cu nașterea Guvernului Său Teocratic prin Christos și sfârșind cu justificarea Numelui Său în bătălia Armaghedonului. Este ziua când profetia lui Isus Christos se adevărește, că o împărăție se va ridica împotriva altei împărății, toate neamurile împotriva tuturor neamurilor, și că foametea, bolile, și persecutarea adevăraților creștini, precum și continua „suferință și confuzie a neamurilor”, va tulbura „creștinătatea” și ierarhia ei religioasă. Aceste lucruri sunt semne vizibile că „războiul din ceruri”

a început în anul 1914 și că partea demonică invizibilă a organizației lui Satan, Babilonul, a fost izgonită din ceruri și azvârlită pe pământ, devenind așternut al picioarelor Regelui Sionului, Isus Christos. Este o zi a deziluziei generale pentru toate popoarele, și prin ea nu se glorifică și nu se slăvește „creștinătatea” și religia în mințile oamenilor, ci nesiguranța, neliniștea și mișcările revoluționare. Religia și „creștinătatea” au eșuat în fața oamenilor. Religia va cădea iarăși atunci când va ajunge în vârful mașinării internaționale de pace, după războiul total, și când va căuta să conducă această mașinărie spre securitate, prosperitate și pace durabilă.

13. În toiul acestor întâmplări din „creștinătate”, cine ar putea înălța un cântec al încrederii? Profetia ne dă un răspuns: cei din „țara lui Iuda”. Iuda era țara căreia Sionul îi era cetate capitală, și unde împăratul ei „ședea pe scaunul de domnie al lui Iehova” în calitate de reprezentant Teocratic al Său. Iuda, prin urmare, ilustrează acum partea pământească a acelor care sunt membrii Sionului ceresc, capitala organizației lui Iehova. Aceștia s-au consacrat cu credință intereselor ei și o consideră cu tărie drept unica Putere Conducătoare de pe pământ. Numele *Iuda* înseamnă *laudă* și a fost acordat spre a slăvi pe Iehova Dumnezeu. (Geneza 29:35) Oamenii care au încheiat legământul cu Dumnezeu și care slăvesc numele lui Iehova sunt cei ce se află în „țară” cântând cântecul, și anume, martorii lui Iehova. Aceștia care laudă pe Iehova astăzi sunt rămășița acelor oameni cărora apostolul Petru le scria, zicând: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un NEAM SFÂNT, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” – I Petru 2:9.

14. Pe măsură ce Domnul Dumnezeu face de înțeles prin Isus Christos, profețiile Sale martorilor Săi, ei își dau seama că Babilonul a fost îndepărtat din ceruri și că semeța organizație religioasă a Moabului modern a fost respinsă de El, religia ei fiind demascată drept demonism, iar cetatea „creștinătății” fiind condamnată la pieire totală în Armagedon. În calitate de martori ai lui Iehova ei vestesc sentințele Lui împotriva vrăjmașilor Săi, așa cum au fost ele scrise mai înainte și se declară împotriva acestor dușmani ai națiunii nou născute, Împărăția lui Dumnezeu cu Isus Christos aflat pe scaunul de domnie. Spre deosebire de aceste vești proaste pentru dușmani, ei cântă vești bune pentru toți „oamenii cu bunăvoință” care tânjesc după mântuirea din urâciunea și asuprirea Babilonului, și care suspină după pacea, securitatea, prosperitatea și fericirea veșnică „sub o organizație neprihănită și durabilă. Cântăreții lui Iuda sau Iudeii, cântă fără teamă adresându-se tuturor: „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură.” (versiunea *Douay* introduce cuvântul „Sion” în acest text).

15. Sionul este cel despre care acești Iudei cântă, puternicul și invincibilul Guvern Teocratic al Dumnezeului adevărat și viu. El a fost ridicat la putere odată cu întronarea lui Isus Christos ca Împărat al noii națiuni, „națiunea sfântă”, în anul 1914. Puterea lui a fost demonstrată de îndată prin războiul declanșat împotriva Babilonului, puternica organizație cerească a lui Satan, care a fost bătută și azvârlită pe pământ, pentru a sta acolo jos și AFARĂ. Despre Împăratul Sionului s-a profetit: „DOMNUL [Iehova] va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalmii 110:1,2). În curând toiagul Lui de cârmuire va „Zdrobi pe împărați în ziua mâniei Lui”, iar Sionul va rămâne victorios în picioare. – Psalmii 110:5.

16. Nici o forță de poliție internațională, indiferent de ce tărie și forță de acțiune ar fi ea capabilă, nu poate garanta o pace durabilă în libertate și securitate, și nici nu va putea rezista teribilei zguduiri din Armagedon ale tuturor lucrurilor artificiale, făcute de mâna omului. Unica și singura speranță a iubitorilor vieții și libertății este „puternica cetate” a lui Dumnezeu, Teocrația. Cei care caută adăpost în ea, vor descoperi că sunt înconjurați de zidurile și întăriturile indestructibile ale protecției și puterii lui Dumnezeu și ale Celui pe care El L-a ales pentru a garanta salvarea, securitatea, mântuirea și o nesfârșită libertate a celor care cu credință locuiesc acolo. Acesta este adevărul, deși locuitorii din semeța cetate a Moabului modern îi disprețuiesc, îi neagă și încearcă să suprimă „această Evangheliie a Împărăției”. Oamenii trebuie să aleagă, fie

să se încreadă și să caute adăpost în „cetatea” postbelică internațională a Națiunilor Unite, creație a oamenilor, sau să asculte cântecul Iudeilor din „puternica cetate” a Împărăției lui Dumnezeu și să se îndrepte în grabă spre ea pentru adăpost și scăpare, în speranța vieții într-o lume nouă și dreaptă. Profeția ne spune că va trebui cântat acest cântec în această zi a lui Iehova, iar toate strădaniile „moabiților” de a reduce la tăcere acest cântec al martorilor lui Iehova și al tovarășilor lor cu bunăvoință, vor da greș. Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce la El fără rod și neîmplinit.

Națiunea care păzește adevărul

17. Împărăția care aduce mântuire a fost stabilită, iar calea spre mântuire a fost expusă și deschisă în această slăvită zi a lui Iehova. Prin intermediul profeției Domnul Dumnezeu dă poruncă să se meargă la Regele „cetății Sale puternice”, Sionul: „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios [națiunea care păzește adevărul, *nota marg.*]” (Isaia 26:2). La venirea în Împărăția Sa, Christos este însoțit de către toți îngerii Lui sfinți, pe care îi folosește ca păzitori ai porților, pentru a duce la îndeplinire porunca lui Iehova. „Porțile” au fost deschise după venirea Sa la templu pentru judecată în anul 1918. Acest lucru s-a petrecut imediat după izgonirea din ceruri a lui Satan și a demonilor lui, ocazie cu care puternicul Babilon a suferit o cădere din care nu se va mai ridica niciodată. Profeția (Isaia 66:7,8) spune că după ce „fiul omului”, sau Guvernul Noii Națiuni, a fost adus la putere, iar Sionul a trecut cu bine de suferințele „războiului din ceruri”, atunci va da naștere celorlalți „fii”. Scripturile dezvăluie că după venirea lui Christos la templu pentru judecată, în anul 1918, El i-a înălțat pe acei credincioși care fuseseră chemați la Împărăție și îl urmaseră cu credință și care atunci dormeau somnul de moarte. Sfinții ce dormeau au fost astfel „născuți”, confirmați și identificați drept membri și moștenitori, alături de Împăratul Isus Christos al organizației capitale, Sionul. –1Tesaloniceni 4:13-16; 1Corinteni 15:49-57.

18. Cât despre rămășița care era în viață pe pământ și căuta să servească interesele Împărăției, Isus Christos aflat pe tron la templu a judecat-o. El i-a cercetat cum și-au păstrat integritatea atunci când au fost supuși la chinuitoarele probe ce le aveau de îndurat cei consacrați lui Dumnezeu, cum s-au oferit voluntar să facă lucrarea de mărturie, „cântarea cea nouă” care urma încă „să răsune în țara lui Iuda” spre lauda Dumnezeului Cel Prea Înalt, Tatăl Noii Națiuni. În timpul primului război mondial, și o scurtă perioadă după aceea, vrăjmașii religioși ai adevărului și aliații lor, au prins în captivitate acea rămășiță credincioasă, și au căutat să le provoace moartea spirituală, dacă nu chiar și exterminarea fizică. Acum, prin minunatele Sale fapte de mântuire, prin puterea eliberatoare și iluminatoare a adevărului, Regele lui Iehova i-a adus înapoi pe acești prizonieri ai vrăjmașului și le-a îndreptat pașii pe calea ce duce spre Sion, organizația Teocratică a lui Iehova. Rămășița trebuie adusă aici, ca membri aprobați ai Sionului. Aprobarea lor de către Iehova, drept candidați la Împărăție, constituie nașterea pe pământ a celorlalți fii ai Sionului. Apoi aceștia sunt unși de către Domnul Dumnezeu pentru a fi reprezentanții Săi vizibili în Sion, organizația capitală. „DOMNUL iubește mai mult porțile Sionului decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu!” – Psalmii 87:2,3.

19. Profeția lui Isaia îi prezintă pe cei din rămășiță în timp ce se apropie de zidurile cetății, când un glas din ceruri răsună: „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios [națiunea dreaptă care păzește adevărul, *Douay*].” Rămășița urmează să intre în „națiunea sfântă”, Guvernul teocratic, care este sfânt și drept. Ei „caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa”, iar cea mai mare lucrare de neprihănire este justificarea numelui Său. În urma dificultăților aduse de primul război mondial, ei s-au făcut vinovați în mare măsură de păcatul buzelor, oprindu-se de la vestirea numelui și Împărăției lui Dumnezeu, așa cum fusese poruncit, și cum ei înșiși făcuseră legământ cu El pentru împlinirea acestui lucru. Acum, Împăratul lui Iehova

aflat la templu, prin puterea spiritului și adevărului Său, îi curăță pe aceștia de păcatul buzelor lor și îi umple cu îndrăzneală și cu curaj pentru a fi martorii Lui. De aceea rămășița mântuită se bucură de salvarea ei întru Domnul și spun: „Nu voi muri, ci voi trăi, și voi povesti lucrările DOMNULUI. DOMNUL m-a pedepsit, da, dar nu m-a dat pradă morții [la mâna vrăjmașului]. Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe DOMNUL. Iată poarta DOMNULUI, pe ea intră cei neprihăniți. Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit.” – Psalmii 118:17-21.

20. Adevărul nu este o religie, ci poruncile și legile drepte ale lui Iehova Dumnezeu, precum și mărturia plină de credință referitoare la numele Său și la scopul Guvernului Său Teocratic, împreună cu faptele trainice, de nădejde, nestrămutate și incontestabile, referitoare la lucrările și faptele Sale pentru poporul ales și împotriva vrăjmașilor ticăloși. Iehova este un „Dumnezeu al adevărului”, iar Cuvântul Său este adevăr. „Niște îngâmfați sapă gropi înaintea mea; nu lucrează după legea Ta. Toate poruncile Tale nu sunt decât credincioșie... Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri. Credincioșia Ta ține din neam în neam.” (Psalmii 119:85,86,89,90, *Douay*). „Toate lucrările Sale se împlinesc în credincioșie.” (Psalmii 33:4). „Dar Tu ești aproape Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărate.” (Psalmii 119:151, *Douay*). „Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute în adevăr și neprihănire.” (Psalmii 111:7,8, *Douay*) Atunci când a fost confruntat cu moartea prin răstignire, Împăratul Națiunii neprihănite a refuzat să nege adevărul și i-a spus guvernatorului roman, Pilat din Pont: „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu.” – Ioan 18:37.

21. Regele poartă acum numele de „Martorul Credincios și Adevărat” și întregul Său popor liber îi ascultă vocea mărturiei, iar cuvintele Sale sunt adevărate. Rămășița poporului Său liber, pe care Sionul i-a născut ca fiii ei, după chinurile „războiului din ceruri”, trebuie să urmeze exemplul Împăratului lor și să ducă mărturie despre adevărul Împărăției lui Dumnezeu. Ei nu urmează religia cu legendele, tradițiile oamenilor și lucrările ei înșelătoare, ci urmează și ascultă adevărul. Din această pricină, la judecata din templu, Împăratul și Judecătorul lor i-a curățit pe cei din rămășiță de toate necurățiile contactului cu religia. Apoi El le-a dat adevărul și astfel i-a recunoscut în mod limpede ca și creștini și martori ai lui Iehova Dumnezeu. (Zaharia 3:1-5) Astfel, în timp ce ei așteaptă să intre în „preoția împărătească”, ei trebuie să păzească adevărul. „Căci buzele preotului trebuie să păzească știința, și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al DOMNULUI oștirilor. Legea adevărului este în gura lui, și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui.” (Maleahi 2:7,6) Ei păzesc adevărul, dar nu păstrând tăcerea despre el, căci acest lucru ar însemna să negi adevărul, lăsând astfel greșeala să persiste fără să fie combătută. Ei păzesc adevărul, atât fiind credincioși lui, cât și spunându-l și altora. „Un martor credincios nu minte.” (Proverbele 14:5). Continua vestire a adevărului îl fixează tot mai adânc și mai de neșters în inima și mintea celui ce îl vestește.

22. Dumnezeu n-a acordat această favoare a adevărului altui popor de pe pământ, ci numai celor din rămășița organizației Sale Teocratice. (Psalmii 147:19,20) Această îndurare divină nu le-a fost rezervată doar pentru plăcerea lor egoistă, ci pentru ca ei să poată „să ridice și să facă să strălucească adevărul”, și să fie martorii adevărului Împărăției în lumea întreagă, să fie martori pentru toate neamurile. „Buzele celui neprihănit înviorează pe mulți oameni. ...Buzele înțelepților seamănă știința.” (Proverbele 10:21; 15:7) Domnul a dat la mult încercata și credincioasa rămășiță a poporului Său, „buzes curate, ca toți să cheme numele DOMNULUI, ca să-L slujească într-un gând.” (Țefania 3: 9, *notă marginală*). Rămășița unsă și aprobată va continua să propovăduiască „ca martori această Evanghelie a împărăției, în întreaga lume”, în ciuda urii și a opoziției vehemente a tuturor neamurilor, până atunci când va veni sfârșitul definitiv al acestei lumi. Astfel, prin mila lui Dumnezeu, ei dovedesc că sunt „națiunea care păzește adevărul”. Nimeni, care iubește minciunile religiei nu poate face parte din acest popor și nu poate intra în

Sion. (Apocalipsa 21:27) Nici un iubitor al minciunilor religioase nu poate să aibă de a face cu acel neam; acei „străini” cu bunăvoință, care acum au devenit tovarășii rămășiței, trebuie și ei, la fel, să iubească adevărul, și să îl păzească, mărturisindu-l cu credință.

„Scop susținut”

23. Trăim acum o vreme a unei aspre și intense opoziții împotriva adevărului și împotriva răspândirii lui. Pentru întărirea rămășiței și a tovarășilor ei în țelul lor de a-L servi pe Domnul și de a-I arăta slava, următoarele cuvinte profetice i se adresează Lui,: „Tu *îl* vei ține în pace perfectă, *a cărui* minte a rămas pentru *tine*: pentru că se încrede în tine” (Isaia 26:3). Se pare că în *Versiunea Autorizată*, cuvintele scrise cu litere italice (înclinate) sunt adăugiri; iar o traducere mai expresivă spune: „O închipuire Te întărește în pace, - pace! Pentru că în Tine se încrede.” (Young). „Vei păzi un scop susținut, [zicând] Izbândește! Izbândește! pentru că el a fost îndemnat să se încreadă în Tine.” (Rotherham) Mintea este cea facultate a creierului cu ajutorul căreia adunăm informații și ajungem la o concluzie, dar cuvântul pe care profetul îl folosește aici, nu înseamnă facultatea cu ajutorul căreia gândim, ci lucrul gândit sau structurat în minte. (Isaia 29:16). Lucrul care umple mințile rămășiței lui Iehova și a tovarășilor lor, nu este o închipuire fără rost, ci este cunoașterea scopului lui Iehova. Scopul lui Dumnezeu le-a fost dezvăluit și făcut limpede lor, și anume, să își mențină dominația universală și să își justifice numele Său sfânt și Împărăția Sa sub Isus Christos. Dumnezeu cel Atotputernic susține acest scop și va continua să îl favorizeze până când se va ajunge la realizarea lui finală, spre slava numelui Său. El declară: „Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.” – Isaia 46:11.

24. Scopul poporului ce a încheiat legământul cu El este acum în armonie cu scopul divin. Ei sunt hotărâți să declare numele lui Iehova, nume ce reprezintă scopul Său față de creaturile Sale, și să se supună poruncilor pentru ducerea mai departe a scopului Său irezistibil. Scopul Său este ca ei să îi vestească Numele pe întreg pământul, înainte ca El să își arate puterea asupra lui Satan Diavolul și a organizației lui. (Exod 9:16). Întărirea opoziției din partea moabiților moderni nu îi face pe rămășiță și pe tovarășii ei să renunțe la scopul lor de a-și păstra integritatea față de Dumnezeu și de a fi martori credincioși care îndură până la capăt. În ciuda tuturor presiunilor și planurilor viclene de tot felul la care îi supune vrăjmașul, ei își susțin scopul și nici măcar nu le trece prin cap să abandoneze. Intrând în legământ și consacându-se să Îl servească pe Dumnezeul Cel Prea Înalt al cărui nume este Iehova, și știind că scopul lui Iehova nu se schimbă, ci va triumfa în ciuda întregii opoziții, ei rămân tari în propriul lor scop de a-și păstra legământul cu Dumnezeu, indiferent cât timp ar dura. Nici un lucru ei nu permit să îi despartă de iubirea față de Dumnezeu care este în Isus Christos; și se scrie despre ei: „Căci el nu se clatină niciodată; pomenirea celui neprihănit ține în veci. El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în DOMNUL. Inima îi este mângâiată, n-are nici o teamă, până ce își vede împlinită dorința față de potrivnicii lui.” – Psalmii 112:6-8.

25. Atotputernicul Dumnezeu îi susține și îi sprijină în acest scop și în această hotărâre a lor, pentru că ea este în armonie cu propria Lui voință și propriul Lui scop. (Psalmii 37:17,24; 54:4; 3:5; 51:12; Isaia 59:16) El îi păzește în această încercare, și răspunde rugăciunilor lor înălțate în mijlocul acestui război total: „ DOAMNE, ajută! DOAMNE, dă izbândă! (Psalmii 118:25). El binecuvântează atașamentul lor față de scop, cu progrese, dându-le biruință asupra moabiților moderni, cât și succese în „pescuirea” și „vânarea” acelor răzlețe și împrăștiate „alte oi” ale Domnului. (Ieremia 16:16). El îi unește pe oamenii Lui în scopul Său, menținând pacea printre ei, astfel ca buzele lor să nu poată fi abătute de la acest scop neprihănit. După cum este scris: „Voi pune lauda pe buze: „Pace, pace celui de departe și celui de aproape!” - zice DOMNUL. „Da, Eu îi voi tămădui! Cei răi nu au pace”, zice Dumnezeul meu.” (Isaia 57:19,21) Și de ce îi binecuvântează astfel Domnul? De ce pot ei să fie puternici, fără compromisuri și

neabătuți în scopul lor? Profeția ne spune odată cu acest răspuns dat Domnului: „Căci el se încrede în Tine.” – Isaia 26:3.

26. Odată ce a fost afirmat principiul călăuzitor de mai sus, profetul îndeamnă rămășița națiunii drepte, care păzește adevărul: „Încredeți-vă în Iehova pe vecie, căci Iehova Dumnezeu este stâncă veacurilor.” (Isaia 26:4, *Young*). „Stâncă veacurilor” semnifică „tărie veșnică”, de neclintit, inepuizabilă. (*Versiunea Autorizată*). Isus Christos este Stâncă pe care El își zidește biserica, dar Iehova Dumnezeu este marea „stâncă a veacurilor”. Profetul Moise i s-a adresat astfel în cântarea lui: „Căci voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stâncă; lucrările Lui sunt desăvârșite. (Deuteronom 32:3,4, *Am. Rev. Ver.*) „Nimeni nu este sfânt ca Iehova; nu este alt Dumnezeu decât Tine; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru.” (1Samuel 2:2, *Am. Rev. Ver.*). De aceea, în aceste „zile de pe urmă”, când pământul organizației vizibile a lui Satan este zgâlțâit și scuturat, iar oamenii caută adăpost la o altă „stâncă”, Iehova Dumnezeu și-a adus numele și organizația Sa veșnică în față, pentru ca poporul Lui să poată avea o Stâncă de neclintit la care să caute refugiu și unde să fie în siguranță în timpul „marii nenorociri”. – Matei 24:21,22

27. Actualmente, oamenii încep să își pună nădejdea într-un nou idol, noua ordine a colaborării internaționale, care să îi salveze de un al treilea război mondial și care să garanteze pentru ei și pentru urmașii lor, „cele patru libertăți”. Dar „stâncă lor nu este ca Stâncă noastră, vrăjmașii noștri înșiși sunt judecători în această privință”. (Deuteronom 32:31). Isus Christos a prevăzut instaurarea acelei „urâciuni a pustiirii” în locul împărăției sfinte a lui Dumnezeu, și ne-a avertizat pe cei din ziua de astăzi: „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” ... atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți”; adică, să caute refugiu la Iehova, Stâncă Veșnică, și la Fiul Său, Isus Christos. (Matei 24:15,16). Condițiile pot deveni tot mai amenințătoare, ticăloșii pot răsări mulți ca iarba, iar autorii nelegiuirilor pot înflori în noua lor ordine globală; în cele din urmă ei pot să se năpustească asupra noastră și să ne „mănânce carnea”, dar noi, neclintiți vom crede pe vecie în Iehova. El „ne va așeza pe o stâncă”, inatacabilă și inaccesibilă pentru vrăjmașii noștri însetați de sânge. (Psalmii 92:7; 27:1,2,5) „Binecuvântat să fie Iehova, Stâncă mea, care-mi deprinde mâinile la luptă, degetele la bătălie.” – Psalmii 144:1, *Am. Rev. Ver.*

Înjosire și înălțare

28. Cetatea capitală a moabiților cei bogați și mândri, a fost zidită pe o ridicătură sau deal, ce domina întreaga câmpie înconjurătoare. Guvernul mondial postbelic al „creștinătății” și al întregului glob va fi construit la înălțime, iar „marea curvă” a Babilonului va călări acea creatură cu multe capete. După cum stă scris: „Și femeia pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărății pământului.” (Apocalipsa 17:1-6,18). Acea cetate semeată nu va putea domni peste rămășița credincioasă și demnă de încredere a lui Iehova, și peste tovarășii lor, și de aceea va încerca să îi calce în picioare pe acești umili și să îi lase fără suflare. Totuși, acești „săraci și nevoiași” pot să își păstreze neclintită credința în Iehova, deoarece, atunci când asupritorii „noui ordini internaționale” vor ajunge în punctul culminant al puterii și stăpânirii lor, atunci profeția se va împlini: „El a răsturnat pe cei ce locuiau pe înălțimi, El a plecat cetatea îngâmfată; a doborât-o la pământ, și a aruncat-o în țărână. Ea este călcată în picioare, în picioarele săracilor, sub pașii celor obidiți.” (Isaia 26:5,6) . Dar Sionul, puternica noastră cetate, va continua să se înalțe, preamărită pe veci.

29. Sionul, organizația capitală a lui Iehova, aflată sub Isus Christos, este Teocratică. De aceea toți cei care sunt născuți în ea îi respectă judecățile, ele fiind de la Dumnezeu care este Capul Sionului și de la Regele Său, Isus Christos. Pentru ei a face acest lucru este o chestiune de viață veșnică, pentru că de când Domnul a venit la templu în anul 1918, ziua judecății este în desfășurare. Iehova este Cel Neprihănit. Prin judecățile sau instrucțiunile organizației Sale și prin

adevăr El asigură poporului cu care a încheiat legământul un mod de a fi vertical, o cale netedă, neprihănită, pe care să umble în acest timp al războiului total, cât și în perioada următoare a încercărilor omenești de a dobândi o pace generală. În armonie cu acest lucru, profetia spune: „Calea dreptului este neprihănirea; Tu, care ești fără prihană, netezești cărarea dreptului. De aceea te așteptăm, o Iehova, și pe calea judecăților Tale sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta. Sufletul meu te dorește noaptea, și spiritul meu Te caută înăuntrul meu. Căci atunci când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea.” – Isaia 26:7-9, *Roth*.

30. În timpul nopții de beznă ce s-a lăsat asupra celor consacrați, în preajma anului 1918, din pricina faptelor moabiților moderni și ai aliaților lor religioși, cei credincioși au tânjit după lumina și împlinirea judecăților Domnului, pentru mântuirea lor. Ei L-au căutat de timpuriu, imediat după terminarea primului război mondial, dorind să îi cunoască judecățile ce urmau să guverneze viitoarea lor conduită și comportare. Apoi Domnul i-a îndrumat spre calea cea înaltă, calea sfințeniei, spre Sion, pentru a servi în organizația Sa Teocratică. Prin mântuirea lor ei doreau și tânjeau să vadă ștersă ocară ce se lăsase asupra vestirii Numelui Domnului, prin robia și inactivitatea lor. Deci Iehova, prin Servul Său Ales, Isus Christos, i-a dezlegat din lanțurile lor, iar acum ei înalță liber și cu curaj cântări numelui Său, arătând astfel că Iehova este numele Dumnezeului adevărat, care este Eliberatorul lor, și Eliberatorul tuturor care acum Îl caută.

31. Din adevărurile și judecățile dezvăluite ale Domnului, rămășița credincioasă învață dreptatea și astfel se feresc de pătarea cu lumea și de nelegiuirea religiei. „Străinii” aflați în mijlocul lor, „alte oi” ale Domnului, ascultă judecățile lui Iehova Dumnezeu, vestite de rămășița martorilor Săi. Aceștia, care deja au răspândit mesajul Împărăției în această zi de judecată, au făcut bine pentru frații Regelui Isus Christos și astfel au învățat dreptatea. Faptele lor drepte de credință se pot vedea din lucrarea lor plină de zel în mărturia pe teren alături de rămășiță, frații Regelui. Mulți alții dintre acești „locuitori cu bunăvoință ai lumii” vor mai învăța neprihănirea, ca rezultat al continuei mărturii a adevărului făcută de către rămășiță și tovarășii ei. Astfel de „locuitori” nu numai că vor învăța, ci și vor face dreptate, așa precum a fost poruncit: „Căutați dreptatea! Căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei lui Iehova.” – Țefania 2:3, *Am. Rev. Ver.*

32. Regele Isus Christos se află pe tronul Său la templu, însoțit de îngerii Săi sfinți, iar vestirea judecăților și cerințelor Domnului pentru viață în Lumea Nouă, servește precum o sabie ascuțită, cu două tăișuri, care îi desparte pe oameni. „Alte oi” ale Domnului sunt separate de „caprele” cele rele. Acestor „capre” li s-a arătat o mare bunăvoință și îndurare, dându-li-se șansa de a rămâne până acum, pentru a avea o șansă egală cu „alte oi” de a auzi mesajul Împărăției. Rămășița și tovarășii ei, „alte oi”, umblă deschis în „țara neprihănirii”, ca martori în fața întregii lumi a măreției Împărăției lui Dumnezeu; iar Iehova și-a ridicat mâna în mod limpede în apărarea, mântuirea, îndrumarea și izbânda lor în serviciul Lui. Religioniștii au putut lua aminte la această râvnă a poporului lui Iehova, și ar fi putut trage foloase dacă ar fi vrut. Dar au făcut-o oare? Profetia ne răspunde: „Dacă ierți pe cel rău, el totuși nu învață neprihănirea, se dedă la rău în țara în care domnește neprihănirea, și nu caută la măreția lui Iehova. Iehova, mâna Ta este ridicată, dar ei n-o zăresc! Dar vor vedea râvna ta pentru poporul Tău, și vor fi rușinați; va arde focul pe vrăjmașii Tăi”. (Isaia 26:10,11, *Am. Rev. Ver.*) Aici, poporul de legământ al lui Iehova este avertizat că se poate aștepta la ciocniri cu ticăloșii de moabiți și aliații lor, și că vor lupta continuu împotriva nelegiuirilor lor până când judecata de foc a bătăliei Armagedonului îi va înghiți pe acești opozanți și persecutori.

33. Rămășița și tovarășii lor evită să aibă de a face cu cei ticăloși și nu își pierd vremea în controverse cu ei, ci îi lasă pe aceștia să meargă încăpățânați și din proprie voință pe calea lor, și să suporte consecințele despre care au fost avertizați. Noi nu căutăm să facem nici o dezbatere sau dispută de idei contradictorii cu cei ce refuză să vadă și pizmuiesc râvna poporului lui Dumnezeu. Acum este un timp de „pace pentru oamenii cu bunăvoință” și Iehova Dumnezeu a arătat modul

în care rămășița Sa și „alte oi” vor avea pacea. Bătălia Armagedonului este pregătită pentru cei răi, aducând nimicire asupra tuturor lucrărilor lor, dar în ce privește martorii plini de râvnă și curaj ai Domnului, profeția spune: „Dar nouă, Iehova, ne-a dat pace, căci tot ce facem noi, TU împlinești pentru noi.” (Isaia 26:12, *Am. Rev. Ver.*). Dumnezeu este cel ce lucrează în poporul Lui după voința și plăcerea Sa, iar până acum a împlinit toate aceste fapte pentru el. Întregul succes, progres și toată reușita serviciului de mărturie de până acum, cât și cea care va culmina în viitorul apropiat cu „lucrul ciudat”, i se cuvin doar Lui. Dacă El nu ar fi „împlinit toată munca noastră”, atunci nu s-ar fi ales nimic de această organizație vizibilă și întreaga ei lucrare, în acel an crucial, 1940. Dar oamenii nu pot să o răstoarne, căci în încercarea de a face acest lucru, de fapt ei luptă împotriva lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 5:38,39). Atotputernicul Dumnezeu a rânduit pace, biruință și reușită pentru rămășița Sa unsă și pentru „alte oi”; și așa va fi pentru toți cei ce vor răbda până la sfârșitul lucrării.

Liberi de alți stăpâni

34. După ce au trecut de porțile larg deschise și au intrat, apărați fiind de zidurile și întăriturile Sionului, (Isaia 60:11), acești mântuiți și apărați pot acum să preia cuvintele profetului zicând: „Doamne, Iehova, Dumnezeul nostru, alți stăpâni în afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine, și numai numele Tău îl chemăm. Cei ce sunt morți acum, nu vor mai trăi, [nota marginală „ei sunt refaimiți”] și nu se vor scula; căci Tu i-ai pedepsit, i-ai nimicit și le-ai șters pomenirea.” - Isaia 26:13,14, *Am. Rev. Ver.* (Refaimiții - uriași ce ocupau pe vremuri ținutul moabiților. – Deuteronom 2:11)

35. Până recent, moabiții moderni au încercat să domnească peste poporul Domnului Iehova. Astăzi ei avansează ideea că toate popoarele, inclusiv poporul de legământ al lui Iehova, constituie proprietatea statului, și doar „Cezarul” poate avea drepturi asupra lor. Elementele religioase aflate printre moabiți au convins elementele politice, precum au făcut cu împăratul Eglon din vechime, ca ei să se considere „stăpânirile înalte”. Până în anul 1929 nici chiar martorii lui Iehova nu se eliberaseră încă de viziunea religioasă, conform căreia, conducătorii politici ai acestei lumi sunt „înaltele stăpâniri”, iar Dumnezeu poruncește sufletelor creștine să se supună acestora. Dar, prin publicarea adevărului despre Romani 13:1-7, în *Turnul de Veghere* din iunie 1929, rămășiței i-a fost dăruită libertatea adevărului că Iehova Dumnezeu și Isus Christos sunt „Înaltele Stăpâniri” în mod exclusiv, iar creștinii trebuie să li se supună lor și nu oamenilor. În anul precedent, adică în 1928, prin editarea cărții *Guvern*, Domnul Dumnezeu, de asemenea, le-a dezvăluit că „Creștinismul nu este o religie”, ci este din adevăr. Din pricina neînțelegerii acestor adevăruri vitale, oamenii consacrați lui Dumnezeu au cedat în anul 1918 elementelor conspiratoare religioase, politice și comerciale și au căzut în robie, permițând altor stăpâni să reglementeze, să împiedice și chiar să le restrângă activitatea lor creștină.

36. În vremurile străvechi moabiții, sub împăratul Eglon cel gras, au asuprit poporul lui Iehova timp de optsprezece ani. În mod corespunzător, la optsprezece ani după anul 1918, deci în 1936, Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut poporului Său, și a subliniat în mod insistent, faptul că întreaga religie este de la Diavol. Ca urmare, în cei optsprezece ani, dar mai ales de la anul 1929 încoace, când persecuțiile asupra martorilor lui Iehova în Germania, în America și în alte părți au luat amploare și au sporit în severitate, rămășița Sa, aflată sub Isus Christos, s-a pregătit precum judecătorul Ehud, Beniamitul. Domnul i-a dat rămășiței pumnalul cel mare al acestor adevăruri Teocratice. Apoi la vremea hotărâtă de El, dar mai ales din 1936 încoace, Isus Christos, prin rămășița Sa de pe pământ, a înfipt oțelul rece în pantecele durduliului împărat Eglon, făcând să iasă la iveală murdăria sa. (Judecători 3:12-30) De atunci, și „alte oi” ale Domnului au împlinit tabloul profetic al femeii chenite, Iaela, care luând un ciocan și un țăruș, a țintuit la pământ capul lui Sisera, căpetenia oștirii și tovarăș de uneltiri cu împăratul Eglon. (Judecători 4:18-24). După

aceasta, conform cu cele descrise în profeție, puterea moabiților și a Ccanaaniților asupra națiunii alese a lui Iehova a fost zdrobită.

37. Astăzi, ca urmare a unor acțiuni asemănătoare, monstruoza totalitară și stăpânii religioși sunt ca și morți pentru poporul lui Iehova. Ca urmare, rămășița martorilor lui Iehova este liberă din punct de vedere spiritual, reprezentând astfel în mod corespunzător poporul Lui sfânt și neprihănit pe pământ, națiunea nouă a Sionului. Clasa Iaelei, sau „alte oi”, stă neclintită alături de rămășița în această libertate, cu care Iehova prin Isus Christos i-a făcut liberi; și împreună cu toții spun chiar acum: „O, Doamne Iehova, Dumnezeul nostru, alți stăpâni în afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine, și numai numele Tău îl chemăm.” Puterile politice, cu complicitatea deplină a clerului religios, pot să îi arunce în închisoare pe cei din poporul lui Iehova, prin simpla forță fizică. Ei pot să îi lipsească de libertatea de mișcare fizică într-un lagăr de concentrare sau să îi pună sub interdicție, ca în Germania. Dar niciodată, în veci, nu vor reuși să zdrobească și să lege spiritul adevărului și al libertății ce locuiește în inimile credincioșilor lui Iehova; iar vestirea numelui și scopului Său, continuă mai departe, ca în Germania nazistă, unde hitleriști află că nu pot controla, zdrobi sau supune lucrarea subterană de mărturie, așa cum s-a aflat și dintr-un articol al ziarului din Munchen *Neueste Nachrkhten* din iunie anul acesta. (Boston C.S. *Monitor*, 29 iunie, 1943, pag.7)

38. Judecățile Domnului, scrise odinioară în Cuvântul Său, conțin declarații curajoase și îi condamnă pe acei „stăpâni” la nimicire. Ei deja sunt pe vecie morți pentru poporul Domnului, și nu vor mai fi niciodată „înaltele stăpâniri” pentru ei. Ei sunt decedați; iar acei „refaimiți”, sau uriașii totalitari și religioși ai demonizatei organizații a lui Satan, nu se vor mai ridica niciodată la putere spirituală asupra „poporului liber” al lui Iehova, și vrăjmașii Domnului nu îi vor mai târî în nici o robie, nici acum și nici în perioada postbelică, a unui guvern mondial dominat de religie. Până la bătălia Armagedonului, ei pot să continue să batjocorească și să prigonească poporul lui Iehova, așa cum a făcut moabitul ce se numea „Sambalat Horonitul”, care l-a acuzat pe Neemia de rebeliune, și a încercat să îl înspăimânte și să îl determine să nu mai reconstruiască zidurile Ierusalimului. Dar Neemia și-a înarmat zidarii și a întâmpinat amenințarea lui Sambalat cu porunca dată lucrătorilor aflați pe zid: „Luptați pentru frații voștri!”, și astfel zidurile Ierusalimului au fost terminate. (Neemia 2:10,19; 4:1-14; 6:1-16) Iar când, în sfârșit, cei care în trecut au stăpânit peste poporul lui Iehova, mor și se prăpădesc în bătălia de execuție la Armagedon, ei vor pieri literalmente, fără speranța de a învia și trăi în Lumea Nouă fără de sfârșit. Fățarnica curvă a religiei îi va trage acolo jos. (Proverbele 2:16-18; 9:13-18; 21:16) Ei au aflat deja, și au fost puși pe jar de judecățile lui Iehova, proclamate de martorii Lui; dar în Armagedon aceste judecăți se vor răsfrânge asupra lor și îi vor pedepsi, iar Iehova îi va nimici fără urmă, făcând să piară până și amintirea lor. Lumea Nouă va fi liberă pentru „oamenii cu bunăvoință”.

39. Înainte de această execuție, și în timp ce acestor „stăpâni” și „refaimiți” li se mai permite un timp scurt să rămână și să sfideze prin opoziția lor Guvernul Teocratic prin Christos, Domnul Dumnezeu continuă să își sporească poporul Său liber. De aceea profeția i se adresează lui Dumnezeu, spunând: „Înmulțește poporul, Iehova Doamne! înmulțește poporul și arată-Ți slava; lărgește toate hotarele țării.” (Isaia 26:15, *Am. Rev. Ver.*). Referitor la Guvernul care stă pe umerii Prințului Păcii se spune: „El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și în veci de veci.” (Isaia 9:6,7) Acel guvern nu va avea granițe naționale pe pământ, ci va exercita dominația mondială asupra întregului glob; căci Dumnezeu a îndepărtat toate hotarele restrictive „departe, până la capetele pământului”. (*Versiunea Autorizată*). Întreg pământul locuit devine un teritoriu în care „va fi propovăduită această Evanghelie a Împărăției... pentru a fi de mărturie tuturor neamurilor” înainte să vină sfârșitul definitiv al lor și al stăpânilor lor.

40. Întrucât martorii lui Iehova, supunându-se poruncii Lui de a propovădui, au ajuns la toate neamurile, oriunde au putut pătrunde prin mărturisirea făcută personal, de la casă la casă, prin cuvântul scris, cu ajutorul radioului și a liniilor telefonice sau subteran, putem spune că, doar Domnul nostru Dumnezeu singur a extins hotarele acestei națiuni. El nu numai că a adunat în Sion, în interiorul porților „puternicei noastre cetăți” clasa Ruth și Estera sau părțile mai noi și mai tinere ale clasei rămășiță, dar a adăugat și pe „străinii” care sunt bineveniți „în interiorul porților [tale]”. Aparent, Bunul Păstor abia a început să adune sub mantia Sa pe aceste „alte oi”, alături de cei care reprezintă rămășița în neamul Său liber. Profeția spune: „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui.”(Zaharia 2:4). Creșterea poporului Domnului nu a atins încă numărul pe care El l-a declarat că va fi înainte ca Armaghedonul să îi nimicească pe opozanții acestei creșteri.

41. Creșterea de până acum este spre slava lui Iehova. Printr-o creștere mai mare și mai sporită El va fi și mai departe slăvit în mijlocul mulțimii „oamenilor cu bunăvoință”, începând cu răsăritul soarelui și până la apusul lui. Ce am putea noi atunci face altceva, în această zi a lui Iehova, decât să continuăm a-I înălța Lui cântece de laudă, în țara lui Iuda?

Întrebări pentru studiu

1. Ce evenimente din ceruri, petrecute la începutul Zilei lui Iehova, marchează această zi ca Ziua Libertății?
2. Ce este „națiunea liberă”, care îi este originea și când a luat ființă?
3. În ce calitate sunt născuți ceilalți „fii” ai ei? Cum se numește noua națiune și prin ce a fost prevestită?
4. În ce diferă începutul domniei lui David pe Muntele Sion de nașterea „fiului” Guvernului, și de ce nu este o națiune pământească?
5. Cum a fost ilustrată cu mult timp în urmă, alegerea de către Dumnezeu a organizației Sale conducătoare? Din câți membri se compune această națiune?
6. Care este organizația pe care Satan o opune Sionului, cum a fost ea ilustrată și ce include partea ei vizibilă?
7. Unde era localizat Moabul, care era capitala și ce fapte timpurii au făcut din el vrăjmașul națiunii alese a lui Dumnezeu?
8. Cine sunt corespondenții de astăzi ai Moabului și Arului? Care este comportarea moabiților moderni față de Israelul spiritual?
9. Ce a ales Iehova să facă în Ziua Lui și cum? Ce vor face națiunile și conducătorii lor în această privință?
10. Cine este mâna dreaptă a lui Iehova, unde se odihnește ea acum, și cum își va întinde El mâinile în mijlocul Moabului modern?
11. Ce constituie pentru Moabul modern „întăriturile înalte ale zidurilor tale”? Cum le va izbi Iehova Dumnezeu în țărână?
12. A cui profeție specială se va adevăra în Ziua lui Iehova și cum? Ce succes va avea „creștinătatea” și religia?
13. Cine sunt și unde se află cei care vor putea cânta cântecul încrederii în „acea zi”? Ce cuvinte potrivite le adresează Petru în prima sa epistolă?
14. Potrivit interpretării divine a profeției, ce sesizează ei cu privire la organizația lui Satan? Ce declară ei vrăjmașilor, ce le spun tuturor „oamenilor cu bunăvoință”?
15. Despre ce cântă acei „Iudei”? Cum s-a demonstrat și cum se va mai demonstra că este o cetate „puternică”?
16. a) De ce „puternica cetate” a lui Dumnezeu este singura speranță pentru viață și libertate? între cine și cine au de ales oamenii? b) Va fi cântat „acest cântec”, și când?

17. Cui i-a fost adresată porunca de a „deschide porțile”? Când au fost ele deschise și cine au intrat primii?
18. Din ce punct de vedere a examinat Judecătorul Isus Christos rămășița? Cum îi naște Sionul pe aceștia, drept proprii ei fii pe pământ?
19. Cum îi reprezintă profetul Isaia pe cei din rămășiță după ce au fost curățați? Ce cuvinte ale psalmistului rostesc ei?
20. a) Ce este adevărul? b) Ce relație are Iehova și Împăratul Său cu adevărul ?
21. a) Cum trebuie rămășița să îl imite pe Împăratul lor? b) Ce trebuie ei să facă în timp ce așteaptă să intre în „preoția împărătească”?
22. a) De ce a limitat Dumnezeu adevărul la rămășița Lui? Cum dovedesc ei că sunt din „națiunea neprihănită” care păzește adevărul? b) Cine poate să se asocieze cu această națiune?
23. a) Care este textul din Isaia 26:3 într-o versiune mai expresivă decât Versiunea Autorizată a Bibliei? b) De ce cuvântul „scop” este de preferat cuvântului „minte”? Ce scop susține Iehova și în ce măsură?
24. Care este scopul poporului de legământ al lui Iehova ? Ce fac ei în această privință, așa cum ne confirmă și psalmistul?
25. Ce face Domnul pentru ei, având în vedere acest scop? Cum pot fi ei puternici și de neclintit în această privință?
26. Cine este „stânca veacurilor”, ce semnifică această expresie? De ce au fost aduse în față numele și organizația Sa în aceste vremuri tulburi?
27. În ce idol nou încep oamenii să își pună încrederea? Ce avertisment ne-a dat Isus nouă, celor care vedem acest lucru? De ce putem acum, când suntem asaltați, să ne „încredem pe vecie” în Iehova ?
28. a) Unde a fost construită cetatea capitală a Moabului, și ce ilustrează ea pentru perioada postbelică? b) Ce va încerca acea semeță cetate să facă „săracilor și nevoiașilor” lui Dumnezeu? Ce îi va face El acestei cetăți?
29. a) Ce fac cei care au fost născuți drept ceilalți fii ai Sionului, în ceea ce privește judecățile ei, și de ce? Ce le asigură Iehova prin aceste judecăți? Ce spune profeția în această privință?
30. În timpul cărei nopți au tânjit și L-au căutat pe Iehova cei din rămășiță? Ce doreau ei în ce privește numele Său? Cum este satisfăcută acum această dorință?
31. Ce face rămășița care a învățat neprihănirea din judecățile lui Dumnezeu? Cum este arătat faptul că „locuitorii lumii”, de asemenea învață neprihănirea?
32. Cum li s-a arătat bunăvoință celor ticăloși, în „țara neprihănirii”? La ce rezultat, pentru ei și pentru poporul lui Iehova, duce refuzul lor de a învăța neprihănirea?
33. a) Cum a prezis Iehova pacea pentru poporul Său și, ca atare, ce cale urmează ei? b) Cum a „împlinit El toate lucrările noastre pentru noi”, și cum este evident acest lucru?
34. Potrivit profeției, ce spun și mărturisesc cei mântuiți după ce au intrat prin porțile Sionului?
35. Cum, și până când au domnit și alți stăpâni peste poporul consacrat al lui Iehova ?
36. Cum s-a pregătit să lupte rămășița împotriva moabiților începând din anul 1918 încoace? Cum s-au ridicat pentru libertate, tot așa, și „alte oi” ale Domnului?
37. Cum și de ce continuă vestirea numelui lui Iehova în țările totalitare?
38. a) Cum de sunt acei „stăpâni”, și „refaimiți” deja morți, fără putință de a învia? Ce se spune în Neemia despre continuarea lor de a asupra poporul lui Iehova ? b) Ce le face Iehova, și cum șterge până și pomenirea lor?
39. Cum continuă Iehova să își sporească poporul?
40. a) Ce parte a fost adăugată clasei rămășiței? b) Cine a mai fost adus alături de rămășiță? De ce, în mod evident, densitatea poporului lui Dumnezeu pe pământ nu a atins încă punctul maxim?

41. Cine a fost slăvit, ca atare, și cum poate fi slăvit El și de acum înainte?

CREATORUL PĂCII ȘI AL RĂULUI

„Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, Eu făuresc pacea și creez răul; Eu Iehova, fac toate aceste lucruri.” Nu există nici o contradicție internă în această afirmație făcută de Dumnezeu Cel Prea Înalt, așa cum este ea înregistrată în Isaia 45:7, (*Am. Rev. Ver.*). Acest lucru a fost greșit interpretat de către religioniști, și de aceea imaginea lui Iehova Dumnezeu a fost denaturată. Iehova este bun și toate căile Lui sunt drepte. (Psalmii 25:8). Toate lucrurile bune și desăvârșite vin de la El. (Iacov 1:17). De aceea mulți au învățat că ar fi imposibil ca El să creeze răul. Dificultatea izvorăște din înțelegerea greșită a termenului *rău*. Dicționarele lumii definesc cuvântul *rău* drept „orice are trăsături morale rele, este corupt, ticălos sau greșit.” Cu siguranță Iehova Dumnezeu nu ar putea făuri sau face nimic ce ar avea trăsături morale rele, ar fi corupt, ticălos sau greșit, deoarece „toate lucrările Lui sunt desăvârșite”. (Deuteronom 32:4). Dumnezeu este Cel care interpretează propriul Său Cuvânt în această chestiune.

Un alt traducător, Rotherham, interpretează Isaia 45:7 astfel: „Eu sunt Iehova, și nu este altul; Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, Eu dau propășirea, și aduc restriștea.” Că Dumnezeu făurește răul, nu poate fi nici cea mai mică îndoială, deoarece Cuvântul Lui spune aceasta. Totuși, există o mare diferență între ceea ce este rău, și ceea ce este din punct de vedere moral, rău sau greșit. Potrivit Scripturilor *rău* în cazul acesta și în alte texte asemănătoare, înseamnă ceea ce aduce necazuri sau rănește, nenorocire sau întristare. Nu este, în mod necesar, greșit din punct de vedere moral.

Moartea este un lucru rău. Ea este tocmai contrarul vieții, și nici un necaz mai mare nu ar putea copleși vreo creatură, decât să își piardă viața. Moartea aduce nenorocire, durere, necaz sau tristețe asupra celor care au fost prieteni cu cel decedat. Iehova Dumnezeu a fost Cel care a adus moartea ca pedeapsă pentru călcarea legii Sale, așa precum se afirmă în Geneza 2:17. El nu a greșit făcând acest lucru, ci a fost corect să stabilească cea mai severă pedeapsă pentru încălcarea deliberată a legii Sale. El a creat omul, iar opera Sa creatoare „a fost foarte bună”. (Geneza 1:31) Voința lui Dumnezeu a fost ca necazul să nu cadă asupra creaturii create de El; de aceea El a poruncit omului să nu mănânce din roadele unui anumit pom, și i-a adus la cunoștință că dacă va călca cu bună știință legea lui Dumnezeu, răul se va abate asupra lui, care rău sau nenorocire însemna moartea. Acel rău pe care Dumnezeu l-a creat, și care a căzut atât de greu asupra lui Adam, nu a fost un lucru greșit, ci drept. Aceasta era o pedeapsă justă pentru călcarea cu bună știință a Cuvântului lui Dumnezeu. Aplicarea corectă și justă a acelei legi, a adus cel mai mare necaz, tristețe și nenorocire asupra lui Adam și a urmașilor lui, și a afectat întreaga rasă umană. – Romani 5:12.

După cum afirmă Scripturile, Iehova Dumnezeu a creat lumina. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit” sau pentru cei care fac binele. (Psalmii 97:11). El a făurit și întunericul, care este soarta celor ce continuă să facă rele cu bună știință. (Psalmii 82: 5-7; Iuda 13; Psalmii 107:10; 2 Petru 2:4). El își deschide mâna pentru cei supuși, și îi satură pe aceștia cu bunătați. (Psalmii 104:28). „Căci DOMNUL Dumnezeu este un soare și un scut; DOMNUL dă îndurare și slavă, și nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană.” „DOMNUL încearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia. Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă, o furtună teribilă - iată paharul de care au ei parte. Căci DOMNUL este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc Fața Lui.” – Psalmii 84:11; 11:5-7.

Iehova a anunțat în mod limpede această lege divină națiunii lui Israel, atunci când l-a îndrumat pe Moise să aducă la cunoștință poporului termenii legământului încheiat de El cu ei.

„Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe DOMNUL, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui, ca să trăiești și să te înmulțești, și ca DOMNUL, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în țara pe care o vei lua în stăpânire. Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta, și te vei lăsa amăgit să te închini înaintea altor dumnezei și să le slujești, vă spun astăzi că veți pieri, și nu veți avea zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire.” – Deuteronom 30:15-19; de asemenea Deuteronom 31:27-29.

Prin profeții Lui, Dumnezeu a avertizat în repetate rânduri pe izraeliți că va abate răul asupra lor pentru faptele lor rele. (Ieremia 6:19). Izraeliții erau poporul de legământ al lui Dumnezeu și se legaseră prin termenii legământului să Îl slujească și să I se supună lui Dumnezeu. Din pricina relor făcute de ei, Dumnezeu a abătut răul asupra lor ca pedeapsă. De observat în această privință la Judecătorii 2:13-15: „Au părăsit pe DOMNUL, și au slujit lui Baal și Astarteelor. DOMNUL s-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători, care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jur împrejur, și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor. Oriunde mergeau, mâna DOMNULUI era împotriva lor ca să le facă rău, cum spusese DOMNUL, și cum le jurase DOMNUL. Au ajuns astfel într-o mare strâmtorare.”

Desigur nu putem afirma că Dumnezeu a greșit atunci când i-a pedepsit pe izraeliți pentru călcarea legământului lor cu El. Nu a fost un lucru greșit, ci a fost chiar un lucru drept, pentru motivul că ei au încălcat în mod deliberat înțelegerea lor solemnă cu Iehova. Dumnezeu a creat acel rău care s-a abătut asupra izraeliților pentru faptele lor rele, și acțiunea Sa de a aduce răul asupra izraeliților a fost dreaptă.

Care a fost scopul lui Dumnezeu atunci când a adus răul asupra lor? Era doar ca ei să trăiască experiența răului, și ca să poată simți efectele dureroase de pe urma lui? Nu, nu acesta era motivul. Scripturile afirmă în mod limpede că „Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea DOMNULUI”, părăsindu-L pe Dumnezeu și slujind Diavolului. (Judecătorii 2:11). Răul făcut de ei a fost un păcat grosolan, și de aceea era un lucru greșit. Prin termenii legământului, izraeliților li se promisese viața, dacă ar fi respectat legea lui Dumnezeu, și li s-a spus că încălcarea acestei legi va fi urmată de moarte. Singura modalitate prin care creaturile pot să primească și să aibă viață veșnică este să Îl cunoască, și să I se supună lui Dumnezeu. Prin îndepărtarea de legământul lor, izraeliții își distrugneau singuri șansa de a dobândi viață. Numele și Cuvântul lui Dumnezeu erau implicate; iar pentru propriul lor bine, Iehova Dumnezeu le menținea în față faptul că El este singurul Dumnezeu adevărat și Dătător de viață. Fapta de a aduce răul asupra izraeliților nu era un lucru egoist, ci se datora iubirii Lui pentru ei și pentru susținerea Cuvântului și Numelui Său. El trebuia să îi facă pe ei să își dea seama că nu era posibil să îl urmeze ori să se închine Diavolului, și să obțină ceea ce ei își doreau așa de mult, și anume, viață și fericire.

Legea lui Dumnezeu a fost exprimată lui Israel cu următoarele cuvinte: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” (Exod 20:3). Porunca Lui către ei a fost: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” (Matei 22:37,38) Cunoașterea acestei declarații, limpede și fermă, a legii și poruncilor lui Dumnezeu, iar apoi efectuarea contrariului, a dus pentru izraeliți la comiterea păcatului; „pentru ca păcatul să se arate din cale afară de păcătos”, deoarece păcatul nu era doar o simplă încălcare morală, ci era ruperea legământului cu Dumnezeu. Păcatul este o încălcare a legii lui Dumnezeu; a cunoaște legea și porunca, iar apoi a le încălca în mod deliberat face să sporească enormitatea delictului și îl face și mai evident. Acesta este argumentul adus de apostolul Pavel în Romani 7:12-14. Izraeliții fuseseră de acord să respecte legea și poruncile lui Dumnezeu; procedând exact pe dos, ei au încălcat legământul solemn, și au încălcat și Legea și poruncile. Ca pedeapsă pentru acest păcat al lor și spre binele lor propriu, Dumnezeu a adus răul asupra lor. Procedând astfel, acel rău era un lucru drept.

Există o mare diferență între rău și delict. Orice fărădelege sau delict este rău, dar nu orice rău este fărădelege. Un act de nedreptate este întotdeauna greșit și de obicei are efecte rele asupra altuia. Administrarea dreptății este corectă și adesea aduce răul asupra persoanei căreia i se aplică. Delictul sau fărădelegea este întotdeauna însoțit de nedreptate. Răul poate fi rezultatul aplicării justiției sau poate rezulta din acest lucru, dar delictul nu ar putea niciodată rezulta din aplicarea strictă a dreptății. Iehova este un Dumnezeu drept, spune Isaia în 45:21. Locașul dreptății se află la El. „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; îndurarea și adevărul sunt înaintea feței Tale.” (Psalmii 89:14). În cursul administrării dreptății față de creaturile Sale, răul sau durerea rezultă din necesitate pentru păcătos. Acest lucru nu înseamnă că este ceva greșit. Dimpotrivă, sprijină din plin afirmația lui Isaia din 45:7, că Dumnezeu creează răul.

Justiție, înseamnă ceea ce este drept și în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu. *Judecată* înseamnă hotărârea judiciară sau sentință emisă de cineva care are autoritate de drept să facă acest lucru. Când Psalmul afirmă că „dreptatea și judecata sunt temelia scaunului de domnie al lui Iehova”, acest lucru înseamnă că toate hotărârile judiciare, sau sentințele date ori făcute de către Iehova sunt drepte; iar acest lucru este adevărat, chiar dacă aceste sentințe judecătorești pentru aplicarea dreptății aduc cu sine suferințe și întristare, și deci *răul* pentru cei la care se aplică. Este dreptul exclusiv al lui Iehova să delege altora autoritatea de a da judecată. În delegarea acestei autorități către anumite persoane din organizația Sa, Israel, și poruncind ca ei să administreze dreptatea, Dumnezeu a declarat că nu trebuie să se facă discriminări în înfăptuirea acestui lucru. Moise, profetul Său, spune în Deuteronom 1:17: „Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic, ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu este Cel care face dreptate. Și când veți găsi o pricină prea grea, s-o aduceți înaintea mea ca s-o aud.” Aici Moise este tipic sau îl reprezintă pe Isus Christos.

Orice judecată sau sentință făcută, sau emisă și pusă în aplicare cu rea voință, ură sau răutate, este greșită și nedreaptă. Dimpotrivă, o judecată sau sentință, făcută sau emisă și pusă în aplicare de către cineva care posedă justa autoritate, și, doar în administrarea cinstită a dreptății, este dreaptă, chiar dacă ea are drept rezultat producerea de suferințe celui căruia i se aplică sentința. Deoarece aplicarea unei judecăți drepte produce suferință și durere, ea este rea, dar este în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu. Totuși, asemenea judecăți sau sentințe trebuie întotdeauna să fie emise și aplicate doar de cei ce au deplina putere și autoritate pentru a face acest lucru.

Izraeliții au fost poporul ales de Dumnezeu pentru organizația Sa și au fost învățați pentru neprihănire. El a cerut de la ei ceea ce cere de la toți pe care îi aprobă, adică: „Să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeu tău.” (Mica 6:8). Oamenii au format națiuni în lume, au făcut legi pentru tribunale și curți de judecată, care au emis și pus în aplicare judecăți, dar au eșuat să facă acest lucru în mod just, din pricina imperfecțiunii omului, și din pricină că națiunile și popoarele pământului au fost și se află sub influența și controlul „dumnezeului acestei lumi”, Satan Diavolul. (2Corinteni 4:4; Ioan 12:31). Când Împărăția lui Dumnezeu va pune deplină stăpânire pe pământ, atunci Christos, Regele și Judecătorul Cel drept, va face dreptate și va da toate sentințele cu dreptate și neprihănire, așa cum s-a profețit despre El: „Ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotări cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omori pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia brâul mijlocului Său.... Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de ape care-l acoperă.” (Isaia 11:4-9). Toate judecățile Împăratului vor fi drepte, dar vor aduce răul asupra celor răi. „DOMNUL păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi.” – Psalmii 145:20.

De aceea este greșit ca cineva să emită sau să încerce să emită și să pună în aplicare asupra altora, o judecată sau o sentință, dacă persoana care face acest lucru nu are autoritate deplină

pentru aceasta. Este deci cât se poate de limpede că răul sau pedeapsa administrată fără autoritate este un lucru greșit, în timp ce răul rezultat dintr-o judecată făcută sau aplicată de autoritatea în drept este un lucru drept și corect. Ca atare, orice judecată, sau sentință care este făcută, emisă și aplicată contrar legii lui Dumnezeu, este greșită și rea. Se pune întrebarea: „Te vor pune cei răi să șezi pe scaunul[tronul] lor de domnie, ei care pregătesc nenorocirea la adăpostul legii? Ei se strâng împotriva vieții celui neprihănit, și osândesc sânge nevinovat. Dar DOMNUL este turnul meu de scăpare, Dumnezeul meu este stâncă mea de adăpost. El va face să cadă asupra lor nelegiuirea, El îi va nimici prin răutatea lor; DOMNUL, Dumnezeu nostru îi va nimici.” (Psalmii 94:20-23). Acest lucru înseamnă răul, dar cu dreptate, pentru acești legiuitori ticăloși și nelegiuitori, care plini de răutate uneltesc și aduc nenorocirea asupra servilor neprihăniți și nevinovați ai lui Dumnezeu.

Iehova este Dumnezeul păcii, al propășirii, al bunăstării, al fericirii, sănătății și siguranței. La Romani 16:20 se spune: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” Acest lucru implică și faptul că El este și un Dumnezeu al războiului, pentru că El va purta război împotriva lui Satan și va nimici organizația lui. Iehova Dumnezeu a luptat pentru poporul Său de legământ în vechime, și va lupta și acum pentru cei din organizația Sa Teocratică, la momentul socotit potrivit de El. (2 Cronici 20:15; Zaharia 14:3). Ca răspuns la strigătele poporului Său asupra, Iehova își va exprima dreapta indignare împotriva asupritorilor, și de aceea El este numit Dumnezeul oștirilor sau „Domnul Savaot”. (Iacov 5:4). Cu aceeași certitudine, spune Psalmul 29:11: „Iehova va binecuvânta poporul Său cu pace.” Împărăția Sa sub Isus Christos va aduce pacea pentru „oamenii cu bunăvoință” ai pământului, dar numai după cel mai mare dintre războaie, Armagedonul. După aceea va urma pacea veșnică. – Psalmii 72:3-7; Isaia 2:4.

IOSIF, UN ÎNȚELEPT ADMINISTRATOR AL HRANEI

În timpurile trecute, unii oamenii s-au gândit că atunci când într-o țară se producea hrană din abundență, lucrul ce trebuia făcut era să se îngroape recoltele sub arătură și să se distrugă vitele. În prezent, pare să fie în vogă o altă politică. Se țin conferințe pentru alimentație pe plan mondial, sunt înființate birouri de administratori ai alimentației și sunt adoptate alte măsuri pentru a se lupta cu problemele de criză din alimentație. O grozavă criză de hrană a fost depășită în Egipt acum peste treizeci și cinci de secole de către Iosif, iar modul lui de acțiune n-a fost unul de distrugere a hranei în timpuri de belșug. Iosif, care în slujba sa de administrator în alimentație a avut călăuzirea divină, a făcut provizii de mâncare; înțeleapta lui cale de acțiune i-a păstrat mai târziu viața, iar aceasta, precum și istoria vieții lui de început, sunt profetice. De aceea, o privire retrospectivă asupra vieții lui, va fi atât interesantă, cât și instructivă.

Atunci când a fost născut Iosif, mama sa Rahela a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară” și ea l-a numit „Iosif” care înseamnă „cel care îndepărtează”, adică cel care îndepărtează ocară. Numele mai înseamnă și „adăugat” (Geneza 30:22-24). El a fost cel dintâi fiu al lui Iacov prin soția sa Rahela și îl ilustrează pe Fiul iubit și Cel dintâi creat al lui Dumnezeu, pe Isus Cristos. Cristos este Cel care îndepărtează ocară de pe numele lui Iehova, adunând pe cei care se închină lui Dumnezeu și adăugând la numărul lor. – Psalmii 50:5; Ioan 10:16.

Când Iosif avea 17 ani au început să aibă loc evenimentele din viața lui care sunt de importanță istorică. El se mutase din locul său de naștere, din Padan-Aram, în țara Canaan. Acolo el era un tânăr păstor credincios, îngrijindu-se de turmele tatălui său împreună cu cei zece frați vitregi. Relațiile sale cu frații lui erau încordate. În primul rând, el era fiul favorit al lui Iacov, așa cum a fost dovedit prin dăruirea acelei haine cu multe culori. El îi raporta cu credincioșie tatălui său despre neglijența fraților săi vitregi în îngrijirea turmei. Cel mai enervant dintre toate era

faptul că acest frate tânăr avea vise care arătau înălțarea lui deasupra lor, ilustrând chiar cum corpurile cerești i se închinau (Geneza 37:1-11). În mod asemănător, Isus Cristos, Păstorul Cel Bun și Cel mai favorizat dintre fiii lui Dumnezeu, condamnă și demască nelegiuirea păstorilor răi, rapoarte exacte care ațâță ura acestor religioși. În timp ce era pe pământ, când El declara profețiile ce preziceau înălțarea Sa, ei scrâșneau din dinți împotriva Lui. – Filipeni 2:9-11.

Punctul culminant a fost atins atunci când tatăl lui Iosif l-a trimis la Sihem să vadă dacă era totul în regulă cu turma. Zărindu-l în depărtare, invidioșii frați vitregi „au conspirat împotriva lui să-lucidă”. În cele din urmă, ei au scăpat de cel care era un chin pentru ei, vânzându-l unor negustori care se îndreptau spre Egipt (Geneza 37:13-28). Secole mai târziu, în împlinirea acestei părți a dramei, Iehova L-a trimis pe pământ pe singurul Său Fiu născut pentru a observa starea turmei lui Dumnezeu și pentru a cerceta preoțimea iudaică, preoțime care avea datoria de a hrăni poporul de legământ al lui Dumnezeu, informându-i despre Cuvântul Său. Religioniștii iudei erau frații Lui după carne; totuși ei l-au împotrivit și „L-au dat pe mâna lui [Pilat] din pizmă” – Marcu 15:10.

Ajungând în Egipt, Iosif a fost vândut de ismaeliți lui Potifar, un egiptean care era funcționar al lui Faraon. Domnul l-a făcut pe Iosif să prospere și era cu el în tot ceea ce făcea. Potifar a observat aceasta și în timp l-a făcut supraveghetor al casei și al bunurilor sale. Din pricina lui Iosif, casa egipteanului era binecuvântată. După aceea, nevasta lui Potifar a încercat să-l seducă pe Iosif pentru a avea o relație cu el. Iosif a refuzat să se dedea la o astfel de relație nepermisă cu nevasta stăpânului său, deși ea zilnic îl ruga cu insistență să facă astfel. Nereușind să-l seducă pe Iosif și să-și satisfacă dorințele, ea l-a „incriminat”, acuzându-l chiar de crima de care el s-a ferit cu hotărâre. Pe baza acestei acuzații false el a fost aruncat în închisoare (Geneza 39:1-20). În acest punct, Iosif a ilustrat pe membrii trupului lui Cristos, aflați încă pe pământ. Așa cum soția lui Potifar a fost folosită pentru a-l încerca pe Iosif, tot la fel este folosită „femeia” lui Satan, organizația sa, pentru a pune „membrele picioare” la o aspră probă a integrității. Lumea ar dori ca urmașii lui Cristos să se conformeze căilor ei nelegiuite și dorințelor ei egoiste și să se alăture planurilor ei. Dar din partea lor nu există nici un fel de curvie spirituală cu „femeia” Diavolului! (Iacov 4:4). Din pricina aceasta, organizația dușmană aduce acuzații false împotriva poporului lui Dumnezeu, chiar acuzându-i de răzvrătire, deoarece stau fermi pentru Împărăția lui Dumnezeu. În decursul războiului mondial mulți au fost întemnițați pe baza acestor acuzații false.

În timp ce se afla în închisoare, Iosif și-a câștigat reputația de interpret de vise, Domnul încă fiind cu acest om al credinței. Iosif i-a dat lui Dumnezeu acest merit, zicând: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu” (Geneza 40:8). Trec doi ani și Iosif este tot în închisoare. Atunci Faraon are un vis. Șapte vaci grase ies dintr-un râu și pasc pe o pajistă. Urmează alte șapte vaci slabe care le mănâncă pe cele grase. El a avut un al doilea vis, unul asemănător: șapte spice sănătoase de grâu ce crescuseră pe un pai, pentru ca mai târziu să fie înghițite de șapte spice subțiri. Toți magicienii Egiptului au fost chemați pentru a da interpretarea; toți au eșuat! Atunci faima lui Iosif a ajuns la urechile lui Faraon. Ca răspuns la cererea lui Faraon pentru o interpretare, Iosif a zis: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!” – Geneza 41:16.

Faraon îi istorisește cele două vise și, credincios promisiunii lui Iosif, Dumnezeu îi dă înțelegerea corectă prin Iosif. Cele două vise sunt unul singur și, explicându-le, Iosif a zis: „Dumnezeu a arătat lui Faraon ce are să facă. Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului și foametea va topi țara.” (Geneza 41:28-30). Iosif i-a dat apoi un sfat bun. El l-a sfătuit pe Faraon să caute un om înțelept și prevăzător pe care să-l pună peste țara Egiptului și a schițat un program de păstrare a alimentelor, pe care să-l înceapă în decursul celor șapte ani de belșug, ca surplusul să fie strâns pentru cei șapte ani de foamete. El n-a dat sfaturi ca alimentele să fie distruse pentru a manevra prețurile. Scopul său era să păstreze viața.

Faraon a acordat atenție aceluia sfat. El i-a zis lui Iosif: „Nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea și tot poporul meu va asculta

de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine” (Geneza 41:39,40). Faraon l-a numit în mod potrivit pe Iosif „Țafnat-Paeneah”, însemnând „salvator al lumii” sau „hrană pentru cei vii”. El i-a mai dat de soție pe Asnat, fiica preotului din On, care i-a născut doi fii, Manase și Efraim. Iosif și-a îndeplinit datoriile de prim ministru al lui Faraon, umplând cu vârf hambarele Egiptului. Cei șapte ani de belșug s-au sfârșit; începea foametea. – Geneza 41:45-54.

Toți cititorii Bibliei sunt familiari cu evenimentele dificile din anii care au urmat. Când egiptenii strigau după hrană, Faraon zicea: „Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el”. Ei și-au adus la Iosif banii, cirezile și turmele. Când aceste resurse s-au epuizat, ei și-au vândut terenurile și în cele din urmă s-au vândut lui Faraon pe ei înșiși, toți de bună voie. Foametea s-a răspândit pe întreg pământul și locuitorii tuturor țărilor veneau în Egipt să cumpere grâu. (Geneza 41:55-57; 47:14-23). Odată cu ei au venit și cei zece frați vitregi ai lui Iosif. Acuzația adusă împotriva lor că erau spioni, testul prin care ei și-au dovedit nevinovăția, întoarcerea lor ulterioară cu tânărul Beniamin, demonstrația unei complete schimbări a inimii de la crudul lor comportament față de Iosif cu peste douăzeci de ani înainte, culminând cu descoperirea lui Iosif înaintea fraților săi, toate acestea au fost relatate de multe ori, adesea cu o înțelegere a semnificației lor. După ce s-a făcut de cunoscut fraților săi, Iosif a zis: „Nu vă întristați și nu fiți mârniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. ... Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu”. (Geneza 45:5-8; Psalmii 105:16,17). Fără îndoială că Iehova a condus evenimentele. După aceea, Iacov și familia sa au migrat din Canaan în Egipt, unde au fost hrăniți pe durata foametei de administratorul lui Faraon al hranei, de Iosif.

Care este astăzi semnificația tuturor acestor lucruri? Pe scurt, aceasta este după cum urmează: Mai Marele Iosif, Isus Cristos, din templu, rupe pecețile și interpretează viziunile și profețiile din Cuvântul lui Dumnezeu, descoperindu-le însemnătatea (Apocalipsa 5:1-5). Liderii religioși moderni, asemenea magicienilor din Egipt, nu le pot interpreta în mod corect. În împlinirea profetică a visului lui Faraon, cei șapte ani de belșug și cei șapte ani de foamete se derulează în același timp, ilustrând starea din cele două organizații, de la timpul venirii lui Cristos la templu pentru justificarea lui Iehova până la Armagedon. În organizația lui Dumnezeu este belșug de hrană spirituală; în organizația lui Satan domnește foametea (Isaia 65:13). Așa cum spune Amos 8:11, „nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor DOMNULUI”. Oamenii cu bunăvoință ținuți încă prizonieri în organizația lui Satan sunt „slabi” din punct de vedere spiritual, dar după ce vin în organizația lui Dumnezeu, lor „nu le va mai fi foame, nici sete; ... căci Mielul [Mai Marele Iosif] care va fi în mijlocul scaunului de domnie îi va hrăni”.

Ei trebuie să vină la Mai Marele Iosif. El este „salvatorul lumii [noi]” și „hrana celor vii”, „pâinea vie ... din cer” (Ioan 6:49-51). El dă „hrană la timpul potrivit” din camera belșugului a Mai Marelui Faraon - Cuvântul Său, Biblia (Proverbe 2:7, Matei 4:4; Deuteronom 8:3). Ce trebuie să facă persoanele cu bunăvoință pentru a obține hrana susținătoare de viață din mâinile Mai Marelui Iosif? Așa cum au făcut locuitorii Egiptului, ei trebuie să iasă din lume, aducându-I Domnului toate bunurile lor și prezentându-și corpurile ca o jertfă vie în serviciul lui Iehova. Ei trebuie să-I facă lui Dumnezeu o consacrare completă și deplină, fără să rețină nimic. Ei realizează că nimic din ce pot da ei nu poate compensa binecuvântarea vieții care va fi a lor în Lumea Nouă. Ei salută aceste condiții ca generoase, știind că toate aparțin în primul rând Domnului (Psalmii 24:1). Isus Cristos va da viața acelora din rasa umană care îndeplinesc condițiile lui Iehova.

La mulți ani după foamete, Iosif a fost binecuvântat de Iacov și a primit dreptul de întâi născut (Geneza 49:22-26; 1Cronici 5:2). El a făcut o călătorie în Canaan pentru a-și înmormânta tatăl și apoi s-a întors în Egipt unde a murit la vârsta de 110 ani. Prin credință, el a prevăzut timpul când Dumnezeu va elibera națiunea lui Israel din Egipt și a cerut ca oasele lui să fie luate și înmormântate în Țara Promisă (Geneza 50:22,24,25; Exod 13:19). Iosif este menționat în

capitolul 11 al cărții Evrei pentru credința lui remarcabilă și va fi răsplătit cu o „înviere mai bună” (Evrei 11:22,35). În Lumea Nouă el va avea responsabilități administrative, servind ca unul din prinții „pământului nou”, aplicând legea Teocratică sub îndrumarea Mai Marelui Iosif din „cerurile noi” – Isaia 32:1; Psalmii 45:16.

EXPERIENȚE DE TEREN

UN CĂMIN SCHIMBAT (EDINBURGH, SCOȚIA)

„Arătând că nu trebuie să te descurajezi atunci când un studiu model al Bibliei pare să nu se desfășoare prea bine, am vizitat o femeie, al cărei soț tot ne întrerupea cu remarci de genul: „Avem destule cărți din acestea și nu mai vrem altele!” Apoi el a venit la ușă sperând să mă dea gata cu o întrebare învechită deja: „De unde și-a luat Cain nevastă?” Dar în curând a fost nevoit să bată în retragere! Atunci a venit cu o altă întrebare sarcastică, ce de asemenea a primit un răspuns bazat pe Scripturi. Totuși, soția lui m-a rugat să mă reîntorc cu conferințele înregistrate la fonograf. Noi i-am îndeplinit dorința, dar îndată ce înregistrarea s-a terminat, soțul a zis: „Totul a fost în regulă, dar...”, și a urmat un potop de întrebări despre autenticitatea Bibliei, despre potop, etc. Le-am parcurs pe toate, dar nu l-am convins. A fost convenită o altă întâlnire, dar și aceasta a fost asemănătoare cu prima, atât doar că la plecarea noastră el era într-o stare de spirit mai bună. Alte două vizite au fost făcute, dar nu s-a putut ține un adevărat studiu. Ne întrebam dacă nu cumva el dorea doar o dispută, și ne-am hotărât să mai facem o vizită, ca să tranșăm chestiunea. I-am lăsat cartea *Creație* să o citească pentru a găsi răspuns la întrebări. Data următoare am constatat o schimbare pronunțată la el. El a zis: „E o carte minunată! Cea mai bună carte pe care am citit-o vreodată! Problema este că voi, oameni buni, faceți ca Biblia să fie foarte interesantă!” Ne-a rugat să îi mai lăsăm o săptămână cartea ca să o poată termina. În săptămâna următoare când ne-am dus, el nu numai că o terminase, dar citise deja și o bună parte din cartea *Dușmani* și citea și *Mântuire* și *Guvern*, iar atât el, cât și nevasta lui discutau între ei, dar și cu copiii, tot timpul, despre Împărăție și bucuriile ei. El încă mai vrea dovezi la orice afirmație pe care o facem, dar atunci când putem aduce dovezi chiar din Biblie, bucuria lui „mai mult se simte decât se spune”, după cum zic scoțienii. Soția lui ne-a spus: „Este o altă atmosferă în casă de când ați venit voi, oameni buni; totul pare mult mai luminos, și avem ceva ce să așteptăm cu nerăbdare.” Acum am început la ei un studiu cu cartea *Copii*, iar omul care ne spusese că nu mai vrea nici o carte, ne-a rugat să îi aducem tot ce putem, ca să își completeze setul de cărți.”

„TACTUL TEOCRATIC” (MILWAUKEE, WISCONSIN)

O tânără femeie a refuzat să accepte broșura *Lupta pentru libertate pe frontul intern*, afirmând că ea era catolică, și că ar fi un păcat dacă ea ar citi vreo publicație ce nu era aprobată de „biserica”. „Nu am văzut ca aceste publicații să fie trecute pe lista de cărți aprobate, și sunt convinsă că preoții le-au cercetat; deci dacă nu ar fi un păcat să le citim, ele s-ar fi găsit pe listă.” Eu am afirmat că munca educativă are drept scop stimularea unui studiu mai stăruitor al Bibliei de către oamenii de toate credințele, iar martorii lui Iehova îi încurajează pe catolici, la fel ca și pe alții, să își studieze Bibliile. La aceasta ea mi-a spus: „Preoții noștri ne citesc câte un text din Biblie în fiecare duminică. Conțin aceste cărți ceva ce preoții noștri nu ne învață?” Mai demult întotdeauna încercam să răspund la o asemenea întrebare punând în discuție falsele doctrine ale catolicilor, cum ar fi „purgatoriul”, liturghia, Petru, întâiul papă, etc. Observând că acest lucru în general îl îndepărta pe ascultătorul catolic, m-am hotărât să pun în aplicare lucrurile pe care le învățasem din articolul „Tact Teocratic” din revista *Mângâiere*. Astfel, am căutat nu să demasc

secta catolică, ci să vorbesc despre binecuvântările Împărăției. Ea a ascultat cu un real interes și a fost extrem de uimită când i-am explicat că de fapt acestea erau lucrurile pentru care se ruga și ea, ori de câte ori spunea rugăciunea către Domnul. În final ea a acceptat broșura, promițând că o va citi și că îl va îndemna și pe soțul ei să o citească.”

ÎN „MICUL REICH”, ARKANSAS, DESPRE FAIMA MULȚIMII

„Aflându-mă în vizită aici, am făcut lucrarea de mărturie stradală, în cadrul serviciului de distribuire a revistelor sâmbăta. Mă aflam deja de o oră, sau mai mult, pe stradă, fără să fi plasat ceva, dar acest lucru nu m-a descurajat, știind că mulți trecători au primit măcar mărturie. Apoi a venit o doamnă foarte prietenoasă și m-a întrebat dacă aș face un abonament pentru *Turnul de veghere*. Ea îl citea în mod regulat și i-a plăcut atât de mult încât dorea să îl trimită și altora, refuzând totuși să își dea numele, pe motivul poziției deținute, dar afirmând că aveam parte de toată simpatia ei, și că era într-adevăr nerăbdătoare să citească și să afle mai multe, existând posibilitatea ca pe viitor să ni se alăture în lucrarea noastră. Ea cheltuia în mod regulat 10% din salariul ei pentru a trimite literatura multor prieteni de peste tot. În loc de un abonament pe șase luni, ea mi-a dat banii pe trei abonamente, și încă 50 de cenți în plus, pentru a distribui literatură oricui ar dori să citească, dar nu ar dispune de suma necesară. Moralul meu s-a ridicat atât de tare, încât nu m-aș fi temut nici să fi apărut însuși Diavolul; care, de altfel în curând a și apărut, în persoana unui soldățoi corpulent, care s-a proptit în mine, adresându-mi-se în mod grosolan: „Dar știu că ai tupeu să comercializezi gunoiul ăsta!” La care eu, fără să-mi pierd nici un pic din entuziasmul câștigat, am răspuns repede, fără să dau îndărăt nici un centimetru, deși mă împingea cu burta: „Dacă ai ști despre ce este vorba, nu ai vorbi așa; noi suntem prietenii tăi!” Atunci el a zâmbit și întinzând o monedă, a spus: „Dă-mi-le pe amândouă. Ai dreptate, îmi plac. A fost doar o glumă.

În Topeka, în Kansas, unde lucram, venea din când în când o fată în biroul meu, cu lucrurile acestea despre un Guvern invizibil. Nu i-am acordat prea multă atenție atunci, dar mai târziu am început să-mi dau seama că este ceva, suficient cât să mă facă să doresc să aflu tot ce se poate despre asta.” Am încercat să îi fac un abonament, dar el a zis că îl va face doar atunci când va avea o adresă stabilă, totuși a luat bucuros *Lumea Nouă*, *Pacea - putea-va ea dura?* și *Lupta pentru libertate pe frontul intern*. Am observat cum un individ care fusese atras de discuție și trăsese cu urechea, zăbovea prin preajmă, după ce soldatul plecase. În cele din urmă m-am apropiat de el și i-am explicat câte ceva din felul cum *Lumea Nouă* evidențiază scopul lui Dumnezeu prin Christos. Și el a luat bucuros, câte un exemplar din *Turnul de veghere*, *Lumea Nouă*, *Pacea și Libertate*. În afară de acestea am mai plasat 11 reviste și opt broșuri.”

REUȘITĂ TEOCRATICĂ

San Diego, California: „Întâi am lucrat în teritoriul meu cu *Veștile Împărăției* „Oamenii au dreptul să afle veștile bune acum”. În săptămâna următoare am luat-o de la capăt cu *Lumea Nouă* și ultima broșură apărută. La una din case mi-am prezentat legitimația de mărturie. Doamna s-a uitat la ea cu atenție și apoi m-a întrebat dacă nu cumva tot eu îi dădusem literatură și săptămâna trecută, l-am răspuns: „Da, *Veștile Împărăției* nr. 11.” „Ah, da”, zise ea, „acum vreau una din cărțile acestea, *Lumea Nouă*, și încă câteva”. Ea a luat trei, două exemplare din cartea *Copii*, și dorește să ia și celelalte cărți. Ea trimite cărțile acasă la părinții ei. Sper ca săptămâna viitoare să pot începe un studiu cu această doamnă atât de dornică de învățătură.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 OCTOMBRIE 1943

Nr. 20

UN OSPĂȚ PENTRU TOATE POPOARELE

„Iar pe acest munte Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite”. – Isaia 25:6

Iehova a ales ziua ospățului și a bucuriei pentru toți „oamenii cu bunăvoință”, indiferent de naționalitatea lor. Această zi este o zi a Lui proprie, acea mult anunțată „zi a lui Iehova”. El așterne masa îmbelșugată a veseliei, pentru ca toți „oamenii cu bunăvoință” să poată sărbători acea zi. El este Dumnezeu belșugului, iar toți cei ce își întorc fața spre Dumnezeu să I se închine, nu vor cunoaște nevoile. Ziua lui Iehova este pentru poporul Lui o zi în mod special a eliberării de nevoi. Este o zi a ospățului și a sărbătorii, pentru unul dintre cele mai mărețe motive, pentru că în această zi a Lui, El preia domnia asupra pământului și împărățește din locuința Sa împărătească din Sion, organizația Sa capitală. (Apocalipsa 11:15-18) Slava domniei Sale este atât de strălucitoare, încât face de rușine, prin comparație, chiar și soarele arzător al amiezii și fermecătoarea lună argintie. „Atunci luna va fi acoperită de rușine, și soarele de groază; căci DOMNUL oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui [va fi slavă înaintea bătrânilor Lui].” – Isaia 24:23, *notă marginală*.

² Organizația capitală a lui Iehova este cerească și se întinde în întreg Universul; în curând toate creaturile spirituale din cer și toate creaturile omenești care vor rămâne în viață pe pământ vor trebui să se supună de bunăvoie capitalei Sale. Acest lucru a fost preumbrat, în urmă cu treizeci de veacuri, de către mica cetate a Ierusalimului, ce includea între zidurile sale și Muntele Sion, munte pe care se afla palatul împăratului națiunii lui Israel. Cel care cucerise Muntele Sion și stabilise acolo scaunul de domnie fusese credinciosul împărat David. Tot acolo el adusese chivotul legământului lui Iehova, și îl așezase într-un cort lângă palatul împărătesc. Se spunea că Iehova Dumnezeu locuia pe scaunul îndurării dintre cei doi heruvimi de pe chivotul sfânt, în vreme ce împăratul David, în calitate de reprezentant vizibil al Său, ședea pe „tronul lui Iehova” în palatul împărătesc. În vremea domniei lui Solomon, fiul său, a fost construit pe creasta de nord a Muntelui Sion, loc ce se numește „Muntele Moria”, un templu măreț pentru a adăposti chivotul lui Iehova. Tot teritoriul și de asemenea întreaga cetate a Ierusalimului a ajuns să fie numită „Sion”. (1 Cronici 11:4-7; 15:1-3; 16:1; 29:1-3,23) Iehova a pus numele de Sion deoarece acolo se afla templul Lui; iar credinciosul Sion sau Ierusalim, a devenit un tip, sau un model simbolic al organizației capitale a lui Iehova, în care El domnește prin împăratul și Fiul Său, Isus Christos. – 1 Împărați 8:12-21.

³ Când împăratul David a așezat chivotul lui Iehova pe Muntele Sion, oamenii s-au adunat pe munte ca să sărbătorească evenimentul printr-un ospăț asigurat de împăratul lui Iehova. (1 Cronici 16:1-3,43; 2 Samuel 6:17-19) Când împăratul Solomon a terminat de zidit mărețul templu pentru chivotul lui Iehova, el l-a sfințit în „luna lui Etanim, care este a șaptea lună”, și tot norodul care a încheiat legământul cu Dumnezeu, dar și mulți străini s-au adunat pe muntele lui Dumnezeu. Acolo ei au prăznuit sărbătoarea vreme de patrusprezece zile. (1 Împărați 8:1-6, 41-

43, 62-66) Astfel națiunea lui Israel a dobândit un guvern teocratic tipic care să domnească asupra ei. Prin această Teocrație împărătească, în Sionul tipic, Iehova domnea pe pământ în mijlocul tuturor celorlalte neamuri ai căror dumnezei erau idoli și demonii. „Căci DOMNUL [Iehova] este mare și foarte vrednic de laudă, El este temut mai presus de toți dumnezeii. Căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli, dar DOMNUL [Iehova] a făcut cerurile. Să se bucure! cerurile, și să se veselească pământul! Să se spună printre neamuri că DOMNUL [Iehova] împărățește! Să urlе marea cu tot ce este în ea! Câmpia să se veselească cu tot ce este pe ea!” – 1 Cronici 16:1,7,25,26,31,32.

⁴ Prin Sion și prin templul și împăratul său teocratic, acea capitală tipică a națiunii sfinte a lui Iehova a devenit cunoscută până la capătul pământului și în toate capitalele lumești. Scopul lui Satan Diavolul, adversarul lui Iehova, este dominația mondială, iar Teocrația tipică a lui Israel stătea în calea lui Satan. El a stârnit pizma, invidia și rivalitatea în capitalele lumești; prin atacuri mișelești le-a umplut de dorințele împărățiilor lumești și le-a determinat să atace Sionul și națiunea a cărei capitală era. Ar, al cărei nume înseamnă „cetate”, și deci semnifică cetatea principală a națiunii ei, era capitala moabiților, și era și ea tot un astfel de rival demonizat al Sionului și al Ierusalimului. Cetatea rivală a Sionului, având cea mai mare vechime, era Babilonul, ea aflându-se la începuturile tuturor împărățiilor făcute de mâna omului, după marele potop din vremea lui Noe, și întemeietorul ei a fost Nimrod. În Babilon, sau Babel, puternicul Nimrod a adus ocară Numelui și Cuvântului lui Iehova. El a organizat religia, care l-a ridicat în slăvi ca puternic vânător, iar după moarte l-a divinizat. Religia pretindea că a obținut victoria asupra morții, susținând că Nimrod a triumfat astfel și a devenit un zeu nemuritor, a cărui adorare urma să aducă prosperitatea, succesul și stăpânirea asupra lumii. Această doctrină a nemuririi sufletului după moarte era o schimbare a minciunii spuse de către Diavol lui Adam și Evei în grădina Edenului, și anume: „Hotărât că nu veți muri.” Aceasta era religia, sau demonismul. – Geneza 3:4,5; 10:8-10.

⁵ Chiar de la întemeierea lui, Babilonul s-a opus lui Iehova Dumnezeu și oricărui lucru de pe pământ care Îl reprezenta. Conducătorul și dumnezeul lui invizibil era Satan Diavolul, care a spus: „Mă voi sui pe muntele adunării, în partea de miazănoapte; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isaia 14:13,14) Din această pricină dumnezeul Babilonului și-a propus ca oștile cotropitoare ale Babilonului să ia cu asalt Sionul tipic, care era muntele adunării poporului lui Israel, și care se spunea că se află în partea de miazănoapte. Iar psalmistul zice în cântarea sa: „Mare este DOMNUL și lăudat de toți, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu, în casele Lui împărățești, este cunoscut ca un turn de scăpare.” (Psalmii 48:1-3) Prin această agresiune a organizației sale vizibile a Babilonului împotriva Sionului pământesc, Satan Diavolul intenționa să arate ceea ce spera și se lăuda că va face în ceruri. Cu permisiunea Atotputernicului Dumnezeu, Satan a putut face din Babilon a treia mare putere mondială lumească din istoria Bibliei, precedată fiind de Egipt și Asiria ca puteri lumești. Babilonul a umblat din popor în popor și i-a făcut pe aceștia să bea pe rând din potirul mâniei, dorinței și zelului său de a stăpâni lumea, și să își însușească programul și campania sa agresivă pentru a-și atinge acest țel. Pentru Babilon potirul de vin era un izvor de plăcere care l-a îmbătat de putere și l-a făcut să aducă ocări și sfidări la adresa Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova. Cât privește națiunile mai slabe, pe care le-a făcut să bea din potirul mâniei sale, pentru ele aceasta a fost o băutură amară care le-a luat mințile și le-a răpit vederea despre Iehova Dumnezeu. – Ieremia 51:7.

⁶ Pentru a deveni „dumnezeul acestei lumi”, în calea lui Satan mai era un obstacol, iar acesta era Teocrația tipică în Israel. Satan, dumnezeul imitator, a slăbit mai întâi națiunea lui Israel, strecurând treptat religia, care este demonism, și înstrăinând astfel națiunea de Izvorul tăriei și protecției ei, de Iehova Dumnezeu. Apoi a năpustit asupra lor puterea militară a teribilelor oștiri ale Babilonului, oștiri ce nu putuseră fi oprite de toate celelalte națiuni împreună cu

dumnezeii lor. Prin preluarea religiei și prin neglijarea închinării în spirit și adevăr la Iehova Dumnezeu în templul Lui, izraeliții au adus o mare ocară asupra numelui Lui. Iehova Dumnezeu a revărsat asupra lor pedepsele convenite acestor încălcări ale legământului și a permis ca oștirile babiloniene să cotopească ținutul și să cucerească Sionul tipic, nimicind templul lui tipic de închinare, iar pe evreii supraviețuitori să-i târască în Babilon, departe de ținutul lor natal. Acest lucru a adus și mai multe ocări asupra lui Iehova, care părea să nu fie în stare să facă față atacurilor violente ale lui Satan și ale Babilonului, și să apere și să mântuiască poporul ce îi purta numele. Și, de asemenea, a adus mare ocară asupra poporului Lui și a capitalei lor, Sionul. De fapt, Iehova Dumnezeu s-a folosit de conducătorul babilonian ca de o unealtă pentru a răsturna Teocrația tipică sau împărăția lui Dumnezeu la poporul Său de legământ. Se părea că Babilonul pusese mâna pe dominația lumii pentru totdeauna, iar Teocrația sau împărăția lui Dumnezeu era terminată pe vecie. Dar, un lucru era pentru Satan Diavolul, ca, prin ajutorul Babilonului, să se înscăuneze în Sionul *tipic*, „muntele adunării în partea de miazănoapte”; însă alt lucru era, ca el să se înscăuneze în adevăratul Sion, organizația capitală a lui Iehova în ceruri; iar Satan chiar și-a propus acest lucru!

⁷ Să cercetăm acum ce a vrut să prefigureze răsturnarea Sionului tipic. Printre robii evrei deportați în Babilon se afla o rămășiță credincioasă Dumnezeului Sionului. În țara asupritorilor lor, aceștia și-au întors fața spre El, căindu-se și rugându-se pentru îndurare; nu pentru ei, ci pentru numele Lui, deoarece ei îi purtau numele, iar închinarea pe muntele Lui cel sfânt era împiedicată și interzisă. Ei și-au reamintit de legământul pe care Iehova l-a încheiat cu ei. Acel legământ, repetat și de împăratul Solomon la sfințirea templului, promitea acest lucru: dacă aflându-se în țara dușmanului, ei își vor aminti de Iehova și se vor închina la El, căindu-se sincer, atunci El își va pleca urechea la rugăciunile lor și îi va readuce în Țara Sfântă unde ei se vor închina la El, Îl vor servi și se vor bucura de belșugul bunătații Lui. (1 Împărați 8:46- 53; Levitic 26:39-46) Șaizeci și opt de ani au trecut, timp în care muntele Sion a fost pustiu, fără să aibă vreun om sau animal domestic. Revenirea poporului lui Iehova părea oamenilor un lucru imposibil, mai ales că puterea lumească a Babilonului le stătea în cale. Dar mai târziu, puternic apărată cetate a Babilonului și palatele ei religioase, au căzut, deoarece Iehova Dumnezeu a pus totul în balanță și a aflat că era vinovată de felul în care a tratat poporul ce îi purta numele. (Isaia 21:1-9; 13:1-22; 47:1-15) Cu puțin timp înainte ca dezastrul să se abată asupra cetății, El a anunțat că împlinirea proorociei era aproape, întrerupând chiar în acea noapte marele ospăț scăldat în vin al împăratului Belșatar. – Daniel 5:1-31.

⁸ Doi ani mai târziu, în anul 537 î.Chr. împăratul Cir, cuceritorul Babilonului și-a îndreptat atenția asupra chestiunii templului lui Iehova din Ierusalim, și a eliberat rămășița credincioasă aflată în Babilon, permițându-i să se reîntoarcă în Sion și să reconstruiască templul de închinare către adevăratul Dumnezeu viu. (Ezra 1:1-11) Templul din Sion și zidurile Ierusalimului au fost reconstruite în ciuda unei amarnice opoziții a celor ce îl urau pe Iehova Dumnezeu. Acești dușmani au fost făcuți de rușine, iar rămășița credincioasă a poporului lui Dumnezeu a fost scăpată de ocară. (Neemia 1:3; 2:17; 4:4; 5:9) Atunci, cei reîntorși și mântuiți au putut prelua cuvintele proorociei din Isaia 25:1 și să le rostească din partea lor: „DOAMNE [Iehova], Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine te voi înălța, numele Tău voi lăuda, căci ai făcut lucruri minunate; planurile tale făcute mai dinainte [cu mult timp în urmă, *Rotherham*] s-au împlinit cu credință.”

Împlinirea modernă

⁹ Acest tablou profetic s-a păstrat în Biblie și îl reluăm aici, deoarece are o minunată împlinire în aceste vremuri. Ziua lui Iehova se apropie neîncetat ,din toamna anului 1914 d.Chr., fapt dovedit și de criza tot mai mare ce afectează națiunile pământului de atunci încolo, deoarece în 1914, domnia „de șapte timpuri” neîntreruptă a neamurilor pe pământ a ajuns la sfârșit. De unde rezultă că venirea zilei lui Iehova înseamnă sfârșitul lumii dumnezeului imitator, adică

„sfârșitul lumii”, sau încetarea domniei neîntrerupte a lui Satan Diavolul asupra omenirii. (Luca 21:24; Daniel 4:16,17; Matei 24:3) În mod corespunzător acest lucru înseamnă începutul domniei neîntrerupte a lui Iehova Dumnezeu prin organizația Sa capitală, „Ierusalimul ceresc”; iar această domnie nu va fi întreruptă niciodată. Aceasta este vremea când „DOMNUL oștirilor va împărați pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui.” (Isaia 24:23) În curând ziua lui Iehova va aduce sfârșitul asupra prezentei organizații a lui Satan Diavolul și o va nimici definitiv. Acest lucru se va întâmpla în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, cunoscută mai ales ca „bătălia Armagedonului”. Deci, într-un cuvânt, „ziua Dumnezeului cel Atotputernic” indică „vremea sfârșitului” asupra întregii organizații a lui Satan, dumnezeul imitator. – Apocalipsa 16:14-16; Daniel 12:4.

¹⁰ Dat fiind că profeția lui Isaia 25:1 trebuie să își găsească împlinirea deplină în ziua lui Iehova, când El va împărați cu slavă pe muntele Sion, cine sunt atunci cei ce exclamă cu recunoștință: „O, Iehova, Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine te voi înălța! Laud numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credință”? (Isaia 25:1, *Roth*.) Ei trebuie să fie cei ce au dovedit că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și veșnic. Ei trebuie să fie aceia care L-au ales pe El să fie Dumnezeul lor, și care îl slăvesc în mod public, îi proslăvesc măreția și virtuțile. Ei mărturisesc și slăvesc numele Lui pe tot cuprinsul pământului, mai înainte ca El să își arate puterea Sa de neînving asupra dușmanului, nimicind diabolica organizație a acestuia. *În fine*, cei în care se împlinește proorocia lui Isaia 25:1, trebuie să fie Martorii lui Iehova. Proorocul Isaia însuși, primul care a vestit această proorocie, era și el unul dintre Martorii lui Iehova; iar semnificația numelui său este „mântuirea lui Iehova”. Când proorocia lui a avut prima împlinire parțială, în anul 537 î.Chr., cei care au dat glas efectiv cuvintelor lui Isaia 25:1 au fost rămășița credincioasă a Martorilor lui Iehova. Ei au prefigurat tot o astfel de rămășiță credincioasă a Izraeliților spirituali, Martorii lui Iehova din zilele noastre, cei care se află în „noul legământ” cu Dumnezeu pentru a fi „un popor pentru numele Lui”. – Romani 11:5; 9:27

¹¹ De la și după anul 1918 d. Chr., rămășița poporului lui Iehova, „un popor pentru numele Lui”, preia, exprimă și împlinește cuvintele lui Isaia 25:1. Înainte de aceasta ei studiaseră Cuvântul lui Dumnezeu și ajunseseră să dobândească unele cunoștințe în ceea ce privește scopurile lui Iehova, îl aleseră pe El drept Dumnezeul lor și I s-au consacrat pe deplin Lui, așa cum Isus Christos le dăduse exemplu. Dar ei erau înconjurați de „creștinii” fățarnici ai „religiei organizate”, și încă erau arătați cu degetul pentru că au ieșit din rândul religioniștilor. Înțelegerea Scripturilor de către ei era încă presărată cu multe dintre învățăturile și practicile religioniștilor „creștinătății”. Aceste împrejurări erau tot atâtea piedici pentru ei, care mai degrabă le șubrezeau, decât să le întărească poziția.

¹² Pentru că ei se separaseră de organizația religioasă, pentru că demascau religia și propovăduiau împărăția lui Isus Christos, ei erau urâți de toate națiunile. Ca urmare, atunci când a izbucnit primul război mondial, la începutul zilei lui Iehova, religioniștii „creștinătății”, precum și aliații lor, au folosit situația militară drept o ocazie de a lua în robie poporul consacrat al lui Dumnezeu, și de a-l scoate de pe terenul unei active mărturisiri a împărăției Lui și împotriva religiei. Din pricina lipsei de înțelegere, mai ales în ce privește cine erau „Înaltele Stăpâniri,” căroră creștinii trebuie să li se supună, dar și într-o anumită măsură datorită fricii față de mașinăria politico-religioasă ce uneltea împotriva lor, poporul consacrat al lui Dumnezeu și care a încheiat legământul a cedat în fața ticăloșilor de opozanți. Ei au îngăduit să li se răpească ceea ce Dumnezeu le dăduse, libertatea și dreptul de a propovădui cu curaj și fără compromisuri vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu sub Isus Christos. Acest lucru a fost profețit ca fiind una dintre dovezile ce marcau „sfârșitul lumii”. – Matei 24:9-13.

¹³ În acest fel, servii consacrați ai lui Dumnezeu au fost târați în captivitate în ținutul asupritorilor, în Babilonul modern. Acolo ei au suspinat și au jelit, au tânjit și s-au rugat pentru o zi a mântuirii, pentru a-și relua serviciul pentru Dumnezeu. În primăvara anului 1918 Domnul

Dumnezeu și-a trimis la Templu Împăratul, mai mare decât Cir cel din vechime. (Maleahi 3:1-4) El a găsit rămășița aflată în robie, dar având credință în inimi și dorind eliberarea pentru a-L putea servi pe Dumnezeu în continuare. Isus Christos, Solul împărătesc al lui Dumnezeu i-a eliberat prin puterea adevărului Său de lanțurile lor și de stăpânirea religiei, redându-i Țării Sfinte a lui Dumnezeu, pentru a servi cu curaj și neînfricați drept martori ai Lui. Scăpând din starea de constrângere, atât din lagărele militare ,cât și din închisorile propriu-zise, dar și din robia nedreptăților înscenate de către lege împotriva lor, ei au început să înfăptuiască lucrarea lui Dumnezeu.

¹⁴ Rămășița astfel eliberată nu a atribuit mântuirea ei oamenilor, fie ei politicieni, sau judecători. Ei au atribuit-o Atotputernicului Dumnezeu care, astfel, a arătat aprobarea și alegerea Lui, ca ei să fie martorii Lui, „poporul pentru numele Lui”. Astfel, ei au rostit: „O, Iehova, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te slăvesc, și numele Tău îl mărturisesc.” (*Young*). Ei nu s-au rușinat să mărturisească public, în fața oamenilor, că Iehova este Dumnezeul lor. Atunci când El le-a dezvăluit prin Cuvântul Lui scris că Numele Lui simbolizează scopul Lui față de creaturile Sale, și că acest scop este de a-și „face un nume pentru El”, așa precum a făcut cu mult timp în urmă, atunci când a scăpat pe poporul Său ales din Egipt, atunci ei cu bucurie au început să îi vestească numele pe întreg pământul. Indiferența sau disprețul manifestat de „creștinătate”, precum și ura înverșunată venită din partea naziștilor și fasciștilor antisemiți față de Numele lui Iehova, nu i-a înspăimântat și nici nu i-a împiedicat pe cei din rămășița credincioasă. Atunci când în anul 1931 El a dezvăluit poporului cu care a făcut legământul că le-a dat „un nou nume”, pe care l-a rostit El însuși, anume „martorii lui Iehova”, ei au preluat cu bucurie acest nume. Religioniștii, care considerau această organizație și mișcare ca fiind a oamenilor, au strâmbat din nas batjocoritor, zicând că un astfel de nume nu se va lega de acea minoritate foarte nepopulară și persecutată. Astfel de religioniști, care susțin că acceptă Biblia, s-au dovedit a fi total ignoranți în ceea ce privește scopul lui Iehova Dumnezeu. – Isaia 62:2; 43:10,12.

¹⁵ De ce a recunoscut rămășița pe Iehova, drept Dumnezeul la care ei se închină, îl slăvesc, mărturisesc și răspândesc numele Lui? Răspunsul lor pentru Dumnezeu este: „Căci Tu ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credință.” (Isaia 25:1) Într-adevăr, de când a sosit Solul la templu în 1918, Iehova Dumnezeu a înfăptuit un lucru minunat, readucând în serviciul Lui public pe rămășița credincioasă a martorilor Lui, cei pe care religioniștii își închipuiseră că i-au zdrobit pentru totdeauna în timpul primului război mondial. Mare a fost mirarea lor la vederea acestor dușmani! – Apocalipsa 11:11,12.

¹⁶ Eliberarea credincioasei rămășițe înfăptuită la templu de Mai Marele Cir, trimis de Dumnezeu, făcea parte din „planurile făcute mai dinainte”, „scopurile Lui de demult”. Acest lucru este dovedit și de faptul că acele planuri sau scopuri au fost proorocite și înregistrate în Biblie cu mult timp în urmă. Religioniștii au fost uimiți de eliberarea rămășiței, deoarece ei consideră că pentru creștini este necesar doar „Noul Testament”, „Vechiul Testament” nefiind decât istorie antică, o carte închisă, fără valoare, semnificație sau împlinire în zilele noastre. Dar lucrurile nu stau așa, după cum însuși Isus Christos a zis cu privire la profețiile și psalmii vechilor Scripturi Evreiești, că trebuie să se îplinească, atât în privința Lui însuși, cât și a urmașilor Lui; iar ele se împlinesc într-o formă finală sau pe deplin. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, iar de dragul Numelui Său, El este credincios adevărului. Prin împlinirea profeției în vremurile moderne, în ce privește revenirea rămășiței Sale credincioase, Iehova Dumnezeu nostru se ridică deasupra contradicțiilor religioniștilor, dovedind că scopul și Cuvântul Lui înseamnă „credință și adevăr”.

¹⁷ Cum s-a desfășurat această minunată mântuire, prezisă cu mult timp în urmă? Profeția străveche ne spune cu precizie acum, zicând: „Căci ai prefăcut cetatea într-un morman de pietre, cetățuia cea tare într-un morman de dărâmături; cetatea cea mare a străinilor este nimicită, și niciodată nu va mai fi zidită.” (Isaia 25:2) Comparând Isaia 24:17,18 cu Ieremia 48:1,43,44, avem motive să credem că în zilele Israelului, acea cetate anume, era capitala moabiților, Ar, nume care

înseamnă „cetate”. Ea fusese zidită pe o înălțime și era o cetate puternic apărată, având însemnătate comercială. Capitolul 15 și 16 din Isaia a proorocit prăpădul și pustiirea cetății Ar și a tuturor cetăților moabite, din pricină că moabiții nu i-au lăsat pe izraeliții cei izgoniți să locuiască alături de ei. Dar cu mult timp înainte de aceea, izraeliții, aflați în puterea mândrului împărat moabit, Eglon, mai fuseseră odată mântuiți de către Iehova prin mâna slujitorului Său, judecătorul Ehud. (Judecători 3:12-30) Acesta a fost un tablou profetic al felului în care Domnul Dumnezeu va scoate, în ziua lui Iehova, rămășița asuprită din ghearele religioniștilor, bazați pe interese materiale, ai organizației lui Satan.

¹⁸ Totuși, cea mai uimitoare mântuire a poporului ales al lui Iehova a avut loc în Babilonul antic, aflat pe malurile fluviului Eufrat, în Mesopotamia. Acest lucru s-a petrecut în anul 537 î.Chr., așa cum a fost descris mai sus, în paragrafele 7 și 8. Cetatea Babilonului era atât de puternic fortificată cu ziduri și mașini de război, încât era considerată de nepătruns, iar mântuirea izraeliților captivi, aflați în puterea ei asupritoare, părea lipsită de orice speranță. Și totuși, dintr-o dată cetatea a căzut în fața cuceritorului. Atotputernicul Dumnezeu a ridicat un om care să pună în aplicare planurile Sale de judecată împotriva aceluia bastion al religiei și demonismului. Acesta, Cir Persanul, împreună cu unchiul său, Darius Medul au făcut ca apărarea cetății să fie ca inexistentă. Cuceritorii au mărșăluit prin albia râului și au luat cetatea, nimicind puterile ei conducătoare. (Daniel 5:30,31; Isaia 45:1-4,13) După ce i-a urmat la tron lui Darius, la cârma noului imperiu întemeiat după căderea Babilonului, Cir a permis, în primul său an de domnie, ca rămășița credincioasă a lui Iehova să plece dintre zidurile Babilonului și să se reîntoarcă pe Muntele Sion pentru a reconstrui templul lui Dumnezeu. În acest fel ei au demonstrat că El era Dumnezeul lor, iar ei îi slăveau numele.

¹⁹ Vechiul Babilon nu a devenit dintr-o dată ruina care este în zilele noastre. La mult timp după aceea el a fost vizitat de către apostolul Petru. Acest lucru dovedește că întâmplările dintre anii 539-537 î.Chr. nu erau altceva decât împlinirea parțială, sau în mic a profeției. Realizarea ei la dimensiunea deplină trebuia să aștepte ziua lui Iehova, după anul 1914 d.Chr. Dar de ce? Babilonul din vechime a fost locul unde Satan Diavolul a organizat religia și a întemeiat prima dictatură politică de după potop. El era rivalul Muntelui Sion și al Ierusalimului. În această calitate, Babilonul era simbolul sau tipul rivalului și opozantului puternic al Sionului, organizația capitală a lui Dumnezeu, anume ticăloasa organizație oficială a lui Satan. Datorită vechiului ei simbolism pământesc, Cuvântul lui Dumnezeu numește „Babilon” organizația Diavolului. Partea ei vizibilă este alcătuită din aceleași lucruri care defineau și cetatea Babilonului, adică, religia în principal, dar și politica și comerțul egoist, toate sprijinite de către armată. Partea invizibilă a organizației constă din Diavolul însuși, împreună cu legiunile sale de demoni ce erau adorați în palatele de religie ale cetății Babilonului.

²⁰ În timpul domniei neîntrerupte a Diavolului, acestuia și demonilor lui li s-a permis să fie în contact cu îngerii sfinți în ceruri. Chestiunea dominației universale, pe care Satan a ridicat-o, putea fi tranșată doar permițându-le opozanților lui Dumnezeu să aibă o perioadă neîntreruptă de activitate liberă în înaltele locuri cerești. Lui Satan i s-a permis să își apere și să își întărească organizația cât de mult a putut prin ademenirea îngerilor lui Iehova și prin sporirea în cer a numărului celor ce îl urmau pe el. Prin aceste lucruri el urma să aibă un control total asupra oamenilor de pe pământ. În mod sfidător el s-a lăudat față de Dumnezeu, că astfel el putea controla orice om de jos, și nici un martor al lui Iehova nu ar putea rezista împotriva puterii sale totalitare organizate, și nici să facă proba integrității sale față de Dumnezeu. (Iov 1:8-11; 2:1-7) Testul de început al tăriei puternicului „Babilon” a sosit odată cu ziua lui Iehova, în anul 1914 d.Chr.

²¹ Acel an a însemnat momentul de a aduce la putere organizația capitală a lui Iehova, prin nașterea sau constituirea Guvernului Său teocratic, așezat în mâinile împăratului Său, Isus Christos. În acest timp, Babilonul, împreună cu dumnezeul și conducătorul lui erau atenți, pândind acest lucru, dorind să nimicească organizația capitală a Sionului încă de la nașterea ei, și

astfel să-și asigure dominația mondială. Crearea și instalarea de către Dumnezeu a guvernului Teocratic făcea parte dintre planurile sau scopurile lui Iehova. El le făcuse de cunoscut chiar în grădina Edenului, în vremea răzvrătirii lui Adam și Eva împotriva lui Dumnezeu. (Genesa 3:15). În ciuda prezenței Babilonului în ceruri, precum un balaur de foc, și fără a lua în seamă lacoma ambiție a acestuia de a se ridica la poziția capitală în univers, Iehova Dumnezeu a continuat planurile și scopurile Sale, cu „ credință și adevăr”. Din pântecul sfintei Sale organizații universale El a scos la iveală Guvernul Teocratic al „ Fiului Omului”, Isus Christos. Pe acest Guvern, „ copilul de parte bărbătească”, el l-a scos din calea Babilonului și l-a înscăunat la putere în poziția capitală, la dreapta mâinii Sale (Apocalipsa 12:1-5). Aceasta a fost cea mai minunată dintre faptele lui Iehova, iar Babilonul nu a avut nici o putere pentru a interveni.

²² Curând după aceea, Babilonul a suferit o cădere din ceruri. Nou-născuta organizație capitală, Sionul, sub Împăratul ei și însoțită de toți îngerii sfinți, au luptat împotriva Babilonului și l-au azvârlit jos din ceruri. El a fost aruncat pe pământ și făcut așternut la picioarele Împăratului Sionului. El „ nu va mai fi niciodată zidit” și „ locul lor nu li s-a mai găsit în cer”. (Apocalips 12:7-13). Acest dezastru preliminar a fost un semn al ruinei finale a Babilonului, cu toate părțile lui vizibile și invizibile. Întâmplându-se acestea, Babilonul, împreună cu dumnezeul său s-au mâniat foarte tare pe rămășița de pe pământ, care reprezenta organizația capitală a Sionului. Astfel, Babilonul a declanșat o puternică persecuție împotriva rămășiței Sionului. Dar Împăratul Sionului a venit la templu în 1918 și a eliberat rămășița din robia babiloniană. El i-a ridicat din starea lor asemănătoare morții, de inactivitate în ce privește mărturia Împărăției, și i-a organizat, îndemnându-i să respecte poruncile lui Dumnezeu, și să vestească mărturia lui Isus Christos despre domnia Teocrației. Sfidând Babilonul, rămășița a pornit înainte pentru a „ ține poruncile lui Dumnezeu și nu ale oamenilor”. (Apocalipsa 12:17 ; Faptele Apostolilor 5:29). Acest lucru nu avea nevoie să mai aștepte până ce în bătălia Armagedonului Babilonul va fi redus literalmente la o grămadă de ruine.

²³ Efectul minunatei fapte a lui Iehova de a-i salva pe prinșii de război din Babilon și de a-i pune în serviciu ca martorii Lui, este descris cu următoarele cuvinte de către proroc: „ De aceea Te slăvesc popoarele puternice, și cetățile neamurilor puternice se tem de Tine.” (Isaia 25:3). Acest lucru nu înseamnă schimbarea și supunerea lor față de „Înaltele Stăpâniri”, Iehova Dumnezeu și Isus Christos. Numai persoanele cu bunăvoință văd și apreciază minunata lucrare a lui Dumnezeu și se situează pe partea lui Iehova și a rămășiței martorilor Lui. Dar organizația Babilonului, precum și aliații ei, ca lacomul Ar al Moabului, sunt nevoiți să constate cu amărăciune irezistibilă putere făcătoare de minuni a lui Iehova. Ei se tem nespuse pentru viitorul lor, atunci când îi aud pe neînfricații servi ai lui Dumnezeu cum vestesc judecata Lui, ce va fi împlinită la Armagedon. Apocalipsa 11:11-13 a prezis că rămășița luptătorilor încăpățânați ai Babilonului împotriva martorilor lui Iehova, „ s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului”. Această slavă și supunere de nevoie, dar fără schimbarea inimii, nu îi va mântui.

Un adăpost al minciunii

²⁴ Este vizibil faptul că Atotputernicul Dumnezeu acționează în favoarea martorilor Săi din pricină că aceștia sunt slabi și duc lipsă de sprijin și popularitate în rândul oamenilor. Acest fapt este scos în evidență de profeție în următoarele cuvinte: „Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii; căci suflarea asuprașilor este ca vijelia care izbește în zid. Cum domolești căldura într-un pământ arzător, așa ai domolit zarva străinilor; cum este înădușită căldura de umbra unui nor, așa au fost înădușite cântările de biruință ale asuprașilor.”(Isaia 25: 4,5). Primul război mondial a constituit un început în arta războiului total. De atunci încoace națiunile au devenit groaznice, „ națiuni tiranice” din pricina adoptării și aplicării metodelor totalitare, și a încercărilor de a înregimenta toți oamenii într-o josnică supunere în fața lumii lui Satan.

²⁵ Satan Diavolul nu s-a dat acum înapoi de la inițierea unui război total, cu ajutorul ticăloșilor și agresivilor dictatori totalitari, pentru a grăbi această formă finală de tiranie. În epoca postbelică, atunci când ei vor încerca să mențină pacea globală, fără ca „ Prințul Păcii” al lui Iehova să fie părtaș la acest proces, organizația internațională a Babilonului va fi o „ cetate a națiunilor tiranice” (*Rotherham*), sau „ cetate a națiunilor groaznice”. În timpul primului război mondial, ei au urât pe nedrept pe poporul consacrat al lui Dumnezeu și i-au restricționat pe acei adevărați ucenici ai lui Isus Christos. Acele națiuni și-au imaginat că le-au nimicit organizația fără putință de refacere, astfel că sau auto-felicitat, cântând un cântec de triumf. Ei au cântat deoarece aveau binecuvântarea religiei, și se gândeau că nu îi vor mai auzi niciodată pe martorii lui Iehova cântând enervantul cântec al Împărăției lui Dumnezeu.

²⁶ În acea vreme, rămășița credincioasă a lui Dumnezeu se afla în mare necaz, fiind nevoită să îndure arșița persecuțiilor. Suflarea de mânie și intoleranță religioasă a dușmanului, era precum o vijelie ce izbește într-un zid. Deși a existat o oarecare ușurare a acestei stări de fapt, atunci când Mai Marele Cir, aflat la templu, a eliberat rămășița din Babilon, vijelia s-a reînnoit cu și mai mare violență ca înainte. Dușmanul a întetit arșița persecuțiilor la cote tot mai înalte, folosindu-se și de tăvălugul forțelor nazi-fasciste ale Vaticanului. Acest lucru a fost evident începând cu anul 1929, când Mussolini a încheiat o înțelegere sau concordat cu evlaviosul papă, dar s-a manifestat și mai intens din anul 1933, an în care Hitler a încheiat și el o înțelegere sau concordat cu evlaviosul Vatican, concordat pe care papa nu l-a denunțat sau anulat niciodată. Arșița și vijelia împotriva Martorilor lui Iehova aflați în Germania, Commonwealth-ul Britanic, America și oriunde în lume, s-a întetit. Deși au stat ferm precum un munte, ei nu ar fi putut rezista singuri. Ei vor continua să reziste, dar nu singuri; Iehova Dumnezeu a fost tăria lor de a rezista prin descoperirea adevărului și scopului Lui, prin marea chestiune pusă, și prin revărsarea spiritului Său asupra lor.

²⁷ Prin norul prezenței Lui alături de ei, aducându-le aprobare și binecuvântări, El i-a umbrit, făcând astfel ca arșița cruzimii religioase să fie mai suportabilă. Fiul lui Dumnezeu la templu se află alături de ei în cuptorul de foc. (Daniel 3:19-25) Înțelegerea de către ei că chestiunea principală a dominației universale a lui Dumnezeu este strâns legată de păstrarea de către ei a integrității lor fața de El, le permite să stea neclintiți în furtuna vijelioasă a uneltirilor religioase, politice, judiciare și comerciale, ce îi izbește fără încetare. Demonstrația gălăgioasă, cu ajutorul căreia tiranii Babilonului își încep campania lor de război împotriva lucrării Martorilor lui Iehova, este redusă la un murmur de amară dezamăgire pe măsură ce lupta lor împotriva lui Dumnezeu nu ajunge la nici un rezultat. După cum bine a spus și profeția: „Ramura celor groaznici va fi coborâtă jos”; sau, în traduceri mai bune: „cântecul de biruință al asupritorilor va fi pus în surdina” (*Rotherham*); „cântarea celor groaznici va fi înăbușită” - *Young*.

²⁸ Dată fiind fermitatea poporului lui Iehova, care a reușit să înfrângă groaznicele asupriri, mulțimea intolerantă a tiranilor religioși și totalitari nu are motive să înalte cântece de biruință. Atunci când „cetatea” lor, „a națiunilor tiranice”, de securitate mondială, este construită precum cetatea și turnul Babel ,după acest război total, cântecele de slavă, ridicate de constructorii și admiratorii lor, vor fi „în scurt timp” umilite și puse în surdina, pe măsură ce bătălia Dumnezeului cel Atotputernic, a acestei mari zile, îi amenință cu nimicirea. Cântările acestor vremuri, ale „noii ordini mondiale”, promițând o viață mai bună, mai frumoasă și mai îmbelșugată, cu de toate pentru toți, cu asigurare împotriva sărăciei, șomajului, bătrâneții și războiului și cu libertatea credinței, își vor pierde foarte repede farmecul în vârtejul greutăților, egoismului, asupririlor și înregimentărilor de tot felul din vremurile postbelice. Babilonul nu va deveni niciodată o cetate liberă și sfântă!

Locul ospățului

²⁹ Dar ce se întâmplă cu organizația careia i se opune Babilonul, sfântul munte Sion al lui Dumnezeu, organizația Sa capitală? Aceasta este ziua lui Iehova, „când DOMNUL oștirilor va împărați cu slavă înaintea bătrânilor Lui, pe muntele Sion, și în Ierusalim”. Iehova domnește prin împăratul Său, Isus Christos, al cărui toiag de domnie a fost trimis din Sion de către Iehova, în anul 1914, cu aceste cuvinte: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalmii 110:1,2; Psalmii 2:1-6) În vreme ce 1914 era un an al „începutului necazurilor” pentru Babilon și pentru toate națiunile din organizația babiloniană, pe de altă parte pentru rămășița credincioasă a lui Iehova și pentru toate persoanele cu bunăvoință, el însemna un prilej de ospăț și sărbătoare. De ce? Din pricină că Teocrația Lui, prin Isus Christos și-a început domnia veșnică. Planurile și scopurile lui Iehova sunt ca acest eveniment să fie marcat printr-un ospăț și masă festivă deosebită, iar El se îngrijește ca ospățul să se răspândească „în adevăr și credință”, iar musafirii invitați să aibă parte de el. În timpul primului război mondial, națiunile tiranice au încercat să îi lipsească pe toți oamenii, dar mai ales pe rămășița lui Iehova a Israelului spiritual, de libertatea de a da curs invitației lui Dumnezeu de a participa la ospățul împărăției. Dar, în anul 1918, împăratul lui Iehova Dumnezeu a venit la Templu pentru judecată și atunci a eliberat pe toți robii Babilonului și a deschis temnițele pentru cei ce erau robi. Apoi, Iehova, prin împăratul Său, a întins ospățul și a invitat oaspeții Săi. – Isaia 61:1-3

³⁰ Scopurile Sale, așa cum sunt înregistrate din vechime în Cuvântul Lui, vorbesc în următoarele cuvinte despre îngrijirile Sale pline de bucurie: „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite.” (Isaia 25:6) Acest ospăț se întinde și se consumă înainte de bătălia Armagedonului. El este unul dintre „minunatele lucrări” pe care Iehova al oștirilor le face în ziua Lui, când oștirile Sale sunt adunate și întărite pentru bătălia cea mare și decisivă, pentru justificarea numelui Său. Vrăjmășia tuturor națiunilor, ridicarea lor împreună împotriva muntelui sfânt al lui Dumnezeu, pentru a împiedica domnia Lui universală, toate acestea nu pot împiedica sau amâna ospățul, Iehova râde de închipuirile întărite și zadarnice ale popoarelor și națiunilor ce se opun, zicând: „Totuși, Eu am instalat pe împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” (Psalmii 2:1-6, *Roth.*) Deci, ospățul să continue!

³¹ Isus Christos este Domnitorul lui Iehova în Guvernul Său Teocratic, adevărat și veșnic, și a fost prezis, atât de către David, cât și de Solomon. (2 Samuel 3:20,21; 1 împărați 2:45,46; 3:15) În ultima Sa noapte petrecută pe când se afla pe pământ, când a introdus Cina de amintire a morții Sale, Isus a vorbit despre a doua Sa venire și despre adunarea tuturor membrilor trupului Său la El. „Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis: Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 22 :17,18) „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu.” (Matei 26:29) *Acea zi* este ziua lui Iehova. Împărăția Tatălui lui Isus este împărăția lui Dumnezeu prin care Numele ocărât și denaturat al lui Iehova este justificat. De aceea ospățul, care are acum loc împreună cu ucenicii Lui, este marcat de „bucuria Domnului”, datorită justificării numelui Său. – Neemia 8:10; Matei 25:21,23.

³² Acest ospăț întărește rămășița unsă a martorilor lui Iehova, care sunt „necăjiți” și „nevoiași” din punct de vedere lumesc. Acest lucru le permite să îndure arșița din pustiul acestei lumi, și să continue să înainteze prin vijeliile opoziției și violenței. Dar acest lucru nu este numai pentru ei; Iehova al oștirilor așterne ospățul de bucate miezoase pentru toate popoarele, indiferent de naționalitate. Desigur, „toate popoarele” înseamnă cei care sunt cu bunăvoință față de Guvernul Său Teocratic, aflat sub împăratul Său Uns. Acest lucru a fost preumbrit și de sărbătoarea iudaică a „adunării”, sau „sărbătoarea corturilor”, precum a ținut-o împăratul Solomon cu poporul lui la sfințirea templului. La acea sărbătoare „străinii”, care nu erau din

națiunea lui Israel, au fost bineveniți și rugați să se veselească alături de poporul de legământ al lui Dumnezeu. (Deuteronom 16:13-15; Leviticul 23:34-43; Exodul 23:16) Faptul că ea este acordată „tuturor popoarelor”, ne arată că ospățul coincide cu împlinirea cuvintelor profetice ale lui Isus referitor la sfârșitul lumii: „Și acest mesaj al bucuriei împărăției va fi propovăduit în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor și apoi va veni sfârșitul.” – Matei 24:14, *Roth*.

³³ Acest ospăț este mai esențial și mai important pentru viață decât vreo mare masă cu hrană obișnuită, materială. Este un ospăț cu adevărurile împărăției întemeiate ale lui Dumnezeu și cu privilegiile noastre, de servire și proclamare a Guvernului Dreptății tuturor popoarelor care jelesc, și deci, de a avea un rol în justificarea Numelui lui Dumnezeu. Ospătându-se în acest mod, nici unul dintre cei ce caută viața, adevărul și libertatea, nu va slăbi, nu se va întrista, și nu va fi tras la chip, precum religioniștii „creștinătății”. În contrast cu muntele sfânt al Sionului, „creștinătatea”, prin clerul ei este lovită „de foame... de a auzi cuvântul Domnului”, căci ei au respins cuvântul Domnului, iar El nu i-a lăsat să fie purtătorii Lui de cuvânt. – Amos 8:11-13.

³⁴ Descrierea „ospăț de bucate grase”, poate să fie o referire la belșugul de untdelemn care face să strălucească fețele servilor lui Dumnezeu. „Bucate miezoase” se poate referi la vitele bine hrănite ale căror oase sunt pline de măduvă, ori la părțile cele mai bune și fragede ale acestor animale, la miezul oaselor lor. Aceste bucate spirituale reprezintă cele mai fragede și gustoase părți ale Evangheliei împărăției lui Dumnezeu, da, o parte grasă, îmbelșugată, astfel încât să facă să strălucească fețele celor ce se ospătează cu ea, de sănătate și plăcere spirituală. (Psalmii 104:15) De vreme ce ospățul este destinat „tuturor popoarelor” de oameni cu bunăvoință, și care popoare vor trăi pe pământul curățit sub domnia Sionului ceresc, acesta include și acele adevăruri care se aplică direct la „alte oi” ale Domnului, adică, supraviețuirea lor în bătălia Armagedonului și intrarea în Lumea Nouă, împlinind mandatul divin de a se înmulți și de a umple pământul.

³⁵ „Ospățul de vinuri limpeze” înseamnă vin vechi, păstrat pe drojdie, care și-a păstrat gustul și nu și-a schimbat mirosul (Ieremia 48:11) „Vinuri păstrate pe drojdie, bine limpeze”, înseamnă vin vechi, cu gust bun, cu buchet excelent, limpede la culoare și având tărie. De vreme ce „vinul veselește inima omului”, „vinurile” înseamnă aici, în mod profetic, adevărurile referitoare la Guvernul Teocratic al lui Iehova, mai ales la faptul că acesta este instrumentul de justificare a Numelui Său. Această justificare înveselește atât pe Dumnezeu, cât și inimile oamenilor ce iubesc neprihănirea. De aceea, un astfel de vin, ori adevăr izvorât din Împărăția lui Dumnezeu sub Isus Christos, are o importanță primordială, și a fost păstrat de-a lungul veacurilor în Cuvântul lui Dumnezeu. Iar acum, când este adus la ospăț, în această zi a lui Iehova, el este la fel de tare, aromat, bine mirositor, curat și înveselitor pentru inima neprihănită, precum cel făcut în chip minunat de către Isus Christos, la nunta din Cana. (Ioan 2:1-11) Cel mai bun „vin” este păstrat la urmă. De vreme ce „toate popoarele” pot să bea un astfel de vin la ospățul Zilei Domnului, aceasta înseamnă că și „alte oi” ale Domnului, sau persoanele cu bunăvoință, pot să împărtășească bucuria de a avea un rol în justificarea Numelui lui Iehova, adoptarea și răspândirea mesajului împărăției Sale și în păstrarea integrității lor față de El, până când Satan va fi prins în Armagedon.

Moartea nimicită

³⁶ Printre alte lucruri minunate pe care Domnul Dumnezeu le face cu credință față de planurile și scopurile Lui, sunt următoarele: „Și pe muntele acesta, înlătură [va înghiți, *Rotherham*] măhrama care acoperă toate popoarele, și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, DOMNUL a vorbit.” (Isaia 25:7,8). Satan Diavolul a făcut ca toate popoarele să își acopere fețele cu tristețe și jale din pricina acțiunilor criminale ale

organizației sale. El a înșelat întreaga lume, și a aruncat asupra întregii omeniri o învelitoare întreșută cu minciuni, care îi ține pe oameni în neștiință și neînțelegere față de Iehova Dumnezeu, adevărul dătător de viață, și care le întunecă mințile și inimile în ce privește aflarea slăvitelor Lui scopuri. Această învelitoare nu va fi de ajuns ca să dea căldură și mângâiere omenirii în aceste vremuri ale judecării. – Isaia 28:20.

³⁷ Nu va fi nevoie să treacă o mie de ani din domnia milenară a lui Christos după Armagedon, pentru a nimici „măhrama aruncată asupra tuturor popoarelor, și învelitoarea care înfășoară toate neamurile”. (*Rotherham*) Răspândirea pe întreg pământul a adevărului împărăției face acum acest lucru, prin mulțimea de persoane cu bunăvoință care acceptă invitația Domnului venind la ospăț. De asemenea, în curând, Iehova se va ridica în Armagedon pentru a da propria mărturie în ce privește atotputernicia, supremația și justetea domniei Lui. Prin victoria pe care El o va dobândi în lupta pentru justificarea numelui Său, „pământul va fi plin de cunoștința slavei DOMNULUI, ca fundul mării de apele care îl acoperă”. Atunci, spune Domnul Dumnezeu, chiar și neamurile care se împotrivesc vor fi obligate să afle, înaintea nimicirii lor, „că Eu sunt Iehova”. – Habacuc 2:14; Ezechiel 38:23; 35:14,15.

³⁸ Apostolul Pavel, citând pe Isaia, spune că „înghițind biruitor moartea, Domnul meu Iehova va șterge lacrimile de pe toate fețele, și va înlătura ocară poporului Său de pe întreg pământul”. (*Rotherham*). Citatul lui Pavel trebuie interpretat „moartea va fi înghițită de biruință”. El dă acest citat ca exemplu atunci când discută învierea membrilor trupului lui Christos, adică Biserica. Atunci când acel trup muritor, supus putrezirii, va fi schimbat la înviere, „când trupul acesta [al lui Christos] supus putrezirii, se va îmbrăca în neputerezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris, *Moartea este înghițită de biruință*. O, moarte, unde îți este biruința?...Să mulțumim dar, lui Dumnezeu care ne dă nouă [ca membri credincioși ai trupului lui Christos] biruința prin Domnul nostru, Isus Christos.” (1Corinteni 15:54-57) Domnul dă această biruință credincioșilor Lui sfinți, care dorm în moarte, înviindu-i din morți, în ziua lui Iehova, și după ce Solul Lui împărătesc a venit la Templu pentru judecată, în anul 1918. În cazul lor, moartea, „este cu adevărat înghițită de biruință”!

³⁹ Rămășița credincioasă, „picioarele” membrilor trupului lui Christos, care se află încă pe pământ, în calitate de martori ai lui Iehova, nu se teme de moarte. Ei știu că trebuie să ducă la bun sfârșit „legământul lor [cu Dumnezeu] prin jertfă”, fiind „credincioși până la moarte”. Totuși, acum când împărăția este aici, iar Împăratul se află la templu, în casa lui Dumnezeu, pentru judecată, ei nu se duc la moarte să doarmă în morminte. Răsună „ultima trâmbiță”, anunțând instaurarea împărăției și apropierea bătăliei Armagedonului; binecuvântați sunt cei din rămășiță, care mor acum, căci ei nu vor dormi îndărătul „porților casei morților”, așteptând să vină împăratul să îi cheme. (Matei 16:18; Apocalipsa 1:18) La moartea lor trupească, ei „vor fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta [trupul lui Christos] supus putrezirii, să se îmbrace în neputerezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.” – 1Corinteni 15:51-53, 42-44; Apocalipsa 14:13.

⁴⁰ În „hrana miezoasă”, cu care se ospătează oamenii cu bunăvoință veniți la ospățul de pe muntele sfânt al lui Dumnezeu, se include și speranța de a fi „ascuns în ziua mâniei lui Dumnezeu”. Clasa credincioasă, astfel favorizată, va avea parte de apărarea divină, precum au avut-o și fiii lui Noe, cu soțiile lor, în arcă, în timpul marelui potop de la sfârșitul lumii vechi. Ei vor fi iertați de moarte în Armagedon, și vor intra ca supraviețuitori pe pământ, în împrejurările de după bătălie, în dreapta Lume Nouă. Continuând cu credință pe vecie, ei nu vor muri niciodată, trupurile lor omenești nu se vor dezintegra. Și acest lucru înseamnă o înghițire a morții de către biruință, nicidecum posibilă mai înainte pentru oameni, dar în perspectivă acum pentru „oamenii cu bunăvoință”. Învierea oamenilor credincioși din vechime, și anume, Martorii lui Iehova, începând cu Abel și până la Ioan Botezătorul, pentru a deveni „prinți pe întreg pământul”, este tot o „înghițire a morții de către biruință”. Există motive scripturale să credem că acest lucru

se va petrece în această zi a lui Iehova, înainte ca bătălia Armaghedonului să fie terminată. – Matei 8:11; Luca 13:28,29; 2Timotei 1:10.

⁴¹ În același timp cu „minunatele lucrări” de mai sus, înfăptuite de către Dumnezeu cel Atotputernic, El de asemenea îndepărtează „reproșul”, sau „ocara” de pe martorii Lui, și de pe credincioșii lor tovarăși de pe tot întinsul pământului. Pentru neclintirea și poziția lor fermă în lucrarea răspândirii împărăției, cu siguranță că ei nu vor fi admonestați, sau „ocărâți” de către Iehova. „Căci nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo;... servii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22:3,4). Nici dușmanii nu vor mai putea să îi ocărăscă pe martorii lui Iehova că sunt azvârlți de la Domnul și slabi, supuși presiunilor zilei. Toate națiunile pământului pot să îi urască, să îi asuprească, să îi acuze pe nedrept și să îi ponegrească pe martorii lui Iehova și pe tovarășii lor, dar nu pot să îi determine pe martorii lui Dumnezeu de a fi necredincioși și de a renunța la serviciul lui Iehova, părăsindu-i organizația. Dimpotrivă, aceștia sunt neclintiți în integritatea lor, în ciuda tuturor încercărilor Babilonului de a-i face să îl blesteme pe Dumnezeu. Prin aceasta ei dovedesc că Diavolul este un mincinos, și justifică pe Dumnezeu ca fiind adevărat. Atunci când Iehova Dumnezeu îi va scăpa pe rămășița credincioasă și tovarășii lor în bătălia Armaghedonului, și când „limba vrăjmașilor va putrezi în gurile lor”, iar aceste hoarde de vrăjmași vor fi ucise, acest lucru va îndepărta în întregime, și pe vecie, orice ocară de pe poporul lui Dumnezeu. – Zaharia 14:12; Maleahi 3:16-18; Psalmii 79:4-13; Ezechiel 35:15.

⁴² „În ziua aceea vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este DOMNUL [Iehova], în care ne încredeam; acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9). Astfel a spus rămășița, după mântuirea lor din Babilon, la începutul acestei zile a lui Iehova, și de atunci încolo ei se tot veselesc și se bucură că au fost salvați de către El pentru serviciu Lui veșnic. Tot astfel spune și mulțimea oamenilor cu bunăvoință, auzind vestea cea bună a împărăției, și venind la ospățul de „hrană miezoasă” de pe muntele lui Dumnezeu. Alte mulțimi, din „toate popoarele” vor auzi, vor veni și vor lua pe buzele lor mărturisirea profetică, spre slava lui Iehova, prin Isus Christos.

⁴³ Pentru înțelegerea scripturilor rămase din capitolul 25 și capitolul 26 al prorociei lui Isaia, acestea sunt explicate în numerele viitoare ale *Turnului de Veghere*. Printre cei sosiți la „ospățul cu vinuri limpețite” se află și „fiul risipitor”. Deci, în următoarele două numere ale acestei reviste sperăm ca, prin mila lui Dumnezeu, să discutăm și parabola lui Isus despre fiul risipitor.

Întrebări pentru studiu

1. Cine întinde marele ospăț și când are el loc? Pentru cine are el loc și cu ce scop?
2. Ce fel de organizație este organizația capitală a lui Iehova? Cum a fost ea precisă în națiunea lui Israel?
3. a) Cum s-a desfășurat sărbătorirea în Sion, în vremea domniei lui David și a lui Solomon? b) Ce formă de guvernare exista în națiunea lui Israel și care era caracteristica ei?
4. Ce a stârnit Satan împotriva Sionului, și de ce a făcut acest lucru? Prin ce se remarcă cetatea Ar și Babilonul?
5. a) Cum a intenționat Satan să folosească Babilonul împotriva Sionului, și ce dorea el să demonstreze cu aceasta? b) Cum a reușit Babilonul să determine națiunile să bea din potirul său de vin? Care au fost rezultatele?
6. a) Cum a procedat Satan pentru a îndepărta Sionul din calea sa și pentru a deveni dumnezeul lumii. Care au fost urmările pentru Iehova și organizația Sa tipică de pe pământ? b) Ce poziție a dobândit Babilonul? De ce Satan nu a reușit să obțină adevărata poziție corespunzătoare?

7. a) Câți evrei i-au rămas credincioși lui Dumnezeu? Ce și-au amintit ei și de ce? b) Cum s-a întâmplat ceea ce părea imposibil să se întâmple? Ce se împlinea cu acest lucru?
8. Cum s-a întâmplat că vrăjmașul a fost făcut de rușine și ocară a fost ridicată de pe rămășiță? Ce cuvinte au preluat ei, și ce au spus atunci?
9. Când a început să se desfășoare ziua lui Iehova? Ce înseamnă acest lucru pentru domnia neamurilor, pentru Satan și pentru Sion?
10. Cine sunt cei care, în ziua lui Iehova, vorbesc ca în Isaia 25:1?
11. Ce cale a urmat „poporul pentru numele Lui”, al lui Iehova, înainte de anul 1918? Cum au fost ei afectați de către religie?
12. De ce erau ei urâți de toate națiunile, și cum au lăsat ei ca să fie lipsiți de libertatea și dreptul lor de a fi servii lui Dumnezeu?
13. După ce tânjeau ei pe când se aflau în ținutul vrăjmașului? Cum s-au putut întoarce și ce au început ei să facă?
14. Cui au atribuit ei reîntoarcerea lor? Cum, și pentru cât timp au slăvit și mărturisit ei numele mântuitorului lor?
15. Pentru ce „lucru minunat” direct L-a recunoscut rămășița pe Iehova ca Dumnezeu și I-a slăvit numele?
16. Cum a fost această mântuire o parte a „scopurilor din vechime” ale lui Iehova? De ce au rămas religioniștii uimiți?
17. Cum a fost îndeplinită această minunată mântuire? Ce cetate tipică poate fi pomenită pe bună dreptate în acest context?
18. Care a fost cea mai uimitoare mântuire a poporului tipic al lui Dumnezeu? Cum au arătat ei că El este Dumnezeul lor și I-au slăvit numele?
19. Ce demonstrează faptul că Babilonul nu a devenit dintr-o dată o ruină? Cum a fost posibil acest lucru?
20. De ce au avut voie Satan și demonii lui să stea în ceruri pentru o perioadă neîntreruptă? Când a început să fie pusă la probă tăria Babilonului?
21. Cum a început proba în acel an, și cum a fost aceasta o parte a scopurilor din vechime ale lui Iehova?
22. a) Cum a căzut Babilonul, și împotriva cui a luat el măsuri? b) Ce a făcut atunci împăratul Sionului pentru rămășiță? Cum au acționat ei?
23. Ce efect a avut aceasta asupra „poporului puternic” și asupra „cetății națiunilor groaznice”? Este aceasta spre mântuirea lor?
24. a) Cine acționează în favoarea martorilor slabi și nevoiași? b) Cum au devenit națiunile lumii „națiuni tiranice”, și de când?
25. Din ce cauză Satan nu a ezitat să pornească un război total? De ce cântau națiunile cântece de izbândă împotriva poporului lui Iehova?
26. Cum s-au dezlănțuit răbufnirile de mânie și vijeliile asupra poporului lui Iehova, și prin ce mijloace au reușit aceștia să reziste?
27. Cum face Iehova să reducă „arșița” și „zarva” „străinilor” împotriva lui Dumnezeu?
28. De ce scad în intensitate cântările celor groaznici sau tirani?
29. a) Ce s-a întâmplat cu Sionul, și de ce anul 1914 constituie începutul prilejului de a sărbători? b) Cum se îngrijește Iehova ca oaspeții invitați să ajungă la ospăț?
30. Cu ce cuvinte a fost proorocit ospățul? Când are el loc? Cum trebuie să continue?
31. De către cine a fost prevestit Domnitorul Sionului? Cum s-a referit El, în seara Comemorării, la ospățul din ziua lui Iehova?
32. a) Pe cine a întărit deja ospățul? Pentru cine a fost întins ospățul în totalitate? b) Cărei sărbători tipice îi corespunde? Cu ce lucrare coincide în ce privește momentul?
33. Cu ce se ospătează musafirii? Cum se prezintă religioniștii în contrast, și de ce?

34. Ce semnificație au cuvintele simbolice „lucruri sățioase” și „pline de miez”? Ce mai include ospățul destinat „tuturor popoarelor”?

35. Ce înseamnă expresiile „vinuri pe drojdie” și „bine limpezite”? Ce se arată prin faptul că toate popoarele pot să bea din ele?

36. Cine a făcut ca o măhramă să acopere fața popoarelor și o învelitoare să acopere toate națiunile? Cum a avut loc acest lucru?

37. Cum nimicește Domnul Dumnezeu măhrama și învelitoarea? De ce nu este nevoie pentru aceasta de o mie de ani de domnie a lui Christos?

38. Când se aplică și cui proorocia apostolului Pavel „El va înghiți moartea prin biruință”? Cine realizează întâi această promisiune?

39. Ce cunoștințe și speranțe binecuvântate are rămășița trupului lui Christos, întrucât nu se teme de moarte?

40. Cum va fi moartea înghițită de biruință în ce îi privește pe oamenii credincioși cu bunăvoință aflați la ospăț?

41. Când și cum înlătură Iehova ocară de pe poporul Lui de pe întreg pământul?

42. Cine mărturisește că Iehova este Dumnezeul lor în care au nădăjduit și de a cărui mântuire ei se bucură?

43. Cine se mai află printre musafirii de la ospăț, și ca urmare ce se va discuta în următoarele numere ale revistei *Turnul de Veghere*?

PROGRESE ÎNREGISTRATE ÎN INSTRUIREA SLUJITORILOR TEOCRAȚIEI

Atunci când facem o privire retrospectivă asupra progreselor înregistrate în instruirea celor ce slujesc Teocrația, subiectul nu are în vedere doar produsul finit, așa cum îl avem astăzi în Colegiul Biblic Turnul de Veghere din Gilead, și la „cursul de serviciu Teocratic” care se ține în grupele de pe întreg pământul, ci, include de asemenea, și lucrarea de curățire condusă de Domnul de când a venit la templul Său.

Primul pas a fost curățirea clasei templului prin care Domnul urma să inițieze rânduielile. Trebuie făcută o lucrare de judecată și curățire foarte drastică printre cei ce se pretind a fi poporul care poartă Numele lui Dumnezeu. Această judecată a dus la separarea dintre clasa „servului credincios și înțelept” și clasa „servului rău”, și a adunat laolaltă o clasă de persoane devotate, nerăbdătoare să fie pregătite pentru a putea aduce Domnului daruri în neprihănire.

„El va șede, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, pentru ca ei să poată aduce DOMNULUI daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în vremurile de odinioară.” – Maleahi 3:3,4.

În timpul celor patruzeci de ani de pregătire a drumului pentru Iehova, înainte de această separare, Domnul nu a instruit acest grup amestecat pentru lucrarea Teocratică. Implicația este limpede, că darurile lor nu erau plăcute Lui în acea vreme.

Această judecată și curățire nu a fost o lucrare instantanee; ea a durat ani de zile, de fapt douăzeci de ani, începând cu anul 1918, când Domnul a venit la Templu, până în 1938. În preajma anului 1938 curățirea și organizarea au ajuns până în punctul în care Domnul a putut să le ofere o viziune clară asupra adevăratei Teocrații (care operează de sus în jos, nu de jos în sus), astfel încât ei să poată desfășura serviciul teocratic. Era absolut necesar ca poporul Domnului să poată *înțelege și aprecia* acest lucru, mai înainte ca Domnul să poată să se bucure de darurile lor, sau să le încredințeze „serviciul Teocratic”. Nu era vorba doar ca să înțeleagă ei înșiși, ci, ei trebuiau să fie capabili să îi instruiască și pe alții.

„Și ce ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” – 2Timotei 2:2.

Exact la momentul potrivit, în *Turnul de Veghere* din iunie 1938 Domnul a dezvăluit limpede poporului Său relațiile corecte ce se stabilesc între ei și El, între ei și organizația Lui, și relațiile dintre ei înșiși. De asemenea a dezvăluit la ce se aștepta din partea lor în ce privește grija pentru „alte oi”. El i-a curățat de „bătrânii ce puteau alege” și de alții ce doreau să „jefuiască turma” și să se preamărească pe ei înșiși. Odată ce temeliala a fost corect așezată, a sosit vremea ca poporul Domnului să intre în serviciul împărăției în mod Teocratic.

Se cuvine să luăm în considerare aici sfaturile Domnului către Israel, când ei au ajuns într-o situație asemănătoare în relația cu El. Înainte de moartea lui Moise, și înainte ca Israelul să intre în Țara promisă, Domnul l-a pus pe Moise să adune tot Israelul, și să le spună:

„Când tot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea DOMNULUI, Dumnezeuul tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de DOMNUL, Dumnezeuul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă, și să învețe să se teamă de DOMNUL, Dumnezeuul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul.” – Deuteronom 31:11-13.

Aceasta a fost o poruncă nestrămutată din partea Domnului pentru a stabili un mod de slujire Teocratică printre toți fiii lui Israel, inclusiv printre străinii ce se aflau în cetățile lui, și printre copiii care încă nu îl cunoscuseră pe Domnul. Acest lucru trebuie acceptat de noi astăzi, drept unul dintre „lucrurile care li s-au întâmplat lor, ca să slujească de pildă și învățătură pentru noi, cei asupra cărora se va abate sfârșitul lumii”.

Astăzi trăim vremea când Israelul intră și preia Țara Promisă. Ca urmare, această poruncă a Domnului, de a stabili un mers al slujirii Teocratice, astfel ca poporul lui Dumnezeu, „străinii” care au ajuns să fie alături de ei și copiii care nu îl cunosc pe Domnul, să poată fi temeinic instruiți în legea Domnului, care aparține de Lumea Nouă, de guvernul și de supușii ei, se aplică azi cu și mai multă tărie decât pe vremea lui Moise și a izraeliților de atunci.

Domnul a condus evenimentele astfel încât această lucrare a fost inițiată la timpul cuvenit. După încheierea perioadei de douăzeci de ani și după ce Templul a fost curățat, iar organizația Teocratică funcționa astfel încât să fie plăcută Lui, ea era acum gata de a prelua slujirea Teocratică.

Primul pas pe care organizația Domnului l-a făcut, a fost să încredințeze aceste lucruri pe care Domnul le-a dezvăluit, „la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”. (2 Timotei 2:2). În traducerea *Diaglott* se spune, „să lași în seama oamenilor credincioși, care vor fi pricepuți să-i învețe și pe alții”.

Acest lucru a început în februarie 1942, la „Betel” (sediul Societății) în Brooklyn, la „Turnul de Veghere” din Staten Island, New York, la „Ferma Împărăției” din South Lansing, N.Y., și la Beth-Sarim în San Diego, California, și pe atunci se numea „Curs Avansat De Slujire Teocratică”. Fiecare bărbat, membru al personalului organizației, din aceste patru locații, a fost invitat și i s-a oferit privilegiul de a se înscrie la acest curs; lucru pe care aceștia l-au făcut cu entuziasm. Ei au început exact după cum se menționează în primele nouă pagini ale broșurii recente *Cursul de Slujire Teocratică*. Nimeni nu a realizat atunci, pe deplin, întreaga semnificație a evenimentelor care tocmai erau în desfășurare. Domnul dirija lucrurile conform voinței Sale. Cursul acoperea o mare varietate de subiecte, principii, personajele Bibliei, întâmplări și evenimente din Biblie, culminând cu un studiu riguros al fiecărei părți din Biblie, capitol de capitol. Pe lângă întreg studiul Teocratic, mai aveau loc și lecții de gramatică, de construcția frazei, de folosire a dicționarelor obișnuite și a celor biblice, de tot felul de materiale care l-ar putea ajuta pe cursant să fie mai bine pregătit pentru a deveni un capabil propovăduitor al Evangheliei. Faptele au dovedit că aceste lucruri erau oportune și necesare chiar și pentru cei ce

erau considerați cei mai avansați în studiul Bibliei, iar bogatele binecuvântări, de care fiecare a avut parte, nu pot fi exprimate. Sporirea cunoștințelor lor și a înțelegerii Domnului și a scopurilor Lui, este cât se poate de evidentă pentru toți cei ce sunt familiarizați cu această muncă. Pentru aceștia Biblia este azi o carte nouă și îmbogățită, iar aprecierea de către ei a mesajului pe care îl aduce *Turnul de Veghere*, a sporit foarte mult. Ei pot urmări proorociile și întâmplările din Biblie cu o înțelegere și apreciere mai adâncă decât oricând înainte. Totuși, această prevedere nu s-a limitat doar la membrii familiei Betel din locurile menționate mai sus; ea era o necesitate vitală pentru frații de pretutindeni.

Dintre frații care colaborau cu grupele din Statele Unite, doar circa 25.000 din 80.000 conduceau studii de carte și Biblie cu oamenii cu bunăvoință. Ceilalți simțeau că nu sunt calificați. Aceștia trebuiau instruiți, dacă urmează să ducă la bun sfârșit însărcinarea Domnului. Printre oamenii cu bunăvoință, sau „străinii” care colaborează cu noi, există foarte puțini, sau deloc, cei care să se simtă calificați în a-i învăța pe alții lucruri ce țin de Teocrație. Totuși, potrivit cuvântului Domnului, aceștia trebuie să zică: „Vino!”. Cum să o facă altfel, dacă ei înșiși nu sunt instruiți în serviciul Teocratic?

Astfel Domnul a făcut prevederi pentru extinderea instruirii de slujire Teocratică, pentru a veni în ajutorul tuturor oamenilor cu bunăvoință, a tinerilor inclusiv, atât în țară, cât și peste hotare. El a făcut *al doilea* mare pas în evoluția instruirii în slujirea teocratică, atunci când a fost inaugurat Colegiul Biblic Turnul de Veghere, din Gilead, la 1 februarie 1943, despre care s-au dat amănunte în numărul din 15 februarie 1943, din revista *Turnul de Veghere*. La început au existat unele dubii, și chiar scepticism în mințile unor frați, cu privire la necesitatea de a avea un astfel de colegiu. Cu siguranță aceste dubii și scepticismul s-au risipit deja. Toți cei care au citit articolul din *Turnul de Veghere* din 15 februarie, intitulat „Prima promoție de absolvenți de la Gilead”, cât și despre viitoarea lucrare a acestor absolvenți, trebuie să recunosc intervenția Domnului în această lucrare. Din cei 94 de studenți care au putut să frecventeze cursurile pe întreaga perioadă, toți au promovat și au primit diplome, iar 84, deci 90%, cu merite deosebite. Acesta este un rezultat excepțional pentru orice colegiu, dar atunci când luăm în considerare vasta paletă de subiecte, cât și timpul limitat pe care frații noștri l-au putut petrece la Gilead, atunci recunoaștem că învățătorii lor au fost Iehova și Isus Christos, iar rezultatele obținute de ei sunt „minunate în ochii noștri”. O nouă clasă de studenți a intrat acum în Colegiu, care a inaugurat cursurile celui de-al doilea semestru în 6 septembrie.

Al treilea pas în evoluția instruirii pentru slujirea Teocratică și pentru „încredințarea” de către Domnul „a acestei slujiri în mâinile unor oameni credincioși care să fie și capabili să-i învețe pe alții” - a fost făcut la 17 aprilie 1943, cu prilejul Adunării „Chemarea la Acțiune”, când El a dat poporului Său de pe întreg pământul, *Cursul de Slujire Teocratică*, și a luat măsuri ca în fiecare grupă să poată exista posibilitatea de a ține acest curs. De atunci încolo, cei care au o viziune limpede asupra împărăției Teocratice a Domnului și asupra privilegiilor lor în ea, s-au bucurat foarte mult și au considerat aceasta încă o ocazie pentru ca ei să se supună în continuare Guvernului Lumii Noi și să devină astfel învățători mai capabili ai Evangheliei.

De ce se iau acum măsuri atât de elaborate privind educația poporului? Ne apropiem de vremea întemeierii Lumii Noi în neprihănire. Guvernul Lumii Noi a fost înființat și stabilit în anul 1914; acum se apropie vremea stabilirii „noului pământ”, sau partea vizibilă a acestei Lumi Noi. Satan Diavolul, oștile lui de demoni și reprezentanții lui vizibili de pe pământ se opun din răspuțeri acestei munci educative, cu toate forțele de care dispun. De remarcat observațiile făcute în Scriptură cu privire la acțiunea vrăjmașului:

„Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt.” – Daniel 11:45.

„Și balaurul mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Christos.” – Apocalipsa 12:17.

Dar, în acel timp, ne spune Dumnezeu, „Atunci când va năvăli vrăjmașul ca un râu, duhul DOMNULUI va pune o stavilă în calea lui” – Isaia 59:19.

Cursul de slujire Teocratică are categoric legătură cu această stavilă, și cu pavăza divină asigurată poporului Lui și celor cu bunăvoință, tineri și bătrâni, care nu cunosc încă pe Domnul. Acum trăim vremuri de răscruce, și trebuie: „Să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, pentru a putea ține piept împotriva uneltirilor Diavolului”. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. „Pe deasupra tuturor acestora [noi trebuie să luăm] scutul credinței, cu care vom putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” – Efeseni 6:11,12,16,17.

A sosit momentul final și oricine nesocotește sau refuză prevederile Domnului pentru pavăza sa, este sortit condamnării. Poporul Domnului nu numai că trebuie să îmbrace și păstreze armura aceasta, și mai ales coiful mântuirii și sabia duhului, pentru propria lor integritate și apărare, ci, de asemenea sunt obligați să se ajute unii pe alții, să îi ajute pe „străini”, și să îi ajute pe „copiii ce nu cunosc pe Dumnezeu.” – Filipeni 1:27.

Fiecare trebuie să își înfăptuiască partea sa de responsabilitate acum, mai ales în ce privește luarea măsurilor potrivite pentru ajutorarea și instruirea „altor oi”. În legătură cu aceasta, o parte a rugăciunii rostite de Solomon la sfințirea templului, este cât se poate de semnificativă:

„Când străinul, care nu este din poporul tău, Israel, va veni dintr-o țară îndepărtată, din pricina Numelui Tău celui mare, din pricina mâinii Tale celei tari și din pricina brațului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta; ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și dă străinului acela tot ce îți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta, pe care am zidit-o!” – 2 Cronici 6:32,33.

Indiscutabil, poporul Domnului este obligat acum, să desfășoare o intensă muncă educativă. Sub îndrumarea împăratului uns al lui Iehova, „servul înțelept și credincios” merge înainte și face acest lucru spre slava numelui Său. Societatea este conștientă de faptul că există unii care se consideră înțelepți, care nu au o viziune corectă asupra Teocrației și a măreției lucrării pe care Domnul o înfăptuiește acum sau care permit ca vederile lor asupra Teocrației să fie întunecate de propriile lor idei. Ei spun: „Această muncă educativă este total greșită. Doar cei 144.000 pot să învețe cântarea lui Moise și a Mielului. Tot ce trebuie să facem acum este să ieșim să propovăduim și să plasăm literatura printre oameni, etc.” Astfel de vorbe nu sunt decât o capcană și o înșelătorie a Diavolului.

Își închipuie oare cineva, fie și pentru o clipă, că străinii care, în calitate de ucigași neștiutori, au căutat refugiu în „cetățile de scăpare”, nu au primit îndrumări de la preoți și de la alții, atunci când au intrat? Acestor persoane li se cerea să se conformeze tuturor legilor cetății și trebuiau să fie instruiți. La fel s-a întâmplat și cu gabaoniții ce fuseseră aleși să slujească în casa Domnului; acei oameni știau doar din auzite despre măreția și slava lui Iehova. Cu siguranță că ei au primit instruire în privința legilor și a serviciului mai înainte ca ei să își poată prelua slujba. Apoi mai erau și „netinimii”, cei de alt neam decât izraeliții, și care aveau slujbe legate de cort și de templu. Îndemnul lui Iehu către Ionadab : „Vino cu mine să vezi râvna mea față de Domnul”, implică o muncă educativă desfășurată de către Iehu în favoarea lui Ionadab. Îndrumările pozitive ale Domnului, de a se învăța unii pe alții, pe „străini”, și pe „copiii care nu-L cunosc pe Domnul”, nu pot fi contestate. De aceea, concluzia logică a faptului că Domnul se ocupă și de cei ilustrați prin „alte oi”, nu lasă loc de îndoială. Lucrarea educativă a fost necesară și ea s-a desfășurat spre binele acelor oameni. Această concluzie este sprijinită și de informația suplimentară din 2 Împărați 22:14 și 2Cronici 34:22, din care rezultă existența unui colegiu la Ierusalim. Toate acestea dovedesc baza scripturală a unei intense munci educative desfășurate printre cei din poporul lui Dumnezeu și oamenii cu bunăvoință, în momentul de față.

De aceea, să îi lăsăm pe cei ce se consideră mai înțelepți decât Domnul, să facă ce vor ei. Adevăratul slujitor al Domnului va zice precum Iosua: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți;... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”. – Iosua 24:15.

Pentru a fi benefice, cunoștințele Teocratice trebuie să aibă la bază credința în Domnul. Nu putem avea credință dacă nu acționăm în cunoștință.

Omul dobândește o cunoaștere a Lumii Noi, fapt care îl determină să se consacre în întregime Domnului. Domnul mai adaugă cunoștințe și astfel îi reînnoiește mintea, permițându-i ca el să conștientizeze alte trepte ale cerințelor Lumii Noi; iar așa, pas cu pas, el se conformează Lumii Noi și o abandonează pe cea veche. La început el este un distribuitor ocazional, neregulat, al grupei. Pe măsură ce cunoștința lui sporește, el începe să vadă necesitatea de a petrece mai mult timp în serviciu, și devine distribuitor regulat al grupei. După cum crește cunoștința lui, el ajunge să își dea seama că acest lucru nu este totul. El merge mai departe și ajunge la norma de șaizeci de ore. Mai sunt mulți alții care după ce s-au consacrat pe deplin Domnului, își dau acum seama că, pe *deplin*, poate însemna și întreg timpul, astfel încât ei intră în serviciu ca pionieri cu normă completă. Pe măsură ce cunoștințele și binecuvântarea fiecăruia sporesc în continuare, ei doresc să se califice fie ca pionieri speciali, fie ca servi pentru frați, fie pentru serviciul în străinătate ca misionar. Întreaga sa atitudine se poate rezuma astfel: „Doamne, iată-mă, sunt aici; trimite-mă!” Pe măsură ce mintea îi este reînnoită, interesele „lumii vechi” sunt șterse, iar interesele Lumii Noi intră și absorb fiecare funcție, deci el este conformat Lumii Noi. Dacă totuși el refuză să facă pașii necesari înainte, după cum îi arată Domnul, atunci el, treptat, va pierde viziunea și aprecierea pe care o are. „Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” – Evrei 10:38,39.

Fiecare trebuie să creadă și să acționeze, având această credință, și să meargă înainte. Guvernul Lumii Noi a fost întemeiat în 1914. Orice creatură care s-a consacrat Domnului trebuie să se supună cerințelor acestui guvern, Noul Ierusalim, care este mai presus de orice. Timpul petrecut în acumularea intereselor „lumii vechi”, nu este decât pierdere de vreme. Toate interesele „lumii vechi” vor fi nimicite odată cu „lumea veche” în Armaghedon. Atunci, de ce să mai pierdem timp adunându-le? Singurele care vor supraviețui Armaghedonului sunt interesele Lumii Noi. Unul dintre interesele date acum poporului Domnului, este : „Hrăniți oile Mele!” „A hrăni oile Lui”, înseamnă a petrece timp mărturisind, făcând vizite la domiciliu și conducând studii. Această trudă nu este zadarnică, ea nu va fi nimicită în Armaghedon. Aceste „oi” vor fi salvate și trecute dincolo, în Lumea Nouă, pentru a trăi acolo pe vecie, spre slava lui Dumnezeu, iar noi avem acum privilegiul de a le ajuta. Pentru a putea face acest lucru trebuie să ne înzestrăm cu sânguința necesară de a însuși pregătirea de slujire Teocratică, furnizată pe cale divină.

În acest fel, progresul în instruirea pentru slujire Teocratică este mai palpabil decât poate fi exprimat în cuvinte, el fiind moștenirea binecuvântată a servilor Celui Prea Înalt de a fi astfel înzestrați, dacă ei vor.

IOV, UN OM AL INTEGRITĂȚII

Toată Scriptura, fie că este din originalele ebraice sau cele grecești, este dată prin inspirație de la Dumnezeu și este profitabilă pentru instruire în dreptate. Toate aceste lucruri scrise demult au fost scrise pentru învățătura noastră în acest timp al sfârșitului (2 Timotei 3:16; Romani 15:4; 1Corinteni 10:11). La începutul scrierii înregistrării divine, Iehova a atras atenția în mod deosebit: „Să n-adăugați nimic la cuvântul pe care vi-l poruncesc și să nu scoateți nimic din el” (Deuteronom 4:2, *A.R.V.*). Erudiții religioși ai Bibliei din zilele noastre scot trei sferturi din Scripturi, atunci când spun că Scripturile Ebraice sunt numai istorie moartă, de mică valoare

pentru instruirea creștină. Astfel, ei coboară partea mai mare din Cuvântul lui Dumnezeu, din locul înalt al profeției inspirate, până la nivelul istoriei lumești și trimit utilitatea acesteia în trecutul îndepărtat. Totuși, cu unele porțiuni din Scripturile Ebraice ei merg chiar mai departe. De exemplu cartea lui Iov, spun ei, nu este o istorie reală, ci este o relatare figurată pentru a ilustra anumite principii. Iov, după înalții critici, este un personaj fictiv, evocat de mintea unui povestitor talentat. Unii recunosc faptul că este posibil ca omul Iov să fi trăit și să fi experimentat unele încercări, într-un mod moderat, dar ei nu vor admite nimic asemănător cu relatarea din înregistrarea divină.

Cartea lui Iov este istorie reală. Iov n-a fost un simplu caracter alegoric; Iehova îl numește alături de martorii Săi, Noe și Daniel, a căror existență reală nu poate fi trasă la îndoială (Ezechiel 14:14-20). La Iacov 5:11 suferința răbdătoare a lui Iov în necaz este arătată ca un exemplu pentru creștinii persecutați. Numai un personaj real i-ar convinge pe creștini că, prin harul lui Dumnezeu, „se poate!” într-adevăr. Cartea lui Iov este mai mult decât o istorie reală; ea înregistrează o mare dramă profetică, scoțând în evidență controversa supremă înaintea întregii creațiuni, anume STĂPÂNIREA UNIVERSALĂ. Iov a fost implicat în această chestiune pentru onoarea lui Dumnezeu; religioniștii L-ar lipsi pe Dumnezeu de acest sprijin în această chestiune, afirmând că Iov a fost o creatură fictivă și nu un personaj real care și-a păstrat integritatea sub o probă severă. În general, Iov îi ilustrează pe toți aceia care și-au menținut integritatea, de la Abel încoace, incluzând și „mulțimea mare”.

Relatarea se deschide informându-ne că Iov, un om drept și temător de Dumnezeu, locuia în țara lui Uț. Omul Uț, din care se trăgea Iov, era fiul lui Nahor, fratele lui Avraam; de aceea, el era nepotul lui Avraam, ceea ce-l face pe Iov un strănepot al lui Avraam. În timp ce locuia în Ur din Caldeea, Uț a aflat de Dumnezeul lui Avraam. Această informație el a transmis-o urmașilor săi, în cele din urmă ajungând la Iov. Uț a migrat în țara care mai târziu i-a purtat numele, stabilindu-se în partea de nord a ceea ce se numește Deșertul Arabiei, situat la sud-est de Palestina. Mulți ani mai târziu a fost născut în acea țară urmașul său, Iov.

Cuvintele lui Iehova referitoare la Iov că „nu este nimeni ca el pe pământ” par să localizeze existența lui Iov în cursul timpului (Iov 1:8). Aceste cuvinte au fost rostite chiar înainte de încercarea lui Iov. Evident, în timpul acela el era singurul de pe pământ care „se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”. Obârșia sa care arată că a trăit după Avraam și părerea, sprijinită de puternica dovadă circumstanțială, că Moise a scris cartea lui Iov, au fixat viața lui Iov după Avraam și înainte de moartea lui Moise. Acea perioadă de timp a fost marcată de o linie neîntreruptă de oameni temători de Dumnezeu, cu excepția unei pauze de 64 de ani între moartea lui Iosif și nașterea lui Moise. În decursul acelei perioade, izraeliții din Egipt se pângăriseră cu religia (Ezechiel 20:5-9). Atunci, acesta trebuie să fi fost timpul încercării lui Iov, când „nu era nimeni ca el” în ceea ce privește devotamentul față de Iehova. El trebuie să fi avut aproape 70 de ani în timpul acelei probe, având zece copii, dintre care cel puțin unii locuiau în casa lui (Iov 1:4). Supraviețuind 140 de ani după proba sa, se pare că Iov a trăit mult timp după nașterea lui Moise și chiar după exod. (Iov 42:16). Din aceasta se vede că Moise ar fi putut afla despre încercarea lui Iov în timp ce se refugiase din Egipt în țara Madian, situată la sud de țara Uț. Apoi, în timpul călătoriei de patruzeci de ani prin pustiu, în drum spre Țara Promisă, Moise ar fi putut constata vârsta totală a lui Iov, încheind astfel cartea lui Iov.

După o scurtă declarație referitoare la integritatea lui Iov, la proprietățile sale, la jertfele pe care el I le oferea lui Dumnezeu, cartea lui Iov ne îndreaptă atenția spre scene din curțile cerești. Fiii lui Dumnezeu s-au înfățișat într-o zi pentru a face un raport Marelui Teocrat, venind și religiosul rebel Satan. Acestui nelegiuit Iehova i-a zis: „Ai văzut pe servul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ.” Aceasta arăta spre chestiunea dacă omul își menținea, sub probă, integritatea față de Dumnezeu, ce fusese ridicată mai înainte, de fapt în Eden. Iov îl dovedea pe Dumnezeu adevărat și pe Diavol un mincinos. Satan a contracarat: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el?” (Iov 1:8-10). Aici Șarpele cel vechi a acuzat că numai

pentru ceea ce puteau obține din aceasta îl serveau creaturile credincioase pe Dumnezeu, că Iehova îi mituia pentru a le câștiga ascultarea și că libertatea lui Satan de a-i pune la probă și de a-și dovedi poziția în provocare era refuzată.

Iehova a răspuns provocării: „Iată, tot ce are este în puterea ta”. Satan a adus apoi nenorociri asupra lui Iov într-o succesiune rapidă. Boii, măgarii, oile, cămilele și mulți din servi lui au fost furajați sau nimiciți. Mai mult încă, o furtună a doborât casa în care petreceau copiii lui Iov, omorându-i pe toți. Unele din aceste calamități au fost de așa natură că puteau fi interpretate ca „acțiuni ale lui Dumnezeu”, crescând astfel subtilitatea probei. A fost adevărată insinuarea perfidă a lui Satan? Și-a menținut Iov integritatea mânat de egoism? Acuzăția lui Satan a fost falsă, așa cum este arătat de cuvintele lui Iov: „DOMNUL a dat, DOMNUL a luat; binecuvântat să fie numele Domnului” (Iov 1:13-22; Proverbe 19:1). Prin pierderile pe care le-a suferit, Iov Îi ilustrează în special pe Isus Cristos care „a devenit sărac” pentru a ajuta la rezolvarea aceleiași chestiuni a stăpânirii. – 2Corinteni 8:9.

Satan s-a înfățișat din nou înaintea lui Iehova. Atotputernicul a zis: „Încă [Iov] își menține integritatea ['neprihănirea', *Roth.*, nota marginală], deși M-ai îndemnat împotriva lui să-l nimicesc fără motiv”. Stăruitor, Satan a răspuns: „Dar ia întinde-Ti mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui și sunt încredințat că Te va blestema în față” (Iov 2:3-5). Satan a mers înainte cu permisiunea de a face ce este mai rău împotriva persoanei lui Iov, reținut numai de la a-i lua viața. El l-a lovit pe omul lui Dumnezeu cu bube chinuitoare din cap până în talpa piciorului, potrivit relatării din Iov 2:7. Părerea generală este că boala lui Iov era cea mai groaznică maladie din Orient, *elefantiazis* sau lepra neagră. Starea fizică și suferințele lui par să sprijine acest punct de vedere, uneori acestea fiind atât de dezgustătoare, încât el prefera moartea (Iov 2:7,8; 7:5,13-16; 16:8; 30:17). O crudă presiune venea din partea soției sale, ea criticându-l că rămânea credincios integrității lui și-l sfătuia ca o nebună să-L blesteme pe Dumnezeu, așa cum i-ar fi plăcut lui Satan să facă. – Iov 2:9,10.

Pe lângă durerea fizică adusă, boala sugera spectatorilor că cel chinuit suferea o pedeapsă divină din partea lui Dumnezeu pentru păcate ascunse, iar acum avea loc o demascare publică drept răsplată. Această situație este profetică pentru prezentarea falsă în public a tuturor martorilor lui Iehova. Religioniștii au făcut ca Isus să apară indezirabil și „lovit de Dumnezeu” (Isa. 53:2,4). În aceste zile, știrile falsificate de banda lui Satan îi fac pe martorii lui Iehova să apară ca bolnavi și necurați, suferind în mod corect pentru propriile greșeli, fiind dezgustători și producând scârbă, având un miros neplăcut și fiind o amenințare pentru public și pentru stat. Acuzățiile false îndreptate împotriva lor sunt răutăcioase și calculate, pentru a-i face să apară dezgustători și pentru a-i face să fie evitați de toate persoanele ca indezirabili. O cercetare sinceră din partea oamenilor cu bunăvoință descoperă că nenorocirea lor nu este o plagă de la Dumnezeu, ci este rezultatul unei campanii murdare pusă la cale de Diavol. Aceasta este lansată pentru a lovi integritatea poporului lui Dumnezeu. Va avea ea succes? Să examinăm drama profetică pentru răspuns.

Iov a fost vizitat de trei „prieteni”, Elifaz, Bildad și Țofar. Ei au adus argumente foarte lungi pentru a-l convinge pe Iov de păcat și nelegiuire, că aceasta era cauza necazurilor sale. El trebuia să se poarte asemenea lor, iar atunci n-ar mai suferi, spuneau ei. Dar viziunea dată despre evenimentele din curțile cerești descoperă originea încercărilor lui Iov, că nenorocirea lui era de la Satan, din pricina integrității lui, și nu de la Dumnezeu pentru că făcuse rău. Iov a respins argumentele aceluia trio și a mărturisit despre Justificatorul lui Iehova și Răscumpărătorul său, declarându-și credința în Lumea Nouă (Iov 32:12; 14:13-15; 19:25-27, *A.R.V.*; margin.). El nu numai că i-a redus la tăcere pe chinătorii lui, care ilustrează foarte bine elementele politice, comerciale și religioase ale lumii lui Satan, ci i-a administrat Diavolului o înfrângere dureroasă. Iov a zis: „Până când voi muri nu voi renunța la integritatea mea”. Astăzi, martorii lui Iehova, prin harul lui Dumnezeu care îi susține în integritatea lor, vor fi „credincioși până la moarte”. – Iov 27:5; Apocalipsa 2:10; Psalmii 41:12.

După ce falșii „prieteni” au fost reduși la tăcere, a vorbit Elihu. Mânia lui era aprinsă împotriva chinuitorilor lui Iov, „pentru că nu găseau nimic de răspuns, și-L condamnau pe Iov”, punându-se de partea Diavolului și împotriva martorului lui Dumnezeu (Iov 32:3, *Roth.*). El l-a corectat pe Iov, care era prea îngrijorat de justificarea creaturii, mai degrabă decât de justificarea Creatorului. Elihu a văzut necesitatea justificării lui Iehova. El ilustrează pe clasa „servului credincios și înțelept”, în special pe Capul ei și pe Societatea Turnul de Veghere care reprezintă pe rămășiță. După cuvintele lui Elihu, Iehova vorbește din mijlocul furtunii, accentuând nimicnicia omului, îndreptând atenția spre puternicele Sale lucrări de creare și luminându-l pe Iov cu privire la cele două organizații, cea a lui Dumnezeu și cea a Diavolului, și la marea chestiune de discuție aflată în joc.

În capitolul final al cărții, este arătat că înțelegerea lui Iov crescuse foarte mult, la fel cum este luminat astăzi poporul lui Iehova în perioada dintre începutul necazului din anul 1914 și sfârșitul lui în Armagedon. Pentru cei trei „prieteni” ai lui Iov este descoperită o cale de scăpare. Ei trebuie să-l aibă pe Iov ca mijlocitor și să se aducă jertfe pentru ei. Aceasta prezice că individualii din lumea lui Satan pot scăpa de nimicire dacă îl caută pe Mai Marele Iov, pe Isus Cristos (Fap. 4:12). Iov a primit de două ori mai mult decât avea înainte. Isus Cristos, care a pierdut tot când a fost pe pământ, este întronat acum ca Rege și a fost făcut „moștenitorul tuturor lucrurilor”. La acest „Părinte veșnic” se adună mulțimi ca și copii ai Săi, așa cum frații lui Iov au venit la el și așa cum el a fost binecuvântat cu copii. În împlinire, acești copii îi includ pe toți aceia care își dovedesc integritatea, anume pe rămășiță, „alte oi” și „prinții”, dintre care unul va fi Iov. Dovedindu-și nevinovăția față de Dumnezeu, ei sunt minunați în ochii Lui, nimeni altcineva nefiind așa de atrăgător. – Iov cap. 42.

Văzând că „Iehova l-a binecuvântat pe Iov în cei din urmă ani ai săi mai mult decât în cei dintâi” din cauza integrității sale, martorii lui Iehova nu vor da atenție acum falsei prezentări demonice, ci vor lăsa ca Dumnezeu să le judece integritatea. În aceste zile aproape de Armagedon, când răufăcătorii devin mai răi, martorul credincios decide: „Dar, în ceea ce mă privește, voi umbla în integritatea mea” – Psalmii 26:11,1; 7:8; Iov 31:6; Proverbe 20:7.

EXPERIENȚE DE TEREN

ÎN AȘTEPTAREA PROCESULUI (GEORGIA)

„În timp ce mă aflam în libertate așteptând procesul, am fost arestat din nou și polițistul mi-a dat un proces verbal de contravenție, spunând că acestea erau ordinele. Eu i-am spus că sâmbăta fac această muncă timp de șapte, opt ore, deci voi primi o mulțime de astfel de hârtii. În timp ce ofeream *Turnul de Veghere*, el a venit iar la mine și mi-a spus că superiorul lui dorea să mă vadă. Am întrebat dacă sunt arestat, iar el mi-a răspuns: „Dacă așa vrei să-i spui...” Întrucât nu am vrut să încetez activitatea mea până la proces, de data aceasta am fost închis. Am fost bucuros să îl întâlnesc pe avocatul Societății, după trei nopți nedormite într-un arest murdar, plin de bețivi și ploșnițe, și o mâncare imposibil de mâncat. La proces au fost citați și trei reprezentanți ai unor mari biserici, care voiau să scoată în evidență că hotărârea ce se va da îi va afecta și pe ei. Primul dintre ei a afirmat că în Biblie se spune:

„Când te afli la Roma, poartă-te ca romanii.” Imediat i s-a dat o Biblie și i s-a cerut să găsească dovada acestei afirmații, însă dacă judecătorul nu i-ar fi venit în ajutor, ar fi fost făcut de rușine. Anterior el spusese că avea o experiență de treizeci de ani ca pastor și 5.500 de membri. Al doilea reprezentant a fost întrebat dacă, potrivit Bibliei, se cuvenea să umbli din casă în casă. El a zis că nu. Atunci i s-a dat o Biblie și a fost rugat să citească Faptele Apostolilor 20:20, dar el nu a vrut și a întrebat judecătorul dacă era obligat să facă acest lucru. Judecătorul iar i-a venit în

ajutor și i-a spus că nu era obligatoriu. O mare mărturie în cinstea numelui lui Iehova a fost făcută în acea zi, și o nouă izbândă a fost câștigată, de vreme ce nimeni nu a putut aduce vreo probă împotriva mea. Azi, în timp ce mă aflam în centru, distribuind niște reviste, am auzit pe cineva zicând: „Cu siguranță acești oameni sunt bravi; ei continuă să se întorcă pe stradă.”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 NOIEMBRIE 1943

Nr. 21

FIUL RISIPITOR ÎN ÎNFOMETARE

„Cel ce păzește Legea este un fiu priceput, dar cel ce umblă cu cei desfrânați face rușine tatălui său”.
– Prov.28:7.

¹ Iehova a inspirat profeții Săi pentru scrierea multor parabole, pe de o parte pentru descoperirea hotărârilor Sale, iar pe de altă parte pentru ascunderea acelor până la timpul hotărât. Înțelesul cuvântului „parabolă” este: preumbrire, icoană, asemănare. În parabolă sunt întrebuințate lucruri sau fapte din viața naturală a omului, pentru preumbrirea altor lucruri sau fapte, care însă sunt în armonie cu acelea, având o importanță mai mare și un înțeles și valoare spirituală. Iehova a inspirat pe profetul Ezechiel pe care l-a numit „Fiul omului” ca să vorbească în parabole poporului lui Israel (Ezechiel 17:2, 24:3, 20:49). Parabolele acelea au fost profeții care se împlinesc prin faptele de azi și sunt în comparație cu lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu. În Psalmii profetici stă scris: „Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte și inima mea are gânduri pline de judecată. Eu îmi plec urechea la pildele [de la Dumnezeu] care-mi sunt insuflate, îmi încep cântarea în sunetul harfelor”. (Psalm 49:3-4). „Ascultă poporul Meu legile Mele. Luați aminte la cuvintele gurii Mele. Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri. (Psalm 78:1-3). Aceasta arată că astfel de parabole sunt profeții care vorbesc despre lucruri viitoare și care se aseamănă cu lucrurile amintite în parabolă.

² Profetul Ezechiel și Psalmistul au fost icoane profetice a marelui vorbitor de parabole, Cristos Isus, care este numit „Fiul omului”. Cărturarii și fariseii în zilele lor au vorbit în parabolă numai în cercurile lor distinse. Ei s-au ferit să vorbească poporului de rând în pilde, pe care l-au numit „poporul țării” (2 Regi 11:14-18-20). Pe acest „popor al țării”, cărturarii și fariseii l-au socotit neștiutor și de aceea incapabil de-a putea trage ceva pricepere din ele. (Fapte 4:13). Însă Fiul omului, Cristos Isus n-a considerat atât de înjosit poporul de rând care-l asculta cu plăcere; când a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu, a vorbit poporului în parabole. Însemnarea biblică despre aceasta spune: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde și nu le vorbea deloc fără pilde, ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii”. (Matei 13:34-35). Prin aceasta s-au împlinit Psalmii 49:5 și 78:2.

³ Isus nu de aceea a vorbit mulțimii în parabole pentru că ar fi fost mai distractiv sau interesant să ia seama la parabole sau să-și reamintească mai bine, ca la expunerea directă a ideilor fundamentale, de pildă la vorbirea de pe munte. Adevăratul motiv pentru care a vorbit este însemnat la Matei 13:10-17. „Ucenicii s-au apropiat de El și l-au zis: De ce le vorbești în pilde? Isus le-a răspuns: Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are i se va da și va avea de prisos, iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde pentru că ei măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Cu privire la ei se îplinește prorocia lui [Isaia] care zice: „Veți auzi cu urechile voastre și nu veți

înțelege; veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, s-audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec. Dar ferice de ochii voștri că văd, și de urechile voastre că aud. Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și s-audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit”.

⁴ Isus cu apostolii au umblat deci mult timp prin toată țara și au predicat: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14,15). Matei 4:13-17,10:1-7). Numărul celor întorși a fost mic și printre aceștia au fost mai mulți păcătoși cunoscuți și vameși; pe aceștia Isus nu i-a respins, ci i-a primit la sine. Deoarece mulțimea nu a arătat interes adevărat și cele spuse de El le-a ascultat fără să dorească mai serios să le înțeleagă și să le cuprindă, le-a vorbit în parabole. Celor care le-a lipsit dorința și râvna după împărăția lui Dumnezeu, au ascultat ce li s-a spus, însă nu s-au străduit în mod serios să le cerceteze înțelesul, să urmeze și să înfăptuiască conform celor spuse. De aceea, fiindcă ei au ascultat numai, însă n-au cuprins înțelesul, în cele din urmă li s-a luat cunoștința și ocazia pe care ar fi câștigat-o. Parabolele i-a cernut ca fiind nepotrivite împărăției lui Dumnezeu.

⁵ Acel pe care într-adevăr l-a interesat împărăția lui Dumnezeu s-a străduit să înțeleagă parabolele împărăției și a cerut pe mai departe învățături de la Dumnezeu prin reprezentantul Său. Acești oameni s-au împărtășit de privilegiul că au putut vedea și auzi despre lucrurile pe care credincioșii din vechime și oamenii drepti nu le-au putut cunoaște. Explicația dată de Isus la întrebările referitoare la unele parabole nu a fost numai cheie pentru înțelesul parabolei, ci a fost și o profeție (Matei 13:24-30; 36-43).. Isus a dat printre altele cheia înțelesului referitor la parabola cu grâul și neghina. Parabola celor 10 fecioare, a talanților și parabola cu oile și caprele, aparțin profețiilor lui Isus, privitoare la „sfârșitul lumii”. – Matei cap. 25.

⁶ Parabola fiului pierdut sau risipitor nu este spusă numai ca cea mai bună istorie, pe care a spus-o vreodată vreun om, ci afară de aceasta este și o profeție (Luca 15:11-32). Această parabolă a fost interesantă și în timpul rostirii ei, având o anumită îndeplinire sau un anumit scop; acum însă este mult mai interesantă, deoarece astăzi își are împlinirea deplină. Aceasta trebuie să se îplinească înaintea bătăliei Armagedonului, deoarece după „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” nu va mai fi permisă și nici posibilă risipirea descrisă în parabolă. Pe cine-l interesează împărăția lui Dumnezeu și dorește viață în lumea nouă fără de sfârșit, acela are dorința să înțeleagă această parabolă profetică, ceea ce este acum posibil la lumina evenimentelor împlinitoare a acestei parabole. Aici nu este vorba despre o asemănare sau parabolă înfățișând căderea poporului Israel și risipirea lui printre națiunile păgâne și nici restatornicirea lui ca națiune sub împărăția lui Dumnezeu. Parabola nu sprijină învățături contrare bibliei, de exemplu ca pocăința pe „patul morții” sau „mântuirea tuturor”, cuprinzând și pe Satan. Parabola aceasta, mai cu seamă, tinde spre justificarea scopului și numelui lui Dumnezeu, iar mai departe descoperă că organizația lui Satan nu este în stare să împiedice creaturile pământești să stea ferm de partea împărăției lui Iehova, nici să împiedice pe Iehova să primească astfel de creaturi.

TIMPUL ÎNDEPLINIRII

⁷ Împrejurările în care s-au spus experiențele fiului risipitor aruncă lumină asupra timpului și modului împlinirii parabolei. Aceasta s-a întâmplat în timpul când s-a predicat că Regele Cristos Isus este prezent în mijlocul lui Israel, poporul de legământ al lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul, ca premergătorul lui Isus, a pregătit calea înaintea Regelui. Despre aceasta a spus Isus marilor preoți și bătrâni ai lui Israel: „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânații merg înaintea voastră în împărăția

lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” (Matei 21:31, 32). Isus timp de trei ani a umblat și a predicat că a sosit împărăția cerurilor, însă conducătorii religiei au luptat împotriva lui, voind să-L împiedice ca să fie rege și au căutat să-L omoare. Isus era atunci în ultima jumătate de an a vieții sale pământești în drum spre Ierusalim ca să moară acolo, după cum aceasta i-a fost dinainte cunoscut.. „Toți vameșii și păcătoșii s-au apropiat de Isus ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii cărteau și ziceau: omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei.” – Luca 15:1, 2.

⁸ Isus, ca să facă de cunoscut cât a procedat de potrivit și asemenea lui Dumnezeu ,când a primit pe izraeliții întorși și prin aceasta să dea instrucțiuni fariseilor și cărturarilor, le-a vorbit despre parabolele cu oaia pierdută și drahmele. După aceea le-a vorbit despre parabola fiului pierdut sau risipitor (Luca 15:3-10). Parabolele cu oaia pierdută și drahma arată cât de serios caută cineva un lucru pierdut și cât de mare-i bucuria la găsierea lui. Parabola despre fiul risipitor arată ce trebuie să facă acel pierdut, precum și bucuria care domnește în ceruri când el se reîntoarce.

⁹ Din anul 1914 d.Chr., dar mai cu seamă din anul 1918, s-a predicat vestea de bucurie a întemeierii împărăției, împărăție în care Regele este prezent ,stând pe tronul Său. Aceasta înseamnă împlinirea profeției lui Isus despre „timpul sfârșitului” ce s-a început în anul 1914: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită pe tot pământul locuit ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul”. (Matei 24:14, *Roth.*; Marcu 13:10). După cum slujba serviciului lui Ioan Botezătorul a fost anticipată slujbei serviciului lui Isus Cristos și a lucrat paralel cu aceasta, în același fel poporul consacrat al lui Iehova a săvârșit o lucrare anticipată anului 1918 cu vreo 40 ani, care corespunde lucrării săvârșite de Ioan Botezătorul. În timpul acelei lucrări s-a făcut indicarea asupra împărăției lui Iehova de sub conducerea lui Cristos: Dumnezeu a pregătit „un popor pentru numele Său” pe care să-l întrebuințeze mai ales după anul 1918. În anul acesta dușmanul religios, profitând de stările primului război mondial, a oprit lucrarea poporului lui Iehova. În anii următori Iehova a reînsuflețit vestirea împărăției prin o rămășiță a martorilor Săi credincioși, care au stat gata pentru împărăție alături de Cristos Isus. Privind înapoi cu 1900 de ani, putem vedea că după ce s-a oprit lucrarea lui Ioan Botezătorul prin decapitarea sa, Isus cu ceata credincioasă a ucenicilor Săi a continuat proclamația: „S-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 4:12, 17-23, 11:12, 13, Luca 16:16). Felul în care s-au purtat diferitele clase față de vestirea împărăției a servit lui Isus motiv de a le spune parabola fiului risipitor. Predicarea veștii de bucurie despre întemeierea împărăției lui Dumnezeu și a prezenței Regelui conduce, de asemenea, la astfel de lucruri care au împlinit parabola spusă de Isus. Contrazicerile și criticile ridicate în urma vestirii credincioase a împărăției, pretind explicarea parabolei nu numai pentru a răspunde acestor criticanți, ci pentru că Isus Cristos ne-a promis-o pentru mângâierea noastră.

¹⁰ După ce Fiul inspirat al lui Dumnezeu a zis: „Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește”, a spus parabola care este în examinare :„El a mai zis: un om avea doi fii. Cel mai tânăr a zis tatălui său: tată dă-mi partea de avere ce mi se cuvine, și tatăl le-a împărțit averea (Luca 15:11, 12). Această parabolă a spus-o Domnul Isus în timpul când era pe pământ. În zilele noastre și de la timpul venirii Sale la templu în anul 1918, tot același Domn și Rege, Cristos Isus, a luminat pe toți aceia care au ochi de văzut și urechi de auzit pentru înțelegerea profeției. Prin explicatorul din templu, Iehova Dumnezeu ne atrage atenția asupra evenimentelor învederate din prezent care împlinesc parabola.

PĂRINTE ȘI FII

¹¹ Părintele celor doi fii, acel „un om” ilustrează pe Marele Dătător de viață, Iehova Dumnezeu, ca părintele familiei creaturilor care, prin Isus Cristos, vin luate în considerare pentru viață veșnică. Cristos Isus a fost acela care a descoperit oamenilor credincioși consacrați de pe pământ pe Iehova Dumnezeu, îndeosebi ca Părinte, învățându-i a se ruga: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta” . Învățăceilor care au fost chemați a fi moștenitorii lui Dumnezeu și comoștenitori cu Cristos în împărăția cerurilor le-a zis: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția”. (Luca 11:2, 12:31, 32). Rămășița „turmei mici” din anul 1918 a rezistat judecății templului, a fost unsă și primită în legământul împărăției și aceștia sersesc ca „Martorii lui Iehova” până în ziua de azi.

¹² Afară de moștenitorii împărăției, „turma mică” după expunerea lui Cristos Isus, „bunul Păstor” are și „alte oi” pe care trebuie să le aducă în armonie cu El, cu Păstorul, ca să câștige binecuvântările împărăției cerurilor pe pământ. Aceștia sunt fii pământești viitori, pe pământ, a-i Părintelui ceresc, Iehova. În viața aceasta ei se împărtășesc prin Fiul lui Dumnezeu, Păstorul cel bun, care și-a dat viața pentru toate oile. (Ioan 10:11, 15, 16). Despre relațiile lor cu Părintele și binecuvântările lor pământești în împărăția lui Isus Cristos a zis: „Și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. – Matei 25:31-34.

¹³ Deci, după Sfânta Scriptură, din omenirea păcătoasă două clase vor moșteni viață veșnică ca fii ai lui Dumnezeu: o clasă spirituală care are chemare pentru împărăția cerurilor și o clasă pământească care, după întemeierea împărăției, va primi viață și sub stăpânirea cerească a lui Dumnezeu se va împărtăși de binecuvântări pe pământ. „Cei doi fii” a-i „unui om” semnifică aceste două clase. „Fiul mai mare” preumbrește deci pe aceia care pot fi luați în seamă ca moștenitori ai împărăției, deoarece s-au consacrat lui Dumnezeu și prin spiritul Său au fost născuți ca fiii Săi spirituali. Către aceștia sunt adresate cuvintele apostolului Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este El.” – 1 Ioan 3:1, 2.

¹⁴ Deoarece au crezut în jertfa de mântuire a lui Isus Cristos și s-au consacrat lui Dumnezeu pentru a-i face voia Sa, intră în lucrarea Părintelui ceresc, servindu-L pe câmpul de luptă ca „martori ai Săi”. Fiind născuți de spiritul Său, sunt fii spirituali ai lui Dumnezeu și ei întrec alte creaturi care mai târziu vor fi mântuiți dintre oameni, pentru viața veșnică. Aceștia sunt „primele roade a lui Dumnezeu și a Mielului”, „ca fiind prima roadă a creaturilor Sale”. Deci sunt asemenea fiului „mai mare”. (Apoc. 14:4, Iacov 1:18). Ca întâiul născut al Părintelui, fiul mai mare este „prima roadă a puterii Sale”. (Deut. 21:17). Toți din această clasă sunt aleși dintre evrei și păgâni, ca să formeze un „popor pentru numele Său”. (Fapte 15:14). În timpul apostolului Pavel unii dintre aceștia au murmurat și au contrazis și pentru avertizarea lor scrie următoarele: „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca în ziua lui Cristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” – Filipeni 2:14-16.

¹⁵ Dintre cei doi fii, cel mic semnifică clasa acelor care vin în considerație pentru mântuire prin sângele jertfei de mântuire a lui Cristos, primind astfel viață veșnică pământească, ca fii pământești ai lui Dumnezeu. Acest fiu mai mic nu poate semnifica întreaga omenire mântuită.

Numai pe aceia îi semnifică care în timpul împlinirii parabolei pășesc înainte, deci pe aceia care vor deveni „alte oi” ale bunului Păstor. Pe aceștia îi adună „într-o singură turmă”, cu adunarea rămășiței „turmei mici”. (Ioan 10:16, *Am. Stan. Ver.*). Aceștia, după aceea vor fi adunați în turma Sa, după ce Regele, Cristos Isus, aduce în armonie cu Sine, în templu, pe rămășița Sa, judecată și probată, după anul 1918. Unii care aparțin la clasa „turmei mici”, încă înaintea acestui an au luat cunoștință despre vestea împărăției, înțelegând în aceasta și vestea că „milioane de oameni care trăiesc astăzi nu vor muri niciodată”, care a fost proclamată pentru prima dată în California, la Los Angeles în 24 februarie 1918. Aceasta s-a întâmplat cu puțin înainte ca dușmanul să ia măsuri drastice pentru suprimarea lucrului în Statele Unite și puțin înainte de venirea Domnului în templu ca Judecător. Fiindcă fiul mai mic semnifică o *clasă* de oameni, formarea acestei clase se împlinește într-un anumit timp, totuși această clasă se compune din aceia care au perspectiva să devină fiii lui Dumnezeu pe pământ. Unii din aceștia sunt copii ai unor părinți care s-au consacrat lui Dumnezeu, au fost născuți de spirit și în mijlocul familiei au luat cunoștință despre speranța împărăției. Această *clasă* a auzit vestea împărăției îndeosebi înaintea anului 1931. Până la acest an Domnul a adunat întreaga rămășiță a lucrătorilor în serviciul viei, dându-le „dinarul” adică „numele nou”, martorii lui Iehova și la astfel de martori le-a deschis pe mai departe privilegiul serviciului. – Matei 20:1-10.

¹⁶ Faptele arată, căci clasa „fiului mai mic” nu a procedat în armonie cu ocaziile spirituale oferite, până în acel an, ci a fost nehotărât, indiferent, lipsindu-i buna apreciere. Fiind tineri și nematuri în cunoștința „adevărurilor prezente” ale lui Dumnezeu, nu au privit la îndemnul cuvântului Său: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: nu găsesc nici o plăcere în ei”. (Ecles. 12:1). Nici când aceștia nu vor reprimi ocaziile neglijate, aceștia gândindu-se în acel timp, că vreodată vor face ceva și pe baza aceasta vor deveni copiii lui Dumnezeu.

ÎMPĂRȚIREA AVERII

¹⁷ Cum s-a întâmplat că „fiul mai mic” a zis către părintele său: „Părinte, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine?” Cum a fost că „Tatăl le-a împărțit averea” sau „susținerea vieții” (*Diaglott*). Conform parabolei fiul mai mic a cerut de la tatăl său partea mobilă a averii ce i se cuvenea din moștenirea viitoare: „Din partea de avere ce mi se cuvine” (*Roth.*). Nu a cerut partea fratelui mai mare, a fiului întâi născut. Aceasta ar fi putut-o moșteni numai în cazul morții fratelui mai mare, primind mai înainte dreptul de moștenire la moartea tatălui său. Isus Cristos a luat această icoană din viața de toate zilele a evreilor. Conform legii lui Iehova dată prin Moise, fiul mai mare al familiei a trebuit să moștenească din averea părintelui două treimi chiar și dacă a fost fiul femeii pe care n-a iubit-o, iar fiul mai mic a trebuit să moștenească o treime după cum citim la Deut. 21:16, 17: „Când își va împărți averile... să recunoască de întâi născut pe fiul aceleia pe care n-o iubește și să-i dea o parte îndoită din averea lui, căci fiul acesta este cel dintâi rod al puterii lui și lui i se cuvine dreptul de întâi născut”. Fiul mai mic n-a avut răbdare să mai aștepte. A dorit să aibă simțul acela că și el posedă ceva de care să dispună liber, să se folosească sau să preschimbe în ceva, prin care să posede lucruri de care să se desfăteze când dorește.

¹⁸ Între poporul lui Dumnezeu din vechime s-a întâmplat că averea ce era de împărțit s-a pus la dispoziția moștenitorilor înainte de moartea părintelui lor. Este scris că patriarhul Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, înainte de moartea sa „a dat lui Isaac tot ce a avut. Iar fiilor proveniți de la țiitoarele [Agar și Chetura] le-a dat numai daruri și i-a îndepărtat înspre răsărit, în țara răsăritului, încă în timpul vieții sale, de lângă fiul său Isaac”. (Gen. 25:5,6). Așa s-a întâmplat și în parabolă:

părintele i-a dat partea legală ce i se cuvenea; bineînțeles că fiul mai mare nu și-a cerut partea sa, ci s-a mulțumit ca și mai departe să servească pe părintele și să aștepte.

¹⁹ Clasa preumbrită prin fiul mai mic, de asemenea, nu a avut răbdare să mai aștepte. În decursul celor patruzeci de ani când Domnul a pregătit calea, mai înainte de a veni la templul său în anul 1918, Iehova Dumnezeu a descoperit poporului Său, că toți oamenii mântuiți pentru viața veșnică vor ajunge în cer și vor fi moștenitori cu Cristos; „părtași la natura Dumnezeiască”. O clasă mult mai mare decât „turma mică”, își va însuși meritul prețului de răscumpărare și vor primi viață veșnică în împărăția preaiubitului Fiul al lui Dumnezeu, ca oameni perfecți pe pământ. Adevărul acesta a fost cunoscut deslușit prima dată în anul 1881 și expus în broșura cu titlul „*Cortul legământului - umbra jertfelor adevărate mai bune*”. (Vezi *Turnul de veghere* din 15 Iulie, 1906, pag. 233-235). Broșura aceasta a fost răspândită în multe milioane de exemplare. Încă și după anul 1918 a fost editată, dar după aceea n-a mai apărut din cauza adevărului tot mai deslușit pe care Dumnezeu l-a revărsat asupra acestui lucru, de când a apărut în templu solul Său Cristos Isus. Vestea despre „*milioane de oameni ce trăiesc azi nu vor muri niciodată*”, a făcut de cunoscut că o mare mulțime dintre oameni va fi trecută cu viață prin bătălia Armagedonului și vor trăi veșnic pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu. Vestea aceasta s-a bazat pe adevărurile descoperite prima dată în *Preumbririle cortului legământului* și pe cercetarea amănunțită a celor șapte volume a „*Studiilor în Scripturi*” care au apărut înainte de anul 1918, și au fost răspândite în câteva limbi, în multe milioane de exemplare.

²⁰ După ce în anul 1918 s-a terminat primul război mondial și martorii lui Iehova, în anul 1919, au reluat cu puteri depline vestirea împărăției, a fost o clasă de oameni care au luat cunoștință ba chiar au și înțeles până la un anumit grad vestea adevărului referitor la speranța vieții veșnice de sub domnia de o mie de ani a lui Cristos. Aceștia n-au dorit după o viață în ceruri, după cum nici „fiul mai mic” n-a dorit după moștenirea fratelui său, ci a dorit numai „partea ce i se cuvine lui”. Dorința lor s-a îndreptat spre viața pământească și spre bucuria lucrurilor naturale ce sunt pe pământ, însă ei au dorit lucrurile acestea în prezent, înainte de bătălia Armagedonului. Lor le-a plăcut binecuvântările viitoare ale stăpânirii împărăției, dar au dorit lucruri ce se pot cuprinde, ceea ce ar putea folosi acum, lucruri ce ar putea fi schimbate acum, ceea ce ar satisface în timpul prezent eul propriu. După cum fiul mai mic n-a fost gata să îndeplinească acasă serviciul părintelui și să aștepte timpul când însuși părintele va dispune asupra moștenirii, tot așa și clasa modernă n-a ținut de lipsă să rămână în timpul acesta în serviciul marelui Dătător de viață, Iehova Dumnezeu.

²¹ Copiii consacrați ai lui Dumnezeu, martorii Săi și înainte de 1918 și câțiva ani după aceea, așa zicând până la anul 1934, au stat în serviciul Său, și asemenea fiului mai mare au predicat consacrarea față de Dumnezeu și au îndemnat și pe alții pentru îndeplinirea acestui serviciu. În acel timp ei au înțeles că consacrarea conduce la viața cerească și că pasul acesta trebuie să-l facă acei care vor fi fiii spirituali ai lui Dumnezeu și membrii „corpului lui Cristos”, ca să domnească împreună cu Cristos Isus în împărăția cerească. (Vezi cartea „*Guvernare*” apărută în anul 1928, luna August la paginile 133, 139-146). Deci, din aceasta s-a înțeles căci consacrarea conduce la curățirea de păcate, la îndreptățirea spre viață și după aceea vor fi primiți în „legământul de jertfă”, jertfind prin aceasta perspectiva la viața viitoare omenească, înlocuind aceasta cu speranța vieții cerești, pentru care Dumnezeu îi naște pe astfel de consacrați prin spiritul Său. În baza înțelegerii neclare de atunci, referitor la întrebarea că din cine constă „mulțimea mare” profețită în Apocalips 7:9-17, atunci s-a înțeles că aceasta este o ceată de oameni care se consacrează lui Dumnezeu, apoi sunt primiți în legământul de jertfă prin jertfirea a tot ce este pământesc și apoi născuți pentru viața cerească. Iar sub oamenii de bine au înțeles o altă clasă care nu sunt consacrați lui Dumnezeu în zilele de pe urmă

a așa numitei „ere creștine”. (vezi cartea „*Justificare*” apărută în anul 1931, luna Iulie, vol. I, pag. 106-112).

²² În anul 1932 a apărut sugestia că oamenii de bine să procedeze asemenea ca și Ionadab de odinioară, să ia poziția lângă adevăr și să activeze împreună în lucrare cu rămășița spirituală a lui Dumnezeu. Aceasta însă nu au înțeles ca o consacrare față de Dumnezeu, de Părintele. (cartea „*Justificare*” vol. III, apărută în Iunie 1932, pag. 77-84). În presupunerea căci consacrarea nu conduce la consecințe de bună voie sau la viața cerească, căci atunci ar fi trebuit să jertfească orice perspectivă omenească în ceea ce privește prezentul și viitorul, clasa „fiului mai mic” nu a văzut necesar pentru ea consacrarea. Cugetul acela nu le-a plăcut și nici nu s-au lăsat a fi legați ca să se consacreze pe deplin serviciului lui Dumnezeu din dragoste curată față de adevăr și să aștepte cu plăcere lucrurile bune pământești până după bătălia Armagedonului și nimicirea lumii nedrepte a lui Satan. Față de proclamarea de peste tot a mesajului împărăției, prin purtarea lor au rugat în mod disperat pe Marele dătător de viață Iehova Dumnezeu, să le dea partea lor pământească, ca să se poată distra pe deplin în decursul acestei lumi vechi, iar mai târziu să poată primi ceea ce asigură prin împărăție mila și îndurarea lui Dumnezeu, pe baza jertfei de răscumpărare a lui Cristos. Lor nu le-a fost frică că păcătuiesc împotriva spiritului îndurării și pot să devină cumva nevrednici pentru îngrijirea mântuirii a jertfei pentru păcat a lui Cristos.

²³ Cum a împărțit Dătătorul de viață, Iehova Dumnezeu, „averea” sau „susținerea vieții” și a dat partea ce se cuvine acum clasei „fiului mai mic?” Prin scurtarea din anul 1918 a zilelor „marelui necaz” ce s-a abătut asupra organizației lui Satan, ce va ajunge culmea în Armagedon. În timpul când a fost aruncat din cer Satan, împreună cu organizația lui demonică „în lupta cerească”, fiind aruncat pe pământ sub picioarele lui Cristos, Iehova nu a poruncit Regelui Său biruitor ca să continue lupta până la sfârșit și să nimicească imediat pe Satan, împreună cu organizația sa omenească. Iehova a dat poruncă pentru oprirea activității, hotărând „o zi pentru pregătirea” actului definitiv al „marelui necaz” de la Armagedon. Unșii lui Dumnezeu, rămășița martorilor născuți din spirit, trebuie să îndeplinească lucrarea hotărâtă de Dumnezeu în decursul acestei „zile a pregătirii”. Mai întâi trebuie ca evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. (Marcu 13:10). Lucrarea aceasta neobișnuită s-a început cu puțin după terminarea primului război mondial și durează mai departe. Dumnezeu a prescurtat „marele necaz” ce s-a abătut asupra organizației lui Satan, prin întreruperea sau repaosul ținut în mijloc. (Matei 24:21, 22, 14). În decursul acestui timp ies afară „alte oi” ale Domnului din organizația lui Satan și de aceea se spune în mod profetic că aceștia „vin din necazul cel mare”! - Apocalips 7:14, *Am. Stan. Ver.*

²⁴ Întrucât Iehova Dumnezeu a asigurat într-un mod îndurător timpul acesta de interval și prin aceasta Iehova Dumnezeu a dat partea sa clasei „fiului mai mic”, astfel el a putut merge pe calea aleasă de el însuși, până ce se va trezi. Clasei rămășiței i-a dat privilegiul să-L servească prin vestirea acestei evanghelii a împărăției; clasei „fiului mai mic” i-a dat o perioadă de timp în decursul căruia poate să-și folosească după voia sa privilegiile sale pământești, ca încă înainte de Armagedon să-și petreacă într-un mod egoist, dacă ar alege aceasta. „Fiul mai mic” cu procedura aceasta nu s-a deosebit de „oamenii lumii acesteia a căror parte este în viața aceasta”, însușindu-și lucrurile pe care Dumnezeu le-a dat pe pământ pentru întrebuițarea lor, sub stăpânirea teocratică a lui Dumnezeu, sau care abuzează de lucrurile acestea spre batjocura lui Dumnezeu. (Psalm 17:14). - Clasa „fiului mai mic” n-a priceput, nici n-a înțeles că Părintele ceresc este ceea ce arată Psalmul 142:5 : „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii”. În ei n-a fost aprecierea asemănătoare oamenilor credincioși din vechime, care au servit pe Dumnezeu din toată inima și fără speranța cerească, neretrăgându-se sau să facă compromis în viața aceasta prezentă, din simplul motiv al adevărului că lucrul acesta este plăcut și potrivit înaintea lui Dumnezeu.

²⁵ „Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea [bunurile date lui], ducând o viață destrăbălată”. (Luca 15:13). În acel timp fratele mai bătrân a rămas acasă, în apropierea părintelui și i-a servit pe câmp, suferind greutățile și zăduful zilei. Nu este arătat dacă fiul mai mic, chiar dacă ar fi fost blând, ar fi servit pe tatăl său înainte de plecarea sa, sau că ar fi apreciat îndeajuns moștenirea primită înainte. Din contră, așa se vede că n-a lucrat cu plăcere la părintele lui, mai bine a voit să trăiască fără răspundere, a fost nepăsător și i-a plăcut distracția, ceea ce i-a satisfăcut eul său propriu; pe lângă aceasta a fost un mare risipitor sau prădător și n-a apreciat îndeajuns ceea ce a primit de la părintele său, prin cererea sa dinainte. Fiul mai mic nu s-a adevărat de fiu vrednic al părintelui, nici n-a arătat dragoste față de înțelepciune, ceea ce înveselește inima părintelui iubitor. (Prov. 29:3). După ce și-a primit partea de avere ce i se cuvenea, a fost gata să plece într-o țară depărtată, unde a ieșit de sub privirea și cercul de control al părintelui; casa părintească și compania fratelui mai mare nu i-a oferit destulă aventură, aici n-a fost locul preocupărilor și a atracțiilor vieții, ceea ce a dorit el. Calea vieții fratelui său credincios legământului, pentru el a fost prea îngustă, prea strâmtă, mărginită, reglementată și prea ordonată pentru el. Pe fiul mai mic nu l-a putut lega, nici reține, în casa plăcută a părintelui Dumnezeu, nici serviciul Părintelui, nici îngrijirea despre bunul renume al părinților, nici recunoașterea părintelui, și nici bucuria asupra conducerii plină de dragoste, precum nici speranța pusă în perspectivă de părintele într-o stare mai bună viitoare.

ÎN „ȚARA DEPĂRTATĂ”

²⁶ Țara depărtată unde a călătorit fiul mai mic, cu cheltuieli enorme și multă oboseală, a fost Roma, imperiul roman. Conform istoriei biblice, Roma a fost a șasea putere mondială, capitala „împăratului de la miez-noapte”. În Roma un om și-a putut câștiga împărăție lumească, ceea ce este preumbrit în însemnarea cu omul din neam mare, care s-a dus într-o țară depărtată ca să-și ia o împărăție și apoi să se reîntoarcă (Luca 19:12). Lumea aceasta a aparținut la lumea aceea a cărei Dumnezeu este Satan și care zace în nelegiuire sau în cel rău. (2 Cor. 4:4, 1 Ioan 5:19). În timpul lui Isus, Diavolul a stăpânit lumea prin imperiul bestial roman. Indiferent, că în realitate unde era sau la ce distanță „țara depărtată”, ea totuși era „departe” de spiritul părintelui fiului mai mic. „Acolo fiul și-a risipit averea” trăind în destrăbălare și n-a economisit nimic pentru un viitor nesigur. Scopul i-a fost să se folosească în viață cu orice preț de cât mai multe plăceri egoiste. Nelucrând nimic, a devenit în două înțelesuri risipitor. „Cine se lenevește în lucrul lui este frate cu cel ce nimicește.” (Proverb 18:9). Satan, „dumnezeul lumii acesteia” este cel mai mare risipitor sau nimicitor. Isus Cristos a zis: „Cine nu este cu mine este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine risipește”. Cine nu este lângă Cristos, acela arată rudenie cu marele risipitor (Matei 12:30). Fiul risipitor n-a stat aproape de Domnul, prin urmare n-a stat de partea Sa.

²⁷ În mod vădit că țara fiului risipitor a fost aceea la care s-a mărginit predicarea lui Cristos și a apostolilor. Isus a zis: „Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Matei 10:5, 6). Aceasta a fost țara poporului de legământ al lui Dumnezeu. Clasa „fiului risipitor” din „timpul sfârșitului” de acum, de asemenea a plecat „într-o țară depărtată” prin modul procedurii sale, necăutând calea consacrării lui Dumnezeu și a serviciului Său. Țara depărtată semnifică starea depărtată de la Dumnezeu, în care se află lumea. În realitate nu este nevoie să călătorim mult, ca să ajungem în lume. Venirea la Isus a vameșilor și a păcătoșilor i-a servit de motiv ca să spună parabola despre fiul risipitor, împotriva cărora au protestat cărturarii și fariseii. Vameșii, erau percepții guvernului roman sau funcționarii vamali și au activat printre poporul lor evreiesc, care era apăsător de Roma,

stând în serviciul imperiului mondial roman, în timpul când a fost pironit Isus Cristos pe lemn. Ei abuzau de slujba lor, prin aceea că apăsau pe concetățenii lor prin înșelăciune și acuzări false, pentru ca să poată trage din aceasta câștiguri grase, pentru scopurile lor egoiste. Toate acestea s-au întâmplat în serviciul „guvernului de departe” și acesta s-a depărtat mult de spiritul și legământul lui Iehova. Aceștia erau vameși în țara lor și de aceea i-au lepădat și i-au privit ca păcătoși conducătorii religioși.

²⁸ Sub noțiunea „păcătoși” intră și aceia, care au săvârșit alte păcate, ca desfrânarea și călcarea de legământ încheiat cu Dumnezeu. (Luca 7:37-39). Despre acele națiuni, care erau străine și în afara legământului lui Dumnezeu, de obicei au vorbit ca despre „păcătoși”; dacă un evreu a intrat în comunitate cu vreo națiune sau cu felul viețuirii lor era socotit ca „păcătos”. (Galateni 2:7; Luca 6:32-34, 24:7; Mat. 26:45). Deci pentru astfel de păcătoși nu era nevoie să părăsească țara, pentru a se depărta de Iehova Dumnezeu, cu care au stat în relații de legământ. Starea îndepărtării nu a constat în aceea că ei nu ar fi fost atât de culți sau favorizați ca fariseii, cărturarii, legiuitorii și bătrânii, ci au fost „departe” din cauza că nu și-au îndeplinit obligațiile față de legământ; religioniștii mai sus amintiți nu le-au fost spre ajutor pentru a se apropia de Dumnezeu, din contră i-au disprețuit și i-au ocolit.

²⁹ Clasa „fiului risipitor” putea gândi că procedeul lor este nevinovat, fiindcă n-a păgubit pe nimeni materialmente sau corporal, trăind asemenea celorlalți oameni din lume, mulțumindu-și pe cât posibil eul lor. Aceasta a însemnat „plecarea în țara îndepărtată”, deoarece s-a acomodat acestei lumi; această lume este mult îndepărtată de Dumnezeu. Orice ar fi auzit despre adevăr i-ar fi adus mai aproape de Dumnezeu. Acel care a neglijat să urmeze acest adevăr, chiar dacă acest pas ar conduce la consacrarea față de Dumnezeu, și rămâne pe partea lumii vechi, acela nu iubește pe Dumnezeu. Neglijența față de adevărul împărăției și dorința de a se bucura de plăcerile altora și în lume să apară ca persoană distinsă, împărtășindu-se din bucuriile lor; aceasta înseamnă prietenie cu lumea și în înțelesul spiritual este desfrânare, în care a ajuns fiul risipitor. Apostolul spune celor care cer ceva de la Marele dătător de viață, ca apoi să risipească, pentru a-și satisface dorințele egoiste: „Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete preacurvare nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrășmaș cu Dumnezeu”. – Iacob 4:3, 4.

³⁰ Nu este chiar necesar ca cineva să intre în legătură cu partea oficială a organizației lui Satan, pentru a săvârși această „desfrânare spirituală”. Cine nu iubește împărăția lui Dumnezeu și nu ia atitudine lângă ea, nu poate ocoli de-a fi pătat de lumea aceasta, trebuie s-o iubească cu toate distracțiile ei. Dumnezeu a ordonat poporului Său: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” – 1 Ioan 2:15-17.

³¹ Pământul va fi patria veșnică a creaturilor drepte care servesc Părintelui ceresc, pe Iehova Dumnezeu; binecuvântările naturale cu care sunt înzestrate creaturile Sale pământești sunt date cu scopul de a servi și a preamări pe Dumnezeu. Partea vizibilă a organizației lui Satan și poporul de sub stăpânirea sa, în serviciul lumii stăpânită de demoni, iau în posesie binecuvântările materiale pământești, ceea ce servește spre ocară lui Dumnezeu. Aceste lucruri le pierd în mod ușuratic și neînțelept. Clasa „fiului mai mic” care îndeosebi după 1918 n-a căutat să primească adevărul și să făptuiască și să trăiască în armonie cu el, s-a conformat lumii și lucrurilor ei, risipind averea prin aceea că a dorit să trăiască asemenea lumii. A neglijat mari și multe ocazii, pentru ca bunurile și puterea s-o întrebuințeze în serviciul Celui Prea Înalt, a Marelui Dătător de viață. Deoarece nu s-a grăbit cu toate bunurile lui să servească pe Dumnezeu, a risipit un privilegiu nespus de mare,

îndeosebi până la 1931. Ce fel de privilegiu? Acea ocazie de a aparține clasei împărăției cerurilor, alcătuind partea tânără a rămășiței, preumbrită în vechime prin Estera și Rut. Strâmtoarea cea mare n-a fost scurtată pentru ca în intervalul de timp acei care doresc să primească viața veșnică, ca fii ai lui Dumnezeu, să ducă o viață destrăbălată. Aceasta a fost îngăduit în mod îndurător, pentru ca vestea împărăției pentru câștigarea vieții veșnice să fie vestită la toate națiunile.

³² De la 1918 până la 1931 foarte multă literatură a stat la dispoziția vestirii împărăției, precum și foarte bună ocazie s-a oferit pentru supraviețuirea Armaghedonului și câștigarea vieții veșnice. Mai mult de 110 milioane de cărți și broșuri în diferite limbi au fost la îndemâna poporului, în afară de acestea multe sute de milioane de tratate gratuite, discursuri publice și radiofonice, prin multe stațiuni de radio. „Fiul pierdut” a neglijat ocazia de a intra în serviciul lui Dumnezeu, care i s-a oferit prin această vestire. În „țara depărtată a lumii” a ținut strânse legături, cheltuind banii pe ceea ce nu era pâine și obosindu-se pentru ceea ce nu l-a săturat. (Isaia 55:2). Dacă membrii acestei clase au îngăduit ca gândurile și falsele bogății ale lumii să le înece viața lor, reținându-i de la lucrul pe care Dumnezeu din mila Sa l-a hotărât înaintea bătăliei Armaghedonului, unii ca aceștia, copiii ai părinților consacrați sau oameni care au simpatizat pe martorii lui Iehova, au neglijat ocaziile prețioase, risipind timp și mijloace.

³³ Dacă aceștia timpul lor pierdut fără rost l-ar fi întrebuițat pentru citirea scrierilor biblice sau pentru cercetarea adunărilor, ca să audă și să învețe cuvântul despre împărăția lui Dumnezeu sau să fi ascultat discursuri radiofonice, care au vestit solia despre guvernul dreptății, cât de mult ar fi progresat în cunoașterea voinței și cuvântului lui Dumnezeu! În petrecerile și chefurile lor, ce ocazii prețioase au neglijat în privința „lucrului neobișnuit”, deoarece acestea le-au iubit mai mult decât pe Dumnezeu și împreună cu națiunea aceasta neînfrânată în cheful, au lăsat inimile lor să fie atrase de beții și desfrânări sau de gândurile vieții, așa cum este scris: „să nu vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia!” (Luca 21:34-36). Au mers între desfrânării spirituale ai lumii și s-au îmbătat cu „vinul” Babilonului, organizațiunea lui Satan, prin care a înnebunit toate națiunile. (Ieremia 51:7; Apoc. 17:1-5). Calea aceasta a corespuns tuturor distracțiilor lor dorite și acestea le-au întins astfel de viață care nu s-a mai putut înfrâna prin obligațiunile legământului față de Dumnezeu, cauzându-le numai sărăcie spirituală. Nutrind această dorință și-au întărit inimile până la împietrire, fiind aproape cu totul indiferenți față de voia lui Dumnezeu referitor la aceia care vor primi viață veșnică în lumea nouă.

³⁴ Aceștia au fost avertizați serios pentru dorințele lor egoiste: „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit aduce moartea”. (Iacov 1:14, 15). Dumnezeul acestei lumi vrea să întoarcă pe toți oamenii de la Dumnezeu, Dătătorul de viață, cu goana după distracții sau cu altceva.

FOAMETE ȘI MIZERIE

³⁵ La timpul hotărât „fiul risipitor” a început să resimtă tot mai mult consecințele: „După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele, pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni”. (Luca 15:14-16).

³⁶ Foametea a bântuit „țara îndepărtată”, dar n-a bântuit și țara părintelui fiului pierdut. Foametea a fost foarte mare și a găsit nepregătiți pe risipitorii care n-au avut nici un remediu contra ei. Prietenii care în timpul risipirii sale ușuratec i-au oferit tovarășie, acum dintr-o dată l-au părăsit, nearătându-i nici o mulțumire sau nevenindu-i în ajutor cu ceva. (Prov. 19:4, 6, 7). El a dorit o viață liberă și independentă de tatăl său și acum a trebuit să se umilească, intrând în slujba locuitorului

acelei țări păgâne. El nu și-a putut alege lucrul ce trebuia să-l îndeplinească, ci l-a ales locuitorul. În mod vădit „Fiul pierdut” era evreu, căci păcătoșii dintre evrei au determinat pe Isus să spună parabola aceasta.

³⁷ Locuitorul acela păgân n-a ținut seama de conștiința fiului pierdut, ci în timpul acelei foamete a trimis pe lucrătorul evreu să-i păzească porcii. Fiul pierdut a trebuit să-și amintească că pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu porcul a fost socotit un animal necurat, conform legii lui Dumnezeu dată prin Moise. Deci n-a fost permis nici să-l mănânce, nici să-l jertfească. (Lev. 11:7, 8; Deut. 14:8). Păzirea porcilor a fost o ocupație necurată, însă „fiul pierdut” a trebuit să-și calce conștiința pentru a nu-și pierde slujba. Din puțina plată de porcar nu și-a putut satisface trebuințele. „Ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni” (*Diaglott*). În mod regulat nu era îndreptățit să mănânce nici din hrana aceasta a porcilor, care era un aliment slab, folosit de obicei în alimentația porcilor și păsărilor.

³⁸ Foametea aceea s-a abătut asupra acestei lumi după anul 1918, îndeosebi asupra părții principale vizibile a „creștinătății”. Aici nu este vorba despre o foamete de pâine și apă literală, ci de o foamete după auzirea cuvântului lui Dumnezeu. „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul DOMNULUI, și tot nu-l vor găsi”. (Amos. 8:11, 12). Iehova Dumnezeu a trimis foametea aceasta asupra „creștinătății” din pricina necredincioșiei ei. Ea susține a fi cuvântătoarea lui Dumnezeu, iar preoții religioși pretind a fi singurii și în drept a explica poporului cuvântul lui Dumnezeu. Preoții aceștia leapădă cuvântul Său, făcându-l fără efect prin înțelepciunea lumească, tradiția oamenilor și prin învățăturile pe care le propagă, fals numită „știință”. Lor le spune Dumnezeu: „Cum puteți voi să ziceți: Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi? Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși; căci au nesocotit cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei? – Ieremia 8:8,9.

³⁹ Preoțimea, în loc să ia poziție de partea rămășiței la vestirea împărăției lui Dumnezeu, după terminarea primului război mondial din 1918, a luat deviza și planurile de după război ale politicianilor, marilor capitaliști și a conducătorilor religiei, ca: Liga Națiunilor, prohibiția, Acțiunea Catolică, fascismul, nazismul, etc. Deoarece au lepădat cuvântul lui Iehova, Dumnezeu a retras favorul de a înțelege cuvântul și mesajul Său. Dumnezeu a pus pe rămășița Sa credincioasă ca vorbitori și vestiitori ai împărăției Sale întemeiată în anul 1914; prin urmare, profeții „creștinătății”, politiciii și comerțului nu mai au cuvânt de la Dumnezeu. Poporul suferă o mare foamete, deoarece au ascultat „cuvântul Domnului” de la astfel de oameni lumești care i-au condus dintr-o profeție rătăcitoare într-alta, ajungându-l experiențe înșelătoare. Cu toate că astăzi se vorbește despre mai „multă religie” poporul aproape moare de foame spiritualicește, suferind din cauza lipsei de hrană spirituală insuficientă. Starea aceasta deplorabilă se datorește lui Satan și demonilor săi, care între anii 1914 și 1918 au fost aruncați din cer pe pământ. În marea lui mânie Satan a provocat mari suferințe și necazuri pe pământ și mare. – Apoc, 12:12.

⁴⁰ Deoarece clasa „fiului pierdut” a întrebuițat totul pentru câștigarea eliberării prin lucrurile lumești, a neglijat multele ocazii în serviciul Domnului, ajungând astfel în sărăcie spirituală. Lipsurile care stăpânesc „creștinătatea” i-a ajuns și pe ei. Deocamdată ei nu se reîntorc și nici nu iau seama la martorii lui Iehova, ci se încred în profeții falși ai așa-numitei „creștinătăți”, în promisiunile acestora de după război, în planurile lor și în organizațiile pentru pace, bunăstare și siguranță. Planurile lor erau să asigure lumii „democrația” și primul război mondial să pună capăt tuturor războaielor pentru totdeauna. În felul acesta fiul pierdut s-a alăturat Babilonului, la „locuitorul” țării.

⁴¹ Locuitorul acesta era un mare proprietar de porci și un exploatator al muncii, lipsit de orice conștiință și de orice noțiune a cuvântului lui Dumnezeu. Pe el l-a interesat numai lumea veche nedreaptă care s-a depărtat mult de la Dumnezeu și n-are nici o parte în lumea nouă. Prin urmare, „locuitorul” angajator preumbrește factorii stăpânitori ai lumii. Satan și demonii săi aruncați din cer se străduiesc să formeze din aceștia un regim totalitar. Astfel a luat ființă fascismul în 1919 în Italia, la Milano, unde s-a ținut și prima ședință. După aceea a apărut național-socialismul în Germania; această dictatură a avut în curând și un lider, un dictator. După anul 1923 s-a alcătuit Uniunea republicilor sovietice socialiste. Totalitarul papă de la Roma a aderat repede la fascism și nazism, extinzându-și legăturile diplomatice cu mai multe țări. Politicienii stăpânitori nu iau seama la cuvântul lui Dumnezeu făcut cunoscut prin martorii lui Iehova, cedează cuvintelor rostite din Vatican, prin care se periclitează adevărata democrație și adevărata libertate.

⁴² În timp ce în „creștinătate” domnește mare foamete după auzirea cuvântului lui Dumnezeu, clasa „fiului pierdut” lucrează alături de clasa stăpânitoare pentru întocmirea planului lor, ia parte în organizațiile lor, lucrează pentru ei și pentru lumea lor veche. Viața lor de toate zilele depinde de lucrarea aceasta impusă. Muștrările de conștiință provocate de lucrarea lor necurată trebuie să le înlăture. Clasa aceasta nu servește pe marele Dătător de viață, Iehova Dumnezeu, ci hrănește o clasă lumească necurată, egoistă, cu roșcovele, pe care le-a dat clasa „locuitorului” clasei „porcului”. În lumea aceasta nimeni nu poate oferi clasei „fiului pierdut” ceva hrană spirituală pentru satisfacerea inimii și sufletului lor. Clasa aceasta este într-o mare înfometare. Există vreo cale de scăpare pentru clasa aceasta, există vreun mijloc pentru eliberare ei? Continuarea acestui articol în *Turnul de Veghere* următor va da răspunsul corespunzător, care împlinește parabola.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

¹ a) Ce este o parabolă? și de ce a inspirat Iehova pe profeții Săi pentru istorisirea multor parabole? b) Cine a fost inspirat a vorbi în parabole, ce arată parabolele acestea?

² De ce cărturarii și fariseii n-au vorbit în pilde poporului și de ce a vorbit Isus?

³ Ce scop a avut Isus, conform cuvintelor Sale adresate învățăceilor săi, în timp ce a vorbit poporului în parabole?

⁴ Cum s-a îndeplinit în parabolă „cu ajutorul vorbirilor, că de la cel ce n-are se va lua și ce are?”

⁵ Cum s-a dat la cei ce au avut? și ce a fost pe mai departe în ce privește parabolele?

⁶ Ce este ca atare parabola despre fiul pierdut? Când se va împlini și ce adevăruri generale sprijină sau semnifică aceasta?

⁷ Sub ce împrejurări s-a spus parabola aceasta?

⁸ De ce a spus Isus mai întâi parabola despre oaia pierdută și despre drahmă? și numai după aceea a spus despre fiul pierdut?

⁹ a) Cum se pot asemăna evenimentele petrecute din anul 1914 cu predicarea mesajului din timpul lui Isus în ceea ce privește lucrarea de pregătire? b) Ce a dus parabola la lucrurile ce o împlinesc? și de ce este actuală explicarea ei?

¹⁰ Cine a spus parabola? și cine o explică acum?

¹¹ Pe cine semnifică „un om” în parabolă? și cum se compară cu descoperirea făcută de Isus învățăceilor Săi despre El?

¹² Pe cine mai trebuie să adune Păstorul cel bun în afară de „turma mică”? și cum a făcut de cunoscut relația lor față de Părintele ceresc?

- ¹³ Prin urmare, ce clasă semnifică cei „doi fii” și pe cine semnifică „fiul mai bătrân”?
- ¹⁴ În ce măsură închipuie aceștia pe clasa mai „bătrână” și la ce îi avertizează apostolul?
- ¹⁵ a) Îndeosebi pe cine semnifică „fiul mai tânăr”? b) Cum și când se formează această clasă?
- ¹⁶ Ce ocazii a neglijat clasa „fiului mai mic” înainte de 1931 și de ce?
- ¹⁷ Ce a cerut fiul mai mic? la ce a avut drept? și de ce a cerut?
- ¹⁸ După ce obiceiuri a dat părintele partea legitimă fiului mai mic?
- ¹⁹ Ce adevăruri a descoperit Domnul în decursul celor 40 de ani când s-a pregătit calea Domnului în ceea ce privește perspectivele „fiului mai mic”? și pe ce s-a bazat vestirea că: „milioane de oameni care trăiesc azi nu vor muri niciodată”?
- ²⁰ Cu ce simț pământesc era clasa din anii 1919 și cum s-au purtat față de serviciul lui Dumnezeu?
- ²¹ Cum s-a cugetat înainte de 1934 despre consacrarea față de Dumnezeu? și pentru cine le-au ținut potrivite în zilele noastre?
- ²² Prin urmare, clasa „fiului mai mic” de ce n-a privit după consacrare pe calea urmată de el? și cum și-a cerut partea sa pământească?
- ²³ Prin ce îngrijiri îndurătoare a împărțit Dumnezeu „averea” sau „susținerea vieții” și a dat clasei „fiului mai mic” partea sa?
- ²⁴ Ce a dat atunci Iehova Dumnezeu clasei celor doi „fii”? și cum a lipsit aprecierea care era la credincioșii din vechime?
- ²⁵ Ce fel de fiu s-a dovedit a fi înainte de plecarea sa de acasă? Când și de ce a plecat?
- ²⁶ Care a putut fi în timpul lui Isus „țara depărtată”, unde a plecat „fiul mai mic”? Și cum și-a risipit averea acolo?
- ²⁷ a) Unde a fost țara risipitorului? b) ce este „țara depărtată” unde merge clasa „fiului mai mic” și cum arată puterea vameșilor evrei că într-adevăr nu este nevoie a călători mult ca să ajungă omul acolo?
- ²⁸ La cine se referă expresia de „păcătos” și în realitate cum s-au dus în „țara depărtată”?
- ²⁹ Întrucât se poate spune, căci clasa „fiului mai mic” trăiește în „țara depărtată”? și în societatea „desfrânatelor”?
- ³⁰ De ce nu este nevoie de legătură nemijlocită cu partea oficială a organizației lui Satan pentru a săvârși desfrânare spirituală?
- ³¹ Pentru ce este hotărât pământul cu binecuvântările sale naturale și cu ce a făcut risipire „fiul pierdut”?
- ³² Față de care lucrare de vestire s-a dovedit risipitor?
- ³³ Prin aceasta ce ocazii au neglijat din mersul spiritual și din activitate?
- ³⁴ Pentru ce ne-a avertizat apostolul Iacov față de dorințele egoiste? Și ce scop are Diavolul prin acestea?
- ³⁵ Ce consecințe s-au putut observa tot mai mult la fiul pierdut?
- ³⁶ Ce a însemnat pentru el foametea și ce lucrare a trebuit să îndeplinească el?
- ³⁷ Cu ce considerații au fost față de conștiința fiului pierdut și ce a dorit el să mănânce?
- ³⁸ Ce a semnat foametea aceea? Cine a trimis-o și de ce?
- ³⁹ În ce fel a „trimis Dumnezeu foametea”? în ce experiență se împărtășește prin aceasta poporul?
- ⁴⁰ De ce, și în ce chip s-a alăturat clasa fiului mai mic la „locuitorul” țării?
- ⁴¹ Pe cine semnifică „locuitorul” și cum i s-a mărit averea?
- ⁴² Ce a făcut clasa „fiului pierdut” sub presiunea înfometării și de ce a fost clasa aceasta în lipsuri mari?

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 NOIEMBRIE 1943

Nr. 22

ÎNTOARCEREA ACASĂ A FIULUI RISIPITOR

„Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”. – Luca 15:20

IEHOVA are milă de cei ce se întorc la El. Acela care umblă pe o cale aleasă de el însuși, însă după aceea îi pare rău și se întoarce de pe calea lui neînțeleaptă căutând fața lui Dumnezeu, zice în așa fel: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ieremia 3:22, 23). Iehova a arătat milă mare față de omenire când a instaurat în anul 1914 împărăția Sa în cer. El pe Fiul Său, L-a așezat pe tron ca rege și I-a dat putere ca să-l arunce pe Satan și demonii lui din cer, fiindcă timpul lor a trecut. Iehova putea continua lupta până la infinit fără întrerupere, rezolvând chestiunea pe deplin, nimicindu-l pe Satan împreună cu hoardele lui demonești, cât și partea văzută a organizației lui pământești. Dacă Dumnezeu ar fi făcut aceasta „nimeni n-ar fi scăpat cu viață”.

² Marele „Părinte al îndurării” însă a scurtat necazul care a căzut asupra organizației lui Satan, cu venirea Regelui Său la templu. În războiul de nimicire împotriva acestei organizații deja condamnată la moarte El a ținut pauză, asigurând un timp intermediar, când oamenii să poată fi avertizați și să fie ocazie a le vesti guvernarea teocratică a lui Iehova condusă de Cristos Isus, care este singura speranță; și după ce a răsunat avertizarea potrivită, să continue cu acțiunea, executând definitiv judecățile Sale asupra organizației lui Satan, atât văzută, cât și nevăzută. (Matei 24:21, 22). În acest fel, din îndurare vor scăpa „unii” din nimicirea generală a Armagedonului. „Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să mă îndur”. (Rom. 9:15; Exod 33:19). Lui Iehova I-a plăcut ca să dea împărăția cerului rămășiței „turmei mici”, în acest mod arătând milă față de ea. Cine ar putea avea drept din rămășiță sau dintre alții ca să protesteze sau să critice contra procedurii sau voinței lui Dumnezeu, dacă El își găsește plăcerea ca față de „fiul pierdut” să arate îndurare?

³ Cristos Isus, fără de a ține seamă de critica conducătorilor religioși și fățarnici ai poporului lui Israel, a primit la Sine pe acei vameși și păcătoși care s-au întors. I s-a făcut milă de ei. Fiul pierdut, care a păzit porcii necurați, îndată a fost bântuit și umilit de foame, încât a dorit să se sature din hrana porcilor. El a putut avea parte de milă, dacă s-a căit de căile lui, dorind să servească pe părintele lui părăsit. Clasa „fiului risipitor” din timpurile moderne este într-o poziție ca unii din „creștinătate” în care este o foamete amară, aceasta deoarece hrana susținătoare de viață din cuvântul lui Dumnezeu nu este în gurile liderilor ei politici, comerciali și religioși. Martorii lui Iehova nu sunt o parte a „creștinătății” sau a acestei lumi. Până când persoanele clasei „fiului pierdut” se codesc a asculta și a da atenție veștii împărăției, ce martorii lui Iehova în acest timp intermediar o vestesc, vor simți această foamete întotdeauna. „Locuitorul țării aceleia” pe care clasa „fiului pierdut” l-a servit, trebuie înțeles a reprezenta pe acele elemente domnitoare care apasă conștiința și dorința după

libertate a popoarelor, stăpânindu-le cu forța și, ca în cazul tipic al „fiului pierdut”, îi trimit să păzească „porcii”. Porcii sunt niște animale de așa natură, pe care Isus le-a văzut de bine să fie stăpânite de legiunea demonilor pe care i-a scos afară din oameni, alergându-i în mare. (Matei 8:30-33; Marcu 5:11-14). După legea dată de Dumnezeu lui Moise, porcul era necurat și evreilor le-a fost interzis a jertfi sau a mânca carne de porc. Pentru evrei a fost o ocupație necurată, ce a semnat servirea intereselor egoiste ale păgânilor care nu cinsteau pe Iehova Dumnezeu.

⁴ Isus, referindu-se la oamenii lacomi și necurați din lume, asemănător porcilor, care nu apreciază frumusețile adevărului, a zis ucenicilor Săi: „Să nu dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și să se întoarcă să vă rupă”. (Matei 7:6). Acești „porci” nicidecum nu sunt aceia, pe care naziștii i-a îngrămădit în lagăre de concentrare, maltratându-i atât de crud și disprețuitor, numindu-i „*Porci*” în mod hulitor. „Porcii” adevărați sunt oamenii degenerați care stau sub stăpânirea demonilor necurați și neavând nici un interes mai înalt în viața lor decât a mânca, a bea, a dormi, a se înmulți și a chefui în necurătenia lumii. Chiar dacă facem încercare de „a-i spăla”, din nou se întorc și se tăvălesc în noroi. „Dar aceștia ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor. Cu ei s-a întâmplat ce zice zicala adevărată: Câinele s-a întors la ce vărsase, și scoafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă”. – 2 Petru 2:12, 22.

⁵ Clasa „fiului pierdut”, din anul 1918, în privința lucrului și alimentației a atârnat de „acel locuitor totalitar al acelei țări”. Încât privește ocupațiunea lor nu fac nimic mai bun, decât ce a făcut fiul înfometat din parabolă. „Porcii” în curând vor fi nimiciti în Armaghedon, fiindcă ei calcă în picioare adevărurile spirituale aducătoare de mântuire, care sunt făcute de cunoscut prin Martorii lui Iehova tuturor oamenilor. Din cauza că distracțiile lumii nu s-au dovedit multumitoare și timpurile bune dorite, ce au fost vestite și promise nu s-au împlinit, foamea chinuitoare a „fiului pierdut” este îndeajuns de mare, ca să-l alunge la „mâncarea porcilor”. Acest nutremânt unilateral duce la boli și la moarte. Nici un om din lume nu-i poate aduce ceva nutremânt dătător de viață, deoarece „creștinătatea” întreagă suferă o foamete puternică, întocmai cum a domnit foametea în cei șapte ani pe timpuri în Egipt. – Geneza 41:54-57.

⁶ Starea clasei „fiului pierdut” în acest punct este asemănătoare cu starea lui Lazăr, „sărac” în spirit, din parabola cu Lazăr și bogatul: „La ușa lui zăcea un sărac numit Lazăr, plin de bube și dorea mult să se sature cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele” (Luca 16:19-21). Pentru starea nenorocită a acestei clase Diavolul este răspunzător, căci îi exploatează, fiindcă ei doresc să se bucure în mod egoist de tot ce a dat Dumnezeu pe acest pământ, însă nu vor să primească și obligațiile față de răspunderea ce este în legătură cu ele. Cu aruncarea Diavolului din cer a fost împlinit ce este scris în Apocalips 12:12: „Vai de voi pământ și mare! căci Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. El pe „fiul pierdut” vrea să-l țină și pe mai departe ca paznic de porci” și vrea să-l nutrească și pe mai departe cu lături. Diavolul se silește să-l facă asemănător „porcilor” ca să se revolte contra lui Dumnezeu și să-l blesteme, ca și când El ar fi răspunzător pentru starea nenorocită a omenirii. Prin astfel de împrejurări mulți dintre cei religioși au ajuns în stare de deznădejde, scufundați în radicalism, în necredință, blestemând pe Dumnezeu, aducându-i învinovățire pentru suferințele omenirii. Alții primesc teoria preoților, cum că Dumnezeu pedepsește pe oameni pentru că neglijează religia, strigă „mai multă religie”, presupunând că aceea ar fi mai de lipsă. Prin aceasta ei aruncă împărăția lui Dumnezeu și neagă pe Iehova, prin faptul că se bazează pe construirea religioasă a „lumii noi întemeiată pe zisa moralitate și dreptate”. (Iov 22:1-28; 11:1-6; 13:20). Diavolul tocmai aceasta vrea să o înființeze, ca să-și dovedească provocarea sa lăudăroasă, că este în stare să aducă pe toți oamenii să blesteme pe Dumnezeu și toți oamenii să moară în Armaghedon, pentru că nimeni nu va fi vrednic

a trece în lumea nouă creată de Dumnezeu. (Iov 1:8-12: 2:1-7). Va reuși Satan să câștige pe clasa „fiului pierdut” ca să blesteme pe Dumnezeu?

⁷ Parabola sună mai departe: „Și-a venit în fire, și a zis: Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15:17-19). După ce fiul pierdut, un timp destul de mult a păzit porcii, a avut ocazie să se convingă că în lumea aceasta în zadar caută ceva adevărat, bun și plăcut, în îndepărtare de casa părintească; de aceea s-a răzgândit. Și-a adus aminte de faptul că pe baza nașterii lui el este fiul tatălui său. El a luat la cunoștință cum că țara tatălui său nu a fost lovită de foamete. În casa părintelui său este belșug, că și servitorii capătă mai multă hrană decât pot mânca. Și el, intrând la un „cetățean păgân” al lumii, indiferent de remușcările lui de conștiință, trebuie să păzească porcii necurați, neprimind nici măcar mâncarea necesară și se apropie să moară de foame. Într-adevăr este mai bine a părăsi ocupația aceasta josnică în așa lume, care nu întinde nici o speranță pentru viața viitoare. Ar fi cu mult mai bine a se reîntoarce și a intra ca servitor în casa tatălui, primind hrană dătătoare de viață și un serviciu vrednic de cinste, ce-l poate îndeplini cu bună conștiință.

⁸ Ce îl pornește pe „fiul pierdut” anti-tipic, la o astfel de răzgândire? Nu experiențele amarnice, cum „că experiențele ar fi spre cea mai bună învățătură”, pentru că în neștiință s-a înclinat lucrurilor lumești. Nu, ci vestea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, ce i-l vestesc martorii lui Iehova „în aceste zile scurtate ale necezului”. Această veste vorbește despre nutremântul spiritual bogat din casa lui Iehova, Dătătorul de viață. Arată că cei ce Îl servesc cât sunt de fericiți și cât de bine sunt tratați cu speranță glorioasă în lumea nouă fără sfârșit, cu viață, pace și bună stare. Lumea aceasta condamnată spre nimicire, care este stăpânită și apăsată de „cetățeanul țării”, în curând va fi nimicită în Armagedon; însă lumea nouă, împărăția cerească a Tatălui, de sub conducerea Fiului Său iubit, va fi binecuvântată pe vecie. În afară de „turma mică” care va moșteni împărăția cu Cristos Isus, acum Dumnezeu va aduna și pe „alte oi”, pe „oamenii de bine”. Întrucât aceștia caută acum scut la Păstorul cel bun, în ziua răzbnării lui Iehova în Armagedon vor fi ocrotiți și vor fi trecuți vii prin marea strâmtorare, ca să se bucure pe vecie de frumusețile lumii noi. Acum, cu interese înnoite privesc solia, pe care din nepăsare și încărcăți de gânduri lumești, atât timp au neglijat-o. Vestea bucuriei îi deschide ochii, ca să poată recunoaște și deosebi pe cei ce trăiesc pentru lumea veche, de cei ce servesc pe Iehova Dumnezeu în interesele lumii noi ale Sale.

Trezit din moarte!

⁹ Clasa „fiului pierdut” acum hotărât se va ridica din starea morții, a serviciului lui Satan și al reprezentanței oficiale ale lui, și se va întoarce la Dătătorul de viață, El ordonând omului să caute dreptatea și smerenia, ca în lumea nouă, prin Fiul Său Cristos Isus, să poată primi viață. Întrucât fiul pierdut semnifică o clasă, hotărârea la scularea și întoarcerea lui la tatăl va include un anumit timp, deoarece această clasă se compune din mai multe persoane singurate. Aceștia recunosc că au trăit o viață păcătoasă, când au fost dedați pentru distracțiile lumii vechi. Despre aceștia stă scris: „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă”. (1 Tim. 5:6). Aceștia „au fost morți în păcate” și au umblat pe „calea lată”. Ei recunosc că nu sunt vrednici ca să fie primiți ca fii ai lui Dumnezeu, îndeosebi ca „moștenitorii lui Dumnezeu și comoștenitori cu Cristos”. Ei nu se silesc pentru oarecare stare cerească, ci cu inima sinceră doresc a se împărtăși în serviciul lui Dumnezeu, a conlucra în interesul Părintelui ceresc, ca să se împărtășească din harul și recunoașterea Sa și din belșugul casei Sale binecuvântate. Ei s-au trezit la faptul, căci prin viața lor nepotrivită ca fii ai Tatălui au adus batjocură asupra numelui lui Dumnezeu, îngăduind și ajutând organizațiunea

inamică, deși puteau fi în stare a primi de mult adevărul și a-L servi pe Dumnezeu. Acum pot primi oarecare poziție de serviciu în legătură cu casa sau templul Său, ca să poată servi pentru justificarea Numelui Său. În loc să *ceară* o parte din „avere” ca moștenire pentru un fiu, ei cer numai privilegiul serviciului Său. – Efes. 2:2; Matei 7:13.

¹⁰ Prin aceasta este declarată o căință și o jale, potrivit lui Dumnezeu, ce nu este de neapreciat. Aceasta nu este o căință din egoism și nici o durere pentru pierderi personale, precum au simțit Esau, Haman sau Iuda, care au dorit să ocolească urmările faptelor lor nelegiuite. În aceasta este manifestată o așa tristețe care duce la adevărata pocăință sau la întoarcerea de la căile urmate până atunci, deci tristețe după voia lui Dumnezeu și de aceea este plăcută lui Dumnezeu. „Într-adevăr, când tristețea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii [cum a fost a lui Iuda] aduce moartea” (2 Corinteni 7:9, 10). Asupra oamenilor lumești, pentru faptele lor precugetate va veni o tristețe care va fi nimicirea lor prin Executorul lui Dumnezeu. De ce? Pentru că este cu neputință pocăința din nou la acei care au fost luminați, au fost avertizați și învățați și totuși din propria voință vor cădea sau vor dovedi neglijență și se vor face dușmani încăpățânați ai lui Dumnezeu și ai organizației Sale. – Evrei 6:4-6; 12:16, 17.

¹¹ Esau s-a grăbit la tatăl său, ca de la fratele său Iacov să jefuiască dreptul de întâi născut. Cu totul din alte motive de îndemnuri se grăbește la tatăl său fiul pierdut. „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat și a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult” (Luca 15:20). Fiul săracit și gata pentru întoarcere s-a sculat din mocirlă de lângă porci, adică din lucrurile nefolositoare și nepotrivite. A plecat spre casă. Drumul a fost lung, greu și obositor pentru acest tânăr murdărit, slab îmbrăcat și pe jumătate mort de foame, care nu a avut nici un ban în buzunar pentru călătorie. Însă hotărârea, căința sinceră și perspectiva plăcută ce o avea înaintea lui, l-a întărit pentru a putea merge mai departe, până va sosi și va zări casa părintească. Și ridicând ochii iată, tatăl său îi vine grăbit înainte! Da, tatăl său a privit în jur, și deci de departe la recunoscut, a avut milă de el din inima sa părintească, a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat și l-a sărutat mult pe copilul său în hainele lui zdrențuite de drum! O, ce revedere, fără să ceară de la fiul său mai întâi o spovedanie umilitoare! Întoarcerea lui acasă explica totul.

¹² Acum deci, să ne întoarcem, la prezent. Clasa „fiului pierdut” acum se ridică din praf, adică din serviciul necurat, josnic, lumesc, și cu o adevărată căință se întoarce spre Dătătorul de viață. Este hotărât, „că mai mult [el] nu va mai trăi după dorințe omenești, ci că timpul cât va mai fi, va trăi conform voinței lui Dumnezeu”. „Ajunge în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în pofte, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc”. – 1 Petru 4:2-4.

¹³ Clasa „fiului pierdut” înțelege, că nu mai are timp pentru procedura dinainte. Ascultă și urmează avertismentul care sună la creștinii nepăsători și inactivi: „Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți, și Cristos te va lumina. Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă fiți plini de Duh”, (Efeseni 5:14-18). Cu referire la „timpul sfârșitului”, când Prințul Mesia va domni într-un timp de strâmtoare de nemaipomenit, a fost de mult prescris: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula; unii pentru viață veșnică”. (Daniel 12:1, 2). La răsunetul vestirii, că în ce mod vor putea primi viață veșnică pe pământ ca fii ai lui Dumnezeu în împărăția Sa, ei se vor ridica din praful lucrurilor lumești nefolositoare și ne-nutritoare, îndreptându-și pașii lor spre calea vieții. Cu căință se întorc la Dătătorul de viață al cărui nume martorii Săi îl vestesc pe tot pământul și a cărui „munte” sau împărăție este ridicată asupra întregului univers.

¹⁴ Apropierea clasei „fiului pierdut” care se compune din toți oamenii de bine, dintre toate națiunile, este împlinirea profeției demne de crezut: „În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare, ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămada la el și vor zice: Veniți, haideți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului”. (Mica 4:1, 2). Vor găsi pe Tatăl, cum veghează așteptând, ca să le dea primire mărinimoasă!

¹⁵ Tatăl deci, „de departe l-a văzut”. De mult a prescris profețiile referitor la întoarcerea lor. În timpul când se împlinesc profețiile, înțelegând și parabola lui Isus despre „Fiul pierdut”, Iehova, Părintele privește în jur și îi încurajează pentru venire, făcând pregătiri pentru aceasta. Vestea ce s-a ivit în 1918: „Milioane care trăiesc acuma nu vor muri niciodată”, după puțină pauză, din nou a răsunat prin multe mii de cuvântări și în 1920 a fost tipărit în formă de broșură în multe milioane de exemplare. În afară de aceasta Iehova, în timpul Său hotărât, când clasa „fiului pierdut” a început a se apropia cu grămada, a descoperit și a vestit și alte adevăruri. Prima dată în 1923 a apărut în „*Turnul de veghere*” explicația parabolei despre „oi și capre”, întemeiată pe fapte, care parabolă are împlinire la sfârșitul lumii. În aceasta a fost arătat prima dată că „oile”, acum despărțite de „capre”, simbolizează clasa pământească a oamenilor de bine, care fac bine rămășiței fraților lui Cristos, în contrast cu „caprele” care, în mod încăpățânat, se opun vestitorilor împărăției lui Dumnezeu. Aceste „oi” stau pe partea dreaptă a împăratului și vor fi conduse în împărăție, primind viața veșnică cu toate binecuvântările legate de ea.

¹⁶ Părintele, în anul 1931, prin „*Turnul de veghere*” a descoperit înțelesul profeției lui Ezechiel din capitoul 9. Aceasta a arătat clar, că în mijlocul „creștinătății” se săvârșesc urâciuni, și că acei oameni care suspină și gem din pricina acestor urâciuni religioase alcătuiesc o clasă pământească, care apreciază adevărul și justificarea numelui lui Iehova și sunt contra religiei. Aceștia, prin clasa servului lui Dumnezeu, vor primi un semn pe frunte, și anume prin recunoașterea și mărturisirea adevărului. Executorul lui Dumnezeu îi va cruța în bătălia Armagedonului, ei supraviețuind și trecând în lumea nouă a dreptății. În anul următor, în 1932, Tatăl ceresc a descoperit pe cine semnifică Ionadab, acel bărbat care s-a alăturat lui Iehu împăratul, urcând în carul de luptă și privind cum a nimicit el pe toți religioșii. *Turnul de veghere* a arătat că Ionadab a semnat o clasă pământească, care stă pe partea Regelui lui Dumnezeu și a împărăției Sale. S-a urcat în „carul” organizației Sale, luând parte la serviciu, și în Armagedon va putea privi cum vor fi nimiciți toți religioniștii. Descoperirea aceasta din urmă ne-a arătat clar, cum că pentru această clasă a oamenilor de bine sau „Ionadabi” a fost deschisă ușa pentru ca, în deplină armonie cu martorii unși ai rămășiței, sub conducerea Mai Marelui Iehu, Cristos Isus, să intre în serviciul lui Dumnezeu. Aceste adevăruri descoperite au fost tratate și în alte articole în TURNUL DE VEGHERE.

¹⁷ Oamenii de bine, în mod deschis au stat pe partea împărăției, luând legătură cu rămășița credincioasă a lui Iehova în serviciu; aceștia, îndeosebi din 1931 au sporit foarte mult în număr. I-am recunoscut ca pe „alte oi” și după declarația Păstorului bun aceștia trebuie să fie adunați în marea turmă cu toți aceia, care prin moartea Păstorului cel bun vor primi viață. Împreună cu clasa împărăției vor constitui „o turmă” (Ioan 10:11,15,16, *Am Rev. Ver.; Diaglott*). Dumnezeu, prin profeția lui Isaia îi aseamănă cu porumbeii care zboară ca niște nori spre porumbarul lor, care caută cu grabă adăpost înainte de a izbucni viforul Armagedonului: „Cine sunt aceia care zboară ca niște nori, ca niște porumbei spre porumbarul lor?” (Isaia 60:8). Deși porumbeii nu reprezintă mare valoare de comerț, totuși ei privesc cu multă iubire și gingășie. Toate aceste descoperiri profetice izvorăsc din belșugul harului Părintelui, care au fost descoperite prin anii aceia, când a văzut apropiindu-se pe clasa „fiului pierdut”.

¹⁸ Tatăl acum se grăbește a arăta milă și iubire față de clasa „fiului pierdut”, iar în anul 1918 a trimis pe Regele Său Cristos Isus în templu. Prin El a scurtat zilele necazului, ca să judece națiunile și să-i despartă ca „oile de capre”, înainte de a începe ultima fază a necazului sau actul de terminare în Armagedon. În acest scop a trimis și pe rămășița martorilor Săi. Nu va aștepta până când oamenii vor veni în „casa” sa, ca să ia cunoștință despre solia dătătoare de viață a împărăției, ci a ordonat martorilor Săi și purtătorilor adevărului, să meargă din casă în casă, din localitate în localitate, la popor, ca să găsească pe toate „altele oi” și să le arate calea spre Părintele. „Caprele”, pe vestitorii din casă în casă îi declară ca pe niște oameni care urăsc pe toți oamenii. Acești martori însă prin lucrarea lor răbdătoare și edificatoare au arătat „oilor” harul, bunătatea și dorința de primire a Tatălui. Această lucrare din casă în casă încă este în continuare crescândă. Această lucrare din 1933 este mai cu efect, întrucât este introdusă vizita ulterioară, adică repetând vizita aceluia, care manifestă însușirile „oilor” și putem introduce studii biblice la ei.

¹⁹ Deci acum să ne întoarcem din nou la parabolă: „Fiul i-a zis: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul tău [fă-mă ca pe unul din servitorii tăi]” (Luca 15:21, *Rotherham*). Cuvintele acestea din urmă ale fiului se află în două manuscrise mai vechi, grecești, în cel al „Vaticanului nr.1209”, și în cel Sinaitic, dar lipsesc din celelalte grecești (vezi *Diaglott* margin din Luca 15:21). Exprimarea fiului cel mic că „nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul tău”, înseamnă dorința lui, ca să fie primit de tatăl său numai ca un zilier. Declară că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a tatălui său, care era reprezentantul lui Dumnezeu și acum, prin intervenția tatălui său, dorește a intra în relații de legământ cu Dumnezeu. În armonie cu legământul între Dumnezeu și Israel, mărturisește spiritul consacrării față de Dumnezeu.

²⁰ Cu privire la clasa „fiului pierdut”, mărturisirea căitoare în icoană arată că își recunoaște păcatul, și că prin meritele jertfei lui Cristos, cere iertare și se consacrează pe sine cu totul lui Iehova, Tatăl. Îndeosebi din 1934 a fost arătat clar, că este cu totul la loc și motivat ca în așa mod să fie consacrat și această consacrare să fie simbolizată și în botezul cu apă. (*Turnul de veghere* din 15 August, 1934, paragraf. 34,35) Actul de consacrare față de Părintele ceresc este simbolizat și în dorința poporului înfometat din Egipt atunci când Iosif, martorul credincios al lui Iehova, sub faraon, a fost primul în guvernare. Precum stă scris în Geneza 47:18-20: „După ce a trecut anul acela, au venit la Iosif, și Iosif le-a dat pâine în schimbul cailor, în schimbul turmelor de oi și de boi, și în schimbul măgarilor. Le-a dat astfel pâine în anul acela în schimbul tuturor turmelor lor. După ce a trecut anul acela, au venit la Iosif în anul următor, și i-au zis: Nu putem ascunde domnului nostru faptul că argintul s-a sfârșit și turmele de vite au trecut în stăpânirea domnului nostru; nu mai rămân înaintea domnului nostru decât trupurile și pământurile noastre. Pentru ce să murim sub ochii tăi, noi și pământurile noastre? Cumpără-ne împreună cu pământurile noastre în schimbul pâinii, și vom fi ai domnului nostru, noi și pământurile noastre. Dă-ne sămânță să semănăm, ca să trăim și să nu murim și să nu ne rămână pământurile pustii. Iosif a cumpărat pentru Faraon toate pământurile Egiptului; căci egiptenii și-au vândut fiecare ogorul, pentru că îi silea foametea. Și țara a ajuns în stăpânirea lui Faraon”.

²¹ Consacrarea clasei „fiului pierdut” nu este un contract pentru împărțire din moștenirea cerească a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, ci o convenție, că pe vecie va face voința lui Dumnezeu și lasă ca părintele să decidă că unde vrea să-1 întrebuințeze pe cel consacrat în serviciu.

²² Fiul pierdut nu a cerut ca să fie reprimat ca fiu și în astfel de calitate să fie așezat în serviciu, ci el a cerut o ocazie de serviciu numai cum are un zilier. „Dar tatăl a zis robilor săi: Aduceți [repede] haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu a fost mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit. Și au început să se veselească”. (Luca 15:22, 24).

Tatăl său nu a vrut ca să retragă de la el dreptul de fiu și să-l întrebuițeze numai ca pe un zilier. Deci tatăl său a ordonat să aducă haina cea mai frumoasă, „mantia cea mai bună”; „repede haina căpeteniei”. (*Roth.; Diaglott*), Servii angajați, ca să poată lucra mai sârguincios, nu poartă mantaua lungă; astfel de haină a fost întrebuițată numai cu ocazia sărbătorilor. Tatăl său a ordonat să aducă și inel, prin care a fost arătat că fiul pierdut are demnitate asupra servilor. Servii au umblat desculți, dar tatăl le-a ordonat ca să tragă pantofi pe picioarele fiului său, ca să fie arătat că el, în casa părintelui său este liber și că el împlinește serviciul în mod voluntar, ca un membru al familiei. La angajarea unui serv nu era nevoie pentru o serbare atât de pompoasă; însă tatăl său a dispus ca să fie tăiat vițelul cel mai gras, care a fost îngrășat cu grâu, și să pregătească o serbare, și să se veselească că a regăsit pe așa numitul „fiul meu”. Deci tatăl său a pregătit o masă de sărbătoare pentru fiul și servii lui, prin care învederat recunoaște că *fiul* său s-a reîntors.

²³ Arătarea atât de învederat a fiului reîntors ne indică ceva ce nu de mult s-a înfăptuit. Chiar și după anul 1918, ani de-a rândul nu erau în clar cu aceea că din cine va consta „turma cea mare” descrisă în Apocalips 7:9,17 și mult timp ne-am sfătuit asupra acestui lucru. Mult timp am crezut că aceasta este o clasă consacrată lui Dumnezeu și născută din spiritul Său, care însă din frică și din lipsă de zelul ce este cerut, nu face progres și din această cauză nu va primi loc în împărăție cu Cristos. Prin urmare, s-a crezut că această clasă, în marea strâmțorare vor fi siliți să fie credincioși, ca să fie scăpați și să primească un post, o existență inferioară „turmei mici”, în împărăția cerului. La timpul hotărât, adică în anul 1935, luna mai, președintele Societății Turnului de veghere al martorilor lui Iehova, la Congresul ținut în Washington D. C., pe baza evenimentelor și a Sfințelor Scripturi, a declarat că această „turmă mare” din 1918 încoace este alcătuită dintr-o clasă pământească, din oameni care se asociază cu Domnul, ca „alte oi” ale Domnului, sau Ionadabi. Cu ocazia acestei adunări de mare însemnătate, participanților le-a fost cerut că acei care aparțin la „alte oi”, recunoscându-se personal ca din „turma cea mare”, să se ridice în picioare. La aceasta, cea mai mare parte a adunării s-a ridicat! Mare a fost bucuria la această descoperire. Tot în așa fel s-au declarat și în alte adunări acei oameni care au fost gata de a ocupa loc în „turma mare”.

²⁴ Iehova astfel a făcut de cunoscut prin organizațiunea Sa, căci clasa „fiului pierdut” s-a reîntors la El și a fost recunoscută consacrarea ei prin Cristos Isus, iar această clasă a fost acceptată ca fiii viitori ai Săi. Aceasta a fost o întâmplare de sărbătoare și un timp de muștrare, clasei „fiului pierdut” pentru purtarea din trecut, pentru reîntoarcerea prea târziu sau pentru că bunurile primite de la Dumnezeu le-a risipit în plăcerile lumești. Cât de potrivit arată haina curată, lungă de care este demn fiul lui Dumnezeu, și care îl caracterizează pe el ca atare! Să ținem în evidență și aceea că această clasă posedă și privilegiul rugăciunii lui Dumnezeu pronunțând astfel: „Tatăl nostru care ești în cer”. Inelul îi caracterizează înaintea lui Dumnezeu pe ei ca bogați, care posedă oarecare onoare, că ei pot servi pe Iehova în templul Său ca voluntari, ca fiii Săi, pentru cinstea și mărirea numelui Său. (Iacov 2:2; Geneza 41:42). Pantofii au acoperit picioarele murdare de noroiul de odinioară și le-a dat o prezență plăcută, ca la acei care pribegesc pe cărarea dreaptă a fiilor lui Dumnezeu. Aceste picioare acum sunt încălțate „cu râvna Evangheliei păcii” pentru a duce vestea bună, că Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan în curând sub picioarele lui Cristos, aducând astfel oamenilor de bine pace veșnică. (Efeseni 6:15, Romani 16:20). Aceștia sunt „liberii” lui Dumnezeu și mai mult nu sunt apăsați de „cetățeanul” lumii ca „porcari”, „păzitori de porci”. De acum înainte, ca fii ai lui Dumnezeu, pot servi în templul Său.

²⁵ La întrebarea, referitor la „turma mare”: „Aceștia care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? și de unde au venit?” Răspunsul zice: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului [Cristos Isus]. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie,

își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. – Apoc. 7:13-16.

²⁶ Căința și întoarcerea „fiului pierdut” la casa părintească și în serviciu a necesitat serbare și ca nutremânt principal a fost tăiat vițelul. Prin aceasta nu este semnificată jertfa de răscumpărare a lui Cristos Isus. Această serbare de veselie arată serbarea spirituală, ce Dumnezeu acum, la „timpul sfârșitului”, pregătește pentru clasa „fiului pierdut” „din mâncări vârtoase și nu numai din „laptele Cuvântului”. Lucrul forțat și timpul bogat în încercări cer nutremânt de așa fel, care este mai nutritor, mai întăritor, mai timpuriu, decât acel care este mai ușor de mistuit, lichid, pentru cei ce sunt încă numai prunci în Cuvânt. (1Petru 2:2, Evrei 5:13, 14). Este nevoie de nutremântul împărăției, care se referă la justificarea numelui lui Dumnezeu și la rezolvarea chestiunii vechi de discuție referitor la stăpânirea universală. Acesta este ospățul de bucurie descris în Isaia 25:6: „DOMNUL[Iehova] oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite”. Ce deosebire este între această petrecere și foamea care bânuie în așa zisa „creștinătate”!

²⁷ Această veselie de ospăț, a fost motivată de tată, cu următoarele cuvinte: „Căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”. Toți cei din clasa „fiului pierdut” au fost adânc îngropați în pulberea lumii, „morți în păcate” și este o ocazie de mare bucurie când acești scufundați aud vestea lui Dumnezeu, deodată se răzgândesc și se ridică pentru serviciul Său, din nou se regăsesc pe ei înșiși și, prin urmare, Păstorul cel Bun îi caută și îi aduce în turma Sa. Fiii Sionului, rămășița, nu de mult au avut o asemănătoare experiență după ce Domnul a venit în templul Său. Despre aceasta este scris: „Trezește-te, trezește-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică roabă a Sionului! Treziți-vă și săriți de bucurie cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață”. (Isaia 52:1, 2; 26:19). Rămășița, în anul 1919, a fost restabilă. Restabilirea clasei „fiului pierdut” cu ani mai târziu a dat din nou motiv pentru bucurie.

²⁸ Un astfel de motiv de bucurie a început mai ales de la identificarea „mulțimii mari” în anul 1935. Această mare bucurie a fost observată în anul 1938, pe fondul unor „ospete de lucruri miezoase” la nivel mondial, prin adunările martorilor lui Iehova și mai ales prin unirea simultană a 47 de convenții ținute în Marea Britanie, Canada, Australia și Statele Unite ale Americii, legate de Londra prin facilități de cabluri pentru radio, aceasta făcându-se pentru a se auzi aceleași discursuri. Articolul principal a fost „Umpleți pământul” care a stabilit pentru prima dată că supraviețuitorii „mulțimii mari” la Armagedon, vor avea ulterior privilegiul de a aduce pe mai departe copii drepecți, care vor umple pământul în timpul domniei de 1000 de ani a lui Christos. – A se vedea *Turnurile de Veghere* din 15 Octombrie și 1 Noiembrie 1938.

²⁹ În parabolă, tatăl și servii lui credincioși s-au veselit, aceia care au adus haina cea mai frumoasă, inelul și pantofii pentru împodobirea fiului și au tăiat vițelul gras pentru ospăț, pentru ospătarea „fiului pierdut” reîntors la casa părintească. Isus, cu puțin înaintea parabolei a zis: „Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos, care se pocăiește. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepecți care n-au nevoie de pocăință”. (Luca 15:10, 7). Ospățul, deci, Iehova a trebuit să-l pregătească, prin reprezentantul Lui, prin Regele Cristos Isus, care este în templu din 1918; și toți îngerii sfinți ai Lui care sunt cu El când stă pe tronul Său în templu (Matei 25:31); mai departe prin membrii „corpului împărăției”, al lui Cristos, înviați, care au fost înviați

după venirea Sa în templu, din moarte (1 Tesal. 4:14-16); și ca adaos la aceștia rămășița credincioasă a membrilor corpului. Aceștia de fapt încă sunt pe pământ, însă „Dumnezeu i-a reînviat[pe ei] și i-a așezat[pe ei] cu El împreună în ceruri prin Cristos Isus”. (Efeseni 2:4-6). Această rămășiță constituie pe pământ pe „servul înțelept și credincios”, sub Capul Cristos Isus; și ca servul lor, ei se folosesc de „Societatea de Biblie și Tractate Turnul de veghere” ca reprezentant și serv legitim, pentru ducerea lucrului de mărturie după principiile teocratice. – Matei 24:45-47.

Cine poate protesta contra?

³⁰ Cum ar putea fi cineva contra dintre cei consacrați, dacă Dumnezeu vrea să-și arate mila față de „fiul pierdut”? Totuși, sunt care obiectează contrar, așa cum se arată în parabolă: „Fiul cel mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine”. (Luca 15:25-27). Aici apare „fiul cel mare” în parabolă, ca să îndemne la răspuns pe fariseii cărturari sau alte persoane de acest fel, dar nu ca să-i simbolizeze. El a fost moștenitorul tatălui său și partea rămasă din avere tot lui i s-a cuvenit, pentru că fiul mai mic a risipit partea lui primită mai devreme. Fiul mai mare nu a fost leneș, ci sârguincios a servit pe tatăl său pe câmp. Și întrucât fiul mai mic nu s-a mai văzut, el, ca singurul moștenitor al averii tatălui său, a înclinat foarte mult spre moștenire. Fără îndoială, la aceasta s-a silit a se dovedi demn. La fratele său risipitor deloc nu s-a gândit, nu l-a mai privit ca pe ceva pentru care ar trebui să-și bată capul. El nu prea a așteptat o revedere cu fratele lui mai mic înainte de moartea tatălui și a intrării lui în posesia moștenirii.

³¹ Reîntoarcerea fiului mic l-a surprins pe cel mai mare. Tatăl său l-a primit pe fiul risipitor, făcându-i fără știrea lui o primire de sărbătoare, la care și servii duși de spiritul serbării al stăpânului lor, cântând și jucând, au luat parte. Fiul mai mare, venind din serviciu de pe câmp, a observat marea veselie și a întrebat pe unul din servi ce înseamnă aceasta. Servul cunoscând cauza serbării i-a explicat.

³² Întocmai aceasta s-a întâmplat de la venirea Domnului în templu în anul 1918. Cei care erau gata pentru moștenirea împărăției cerești, cu sârguință crescândă au săvârșit serviciul Părintelui Ceresc pe câmpul de luptă pentru binele intereselor împărăției. Precum am amintit mai sus, în acel timp încă nu a fost înțeleasă clar strângerea oamenilor de bine dintre toate națiunile, ca și clasă pământescă, înaintea Armagedonului. După părerea lor, prima datorie a consacraților lui Iehova consta în a aduna membrii rămășiței corpului lui Cristos, precum și a „turmei mari”, care după presupunerea lor va fi o clasă inferioară, cerească. Aceasta a fost concepția lor, în special până în 1931. În acest an a fost arătat pentru prima dată din Scriptură, că acei pe care Dumnezeu, prin clasa servului Său (bărbatul „îmbrăcat în haine de in cu călimară la brâu”) i-a găsit, trebuiau sigilați pe frunte, aceasta fiind datoria „servului Său”, pentru a fi salvați de nimicirea Armagedonului, alcătuind clasa pământescă a „celorlalte oi” ale Domnului. (Ezechiel 9). Crezul greșit că, „turma mare, născută de spirit, mai puțin credincioasă după așteptările lor”, în curând va scăpa din organizațiunile religioase, le-a cauzat mare neliniște. Aceasta a trezit presupuneri false, ademenindu-ne să urmăm o cale nepotrivită, acoperind în parte dinaintea ochilor minții noastre ceea ce într-adevăr trebuia să facem și ceea ce deja era în lucrare.

³³ Așa au fost persoane care timp îndelungat au stat în serviciul lui Dumnezeu și au ținut tare la aceea că activitatea lor, exclusiv, este ca să adune, să mângâie și să sprijine pe consacrații care au speranță la moștenirea cerească. Cugetul străngerii și instruirii clasei pământești a „altor oi” a fost neclar înaintea lor, refuzându-l, crezând că aceasta va avea loc numai după Armagedon, după ce

clasa spirituală a intrat pe porțile cerului, în moștenirea cerească. Iehova Dumnezeu însă a început să facă pregătiri pentru „ospățul din mâncări grase” pentru popoare, neținând seamă de faptul că unii consacrați mai încet au putut înțelege acest punct. Dumnezeu nu are nevoie să întrebe pe servii Săi consacrați, să-i învețe sau să-i asculte în contrazicerile lor, înainte de a începe realizarea scopurilor Sale mărinimoase. El procedează conform voinței Sale.

³⁴ Așadar, Iehova Dumnezeu, în anul 1935 învederat a recunoscut „turma mare” ca fii ai Lui *pământești*, descoperind că această mulțime supraviețuitoare a Armagedonului va fi o clasă pământească, primind viața veșnică pământească sub împărăția cerească. În afară de aceasta, Domnul a mai descoperit că aceștia, în timpul îndurării, după scurtarea marelui necaz, vor ieși din organizația lui Satan și acum sunt datori a-L servi ziua și noaptea în templu. De atunci a început bucuria și veselia cu privire la „fiul pierdut” și începând de atunci au fost descoperite mai multe lucruri referitor la această clasă pământească, mai mult ca orice, că vor primi viață veșnică pe pământ. Astfel, cei din clasa „fiului mai mare”, care cu greu au putut scăpa de cugetele vechi, nepotrivite, au fost nevoiți să se intereseze de servii voioși ai lui Dumnezeu, îndeosebi din scrierile **TURNULUI DE VEGHERE** și pentru ce rămășița credincioasă a Tatălui s-a bucurat atât de mult.

³⁵ Mai departe parabola vorbește despre „fiul mai mare”: „El s-a supărat și mânios nu voia să intre în casă; tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns a zis tatălui său: Iată eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca, și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat”. (Luca 15:28-30). Fiul mai mare s-a simțit îndreptățit pentru mânie, de a nu intra și a se alătura cu cei ce se veseleau. Când părintele a ieșit și l-a rugat să intre și să ia parte la bucurie, el a căutat să justifice mânia și cauza pentru care nu a intrat. I-a amintit tatălui său că el, după atâția ani de serviciu nu a primit nici măcar un ied, nici pomenire de vițel gras, pe care să-l taie și să-l pregătească, să-l întrebuințeze pentru ospăț de veselie, nu cu femei lumești destrăbălate, necurate, ci cu prieteni. Acum însă a venit fratele său „acest fiu AL TĂU”, precum a zis, nu „fratele meu”, ca vizitator dintr-o țară păgână, unde a risipit averea tatălui său cu femei destrăbălate și așa-l serbează, cum pe fiul credincios rămas acasă și lucrând, niciodată nu l-a serbat. N-a putut înțelege atitudinea și procedura tatălui său.

³⁶ Așa s-au gândit unii dintre cei născuți de spirit, care erau aspiranți ai împărăției. Aceștia și-au dat prea mare importanță sau clasei spirituale cu care au conlucrat, trecând cu vederea trăsăturile hotărârilor de acum ale Părintelui Cerească, pline de îndurare. Ei nu recunosc că serbarea de veselie pentru revenirea clasei „fiului pierdut” nu înseamnă preamărirea și înălțarea acestei clase, ca și când aceștia ar sta mai presus de fiii născuți de spirit ai lui Dumnezeu sau ar fi mai importanți; ci este chemată prin marea milă plină de iubire a lui Iehova. Această serbare de bucurie servește cauzei justificării numelui lui Iehova, pentru că readucerea „altor oi” dovedește căci cuvântul profetic al lui Dumnezeu este adevărat. Aceasta dovedește pe Satan ca mincinos, care s-a mândrit cu aceea că pe toți oamenii îi va abate de la Dumnezeu, împiedicând ca cineva să caute să stea și să rămână în curățenie de partea lui Dumnezeu, în special în timpul când Satan aduce multe suferințe și necazuri pe pământ. Care fiu consacrat al lui Dumnezeu ar putea face altceva decât a se bucura de o astfel de serbare, chiar dacă nu este vorba de o clasă spirituală, ci de o clasă care nutrește speranță pământească?

³⁷ Fiul mai mare, în punctul critic al parabolei este asemenea lui Iov, pe care Domnul l-a muștrătat deoarece prea mult s-a ocupat cu suferințele și justificarea sa, neavând îndeajuns grija justificării numelui lui Iehova. (Iov 31:1-3, 38:1, 2, 40:1-8, 42:1-3). Că Dumnezeu a lăsat să fie atât de mult scris în Biblie despre „celelalte oi” și acum, nu după Armagedon, lasă să se împlinescă toate acestea, nicidecum nu arată căci clasa „fiului pierdut” ar fi mai apreciată, iar aceia care mulți

ani de-a rândul au servit credincioși lui Dumnezeu ar fi neglijați. „Fiul mai mare”, clasa celor născuți de spirit, de asemenea, se poate bucura împreună la serbare, eliberându-se astfel de orice egoism sau interese personale. Trebuie să se gândească la aceea că nu sunt singurii pe care Dumnezeu îi iubește sau față de care își arată mila și nu numai ei iau parte la serviciul Său și la justificarea numelui Său. Aceasta este serbarea Tatălui și „fiul mai mare” are privilegiul ca „după acei ani mulți de serviciu, ca o parte a răsplătirii, să se poată bucura împreună la această serbare. Faptul că binecuvântările din promisiunile date lui Avraam, în seminția căruia vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, încep a fi extinse și asupra „altor oi” este un nou motiv pentru bucurie „care este exprimarea neegoistă a milei și bunătății.

³⁸ În felul acesta Tatăl a stăruit ca fiul Său cel mare să cunoască ce este potrivit să cugete și să facă. „El i-a zis: fiule[Dragul meu fiu, (*Weym.*), tu întotdeauna ești împreună cu mine și toate ale mele, ale tale sunt. Trebuia să ne veselim și să ne bucurăm că fratele tău era mort și a înviat, era pierdut și s-a aflat”. Isus, după aceste cuvinte ale părintelui, în mod simplu a întrerupt parabola, fără a arăta că fiul mai mare „după musturarea ce a primit-o, a intrat cu tatăl său la serbare sau nu. De ce? Pentru ca motivarea, rugămintea sau explicația atât de stăruitoare a tatălui să rămână în mod de ajuns de impresionant în memoria aceluia căror astăzi le este mai greu să ia atitudinea potrivită cu privire la strângerea „celorlalte oi” ale Domnului. Isus, cu aceasta, a încheiat parabola, lăsând pe fiecare ca singur să hotărască ce are de făcut: sau să asculte chemării Tatălui și intră, sau se codește să se bucure de adevăr și să întindă masa și „celorlalte oi”, luând parte astfel la strângerea „celorlalte oi” sub Cristos. – Luca 15:31-32.

³⁹ Tatăl fiului risipitor n-a procedat în mod nedrept cu fiul mai mare, ci și-a exercitat numai dreptul asupra unui lucru care-i aparținea și de care fără discuție a dispus. Isus aceasta a explicat-o foarte bine în parabola cu lucrătorii viei. Această parabolă arată îndeosebi strângerea părții mai noi și tinere a rămășiței lui Dumnezeu, preumbrită prin Rut și Estera, care de la 1922 a fost chemată să poarte roadele împărăției. Acelora care au stat mai dinainte în serviciul Său, probabil că li s-a părut nedreaptă procedura Domnului sau a organizației Sale văzute, când fiecare lucrător în vie a primit „dinarul” sau „numele nou”, indiferent de timpul lucrat, chiar și aceia care-n ultima oră, adică în anul precedent al descoperirii „numelui nou”, au intrat în lucrul de mărturie. Unii au protestat împotriva faptului că și lucrătorii tineri și lucrătorii cei bătrâni să fie la fel considerați și să primească posturi în serviciu, fără a avea importanță timpul în serviciu, ci, în primul rând, mai importante sunt credincioșia, îndemnarea și devotamentul sincer. Stăpânul a zis protestatarilor din parabolă: „Prietene, ție nu-ți fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmnit cu mine cu un dinar? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?”. – Matei 20:13-15.

⁴⁰ Aceia care au lucrat mai mult de o oră „au suportat greul și zăduful zilei”. Ei au primit dinarul după cum s-au tocmnit; despăgubirea ce a dat stăpânul aceluia care au intrat mai târziu în serviciul viei a fost numai din îndurare, în ceea ce ei nu au nimic de hotărât. Dacă unii murmurători au stat și pe mai departe supărați pentru primirea dinarului, nevrând să lucreze, s-au exclus singuri din serviciul viei. Însă dacă, după musturarea stăpânului, și-au schimbat părerile apreciind îndurarea față de ceilalți, bucurându-se că și alți lucrători au urmat conform aceleiași tocmeli, atunci, în înțeles și spirit potrivit întrebunțează dinarul lor, cu bucurie rămân în serviciul plin de har al stăpânului. Parabola împlinindu-se în zilele noastre, permite tuturor să înțeleagă Cuvântul Domnului în acest lucru „după propria Lui plăcere și să-și aleagă calea pe care o vor urma.

⁴¹ Ar fi nepotrivit a deduce că parabola despre fiul pierdut ar exclude pentru totdeauna pe „fiul mai mare”, ca și când niciodată nu ar fi intrat la serbare. Deși Isus în acel timp a spus parabola pentru a-i muștra pe cărturarii și fariseii murmurători, totuși ea a fost în primul rând scrisă pentru

zilele noastre. Unii dintre farisei, ca și Saul din Tars, precum și alți cărturari care mai înainte s-au opus, mai târziu împreună cu vameșii și pocăiții au stat pe partea lui Isus. (Fapte 6:7; Ioan 12:42; Fapte 26:4, 5, 9-12). Să ne amintim de faptul că fiul mai mare a fost singurul moștenitor al averii tatălui său. Deși fiul mai mic a revenit la tatăl, n-a putut pretinde nimic din moștenirea celui mai mare, nici n-a putut lua nimic în posesia sa. Totuși, s-a putut împărtăși din harul părintelui ca fiu, putându-l servi în armonie cu fratele său.

⁴² Dacă cineva este „mânios” și asemenea fiului mai mare se simte neapreciat, înjosit sau desconsiderat, acum serios să se cerceteze, și să se gândească la chemarea Părintelui, intrând la serbare cu servii credincioși ai Domnului. (Apoc. 7:11, 12). Să se poarte asemenea lui Iosif, după cum s-a purtat el cu frații săi. (Geneza 45:1-15). Să fie asemenea lui Isus care a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, 1-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9); care s-a bucurat ca pe vameșii și pe păcătoșii care au fost gata de pocăință să-i primească și să pască cu ei împreună promisiunile adevărilor cerești. Părintele, Iehova Dumnezeu, a zis: „Căci eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-vă așadar la Dumnezeu și veți trăi!” Domnul nu se bucură de moartea „altor oi” în Armagedon. Dorința lui este ca acum Păstorul bun să-i strângă în staulul de siguranță și scutare, înaintea necazului final. (Ezechiel 18:32). Promisiunile referitoare la moștenirea cerească a rămășiței spirituale, deși nu sunt tratate în mod excepțional aici, rămân neclintite și nu vor fi zădărnice din cauza bunătății și harului de care se vor împărtăși în zilele noastre „celelalte oi,” pentru mântuirea lor. Împrejurările cer milă din partea acelor care și ei s-au împărtășit din mila lui Dumnezeu. (Matei 5:7). De la ei se cere față de „alte oi” mărinimie, iubire frățească și bucurie, de așa fel încât să uităm de noi înșine, în justificarea numelui și cuvântului lui Iehova. „Bucuria lui Iehova este puterea voastră”. – Neemia 8:10, *Young*.

⁴³ Este potrivit și plăcut lui Dumnezeu dacă ne bucurăm la realizarea hotărârilor lui Dumnezeu referitoare la „alte oi” împrăștiate, în privința clasei „fiului pierdut”. Cei care aparțin acestei clase încă nu s-au întors toți la Tatăl, la izvorul vieții veșnice prin Cristos Isus. Unii încă păzesc porcii, dar după război și aceștia se vor reîntoarce. Atunci, aceștia se vor scula și se vor duce la Tatăl, se vor consacra Lui înainte de a se termina marea foamete a „creștinătății” înaintea Armagedonului. Acel care servește în mod dezinteresat pe Cel Prea Înalt și lasă ca în mod milostiv El să-i judece pe cei ce-L caută, aceștia îl imită pe Dumnezeu și pe Fiul, Isus Cristos, salutând cu bucurie întoarcerea clasei fiului risipitor. Aceștia aleargă înaintea acestora cu solia de mântuire a lui Dumnezeu! Cu veselie se împărtășesc din serbarea pe care Dumnezeu a pregătit-o „celorlalte oi”, care se apropie și se bucură că sunt în casa Tatălui, încă înaintea izbucnirii Armagedonului. Rămășița și „alte oi” întoarse împreună se desfată din bunătatea lui Dumnezeu în templu. Cu iubirea nestrămutată care a fost între David și Ionatan servesc ei umăr la umăr pe Părintele ceresc și pe Regele Cristos Isus vestind evanghelia împărăției tuturor neamurilor spre mărturie până va veni sfârșitul.

Întrebări pentru studiu

1. Față de cine arată Iehova mila și față de omenire cum a arătat mila Sa din anul 1914?
2. Cum au fost scurtate zilele necazului? Când va relua Iehova activitatea Sa de luptă și de ce nu-L pot critica pe El, nici rămășița și nici alții pentru îndurarea Sa?
3. Cristos Isus față de cine a arătat milă, fără a ține seamă de critică? Cu cine poate fi asemănat fiul pierdut înfometat care a păzit porcii?
4. Pe cine semnifică „porcii”?

5. Clasa anti-tipică de ce nu se poartă mai bine ca fiul pierdut care a păzit porcii, ducând lipsă de ajutorul prietenilor lui de mai înainte?
6. Încât se aseamăna această clasă cu săracul Lazăr? Cine este vinovat pentru starea ei nenorocită și la ce se silește acesta?
7. Ce vești a auzit risipitorul despre casa tatălui său și ce situație i s-a arătat dacă se răzgândește?
8. Ce îi trezește la calea potrivită pe cei din clasa „fiului pierdut”, și au mers ei în direcția bună?
9. La ce se hotărăște această clasă? Ce recunoaște despre sine și la ce se silește?
10. De ce se poate aprecia căința și tristețea lor și nu este de respins?
11. Ce face după aceea „fiul pierdut” și ce primire îl așteaptă când se apropie de locul destinat?
12. Ce face clasa fiului pierdut și ce hotărăște cu privire la viitor?
13. Care este avertizarea zguduitoare care o va lua în considerare și în ce mod vor fi treziți mulți dintre aceia la viața veșnică, care dorm în țărână?
14. Care profeție a lui Mica se va împlini prin aceasta?
15. Cum a fost descoperit în 1920-1923 că Tatăl a privit în jur și de departe l-a văzut?
16. Ce descoperiri următoare a arătat în anul 1931 și 1932 că Tatăl a privit în jur după ei?
17. Ce au făcut acești oameni de bine după anul 1931 înapoi? Pe cine am recunoscut noi prin ei, după Scriptură, și profetul Isaia cu ce îi aseamănă?
18. Din 1918 în ce mod s-a grăbit Tatăl ceresc ca să exercite îndurare față de clasa „fiului pierdut” și prin ce a fost acest lucru din 1933 mai efectiv înfăptuit?
19. Ce zice fiul, după aceea tatălui său și ce spirit manifesta prin aceea?
20. Ce semnifică recunoașterea fiului cu referire la clasa anti-tipică și cum a fost aceasta arătat în 1934? Cât este de motivat? a) Cum a fost acesta preumbrat în timpul lui Iosif în Egipt?
21. Ce fel de convenție este consacrată clasei „fiului pierdut”?
22. Ce poruncă le-a dat tatăl servilor săi cu referire la fiul pierdut și ce arată aceste porunci în privința lui în casă?
23. Ce a arătat, în mod învederat, că fiul s-a reîntors la tatăl?
24. Prin acest fapt, ce a arătat Iehova Dumnezeu față de clasa risipitoare și în legătură cu aceasta ce a semnat haina lungă, inelul și pantofii?
25. În Apocalips cap. 7 cum este descrisă această clasă îmbrăcată în haine albe?
26. Ce semnifică ospățul cu vițelul cel gras? Și cum a fost acest lucru profețit de profetul Isaia?
27. Prin ce a motivat părintele această petrecere veselă? Ce motive asemănătoare au acum pentru bucurie gospodarii cerești ai tatălui?
28. Când a început această veselie? Când s-a ajuns punctul culminant și pentru ce?
29. Cine a fost vesel în parabolă și cine se bucură în împlinirea parabolei pentru reîntoarcerea clasei fiului risipitor?
30. Ce a făcut fiul cel mare când s-a apropiat de veselie, de serbare? Semnifică oare el pe farisei și cărturari? Sau de ce apare el aici în parabolă?
31. De ce l-a surprins pe fiul cel mare veselia și de ce i-a trebuit explicație?
32. De ce nu au așteptat așa ceva îndeosebi înaintea anului 1931?
33. Așadar, după părerea unora, care a fost scopul principal de acum și ce pregătiri a făcut Iehova Dumnezeu și pentru ce?

34. Cu ce țel de descoperiri a luat începere veselia în anul 1935 cu privire la „fiul pierdut” și la cine și pentru ce a trebuit să se intereseze unii membrii din clasa „fiului mai mare”?

35. De ce s-a dus afară tatăl și ce i-a zis fiul mai mare? De ce s-a silit ca să se justifice și ca să găsească motive pentru a-și critica tatăl?

36. De ce ocupă acum asemenea poziție unii născuți de spirit și ce neglijează a recunoaște referitor la cauza și importanța serbării?

37. De ce este în asemănarea lui Iov în acest punct fiul mai mare, pe care Domnul l-a muștrat și această serbare de ce nu este astăzi semnul aprecierii mai mari, ci este înaintea lui Dumnezeu în așa mod la loc?

38. Cum a stăruit tatăl pe lângă fiul cel mare și Isus de ce a întrerupt parabola cu chemarea tatălui?

39. De ce nu a făcut tatăl nedreptate cu fiul mai mare prin aceea că a pregătit ospăț și Isus cum a descris această dreptate în parabola cu lucrătorii din vie?

40. Care a fost urmarea dacă lucrătorii au continuat în murmurare și nu au lucrat din cauza despăgubirii? Dar ce ar fi urmat dacă, după muștrarea stăpânului, și-ar fi schimbat părerile?

41. De ce este greșit a susține că fiul mare, din parabola cu fiul pierdut, a fost pus la o parte pe vecie și că ar semnifica o clasă spirituală exclusă din moștenire?

42. a) Dacă cineva din clasa „fiului cel mare” nutrește „mânie” din cauza serbării, a cui procedură ar trebui să o imite? b) Ce rămâne sigur pentru rămășița credincioasă, indiferent de această „serbare” și ce fel de însușiri cer împrejurările să fie acum exercitate?

43. Deci, ce este la loc a face dacă vrem să-i plăcem lui Dumnezeu și cum poate fiecare să arate aceasta în împlinirea pe mai departe a reîntoarcerii fiului risipitor?

TURNUL DE VEGERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

1 DECEMBRIE 1943

Nr. 23

RUGĂCIUNEA ȘI LUMEA NOUĂ

„Tu ascultă rugăciunea, de aceea toți oamenii vor veni la Tine.” (Psalmii 65:2) „Înainte ca ei să mă cheme, le voi răspunde; înainte ca ei să isprăvească vorba, îi voi asculta.” – Isaia 65:24.

¹ Iehova este accesibil creaturilor omenesci de pe pământ prin rugăciune. El nu este nici prea mândru, nici prea îndepărtat, pentru a nu putea auzi rugăciunile adresate Lui de către firavele creaturi aflate în împrejurările noastre imperfecte și păcătoase. De asemenea El nu este nici indiferent, nici lipsit de preocupare. „Ochii lui Iehova sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la strigătele lor.” (Psalmii 34:15, *Young*) Doar pe cei nelegiuiți îi ignoră: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea DOMNULUI, dar rugăciunea celor fără prihană [fără nici un sacrificiu de animale ca o convingere] este plăcută. (Proverbe 15:8) Prin puterile Sale, care sunt mult mai minunate și mai de neînțeles ca ale undelor radioului, El poate sesiza și afla rugămintea neexprimată în cuvinte, aflată în ascunzișul inimii sau al minții, iar posibilitățile Sale de răspuns sunt tot atât de minunate, spre slava Sa. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau *gândim* noi, a Lui să fie slava.” – Efeseni 3:20,21.

² Chestiunea fundamentală a slăvitei dominații universale a lui Dumnezeu trebuie tranșată aici pe pământ. Din acest motiv Iehova nu ar putea să fie, și nici nu este indiferent la rugăciunile creaturilor sincere și credincioase de pe această mică planetă. Fără a arăta nepăsare sau lipsă de preocupare față de problemele aparent de mai mare importanță ale universului Său fără de hotare, Dumnezeu Cel Prea Înalt al cerurilor și pământului, dimpotrivă ascultă rugăciunea adevărată. El o urmărește. Se apropie timpul când toate creaturile ce vor câștiga viață veșnică în pace, vor fi în mod regulat mai aproape de El în rugăciune. Acel timp este în dreapta Lume Nouă pe care Iehova o creează. Guvernul central al Lumii Noi, Împărăția cerească a Regelui Său, Fiul iubit, a fost întemeiată, iar stăpânirea și lucrările „noului pământ” se apropie. Este deci oportun ca tema rugăciunii și relația ei cu Lumea Nouă să fie examinată. Rugăciunea adresată marelui Dătător de viață este vitală pentru toți cei ce caută viața.

³ Nici o carte religioasă de rugăciuni nu ne poate da îndrumările adecvate și nu poate să stabilească criteriile corecte în privința acestui mare privilegiu al comuniunii cu Marele Creator. În privința acestui subiect, cât și pentru o rugăciune model, noi trebuie să mergem la Biblie pentru a putea căpăta răspuns la multele noastre întrebări. Biblia a fost scrisă de către oameni care au fost inspirați de către infailibilul Ascultător al rugăciunilor, Cel care a folosit privilegiul, și a găsit plăcere în a I se aduce laudă, mulțumiri și rugăminți. Niciunul dintre acești oameni nu erau religioși. Din acest motiv niciunul dintre ei nu a apelat la practicile religioase de repetare a formulelor și la rutina mecanică a repetiției rugăciunilor, lucruri care îi încântă pe demoni, dar nu pe adevăratul Dumnezeu. Scriitorii Bibliei au arătat deșertăciunea și inutilitatea rugăciunilor religioase, și au prezentat în Biblie, calea adevărată, acceptabilă, de apropiere față de viul Dumnezeu. În zilele noastre, nenumărate rugăciuni sunt adresate în intimitatea caselor, în corpurile legiuitoare, pe câmpul de luptă, pe navele de război ori în clădirile cu semnificație religioasă, de către bărbați și femei, fără considerație față de poziția lor în acest război global.

Astfel de rugăciuni venite din ambele părți și adresate aceluiași Dumnezeu, sunt probabil pentru izbândă și pace durabilă. Astfel de rugăciuni, venite din partea părților aflate în conflict, au marcat primul război mondial, precum și alte conflicte și nenorociri ale națiunilor lumii. Rezolvarea problemelor aflate în dispută, nu a fost decisă prin rugăciunile religioase ale clerului și ale laicilor, ci mai degrabă prin forța militară a câștigătorului, decât prin dreptatea cauzei. Sau, atunci când a existat vreo înțelegere ce se afla în vecinătatea dreptății, ea nu a dus la o pace durabilă, care să aducă omului de rând dreptate, moralitate și prosperitate. De fapt, ce altă valoare a avut rugăciunea religioasă decât aceea de a fi un fals sprijin, atât pentru învingător, cât și pentru cel învins. Cei învinși au pierdut nu numai bătălia ci și credința în rugăciune și în Dumnezeu.

⁴ Adevărata rugăciune, închinată la modul adevărat, Celui Adevărat și pe probleme adevărate, contează într-adevăr și dă rezultate. Darea de seamă biblică ne dă multe exemple de rugăciuni corect făcute de către bărbați și femei. Ni se arată de ce cererile lor au fost acceptate și li s-a răspuns de către Cel căruia l-au fost adresate. Respectivul situații au fost scrise și păstrate spre a servi de învățătură și îmbărbătare. Religioniștii consideră afirmația din Geneza 4:26, drept prima relatare a unei rugăciuni făcută de oameni, și anume: „Lui Set [fiul lui Adam și Eva] i s-a născut și lui un fiu și i s-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme numele DOMNULUI [literar, numele lui Iehova]”. Aceasta s-a întâmplat la 235 de ani după ce a fost creat primul om și chiar dacă era rugăciune, era rugăciune religioasă. De fapt, atunci începuseră oamenii să îi cheme pe falșii dumnezei aleși de ei, cu numele singurului Dumnezeu adevărat, Iehova, Cel Suprem. Aceasta era fățarnicie religioasă care a adus ocară asupra numelui lui Iehova din pricină că era o luare în deșert a numelui Său, deci era un păcat religios.

⁵ Cu mai bine de 100 de ani înainte de Enos, a trăit unchiul lui, Abel, iar acesta a oferit o jertfă plăcută lui Iehova Dumnezeu. Deși nu avem nici o relatare a vreunei rugăciuni închinată cu acea ocazie, sau în vreo altă împrejurare, este totuși sigur că Abel a ridicat o rugăciune Domnului Dumnezeu în legătură cu jertfa, pentru ca acea jertfă prin foc să poată fi primită. Răspunsul favorabil la rugăciunea sa a stârnit ura și pizma lui Cain, fratele lui cel religios, și care, după aceea, l-a ucis pe Abel. Dar chiar și sângele lui Abel, sânge care a îmbibat pământul, a chemat în rugăciune răzbunarea lui Dumnezeu împotriva religiosului vărsător de sânge. (Evrei 11:4; 12:24; Geneza 4:10,11) De ce a acceptat Iehova Dumnezeu rugăciunea și jertfa lui Abel? Pentru că ele au fost oferite cu credință; și „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce cu sârguință îl caută.” – Evrei 11:6

⁶ Da, credința înseamnă o încredere în adevăratul și viul Dumnezeu, dar însoțită de acceptarea Cuvântului Său ca fiind adevărat, și o bizuire din toată inima pe acest Cuvânt. O astfel de încredere este demonstrată prin trăirea în armonie cu el și prin așteptarea împlinirii lui. Abel auzise despre Cuvântul lui Dumnezeu, ce fusese rostit în Eden, și care îl condamnase pe Adam, tatăl lui, la moarte, dar care Cuvânt, totodată, promitea o Lume Nouă, întemeiată de Dumnezeu prin Sămânța luată din pânțele sfintei Sale organizații universale. Acea Sămânță urma să fie urâtă de marele înșelător, din pricină că Sămânța urma să refuze compromisul în privința cauzei lui Dumnezeu. Din acest motiv ea urma să fie rănită la „călcâi”. Dar, indiferent de ură și de tratamentul dureros, Seminței organizației lui Dumnezeu îi fusese promisă victoria asupra înșelătorului Șarpe, și nimicirea lui din Univers. Acest lucru urma să asigure o Lume Nouă, dreaptă și pașnică. (Geneza 3:14,15,17-19) Abel a depus mărturie de credință în acea lume, și a închinat jertfa și rugăciunea în mod corespunzător. Rugăciunea lui era lipsită de egoism, ea fiind consacrată justificării Cuvântului lui Dumnezeu ca fiind adevărat. Pentru credința lui și pentru conduita lui plină de încredere, Dumnezeu l-a considerat neprihănit, chiar dacă el se trăgea din Adam, cel condamnat. Îndeplinind aceste condiții, Abel putea să i se adreseze lui Dumnezeu și să găsească înțelegere. Nici azi nu s-ar putea pretinde mai puțin din partea oamenilor, care doresc sincer să se roage fără să se simtă ridicoli și având certitudinea că sunt auziți.

⁷ Lui Abel i s-a promis o „înviere mai bună”. El se va reîntoarce pe pământ în Lumea

Nouă pe care a văzut-o prin credință. El va fi atunci unul dintre „prinții pe întreg pământul”, fiind un reprezentant al Guvernului invizibil al Regelui lui Dumnezeu, Isus Christos, Cel a cărui jertfă a fost prefigurată de mielul sacrificat al lui Abel. (Evrei 11:35,39,40; Psalmii 45:16). Și alți credincioși din vechime, care vor fi tovarăși de domnie cu Abel, erau tot astfel de oameni care se rugau. Rugăciunile lor au fost auzite de Dumnezeu și li s-a răspuns din același motiv ca și lui. Și Avraam, patriarhul, se ruga, iar el a fost numit „tatăl tuturor celor care cred”. (Romani 4:11) Lui i s-a făcut o promisiune deosebită, și anume că Dumnezeu își va preamări numele, justificându-l împotriva tuturor celor care blestemau numele de Iehova. El urma să binecuvânteze toate familiile de pe pământ care vor binecuvânta numele Lui sfânt. Avraam a putut fi parte a acestui legământ, prin ieșirea lui din această lume și prin modul său de viață diferit, desfășurat în nădejdea lumii ce urma să vină. Ca atare, jertfele și rugăciunile lui Avraam erau în armonie cu acea lume divină promisă. Rugăciunile religioniștilor sunt toate pentru lucrurile din această lume și pentru guvernele ei; ele nu sunt în interesul dreptei Lumi Noi și ale Guvernului ei Teocratic. (Geneza 12:1-3; 14:22,23; 15:2-8; 20:7,17) Isus Christos, adevărata Sămânță a lui Avraam, Regele Lumii Noi, a spus descendenților naturali ai lui Avraam: „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.” – Ioan 8:56

Moștenitorii firești ai legământului promis al lui Avraam i-au urmat exemplul în ce privește legătura puternică cu Dumnezeu care a păstrat legământul. Isaac s-a rugat pentru ca soția lui stearpă să poată avea un fiu care să moștenească dreptul prin naștere al promisiunii. Binecuvântarea sa dată lui Iacov, atunci când i-a transmis acestuia promisiunea binecuvântărilor legământului, era ea însăși o rugăciune către Dumnezeu. (Geneza 25:21; 27:27-29) După visul avut despre scara pe care umblau îngerii între cer și pământ, jurământul lui Iacov era tot o formă de rugăciune către El. Lupta lui Iacov cu un înger, toată noaptea, cerând o binecuvântare înainte de întâlnirea cu fratele său geamăn, Esau, era de asemenea, tot o formă de implorare puternică a Domnului, și era în concordanță cu nădejdea în Lumea Nouă. – Geneza 28:16-22; 32:24-30.

⁹ Trecuseră tocmai 430 de ani de la încheierea legământului cu Avraam referitor la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ, prin marele popor ales, pe care Dumnezeu urma să îl aducă pe lume prin el. Atunci Dumnezeu a adăugat la acesta, un alt legământ, bazat pe legea Lui, dată prin intermediul proorocului Moise. Acest legământ urma să fie în vigoare până când va veni Sămânța promisă, Isus Christos. (Galateni 3:16,17,19,24). În termenii unei astfel de legământ, prea puțin se spune cu privire la rugăciune. Se afla acolo binecuvântarea ce urma să fie rostită asupra întregului popor de legământ al lui Dumnezeu, așa cum se afirmă în Numeri 6:22-27: „DOMNUL a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește lui Aaron [marele preot] și fiilor lui, și spune-le: „Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să le ziceți: „DOMNUL să te binecuvânteze și să te păzească! DOMNUL să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” Astfel să pună numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.” Națiunea lui Israel a prefigurat națiunea cea nouă a Israelului spiritual, iar binecuvântarea apostolului asupra lui corespunde cu binecuvântarea marelui preot al lui Israel, și anume: „Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare.” – Galateni 6:16.

¹⁰ Legământul Legii, primit prin intermediul lui Moise, dădea și o schiță a unei rugăciuni drept recunoștință pentru bunătatea lui Dumnezeu, care se făcea atunci când vreun izraelit aducea tot în al treilea an, drept daruri la altarul Domnului în templu, zeciuiala din câștigul său. Aceasta includea o mărturisire de supunere credincioasă în fața lui Dumnezeu, și se încheia cu următoarea rugămintă: „Privește din lăcașul Tău cel sfânt, din ceruri, și binecuvântează pe poporul Tău Israel, și țara pe care ne-ai dat-o, cum ai jurat părinților noștri, țara aceasta în care curge lapte și miere.” – Deuteronom 26:1-15.

¹¹ Moise, mijlocitorul legământului Legii cu Israel, era un om devotat al rugăciunii către Dumnezeu. În timpul celor patruzeci de ani de pribegie prin pustie, atunci când Dumnezeu trimitea semne pentru ca tabăra să se ridice și să plece, Moise întotdeauna lua legătura cu El, atât

înainte, cât și după plecare: „Când pornea chivotul, Moise zicea: „Scoală-Te, DOAMNE, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței tale cei ce te urăsc!” Iar când îl așezau, zicea: „Întoarce-te, DOAMNE, la zecile de mii ale miilor lui Israel!” (Numeri 10:35,36) Când Egiptul a fost cuprins de acele plăgi, atunci, la cererea lui Faraon, Moise L-a rugat fierbinte, în câteva rânduri pe Dumnezeu, pentru a îndepărta molima de la ei. (Exodul 8:9,28-30; 9:27-33; 10:17,18) Când, aflați la Muntele Sinai, izraeliții au păcătuit împotriva Domnului prin închinarea la un vițel de aur, Moise a acționat ca mijlocitor. El L-a implorat pe Domnul să cruțe poporul care îi purta numele, de dragul numelui Său. (Exod 32:11-14,30-34) A fost nevoie de intervenția lui Moise și mai târziu, atunci când, în urma raportului fals, descurajant, al celor zece iscoade plecate în Țara Promisă, izraeliții începuseră să cârtească împotriva lui Iehova. (Numeri 14:13-19). Psalmul 90 este intitulat : „O rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu”, iar următorul psalm este considerat tot o scriere a lui Moise. El se încheie cu această promisiune a lui Dumnezeu către poporul Lui ales: „Când mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtoare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea.” (Psalmii 91:15,16). Moise a fost inspirat să scrie despre sine că este tipul sau prefigurarea unui și mai mare prooroc și mijlocitor ce va veni, și anume Isus Christos. Acesta s-a dovedit, de asemenea, a fi un puternic mijlocitor și un om al rugăciunii. – Deuteronom 18:15-19; Faptele Apostolilor 3:20-23.

Exemple de împărați și prooroci

¹² Psalmii compuși de către David, împăratul-păstor, arată unde se situează el în cercetarea acestui subiect, iar David prefigura pe Bunul Păstor, Regele regilor, Isus Christos. Psalmul 72 se încheie cu aceste cuvinte: „Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai.” Proorocul Samuel, cel ce l-a uns pe tânărul păstor David drept viitor împărat al Israelului, le-a spus izraeliților când aceștia au cerut, și li s-a dat un om ca împărat: „Departa iarăși de mine să păcătuiesc împotriva DOMNULUI, încetând să mă rog pentru voi! Vă voi învăța calea cea bună și cea dreaptă.” Samuel s-a rugat pentru națiune pentru că ei erau poporul de legământ al lui Dumnezeu, și organizația Lui vizibilă, Teocratică, care se chema cu numele lui Iehova: „Căci Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina numelui Lui cel mare, căci DOMNUL a hotărât să facă din voi poporul Lui.” – 1 Samuel 12:22,23.

¹³ Rugăciunea publică a lui David, cu puțin timp înainte de moartea lui, atunci când a transmis mai departe lucrările templului și ale Împărăției fiului său Solomon, slăvește adevărata Teocrație și dominația universală a lui Dumnezeu. Referitor la aceasta este scris: „David a binecuvântat pe DOMNUL în fața întregii adunări. El a zis: „Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, DOAMNE, Dumnezeul părintelui nostru Israel! A Ta este, DOAMNE, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, DOAMNE, este domnia, căci Tu te înalți ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vine bogăția și slava, Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum Dumnezeul nostru, Te laudăm și preamărim numele Tău cel slăvit.” – 1 Cronici 29:10-13.

¹⁴ La sfințirea templului terminat, împăratul Solomon a adus în public laude și mulțumiri lui Dumnezeu, precum și o rugămintă arzătoare pentru binecuvântarea și apărarea poporului Său ales, cât și pentru prosperarea închinării la Iehova, în locul unde El și-a pus numele. El a adăugat: „Cuvintele acestea, cuprinse în cererile mele înaintea lui Iehova, să fie zi și noapte înaintea lui Iehova, Dumnezeul nostru, și să facă tot timpul dreptate robului Său și poporului Său Israel, pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Iehova este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu în afară de El!” (1 Împărați 8:14-60) Printre urmașii lui Solomon la tron, care de asemenea au adresat laude și rugăciuni Celui Prea Înalt, darea de seamă sfântă îi amintește pe împărații Iosafat, Asa, Ezechia și Iosia.

¹⁵ Împărații conducători ai națiunii nu erau singurii care se serveau de acest privilegiu față

de Dumnezeu; și oamenii din popor făceau la fel. În discuția pe marginea acestui subiect, apostolul Iacov scrie: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele, [nu unui preot într-o spovedanie] și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință ca să nu plouă, și n-a plouat de loc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul.” (Iacov 5:16-18; 1 Împărați 17:1; 18:42-44). În timpul secetei, Ilie a putut, prin rugăciunile adresate lui Iehova, să readucă la viață pe fiul unei văduve. – 1 Împărați 17:19-24.

¹⁶ Urmașul lui Ilie obișnuia, de asemenea, să îl cheme mult pe Domnul. Strigătul acestuia pe malul Iordanului, după ce lovise apele, „Unde este Domnul Dumnezeuul lui Ilie?” a găsit răspuns la Dumnezeuul lui Ilie prin despărțirea apelor râului, lăsând astfel ca Elisei să treacă. Când el a apelat la Atotputernicul Dumnezeu pentru a ridica din morți pe fiul Sunamitei, „Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a ruga DOMNULUI.” Minunea s-a împlinit. La Dotan, când tânărul lui slujitor a strigat înspăimântat că o oaste vrăjmașă i-a înconjurat și îi amenință cu nimicirea, „Elisei s-a rugat, și a zis: Doamne, deschide-i ochii să vadă! Iar DOMNUL a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” Proorocul s-a rugat din nou, iar oștile siriene au fost lovite de orbire, în timp ce Elisei i-a condus în tabăra izraeliților. (2 Împărați 2:14; 4:33-35; 6:17-20) Atât Ilie, cât și Elisei, au fost folosiți de Dumnezeu pentru a preumbri „lucrarea ciudată” a lui Iehova, făcută prin intermediul credincioșilor Lui martori în vremurile noastre, înainte ca El să instaleze Lumea Nouă. Comunicarea acelor oameni din vechime cu Dumnezeu din ceruri, prin rugăciune, ne arată tot astfel, că în zilele noastre, lucrarea Martorilor lui Iehova nu poate fi împlinită de aceștia fără să apeleze la Dumnezeu pentru ajutor, apărare și binecuvântare.

¹⁷ Alți bărbați din vechime, care s-au distins în mod proeminent în tabloul rugăciunii, sunt Iov, Iona, Habacuc, Ieremia, Ezra, Neemia și Daniel. Iov, un contemporan al proorocului Moise, a fost un exemplu de perseverență răbdătoare și integritate față de Dumnezeu. El s-a apropiat de Iehova atunci când era prosper, dar și când s-a aflat la strâmtoare, și chiar și după ce s-a refăcut. El este o reprezentare ilustrativă a tuturor oamenilor care își mențin integritatea în aceste timpuri când fărădelegea este permisă, și care, din acest motiv, sunt considerați a merita viață în Lumea Nouă. Iov a fost învățat să acționeze ca mijlocitor pentru pretenșii lui prieteni, și care i-au pricinuit lui cumplite rele; iar darea de seamă spune: „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit față decât avusese.” – Iov 1:5,20,21; 42:8,10.

¹⁸ Iona a avut parte de experiența unică de a-și înălța vocea și inima către Atotputernicul Dumnezeu, tocmai din pântecul unui monstru marin. De acolo, din acel submarin viu, el a fost auzit; iar referitor la aceasta ni se spune: „Iona s-a rugat DOMNULUI, Dumnezeuul său, din pântecul peștelui, și a zis: „În strâmtorarea mea am chemat pe DOMNUL, și m-a ascultat; din mijlocul locuinței morților [din mijlocul mormântului(*margin*)] am strigat, și mi-a auzit glasul.” Mântuit fiind din situația de mormânt în care se afla, Iona îl prefigura, înainte de toate, pe Isus Christos, care a fost înviat din morți în a treia zi, pentru a deveni Rege al Lumii Noi. Rugându-se acolo jos, în adâncurile mării, Iona îi ilustrează și pe cei din rămășița membrilor trupului lui Christos. Aparent, aceștia erau în anul 1918 „fii ai morții”, dar au fost treziți, din condiția lor „ca din mormânt”, de inactivitate creștină, în anul 1919. (Iona 2:1,2; Ezechiel 37:1-14) De atunci încolo, acea rămășiță, precum Iona, s-a consacrat lucrării de propovăduire a mesajului lui Dumnezeu către națiunile amenințate cu nimicirea, în bătălia Armagedonului, prin „ciudata lucrare” a lui Dumnezeu. (Iona 3:1-10). Acei locuitori ai cetății Ninive care s-au căit în urma propovăduirii lui Iona, au scăpat de nimicirea ce a căzut asupra cetății la timpul convenit. Persoanele care acum se căiesc în urma auzirii mesajului Martorilor lui Iehova, vor fi cruțați la Armagedon de către executorii lui Iehova, și vor găsi viața veșnică în Lumea Nouă.

¹⁹ Ieremia a găsit și el cu credință să caute fața Domnului, care trimise acest prooroc să

aducă mărturie despre numele și scopul Lui. (Ieremia 32:16; 7:16; 14:11; 42:4) Timp de patruzeci de ani Ieremia a vestit ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva religioniștilor fățarnici, împotriva templului și cetății lor, pentru justificarea Numelui lui Iehova. Prin aceasta, Ieremia i-a ilustrat pe martorii Domnului, angajați acum în „lucrarea ciudată” de vestire a nimicirii „creștinătății” religioase, în necazul din Armaghedon. Proorocul Habacuc a proorocit despre nimicirea organizației religioase fățarnice. Emoționanta sa descriere, din capitolul trei, a „lucrului nemaiauzit” de la sfârșitul lumii, este introdusă prin următoarele cuvinte: „O rugăciune a proorocului Habacuc [*margin*], de cântat în felul cântecelor de jale; (*Rotherham*) ca și o odă]”. Exclamațiile sale, atunci când a avut vedenia, se constituie într-adevăr într-o rugăciune, pe care o rostesc acum rămășița credincioasă a lui Iehova și tovarășii lor, pentru ca Iehova să poată răzbuna și justifica Numele Său asupra vrăjmașilor, înainte ca Lumea Nouă să ajungă în deplinătatea ei. Proorocii Osea și Ioel au avertizat poporul lui Dumnezeu prins în capcana religiei, să se întoarcă spre El, cu rugăciuni pentru îndurare și ajutor de a putea umbla de acum încolo pe calea legământului Lui. – Osea 14:1,2; Ioel 2:15-17.

²⁰ Ezra, cărturar și preot, a fost unul dintre cei care s-au alăturat, mai târziu, rămășiței evreilor ce au părăsit exilul lor în Babilon și s-au întors în Țara Sfântă pentru a reconstrui templul pe muntele Sionului. În loc să ceară o escortă militară de la împăratul Artaxerxe, Ezra a spus: „Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat.” Ei au ajuns cu bine la locul unde s-a construit templul, fără să aibă parte de nici un incident. Printre cei adunați din rămășița poporului lui Iehova, Ezra a găsit și situații ce meritau a fi expuse în fața Domnului Dumnezeu. Raportul biblic spune: „Pe când sta Ezra, plângând și cu fața la pământ înaintea casei lui Dumnezeu, și făcea această rugăciune și mărturisire, se strânsese la el o mulțime foarte mare de oameni din Israel, bărbați, femei și copii, și poporul vărsa multe lacrimi.” Atunci problemele ce pricinuiau necazuri, au fost îndreptate conform legii lui Dumnezeu. – Ezra 8:22,23; 10:1.

²¹ Neemia a fost un alt prooroc preocupat de situația rămășiței ce părăsise Babilonul pentru a merge să se închine lui Iehova, și să îl slujească în țara ce li se dăduse. Fiind foarte necăjit la auzul veștilor primite, Neemia spune: „Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns, și am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor.” În repetate rânduri el l-a rugat pe Domnul să îi asculte rugăciunea, pentru ca el să poată fi folosit la aducerea unei îmbunătățiri a situației în care se afla rămășița lui Israel. Rugăciunea i-a fost ascultată, și el a fost folosit la reconstruirea zidurilor Ierusalimului. În timp ce era angajat în această lucrare, înconjurat fiind de vrăjmașii ce amenințau cu sălbăticie, Neemia spune: „Ne-am rugat Dumnezeului nostru, și am pus o strajă zi și noapte ca să ne apere împotriva loviturilor lor.” Într-un chip uimitor de repede, zidurile cetății au fost ridicate între evrei și vrăjmașii lor. – Neemia 1:4,6,11; 4:9; 6:15.

²² Marea încercare, ce a dus la aruncarea lui Daniel în groapa cu lei din pricina credinței sale, a avut loc din cauză că el era un om ce nu putea fi împiedicat să se roage lui Dumnezeu. Vrăjmașii lui au făcut să fie dată o poruncă împărătească ce spunea că timp de treizeci de zile toată lumea trebuia să se roage doar împăratului Darius al Medo-Persiei. Știind acest lucru „Daniel a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii sale erau deschise spre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte”. Calea aleasă de Daniel, de a se afla pe față în legătură tare cu Dumnezeu, în ciuda hotărârilor date de păgâni, a găsit aprobare la Marele Judecător al tuturor, prin aceea că El l-a salvat pe Daniel din ghearele leilor. (Daniel 6:10, 17-21) Prin rugăciunile adresate lui Dumnezeu, a fost posibil ca Daniel să regăsească și să tălmăcească visul pierdut al lui Nebucadnețar despre „Chipul cel Mare”, înfricoșătoarea imagine de fier. (Daniel 2:16-19) Tot rugăciunile au precedat și vedenia lui Daniel despre cele șaptezeci de săptămâni ce vor trece până la apariția lui Mesia pe pământ, (Daniel 9:3,4,20-27); de asemenea, minunata proorocie despre ostilitățile dintre „împăratul de la miazănoapte” și „împăratul de la miazăzi” ce vor avea loc la „vremea sfârșitului”, și despre ridicarea puternicului Domn al poporului lui Dumnezeu, care va aduce Lumea Nouă. –

Daniel 10:2,3,12; 11:1-45; 12:1-13.

²³ La trecerea câtorva veacuri după Maleahi, ultimul dintre vechii prooroci evrei, s-a ivit un alt proroc, care era o împlinire în miniatură a profeției lui Maleahi referitoare la Ilie. (Maleahi 4:5,6; Matei 11:13,14; 17:10-13) Acest dăruit proroc era Ioan Botezătorul, antemergătorul adevăratei Semințe a lui Avraam, asupra căruia odihnesc toate binecuvântările tuturor familiilor de pe pământ. Tatăl lui Ioan fusese un om al credinței și rugăciunii. Acest lucru reiese cu siguranță din următoarele: „După obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre să tămâieze în templul Domnului. În ceasul tămâierii, toată mulțimea se ruga afară. Atunci un înger al Domnului i s-a arătat lui Zaharia, și a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere. Zaharia s-a înspăimântat când l-a văzut, și l-a apucat frica. Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme, Zaharia; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta, Elisaveta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.” – Luca 1:9-13.

²⁴ Ioan a crescut în deșert, până când a sosit vremea să înceapă mărturisirea sa despre scopul lui Iehova și venirea lui Mesia. Ucenicii sau învățăceii se adunau în jurul lui Ioan, când acesta propovăduia. Pe cei ce se căiau, el îi boteza în apă. Printre altele, el le-a vorbit despre relația lor cu Dumnezeu, și i-a învățat cum să se apropie și cum să i se adreseze lui. Ca urmare, și ucenicii lui Isus L-au rugat pe învățător să îi învețe cum să se roage; astfel se spune: „Într-o zi când Isus se ruga într-un loc anumit, și când a isprăvit rugăciunea, unul dintre ucenicii Lui i-a zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenici lui.” (Luca 11:1) Alții au zis: „Ucenicii lui Ioan, postesc des și fac rugăciuni, ...pe când ai Tăi mănâncă și beau.” (Luca 5:33) Isus le-a explicat atunci, de ce ei nu posteau.

²⁵ Toți oamenii mai sus menționați au trăit și au murit înainte de moartea, învierea și ridicarea la ceruri a lui Isus. Pe ce bază, atunci, au putut acei oameni să se apropie de Dumnezeu în rugăciune, să fie ascultați de El și să primească un răspuns de la El? Convingerea religioasă este că, oricine, de oriunde și oricând poate să înalțe o rugăciune, și, dacă ea este sinceră și onestă, își va găsi drumul spre Dumnezeu și va fi acceptată de El. Răspunsul Bibliei nu sprijină această teorie. Oamenii din vechime, a căror rugăciuni au fost acceptate, erau oameni cu credință în Iehova, Dumnezeul viu și adevărat. Deoarece ei credeau în existența și în supremația Lui, ei credeau și depindeau și de cuvântul Lui. Ca atare, ei au evitat religia, cât și adorarea dumnezeilor demoni și acceptarea cuvântului omului, în special cuvântul clericilor religioși. Ei credeau în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a fost el adăugat prin descoperirile Lui ulterioare, la intervale de timp. De fiecare dată era scoasă în evidență venirea Seminței Lui, a Mântuitorului, și întemeierea unei Lumi Noi. Astfel că ei nu s-au alăturat mașinațiunilor și politicilor oamenilor, referitoare la această lume veche, aflată sub dominația demonilor. Punându-și speranțele în Lumea Nouă, ei umblau respectând Cuvântul lui Dumnezeu, și se străduiau să fie plăcuți Lui. Credința și devotamentul lor față de Dumnezeu și față de scopul Lui, le-a dat lor măsura unei anumite neprihăniri și justificări, ceea ce atunci i-a făcut acceptabili în ochii lui Dumnezeu. O atare justificare era tabloul profetic al adevăratei justificări pe care trebuiau să o câștige ucenicii credincioși ai lui Christos. – Romani 4:22-25.

²⁶ De la Moise și până la Christos, aceia ale căror rugăciuni Dumnezeu le recunoștea, erau membrii credincioși ai poporului Lui ales, Israel. Ei se aflau în relație cu Dumnezeul Cel Prea Înalt prin legământul legii Sale, date prin Moise ca mijlocitor. Astfel că ei erau persoane aflate în legături de fângăduință cu Dumnezeu, și care, prin supunere iubitoare, se străduiau să fie credincioși legământului. Toți care erau străini de națiunea lui Israel, fiind în afara legământului, trebuiau să se apropie de Dumnezeu prin oamenii Lui desemnați, și să respecte modul de închinare pe care El îl rânduisese la templul Său. Doar astfel au putut străini, precum Rahav, Gabaoniții, Iael, Ruth, Netinimii, văduva din Sarepta, Naaman Sirianul, Ebed-Melec și alții, să găsească aprobare la Dumnezeu, iar rugăciunea lor să primească răspuns. În acest sens, Împăratul Solomon a spus, la sfințirea templului: „Când străinul din poporul tău Israel, va veni dintr-o țară îndepărtată, din pricina numelui Tău cel mare, din pricina mâinii Tale cele tari și din pricina

brațului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale și dă străinului aceluia tot ce-ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască numele Tău, să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, și să știe că numele Tău este chemat peste casa aceasta, pe care am zidit-o!” (2 Cronici 6:32,33) Asemenea prevederi pentru „străin” trebuie să fie o mare încurajare și mângâiere pentru cei ce se simt foarte îndepărtați de Iehova și nu îl cunosc, dar care acum înclină „să caute pe Dumnezeu, și să se silească să îl găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi.” – Faptele Apostolilor 17:27.

Domnul, Învățător despre această chestiune

²⁷ Ar putea fi invocat argumentul, cum că, cele relatate mai sus, aceste cazuri de comunicare între Dumnezeu și om, s-au petrecut înainte de venirea lui Isus Christos, și că, de atunci încolo, condițiile referitoare la rugăciune s-au schimbat în mod radical, toate formalitățile fiind eliminate. Cei care se sprijină pe acest argument, se bazează din plin pe condamnarea de către Isus a procedurilor folosite de religioniștii evrei din zilele Lui. Ei obișnuiesc să citeze cuvintele Lui: „Când vă rugați să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și te roagă Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-i cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău”. (Matei 6:5-13; Luca 11:1-4). „Vai de voi, cărturari și farisei! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă.” – Matei 23:14; Marcu 12:40; Luca 20:47; 18:9-11.

²⁸ Să înțelegem din cuvintele lui Isus că El limitează toate rugăciunile ucenicilor Lui doar la rugăciunea ce are loc în particular, neobservată de ceilalți, nici chiar de frații creștini? Oare cuvintele Lui exclud cu totul orice rugăciune publică, desfășurată în mijlocul auditoriului? Oare, în încercarea de a evita repetițiile, nu trebuie să existe niciun caracter regulat al rugăciunii? Condamnă aceste cuvinte ale lui Isus pe Daniel pentru faptul de a se fi rugat de trei ori pe zi, într-un loc de unde putea fi observat de către vrăjmașii lui și, ca urmare, să fie dat leilor? Unde să fie închinată rugăciunea, și cum? Toate aceste întrebări, precum și multe altele, pot primi un răspuns satisfăcător, dacă cercetăm darea de seamă biblică, care are permisiunea și aprobarea lui Iehova Dumnezeu și a lui Isus Christos, marele Lui Preot. Și chiar aceasta se încheie cu rugăciuni scrise astfel, încât oricine le poate citi: „Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Christos să fie cu voi toți! Amin.” – Apocalipsa 22:20,21.

²⁹ Samaritencei, aflată la fântâna de lângă Muntele Garizim, Isus i-a spus: „Femeie, crede-Mă că va veni ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Spirit; și cine se închină Lui, trebuie să se închine în spirit și în adevăr.” (Ioan 4:21,23,24) A sosit ceasul când, închinarea la Iehova Dumnezeu, inclusiv rugăciunile, nu mai sunt restrânse în vreo cetate, ori clădire. Nu mai este necesar, precum în cazul lui Daniel, să te închini cu ferestrele deschise, și cu fața spre locul străvechiului Ierusalim. Nu este necesar, precum în cazul închinătorilor din templul de la Ierusalim, să te rogi cu fața spre apus, spre Sfânta Sfintelor. Deoarece „Dumnezeul Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâna omului”, postura celui ce se roagă, și direcția adresării rugăciunii și laudelor, nu trebuie să țină seama de nici o locație pământească. Atenția și închinarea trebuie îndreptate spre Dumnezeuul cerului și pământului: „Căci de la răsăritul soarelui

până la asfințit [de la est la vest], numele Meu este mare între neamuri [națiuni], și *pretutindeni* se arde tămâie [însoțind rugăciunile] în cinstea numelui Meu și se aduc daruri de mâncare curate; căci mare este numele Meu între neamuri, zice Domnul oștirilor.” – Maleahi 1:11.

³⁰ Încă de la începuturile propovăduirii Sale pe pământ, ca „Martor adevărat și credincios” al lui Iehova, Isus este remarcat în timp ce se roagă în prezența lui Ioan Botezătorul. „După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când SE RUGA, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt s-a pogorât peste El, în chip de porumbel, și din cer s-a auzit un glas, care zicea: Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:21, 22). Acea voce era un răspuns la rugăciunea lui Isus. Cuvintele apostolului Pavel, la Evrei 10:5-10, ne arată că, în timp ce se ruga astfel, Isus ținea seama de Psalmii 40:6-8: „Tu nu dorești nici jertfă [de animale], nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. Atunci am zis: Iată-Mă că vin; în sulul cărții este scris despre Mine; vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în adâncul inimi Mele.” Aceasta era o expresie a consacrării lui Isus Tatălui și Dumnezeului Său, Iehova.

³¹ Vocea Tatălui din ceruri, și trimiterea jos a spiritului Său, ori a forței active, asupra lui Isus, era dovada clară a acceptării consacrării și jertfei de sine a lui Isus. Atitudinea lui Isus la botezul Său cu apă, era una de rugăciune. Aceasta demonstrează ucenicilor Lui că, prilejul de a fi cufundat în apă, este un moment de serioasă chibzuință, un prilej de a privi spre Dumnezeu și de a cere ajutor pentru ducerea la bun sfârșit a ceea ce se simbolizează prin acest botez, și anume, consacrarea de sine față de Dumnezeu.

³² Isus s-a rugat Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova, Tatăl Lui. El nu s-a rugat Lui însuși, lucru pe care l-ar fi făcut în caz că ar fi fost membru al religioasei „treimi într-un Dumnezeu”. Isus se afla pe pământ. Tatăl și Dumnezeul Lui se afla în ceruri. În timpul mărturiei Sale pământești despre Împărăția lui Dumnezeu, Isus se ruga în mod regulat și aducea mulțumiri lui Dumnezeu. Dacă Isus ar fi fost El însuși Atotputernicul Dumnezeu, Cel Prea Înalt, atunci ar fi fost o nechibzuință din partea lui Isus să se roage astfel; ar fi însemnat să se roage Lui însuși, și ar fi fost fățarnic, înșelând pe toți cei care îl auzeau și îl urmăreau, atunci când, în numeroasele ocazii, se ruga. Se cuvenea deci, ca El să se închine la Dumnezeu, El fiind Fiul lui Iehova: „Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte, prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice; căci a fost numit de Dumnezeu mare Preot, după rânduiala lui Melchisedec.” (Evrei 5:7-10). Împăratul-preot, Melchisedec, s-a rugat în public pentru ca binecuvântarea lui Iehova să se pogoare asupra lui Avraam. – Geneza 14:18-20; Evrei 7:1

³³ În predica de pe munte, cuvintele rostite de Isus, referitoare la rugăciunea în taină, nu însemnau că de atunci încolo Isus, ca orice evreu obișnuit, nu s-a mai dus la templul din Ierusalim, de trei ori pe an, pentru a lua parte la rugăciunea publică făcută de întreaga adunare, atunci când se făcea tămâierea. (Luca 1:9,10; Apocalipsa 5:8; 8:3,4) Prezența lui Isus la asemenea sărbători este în repetate rânduri constatată. Ca evreu, în trup fiind, El era „născut din femeie, născut sub lege”, și a spus: „Să nu credeți că am venit să stric legea, ori proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” În consecință, El a continuat să sărbătorească Paștele, până ce jertfa pascală s-a împlinit în El, și a devenit „Christos, Paștele nostru”. (Galateni 4:4; Matei 5:17; 1 Corinteni 5:7) Astfel, ni se spune că la ultimul Său Paște tipic, El se roagă adresând această cerere, în auzul celor veniți la sărbătoare: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește numele Tău! Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi! Norodul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: Un înger a vorbit cu El. Isus a răspuns: Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.” (Ioan 12:20-30). Isus n-a încălcat propriile Sale învățături referitoare la rugăciunea în taină, căci Tatăl

Lui a răspuns tot public la rugăciunea adresată în public.

³⁴ Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi Împărat al Guvernului Lumii Noi, iar toate cererile adresate de El Tatălui Lui, erau în favoarea acelei lumi ce urma să vină. La Isus predomina în special chestiunea suveranității universale a lui Iehova. Aceasta din pricină că Isus este Puterea Executivă principală în Guvernul prin care Dumnezeu a ales să își exercite suveranitatea universală, și prin care El își va justifica pe veci numele hulit. Satan Diavolul, marele uzurpator al dominației universale, a încercat să distrugă Guvernul chiar de la naștere, străduindu-se să îl facă pe Isus să fie nedemn de titlul împărătesc. El și-a folosit toată priceperea diavolească și toate mijloacele pentru a-L determina pe Isus să cadă la învoială cu el și să fărâme integritatea Lui nepătată față de Dumnezeul Cel Prea Înalt. Dar Isus s-a dovedit neînduplecat față de vrăjmașul lui Dumnezeu. El a dovedit că principalul Fiul al lui Iehova, și cel mai înalt Demnitar al universului Său, era neclintit de credincios și loial Lui. Pentru a nu-și slăbi integritatea față de Iehova, Isus a apelat, prin rugăciune, la tăria divină. Acest lucru i-a permis să justifice Numele și Cuvântul Tatălui Său, prin statornică supunere și corectitudine, aici pe pământ. Astfel El s-a dovedit demn de a exercita puterea în guvernul Lumii Noi, și de a justifica Numele lui Iehova în bătălia de la Armagedon. Din motive similare, și anume pentru a-și păstra integritatea și pentru a se împărtăși cu Isus în justificarea numelui lui Dumnezeu, și ucenicii Lui credincioși trebuie, tot astfel, să recurgă la rugăciune.

³⁵ Isus trebuie să se fi rugat în auzul celorlalți, și nu îndărătul unei uși închise, în vreo odăiță secretă, atunci când cele înregistrate în Luca 11:1,2 s-au întâmplat: „Într-o zi Isus se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul dintre ucenicii Lui I-a zis: „Doamne, învațane să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.” El le-a zis: „Când vă rugați, să ziceți: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie Împărăția Ta; Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Isus nu a dat de o parte subiectul rugăciunii, ca și când ar fi fost o chestiune indiferentă, stând sub semnul unor urgențe momentane, și neavând trasate niște directive clare. El a arătat că, rugăciunea călăuzită divin se preocupă de Lumea Nouă și Guvernul ei, care va face ca numele lui Dumnezeu să fie laudat în întreaga creație. El nu a îndemnat ca rugăciunea să fie închinată mamei Sale, ori vreunui sfânt după moarte, care ar fi urmat să acționeze ca mijlocitori. Rugăciunea trebuia închinată Creatorului Lumii Noi. Adresarea la Iehova, nu doar în calitate de Dumnezeu, ci și în noua relație de „Tatăl nostru”, nu indica, nicidecum, că așa-numita „Paternitate a lui Dumnezeu” față de toți oamenii era de acum stabilită, și că toți oamenii de pe pământ, ca creaturi create, puteau să-L abordeze pe Dumnezeu și să i se adreseze cu „Tatăl nostru”.

³⁶ Doctrina „Paternității universale a lui Dumnezeu” nu concordă cu cuvintele lui Isus, adresate religioniștilor: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”(Ioan 8:44). Paternitatea lui Dumnezeu nu s-a aplicat nici în cazul lui Cain, fratele lui Abel: „Nu cum a fost Cain, care era *de la cel rău*, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.” –1 Ioan 3:12.

Privilegiul fiilor

³⁷ Oamenii presupun că, datorită faptului că ei descind dintr-o creație a lui Dumnezeu, din Adam, întâiul om, ei sunt fiii lui Dumnezeu, și I se pot adresa în cererile lor cu „Tatăl nostru”. Dimpotrivă, această formă de adresare, introdusă de Isus, arată doar cine poate să se apropie de Dumnezeu și să-i aducă la cunoștință rugămintele sale. Ucenicii pe care Isus îi învăța, erau, înainte de toate, membri ai națiunii iudee, națiune ce se afla sub legământul Legii cu Dumnezeu și, ca urmare, erau poporul Lui. Acei bărbați lăseseră în urmă tot, pentru a-L urma pe Fiul lui Dumnezeu, astfel că, pe lângă faptul că erau în chip firesc iudei prin naștere, ei mai erau și

consacrați în întregime lui Dumnezeu, precum era Isus. Ei erau oameni cu credință în Iehova Dumnezeu, așa precum fuseseră și strămoșii lor, Noe, Avraam, Isac, și Iacov. Ei credeau în Cuvântul lui Dumnezeu, în special în promisiunile referitoare la venirea lui Mesia, sau Christos, Sămânța lui Avraam. Faptul că îl urmau pe Christos, era expresia acelei credințe. El știa că duhul lui Dumnezeu urma să se reverse asupra celor de acest fel, și că ei se vor împărtăși din duhul lui Dumnezeu pentru a deveni copiii Lui spirituali, Izraeliți spirituali, copii ai lui Iehova, Cel pe care Avraam L-a simbolizat. În perspectiva lor de copii ai lui Dumnezeu, Isus i-a învățat să se exprime față de Dumnezeu cu „Tatăl nostru”. Ceilalți iudei, care nu credeau în El, nu puteau folosi această rugăciune. În acest sens, este scris: „A venit la ai Săi, și ai Săi, nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă fii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” – Ioan 1:11-13.

³⁸ Acești fii spirituali ai lui Dumnezeu, fiind uniți de El și dovedindu-se credincioși până la moarte, urmează toți să se alăture lui Isus Christos în Guvernul Lumii Noi. Pe bună dreptate rugăciunile lor se îndreptau spre lumea ce urma să vină și spre interesele Împărăției lui Dumnezeu. Apostolul Petru le scria acestora, spunând: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace.” (2 Petru 3:13,14). Acești fii alcătuiesc „poporul lui Israel”, nu după carne, ci în spirit, deci „poporul Lui sfânt”. (1 Petru 2:9). Mai înainte de Christos, „Israelul după carne” era singurul popor care avea acces la Dumnezeu, pe vremea când aveau trecere la El. Ulterior, „poporul sfânt” al Israelului spiritual alcătuia singura adunare de oameni ce aveau privilegiul de a se ruga la Iehova Dumnezeu cu „Tatăl nostru”, și de a putea primi răspunsuri. Acest privilegiu exclusiv al acestor fii spirituali ai lui Dumnezeu, a continuat până la înființarea Guvernului ceresc al Lumii Noi, în anul 1914 d. Chr., și ulterior până la venirea Împăratului ei la templu în anul 1918 d. Chr. De atunci încolo, bunăvoința lui Dumnezeu se îndreaptă și spre cei ce au fost prefigurați de „străinii” care s-au alăturat poporului ales al lui Dumnezeu, din vechime. Clarificarea privilegiilor acestor tovarăși ai rămășiței „poporului sfânt” al lui Dumnezeu, din zilele noastre, se va face mai târziu.

³⁹ În completare la cuvintele Sale rostite în predica de pe munte, Isus a mai dat ucenicilor Lui niște învățături finale referitoare la rugăciune, în noaptea vânzării și arestării Sale. El a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. ... Eu mă duc la Tatăl; și orice veți cere în numele Meu, voi face pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în numele Meu, voi face. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Nu voi m-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în numele Meu, să vi se dea. ...Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu; cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” - Ioan 14:6, 12-14; 15:7,16; 16:23,24.

⁴⁰ Încheind cele spuse mai sus, Isus, în prezența celor unsprezece ucenici credincioși, „a ridicat ochii spre cer.” El s-a rugat pentru ei, și pentru toți cei care vor crede în Iehova Dumnezeu și Isus Christos, prin mărturisirea lor. Apoi El i-a dus în grădina Ghetsimani, unde, retrăgându-se la o parte de ei, s-a rugat pentru ei, și pentru ca să primească tăria de a îndura suprema probă ce stătea în fața Lui. – Ioan 17:1-26; 18:1; Matei 26:36-46.

⁴¹ Rezumatul celor spuse mai sus este: de atunci încolo, nici o creatură de pe pământ nu mai putea să se îndrepte spre Dumnezeu cu vreo cerere, să primească confirmarea și răspunsul Lui, decât dacă venea prin Isus Christos, și făcea rugămintile sale în numele Fiului lui Dumnezeu. Conduita lui Isus, credincios și integru față de Dumnezeu, chiar cu prețul morții, L-a făcut să fie demn de învierea la viață în spirit și de reîntoarcerea la Tatăl Lui din ceruri; și prin aceasta Isus Christos deschidea omenirii care credea, calea spre Dumnezeu.

⁴² Prin jertfa Sa de răscumpărare, Isus preia păcatele acestor credincioși, iar prin aceasta

ei pot fi acceptați de către Dumnezeu, ca fii ai Lui. În vechime, Moise fusese mijlocitor între Iehova și Israel. Acum, Isus Christos, pe care Moise L-a prefigurat și prevestit, este „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oamenii” Israelului spiritual. Ca atare rugăciunea, față de marele Ascultător al rugăciunilor, nu poate fi făcută direct ci, doar prin Fiul Lui. Toate rugăciunile trebuie închinat în numele Lui. (1 Timotei 2:5,6), Dumnezeu nu se leapădă de El, și nici Fiul Lui nu se leapădă de El; deci regulile de mai sus, referitoare la rugăciune, nu pot fi trecute cu vederea, sau ignorate. A face acest lucru, ar însemna o aroganță ce nu ar avea sorți de izbândă.

⁴³ Acest subiect este vast, pentru că este important. Ne găsim acum la porțile Lumii Noi. Oamenii cu bunăvoință doresc și așteaptă să intre în viața veșnică din acea lume fără de sfârșit. Ei se întrebă despre privilegiul și regulile adecvate ale rugăciunii. În legătură cu aceasta, un articol din următorul număr al acestei reviste, va răspunde la aceste întrebări.

Întrebări pentru studiu

1. De ce creaturile de pe pământ, predispuse la neprihănire, pot să se închine la Dumnezeul Cel Prea Înalt și în adâncul inimii lor?

2. De ce Iehova se preocupă, și nu este indiferent în ceea ce privește rugăciunea creaturilor de pe pământ? De ce acum este propice să examinăm din nou subiectul rugăciunii?

3. De ce, pentru a primi răspuns la aceste întrebări, trebuie să ne îndreptăm, mai degrabă spre Biblie, decât spre cărțile religioase de rugăciuni? De ce rugăciunile religioase sunt necorespunzătoare, inutile și distrugătoare ale credinței?

4. Ce fel de rugăciune contează? ce se poate spune referitor la Geneza 4:26, ca fiind prima relatare a unei rugăciuni făcute de om?

5. Ce dovezi avem că au fost închinat rugăciuni lui Dumnezeu, cu mai mult de un secol înainte de Enos? De ce asemenea rugăciuni și jertfe erau acceptate de Dumnezeu?

6. Referitor la ce și-a exercitat Abel credința în Dumnezeu? Ce ne arată cazul lui Abel, cu privire la cerințele minime pentru ca rugăciunea făcută de oameni să fie acceptabilă?

7. a) Ce perspective de viitor există pentru Abel? b) Cu ce se armonizau rugăciunile lui Avraam, și de ce se bucura el?

8. Ce demonstrează că Isaac și Iacov erau oameni ai rugăciunii?

9. Ce a fost adăugat, la timpul convenit, legământului avraamic, și pentru cât timp? Ce afirmație a rugăciunii îi învăța pe preoți să o ofere pentru întregul popor?

10. Ce instrucțiune, cu privire la rugăciune, a fost dată în legătură cu zeciuiala?

11. Ce anume „din darea de seamă sfântă și din Psalmi, ne arată că Moise a fost un remarcabil om al rugăciunii? Pe cine prefigurează el, din acest punct de vedere?

12. a) Ce versete ni-l arată pe David, ca fiind un om al rugăciunii, și pentru cine este el reprezentativ? b) Ce poziție a adoptat Samuel, cu privire la rugăciune, în vremea când națiunea a devenit regat?

13. Ce a oferit David lui Dumnezeu, și ce anume a slăvit el în mod special, atunci când a trecut împărăția asupra lui Solomon?

14. Ce a oferit Solomon lui Dumnezeu la sfințirea templului? Cum s-a încheiat rugăciunea sa?

15. Cine mai închina rugăciuni în afara împăraților izraeliți? Ce mărturie aduce apostolul Iacov cu privire la rugăciunile făcute de Ilie?

16. a) Ce momente ni-l arată pe Elisei ca fiind un om al rugăciunii? b) Ce lucrare prefigurează Ilie și Elisei? Ce indică, referitor la aceasta, recursul lor la rugăciune?

17. Ce exemple avem că Iov s-a rugat? Pe cine reprezintă el?

18. Unde îl găsim pe Iona rugându-se? Pe cine a reprezentat el acolo, dar și mai târziu când povăduia în Ninive?

19. a) De ce a fost necesar pentru Ieremia să se roage? Pe cine a ilustrat el? b) Ce rugăciune a închinat Habacuc? Ce au îndemnat Osea și Ioel pe poporul lui Dumnezeu să facă?
20. Care sunt cele două ocazii deosebite când Ezra s-a rugat lui Dumnezeu? Cu ce rezultat?
21. Ce înregistrare specială există cu privire la rugăciunile făcute de Neemia în afara țării și în Ierusalim? Care au fost rezultatele?
22. La ce experiență dureroasă a fost supus Daniel prin faptul că se ruga? Ce răspunsuri au fost date rugăciunilor lui din alte dăți?
23. Cine a fost trimis ca împlinire în mic a proorocirii lui Maleahi cu privire la Ilie? Ce ne arată că tatăl lui era un om al rugăciunii?
24. Cine s-a alăturat lui Ioan Botezătorul, și ce dovadă avem că el i-a învățat să se roage?
25. Pe ce bază au putut oamenii din vechime, dinaintea de Moise, să se apropie de Dumnezeu prin rugăciune, să obțină ascultare și răspuns?
26. Pe ce bază se puteau închina rugăciuni acceptabile, în perioada de după Moise? Cum de au putut „străinii” să se apropie de Dumnezeu în rugăciune și să primească răspuns?
27. Ce argument radical poate fi adus de unii, referitor la rugăciune, începând cu prima venire a lui Christos? Pe ce cuvinte rostite de către Isus își bazează ei argumentația?
28. Ce întrebări se ridică, de aceea, referitoare la rugăciune? De ce putem să ne așteptăm ca Biblia să dea răspunsuri satisfăcătoare?
29. Ce i-a spus Isus samaritencei, aflate la fântână, cu privire la închinare? Ce indică aceasta cu privire la poziția, direcția, ori locul de unde se oferă rugăciunea?
30. Când a fost, prima dată, Isus observat rugându-se? Ce ne spune apostolul Pavel, că Isus avea în minte, atunci?
31. Ce dovedesc vocea Tatălui și coborârea Spiritului Sfânt? Care ar trebui să fie atitudinea ucenicilor lui Isus, cu ocazia botezului prin apă?
32. La ce concluzii necugetate, referitor la rugăciune, duce doctrina „treimii”? De ce a fost corect ca Isus să se roage lui Dumnezeu?
33. După cuvintele spuse de Isus cu privire la rugăciunea rostită în taină, ce se poate spune despre faptul că El a participat la rugăciunea publică, de la templu, închinând ruga Sa personală acolo?
34. a) Ce chestiune esențială predomina la Isus? De ce acest lucru necesita în mod special rugăciune din partea lui Isus? b) De ce se cuvine, atunci, ca și ucenicii Lui să se roage?
35. Unde se ruga Isus, atunci când a fost rugat să îi învețe și pe ucenicii Lui să se roage? Ce a arătat El, cu privire la rugăciunea adresată divinității?
36. Atunci când a introdus forma de adresare „Tatăl nostru”, de ce nu a putut Isus să recomande ca această formă de adresare să fie folosită de toți oamenii?
37. Ce arăta, de fapt, Isus, prin adresarea „Tatăl nostru”? De ce a putut să îi învețe pe ucenicii Lui să se închine astfel lui Dumnezeu?
38. Spre ce se îndreptau rugăciunile ucenicilor Lui? Până când urma să fie exclusiv, privilegiul lor de a se ruga la Dumnezeu?
39. Ce învățături suplimentare, cu privire la rugăciune, le-a dat El ucenicilor Lui, în noaptea dinaintea vânzării și arestării?
40. Ce rugăciune a rostit, după aceea, El însuși, în aceeași noapte?
41. Ce ne arată învățăturile de mai sus, ale lui Isus, în ce privește închinarea rugăciunii de acum înainte? Cum a deschis El însuși calea spre aceasta?
42. De ce, de atunci, toate rugăciunile trebuie închinare în numele lui Isus?
43. Cine se preocupă, în continuare, de subiectul rugăciunii, și de ce?

LIBERTATEA ÎNCHINĂRII

Libertatea închinării vine de la Iehova Dumnezeu, Dătătorul de viață. Ea este acordată și asigurată doar celor devotați în mod dezinteresat Atotputernicului Dumnezeu. Această libertate fundamentală a fost garantată de către Iehova cu mult timp înainte ca guvernele lumesti ale omului să fie înființate. Ea a început odată cu istoria omului, și i-a însoțit pe cei credincioși pe tot parcursul lumii vechi. Ea este libertatea de temelie a Lumii Noi. Această libertate a fost pretinsă de către apostolii Petru și Ioan, înaintea aceluși tribunal al Sinedriului, unde aceștia au declarat: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29). Iehova le garantase lor libertatea propovăduirii, căci este scris: „Ei nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Christos.” – Faptele Apostolilor 5:42.

Deși guvernele lumesti trebuie să recunoască acest drept, ele pot garanta Martorilor lui Iehova libertatea de a se închina lui Dumnezeu, tot atât pe cât pot da Lui Dumnezeu libertatea de a primi o astfel de închinare. Libertatea nemuritoare de a propovădui în calitate de vestitor al Atotputernicului Dumnezeu, se înalță cu mult deasupra decretelor și puterilor pământești.

Azi, pe întreg pământul, există doar un singur popor care să se bucure de libertatea închinării. Această libertate nu le poate fi luată. Cine sunt acești oameni? Ei sunt *Martorii lui Iehova!* Toți ceilalți sunt forțați prin orbire, ignoranță ori teamă, să slujească pe Satan Diavolul, în ciuda libertăților constituționale consolidate în națiunile democratice. Această garanție de neînfrânt este susținută de către slujitorii lui Iehova doar prin lupta desfășurată pe multe fronturi pe întreg pământul. Aceste bătălii de azi se aseamănă cu cele purtate de către izraeliții din vechime pentru a apăra ceea ce Iehova le acordase.

Faptele apostolilor și cuvintele lui Isus descriu lupta noastră de astăzi, împotriva vrăjmașilor noștri, ca fiind nu o luptă împotriva cărnii și a sângelui ci, o luptă împotriva Diavolului și a creaturilor sale spirituale demonice, care îi înșală și îi dirijează pe conducătorii vizibili ai acestei lumi rele. (Efeseni 6:12). De aceea, armele războiului nostru nu sunt arme supuse firii pământești. (2 Corinteni 10:4). Armele noastre sunt: scutul credinței, coiful mântuirii, platoșa neprihănirii, și sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. – Efeseni 6:13-18.

Conduita plină de credință a apostolilor dovedește că ei au fost *primii* care au cerut în justiție dreptul lor *suprem, dat de Dumnezeu și garantat din punct de vedere juridic*, de a se închina lui Dumnezeu, așa cum El a poruncit. Aceasta s-a petrecut cu veacuri înainte de scrierea documentului Magna Carta, ori a Cartei Drepturilor Omului. Ei au formulat această pretenție pentru a păstra deschis domeniul închinării, stabilit de Atotputernicul Dumnezeu. Clerul religios, „recunoscut”, s-a opus propovăduirii făcute de aceștia, și a îndemnat oficialitățile să-i persecute pe apostoli, propovăduitori „nerecunoscuți”. Astăzi, preoții religioși, rabinii și predicatorii fac presiuni asupra oficialităților, agită masele, punând la cale persecutarea martorilor credincioși ai lui Iehova, și determină ignorarea statutului lor legal.

În 1933 iezuiții, prin Hitler – „zugravul” – au pus mâna pe guvernul german. El și-a plătit prima datorie față de tovarășii lui conspiratori, Ierarhia catolică, interzicând pe martorii lui Iehova, confiscându-le proprietățile și literatura, și trimițând în lagăre de concentrare pe toți acei propovăduitori credincioși pe care nu-i omorâse. În Statele Unite, în 1933, domeniul închinării a fost invadat de o vastă campanie de arestări a martorilor lui Iehova, întâi în New Jersey, stat aflat sub dominația gangsterilor catolici, urmând mai apoi și alte state.

Persecuția salutării drapelului, declanșată în 1935 în Statele Unite, a năpădit toate statele Uniunii, fiind însoțită de suferințe și distrugereri. Odată cu aceasta, dar și în continuare, a urmat un val crescând, în toate statele SUA, de arestări a martorilor lui Iehova, acuzați de a fi propovăduit Evanghelia.

În 1939 a pornit să huruie mașina de război din Germania. Hitler a lovit Austria,

Cehoslovacia, Polonia, și a copleșit Europa continentală, iar Italia a trădat și a înjunghiat în spate o Franță doborâtă. Apoi, agregatul nazisto-fascist al Ierarhiei catolice americane, a lansat în Statele Unite o campanie de violențe împotriva martorilor lui Iehova, lipsiți de apărare, în jurul datei de 3 iunie 1940, zi în care Curtea Supremă a Statelor Unite a emis celebrul edict împotriva libertății în chestiunea drapelului. Odată cu aceasta, s-a declanșat în întreaga națiune, un val de distrugeri, de morți, și de violențe, împotriva martorilor lui Iehova, a copiilor lor și a proprietăților lor, în aproape toate statele SUA. Această situație a continuat fără întrerupere timp de mai bine de doi ani. Statele Texas, Oklahoma, Arkansas, Mississippi, Illinois, Indiana și Kentucky, au purtat stindardul în această invadare a domeniului libertății prin violență. Arestările ilegale ale martorilor lui Iehova au crescut ca număr în întreaga națiune, ridicându-se la câteva mii anual. Multe cazuri au ajuns la Curtea Supremă, pentru a asigura dreptul, dat de către Carta Drepturilor Omului, Martorilor lui Iehova de a propovădui Evanghelia. În 8 iunie 1942, Curtea Supremă a Statelor Unite a dat, ceea ce se considera a fi lovitura de moarte, finală, împotriva Martorilor lui Iehova, prin aprobarea legilor de impozitare a actelor caritabile de propovăduire. Ce s-a întâmplat mai apoi?

Valul de arestări ilegale și avalanșa de violențe dintre anii 1940 și 1942, nu i-a împiedicat pe Martorii lui Iehova de la lupta lor plină de credință. Ei au respins cu tărie uzurpările demonice și au continuat să propovăduiască Evanghelia, plătind costurile războiului purtat prin pierderea libertății, prin victime, bătăi, biciuiri, și alte forme de violență, de la o graniță la alta a țării, de la o coastă la alta, și asta fără a mai pune la socoteală aruncarea lor în cuptorul aprins al publicității defavorabile în presa din întreaga țară. Condamnați să putrezească în cătușe și lanțuri judiciare, fiind ca și morți în ochii publicului, martorii lui Iehova, au rămas, totuși, fermi pe poziție, curajoși și de neclintit în păstrarea legământului lor cu Iehova Dumnezeu, continuând să propovăduiască, în ciuda acestor teribili nori întunecați, de furtună, ai distrugerii. Deși mult depășiți ca număr, având pe urmele lor hoardele de demoni ce îndemneau oficialitățile să-i atace, Martorii lui Iehova au rămas fermi pe poziție.

Când aceste încălcări ale domeniului închinării au atins punctul culminant, Iehova și-a adunat poporul din întreaga lume, în septembrie 1942. Aceasta a fost prima Adunare Teocratică a Lumii Noi. Cu acea ocazie s-a descoperit faptul că vechea conducere spre victorie a poporului ales al lui Dumnezeu, avându-l în frunte pe Iefta, ilustrează în zilele noastre, DOMNIA TEOCRATICĂ asupra organizației lui Dumnezeu, precum și binecuvântările pe care ea le-a adus, și va continua să le aducă cu succes, până la războiul final pentru libertate de la Armageddon. Atotputernicul Dumnezeu a făcut cunoscut poporului Său că Isus Christos are răspunderea bătăliei. Împlinirea promisă și anticipată a victoriei, ilustrată prin tabloul profetic al lui Iefta, a pricinuit o mare bucurie poporului Domnului. Beneficiile primite la acea adunare, pot fi asemănate cu mesajul de mângâiere, pe care Iehova l-a adresat lui Iosafat: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.... așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da DOMNUL.... nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și DOMNUL va fi cu voi [pentru a vă mântui]. – 2 Cronici 20:15,17.

Martorii credincioși ai lui Iehova, fără să se încreadă în brațul din carne, și în nici o învoială, ori înțelegere lumească, ori făcută de om, fără să se teamă de dezaprobarea celei mai înalte curți a națiunii, și-au continuat acțiunea de propovăduire în fiecare oraș, și în fiecare stat. Ca o oaste creștină, ei și-au format, prin iubire și credință, legături de nezdruccinat, și au fost dispuși să plătească prețul prin victime, procese în tribunale și în instanțele superioare, persecuții, pierderi ale libertății, proprietății, sau poziției, precum și alte infamii, pentru ocazia de a-și dovedi integritatea față de Atotputernicul Dumnezeu. Care a fost răspunsul lui Iehova?

În 3 septembrie 1942, Martorii lui Iehova au completat o moțiune pentru reconsiderarea hotărârii de impozitare, iar curând după aceea a fost depusă o cerere la Curtea Supremă pentru a fi revizuită hotărârea din 1940, privind salutarea drapelului. În 3 mai 1943, taxele de impozitare au

fost anulate prin votul a 5 judecători contra 4. În 14 iunie 1943, reglementările de salutare obligatorie a drapelului au fost declarate neamericane, printr-un vot de 6 la 3, iar lupta martorilor lui Iehova în instanță a fost complet câștigată. Chiar în aceeași zi înalta Curte a invalidat, printr-un vot de 9 la 0, declarația statului Mississippi, prin care activitatea martorilor lui Iehova era considerată drept subversivă. Statul Mississippi acordase libertate răzvrătiților religioși, dar pe creștini îi persecutase. Frații credincioși din acest stat, care nu s-au retras din fața acestei opoziții de tip Goliat, au fost răsplătiți. Isus Christos, Marele Războinic, a măturat din domeniul închinării aceste uzurpări ce sporiseră foarte mult după mulți ani de cotropiri.

Bătălia n-a fost câștigată doar prin lupta credincioasă și curajoasă dusă în tribunale. Victoria a fost dată de către Iehova, mai ales datorită acțiunii constante de propovăduire, desfășurată de către martorii Lui, pe frontul de acasă, care au respectat porunca lui Iehova, și anume: „Mâine pogorâți-vă împotriva lor.” „Sculați-vă, să mergem împotriva ei [a religiei organizate] la luptă.” (2 Cronici 20: 16; Obadia 1) Domnul le-a binecuvântat strădaniile și le-a adus izbânda!

Prin aceste ultime hotărâri luate, Curtea Supremă a Statelor Unite a făcut un pas mare în direcția restabilirii sale în poziția de încredere, ca garant al Constituției și Drepturilor Omului, care timp de mulți ani au sălășluit în mințile tuturor iubitorilor de libertate.

Martorii lui Iehova au încredere în JUDECĂTORUL SUPREM AL CURȚII SUPREME A UNIVERSULUI pentru a tălmăci garanția SA irevocabilă, imaculată și de neînfrânt, a libertății de credință și a libertății de a acționa prin propovăduire. Înaintea lui Iehova, Judecătorul Suprem, Isus Christos, Puternicul Avocat și Minunatul Consilier, a obținut hotărârea de a impune națiunilor, acest decret al libertății, prin „toiagul Său de fier”. El domnește asupra poporului Lui, în mijlocul vrăjmașilor, și lovește pe împărați pentru a-i restabili poporului libertatea de credință în Lumea Nouă.

Martorii credincioși ai lui Iehova au alergat de-a lungul și de-a latul tuturor țărilor, „au urcat pe zidurile „legale”, înălțate de către religioși, pentru a ajunge la prizonierii aflați în închisorile religioase, și să-i elibereze pe aceștia de religie și de teamă, (Ioel 2:7-9; Isaia 61:1,2) Domnul a făcut ca aceste ziduri protectoare – ordonanțe și legi – să se dărâme, să fie una cu pământul, și lăsând astfel, „viperele” religioase (șerpi în iarbă) lipsite de apărare în fața adevărului mistuitor.

Impresionantele bătălii și victorii din vechime, nu au finalizat lupta izraeliților de a lua în stăpânire Țara Promisă. Nu ne putem aștepta ca, în acest război modern, vrăjmașul să nu mai atace poporul lui Dumnezeu. Lupta continuă până la final. Noi ticăloșii vor fi înscenate de către lege, și va fi nevoie de o continuă opoziție. Persecuțiile lui Isus Christos nu au slăbit niciodată. Isus a spus: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.” – Ioan 15:20.

Credincioșii servi ai lui Iehova se vor confrunța, întotdeauna, cu funcționarii lumești, cu comitete, comisii, și cu alții care, nu recunosc statutul lor de propovăduitori, și dreptul lor de a fi ambadori ai Lumii Noi. Propovăduirea crescândă, în întreaga lume, va aduce cu sine și persecuții crescânde. „Noua ordine” va avea o garantare a „libertății de religie”, dar nici o garantare a libertății de închinare la Atotputernicul Dumnezeu. „Noua ordine” nu va aduce pacea. Nu poate exista pace între organizația Teocratică a lui Dumnezeu, și organizația Diavolului. Martorii lui Iehova vor continua bătălia de stabilire a libertății, și vor forța această bătălie să treacă prin porțile tuturor națiunilor aflate sub soare. Ei vor face acest lucru până când libertatea de închinare la Atotputernicul Dumnezeu, va fi stabilită prin Isus Christos, pe fiecare palmă de pământ ce le-a fost dată ucenicilor Lui credincioși în lume. Vrăjmașul să ia seamă acum: *Noi nu ne vom retrage și nu vom ceda nici o palmă de pământ!* S-ar putea ca Domnul să restabilească drepturile poporului Său, în Germania și în alte țări totalitare, unde lucrarea este interzisă. Lupta este lungă și grea – o probă de rezistență. Cu cât mai dură și mai dificilă este lupta, cu atât mai glorios este triumful prin Christos.

Fiecare vestitor, unul dintre martorii lui Iehova, este menit a fi un propovăduitor. El nu va sta acasă, căutând o cale mai ușoară, sau „să stea cu mâinile încrucișate”, ci își va folosi în mod activ libertatea de a propovădui. Bătălia va fi dusă pe „frontul intern” al sarcinii primite de fiecare vestitor. El va continua să stea pe propriul lui teritoriu, nu va fugi din fața opoziției, ci va înfrunta cu curaj vrăjmașul, bizuindu-se pe Iehova pentru a fi mântuit. Slujitorul credincios își va da seama că bătălia nu se dă cu „carnea și sângele”, ci cu demonii, și va avea asupra lui armura lui Dumnezeu, zi și noapte, pentru a putea înfrunta ziua cea rea.

În 1939 a apărut broșura *Sfaturi pentru vestitorii Împărăției*, care era menită să fie de ajutor fraților în lupta desfășurată în tribunale. Cei care au studiat-o cu grijă, nu au fost luați pe nepregătite, atunci când au fost arestați, și s-au comportat bine în tribunale. Ea i-a ajutat pe frați să lupte împotriva vrăjmașului, să știe să încadreze chestiunea în tribunalele inferioare, să fundamenteze apelurile în curtea superioară a statului respectiv, ori la Curtea Supremă a Statelor Unite, și să acționeze în cunoștință de cauză în tribunale.

Pentru a se menține tare pe poziție, servul lui Dumnezeu trebuie să studieze. „Studiază pentru a fi demn de aprobarea lui Dumnezeu.” Un astfel de serv va avea întotdeauna gata un răspuns, potrivit nădejzii pe care o are, fie pentru oamenii cu bunăvoință, fie pentru vrăjmași. El nu va nesocoti hrana spirituală furnizată de Domnul. El se va pregăti din timp pentru a întâmpina opoziția vrăjmașului, și nu va aștepta până să fie arestat ca să înceapă să studieze. Martorii rămași pe „frontul intern”, și toți cei care pleacă în alte țări pentru a propovădui Evanghelia, sunt confrunțați cu nevoia intensă, urgentă, de instruire în metodele luptei din tribunal, pentru a-și putea apăra dreptul la închinare, și pentru a putea avea libere toate căile legale ale închinării.

Datorită evenimentelor recente, Societatea a recunoscut nevoia unei mai bune și mai noi înzestrări a credincioșilor luptători, pentru ca ei să poată îndepărta toate ticăloșiile din domeniul libertății practicării credinței. Un instrument la îndemână, o nouă broșură, este acum furnizată, și îi ajută să-și îmbunătățească cunoștințele de a folosi în mod eficient „sabia spiritului” și „spiritul unei minți sănătoase”, în lupta cu vrăjmașul, atunci când se află în fața polițiștilor, a judecătorilor, sau a altora. Ea conține un curs temeinic de instruire a servului Teocratic în probleme de drept, îndrumându-l pe acesta cu grijă pe această cale, de la *începutul* opoziției, și până la *faza finală* de apel la curtea superioară.

Titlul broșurii este *Libertatea închinării*. Ea a fost lansată, în mijlocul unei mari bucurii, în prima zi a Adunării Teocratice a „Națiunii Libere”, în august, anul trecut, în 100 de orașe ale Americii.

Ea este studiată în mod regulat la întâlnirile de serviciu ale Martorilor lui Iehova. Fiecare servitor Teocratic va trebui să o studieze și în alte ocazii, până când își va însuși sfaturile conținute în acea broșură.

ARON, PRIMUL MARE PREOT AL ISRAELULUI

Aaron a jucat un rol foarte important în istoria timpurie a națiunii teocratice tipice. Fiind contemporan cu Moise, calea de acțiune a lui Aaron a fost eclipsată într-o anumită măsură de rolul principal jucat de fratele său mai bine cunoscut; totuși, credincioșii în Cuvântul lui Dumnezeu nu vor pierde din vedere activitățile lui Aaron în timpul nașterii Israelului ca o Teocrație tipică și datoriile lui în legătură cu închinarea la Iehova a acelei națiuni, așa cum a fost poruncit la Muntele Sinai și după aceea. Creștinii temători de Dumnezeu de astăzi nu vor ignora această istorie profetică referitoare la exod și la călătoria prin pustiu, amintindu-și declarația apostolului Pavel, care a fost înregistrată mai ales pentru creștinii de pe pământ în „timpul sfârșitului”. (1Corinteni 10:1-11). Ca mare preot, Aaron l-a preumbrat pe Isus Cristos și în alte împrejurări, el a ilustrat și pe rămășița credincioasă de pe pământ în decursul acestor zile din

urmă ale domniei lui Satan.

În anul 1596 î.Chr. lui Amram și Iochebed li s-a născut Aaron în țara Egiptului. În decursul timpului el s-a căsătorit cu Elișeba și a avut patru fii: Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar. Prima mențiune despre Aaron apare în înregistrarea divină la Exod 4:14-16: „Mânia lui Iehova s-a îndreptat împotriva lui Moise și i-a zis: Nu este Aaron, levitul, fratele tău? Știu că el vorbește bine. Iată că el vine înaintea ta și când te va vedea se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui. Și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut. El va fi purtătorul tău de cuvânt înaintea poporului; se va întâmpla că el va fi o gură pentru tine și tu vei fi pentru el ca Dumnezeu”(A.R.V.). Moise a fost chemat de Domnul să fie eliberatorul izraeliților din robia egipteană și el a ridicat problema că nu era „orator”, ci era „greoi în vorbire”. Aaron a fost furnizat ca purtătorul lui de cuvânt.

După ce Aaron s-a întâlnit cu Moise la muntele lui Dumnezeu, Moise i-a comunicat fratelui său toate lucrurile despre care Iehova îl instruisese că erau preliminarii exodului din robie. Frații au călătorit apoi împreună spre Egipt și Aaron, ca purtător de cuvânt al lui Moise, „a rostit toate cuvintele pe care le spusese DOMNUL lui Moise și a făcut semne înaintea poporului”. (Exod 4:27-31). Apoi au urmat în ordine aparițiile înaintea arogantului faraon egiptean. Aaron a rostit judecățile lui Dumnezeu așa cum îl instruisese Moise și la timpul potrivit a întins toiagul lui Moise care semnală începutul mai multor plăgi. Aaron și Moise au lucrat în unitate, iar Iehova i-a sprijinit. Cea de-a zecea plagă n-a lăsat nici o casă egipteană fără un mort care să fie plâns, iar Israelul, poporul lui Dumnezeu, a fost scos din acea țară a robiei.

În ce fel sunt profetice faptele de mai sus ale lui Aaron? Moise este un tip al Mai Marelui Eliberator, Isus Cristos (Faptele Apostolilor 3:20-23). În succesiunea evenimentelor de mai sus, Aaron îi simbolizează pe martorii lui Iehova care trăiesc în aceste zile din urmă ale anti-tipicului „Egipt” asupra lumii, lumea lui Satan. Acum, în timpul sfârșitului acestei lumi, Iehova îl trimite pe Mai Marele Moise și Eliberator, Isus Cristos, pentru a domni. Regele din templu îi folosește pe martori ca purtătorii Săi de cuvânt pe pământ. Iehova l-a ales pe fratele lui Moise ca purtătorul lui de cuvânt; în împlinire, El îi alege pe frații spirituali ai lui Cristos pentru a vorbi. Folosirea de către Aaron a toiagului lui Moise, simbolul autorității, arată că martorii acționează astăzi sub poruncă și autoritate divină în lucrarea de predicare a Evangheliei. Moise l-a îndrumat pe Aaron să facă anumite lucruri în legătură cu plăgile; Iehova i-a dat lui Cristos toată puterea de a lovi cu plăgi organizația lui Satan, iar la rândul Său, El dă autoritate rămășiței Sale de pe pământ pentru a îndeplini anumite acte în realizarea „lucrării ciudate” a lui Iehova. El conduce lovirea cu „săgețile” adevărului pe care ei o fac repetat asupra organizației dușmanului, care chinuiește în mod considerabil dușmanul, asemenea unei plăgi.

În luna a treia după eliberarea lor din Egipt, izraeliții și-au ridicat tabăra înaintea Muntelui Sinai. Lui Aaron, împreună cu alți câțiva, i s-a permis să se apropie cu Moise de muntele lui Dumnezeu și a fost binecuvântat cu o viziune a gloriei lui Iehova (Exod 24:9,10). Apoi Moise s-a urcat pe munte, unde a rămas patruzeci de zile. El a primit legi teocratice din mâna lui Dumnezeu pentru îndrumarea Teocrației tipice și, în plus, i-au fost date instrucțiuni amănunțite cu privire la supravegherea închinării teocratice. A fost detaliată construcția tabernacolului și au fost schițate activitățile preoților ce serveau acolo. Aaron a fost numit în funcția de mare preot. Potrivit instrucțiunilor lui Dumnezeu, el a fost instalat în acea funcție înaltă de Moise. – Levitic cap. 8.

Aaron nu și-a arogat singur această poziție înaltă, nici nu a fost votat în mod democratic de vreă instituție religioasă de cardinali; nu, ci el a fost „chemat de Dumnezeu” (Evrei 5:4). Timp de patruzeci de ani el a servit în această calitate, reprezentând înaintea Domnului toate cele douăsprezece seminții (Exod 39:6-14). Câteodată autoritatea sa în acest oficiu preoțesc a fost contestată de cei cărora le lipsea aprecierea conducerii teocratice. Remarcabilă a fost răscoala lui Core, un tovarăș al său din aceeași seminție, un levit. Pământul s-a deschis și l-a înghițit pe Core și pe cei care au conspirat împreună cu el împotriva marelui preot uns de Dumnezeu. După aceasta, adunarea s-a plâns împotriva lui Moise și a lui Aaron și în tabernacol au fost puse

doisprezece toiege, reprezentând cele doisprezece seminții, ca Domnul să-și arate alegerea. Pe toiagul lui Levi a fost scris numele lui Aaron. A doua zi, când toiegele au fost scoase din tabernacol, toiagul care purta numele lui Aaron înmugurise, înflorise și făcuse migdale. Dincolo de orice îndoială, seminția lui Levi era aleasă de Dumnezeu pentru serviciul tabernacolului și Aaron a fost mare preot prin drept divin. Toiagul înmugurit al lui Aaron a fost păstrat în chivotul mărturiei ca un semn împotriva rebelilor. – Numeri cap. 16,17; Evrei 9:4.

Datoriile marelui preot sunt de însemnătate profetică. De exemplu: în ziua ispășirii, marele preot oferea ca jertfă pentru păcat un vițel și un țap, prezentând în sfânta sfintelor din tabernacol sângele animalelor. În aceasta, Aaron ilustrează pe Marele Preot al lui Iehova, Isus Cristos, prezentându-și dreptul la viață ca o creatură umană în curțile cerești ale lui Iehova, ca o jertfă pentru păcat pentru oamenii imperfecti care sunt devotați lui Dumnezeu. – Levitic 16; Evrei 9:6-12,22-28.

Aaron n-a fost fără păcat; el a făcut greșeli, unele serioase. În timpul primei șederi de patruzeci de zile a lui Moise pe Muntele Sinai, „poporul s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut” (Exod 32:1). Aaron a fost de acord cu cererea poporului și a practicat religia. După aceasta, când Moise s-a coborât de pe munte și a strigat: „Cine este de partea lui Iehova, să vină la mine”, toți fiii lui Levi, inclusiv Aaron, au trecut lângă Moise. În mod asemănător, în anul 1918, poporul lui Iehova s-a pângărit cu religia, prin faptul că ei priveau la conducătorii lumești ca la „stăpânirile înalte”, privindu-i astfel în poziții de dumnezei. La fel ca Aaron, ei și-au văzut greșeala, s-au căit și au mers înainte în serviciul teocratic (Isaia 26:13,14). Aceasta arată că poporul Domnului trebuie să aștepte instrucțiunile potrivite de la Regele Isus Cristos, și nu să încerce să o ia înaintea Domnului și să acționeze pe propria lor răspundere sau la cererea poporului.

Cu o altă ocazie Aaron, împreună cu sora lui Maria, a fost vinovat de încălcarea legii. Aaron și Maria au vorbit împotriva lui Moise din pricina căsătoriei acestuia cu o femeie etiopiană și au mers până acolo încât să conteste poziția în care îl pusese Iehova pe Moise, zicând: „Oare numai prin Moise vorbește DOMNUL? Nu vorbește oare și prin noi?” Iehova a auzit această vorbire răzvrătitoare împotriva ordinii teocratice și a acționat imediat. Cei trei implicați au fost aduși înaintea tabernacolului și Iehova le-a cerut lui Aaron și Mariei să spună cum îndrăzneau să vorbească împotriva lui Moise, văzând că El îl înălțase și-l folosise pe fratele lor într-un mod așa de minunat. Atunci Maria a fost lovită de lepră. Aaron și-a recunoscut imediat nebunia păcatului său, a stăruit pe lângă Moise din pricina Mariei, iar Moise la rândul lui l-a rugat fierbinte pe Domnul ca ea să fie vindecată, Iehova a răspuns la rugăciunea servului său. – Numeri cap. 12.

În cel de-al patruzecilea an al pribegiei prin pustiu, izraeliții au ajuns la Muntele Hor. Aaron avea 123 de ani; curând izraeliții urmau să intre în Tara Promisă, Iehova le-a zis lui Aaron și lui Moise: „Aaron are să fie adăugat la poporul lui; căci nu va intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel, pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele la apele Meriba. Ia pe Aaron și pe fiul său Eleazar și suie-i pe Muntele Hor. Dezbracă pe Aaron de veșmintele lui și îmbracă pe fiul său Eleazar cu ele. Acolo va fi adăugat Aaron la poporul lui și va muri” (Numeri 20:23-29). Și așa a fost. Aaron a murit pe Muntele Hor și fiul său Eleazar i-a succedat în slujba de mare preot. Această slujbă trebuia să treacă la întâiul fiu născut după moartea marelui preot. Cei doi fii mai mari ai lui Aaron, Nadab și Abihu, au fost nimiciți de Domnul când au oferit foc străin înaintea Lui; de aceea, Eleazar era următorul pentru privilegiul de serviciu de a fi marele preot al Israelului. După câte se pare, Aaron a fost înmormântat de fratele și fiul său și Israelul l-a plâns treizeci de zile. – Numeri 20:29; 33:38,39.

Numele „Aaron” înseamnă „măreț”. Marele Preot al lui Iehova, Isus Cristos, ocupă poziția cea mai înaltă din Univers, imediat după Iehova, fiind pus la conducerea organizației capitale. De asemenea, numele mai înseamnă „luminat”. Isus Cristos spunea: „Eu sunt lumina lumii” și rămășița preoției regale a fost chemată afară din întunericul acestei lumi la lumina minunată a

Teocrației (1 Petru 2:9). Nu uitați! Aaron „vorbea bine”. Astăzi, martorii lui Iehova sunt instruiți și luminați de Iehova Dumnezeu și de Mai Marele Moise și ei trebuie să fie silitori să rostească judecățile Domnului împotriva „Egiptului” modern, și să ofere instruire în închinarea adevărată a lui Dumnezeu tuturor oamenilor cu bunăvoință. Preoții din Israel erau singurii responsabili de educarea poporului în legile și poruncile lui Dumnezeu. Oamenii care doreau să aibă o educație teocratică priveau la ei, realizând că Iehova îi ordinase pe preoți pentru un astfel de serviciu. Maleahi 2:7 declară: „Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un mesager al DOMNULUI oștirilor”. Acum, martorii lui Iehova trebuie să-și folosească buzele pentru a vorbi adevărul și pentru a-i hrăni pe mulți, ducând printre oamenii cu bunăvoință o campanie gratuită de educație teocratică (Proverbe 10:21). Așa cum Aaron a acționat în strânsă legătură cu Moise, ca purtătorul lui de cuvânt, martorii care sunt acum pe pământ trebuie să declare mărturia lui Isus Cristos care le-a fost încredințată (Apocalipsa 12:17). Serviciul lor ca „purtători de cuvânt” este asigurat de succes de către Iehova Dumnezeu (Isaia 59:21). Atunci când „vorbirea” lor se va încheia și „celelalte oi” vor fi adunate, Atotputernicul Dumnezeu le va vorbi în mânia Lui, prin Christos, „caprelor” care au refuzat cu dispreț mesajul declarat de martorii Lui (Psalmii 2:5). Oamenii nelegiuiți vor înțelege limbajul forței și al nimicirii pe care El îl va folosi împotriva lor în Armagedon.

EXPERIENȚE DIN TEREN

PIONIERII DIN MAREA BRITANIE RELATEAZĂ:

„Noi am dori numai să spunem, ce bucurie înseamnă munca pentru noi, în zilele acestea. Se pare că avem parte de experiențe impresionante în zilele acestea. Când am început să lucrăm în localitatea F____, se părea că oamenii nu doreau studii; nici a doua, nici a treia oară când am încercat, dar tenacitatea noastră i-a făcut, în cele din urmă, să vadă importanța, iar acum conducem paisprezece studii de carte. Unul dintre oamenii cu bunăvoință de aici, a auzit din întâmplare o discuție despre noi, discuție ce avea loc într-un autobus ce urma să pornească. Se pare că eu și tovarășa mea tocmai treceam pe acolo, ducând sacoșele cu cărți. Un om nu s-a putut abține și a început să le spună ocupanților autobuzului, părerea lui despre noi: „leneși”, pierdere de timp, etc. Atunci, o tânără doamnă a izbucnit: „Să nu spui așa ceva despre acele două fete! Ele sunt, poate, singurele creaturi creștine de prin părțile acestea. Mama mea le primește săptămânal, în mod regulat, și nu le-ar izgoni vreodată. Ele aduc o reală mângâiere oamenilor, și este păcat că nu sunt apreciate mai mult”. – D. E. S.

„Un om contactat de noi, în lucrarea de la ușă la ușă, nu a dorit să asculte fonograful, dar ne-a pus o serie de întrebări și a părut mulțumit de răspunsurile primite. În cele din urmă a ascultat înregistrarea, dar a declarat că „îl depășea”. Apoi a acceptat să împrumute cartea *Copii* și o vizită ulterioară. L-am vizitat, aducând cu mine și înregistrarea „Unde sunt morții?”, am răspuns la multe întrebări și am schițat procedeele de studiu. Am aranjat cu el un studiu în duminica următoare, după desfășurarea studiului *Turnului de Veghere*. Un interes deosebit a fost arătat de către fiica lui căsătorită, căreia i-a făcut o mare bucurie să citească din *Copii*. Soția lui s-a arătat și ea interesată, astfel că am făcut un studiu de carte, parcurgând citatele din Broșura de întrebări. Pe parcursul celor patru studii s-au înregistrat mari progrese, iar acum fiica și tatăl ei participă la studiile *Turnului de Veghere*. Prima lucrare de mărturie pe teren a fiicei arată cinci ore de lucru, cărți și reviste plasate, o bună participare și, în carnetul ei, câteva adrese de vizită la domiciliu. Toate acestea la mai puțin de o lună de când i-am contactat prima oară.” – S. J.

ÎN LAGĂRUL UNEI ÎNCHISORI FEDERALE (WASHINGTON)

„Mare bucurie a fost după ce broșura *Curs de slujire Teocratică* a fost împărțită băieților. Ei și-au ales deja comitetul, iar câte unul dintre ei a fost ales să conducă, pe rând, adunarea. Acestor Martori ai lui Iehova le este interzis să pună mărturie colegilor deținuți. După multe deliberări, în sfârșit, li s-a permis să-și țină adunările de studiu, însă doar cei înregistrați ca Martori ai lui Iehova au voie să participe. Orice abatere de la această regulă este pedepsită. Săptămâna trecută, în timpul unei vijelii, drapelul de pe un catarg foarte înalt, s-a încurcat, și nu a mai putut fi dat jos. Doi dintre Martorii lui Iehova s-au încumetat să rezolve problema. În cele din urmă, unul dintre băieți s-a cățarat pe catarg și, cu grijă, a reușit să aducă jos drapelul. Comentariile privitorilor sunt demne de remarcat. Unul a zis: „Dintre sutele de bărbați de aici, doar unul dintre Iehoviști s-a încumetat să ne salveze drapelul!” Altul a spus cu blândețe: „Vezi, ei și-au riscat viața să salveze acel drapel, dar nu i-ai putea forța să-l salute.” Mai recent, asupra lor au fost exercitate presiuni, instigate și sporite de către capelanul închisorii. Toată literatura ce au avut-o asupra lor, inclusiv Bibliile, le-a fost luată. Au fost luate măsuri considerabile de către Martorii lui Iehova, care au alcătuit un comitet de trei persoane ce urmau să fie purtătorii lor de cuvânt. Ei au pretins conducerii închisorii de a li se acorda dreptul legal de a se închina în felul lor, și au insistat, în continuare, ca o mai bună prezentare a cazului lor să fie trimisă conducerii închisorilor Federale din Washington D.C. În cele din urmă, de la Washington a venit permisiunea ca să li se returneze Bibliile, și fiecare deținut să poată avea o carte. Unii dintre băieți au cartea *Lumea Nouă*, alții *Copii*, sau *Cartea Anuală*, etc. Domnul s-a îngrijit ca ei să fie acum bine înzestrați. Ei au întâlniri de studiu, unde se concentrează intens, în fiecare seară de peste săptămână, dându-și seama că ar putea oricând să fie lipsiți de acest privilegiu. Ei se bucură zilnic de faptul că sunt ostași ai Împăratului. Ei îi îndeamnă pe toți, cei care încă își caută libertatea, să intre în slujba Domnului, până când se mai poate. Atunci când ești lipsit de privilegiul de a da mărturie publică despre numele Domnului, regreti mult ocaziile pe care le-ai pierdut în trecut.”

UN ȘEF ONEST (CHILLAN, CHILE)

„În vreme ce lucram de la casă la casă, în timpul Perioadei de Mărturie specială, în Chilian, am fost dus, de către polițiști, la Departamentul de Investigații. Anchetatorul șef, interesându-se de lucrarea pe care o făceam, m-a întrebat de permis și autorizație. Eu i-am răspuns că ceea ce făceam, avea permisiune de la Iehova, și i-am dat legitimația de la Societatea Turnul de Veghere.

Uitându-se pe legitimație, el a observat citatele din Scriptură, și a afirmat: „De ce ar fi nevoie de alt permis, de vreme ce ești autorizat de Cel de deasupra noastră!” Apoi, adresându-se polițiștilor care mă aduseseră, le-a spus că ei aduceau la secție oameni preocupați de facerea de bine, în timp ce hoții și alții de teapa lor, nu erau aduși, deoarece primeau de la ei douăzeci sau treizeci de pesos. Fiind eliberat, m-am reîntors la lucrarea mea.”

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXIV

15 DECEMBRIE 1943

Nr. 24

RUGĂCIUNE PENTRU GUVERNUL LUMII NOI

„Se vor ruga neîncetat pentru El, și-L vor binecuvânta în fiecare zi”. – Psalmii 72:15

Iehova a amânat mult răspunsul la rugăciunea, „Vină împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ.” Fiul Său i-a învățat pe ucenicii Lui cea rugăciune, în vremea când se afla pe pământ. Toți cei care au pășit pe urmele Lui, în ultimele nouăsprezece veacuri, au preluat cea rugăciune și au repetat-o. Rugăciunea enunță tema centrală a tuturor promisiunilor și proorocirilor divine de odinioară, cum că Iehova Dumnezeu va înființa un guvern care, va justifica numele Lui prin nimicirea primului și principalului calomniator al Lui. Un asemenea guvern va face ca voința Sa, mult neglijată pe pământ din pricina defăimărilor aduse numelui Său sfânt, să fie împlinită printre oamenii de pe pământ, așa precum se împlinește printre creaturile spirituale din ceruri. De aceea este un guvern al eliberării și al vieții pentru toți cei de pe pământ, care îi împlinesc voia.

² Înălțarea rugăciunii pentru împărăție, de-a lungul tuturor acelor veacuri, nu a fost doar o repetiție zadarnică pentru poporul credincios al lui Iehova, ci a avut rolul de a-i face să aibă mințile și inimile concentrate asupra venirii împărăției lui Dumnezeu, și i-a ajutat să trăiască cu această așteptare. Dumnezeu nu a îndeplinit rugăciunea lor mai devreme, nu pentru că ar fi fost surd la ea, ci pentru că nu sosise încă vremea Lui. Din acest motiv, atunci când Fiul Său cel înviat s-a ridicat la ceruri, la Tatăl Lui ceresc, Iehova nu L-a instalat de îndată ca împărat să domnească. El L-a rugat să aștepte până la vremea sfârșitului: „Șezi la dreapta mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” (Evrei 10:12,13; Psalmii 110:1). În anul 1914 d.Chr. a început „timpul sfârșitului” pentru lumea cea veche, și a venit timpul lui Dumnezeu, iar El a început Guvernul lumii drepte. Determinându-L pe Fiul Său să scoată toiagul de cârmuire din organizația capitală, Iehova i-a zis: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi” – Psalmii 110:1,2.

³ Întrucât împărăția a fost înființată în anul 1914, se pune întrebarea: de ce ar mai trebui atunci ca poporul lui Iehova să se roage încă: „Vină împărăția Ta”? Tot astfel poate fi pusă sub semnul întrebării oportunitatea adresării acestei rugăciuni în timpul când Fiul lui Dumnezeu era în trup. El i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage la Dumnezeu, Tatăl, „Vină împărăția Ta”; și totuși, a spus fariseilor religioși, care doreau să afle când va veni împărăția: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici, sau, uite-o acolo!” Căci iată că împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.” (Luca 17:20,21, citire marginală). Isus, uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi împăratul Guvernului Lumii Noi, se afla în mijlocul lor, printre vrăjmașii Lui, luptând cu ei, folosind arme mult mai puternice decât armele fizice, obișnuite, ale războaielor, pentru a dărâma bastioanele greșelilor. Astfel privite lucrurile, împărăția lui Dumnezeu, în persoana Servului Principal se afla acolo, printre ei. Totuși, „vină împărăția Ta!”

⁴ Acum împăratul ceresc se află aici, împărățind de pe scaunul de domnie, în mijlocul tuturor vrăjmașilor Lui, atât demoni, cât și oameni ce se opun, și care au ajuns la picioarele Lui pe pământ. Cu toate acestea, rugăciunea „Vină împărăția Ta” este încă potrivit să fie adresată lui Dumnezeu. Guvernele opoziției de pe pământ, aflate sub Satan, lucrează încă. „Toiagul de fier” al

împăratului trebuie încă să iasă împotriva lor la Armaghedon, și să îi fărâme în bucăți ca pe niște vase de lut. „Piatra” împărăției lui Dumnezeu, prin Domnul, Mesia, a fost într-adevăr desprinsă nu de mâini omenești din „muntele” organizației universale a lui Dumnezeu. „Piatra” este „desprinsă” din anul 1914, dar mai trebuie să izbească groaznicul și marele chip, idolatria organizației lui Satan, și să o facă pulbere, pentru a fi risipită în uitare de către puterea lui Dumnezeu. (Psalmii 2:8,9; Daniel 2:34,35,44,45) Astfel că împărăția lui Dumnezeu încă trebuie să vină. Va veni cu grabă la Armaghedon, și va deveni după aceea „marele munte” ce va umple pământul, fără a lăsa loc pentru orice alt „munte”, sau orice alt guvern postbelic preamărit. – Apocalipsa 16:15; 1 Tesaloniceni 5:3.

⁵ La întemeierea împărăției în 1914 a început „ziua lui Iehova”, cea cu mult timp în urmă proorocită. Este ziua „pregătirii Lui” pentru conflictul final al Armaghedonului. Ea se termină cu Guvernul Său Teocratic, avându-L pe Isus Christos, deținând controlul deplin asupra întregului Univers, inclusiv Pământul, prin înfrângerea zdrobitoare a tuturor dușmanilor Lui acolo. (Naum 2:3) În timpul acestei zile, care este cunoscută ca fiind „a lui Iehova”, El înfăptuiește „lucrarea Sa ciudată” prin martorii Lui. El îi trimite înainte în toate națiunile, în vreme ce guvernele de acolo sunt încă în putere. Marele vrăjmaș, împreună cu hoardele lui de demoni și oamenii ticăloși, se revarsă ca un potop, încercând să îi copleșească pe martorii lui Iehova, și să oprească vestirea de către ei a împărăției lui Dumnezeu. Atunci Domnul Dumnezeu ridică sus stindardul adevărilor în luptă, adevăruri ale împărăției, împotriva opozanților care sfidează în timp ce sunt confrunțați de împărăția lui Dumnezeu. (Zaharia 14:7; Isaia 59:19; Apocalipsa 12:17) Ei să nu cedeze presiunilor și nici să facă compromisuri cu vrăjmașul, ci să rămână credincioși misiunii încredințate de Dumnezeu de a propovădui Evanghelia împărăției. Acest lucru necesită ca martorii Lui să „se roage fără încetare”. „Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.” (1 Tesaloniceni 5:17; Coloseni 4:2) Rugăciune „fără încetare” nu înseamnă să te închizi între pereții înalți și sumbri ai vreunei mănăstiri sau abații, fără a face nimic altceva decât să repeți rugăciunile. Acest lucru este religie. Ea este interzisă de Domnul și nu permite ca lucrarea Lui să fie făcută. „Rugăciune fără încetare” înseamnă, de aceea, a folosi întotdeauna calea rugăciunii la Dumnezeu, atunci când este potrivit sau necesar, în timp ce stăruie în serviciul Lui.

⁶ Unii, pretinzând că ei caută să împlinescă voința lui Dumnezeu, iau drept călăuză în comuniunea lor cu Dumnezeu, doar cele spuse de Isus Christos în predica de pe munte, la Matei 6:5-13. Pe această bază ei exclud toate rugăciunile desfășurate în public, ori în prezența altora, în diferite ocazii, inclusiv rugăciunea de mulțumire dinaintea servirii mesei, sau în gospodărie. Ei folosesc cuvintele de pe munte ale Domnului, drept standard unic de măsură a rugăciunii și înfierează toate rugăciunile, cu excepția celor desfășurate în intimitate, în secret, drept fățarnicie religioasă. Ne punem întrebarea: Poate, acest punct de vedere și argument să fie un viclesug al vrăjmașului, pentru a lipsi poporul lui Dumnezeu de o armă eficace în lupta împotriva mașinațiilor satanice? Pentru a obține un răspuns, nu putem lua puținele cuvinte, mai sus-citate ale învățătorului, drept o sentință completă, ori ca o măsură generală, totală, a ceea ce este corect, și a ceea ce este fățarnicie religioasă. Noi trebuie să consultăm și restul Cuvântului lui Dumnezeu, inclusiv cuvintele ulterioare ale Domnului, propriul Lui exemplu, și al ucenicilor Lui, cât și biserica timpurie. Doar procedând astfel, putem ști „cum să fim înțelepți și să veghem în vederea rugăciunii”, „stăruind în rugăciune”. – 1 Petru 4:7; Romani 12:12.

⁷ Bineînțeles, cuvintele învățătorului sunt adevărate: adoptarea unei atitudini de rugăciune în locuri publice, rostirea unor formule de rugăciune în interes particular, doar pentru ca să pari sfânt, pentru a fi văzut și admirat de oameni, este fățarnicie. Ea nu aduce răsplată din partea lui Dumnezeu, ci doar din partea unor oameni copleșiți de admirație, ceea ce nu este bine. Și Isus se scula uneori dis-de-diminează pentru a se duce în vreun loc mai retras pentru a se închina, ori se retrăgea pe un munte. (Matei 14:23; Marcu 1:35; 6:46; Matei 26:39,42,44) Atunci, Tatăl Său îl vedea în secret și îl răsplătea pe față, înaintea martorilor, iar El a biruit lumea prin tăria primită de la Iehova Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt cazuri când El a procedat în chip diferit. Acestea ar

trebui luate în considerare, în legătură cu calea urmată de toți servii credincioși ai lui Dumnezeu din Scripturi, pentru a putea hotărî rugăciunea corectă.

Proceduri în familie și publice

⁸ Mărturia Domnului Dumnezeu cu privire la prietenul Lui, Avraam, a fost: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el, să țină calea DOMNULUI, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel DOMNUL să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.” (Geneza 18:19; 26:5) Aceasta includea instruirea de către Avraam a casei lui adunate la un loc, ocazie când, fără îndoială, el îi conducea în rugăciunile adresate Atotputernicului Dumnezeu pentru călăuzire și ajutor. Cu siguranță și Iov i-a adunat pe cei ai casei lui și i-a condus în rugăciunile adresate Domnului pentru îndurare și iertare. (Iov 1:5) Când împăratul David a adus chivotul legământului în cetatea capitală, și l-a adăpostit într-un cort special, lângă palatul lui de pe Muntele Sion, s-a dus apoi acasă, cu multă bucurie și recunoștință, pentru a-și aduna casa și să ceară binecuvântare pentru ei toți. „David s-a întors să-și binecuvânteze casa.” (2Samuel 6:20; 1Cronici 16:43) Eunice, mama lui Timotei, împreună cu Lois, bunica lui, l-au luat pe acesta, când era copil, și l-au învățat din Scripturile Ebraice, deoarece tatăl lui era neam de grec. Cine ar putea crede că devotata mamă și bunică „l-au crescut în spiritul și teama de Dumnezeu”, fără să fi început perioada de învățatură aducând slavă, și adresând rugăminți lui Iehova Dumnezeu? (2Timotei 1:5; 3:14,15; Faptele Apostolilor 16:1-3) Inspirata învățatură adresată de apostol părinților, este: „Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.” Acest lucru includea rugăciunea părinților alături de copiii lor. – Efeseni 6:4, *Diaglott*

⁹ Propriile acțiuni ale lui Isus nu contraziceau sfaturile date de El ucenicilor Lui. El a fost consecvent, adresând mulțumiri Tatălui Său, înaintea credincioșilor apostoli, în noaptea de Paști atunci când a înființat Comemorarea numită „Cina Domnului”. (Matei 26:26,27; 1Corinteni 11:23,24) Și aceasta nu este totul. Atunci când a hrănit cinci mii de oameni din prânzul modest al unui băiat, iar apoi a îndestulat patru mii, din câteva pâini și pești, El a oferit înaintea tuturor, recunoștință publică marelui Dătător din ceruri. (Matei 14:19; 15:36; Marcu 8:6). Atunci când ucenicii s-au întors din lucrările lor de propovăduire anunțând că „împărăția cerurilor este aproape”, Isus a mulțumit înaintea lor lui Dumnezeu, că a descoperit „pruncilor” spirituali ceea ce a ascuns de cei „înțelepți și pricepuți”. (Luca 10:21; Matei 11:25) Fiind pe muntele sfânt, în prezența lui Petru, Iacov și Ioan, Isus, în timp ce se afla în comuniune cu Dumnezeu, a fost schimbat la față de slavă, iar vocea lui Dumnezeu s-a auzit răspunzând din ceruri. (Luca 9:28-36) Odată, pe când se afla în mijlocul ucenicilor Lui, și a isprăvit rugăciunea, aceștia L-au rugat să îi învețe și pe ei cum să se roage. – Luca 11:1

¹⁰ Referitor la minunea învierii lui Lazăr din morți, darea de seamă spune: „Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 11:41,42) Această ultimă declarație dovedește că rugăciunile lui Isus, în public, înaintea altora, nu erau făcute dintr-o vanitate egoistă, ori pentru preamărire, fiind văzut de oameni, ci erau făcute ca o mărturie. Toți ucenicii Lui adevărați sunt recunoscători că, în seara când El a înființat Cina Domnului, înainte de a pleca în grădina Ghetsimani, El s-a rugat înaintea ucenicilor Lui încercați, iar rugăciunea auzită de ei a fost înregistrată și păstrată pentru noi în Ioan capitolul șaptesprezece.

¹¹ Cum au înțeles urmașii personali ai lui Isus Christos cuvintele Lui referitoare la rugăciune? Au înțeles ei oare, că trebuie să se rezume doar la rugăciunea individuală, desfășurată în secret, în spatele ușilor închise? Oare, se fereau ei de la a se angaja în acest privilegiu în compania tovarășilor lor creștini? Oare, atunci când vreun conducător al unei adunări pentru studiu sau pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, adresa mulțumiri și rugăminți

Lui, în numele tuturor celor de față, era acest lucru considerat ceva contrar învățăturilor lui Christos? Inspirata înregistrare biblică vorbește de la sine în acest sens. Capitolul 1 din Faptele Apostolilor ne spune cum, după ridicarea lui Isus la ceruri, ucenicii Lui, „toți stăruiau cu un cuget în rugăciune și cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.” În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților și a pus problema umplerii locului de apostol rămas liber, al lui Iuda. Doi oameni au fost aleși să candideze. „Apoi au făcut următoarea rugăciune: Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi i-ai ales.” Sorții au căzut pe Matia. Fapte 1:24,26.

¹² După aceea, în ziua Cincizecimii, Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lor, iar Petru a declarat în mod public, în fața mării mulțimi adunate că Isus este Domnul și Mesia, sau Christos. Ce au făcut ei, aflându-se în emoționanta putere a duhului lui Dumnezeu? „Ei stăruiau în învățatura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.” (Faptele Apostolilor 2:42). La scurt timp după aceea, când Petru și Ioan au fost arestați din pricina propovăduirii, au făcut o mărturie la proces și au fost eliberați. „După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul, toți împreună, către Dumnezeu, ...După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” – Faptele Apostolilor 4:23- 31.

¹³ Atunci când s-au iscat discuții în ce privește administrarea hranei, apostolii au hotărât să încredințeze problema la șapte oameni aleși, zicând : „Iar noi vom stăruia necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” Au fost aleși șapte oameni, și „au fost aduși înaintea apostolilor, care după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea.” (Faptele Apostolilor 6:4,6,7). Când persecuțiile lui Saul au dus la împrăștierea ucenicilor din Ierusalim, Filip a început să propovăduiască printre samariteni: „Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.” Rugăciunile lor făcute în public au fost ascultate. – Faptele Apostolilor 8:14,15.

¹³ După ce împăratul Irod a pus să fie ucis apostolul Iacov, și l-a întemnițat pe Petru, cu gând să îl execute, „Petru era păzit în temniță, și biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.” Erau acestea rugăciuni particulare, înălțate în secret? Ca răspuns la acele rugăciuni, Petru a fost eliberat de îngerul lui Dumnezeu: „După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, el s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă, și se rugau.” (Faptele Apostolilor 12:5,12). Asemenea rugăciuni închinare în adunare, coincideau perfect cu asigurările date de Isus la Matei 18:19,20: „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Învățătorul cunoștea, bineînțeles, soarta lui Daniel, atunci când Nebucadnețar și-a uitat visul, iar Daniel împreună cu trei dintre tovarășii lui au fost amenințați cu moartea, împreună cu toți înțelepții Babilonului. „Atunci Daniel s-a dus la împărat și l-a rugat să-i dea răgaz ca să-i dea împăratului tâlcuirea. Apoi Daniel s-a dus în casa lui, și a spus despre lucrul acesta tovarășilor săi Hanania, Mișael și Azaria, rugându-i să ceară îndurarea cerurilor pentru această taină, ca să nu piară Daniel și tovarășii lui, odată cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții.” (Daniel 2:16-19). Rugăciune în unitate!

¹⁵ La Antiohia, în Siria, s-a format o grupă de creștini, iar Dumnezeu, prin spiritul Său a arătat că Saul și Barnaba vor fi trimiși ca învățători și prooroci. „Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece.” (Faptele Apostolilor 13:3). Pe parcursul serviciului lor de pionierat în țări străine, s-au întemeiat numeroase adunări de credincioși. „Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.” (Faptele Apostolilor 14:23). Primul creștin convertit în Europa a

fost Lidia, pe care apostolul Pavel a descoperit-o la o adunare de rugăciune a unor evreice, în Macedonia. Apoi demonii au început să-i urmărească pe Pavel și pe tovarășii lui: „Pe când ne duceam la locul de rugăciune, ne-a ieșit înaintea o roabă, care avea un duh de ghicire. Prin ghicire ea aducea mult câștig stăpânilor ei.” Din pricina întâmplărilor care au urmat, Pavel și Sila nu au mai putut să ajungă la locul de rugăciune unde erau așteptați, ci au fost azvârliți în temniță. „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau, și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau.” Eliberarea din închisoare a urmat la scurt timp după aceea. – Faptele Apostolilor 16:13,16,25.

¹⁶ În călătoria sa de sfârșit, în drum spre Ierusalim, Pavel s-a oprit la Milet, i-a chemat pe prezbiterii de acolo și le-a dat sfaturi de bun-rămas. „După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți.” (Faptele Apostolilor 20:36) În timp ce corabia cu care călătorea descărca marfă în Tir, Fenicia, Pavel a coborât pe uscat și s-a întâlnit cu ucenicii de acolo. Despărțirea lor este descrisă astfel: „Dar când s-au împlinit zilele, am plecat și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenuncheat pe mal și ne-am rugat.” (Faptele Apostolilor 21:5). Pavel a fost arestat la Ierusalim, și a fost obligat să apeleze la Cezar, ca ultima instanță omenească. De acolo el a fost dus în Italia. „Și așa am ajuns la Roma. Din Roma ne-au ieșit înainte până în „Forul lui Apiu”, și până la „Cele trei cârciumi”, frații care au ziseră despre noi. Când i-a văzut Pavel, a mulțumit lui Dumnezeu, și s-a îmbărbătat.” – Faptele Apostolilor 28:14,15.

¹⁷ Pavel a scris creștinilor din Corint, Grecia, iar din epistola lui se vede că mulțumirile și rugăciunile erau adresate lui Dumnezeu în adunările de creștini. Cu privire la desfășurarea lor, Pavel scrie: „Orice bărbat, care se roagă sau proorocește, cu capul acoperit, își necinstește Capul său. Dimpotrivă, orice femeie, care se roagă ori proorocește cu capul dezvelit, își necinstește capul ei.” „Cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă darul s-o tălmăcească; fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.... Altminteri, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește. Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.” (1Corinteni 11:4,5; 14:13-17,40). Pavel a cerut ca rugăciunile lor să se desfășoare împreună: „Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea, făcută nouă prin rugăciunile multora, să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi.” (2Corinteni 1:11; de asemenea Filipeni 1:19). Scriind comunității din Efes, în ce privește conduita corectă, în comunitate, Pavel a zis: „Curvia, sau orice alt fel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă cuvinte de mulțumire.” – Efeseni 5:3,4.

¹⁸ Acum, de la venirea Domnului la templu în anul 1918, noi trăim vremuri care în evenimente sunt comparabile cu vremea când Solomon a închinat primul templu în Ierusalim: „Solomon s-a așezat înaintea altarului Domnului, în fața întregii adunări a lui Israel, și și-a întins mâinile spre cer, și a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel!”. Rugăciunea lungă ce a urmat este unul dintre cazurile remarcabile din Scripturi, când o persoană, ce conduce o adunare publică în scopul închinării la Dumnezeu, a închinat în mod vizibil, și în auzul tuturor, mulțumiri și rugăminți Domnului. (1 Împărați 8:22-61; 2Cronici 6:12-42; 7:1). În plus, în această „zi a lui Iehova”, forțele vizibile ale vrăjmașului, inclusiv religia, politica și comerțul, uneltesc împotriva Martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor, mărșăluind spre asaltul final împotriva organizației lui Dumnezeu, așa cum fusese prevestit cu mult timp în urmă de către Ierusalim. Ca atare, vremurile de acum se aseamănă cu vremea când cei de pe Muntele Seir, împreună cu Moabiții și Amoniții s-au adunat să pornească atacul împotriva cetății, căreia Iehova i-a dat numele Său. Atunci împăratul Iosafat și-a adunat toți supușii la templul din Ierusalim, „pentru a cere ajutorul DOMNULUI.” „Iosafat a venit în mijlocul adunării lui Iuda și a Ierusalimului, în casa Domnului,

înaintea curții celei noi,” și din această poziție el a închinat rugăciuni fierbinți, în calitate de purtător de cuvânt al poporului lui Dumnezeu. (2Cronici 20:5-12) Rugăciunile sale stăruitoare, făcute public, nu au fost religioase sau fățarnice, iar Dumnezeu a răspuns la ele. Vrajmașii aflați pe drum, nu au ajuns niciodată vii în cetate.

Mulțumiri adresate cu prilejul meselor

¹⁹ Studiul rugăciunii nu acoperă doar aria ocaziilor publice; el atinge și sfera împrejurărilor casnice. În acest caz, se ridică atunci problema dacă nu cumva este un formalism religios sau fățarnicie să exprimi mulțumiri și rugăciuni, înainte și după o masă luată acasă. Fără nici o părtinire în această chestiune, darea de seamă nestrămutată ne arată ce este plăcut lui Dumnezeu, Cel ce acordă „orice dar bun și desăvârșit”. Referindu-se în mod expres la aceste vremuri „de pe urmă”, apostolul Pavel a prevăzut ridicarea unora care vor porunci regula „abținerii de la cărnuri” [hrană], pe care Dumnezeu a creat-o pentru a fi primită cu mulțumiri din partea celor care cred și cunosc adevărul. Cu privire la aceasta el remarcă: „Căci orice faptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” – 1Timotei 4:1-5.

²⁰ Dovada că vorbele lui Pavel se refereau la mese, există în multe exemple Scripturale. Atunci când a întemeiat Cina Domnului împreună cu ucenicii Lui, Învățătorul nostru, care ne-a dat un exemplu pentru ca noi să îi călcăm pe urme, a exprimat mulțumiri și binecuvântări asupra pâinii și vinului. (Luca 22:17,19; Marcu 14:22,23; 1Corinteni 11:23,24) Înainte de a înfăptui miracolul hrănirii celor cinci mii de oameni, și apoi a altor patru mii în pustie, El a adresat mulțumiri și a cerut binecuvântarea divină a proviziilor sărace de hrană de la început, dar pe care apoi El le-a înmulțit. (Ioan 6:11,23; Matei 15:36). După învierea Sa din morți, El nu Și-a schimbat procedura. Când S-a arătat înaintea a doi dintre ucenicii Lui, în drumul spre Emaus, și S-a oprit să zăbovească cu ei, „pe când ședea la masă, a luat pâinea, și după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o.” Atunci ei L-au recunoscut drept „Isus Christos, același ieri și azi și în veci!” – Luca 24:30,31; Evrei 13:8.

²¹ Apostolul Pavel ne scrie să călcăm pe urmele lui, întocmai cum și el a călcat pe urmele lui Isus Christos. (1Corinteni 11:1, *Diaglott*) Conduita sa era în perfectă concordanță cu părerile sale exprimate în scris pe această temă. Relatarea din Faptele Apostolilor 27:34,35, nu se referă la sărbătorirea de către el a Cinei Domnului, ci la consumarea hranei obișnuite la bordul corăbiei, înainte ca aceasta să naufragieze: „De aceea vă rog să mâncați... După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce.” Înainte de aceasta Pavel a scris corintenilor și a ridicat problema mâncării (cărnii) cumpărate în prăvăliile neamurilor (păgânilor), și care probabil a fost mai întâi jertfită idolilor. El scrie: „Să mâncați din tot ce se vinde pe piață, fără să cercetați ceva din pricina cugetului. Dacă mănânc, [astfel de mâncăruri] aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulțumesc? Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru salva lui Dumnezeu.” – 1Corinteni 10:25,30,31.

²² Același apostol a scris și creștinilor din Roma următoarele: „Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu”. (Romani 14:6) Acest lucru este în concordanță cu sfatul cel bun: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Isus Christos, cu privire la voi.” (1Tesaloniceni 5:18) Acel lucru se referă și la sfârșitul unei mese. Acolo unde există o casă mare, sau un grup care mănâncă împreună la o masă comună, precum la „Bethel” în Brooklyn, la „Gilead”, la „Bethel” în Londra sau oriunde, nu este un mod mai vrednic de laudă pentru a sfârși masa, decât ca persoana din capul mesei să exprime mulțumiri lui Dumnezeu, în timp ce toți se ridică și stau în

picioare. – 1Corinteni 14:26,40.

Poziția corpului

²³ Care este poziția corectă de adoptat atunci când te rogi? Fățarnicii religioși stăteau în picioare când se rugau în sinagogi și pe la colțurile străzilor, pentru a fi băgați în seamă de cei prezenți sau de către trecători. (Matei 6:5) Totuși, servii credincioși ai lui Dumnezeu sunt de multe ori văzuți stând în picioare în timpul rugăciunii, din respect pentru Dumnezeul Cel Mare care tronează pe maiestuosul Său scaun de domnie din ceruri. (Daniel 7:9,10; Apocalipsa 7:9) Ana a stat în picioare în fața cortului sfânt, rugându-se pentru a primi în dar un fiu. (1Samuel 1:12,26) Atunci când Solomon s-a rugat pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, la sfințirea templului, întreaga adunare a lui Israel a stat în picioare. (2Cronici 6:3) Împăratul Iosafat L-a implorat pe Dumnezeu, stând în picioare; la fel stătea și adunarea. (2Cronici 20:5-13). Isus a spus: „Și atunci când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre.” (Marcu 11:25) El a dat pilda vameșului și a fariseului care se rugau la templu; mai degrabă a plecat vameșul iertat, decât fariseul, căci el s-a smerit. – Luca 18:9-14.

²⁴ De asemenea, apostolul Pavel scrie: „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și îndoieli”. (1Timotei 2:8). Acest lucru se referă cu siguranță la poziția anumitor slujitori ai lui Dumnezeu, din vechime, care se rugau cu mâinile întinse spre cer, cum a fost cazul lui Solomon, Moise și Ezra. Nici o învățătură nu spune că cel ce se roagă trebuie să își împreuneze mâinile sau să își împletească degetele, ori să își țină palmele drepte, una vizavi de cealaltă, în fața pieptului, cu ochii privind spre cer, ori cu capul atârându-i în piept, ca o trestie aplecată. – Exodul 9:28,29; 1Împărați 8:22,38; Ezra 9:5; Isaia 58:5.

²⁵ Atunci când te rogi, cerând îndurare de la Dumnezeul Cel Prea Înalt se cuvine, de asemenea, și să îngenunchezi înaintea Lui. (Matei 17:14; Marcu 10:17) „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea DOMNULUI, Făcătorul nostru! Căci El este Dumnezeul nostru.” (Psalmii 95:6,7) Și împăratul lui Israel s-a smerit, îngenunchind în adunare publică, înaintea lui Dumnezeu. Acela, mai mare decât Solomon, pe care Dumnezeu L-a uns a fi împăratul Guvernului Lumii Noi, a îngenuncheat plecându-și fața și rugându-Se sincer înaintea Lui. (1Împărați 8:54; 2Cronici 6:13; Matei 26:39; Luca 22:41). Atunci când Petru L-a rugat pe Domnul să o învie pe credincioasa Tabita din morți, el a făcut acest lucru tot cu genunchiul aplecat. Iar atunci când Pavel și-a luat rămas bun de la prezbiterii din Efes și de la ucenicii din Tir, ei s-au rugat la Domnul, îngenunchind. – Faptele Apostolilor 9:40; 20:36; 21:5.

²⁶ Atunci când, după trei ani și jumătate de foamete, proorocul Ilie s-a rugat pentru ploaie, „s-a plecat la pământ și s-a așezat cu fața între genunchi.” (1Împărați 18:42). Pavel a exprimat aceeași atitudine a inimii, când a zis: „Iată de ce, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Christos, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin duhul Lui, în omul dinăuntru.” (Efeseni 3:14,16). Iar cu privire la faptul că toate fapăturile vii trebuie să se închine și să se roage lui Dumnezeu, apostolul spune: „Fiindcă este scris: „Pe viața mea mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca în fața Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.” (Romani 14:11) În această poziție, în fața lui Dumnezeu se afla Daniel, atunci când vrăjmașii care unelteau l-au găsit și i-au aplicat legea țării, care spunea să fie aruncat la lei. – Daniel 6:10,11.

²⁷ Luând toate acestea în considerare, învățăturile lui Isus că „atunci când vă rugați, să nu folosiți repetiții deșarte, așa cum fac păgânii”, se aplică și în cazul rostirii rugăciunilor religioase formale, folosind un rozariu sau vreo roată de rugăciune, pentru a obține absolvire de păcate și merite religioase. Nu se aplică în cazul unei repetate prezentări în fața Domnului, a vreunei chestiuni urgente. Ca urmare „Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că oamenii trebuie totdeauna să se roage, și să nu se lase”. Pilda era cea a unei văduve „ce continua des să tot vină” la judecător

ca să-i facă dreptate; la care Isus a adăugat: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Cei ce au credință nu vor înceta rugăciunile regulate și persistente la Dumnezeu mântuirii. – Luca 18:1-8.

²⁸ Isus însuși, datorită seriozității dorinței Sale, s-a dus de trei ori la locul de rugăciune în grădina Ghetsimani. De fiecare dată a adresat aceeași rugăciune și a fost ascultat pentru că se temea de Dumnezeu. (Matei 26:39-44; Luca 22:41-44; Evrei 5:7). Atunci când Ilie, aflat pe Muntele Carmel, dând spre Marea Mediterană, L-a rugat pe Domnul să-i izbăvească de marea secetă, el s-a închinat de șapte ori „până ce s-a ridicat un mic nor din mare, ca o palmă de om”. (1Împărați 18:42-44). Daniel a postit și s-a rugat Domnului într-o problemă, timp de trei săptămâni, înainte ca Domnul să îi trimită un înger cu o proorocie drept răspuns. (Daniel 10:1-12) Pavel ne istorisește despre propria sa stăruință înaintea Domnului, atunci când scrie: „Și ca să nu mă umflu de mândrie, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf. *De trei ori* L-am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” (2Corinteni 12:7-9). Psalmistul spune: „Dar eu strig către Dumnezeu, și DOMNUL mă va scăpa. Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu.” (Psalmii 55:16,17). Apostolul Iacov scrie: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” și îl dă pe Ilie drept exemplu. – Iacov 5:16-18.

²⁹ Rugăciunea închinată în vreun oratoriu sau clădire religioasă, făcută de mâna omului, nu este mai eficace decât rugăciunea înălțată oriunde pe pământ. Creștinilor nu li se cere să meargă în asemenea locuri pentru a-și rosti rugăciunile și mulțumirile înaintea lui Iehova Dumnezeu. El acceptă laudele și rugăciunile în numele lui Isus, indiferent unde și în ce împrejurări sunt făcute de către o inimă sinceră și devotată.

³⁰ Neemia avea inima grea și era trist din pricina stării de pustiire și nimicire a Ierusalimului, din îndepărtata lui țară natală. Atunci când împăratul Persiei l-a întrebat de ce este trist în prezența sa, când servea vinul, pe Neemia l-a apucat o mare frică. El a explicat: „Împăratul mi-a zis: „Ce ceri?” Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor, și am răspuns împăratului.” (Neemia 2:4). Neemia s-a rugat în adâncul inimii sale, fără să fie auzit de împăratul Artaxerxe. Dar Dumnezeu l-a auzit și i-a dat trecere în fața regelui, iar la scurtă vreme după aceea, zidurile Ierusalimului se ridicau sub directă supraveghere a lui Neemia. Tot astfel și azi, nevoia de rugăciune poate să fie instantanee, fără să poată fi rostită cu voce tare, sau în vreo atitudine potrivită ocaziei. Slujitorul Dumnezeului Cel Prea Înalt, poate fi angajat în slujirea Lui, de la casă la casă, întâlnind indiferență sau opoziție îndârjită; el poate fi amenințat cu folosirea violenței dacă insistă să dea mărturie. Atunci, fie că se află pe pragul unei case ce are nevoie de mila divină sau în drum spre serviciul lui de peteren, simțind nevoia de a primi de sus înțelepciune, îndrumare și apărare, el poate, în tăcere, să înalțe în inima sa rugăciuni către Dumnezeu. Domnul, care știe ce se află în inima omului, poate să audă, și va asculta, iar mâna cea bună a Domnului se va lăsa asupra slujitorului Său, așa cum s-a lăsat și asupra lui Neemia.

³¹ S-ar putea să fim sătui de lupta pentru libertatea creștină, desfășurată în tribunale, în fața ofițerilor de poliție sau în prezența adunării unei gloate de religioniști demonizați. Atunci, veghind la rugăciune și comuniune, desfășurată fără cuvinte, la ajutorul de sus, putem obține sprijinul dorit, așa precum împăratul Iosafat l-a primit atunci când a fost luat cu asalt de către sirieni, (1Împărați 22:32,33) sau împăratul Asa, când a trebuit să înfrunte o oștire de un milion de etiopieni. „Asa a chemat pe Domnul, Dumnezeul lui, și a zis: „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare; vino în ajutorul nostru, Doamne Dumnezeul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim, și în numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru; să nu iasă omul biruitor împotriva ta! Domnul a lovit pe etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda.” (2Cronici 14:9-13). Referitor la asemenea situații grele, împăratul Solomon i-a zis lui Dumnezeu, la sfințirea templului: „Când poporul Tău va ieși la luptă împotriva

vrăjmașului său, urmând calea pe care i-o vei porunci Tu, dacă vor face rugăciuni Domnului, cu privirile întoarse spre cetatea pe care ai ales-o Tu, [ilustrarea împărăției lui Dumnezeu], și spre casa pe care am zidit-o eu Numelui Tău [ilustrarea tronului lui Dumnezeu], ascultă din cer rugăciunile și cererile lor, și fă-le dreptate.” – 1 Împărați 8:44,45.

³² Slujitorii Domnului ar trebui să fie atenți tocmai la astfel de situații grele, să fie ageri și prompti în a-și exercita privilegiul lor față de El, pentru a susține cauza Lui. Pavel descrie armura spirituală a lui Dumnezeu, pe care cei ce luptă pentru interesele Lumii Noi trebuie acum s-o îmbrace, în lupta lor cu forțele demonice, „răutatea spirituală ce sălășluiește în locuri înalte”. În afară de luarea armurii defensive și a armei ofensive, „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, apostolul arată de ce este nevoie în continuare pentru reușita în luptă, zicând: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.” (Efeseni 6:11-18, *margin.*) Soldații buni ai lui Christos nu pot continua lupta bazându-se doar pe propriile lor puteri, fără a cere ajutor de sus.

Cum se pot ruga „oamenii cu bunăvoință”?

³³ Organizația capitală a lui Dumnezeu, numită Sion, este Ierusalimul ceresc și este Guvernul Teocratic al Lumii Noi a neprihăririi. Isus Christos îl reprezintă pe Iehova în calitate de împărat în acel Guvern, iar instalarea Lui pe scaunul de domnie în anul 1914 d.Chr. a marcat începutul Guvernului Lumii Noi. De asemenea, a marcat începutul „zilelor de pe urmă” ale organizației lumii vechi a lui Satan. Proorocia lui Isaia 2:2,3 a început să se desfășoare: „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor va îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului.” În ce privește exercitarea puterii Sale pe pământ, apostolul scrie: „Și eu, Ioan, am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care venea din cer, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” – Apocalipsa 21:2,3.

³⁴ Începând cu 1918, când Mesagerul lui Dumnezeu, Isus Christos, a venit la Templu pentru judecata casei Lui și a neamurilor, se aplică proorocia lui Habacuc 2:20: „Iar Iehova este în templul Lui sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (*Young*) De atunci, „multe popoare” și „toate neamurile” se revarsă spre Sion, „noul Ierusalim”, Guvernul Teocratic al lui Iehova, dorind să umble pe cărările Lui, potrivit legii Sale. Astfel, cei ce urcă spre casa Lui de închinare, se compun din „oamenii cu bunăvoință” din toate neamurile și popoarele, și care află despre înființarea Guvernului Său neprihănit. Ei doresc să se armonizeze cu el, și să se închine la adevăratul și viul Dumnezeu, prin împăratul Său, Isus Christos. Aceștia însă, nu fac parte din „turma mică” a lui Dumnezeu, Izraeliții spirituali aflați în legământ cu împărăția, ci ei constituie „alte oi” ale Lui, a căror unică speranță este viața veșnică pe pământ. Se pune întrebarea: pot atunci, aceștia să se roage la El? Răspunsul lui Iehova Dumnezeu îl găsim în Isaia 56:6,7: „Și pe fiii străinilor, care se vor lipi de DOMNUL ca să-L slujească, și să iubească numele DOMNULUI, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruî în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul meu, căci casa Mea, se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” – Matei 21:13; Marcu 11:17.

³⁵ Aceștia sunt ilustrați de „străinul” pe care îl pomenește împăratul Solomon, la sfințirea templului, pentru a arăta răspândirea mare pe care o va avea închinarea la Iehova: „Când străinul, care nu este din poporul Tău, Israel, va veni dintr-o țară îndepărtată, pentru Numele Tău, căci se

va ști că Numele Tău este mare [prin Martorii lui Iehova], mâna Ta este tare, și brațul Tău este întins: când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și dă străinului acelaia tot ce-Ti va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca și poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o eu!” (Împărați 8:41-43). Zaharia, care proorocea în acele zile, când templul tipic a fost reconstruit la Ierusalim, scrie și el următoarele despre clasa de mai sus: „Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: „Haidem să ne rugăm DOMNULUI și să căutăm pe DOMNUL oștirilor! Vrem să mergem și noi!” Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe DOMNUL oștirilor la [noul] Ierusalim, și să se roage DOMNULUI. Așa vorbește DOMNUL oștirilor: în zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu [rămășița lui Iehova] de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi [Izraeliții spirituali].” – Zaharia 8:20-23; Isaia 19:19-22,25.

³⁶ Scopul venirii la templu sau la casa de rugăciune pentru toate neamurile, a acestei clase a „străinului”, este ca ei să se poată ruga pentru a fi călăuziți și întăriți să îndeplinească voința Lui. Apostolul Ioan, după ce a avut viziunea adunării complete a celor 144.000 de Izraeliți spirituali, a prevăzut și această mare clasă a „străinului” cu bunăvoință: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!”..... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui, Cel ce stă în scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui.” (Apocalipsa 7:9,10, 14,15) „Străinii” cu bunăvoință, sau „alte oi”, care vor forma „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului, nu își atribuie mântuirea lor pe seama vreunui guvern național sau simbol făcut de mâna omului. Ei o pun pe seama lui Dumnezeu, aflat pe scaunul Lui de domnie ceresc, cât și pe seama Mielului Său de jertfă, Isus Christos, care se află pe tron cu Iehova Dumnezeu, domnind în calitate de Reprezentant al Lui sau împărat. Pentru ca rugăciunile lor să fie acceptate de aceste „Înalte Stăpâniri”, ei trebuie să respecte regulile privind rugăciunea, adică, să se roage având credința că Dumnezeu există și-i răsplătește pe toți cei ce-L caută. Ei, de asemenea, trebuie să se roage și în numele Fiului Său, Mielul, care este Răscumpărătorul lor. Citatele Scripturii de mai sus ne arată că ei fac aceste lucruri.

³⁷ Aceste „alte oi” nu fac parte din „turma mică” a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu; pot ei să se roage lui Iehova Dumnezeu, numindu-L „Tatăl nostru”? Da, este răspunsul evident dat de către Scripturi. Amintiți-vă de egiptenii înfomețați din vechime, care au venit la Iosif, mâna dreaptă a lui Faraon, rugându-l să îi cumpere de tot, împreună cu toate bunurile lor pământești, pentru a putea obține pâinea cea care să îi țină în viață. Astfel, aceste „alte oi” pământești, vin acum la Mai Marele Iosif, și anume, Isus Christos, la templu. Ei își doresc pâinea spirituală, dătătoare de viață, în aceste mistuitoare vremuri de foamete spirituală din „creștinătate”. Ei predau tot ce au împăratului lui Iehova, Isus Christos, și îl roagă să-i cumpere cu jertfa Lui de mântuire, pentru ca ei să poată păși în calea vieții veșnice acum, înainte de Armagedon. Pentru aceștia El devine „Mântuitorul lumii”, sau „hrană pentru cei vii”, care este înțelesul numelui Țafnat-Paeneah, nume atribuit lui Iosif, în vechime. (Geneza 41:45,55,56; 47:18-21) În ce îl privește pe corespondentul lui din ziua de astăzi, de mult a fost proorocit: „Și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al Păcii.” (Isaia 9:6). Primind acum hrana spirituală, dătătoare de viață, clasa „altor oi” se pregătesc să devină fii ai Tatălui veșniciilor, Isus Christos, când El oferă pentru ei jertfa Sa de răscumpărare, în timpul domniei Lui de o mie de ani după Armagedon. Acest lucru a fost ilustrat cu jertfele aduse de Israel în Ziua ispășirii. – Levitic 16:9,15.

³⁸ Isus Christos însuși a primit viață și nemurire de la „Izvorul veșnic al vieții”, Iehova Dumnezeu. (Psalmii 36:9) De aceea Isus I se adresa cu numele de „Tată”, și vorbea despre El ca „Tatăl Meu” și „Dumnezeul Meu”. De vreme ce Isus devine tatăl „celorlalte oi” credincioase, ce formează „marea mulțime”, și de vreme ce propriul Său Tată este Iehova, este în concordanță scripturală, ca persoanele cu bunăvoință, „alte oi” consacrate, să se adreseze lui Iehova numindu-L „Tatăl nostru”, atunci când se închină și se roagă Lui. În Scriptură, de regulă, un nepot se adresa bunicului său cu „tată”, și toți străbunicii în linie, dinaintea părintelui imediat erau numiți „tați”. (Exodul 3:6; 15:2; Deuteronom 26:5; 1 Împărați 15:11,24; Isaia 51:2; 63:16; 64:8; Psalmii 45:16; Ioan 8:56) Tot astfel Iehova este „Cel Dintâi Tată” pentru toți cei care dobândesc viață veșnică prin Fiul Său, Isus Christos.

³⁹ Chiar mai mult decât atât, „alte oi”, care acum părăsesc viețuirea zgomotoasă în lumea lovită de foamete, și ies din serviciul „porcarului” lipsit de conștiință al acestei lumi, au fost prefigurați în pilda lui Isus, fiind numiți acolo „fiul risipitor”. Când fiul s-a întors acasă și a fost întâmpinat de acel a cărui casă o părăsise, el i s-a adresat astfel: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.” Dar tatăl nu a voit să îl dezmoștenească pe fiul căit, ci a poruncit un ospăț zicând: „Căci acest *fiu al meu* era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Apoi tatăl a explicat și fratelui mai mare, motivul ospățului, zicând: „Pentru că acest *frate al tău* era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit.” (Luca 15:21,24,32) De aceea, pe bună dreptate și cu încredere deplină, clasa „străinului” și „alte oi” pot, prin Răscumpărătorul Isus Christos, să se aproprie și să se adreseze lui Iehova Dumnezeu cu numele de „Tatăl nostru”, atunci când se închină. Ei pot să țină rugăciunea și într-o adunare în care sunt prezenți și cei din rămășița unsă.

Pentru toți cei înălțați în dregătorii

⁴⁰ Pentru ce să se roage atunci, rămășița „turmei mici” a lui Dumnezeu, cât și frații lor, „alte oi”? Rugăciuni închinare din motive și în scopuri egoiste, nu spre slava lui Dumnezeu, nu ar putea primi răspuns de la El. Așa cum este scris pentru cei egoiști: „Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în desfătărilor voastre [plăcerile voastre]” (Iacov 4:3, *margin.*) Dacă voința noastră este conform și supusă voinței Lui, atunci putem să cerem ceea ce voim și ne va fi dat la timpul cuvenit. Lumea Nouă este aproape, iar Guvernul ei cel veșnic funcționează deja în mijlocul puternicilor vrăjmași. Acum este binevenită întrebarea psalmistului: „Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova, și împotriva Unsului Său”. (Psalmii 2:1,2, *Young*). Să ne rugăm pentru aceste puteri care domnesc pe pământ? Cum ar putea asemenea rugăciuni să fie aprobate de Iehova, și să fie în favoarea lui Christos, Mesia, când asemenea domnitori se împotrivesc puterii invincibile și mesajului lui Dumnezeu, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” În loc ca Dumnezeu să asculte rugăciuni pentru astfel de opozanți, psalmistul spune: „Cel ce stă în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Totuși Eu am uns pe împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”. – Psalmii 2:3,4,6.

⁴¹ Cine sunt atunci aceia pentru care să ne rugăm potrivit îndemnurilor date de către apostol creștinilor? La 1 Timotei 2:1-6, se scrie: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, și pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.”

⁴² Nu poate exista nici o rugăciune potrivită pentru mântuirea celor sortiți pieirii la Armaghedon din pricina păcatului lor de moarte. (Psalmii 109:1-7; Ieremia 7:16; 11:14; Proverbele 28:9; 1Ioan 5:16,17) Apostolul se adresa celor aflați în organizația lui Dumnezeu, și îi sfătuia pe aceștia să se roage pentru condițiile din organizația lui Dumnezeu, pentru ca toți membrii organizației să poată avea o viață liniștită, pașnică, dusă în evlavie și cinste. De ce? Pentru că Dumnezeu voiește ca aceștia să fie mântuiți, iar Isus Christos este Mijlocitorul dintre El, și ei, în acest sens. Cei care se află în poziții de autoritate sau în înalte dregătorii în cadrul părții vizibile ale organizației, au nevoie de rugăciunile, cererile și mijlocirile noastre la Dumnezeu, pentru ca ei să poată să acționeze pentru pace, sănătate spirituală și prosperitate pentru „toți oamenii”, anume, creștinii din organizație.

⁴³ Asemenea rugăciuni sunt și spre cinstea și slava lui Dumnezeu, pentru propășirea intereselor împărăției pe pământ. De aceea astfel de rugăciuni și cereri sunt „bune și bine-primate” înaintea lui Dumnezeu. Psalmul 122 este de acord cu acest punct de vedere, și spune: „Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată. Acolo se suie semințiile, semințiile DOMNULUI, după legea lui Israel, ca să laude Numele DOMNULUI. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești. Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina casei DOMNULUI, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.”

⁴⁴ O rugăciune pentru împărat, pentru împăratul lui Iehova, se află scrisă în Psalmii 72:1, și ea este profetică pentru rugăciunea de azi a poporului lui Dumnezeu: „Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului, și dă dreptatea Ta, fiului împăratului!” David s-a rugat pentru fiul său, împăratul Teocrației tipice peste Israel (1Cronici 29:10,19), iar acea rugăciune este oferită acum împăratului Guvernului Teocratic veșnic și adevărat. Psalmii 72:15,17 spune în continuare despre împărat, Fiul marelui „Împărat al Veșniciei”: „Ei vor trăi, și-i vor da aur din Seba; se vor ruga neîncetat pentru el, și-l vor binecuvânta în fiecare zi. Numele lui va dăinui pe vecie, cât soarele îi va ținea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile [reprezentate de „alte oi”] îl vor numi fericit.”

⁴⁵ Iehova Dumnezeu este „împăratul veșnic”, iar Isus Christos este împăratul Său cel uns al Teocrației Lumii Noi. În vreme ce așteptăm cu nerăbdare justificarea numelui lui Iehova de către împăratul Isus Christos, în bătălia Armaghedonului, noi continuăm să ne rugăm pentru Împărați, spunând: „Vină împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Noi recunoaștem că împărăția a fost întemeiată în anul 1914 d. Chr., și închinându-ne, ne alăturăm întregii organizației a lui Dumnezeu, în cer și pe pământ, zicând: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru Iehova și ale Christosului Său. Și El va împărați în vecii vecilor... Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărătești.” (Apocalipsa 11:15,17, *Am Stan. Ver.*) „Și toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor.” – Apocalipsa 5:13,14.

⁴⁶ „Alte oi”, care vor forma „marea mulțime”, strigă: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”; iar rămășița credincioasă a celor 144.000, se alătură laudelor și cererilor lor, zicând: „Amin. A Dumnezeului nostru, să fie lauda, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.” – Apocalipsa 7:10,12.

Întrebări pentru studiu

1. Care este tema centrală a tuturor promisiunilor și proorociilor din trecut ale lui Dumnezeu, pentru care s-au rugat și se roagă creștinii? Ce se va realiza în ceruri și pe pământ?
2. De ce rostirea rugăciunii împărăției nu a fost o repetiție zadarnică? Cum și când a

răspuns Dumnezeu la aceste rugăciuni, și de ce nu a făcut-o mai devreme?

3. Ce neconcordanță aparentă a existat între îndemnul lui Isus adresat ucenicilor Săi, ca să se roage pentru împărăție, și propria Lui prezență printre ei?

4. De vreme ce împărăția a fost întemeiată în anul 1914 d.Chr., de ce este atunci, încă valabilă rugăciunea „Vină împărăția Ta!”?

5. a) Ce zile prezise au început odată cu întemeierea Împărăției? De ce este necesar să continuăm cu rugăciunile? b) Ce înseamnă „să te rogi fără încetare”?

6. Ce vederi înguste adoptă unii cu privire la cuvintele lui Isus de la Matei 6:5-13, referitoare la rugăciune? Cum putem să ne dăm seama dacă un asemenea argument este o manevră vicelană a vrăjmașului?

7. De ce sunt adevărate cuvintele lui Isus la Matei 6:5-13, după cum se vede și din propria Lui conduită? De ce totuși acest lucru nu este suficient pentru considerarea deplină a subiectului?

8. Cum demonstrează exemplele lui Avraam, Iov, David și ale mamei și bunicii lui Timotei, care este procedura corectă pentru rugăciunea desfășurată în familie?

9. Care sunt cazurile când Isus s-a rugat înaintea ucenicilor Lui sau chiar în fața publicului?

10. a) Ce spun cuvintele lui Isus la mormântul lui Lazăr, despre scopul rugăciunii în public? b) Ce arată înregistrarea de la Ioan 17 pe această temă, și care sunt sentimentele noastre față de cele afirmate?

11. Ce întrebări referitoare la rugăciune se ridică în ceea ce îi privește pe tovarășii personali ai lui Christos? Ce are de spus în această privință, capitolul 1 din Faptele Apostolilor?

12. Ce înregistrare, referitoare la rugăciunea în public, a fost făcută în ce privește ziua Cincizecimii, și după eliberarea apostolilor din temniță?

13. Ce ne spune darea de seamă cu privire la rezolvarea problemei administrării hranei în Ierusalim și în ce privește vizita lui Petru și Ioan în Samaria, după Filip?

14. a) Ce spune darea de seamă cu privire la vremea când împăratul Irod l-a ținut în temniță pe Petru, iar îngerul Domnului l-a eliberat? b) Cum coincide aceasta cu învățătura dată de Christos, cât și cu cererea adresată de Daniel în Babilon, celor trei tovarăși ludei?

15. Ce aflăm din înregistrare cu privire la trimiterea lui Pavel și Barnaba ca misionari, călătoria lui Pavel și, mai târziu, începutul lucrării sale la Filipi, în Europa?

16. Tot în aceeași ordine de idei, ce s-a petrecut atunci când Pavel și-a luat rămas bun de la prezbiterii din Efes, și de la adunarea din Tir? Dar când și-a întâlnit frații în drum spre Roma?

17. a) Ce le-a scris Pavel corintenilor cu privire la rugăciunea desfășurată în comunitatea adunată? b) Ce le-a cerut el lor și ce i-a povățuit pe efeseni cu privire la conduita cuvenită în adunare?

18. Ce ne arată înregistrarea, în ce privește comportarea lui Solomon la sfințirea templului? Cum a procedat împăratul Iosafat în timpul atacului din partea vrăjmașilor uniți?

19. Ce i-a scris Pavel lui Timotei cu privire la rugăciunea cu ocazia luării mesei?

20. Cum proceda Isus, potrivit Scripturii, atunci când lua masa?

21. Cum s-a purtat Pavel la masă, înainte de naufragiul corăbiei? Ce a spus el cu privire la mâncărurile vândute de păgâni în piețe?

22. Ce a scris apostolul romanilor cu privire la mâncare? De ce este lăudabilă, și conform Scripturii, conduita adoptată în adunările Societății Turnul de Veghere, atât la începutul cât și la sfârșitul meselor?

23. Ce spune Scriptura cu privire la statul în picioare atunci când ne rugăm?

24. Ce se spune cu privire la poziția mâinilor și a brațelor, în timpul rugăciunii?

25. Ce se arată de către Solomon, Isus, Petru și Pavel cu privire la îngenunchiere în timpul rugăciunii?

26. Ce poziție au adoptat Ilie și Daniel? Ce a scris Pavel în concordanță cu aceasta?

27. La ce se aplică cuvintele lui Isus referitoare la repetiția zadarnică? Cum este dovedit

acest lucru de către pilda văduvei ce a stăruit pe lângă judecător?

28. Cum este evidentă o asemenea stăruință în cazul lui Isus, Ilie, Daniel, Pavel, și al psalmistului?

29. În ce loc acceptă Dumnezeu să-i fie închinată rugăciunile?

30. În ce împrejurări și cum a înălțat Neemia rugăciune înaintea împăratului Artaxerxe? În ce situații deosebite pot Martorii lui Iehova să se roage în același fel?

31. Ce poate fi spus din punct de vedere scriptural cu privire la modul și conformitatea rugăciunii în toiul conflictelor creștine?

32. Ce asociază Pavel cu armătura spirituală pentru luptă și de ce?

33. Cum și când au început „zilele din urmă”? Ce au spus Isaia și apostolul Pavel despre Guvernul aflat atunci la putere și despre acțiunea „oamenilor cu bunăvoință”?

34. a) De când au început să se împlinescă cele spuse la Isaia 2:2,3? Pentru ce scop anume urcă „mulțimea de popoare” sus pe muntele Domnului? b) Ce ne spune Dumnezeu, prin vocea lui Isaia, în ce privește posibilitatea ca aceștia să se poată ruga lui Iehova?

35. Cum se referă Solomon la aceștia în timpul rugăciunii de sfințire a templului? Ce a spus proorocia lui Zaharia cu privire la venirea și la scopul acestora?

36. Ce viziune descrie Ioan, cu privire la această clasă? Ce trebuie ei să facă pentru ca rugăciunile lor să fie primite de către Înaltele Stăpâniri?

37. În ce privește chestiunea dacă aceștia se pot adresa lui Iehova Dumnezeu cu apelativul „Tatăl nostru”, ce ne arată comportarea față de Iosif a egiptenilor înfometateți?

38. De ce din pricina unei asemenea relații cu Isus Christos pot aceștia să se adreseze lui Iehova Dumnezeu, cu numele de „Tată”?

39. Ce expresii din pilda fiului risipitor, arată similitudinea cu modul lor de a se ruga lui Dumnezeu, numindu-L „Tată”?

40. a) În ce condiții putem cere lui Dumnezeu să ne dea ceea ce cerem? b) Care este poziția puterilor conducătoare de pe pământ față de Guvernul Lumii Noi? Cum ne arată atitudinea lui Dumnezeu față de ei, dacă trebuie să ne rugăm pentru ei?

41. Care este sfatul dat de Pavel la 1 Timotei 2:1-6 în ce privește rugăciunea?

42. Pentru ce ne învață apostolul să ne rugăm și de ce?

43. De ce o asemenea rugăciune este bună și primită de Dumnezeu? Care este psalmul care este de acord cu un asemenea punct de vedere?

44. Ce ne spune psalmistul David, în sens profetic, cu privire la rostirea de rugăciuni pentru fiul împăratului?

45. Cum ne rugăm atunci, „pentru Împărați”, și ce ne arată Apocalipsa în această chestiune?

46. Ce rugăciuni înalță cei ce așteaptă să intre în „marea mulțime”? Cu ce fel de rugăciuni li se alătură rămășița credincioasă?

CALEB, UN LUPTĂTOR ÎNDRĂZNEȚ PENTRU TEOCRAȚIE

„Cei dreپți sunt îndrăzneți ca un leu”, spune Proverbe 28:1. Sau, potrivit traducerii lui *Rotherham*, „cei dreپți sunt siguri de ei asemenea unui leu”. Ei au credință, se bizuiesc în mod încrezător pe cuvântul lui Dumnezeu și înaintează cu îndrăzneală, în pofida pericolului, pentru a face față cerințelor de serviciu ale Domnului. Cu secole în urmă a trăit pe pământ un serv al lui Iehova care a ilustrat bine îndrăzneala evlavioasă. Numele aceluia serv era „Caleb”. Chiar numele înseamnă „îndrăzneț”.

Au existat mai multe caractere biblice al căror nume a fost Caleb. Cel de care ne ocupăm aici este Caleb, fiul lui Iefune. El a fost născut în anul 1553 î.Chr. Părerea erudiților în Biblie diferă în ceea ce privește originea lui. Mulți au afirmat că, deoarece la el se face referire ca la

„fiul lui Iefune, Chenezitul”, era un străin și a fost numai adoptat în seminția lui Iuda, în realitate fiind un descendent al lui Esau (Iosua 14:14). Cu toate acestea, greutatea dovezii pare să arate că acest Caleb era un iudeu natural și că numele de familie „Chenezit” derivă dintr-un strămoș evreu. Unii învățați susțin că numele bunicului lui Caleb era „Chenz”. Scripturile descoperă că el a avut un frate cu acel numele și strânsa legătură cu acel frate este posibil să fi cauzat ca el să fie numit „Chenezitul” (Iosua 15:17; Judecători 1:13). Este posibil ca tatăl lui Caleb, Iefune, să fi fost poreclit „Hur” și astfel, el era bunicul maestrului meșteșugar Bețaleel (Exod 17:10; 24:14; 31:2; 35:30 1Cronici 2:19,20,50).

Caleb își face prima apariție în înregistrarea divină când Moise trimite iscoade în țara Canaanului la porunca Domnului. Era în al doilea an după exodul din Egipt și izraeliții își ridicaseră tabăra la Cades-Barnea, în pustiul Paran. Ei se stabiliseră la granița de sud a Țării Promise. Recunoașterea era potrivită, astfel că a fost organizat grupul de iscoade. Caleb, un bărbat de patruzeci de ani și cap de familie din seminția lui Iuda, a fost desemnat să reprezinte această seminție. – Numeri 13:1-3,6; Iosua 14:7.

Pe măsură ce Moise dă celor doisprezece iscoade instrucțiunile finale, Caleb ascultă cu atenție: „Mergeți de aici spre miazăzi și apoi să vă suiți pe munte. Vedeți țara, vedeți cum este ea, cum este poporul care o locuiește, dacă este tare sau slab, dacă este mic sau mare la număr; vedeți cum este țara în care locuiește; dacă este bună sau rea; cum sunt cetățile în care locuiește; dacă sunt deschise sau întărite; cum este pământul, dacă este gras sau sterp, dacă sunt sau nu copaci pe el. Fiți curajoși și luați cu voi roade din țară”. (Numeri 13:17-20, *margin*.) Bărbații și-au început călătoria primejdioasă în țara dușmanului. Timp de patruzeci de zile ei au cercetat țara. La Hebron ei au văzut uriași; în Valea Eșcol ei au observat productivitatea țării și la întoarcere au adus unele din roadele de acolo; un ciorchine de struguri era atât de greu, încât era purtat de doi bărbați pe un toiag. – Numeri 13:21-25.

Ei au dat următorul raport lui Moise, lui Aaron și tuturor izraeliților: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele. Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac”. Caleb i-a liniștit pe cei fricoși și a strigat: „Să mergem imediat și să-i luăm în stăpânire, căci putem să biruim”. Dar zece din iscoade au avut altă părere, zicând: „Sunt mai puternici decât noi”. Ei erau îngroziți de uriașii pe care îi văzuseră și au spus că erau ca niște lăcuste în comparație cu ei (Numeri 13:26-33). În limbajul acestei lumi, acei oameni ar fi numiți, oameni care slăbesc moralul. – Deuteronom 1:28, *margin*.

Când Caleb și cealaltă iscoadă credincioasă, Iosua au stăruit fierbinte pe lângă izraeliți ca să intre în Țara Promisă, zicând: „Iehova este cu noi; nu vă temeți de ei”, poporul rebel a aruncat cu pietre în ei. Iehova a intervenit. Cei zece oameni care au adus acel raport rău au fost nimiciți. Asupra celorlalți murmurători Cel Atotputernic a pronunțat sentința: „Nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o să locuiți, afară de Caleb, fiul lui Iefune și Iosua, fiul lui Nun. ... Iar cât despre voi, trupurile voastre moarte vor cădea în pustie. Și copiii voștri vor rătăci patruzeci de ani prin pustie și vor ispăși astfel păcatele voastre, până ce toate trupurile voastre moarte vor cădea în pustie. După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi” – Numeri 14:30-34.

Până în al patruzecilea an al acelei sentințe, Caleb nu a mai fost menționat. Aceasta s-a întâmplat în câmpiile Moabului. Moise și Eleazar, marele preot, îi număraseră pe bărbații apti de a merge la război, cei de la douăzeci de ani în sus. La scurt timp după aceasta, Iehova a numit dintre bărbați câte un prinț sau un conducător din fiecare seminție, cărora li se încredințase împărțirea Țării Promise între seminții. Sunt numiți Eleazar și Iosua, și din seminția lui Iuda este desemnat Caleb. Ceilalți numiți erau bărbați relativ tineri; Caleb avea șaptezeci și nouă de ani. Cu toate acestea, Caleb era „tânăr” și viguros ca oricare din ei în a-l urma pe Iehova, iar credințioșii sa a fost răsplătită prin acest privilegiu. – Numeri 34:17-29

Judecata pronunțată de Iehova decretase că niciunul din bărbații care ieșiseră din Egipt, de

la douăzeci de ani în sus, care fuseseră numărați în Sinai de Moise și de Aaron, nu vor intra în țara Canaan, cu excepția lui Iosua și Caleb (Numeri 26:64,65; 32:11,12). Și așa a fost.

Este de asemenea interesant de observat că atunci când Moise și Aaron au numărat poporul în Sinai, nu cu mult înainte ca ei să refuze să intre în Canaan și să lupte, deoarece dușmanii lor păreau mai puternici decât ei, erau 603.550 bărbați de război (Numeri 1:45,46). La cea de-a doua numărătoare, făcută de Moise și Eleazar, erau mai puțini, anume 601.730 (Numeri 26:51). Totuși, această armată mai mică a intrat și a luat țara în posesie, în ciuda dușmanilor lor. Aceasta arată că atunci când Caleb strigase mai înainte la izraeliți să se confrunte cu dușmanul, el nu s-a pripit. Mai degrabă el a manifestat credință în Iehova, convins că El va lupta pentru poporul Său și le va da victoria în împlinirea promisiunii Sale, și aceasta indiferent de statura uriașă a dușmanilor sau de numărul lor. Pur și simplu el a fost îndrăzneț, în înțelesul scriptural al termenului. Deși atunci, după 39 de ani, el era mult mai bătrân, avea încă același spirit de îndrăzneală.

Împreună cu bărbații de luptă ai Israelului el a traversat Iordanul și și-a purtat întreaga sarcină în bătăliile care au urmat. După șase ani de luptă, rămăsese încă mult teritoriu ce urma să fie luat în posesie. Fără a ține seama de acest fapt, Iehova i-a asigurat pe izraeliți: „Îi voi scoate afară”, și i-a instruit ca țara să fie acum împărțită prin sorți între seminții (Iosua 13:1-7). Caleb, un luptător îndrăzneț și experimentat, veteran al multor bătălii, pășeste înaintea lui Iosua și zice: „Eram în vârstă de 40 de ani când m-a trimis Moise, servul DOMNULUI din Cades-Barnea ca să iscodesc țara și i-am adus știri așa cum îmi spunea inima mea curată. ...Și Moise a jurat și a zis: Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie pentru tine, ... DOMNUL m-a ținut în viață cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani, ... și acum, iată că azi sunt în vârstă de 85 de ani. Și astăzi sunt tot așa de puternic ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere câtă aveam atunci, fie pentru luptă, fie ca să merg în fruntea voastră. Dă-mi dar muntele acesta despre care a vorbit DOMNUL pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt anachimi și că sunt cetăți mari și întărite. Dacă DOMNUL va fi cu mine, voi putea să-i izgonesc” (Iosua 14:6-15). Și așa a făcut.

Nici o alegere a unui teritoriu liniștit din partea acestui martor al lui Iehova! Cea mai grea sarcină, țara năpădită de uriași, nu era deloc prea grea pentru acest luptător în vârstă de 85 de ani, dacă Iehova era cu el. O relatare a victoriei apare la Iosua 15:13-19 și la Judecători 1:9-15,20. Monștrii tirani care locuiau în Hebron au fost uciși și Otniel, fiul fratelui mai tânăr al lui Caleb și judecător în Israel timp de mulți ani, a atacat și a capturat Debirul și pentru aceasta i-a fost dată de soție fiica lui Caleb, Acașă. Ambele cetăți au fost mai târziu ocupate de preoții leviți, Hebronul devenind una din cetățile de scăpare. – Iosua 21:3,11-13,15.

După capturarea acestor cetăți nu mai este făcută nici o mențiune despre Caleb, nici nu este înregistrat timpul morții lui. În 1Cronici sunt înscrise numele copiilor săi. – 2:46,48,49; 4:15.

Așa cum s-a menționat mai înainte, Caleb avea 79 de ani când s-a făcut legământul de credincioșie cu izraeliții în câmpiile Moabului, chiar înainte de intrarea lor în Țara Promisă. Deși mult mai în vârstă decât ceilalți izraeliți, cu excepția lui Iosua și poate a lui Eleazar, el a fost socotit alături de bărbații mai tineri din pricina credincioșiei lui. În acest punct el a reprezentat bine pe clasa celor credincioși, preumbriți de asemenea de Mardoheu și Naomi, care s-au făcut de cunoscut la timpul venirii Domnului la templu pentru judecată, în anul 1918 A.D. În aceste zile ale războiului teocratic împotriva demonilor și a agenților lor, martorii lui Iehova trebuie să fie viteji. Deși grupul mic de martori de pe pământ poate părea ca niște lăcuste înaintea „uriașilor” din organizația lui Satan și mai ales înaintea monstruoșității totalitare pe care el o ridică, poporul lui Dumnezeu nu se va opri cu teamă. Ei vor împinge bătălia până la porți. Ei își vor aminti că Iehova este cu ei și cei mai puternici din hoardele lui Satan sunt ca niște lăcuste înaintea Lui. – Isaia 40:22.

Așa că astăzi, martorii lui Iehova vor merge înainte, „îndrăzneți în Dumnezeul nostru” și „îndrăzneți în Christos” (1Tesaloniceni 2:2; Filimon 8). Îndrăzneala în serviciul teocratic este

acum esențială. De ce? Mai întâi răspunde 1Ioan 4:17: „Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecării”. Caleb a fost binecuvântat deoarece „a urmat în totul calea DOMNULUI Dumnezeuului lui Israel” (Iosua 14:14). Fie ca servii lui Iehova din timpul acesta să facă la fel și să dea un bun raport în serviciu.

TREI BĂTRÂNI AJUNG SĂ TREACĂ IORDANUL

În articolul nostru din data de 1 august, intitulat „Victorie prin credință”, la paragraful 35 se spunea: „Vechea generație a izraeliților aflați sub Moise, nu a intrat în Țara Promisă a Palestinei, din cauza păcatului lor de neîncredere în cuvântul lui Iehova. Trei dintre cei din vechime, care au avut credință, au intrat în Țara Promisă a laptelui și a mierii, iar unul dintre aceștia a fost succesorul lui Moise, Iosua.” Dar cine erau ceilalți doi?

La Numeri 14:30, Iehova Dumnezeu a pronunțat sentința împotriva celor douăsprezece seminții ale lui Israel pentru vina de a fi crezut raportul demoralizator a zece din cele douăsprezece iscoade reîntoarse din Canaan, și a spus: „Fără îndoială nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiți, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.” Mulți au înțeles din aceste cuvinte că nimeni altcineva în afară de Caleb și Iosua, peste vârsta de douăzeci de ani, nu va supraviețui lungii călătorii prin pustie pentru a traversa Iordanul în Țara Promisă. Dacă lucrurile ar fi stat așa, atunci atât lui Moise, cât și lui Aron, marele preot, li s-ar fi adus la știre că nu vor fi păstrați să intre în Canaan. Dimpotrivă, atât Moise, cât și Aaron au nutrit speranța de a intra, până când s-au îndoit de puterea lui Iehova, cu 37 de ani mai târziu, când apa a izvorât în chip miraculos dintr-o stâncă. Atunci Iehova a zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20:12) Ca urmare, fiul lui Aaron, Eleazar, a fost al treilea bătrân care a fost privilegiat pentru a trece Iordanul, alături de Caleb și Iosua.

Moise, Aaron și Eleazar erau din seminția lui Levi, iar această seminție era separată de celelalte, și nu a fost reprezentată de niciuna din cele douăsprezece iscoade trimise. (Numeri 13:4-16). Având în vedere serviciul lor la cortul lui Dumnezeu, Leviții nu au fost numărați în scopul de a merge la război. (Numeri 1:47-54). Deci seminția lui Levi nu a fost inclusă în sentința pronunțată asupra celorlalte douăsprezece seminții, pentru răzvrătirea datorată rapoartelor lipsite de credință ale celor zece iscoade. La vremea aceea, Eleazar trebuie să fi fost în vârstă de peste douăzeci de ani. Se pare că el era al treilea fiu al lui Aaron, fiind însurat, și având un fiu pe nume Fineas. (Exodul 6:20,23,25) Aaron, tatăl lui, era cu trei ani mai în vârstă decât Moise, deci avea 83 de ani atunci când Izraeliții au părăsit Egiptul și au venit la Muntele Sinai; era deci suficient de bătrân ca să fi avut fii maturi.

La începutul celui de-al doilea an de când au părăsit Egiptul, cei patru fii ai lui Aaron, slujeau alături de el la cortul sfânt. După ce doi dintre fii au murit, „Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar și lui Itamar, cei doi fii care mai rămăseseră lui Aaron: „Luați partea de mâncare rămasă din jertfele mistuite de foc înaintea DOMNULUI, ... și mâncați-o în loc sfânt, căci ele vă sunt date ca un drept cuvenit ție și ca un drept cuvenit fiilor tăi.” (Leviticul 10:12,13; 9:1) Pentru a putea împlini un asemenea serviciu preoțesc, Eleazar trebuia să aibă vârsta cuvenită, după cum se arată în legea lui Dumnezeu, referitoare la Leviți: „De la vârsta de treizeci de ani în sus, până la vârsta de cincizeci de ani, pe toți cei destoinici să facă vreo slujbă la cortul întâlnirii.” (Numeri 4:3; 8:24) Deci Eleazar trebuie să fi avut peste douăzeci de ani la vremea părăsirii Egiptului. Mai puțin de un an mai târziu, cortul sfânt a fost ridicat pe Muntele Sinai, iar Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Căpetenia căpeteniilor Leviților era Eleazar, fiul preotului Aaron; el avea privegherea asupra celor însărcinați să îngrijească de sfântul locaș.” (Numeri 3:32) Această numire necesita ca

Eleazar să aibă peste douăzeci de ani, ba chiar treizeci sau și mai mult. În ultimul an, al celor patruzeci de ani de peregrinări prin pustie, Fineas, fiul lui Eleazar apare ca fiind angajat în slujirea locașului sfânt, deci era în vârstă de 25 de ani, sau mai mult. (Numeri 25) Acest lucru dovedește că Eleazar era trecut de 60 de ani.

La moartea lui Aaron, fiul său Eleazar a fost făcut Mare preot al Israelului. (Numeri 20:22-29) Cam un an mai târziu, Eleazar a intrat în Țara promisă, și a slujit acolo, în calitate de Mare preot, timp de mulți ani, chiar și după moartea lui Iosua. – Exodul 28:1; Numeri 3:1-3; Iosua 14:1; 24:29,33.